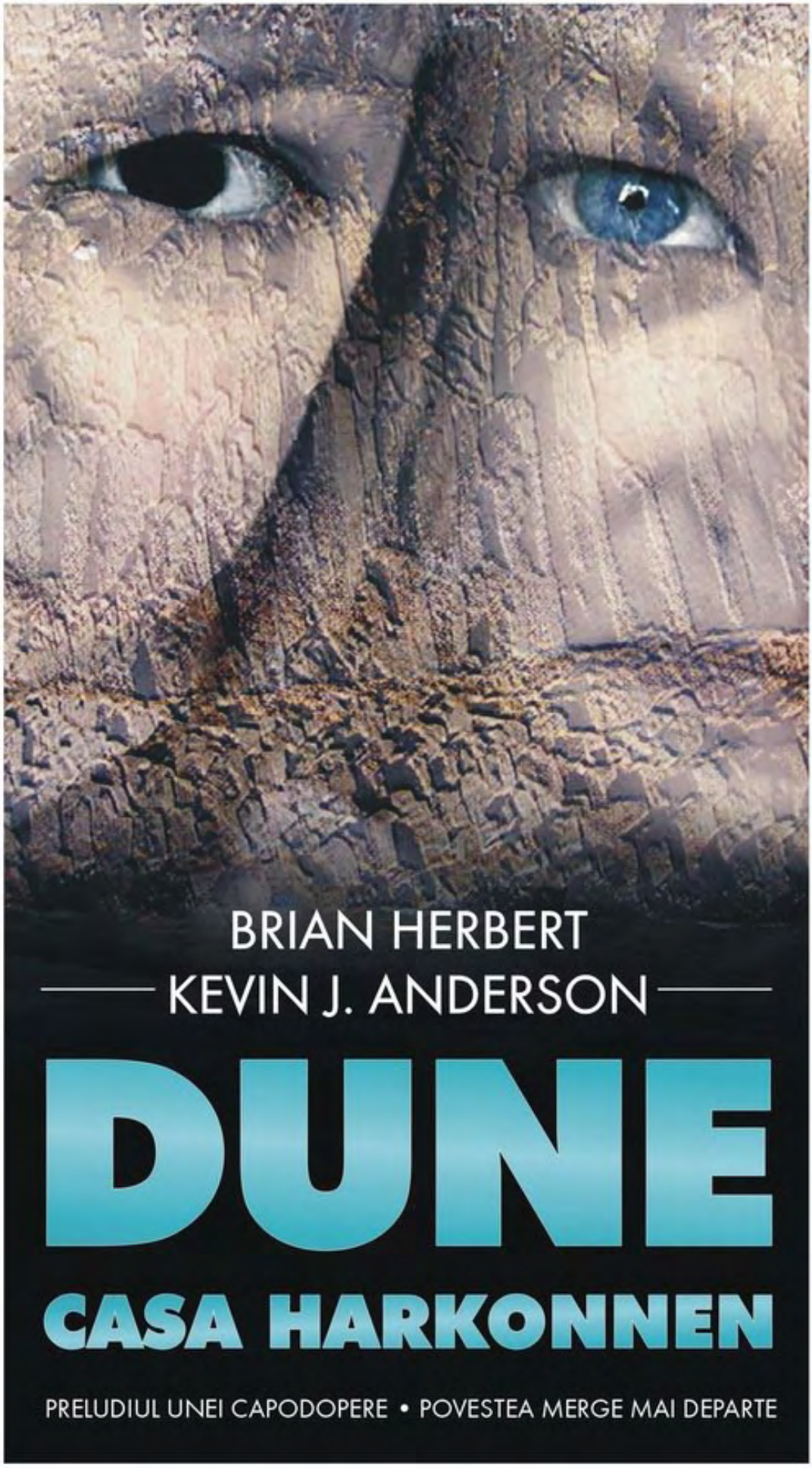
BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON
DUNE
CASA HARKONNEN
PRELUDIUL UNEI CAPODOPERE • POVESTEA MERGE MAI DEPARTE

BRIAN HERBERT & KEVIN J. ANDERSON

DUNE: CASA HARKONNEN

În româneşte de
Cristina & Ştefan Ghidoveanu

Prietenului nostru comun Ed Kramer, fără de care acest proiect n-ar fi ajuns niciodată să dea roade. El ne-a dăruit scânteia care ne-a adunat laolaltă.

MULȚUMIRI

Lui Jan Herbert, cu prețuire pentru devotamentul neabătut şi sprijinul ei creator continuu.

Lui Penny Merritt, pentru ajutorul dat la administrarea moştenirii literare a tatălui său, Frank Herbert.

Lui Rebecca Moesta Anderson pentru ajutorul şi entuziasmul neobosit față de acest proiect; ideile, imaginația şi ochii ei ageri l-au îmbogățit cu adevărat.

Lui Robert Gottlieb şi Matt Bialer de la agenția William Morris, lui Mary Alice Kier şi Anna Cottle de la Reprezentanța Cine/Lit — ei toți n-au şovăit niciodată în credința şi devotamentul lor, văzând potențialul întregului proiect.

Irwin Applebaum şi Nita Taublib de la Bantam Books şi-au oferit sprijinul şi atenția unei întreprinderi atât de ample.

Pasiunea şi dăruirea lui Pat LoBrutto pentru acest proiect — încă de la început — ne-au ajutat să rămânem pe calea cea bună. El ne-a determinat să ne gândim la posibilitățile şi țele intrigii care au făcut *Dune: Casa Harkonnen* încă şi mai puternică şi mai complexă.

Ținând frâiele editoriale, Anne Lesley Groell şi Mike Shohl ne-au dat sfaturi şi sugestii excelente, chiar şi în ceasul al unsprezecelea.

Redactorului nostru din Marea Britanie, Carolyn Caughey, pentru că a continuat să găsească lucruri care au scăpat tuturor, şi pentru sugestiile ei privind amănuntele, mai mari sau mai mici.

Lui Anne Gregory, pentru munca de redactor la o ediție de export din *Dune: Casa Atreides,* care s-a petrecut prea târziu pentru ca ea să apară în caseta tehnică.

Ca întotdeauna, Catherine Sidor de la WordFire, Inc. a muncit neobosită să transcrie zeci de microcasete şi să bată la maşină multe sute de pagini pentru a ține pasul cu ritmul nostru turbat de lucru. Susținerea ei în toate etapele proiectului ne-a ajutat să ne păstrăm mințile, şi chiar i-a păcălit pe alții să creadă că suntem organizați.

Diane E. Jones şi Diane Davis Herdt au muncit din greu ca cititori de testare şi cobai, oferindu-ne reacții oneste şi sugerând scene suplimentare care au ajutat ca această carte să devină mai puternică.

Asociației Herbert Limited Partnership, cuprinzându-i pe Ron Merritt, David Merritt, Byron Merritt, Julie Herbert, Robert Merritt, Kimberly Herbert, Margaux Herbert şi Theresa Shackelford; toți ne-au dăruit sprijinul lor entuziast, încredințându-ne continuarea magnificei viziuni a lui Frank Herbert.

Lui Beverly Herbert, pentru aproape patru decenii de susținere şi devotament pentru soțul ei, Frank Herbert.

Şi, mai ales, mulțumiri lui Frank Herbert, al cărui geniu a creat un asemenea univers atât de minunat, pentru ca noi toți să-l putem explora...

1.

Descoperirile sunt periculoase... dar la fel e şi viaţa. Un om care nu-i dispus să-şi asume riscuri e condamnat să nu înveţe, să nu evolueze, să nu trăiască niciodată.

PLANETOLOGUL PARDOT KYNES,
Un manual de pe Arrakis, scris pentru fiul său Liet

Când furtuna porni să urle dinspre sud, Pardot Kynes era mai interesat să facă măsurători meteorologice decât să caute adăpost. Fiul său, Liet — în vârstă de numai doisprezece ani, dar crescut după căile aspre ale deşertului —, aruncă o privire cercetătoare străvechii capsule meteorologice pe care-o găsiseră în staţiunea de studii botanice, acum abandonată. Nu credea însă că maşinăria va funcţiona câtuşi de puţin...

Apoi Liet privi în urmă, peste marea de dune, către furtuna care se apropia.

— Vântul demonului în largul deşertului... *Hulasikali Wala*.

Aproape instinctiv, îşi controlă legăturile distraiului.

— Furtuna Coriolis, îl corectă Kynes, folosind un termen ştiinţific în locul celui fremen pe care-l alesese fiul său. Vânturile din câmpiile deschise sunt amplificate de mişcarea de revoluţie a planetei. Rafalele pot atinge viteze de până la şapte sute de kilometri pe oră.

În timp ce tatăl său vorbea, tânărul era ocupat să sigileze capsula meteorologică în formă de ou, verificând capacele aerisirilor, uşa grea şi proviziile de urgenţă. Ignoră generatorul de semnale şi farul de avarie; paraziţii creaţi de furtună transformau orice transmisie în rămăşiţe electromagnetice fără sens.

Într-o societate lipsită de griji, Liet ar fi fost considerat doar un băieţel, dar viaţa printre fremenii aspri îi dăduse o maturitate severă pe care puţini o căpătau chiar şi la o vârstă de două ori mai mare. Era mai bine pregătit să se descurce într-o situaţie de urgenţă decât tatăl lui...

Kynes cel vârstnic îşi scărpină barba de culoarea nisipului.

— O furtună zdravănă ca asta se poate întinde pe patru grade de latitudine...

Porni ecranele întunecate ale aparatelor de analiză din interiorul capsulei.

— Ridică particulele până la o altitudine de două mii de metri şi le menţine în atmosferă, aşa încât multă vreme după trecerea furtunii, praful continuă să cadă din cer.

Liet mai trase o dată de zăvorul uşii, mulţumit că va rezista furtunii.

— Fremenii numesc asta El-Sayal, „ploaia de nisip”.

— Într-o zi, când vei deveni planetolog, va trebui să foloseşti un limbaj mai tehnic, spuse Pardot Kynes pe un ton didactic. Îi trimit încă rapoarte ocazionale împăratului, deşi nu atât de des pe cât ar trebui. Mă îndoiesc totuşi că le citeşte...

Ciocăni uşor unul dintre instrumente.

— A, cred că frontul atmosferic a ajuns aproape deasupra noastră!

Liet dădu la o parte oblonul unui hublou ca să vadă apropiindu-se zidul alb şi roşcat, brăzdat de descărcări electrice.

— Un planetolog trebuie să-şi folosească ochii, la fel de mult ca şi limbajul ştiinţific. Uită-te pur şi simplu pe fereastră, tată.

Kynes îi zâmbi fiului său.

— E timpul să înălţăm capsula.

Manevrând comenzile de mult adormite, reuşi să pună în funcţiune perechea de motoare suspensoare. Capsula se smuci să învingă gravitaţia, înălţându-se de pe sol.

Gura furtunii se repezi către ei şi Liet închise oblonul, sperând că bătrânul aparat meteorologic nu se va desface în bucăţi. Avea încredere, până la un punct, în intuiţia tatălui său, dar nu şi în simţul lui practic.

Capsula ovoidală se ridică lin pe suspensoare, lovită de adierile premergătoare.

— Ah, asta e, zise Kynes. Acum începe treaba...

Furtuna îi lovi ca o măciucă boantă şi îi aruncă în sus, spre inima vârtejului.

*

Cu câteva zile mai devreme, într-o călătorie în adâncul deşertului, Pardot Kynes şi fiul său descoperiseră semnele familiare ale unei stațiuni botanice experimentale, abandonate cu mii de ani în urmă. Fremenii scotociseră aproape toate avanposturile de cercetare cunoscute, adunând obiectele de valoare, dar această stațiune izolată în scobitura unei stânci scăpase nedescoperită, până când Kynes îi zărise primul urmele.

Împreună cu Liet, deschisese uşa acoperită de praf doar atât cât să arunce o privire înăuntru, ca nişte jefuitori de morminte pe cale să se furişeze într-o criptă. Fuseseră obligați apoi să aştepte, sub soarele fierbinte, ca aerul stătut, sufocant, din interior să lase locul celui de afară. După care Pardot Kynes păşise pe nisipul afânat, ținându-şi respirația şi tot vârându-şi capul în întuneric, nerăbdător să intre şi să cerceteze.

Aceste stațiuni experimentale botanice fuseseră construite în epoca de aur a vechiului imperiu. Pe atunci, Kynes ştia foarte bine, această planetă-deşert nu însemna nimic special, fără nici o resursă demnă de menționat şi deci fără vreun motiv să fie colonizată. Când pribegii zensunniți ajunseseră aici, după generații de sclavie, speraseră să construiască o lume în care să poată fi liberi.

Dar asta era înainte de descoperirea melanjului de mirodenie, prețioasa substanță care nu se găsea nicăieri în altă parte în univers. Apoi, totul se schimbase...

Kynes nu se mai referea la această lume ca la Arrakis, numele aflat în dosarele imperiale, ci folosea în schimb numele ei fremen: *Dune*. Deşi, prin natura lui, se simțea fremen, rămânea totuşi un slujitor al împăraților padişahi. Elrood al IX-lea îl însărcinase să dezvăluie misterul mirodeniei: de unde venea, cum se forma, unde putea fi găsită... Timp de treisprezece ani, trăise cu locuitorii deşertului; îşi luase o soție fremenă şi crescuse un băiat pe jumătate fremen ca să-i calce pe urme şi să devină următorul planetolog de pe Dune.

Entuziasmul lui Kynes pentru această planetă nu pălise niciodată. Se înfiora de emoție când avea ocazia să învețe ceva nou, chiar dacă pentru asta trebuia să se arunce în mijlocul unei furtuni...

*

Suspensoarele arhaice ale capsulei zumzăiau în furtuna Coriolis ca un cuib de viespi furioase. Vehiculul meteorologic sălta pe curenții învolburați, aidoma unui balon îmbrăcat în oțel, în timp ce praful purtat de vânt îi răzuia carcasa.

— Asta îmi aminteşte de furtunile-aurore pe care le-am văzut pe Salusa Secundus. Uluitoare fenomene... foarte colorate şi foarte periculoase. Vântul-ciocan poate apărea din nimic şi te poate strivi cu totul. N-ai vrea să te prindă afară!

— N-aş vrea să fiu afară nici acum, răspunse Liet.

Forțat spre interior, unul dintre obloanele laterale se îndoi; vântul se strecură prin gaură cu un şuierat ascuțit. Liet se târî pe punte, către scurgerea de aer. Păstra la îndemână trusa de reparații şi spuma izolatoare, sigur că aparatul uzat se va rupe.

— Suntem în mâinile Domnului şi ne putem zdrobi în orice clipă...

— Asta ar spune mama ta, replică planetologul, fără să-şi ridice ochii de la şirurile de informații care se scurgeau prin aparatul de înregistrare către un vechi dispozitiv de înmagazinat date. Uite, a măsurat o rafală, are *opt sute* de kilometri pe oră! În vocea lui nu se simțea nici un pic de frică, doar exaltare. Ce monstru de furtună!

Liet întoarse privirea de la izolatorul tare ca piatra pe care îl întinsese peste crăpătura îngustă. Sunetul piţigăiat al aerului scăzu, înlocuit de vacarmul înfundat al uraganului.

— Dacă eram afară, vântul ăsta ne smulgea carnea de pe oase.

Kynes se încruntă.

— Foarte probabil e adevărat, dar trebuie să înveți să te exprimi obiectiv şi cantitativ. „Ne smulge carnea de pe oase” nu este o frază pe care s-o introduci într-un raport către Împărat...

Izbiturile vântului, scrâşnetul nisipului pe carcasă şi urletul furtunii atinseră un punct culminant; apoi, după o creştere bruscă de presiune în capsula de observație, totul se prăbuşi într-un clopot de tăcere. Liet clipi, înghițind cu greutate, ca să-şi limpezească urechile şi gâtul. Liniştea intensă îi zvâcnea în țeastă. Prin pereții vehiculului care scârțâia din toate încheieturile, putea auzi încă vânturile Coriolis ca pe nişte şoapte dintr-un coşmar.

— Suntem în ochiul furtunii!

Cu chipul strălucind de încântare, Pardot Kynes se îndepărtă de instrumente.

— Un sietch în centrul furtunii, un refugiu acolo unde te aştepți mai puțin!

Scântei albastre trosneau în jurul lor, nisipul şi praful se frecau între ele, generând câmpuri electromagnetice.

— În momentul ăsta, aş prefera să fiu în sietch, recunoscu Liet.

Capsula meteorologică plutea în derivă, liniştită şi în siguranță după violența din peretele furtunii. Închişi laolaltă în micul aparat, cei doi aveau ocazia să stea de vorbă, ca între tată şi fiu.

Dar n-o făcură...

Zece minute mai târziu intrară în peretele opus al furtunii de nisip, aruncați înapoi în curentul dement de o izbitură scânteietoare a rafalelor dense de praf. Liet se împiedică şi se apucă zdravăn de ceva; tatăl său reuşi să rămână în picioare. Carcasa vibra şi zdrăngănea.

Kynes se uită la comenzi, la podea, apoi la băiat.

— Nu prea ştiu ce să fac în cazul ăsta. Motoarele... — clătinându-se, începură să cadă, ca şi cum li s-ar fi rupt coarda de siguranță — ...cedează!

Liet îşi stăpâni o senzație stranie de imponderabilitate, pe când capsula avariată se prăbuşea către solul ascuns de obscuritatea prăfoasă. În timp ce se rostogoleau prin aer, planetologul continuă să lucreze la comenzi.

Motoarele capricioase bolborosiră şi porniră să funcționeze din nou, chiar înainte de impact. Forța iscată de generatorul de câmp Holtzman amortiză căzătura suficient cât să absoarbă partea cea mai rea a şocului. Apoi capsula se izbi de nisipul răscolit, iar vânturile Coriolis urlară pe deasupra sa ca o combină de mirodenie zdrobind un şoarece-cangur sub şenile. Un potop de praf se scurse peste ei, căzând din cer...

Plini de vânătăi dar altfel nevătămați, Pardot şi Liet Kynes se ridicară şi se priviră, cu sclipirea adrenalinei încă în ochi. Furtuna trecu pe deasupra şi peste ei, lăsând capsula în urmă.

*

După ce reuşiră să facă o aerisire prin hubloul astupat, Liet pompă aer proaspăt în cabina neaerisită. Când forță uşa grea, un şuvoi de nisip se scurse în interior, dar Liet folosi nişte spumă izolatoare electric pentru ca să căptuşească pereții. Folosind un căuş din fremkit, precum şi mâinile goale, începu să sape o ieşire prin nisip.

Pardot Kynes avea încredere deplină în capacitatea fiului său de a-i salva, aşa încât se apucă, în lumina slabă, să organizeze noile sale înregistrări meteorologice într-un singur dispozitiv de memorie de modă veche.

Clipind din ochi ca un nou-născut abia ieşit din pântece, Liet se târî afară, în aer liber, şi privi lung peisajul măturat de furtună. Deşertul renăscuse: dunele se mutaseră ca o turmă în mers; reperele familiare se schimbaseră; urmele de paşi, corturile şi chiar cătunele mai mici fuseseră şterse de pe faţa pământului. Întregul bazin arăta proaspăt, curat şi nou.

Acoperit de pulberea albicioasă, Liet se cățără către o porțiune cu nisip mai stabil, de unde văzu depresiunea care ascundea capsula îngropată. Când se prăbuşiseră, vehiculul săpase un crater în suprafața răscolită a deşertului, chiar înainte ca furtuna care trecuse să arunce o pătură de nisip peste ei.

Cu instincte de fremen şi un simț înnăscut al direcției, Liet reuşi să determine poziția lor aproximativă, nu departe de Scutul Fals de Sud. Recunoscu formele stâncilor, conturul falezelor, piscurile şi albiile. Dacă vântul i-ar fi împins un kilometru mai departe, capsula s-ar fi strivit de munții colțuroşi... un sfârşit umilitor pentru marele planetolog pe care fremenii îl venerau ca pe Umma, profetul lor.

Liet strigă în gaura care marca aparatul îngropat.

— Tată, cred că e un sietch printre stâncile din apropiere. Dacă mergem până acolo, fremenii ne pot ajuta să dezgropăm capsula.

— Grozav, răspunse Kynes, cu glasul înăbuşit. Du-te să verifici, să fii sigur. Eu rămân aici să lucrez. Am... o idee.

Cu un oftat, tânărul porni peste nisip către cotitura proeminentă a stâncii roşcate. Paşii săi erau lipsiți de ritm, ca să nu atragă vreunul din viermii cei mari: pas, târşâit, pauză... târşâit, pauză, pas-pas... târşâit, pas, pauză, pas...

Camarazii lui Liet din sietchul Scutului Roşu, în special fratele său de sânge Warrick, îl invidiau pentru că petrecea atâta timp cu planetologul. Umma Kynes adusese poporului din deşert o viziune a paradisului — ei credeau în visul lui de a redeştepta Dune şi îl urmau.

Fără ştirea stăpânilor Harkonnen — care veniseră pe Arrakis doar ca să exploateze mirodenia şi îi vedeau pe oameni drept o resursă care trebuia stoarsă — Kynes supraveghea armate secrete de muncitori devotați, care plantau ierburi ca să fixeze dunele mişcătoare; aceşti fremeni puseseră pâlcuri de cactuşi şi desişuri de arbuşti rezistenți în canioanele adăpostite, udate de condensatoare de rouă. În regiunile neexplorate de la polul sud, sădiseră palmieri, care cuceriseră un cap de pod şi acum prosperau. Un proiect botanic demonstrativ din Bazinul de Ghips producea flori, fructe proaspete şi copaci pitici.

Totuşi, deşi planetologul putea orchestra planuri grandioase, pe întinderea unei lumi întregi, Liet nu avea destulă încredere în spiritul practic al tatălui său, încât să-l lase prea mult timp singur.

Tânărul merse de-a lungul crestei până când găsi urme subtile pe roci, o potecă răvăşită pe care nimeni din afară n-ar fi observat-o, mesaje ascunse în aşezarea pietrelor decolorate care promiteau hrană şi adăpost, după regulile respectate ale Binecuvântării Călătorilor *al'amyah*.

Cu ajutorul fremenilor puternici din sietch, puteau excava capsula meteorologică şi o puteau târî într-o ascunzătoare unde putea fi salvată sau reparată; într-o oră, fremenii puteau şterge toate urmele şi să lase deşertul să recadă în tăcerea lui melancolică.

Dar când se uită în urmă, la locul prăbuşirii, Liet se îngrijoră văzând vehiculul mişcându-se şi clătinându-se, ieşit deja cu o treime din nisip. Cu un huruit grav, capsula se înălța şi se încovoia, ca un animal de povară prins într-o mlaştină de pe Bela Tegeuse. Dar motoarele suspensoare mai aveau doar atâta forță cât să tragă aparatul în sus cu câțiva centimetri o dată...

Liet îngheță când îşi dădu seama ce făcea tatăl său. Suspensoare! În largul deşertului!

Alergă, poticnindu-se şi şovăind, cu o avalanşă de nisip fin în urma lui.

— Tată, stai! Opreşte-le!

Strigă atât de tare încât i se irită gâtul. Cu groaza rozându-i adâncul stomacului, scrută oceanul auriu de dune, către groapa infernală a îndepărtatei depresiuni Cielago. Căută cu privirea încreţiturile prevestitoare, perturbarea care indica o mişcare în adâncuri...

— Tată, ieşi de-acolo!

Alunecă, frânând în faţa uşii deschise, în timp ce capsula continua să se mişte forţat încoace şi-ncolo. Câmpurile suspensoare vibrară. Apucând marginea tocului uşii, Liet se balansă şi sări în interiorul capsulei, făcându-l pe Kynes să tresară.

Planetologul surâse.

— E un soi de sistem automat... Nu ştiu peste ce comenzi am dat, dar capsula asta s-ar putea ridica singură în mai puţin de o oră!

Se întoarse către instrumente.

— Mi-a lăsat timp să organizez toate datele noi într-un singur dispozitiv de stocare...

Liet îşi înşfăcă tatăl de umăr şi îl trase din faţa comenzilor. Izbi butonul de oprire de urgenţă, iar suspensoarele se stinseră. Zăpăcit, Kynes încercă să protesteze, dar fiul său îl împinse către uşa deschisă.

— Afară, acum! Fugi cât poţi de repede către stânci!

— Dar...

Nările lui Liet fremătară de o exasperare furioasă.

— Suspensoarele funcţionează pe baza câmpului Holtzman, ca şi scuturile. Ştii ce se întâmplă când activezi un scut personal în mijlocul nisipului?

— Motoarele merg iar? clipi Kynes, apoi ochii i se luminară a înţelegere. Ah... Vine un vierme!

— *Întotdeauna* vine un vierme! Fugi!!!

Kynes-tatăl se clătină ieşind pe uşă şi căzu în nisip. Îşi recăpătă echilibrul şi îşi căută drumul prin soarele arzător. Zărind linia coastei pe care i-o arătase Liet, la un kilometru distanţă, porni să se târască cu un mers smucit, inegal, păşind, alunecând, oprindu-se, săltând înainte într-un dans complicat... Tânărul fremen ieşi pe uşă şi îl urmă, făcându-şi drum către siguranţa stâncilor.

După un timp, auziră din spate un foşnet ca de rostogolire. Liet privi peste umăr, apoi îşi împinse tatăl peste culmea unei dune.

— Mai repede! Nu ştiu cât timp mai avem!

Grăbiră pasul. Pardot se împiedică, se ridică la loc...

Dârele se îndreptau peste nisipuri direct către capsula pe jumătate îngropată. Către ei! Dunele se clătinară, se răsturnară, apoi se aplatizară din cauza tunelului inexorabil al unui vierme ridicându-se către suprafaţă din adâncuri.

— Fugi din tot sufletul!

Alergară către stânci, traversară creasta unei dune, alunecară în jos, apoi urcară din nou, cu nisipul moale împiedicându-le picioarele. Liet se învioră când zări siguranţa stâncilor la mai puţin de o sută de metri depărtare.

Şuieratul deveni mai puternic, pe măsură de viermele prindea viteză. Solul de sub tălpile lor tremura.

În cele din urmă, Kynes atinse primii bolovani şi se agăţă de ei ca de o ancoră, gâfâind şi respirând sacadat. Cu toate acestea, Liet îl împinse mai departe, către povârniş, ca să fie sigur că monstrul nu se poate ridica din nisip să-i lovească.

Câteva clipe mai târziu, stând pe o margine, tăcuţi, prea ocupaţi să tragă pe nas aerul fierbinte ca să-şi recapete răsuflarea, Pardot Kynes şi fiul său priveau înapoi, urmărind cum se formează un vârtej învolburat în jurul capsulei meteorologice. În pulberea din ce în ce mai afânată, pe măsură ce vâscozitatea nisipului agitat se schimba, aparatul se răsturnă şi începu să se scufunde.

Centrul vârtejului se înalță, devenind o gură ca o prăpastie fără fund. Monstrul deşertului înghiți capsula ofensatoare împreună cu tone de nisip, împingând toate sfărâmăturile într-un gât căptuşit cu dinți de cristal. Viermele se cufundă înapoi în adâncurile aride, iar Liet urmări dârele trecerii lui, mai lente acum, întorcându-se în bazinul gol...

În liniştea vibrantă care urmă, Pardot Kynes nu păru deloc tulburat de atingerea atât de apropiată a morții. În schimb, avea un aer abătut.

— Am pierdut toate datele acelea...

Planetologul inspiră adânc.

— Puteam folosi înregistrările ca să înțeleg mai bine furtunile...

Liet duse mâna la un buzunar din față al distraiului şi scoase vechiul dispozitiv de memorie pe care-l smulsese din panoul de control al capsulei.

— Chiar şi cu grija vieților noastre... tot pot să dau atenție cercetării!

Kynes radia de mândrie paternă.

Sub soarele deşertului, păşiră pe poteca accidentată către siguranța sietchului.

2.

Priveşte, omule, poți crea viața. Poți distruge viața. Dar, iată, n-ai de ales decât să trăieşti viața. Şi în aceasta stă atât cea mai mare forță, cât şi cea mai mare slăbiciune a ta.

Biblia Catolică Portocalie, Cartea Kimla Septima, 5:3

Pe Giedi Prime, cel îmbibat de petrol, echipa de lucru părăsi câmpul la sfârşitul unei zile tipice, interminabile. Scăldați în sudoare şi murdărie, sub soarele roşu care cobora către orizont, muncitorii abia se târau dinspre parcelele mărginite de şanțuri, îndreptându-se către casă.

În mijlocul lor, Gurney Halleck, având pe cap o încâlceală de păr blond, transpirat, bătea ritmic din palme. Era singurul mod în care putea să meargă mai departe, felul său de a rezista opresiunii stăpânilor Harkonnen care, pentru moment, erau prea departe ca să-l audă. Compusese un cântec de lucru cu versuri fără sens, încercând să-şi determine companionii să i se alăture, ori cel puțin să fredoneze şi ei refrenul.

Trudim toată ziua, în felul Harkonnen,
Ceas după ceas, tânjim după un duş,
Doar muncim, şi muncim, şi muncim...

Oamenii îşi târau picioarele în tăcere. Prea obosiți după unsprezece ore de lucru pe câmpurile pietroase, abia dacă-l observau pe trubadurul în devenire. Cu un oftat resemnat, Gurney renunță în cele din urmă la eforturile lui; îşi păstră totuşi surâsul crispat.

— Chiar suntem nişte nenorociți, prieteni, dar asta nu înseamnă că trebuie să fim trişti!

În fața lor se întindea un sat scund, din clădiri prefabricate — o aşezare numită Dmitri în onoarea fostului patriarh Harkonnen, tatăl baronului Vladimir. După ce baronul preluase controlul Casei Harkonnen cu decenii în urmă, cercetase cu atenție hărțile planete Giedi Prime, redenumind detaliile de pe teren după gustul său. În cursul acestui proces, adăugase un aer melodramatic formațiunilor dezolante: Insula Tristeții, Pustiul Pierzaniei, Faleza Morții...

Fără îndoială, peste câteva generații, cineva va schimba din nou numele locurilor de pe hartă.

Asemenea preocupări îl depăşeau pe Gurney Halleck. Deşi puțin educat, ştia că imperiul era uriaş, cu un milion de planete şi nenumărați oameni... dar era puțin probabil ca el să călătorească fie şi numai până la Harko City — metropola înghesuită, plină de fum, care răspândea o veşnică strălucire roşcată la orizontul dinspre nord.

Gurney cercetă echipa din jurul lui, oamenii pe care-i vedea în fiecare zi. Cu ochii plecați, mărşăluiau ca nişte maşini către casele lor mizere, atât de amărâți încât Halleck începu să râdă zgomotos.

— Băgați nişte supă în burtă, şi mă aştept să porniți să cântați diseară. Nu spune Biblia C. P.: „Înveseleşte-te în inima ta, pentru că soarele răsare şi apune potrivit perspectivei tale asupra universului”?

Câțiva muncitori murmurară cu un entuziasm anemic; era mai bine decât nimic. Cel puțin reuşise să învioreze câțiva. Cu o viață aşa de mohorâtă, orice strop de culoare merita efortul.

Gurney avea douăzeci şi unu de ani şi pielea deja aspră şi tăbăcită, din cauză că lucra la câmp încă de la opt ani. Din obişnuință, ochii lui albastru-deschis sorbeau orice amănunt... deşi satul Dmitri şi câmpiile dezolante îi ofereau puține lucruri la care să se uite. Cu maxilarul ascuțit, nasul borcănat şi trăsăturile turtite, arăta deja ca un fermier bătrân şi, fără îndoială, avea să se însoare cu vreuna dintre fetele îmbătrânite şi obosite din sat.

Gurney îşi petrecuse ziua într-un şanț, până la subsuori, mânuind o lopată ca să arunce grămezi de pământ pietros. După atâția ani de lucrat acelaşi pământ, sătenii trebuiau să sape adânc dacă voiau să găsească ceva hrănitor în sol. Baronul cu siguranță nu risipea solarii pe îngrăşăminte — nu pentru *aceşti oameni*.

În secolele de administrare a lui Giedi Prime, Harkonnenii îşi făcuseră un obicei din a stoarce pământul de tot ceea ce se putea. Era dreptul lor — nu, datoria lor — să exploateze această lume, ca apoi să mute satele pe un teren nou, la gândul unor noi câştiguri. Într-o zi, când Giedi Prime avea să rămână doar o cochilie goală, conducătorul Casei Harkonnen urma să ceară fără îndoială un nou fief, o nouă răsplată pentru slujirea Împăraților Padişahi. În imperiu existau, la urma urmei, multe lumi dintre care să alegi...

Dar politica galactică nu-l interesa pe Gurney. Scopul lui era limitat acum la a se bucura de seara ce urma, împărtăşind puțină distracție şi relaxare la locul de întâlniri. Căci mâine va fi o altă zi de muncă zdrobitoare.

Numai tuberculii fibroşi de krall, bogați în amidon, erau profitabili pe aceste câmpuri; deşi cea mai mare parte a recoltei era exportată ca hrană pentru animale, tuberculii dulci erau destul de hrănitori ca să țină oamenii în stare de muncă. Gurney mânca din ei în fiecare zi, la fel ca şi toți ceilalți. *Pământul sărac duce la gusturi sărace*.

Părinții şi tovarăşii lui de muncă erau îndopați cu proverbe, multe extrase din Biblia Catolică Portocalie; Gurney le ținea minte şi deseori le punea pe melodii. Muzica era singura comoară pe care-i era îngăduit s-o aibă şi o împărtea, de altfel, cu mărinimie.

Muncitorii se împrăştiară pe la casele lor — separate, dar identice, unități prefabricate proaste pe care Casa Harkonnen le cumpărase cu preț redus şi le aruncase acolo. Gurney privi lung spre locul unde locuia cu părinții şi sora lui mai mică, Bheth.

Casa lui avea o notă mai luminoasă decât celelalte. În oale de bucătărie vechi şi ruginite, pline cu pământ, creşteau flori multicolore: pansele maronii, albastre şi galbene, o tufă de margarete şi chiar nişte cale cu înfățişare sofisticată. Cele mai multe case aveau mici grădini în care oamenii cultivau plante — ierburi şi legume, cu toate acestea orice produs care arăta prea apetisant putea fi confiscat şi mâncat de patrulele rătăcitoare ale Harkonnenilor.

Era o zi caldă şi în aer plutea fum, dar ferestrele casei erau deschise. Gurney putea auzi vocea dulce a lui Bheth cântând o melodie vioaie. Cu ochii minții, îi vedea

părul lung, de culoarea paiului; el se gândea că arată „ca inul” — un cuvânt din poemele Vechii Terra pe care îl memorase — deşi nu văzuse niciodată in tors în casă. În vârstă de numai şaptesprezece ani, Bheth avea trăsături delicate şi o personalitate plăcută, care nu fuseseră încă strivite de o viață de muncă.

Gurney porni robinetul de afară ca să-şi curețe murdăria cenuşie, întărită, de pe față şi mâini. Îşi băgă capul sub apa rece, umezindu-şi părul blond zburlit, apoi îl pieptănă cu degetele boante, ca să-i dea o oarecare aparență de ordine. Îşi scutură capul şi păşi înăuntru, sărutând-o pe Bheth pe obraz, în timp ce-o stropea cu apa rece picurându-i din păr. Ea țipă şi se dădu în spate, apoi se întoarse la gătit.

Tatăl lor se prăbuşise deja pe un scaun. Mama era aplecată peste nişte lăzi imense de lemn, dincolo de uşa din spate, pregătind krall-ul pentru piață; când observă că Gurney ajunsese acasă, se şterse pe mâini şi intră s-o ajute pe Bheth să servească. În picioare în fața mesei, mama citi câteva versete dintr-o Biblie C. P. veche şi rufoasă, cu un ton profund respectuos (scopul ei era să le citească odraslelor volumul mamut în întregime, înainte să moară), apoi se aşezară să mănânce. El şi cu sora lui discutară în timp ce sorbeau din supa de legume ațoase, dreasă numai cu sare şi câteva fire de ierburi uscate. În timpul mesei, părinții lui Gurney vorbeau puțin, de regulă doar în cuvinte monosilabice.

Când terminară, tînărul îşi duse vasele în lighean, unde le spălă şi le lăsă să se usuce pentru a doua zi. Cu mâinile ude, îl bătu pe umăr pe tatăl său.

— Vii cu mine la tavernă? E seara frăției...

Bătrânul dădu din cap.

— Mai degrabă mă culc. Uneori, cântecele tale mă fac să mă simt prea obosit.

Gurney ridică din umeri.

— Atunci... odihneşte-te!

Ajuns în cămăruța lui, deschise dulapul şubred şi scoase de acolo bunul său cel mai de preț: un vechi baliset, făcut să fie un instrument cu nouă coarde, deşi Gurney învățase să cânte cu numai şapte, din moment ce două erau rupte şi nu găsise cu ce să le înlocuiască.

Găsise instrumentul aruncat, stricat şi de nefolosit, dar după ce lucrase la el cu răbdare vreme de şase luni, şlefuindu-l, lăcuindu-l şi potrivindu-i părțile, balisetul scosese cele mai dulci sunete auzite vreodată, chiar dacă nu avea gama tonală întreagă. Gurney petrecuse ore lungi din noapte zdrăngănind strunele, învârtind roata contrabalansoare. Învățase apoi singur să cânte melodiile pe care le auzise la alții sau să compună unele noi.

Când întunericul cuprinse satul, mama se lăsă pe un scaun. Îşi puse prețioasa Biblie în poală, alinată mai mult de greutatea decât de cuvintele ei.

— Să nu stai prea târziu, spuse cu o voce seacă, goală.

— N-o să stau!

Gurney se întrebă dacă ea ar fi observat cu adevărat dacă stătea toată noaptea.

— Am nevoie de toate puterile ca să atac mâine şanțurile alea...

Ridică un braț musculos, mimând entuziasmul pentru corvoada despre care ştiau cu toții că nu se va sfârşi niciodată. Apoi porni pe ulițele de pământ bătătorit, către tavernă.

Cu câțiva ani în urmă, din cauza unei febre mortale, patru dintre structurile prefabricate rămăseseră goale. Sătenii mutaseră clădirile laolaltă, dărâmaseră pereții despărțitori şi făcuseră o casă mare pentru comunitate. Deşi nu era tocmai împotriva numeroaselor restricții ale Harkonnenilor, autoritățile locale se încruntaseră văzând o asemenea inițiativă. Dar taverna rămăsese...

Gurney se alătură micii mulțimi care se adunase deja pentru seara frăției. Câțiva îşi aduseseră nevestele. Un bărbat zăcea deja prăbuşit peste masă, mai mult extenuat decât beat, cu carafa de bere apoasă băută doar pe jumătate. Gurney se strecură prin

spatele lui, ridică balisetul şi zdrăngăni un acord disonant, care-l făcu pe individ să tresară, trezindu-l complet.

— Iată un cântec nou, prieteni. Nu-i tocmai un imn de care să-şi amintească mamele voastre, dar o să vă-nvăț.

Surâse crispat.

— Apoi o să-l cântați o dată cu mine, şi probabil că o să faceți praf melodia.

Nici unul dintre ei nu era un cântăreț prea bun, dar cântecele erau distractive şi aduceau o rază de lumină în viața lor.

Cu tot elanul, Gurney înnădi cuvinte sardonice pe o melodie familiară:

O, Giedi Prime!
Nuanțele tale de negru n-au egal,
De la câmpiile de obsidian la mările uleioase,
La cele mai negre nopți din ochiul împăratului.

Vino de peste mări şi țări
Să vezi ce ascundem în inimi şi-n minte,
Să împărtăşeşti darurile noastre
Şi să ridici un târnăcop sau două...
Făcând totul mai încântător ca înainte.

O, Giedi Prime!
Nuanțele tale de negru n-au egal,
De la câmpiile de obsidian la mările uleioase,
La cele mai negre nopți din ochiul împăratului...

Când Gurney termină cântecul, avea un rânjet pe fața lui urâtă, colțuroasă. Se înclină în fața aplauzelor imaginare. Unul dintre cei prezenți exclamă răguşit:

— Ai grijă, Gurney Halleck... Dacă Harkonnenii îți aud glăsciorul, or să te târască mai mult ca sigur la Harko — să poți cânta chiar pentru baron!

Gurney scoase un sunet batjocoritor.

— Baronul n-are ureche muzicală, mai ales pentru cântece frumoase ca ale mele!

Asta declanşă o explozie de râsete. El ridică o halbă de bere acră şi o dădu pe gât cu zgomot.

Dintr-o dată, uşa se deschise şi Bheth intră în fugă, cu părul despletit, roşie la față.

— Vine patrula! Am văzut luminile motoarelor suspensoare! Au un transportor de prizonieri şi doisprezece soldați...

Oamenii săltară în picioare. Doi alergară la uşă, ceilalți însă rămaseră paralizați pe locurile lor, arătând deja capturați şi învinşi.

Gurney făcu să sune o notă liniştitoare la baliset.

— Calmați-vă, prieteni. Facem ceva ilegal? „Doar cei vinovați îşi ştiu şi-şi arată crimele”. Noi ne bucurăm doar de seara frăției... Harkonnenii nu ne pot aresta pentru asta. De fapt, demonstrăm cât de mult ne place situația noastră, cât de fericiți suntem să muncim pentru baron şi pentru favoriții săi. Aşa-i, băieți?

Un mormăit posomorât fu tot ce reuşi să scoată de la ei. Gurney puse balisetul deo parte şi se duse la fereastra trapezoidală a sălii comune, chiar când un transportor de prizonieri trase în mijlocul satului. Câteva forme umane se puteau vedea în întunericul din spatele ferestrelor de plaz ale vehiculului, dovadă că Harkonnenii fuseseră ocupați să aresteze oameni — numai femei, după cum se părea. Deşi îşi bătu sora pe mână, liniştitor, şi îşi păstră buna dispoziție ca să-i încurajeze pe ceilalți, Gurney ştia că soldații nu aveau nevoie de prea multe scuze ca să mai ia şi alți captivi.

Proiectoare puternice se ațintiră asupra satului. Siluete întunecate, încorsetate în armuri porniră grăbite pe ulițele bătătorite, bătând la uşi. Apoi uşa clădirii comunale se trânti de perete cu zgomot.

Şase bărbați păşiră înăuntru. Gurney îl recunoscu pe căpitanul Kryubi din garda baronului, omul însărcinat cu siguranța Casei Harkonnen.

— Stați pe loc pentru inspecție, ordonă Kryubi.

Pe buza de sus i se zbârlea o umbră de mustață. Avea fața îngustă şi obrajii păreau afundați, ca şi cum îşi încleşta fălcile prea des.

Gurney rămase lângă fereastră.

— N-am făcut nimic rău aici, domnule căpitan. Respectăm regulile Harkonnen. Ne facem treaba.

Kryubi îl privi de sus.

— Şi cine te-a numit conducătorul acestui sat?

Gurney nu gândi îndeajuns de repede încât să-şi ascundă sarcasmul.

— Şi cine v-a dat vouă ordine să hărțuiți săteni nevinovați? Din cauza voastră n-o să ne mai putem face treburile mâine!

Camarazii săi din tavernă erau îngroziți de obrăznicia lui Gurney. Bheth îl apucă de mână, încercând să-şi determine fratele să tacă. Gărzile Harkonnen făceau gesturi amenințătoare cu armele.

Gurney smuci din bărbie, arătând vehiculul cu prizonieri de dincolo de fereastră.

— Ce-au făcut oamenii ăştia? Ce crime care să merite arestarea?

— Nu e necesară nici o crimă, răspunse Kryubi cu răceală, netemându-se să recunoască adevărul.

Gurney făcu un pas înainte, dar trei soldați îl apucară de mâini şi îl împinseră către podea. Gurney ştia că baronul îşi recruta deseori gărzile din satele de fermieri. Proaspeții bătăuşi — salvați de viețile lor mohorâte şi căpătuiți cu uniforme noi, arme, locuințe şi femei — deveneau deseori disprețuitori la adresa vechii lor existențe şi se dovedeau chiar mai cruzi decât profesionişti din afara planetei. Gurney spera să recunoască vreun individ din satele vecine, ca să-l poată scuipa în ochi. Se lovi cu capul de podeaua dură, dar imediat sări la loc în picioare.

Bheth se duse repede lângă fratele ei.

— Nu-i mai provoca!

Era lucrul cel mai rău pe care l-ar fi putut face. Kryubi o arătă cu degetul.

— Bine, luați-o şi pe asta!

Fața îngustă a fetei păli când doi dintre cei trei soldați o apucară de brațele subțiri. Se zbătu în timp ce-o trăgeau spre uşa încă deschisă. Gurney îşi lăsă balisetul deoparte şi se repezi înainte, dar soldatul rămas îşi scoase arma şi, cu patul, îl lovi puternic pe tânăr peste frunte şi nas.

Gurney se clătină, apoi se aruncă din nou în față, balansându-şi pumnii ca pe nişte ciocane.

— Las-o-n pace!

Doborî unul dintre soldați şi îl trase pe al doilea de lângă sora lui. Ea țipă când toți trei se aruncară asupra lui Gurney, dându-i pumni şi izbindu-l atât de brutal cu armele, încât coastele îi trosniră; nasul îi era deja plin de sânge.

— Ajutați-mă! strigă Gurney către sătenii cu ochii cât cepele. Suntem mai mulți decât ticăloşii ăştia!

Nimeni nu-i veni în ajutor.

Lovi în dreapta şi-n stânga, dar se prăbuşi într-un vârtej de cizme şi arme care-l zdrobeau. Luptându-se să ridice capul, îl zări pe Kryubi urmărindu-şi oamenii cum o trăgeau pe Bheth către uşă. Gurney împinse cât putu, încercând să se descotorosească de bărbații grei care-l țineau la pământ.

Printre mâinile înmănuşate şi picioarele îmbrăcate în pantaloni vătuiți, îi zărea pe săteni înghețați pe locurile lor, ca oile. Îl priveau cu expresii şocate, dar rămâneau la fel de nemişcați precum pietrele din turnul unui castel.

— Ajutați-mă, blestemaților!

Un soldat îi dădu un pumn în plexul solar, tăindu-i respirația şi făcându-l să verse. Îşi pierduse vocea, respirația îi slăbea... Pete negre îi jucau în fața ochilor. În cele din urmă, gărzile se retraseră.

Gurney se propti într-un cot, la timp ca să vadă chipul disperat al lui Bheth pe care Harkonnenii o târau în noapte.

Furios şi frustrat, se ridică din nou în picioare, clătinându-se, luptându-se să rămână conştient. Auzi transportorul pornindu-şi motoarele, în piața de-afară. Aureolat de lumina ferestrelor tavernei, vehiculul plecă huruind spre alt sat, să mai culeagă nişte prizonieri.

Gurney clipi din ochii umflați către ceilalți bărbați. Nişte străini... Tuşi şi scuipă sânge, apoi şi-l şterse de pe buze. În sfârşit, când reuşi să respire, rosti printre dinți:

— Ticăloşilor, nu v-ați mişcat din loc! N-ați ridicat un deget să mă ajutați!

Cu un gest disprețuitor, se uită furios la ei.

— Cum i-ați putut lăsa să ne facă asta? Au luat-o pe sora mea!

Dar nu erau decât nişte oi, şi nu fuseseră niciodată altceva. N-ar fi trebuit să aştepte nimic de la ei nici acum...

Cu un dispreț total, scuipă sânge şi salivă pe podea, apoi plecă clătinându-se spre uşă, apoi afară.

3.

Secretele sunt un aspect important al puterii. Conducătorul eficace le răspândeşte cu scopul de a menține oamenii disciplinați.

PRINȚUL RAPHAEL CORRINO,
Discursuri despre conducere într-un Imperiu Galactic, ediția a douăsprezecea

Bărbatul cu chip de dihor stătea ca un cioroi-spion la nivelul al doilea al reşedinței din Arrakeen. Privea în jos, către atriul spațios.

— Eşti sigur că toți ştiu despre mica noastră... serată, ăăă... hmm?

Avea buzele crăpate de la aerul uscat; erau aşa de ani de zile.

— Toate invitațiile au fost înmânate personal? Toată gloata anunțată?

Contele Hasimir Fenring se aplecă înspre Geraldo Willowbrook — comandantul zvelt, cu bărbia moale, al gărzii sale, aflat chiar lângă el. Bărbatul în uniformă cu stacojiu şi aur încuviință, cu ochii întredeschişi din cauza luminii strălucitoare ce se răsfrângea prin ferestrele prismatice, protejate de scuturi.

— Va fi o mare sărbătoare pentru aniversarea dumneavoastră, domnule. Cerşetorii se adună deja la poarta din față.

— Hmmm... ăăă... bine, foarte bine. Soția mea va fi mulțumită!

Dedesubt, la parter, un bucătar ducea către bucătărie un serviciu de cafea din argint. Mirosuri de mâncare pluteau spre înalturi, supe exotice şi sosuri preparate pentru festivitățile extravagante din acea seară, frigărui din carnea unor animale care nu trăiseră niciodată pe Arrakis.

Fenring apucă o balustradă sculptată din lemn de arbore de fier. Un tavan gotic boltit se înălța două etaje mai sus, cu traverse din lemn de elacca şi luminatoare de plaz. Deşi musculos, contele nu era prea înalt şi se simțea micşorat de imensitatea acestei case. Comandase el însuşi tavanul, împreună cu încă unul în sala de mese.

Noua aripă de răsărit era tot concepția lui, cu camerele elegante de oaspeți şi piscinele private opulente.

În deceniul petrecut ca Observator Imperial pe planeta-deşert, declanşase în jurul lui un freamăt continuu de construcții. Urmând exilului de la curtea lui Shaddam de pe Kaitain, trebuise să-şi pună cumva pecetea asupra lumii.

Dinspre sera aflată în construcție lângă apartamentul privat pe care-l împărțea cu doamna Margot, auzea murmurul sculelor electrice şi cântecele muncitorilor tocmiți cu ziua. Aceştia tăiau uşi în formă de arcadă, montau fântâni fără apă în alcovuri, împodobeau pereții cu mozaicuri geometrice multicolore. Din nefericire, una dintre balamalele care susțineau o uşă ornamentală grea fusese modelată simbolic în forma mâinii lui Fatimah, fiica iubită a unui profet antic de pe vechea Terra.

Fenring se pregătea să-l lase pe Willowbrook să plece când o prăbuşire răsunătoare făcu podeaua etajului să se cutremure. Cei doi coborâră în fugă holul curbat, pe lângă dulapurile cu cărți. Din camere şi liftuburi, servitorii curioşi scoteau capetele pe coridor...

...Uşa ovală a serei era deschisă, dezvăluind o masă de plaz şi fiare încâlcite. Unul dintre muncitori striga după medic, peste marea de țipete. O schelă de suspensie complet încărcată se prăbuşise; Fenring jură să aplice personal pedeapsa potrivită, îndată ce o investigație avea să-l indice pe cel mai probabil țap ispăşitor.

Făcându-şi drum prin încăpere, Fenring se uită în sus. Prin scheletul metalic, deschis, al tavanului boltit, zări cerul galben ca lămâia. Numai câteva dintre ferestrele de sticlă filtrantă fuseseră instalate; altele zăceau acum sparte în grămada de schelărie. Contele vorbi pe un ton de dezgust:

— Nefericit moment, hmmm? Voiam să fac un tur cu musafirii, diseară...

— Da, într-adevăr nefericit, conte Fenring. Willowbrook urmărea cum angajații casei începeau să sape în dărâmături ca să ajungă la cei răniți.

Medicii casei, în uniforme kaki, se grăbeau pe lângă el către zona distrusă. Unul îngrijea un bărbat cu fața însângerată, abia scos dintre dărâmături, în timp ce alți doi ajutau la înlăturarea unei plăci grele de plaz, care acoperise alte victime. Supraveghetorul lucrării fusese strivit de schela prăbuşită. *Un tâmpit,* gândi Fenring. *Dar norocos, având în vedere ce i-aş fi făcut eu pentru porcăria asta!*

Fenring se uită la ceas. Încă două ore până la sosirea oaspeților... Îi făcu semn lui Willowbrook:

— Izolează locul! Nu vreau să se audă nimic de-aici în timpul petrecerii. Asta ar transmite un mesaj cu totul greşit, hmmm? Doamna Margot şi cu mine am pregătit festivitățile serii cu foarte multă grijă, până la ultimul amănunt.

Willowbrook se încruntă dar, evident, se gândi mai bine înainte să-l sfideze pe conte.

— Se va face, domnule... În mai puțin de o oră!

Fenring fierbea. În realitate, nu-i păsa câtuşi de puțin de plantele exotice iar la început fusese de acord cu această remodelare costisitoare numai ca o concesie făcută soției sale Bene Gesserit, doamna Margot. Deşi ea ceruse doar o cameră modestă cu ecluză, care să conțină doar câteva plante, Fenring — întotdeauna ambițios — extinsese proiectul la ceva mult mai impresionant. Plănuia să adune plante rare de pe tot cuprinsul imperiului.

Dacă sera putea fi terminată...

Stăpânindu-se, o salută pe Margot la intrarea boltită tocmai când se întorcea din labirinticele piețe souk din oraş. O blondă mlădioasă cu ochi verzi-cenuşii, siluetă perfectă şi trăsături impecabile, era cu aproape un cap mai înaltă decât el. Purta o aba astfel croită încât să-i scoată în evidență silueta şi a cărei stofă neagră era pătată de praful de pe străzi.

— Aveau napi de pe Ecaz, dragă?

Contele fixă pofticios cu privirea două pachete înfăşurate în hârtie de mirodenie maro, groasă, duse de doi servitori. Auzind de sosirea unui negustor cu transspațialul în acea după-amiază, Margot se grăbise să se ducă la Arrakeen să cumpere legumele atât de greu de găsit. Fenring încercă să tragă cu ochiul sub ambalajul de hârtie, dar ea îl plesni în joacă peste mână.

— Aici e totul gata, dragul meu?

— Mmm... totul merge fără probleme, răspunse el. Totuşi, nu putem arăta diseară noua ta seră. E prea mare harababură acolo pentru invitații noştri.

*

Aşteptând să-şi salute importanții oaspeți pe măsură ce aceştia soseau la apusul soarelui, doamna Margot Fenring stătea în atriul casei, al cărui nivel de jos, acoperit cu panouri de lemn, era decorat cu portretele Împăraților Padişahi, mergând înapoi până la legendarul general Faykan Corrin, care luptase în Jihadul Butlerian, la conducătorul luminat Raphael Corrino, prinț moştenitor, ca şi la „Vânătorul" Fondil al III-lea şi fiul său, Elrood al IX-lea.

În centrul atriului, o statuie de aur îl înfățişa pe actualul împărat Shaddam al IV-lea în echipament complet de sardaukar, cu sabia de ceremonie ridicată. Era una din multele lucrări costisitoare pe care împăratul le comandase în primul deceniu al domniei sale. Prin toată reşedința şi în jurul ei se găseau numeroase alte exemple, daruri de la prietenul din copilărie al soțului ei. Deşi cei doi se certaseră la vremea urcării lui Shaddam pe tron, treptat se apropiaseră din nou.

Prin uşile duble, protejate contra prafului, se revărsau doamne elegant îmbrăcate, însoțite de bărbați purtând smokinguri post-butleriene, negre ca pana corbului şi uniforme militare de diferite culori. Margot purta o rochie de tafta lungă până la pământ, cu paiete de smarald pe corsaj.

Pe măsură ce un crainic anunța invitații, Margot îi saluta. Treceau pe lângă ea şi intrau în Sala Mare, de unde se auzeau multe râsete, discuții şi clinchete de pahare. Artişti din Casa Jongleur făceau scamatorii şi cântau cântece amuzante pentru a celebra cei zece ani de şedere pe Arrakis ai familiei Fenring.

Contele Fenring coborî demn scara cea mare de la etajul al doilea. Purta un smoking retro, albastru închis, cu o eşarfă regală, stacojie, pe piept, costum croit special pentru el pe Bifkar. Margot se aplecă pentru a-i permite bărbatului mai scund să o sărute pe buze.

— Du-te acum şi salută invitații, dragule, înainte ca baronul să acapareze toate discuțiile!

Cu pas uşor, Fenring evită o ducesă îmbrăcată demodat, de pe una dintre subplanetele Corrino, foarte concentrată să treacă un spion de otrăvuri peste paharul cu vin, înainte să bea, şi apoi să strecoare discret dispozitivul într-un buzunar al rochiei de bal.

Margot îşi urmări soțul ducându-se către şemineu ca să stea de vorbă cu baronul Harkonnen, deținătorul actual al siridar-fiefului Arrakis şi al rentabilului monopol al mirodeniei. Lumina unui foc dogoritor, amplificată de prismele care căptuşeau peretele căminului, dădeau trăsăturilor durdulii ale baronului un aer fantomatic. Nu arăta deloc bine.

În anii de când Fenring şi cu ea fuseseră trimişi în acest post, baronul îi invitase să cineze la fortăreața lui sau să asiste la luptele de gladiatori cu sclavi de pe Giedi Prime. Era un om periculos, care se gândea prea mult la el însuşi. Acum, baronul se sprijinea pe un baston aurit, al cărui mâner fusese făcut să semene cu gura unui uriaş vierme de nisip de pe Arrakis.

Margot observase cum sănătatea baronului se deteriorase dramatic în ultimul deceniu; suferea de o maladie musculară şi neurologică misterioasă, care-l făcuse să crească în greutate. De la surorile sale Bene Gesserit ştia motivul problemei lui fizice, cum îi fusese provocată atunci când o violase pe Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam. Baronul, totuşi, nu aflase niciodată cauza acestei suferințe.

Mohiam însăşi, altă musafiră aleasă cu grijă pentru acest eveniment, trecu prin fața ochilor lui Margot. Cucernica Maică, acum femeie cu părul cărunt, purta o aba oficială cu gulerul încrustat cu diamante. Schiță un zâmbet de salut, printre buzele strânse. Cu un tremur subtil al degetelor, trimise un mesaj şi o întrebare: „Ce veşti ai pentru Maica Superioară Harishka? Dă-mi detalii. Trebuie să-i raportez."

Degetele lui Margot îi răspunseră: „Progres în problema Missionaria Protectiva. Numai zvonuri, nimic confirmat. Surorile dispărute nelocalizate încă. Mult timp. Pot fi moarte toate."

Mohiam nu păru mulțumită. Ea însăşi lucrase cândva cu Missionaria Protectiva, o divizie neprețuită a Bene Gesserit, care semăna superstiții molipsitoare în lumea largă. Mohiam petrecuse aici decenii întregi, pe când era mai tânără, dându-se drept orăşeancă, împrăştiind informații, amplificând superstițiile care puteau fi de folos comunității. Nu putuse niciodată să se infiltreze în închisa societate fremenă dar, de-a lungul secolelor, multe alte surori plecaseră în adâncul deşertului să se amestece cu fremenii — şi dispăruseră.

Din moment ce se afla pe Arrakis în calitate de soție a contelui, lui Margot i se ceruse să confirme activitatea subtilă a Missionariei. Până acum auzise rapoarte neconfirmate despre Cucernice Maici care se alăturaseră fremenilor şi trecuseră în clandestinitate, ca şi zvonuri despre ritualuri religioase de tip Bene Gesserit printre triburi. Se presupunea că un sietch izolat avea o femeie sfântă; călători prăfuiți fuseseră auziți într-o cafenea din oraş vorbind despre o legendă mesianică inspirată clar de Panoplia Propheticus... dar nici una dintre aceste informații nu venea de la fremenii înşişi. Oamenii deşertului, ca şi planeta lor, păreau impenetrabili.

Poate că fremenii omorâseră pe loc femeile Bene Gesserit şi le furaseră apa trupurilor.

„Acestea au fost înghițite de nisipuri", tremurară degetele lui Margot.

„Indiferent cum, găseşte-le!" Cu o aplecare a capului care punea capăt conversației tăcute, Mohiam alunecă prin încăpere către o uşă laterală.

— Rondo Tuek, anunță crainicul, negustorul de apă...

Întorcându-se, Margot zări un bărbat slab şi musculos, dar cu fața lată, traversând holul cu un mers ciudat, rostogolit. Avea smocuri de păr roşcat-cenuşiu de-o parte şi de alta a capului, şuvițe rărite în creştet şi ochi cenuşii, foarte depărtați. Se întoarse să-l salute.

— A, da... traficantul!

Obrajii turtiți ai lui Tuek se întunecară, apoi un zâmbet larg îi brăzdă fața pătrățoasă. Flutură degetul dojenitor, ca un profesor către elev.

— Sunt un furnizor de apă care munceşte din greu să extragă umezeala din calotele polare murdare...

— Fără hărnicia familiei dumneavoastră sunt sigură că imperiul s-ar prăbuşi.

— Doamna este prea amabilă!

Tuek se înclină şi intră în Sala Mare.

În afara reşedinței, cerşetorii săraci se adunaseră sperând în spectacolul rar al milosteniei din partea contelui. Alți spectatori veniseră să vadă cerşetorii şi căscau gura pofticioşi la fațada ornamentată a casei. Vânzătorii de apă, în veşmântul lor tradițional, viu colorat, îşi sunau clopoțeii şi strigau ciudatul anunț „Soo-Soo Sook!". Gărzile — împrumutate din trupele Harkonnen şi obligate să poarte uniforme imperiale pentru

această ocazie — stăteau la uşi, ținându-i la distanță pe cei nedoriți şi făcând loc doar invitaților. Era un adevărat circ...

Când sosi ultimul dintre oaspeții aşteptați, Margot aruncă o privire la ceasul antic montat pe perete, împodobit cu figurine mecanice şi clopoței delicați. Întârziaseră aproape o jumătate de oră... Se grăbi să ajungă lângă soțul ei şi-i şopti ceva la ureche. El trimise un mesager la Jongleuri, şi aceştia tăcură — un semnal familiar oaspeților.

— Îmi puteți acorda atenția dumneavoastră, vă rog, hmmm...? exclamă Fenring.

Lachei îmbrăcați fastuos apărură să conducă invitații.

— Ne vom reuni în sala de mese!

Potrivit tradiției, contele şi contesa Fenring rămaseră în urma ultimului dintre musafiri.

De-o parte şi de alta a uşii largi a sălii de mese se aflau lavoare decorate cu plăcuțe încrustate cu aur, formând un mozaic complicat, conținând însemnele Caselor Corrino şi Harkonnen, potrivit necesității politice. Însemnele precedenților guvernanți ai Arrakisului, Casa Richese, fuseseră răzuite cu multă strădanie pentru a fi înlocuite cu grifonul albastru al Harkonnenilor. Oaspeții se opreau la lavoare, îşi înmuiau mâinile în apă şi împrăştiau o parte pe podea. După ce se ştergeau pe mâini, aruncau prosoapele în băltoaca din ce în ce mai mare.

Baronul Harkonnen sugerase acest obicei pentru a arăta că unui guvernator planetar nu-i păsa de lipsa de apă. Era o etalare optimistă a bogăției. Lui Fenring îi plăcuse cum sună, iar procedeul fusese instituit — cu o întorsătură binevoitoare, totuşi: doamna Margot vedea în el o cale de a ajuta cerşetorii, într-un fel simbolic, în general. Cu acordul reticent al soțului ei, anunțase că la sfârşitul fiecărui banchet, cerşetorii erau bineveniți să se adune în fața reşedinței şi să primească toată apa care putea fi stoarsă din prosoapele îmbibate.

Scuturându-şi mâinile umede, Margot intră în sala mare, împreună cu soțul ei. Tapiserii antice împodobeau pereții. Licurigloburi plutitoare hoinăreau prin cameră, toate reglate la aceeaşi înălțime, pe culoarea galbenă. Deasupra mesei de lemn lustruit atârna un candelabru de cuarț verde-albastru de pe Hagal, cu un adulmecător de otrăvuri sensibil, ascuns în partea de sus a lanțului.

O mică armată de lachei țineau scaunele pentru meseni şi întindeau un şervet în poala fiecăruia. Cineva se împiedică şi doborî pe podea un vas ornamental de cristal, care se sparse. Servitorii se grăbiră să curețe cioburile şi să-l înlocuiască. Toți ceilalți se prefăcură că n-au observat nimic.

Margot, aşezată la unul dintre capetele mesei lungi, dădu grațios din cap către planetologul Pardot Kynes şi fiul său de doisprezece ani, care îşi ocupau scaunele indicate, de o parte şi de alta a ei. Fusese surprinsă când omul deşertului, care se lăsa văzut atât de rar, îi acceptase invitația şi spera să afle câte dintre zvonurile care circulau despre el erau adevărate. Din experiență, dineurile erau cunoscute pentru vorbe goale şi lipsă de sinceritate, deşi anumite lucruri nu aveau cum să scape puterii de pătrundere a unei observatoare Bene Gesserit. Îl privi cu atenție pe bărbatul slab, observând un petic pe gulerul cenuşiu al hainei de gală, dar şi linia puternică a maxilarului acoperit de barba de culoarea nisipului...

Două locuri mai departe, Cucernica Maică Mohiam alunecă într-un scaun. Hasimir Fenring îşi luă locul la celălalt capăt al mesei, avându-l în dreapta pe baronul Harkonnen. Ştiind cât de mult se detestau baronul şi Mohiam, Margot îi aşezase la mare distanță unul de celălalt.

La un pocnet din degete al lui Fenring, servitorii ducând platouri cu bucate exotice apărură pe uşile laterale. Înconjurară masa, numind felurile şi servind mici porții din fiecare platou.

— Mulțumim că ne-ați invitat, doamnă Fenring, spuse fiul lui Kynes, privind-o pe Margot.

Planetologul îşi prezentase fiul cu numele de Weichih, ceea ce însemna „iubit”. Femeia putea vedea asemănarea cu tatăl lui, dar în timp ce Kynes cel vârstnic avea în ochi un aer visător, la Weichih se putea observa o asprime ivită din faptul că se născuse şi crescuse pe Arrakis.

Contesa îi zâmbi.

— Unul dintre bucătarii noştri este un fremen din oraş care a preparat special pentru banchet o specialitate din sietch, prăjituri de mirodenie cu miere şi susan...

— Bucătăria fremenă a ajuns acum de talie imperială? întrebă Pardot Kynes cu un zâmbet crispat. Părea să nu se fi gândit niciodată la mâncare ca la ceva mai mult decât un mijloc de subzistență şi să considere mesele oficiale ca pe o distragere de la alte treburi.

— Bucătăria este o problemă de... gust. Margot îşi alese cuvintele în mod diplomatic. Ochii îi sclipiră.

— O iau ca pe un nu, răspunse el.

Servitoare înalte, provenite din afara planetei, mergeau de la un loc la altul ducând sticle cu gâtul îngust, pline cu vin albastru dres cu mirodenie. Spre uimirea localnicilor, apărură platouri cu peşti întregi, înconjurați de midii de Bussel, desfăcute. Chiar şi cei mai bogați locuitori din Arrakeen gustau rareori produse ale mării.

— Ah, exclamă Fenring încântat, de la celălalt capăt al mesei, în clipa când un servitor luă capacul de pe o tavă. Voi savura aceşti napi de pe Ecaz, hmmm. Mulțumesc, draga mea!

Servitorul turnă cu polonicul peste legume un sos de culoare închisă.

— Nici o cheltuială nu e prea mare pentru onorații noştri oaspeți, spuse Margot.

— Dați-mi voie să vă spun de ce sunt atât de scumpe aceste legume, murmură un diplomat de pe Ecaz, atrăgând atenția tuturor.

Bindikk Narvi era un omuleț cu o voce joasă, tunătoare.

— Sabotarea recoltelor a redus drastic stocul pentru întreg imperiul. Am numit această nouă calamitate „mana grummaniană”!

Aruncă o privire peste masă, către ambasadorul de pe Grumman, un bărbat care bea mult — genul de om masiv,cu pielea întunecată, ridată.

— Am descoperit, de asemenea, acte de sabotaj biologic în pădurile noastre de arbori-de-ceață de pe continentul Elacca...

Tot imperiul prețuia sculpturile din lemn-de-ceață de pe Ecaz, făcute prin dirijarea creşterii de către puterea gândului uman.

În ciuda mărimii sale, omul Casei Moritani — Lupino Ord — vorbi cu voce pițigăiată:

— Încă o dată, Ecaz-ul falsifică o criză pentru a urca prețurile. Un truc străvechi, care se folosea încă de când hoțomanii voştri de strămoşi au fost goniți de pe Vechea Terra în mod ruşinos...

— Nu s-a întâmplat nici pe departe aşa!

— Domnilor, vă rog, interveni Fenring. Grummanienii fuseseră mereu nişte oameni foarte irascibili, gata să intre într-o frenezie a răzbunării la cea mai mică impresie de insultă. Fenring îi găsea pe toți supărăcioşi şi plictisitori. Se întoarse către soția lui:

— Am făcut o greşeală în aranjarea la masă, dragă, hmmm?

— Sau în lista invitaților, răspunse ea sarcastic.

Râsete politicoase, stânjenite, se auziră în jurul mesei. Certăreții tăcură, deşi îşi aruncau priviri furioase

— Ce amabil din partea eminentului nostru planetolog să-l aducă cu el pe încântătorul său fiu, spuse baronul Harkonnen pe un ton mieros. Un băiat chipeş... Te bucuri de distincția de a fi cel mai tânăr oaspete la această masă!

— Sunt onorat să mă aflu aici, într-o companie atât de distinsă, răspunse băiatul.

— Ai fost crescut să-i urmezi tatălui tău, după cum am auzit, continuă baronul.

Margot detectă sarcasmul ascuns cu grijă în vocea de bas.

— Nu ştiu ce ne-am face fără un planetolog...

Într-adevăr, Kynes era rar văzut în oraş, şi aproape niciodată nu trimitea împăratului rapoartele cerute. Nu că Shaddam observa sau că îi păsa. Margot aflase de la soţul ei că împăratul era ocupat cu alte — deşi încă nedezvăluite — probleme.

Ochii atenți ai tânărului se luminară. Ridică o carafă cu apă.

— Pot să propun un toast pentru gazdele noastre?

Pardot Kynes clipi văzând îndrăzneala fiului său, surprins parcă de faptul că amabilitățile sociale nu-i trecuseră lui mai întâi prin minte.

— O sugestie excelentă, izbucni baronul.

Margot recunoscu o înmuiere a vorbirii sale, ca urmare a faptului că băuse prea mult vin cu melanj.

Băiatul de doisprezece ani vorbi cu glas hotărât, înainte să bea o înghițitură:

— Fie ca bogăția pe care o arătați pentru noi, aici, cu toată această mâncare şi abundență de apă, să fie doar o palidă reflectare a bogățiilor din inimile voastre!

Oaspeții adunați susținură urarea, şi Margot detectă o scânteie de lăcomie în ochii lor. Planetologul se foi nervos şi, în sfârşit, spuse ce avea în minte, când clinchetul paharelor se mai potoli:

— Conte Fenring, am înțeles că aveți aici, în construcție, o seră cu plante de climă umedă, foarte îngrijit făcută. Aş fi foarte interesat s-o văd...

Margot înțelese dintr-o dată de ce acceptase Kynes invitația, motivul pentru care venise din deşert. Îmbrăcat în haina lui simplă, dar rezistentă şi pantaloni largi, acoperit cu pelerina maronie ca nisipul, bărbatul semăna mai mult cu un fremen murdar decât cu un slujitor imperial.

— Ai aflat micul nostru secret, hmmm... ah?

Vădit incomodat, Fenring strânse din buze.

— Intenționasem să le-o arăt invitaților mei în seara asta dar, din păcate, anumite... hmmm... *întârzieri* au făcut acest lucru imposibil. Poate altă dată...

— Ținând o seră privată, nu vă făliți cu lucruri pe care oamenii de pe Arrakis nu le pot avea? întrebă tânărul Weichih.

— *Încă*..., spuse Pardot Kynes aproape în şoaptă.

Margot auzi. *Interesant.* Îşi dădu seama că ar fi o greşeală să-l subestimeze pe acest om necizelat sau chiar pe fiul său.

— Cu siguranță, nu este un țel admirabil să colecționezi plante din întreg imperiul? sugeră ea, cu răbdare. Eu o văd mai degrabă ca pe o etalare a bogățiilor pe care universul le are de oferit, decât ca pe o amintire a ceea ce lipseşte oamenilor.

Pe un ton scăzut, dar ferm, Pardot Kynes îşi mustră fiul:

— N-am venit aici să impunem altora ideile noastre...

— Dimpotrivă, fiți vă rog atât de bun să ne explicați ideile dumneavoastră, îl îndemnă Margot, încercând să ignore privirile insultătoare pe care încă le mai schimbau peste masă ambasadorii de pe Ecaz şi Grumman. Nu ne vom simți ofensați, vă promit.

— Da, zise un importator de arme din Carthag, care stătea pe la jumătatea mesei.

Avea degetele atât de pline de inele cu pietre prețioase, încât abia reuşea să-şi ridice mâinile.

— Explicați-ne cum gândesc fremenii. Toți vrem să ştim asta!

Kynes încuviință încet.

— Am trăit printre ei timp de mulți ani. Ca să începeți să înțelegeți fremenii, trebuie să vă dați seama că supraviețuirea este ideea lor fixă. Ei nu irosesc nimic. Totul este salvat, refolosit.

— Până la ultima picătură de apă, completă Fenring. Chiar şi apa din cadavre, hmmm?

Kynes se uită la fiul său şi, înapoi, la Margot.

— Iar sera dumneavoastră privată va avea nevoie de o mare cantitate din această apă prețioasă ca să fie întreținută.

— Ah, dar ca observator imperial în aceste locuri, pot face tot ce doresc cu resursele naturale, sublinie Fenring. Eu consider sera soției mele o cheltuială care merită osteneala...

— Drepturile domniei voastre nu sunt puse la îndoială, replică Kynes, pe un ton la fel de ferm ca Scutul de Piatră. Iar eu sunt planetologul Împăratului Shaddam, aşa cum înainte am fost şi planetologul lui Elrood al IX-lea. Fiecare dintre noi este supus datoriilor sale, domnule conte. Nu veți mai auzi de la mine discursuri despre probleme ecologice. Am răspuns doar întrebării doamnei voastre...

— Ei, atunci, planetologule, spune-ne ceva ce nu ştim despre Arrakis, interveni baronul, privind de-a lungul mesei. Ai stat cu siguranță destul aici. Pe planeta asta mor mai mulți oameni de-ai mei decât pe orice altă posesiune Harkonnen. Ghilda nu reuşeşte nici măcar să pună pe orbită destui sateliți meteorologici în stare de funcționare, care să ofere o cercetare demnă de încredere şi să facă previziuni. E extrem de frustrant!

— Şi, datorită mirodeniei, Arrakis este de asemenea extrem de profitabilă, replică Margot. În special pentru domnia-ta, dragă baroane!

— Această planetă sfidează înțelegerea, spuse Kynes. Şi va fi nevoie de mai mult timp decât scurta mea viață ca cineva să stabilească ce se petrece aici. Atâta lucru ştiu şi eu. Va trebui să învățăm să trăim cu deşertul, mai degrabă decât împotriva lui.

— Fremenii ne urăsc? întrebă ducesa Caula, o verişoară de-a împăratului. Rămăsese cu furculița plină de momițe stropite cu brandy la jumătatea drumului spre gură.

— Sunt izolați şi neîncrezători față de oricine nu este fremen. Dar sunt oameni cinstiți şi direcți, cu un cod al onoarei pe care nimeni de la această masă — nici măcar eu însumi — nu-l înțelege pe deplin.

Ridicând cu eleganță din sprâncene, Margot puse o nouă întrebare, urmărindu-i cu atenție reacția:

— Este adevărat ce-am auzit, că dumneata însuți ai devenit unul dintre ei, domnule planetolog?

— Rămân un slujitor al Împăratului, doamnă, deşi am mult de învățat de la fremeni.

Din diferite locuri de la masă se ridicară murmure, însoțite de discuții separate, cu voce tare, când sosi primul desert.

— Împăratul nostru n-are încă un moştenitor, comentă Lupino Ord, ambasadorul de pe Grumman.

Vocea uriaşului suna vioi şi strident. Băuse zdravăn.

— Numai două fete, Irulan şi Chalice. Nu că femeile n-au nici o valoare... Îşi roti răutăcios ochii negru-cărbune, prinzând privirile dezaprobatoare ale câtorva doamne de la masă. Dar fără un moştenitor de sex masculin, Casa Corrino va trebui să se dea la o parte în favoarea unei alte Case Mari.

— Dacă trăieşte la fel de mult ca Elrood, împăratul nostru ar mai putea avea un secol la dispoziție, sublinie Margot. Poate n-ați auzit că doamna Anirul e din nou însărcinată?

— Îndatoririle mele mă țin uneori departe de curentul principal al ştirilor, recunoscu Ord şi ridică paharul cu vin. Să sperăm că următorul e băiat!

— Auziți, auziți! exclamară câțiva meseni.

Exact atunci diplomatul de pe Ecaz, Bindikk Narvi, făcu un gest obscen cu mâna. Margot auzise despre animozitatea de lungă durată dintre arhiducele Armand Ecaz şi vicontele Moritani de pe Grumman, dar nu-şi dăduse seama cât de serioasă ajunsese problema. Îşi dori să nu-i fi aşezat pe cei doi rivali atât de aproape unul de celălalt.

Ord apucă o sticlă cu gât subțire şi-şi mai turnă nişte vin albastru, înainte ca un servitor s-o facă pentru el.

— Conte Fenring, aveți multe opere de artă înfățişându-l pe Împărat — picturi, statui, plachete purtându-i chipul. Nu canalizează Shaddam prea mulți bani în asemenea comenzi egoiste? S-au răspândit prin tot imperiul...

— Iar cineva le tot desfigurează sau le dărâmă, observă importatorul de arme de pe Carthag, pufnind zgomotos.

Gândindu-se la planetolog şi la fiul lui, aşezat lângă ea, Margot alese din tava cu deserturi o prăjitură dulce cu mirodenie. Poate că oaspeții nu auziseră celelalte zvonuri, şi anume că acele opere de artă dăruite cu atâta bunăvoință conțineau dispozitive de supraveghere menite să monitorizeze activitățile din imperiu. Cum ar fi, de exemplu, placa de pe peretele aflat chiar în spatele lui Ord.

— Shaddam doreşte să-şi pună pecetea în calitate de conducător al nostru, hmmm? comentă Fenring. Îl cunosc de multă vreme. El vrea să se delimiteze de politicile tatălui său, pe care le-a servit un timp interminabil de lung.

— Poate, dar neglijează instrucția actualelor trupe de sardaukari, în timp ce permite ca generalii săi... Cum se numesc?

— Bursegi, răspunse cineva.

— Da, în timp ce permite bursegilor săi să crească în rang, cu pensii exorbitante şi alte beneficii. Printre sardaukari, moralul trebuie să fie în declin, din moment ce sunt chemați să facă mai mult, cu din ce în ce mai puține resurse.

Margot observă că soțul ei devenise periculos de tăcut. Cu ochii mari, îngustați până la dimensiunea unor crăpături, se uita fix la nesăbuitul beat.

O femeie îi şopti ceva ambasadorului de pe Grumman. Acesta plimbă un deget pe buza paharului de vin.

— A, da, îmi cer scuze că am afirmat lucruri evidente față de cineva care-l cunoaşte atât de bine pe împărat...

— Eşti un idiot, Ord, tună Narvi, ca şi cum aştepta cea mai mică ocazie să arunce o insultă.

— Iar tu eşti un neghiob şi un om mort!

Ambasadorul grummanian se ridică, răsturnând scaunul din spatele lui. Se mişca prea iute, prea precis. Fusese beția doar o prefăcătorie, o scuză ca să-l provoace pe celălalt?

Lupino Ord scoase un pistol lucios cu lame-disc şi, cu împuşcături asurzitoare, îl descărcă de mai multe ori în adversarul său. Plănuise deja asta, provocându-şi rivalul de pe Ecaz? Discurile sfâşiară fața şi pieptul lui Narvi, ucigându-l cu mult înainte ca otrăvurile de pe tăişurile ascuțite să fi putut avea vreun efect.

Mesenii începură să țipe, împrăştiindu-se în toate direcțiile. Lacheii îl înşfăcară pe ambasadorul care se clătina şi se luptară să-i smulgă arma descărcată. Margot rămase țeapănă pe locul ei, mai mult uluită decât îngrozită. *Ce mi-a scăpat? Cât de adânc merge această duşmănie dintre Ecaz şi Casa Moritani?*

— Încuiați-l într-unul din pasajele subterane, ordonă Fenring. Postați paznici lângă el tot timpul!

— Dar am imunitate diplomatică! protestă Ord, cu glasul şi mai pițigăiat. N-o să îndrăzneşti să mă reții!

— Nu face niciodată presupuneri cu privire la ce îndrăznesc eu!

Contele privi fețele şocate din jurul lui.

— Aş putea, pur şi simplu, să îngădui celorlalți oaspeți să te pedepsească şi să-şi exercite astfel propria lor... imunitate, hmmm?

Fenring flutură mâna şi omul, devenit incoerent, fu scos afară până când avea să fie aranjat un transport sub protecție.

Medicii se repeziră înăuntru — aceiaşi pe care Fenring îi văzuse mai devreme la dezastrul serei. Era limpede că nu puteau face nimic pentru ambasadorul mutilat al Ecaz-ului.

Am numărat ceva cadavre azi prin preajmă, se gândi Fenring. *Şi eu n-am omorât nici unul dintre ei!*

— Hmmm... ah, vorbi către soția lui, care stătea în picioare lângă el. Mă tem că acesta va deveni un... incident diplomatic. Arhiducele Ecaz e obligat să înainteze o plângere oficială, şi nu se poate spune cum va răspunde vicontele Moritani.

Ordonă lacheilor să îndepărteze corpul lui Narvi din sală. Mulți dintre invitați se răspândiseră prin alte încăperi ale casei.

— N-ar trebui să chemăm oamenii înapoi?

Fenring strânse mâna soției sale.

— Detest să văd seara terminându-se aşa. Poate c-ar trebui să aducem Jongleurii, să-i punem să spună poveşti amuzante...

Baronul Harkonnen veni lângă ei, sprijinindu-se în bastonul lui cu cap de vierme.

— E jurisdicția domniei tale, conte Fenring, nu a mea. Să trimiți un raport Împăratului!

— Am eu grijă de asta, răspunse Fenring răspicat. Trebuie să plec pe Kaitain pentru altă problemă şi-atunci o să-i dau lui Shaddam toate amănuntele necesare. Oh, şi... scuzele de rigoare!

4

În zilele Vechii Terra existau experți în materie de otrăvuri, persoane diabolic de inteligente care făceau negoț cu ceea ce era cunoscut drept „praf de moştenire”.

Extras dintr-o filmocarte, Biblioteca Regală de pe Kaitain

Zâmbind larg, plin de mândrie, şambelanul curții, Beely Ridondo, păşi pe uşă.

— Maiestatea Voastră Imperială, aveți încă o fiică! Soția domniei-voastre tocmai a născut o fetiță frumoasă şi sănătoasă...

În loc să se bucure, împăratul Shaddam al IV-lea înjură în şoaptă şi-l dădu afară pe şambelan. *Acum sunt trei! La ce-mi foloseşte încă o fiică?*

Era teribil de prost dispus. Nu mai fusese aşa de când se lupta să-l dea jos pe ramolitul de taică-su de pe Tronul Leului de Aur. Cu pas energic, intră în cabinetul său privat, trecând pe lângă o veche plachetă pe care scria „Legea este ştiința cea mai înaltă” — o frază fără sens a prințului Raphael Corrino, un om care nici măcar nu-şi bătuse capul să poarte coroana imperială. Încuie uşa în urma lui şi-şi trânti silueta colțuroasă pe fotoliul cu suspensie, tapisat şi cu spătar înalt, de lîngă birou.

Shaddam era de înălțime mijlocie, cu nas acvilin şi muşchi care începeau să-şi piardă fermitatea. Unghiile lungi îi erau atent îngrijite, iar părul roşu — pomădat şi pieptănat pe spate. Purta o uniformă cenuşie de sardaukar, cu epoleți şi fireturi de aur şi argint, dar echipamentul militar nu-l mai făcea să se simtă la fel de bine ca pe vremuri.

Pe lângă naşterea a încă unei fiice, avea multe altele pe cap. De curând, la un concert de gală de pe unul dintre stadioanele în formă de piramidă inversată de pe Harmonthep, cineva dăduse drumul unei efigii gonflabile uriaşe a lui Shaddam al IV-lea. Insultătoare până la indecență, caricatura vulgară îl făcea să arate ca un bufon. Obiectul umflat plutise pe deasupra mulțimilor care râdeau, până când gărzile- dragoni de pe Harmontep trăseseră în el. Atunci arătarea se prăbuşise în zdrențe arzânde — şi orice tâmpit putea vedea simbolismul acestei întâmplări! În ciuda celor mai riguroase

anchete şi interogatorii, nici măcar investigatorii sardaukari nu fuseseră în stare să afle cine fusese responsabil pentru crearea sau pentru eliberarea efigiei.

Cu ocazia altui incident, litere de o sută de metri fuseseră mâzgălite de-a curmezişul Canionului-Monument de pe Canidar II: „„Shaddam, coroana stă confortabil pe capul tău țuguiat?” În lumi împrăştiate prin tot imperiul, zeci dintre noile sale statui comemorative fuseseră desfigurate. Şi nimeni nu văzuse vreodată făptaşii...

Cineva îl ura îndeajuns ca să facă asta. *Cineva*. Întrebarea îi rodea continuu inima imperială, laolaltă cu alte griji... incluzând vizita iminentă a lui Hasimir Fenring pentru a-i raporta despre experimentele secrete cu mirodenie sintetică desfăşurate pe Tleilaxu.

Proiectul Amal.

Inițiat în timpul domniei tatălui său, acest program de cercetare era cunoscut doar de foarte puțină lume. Poate cel mai bine păzit secret din imperiu, proiectul Amal s-ar fi putut, dacă avea succes, să ofere Casei Corrino o sursă sigură, artificială, de melanj — cea mai prețioasă substanță din univers. Dar blestematele de experimente Tleilaxu durau de prea mulți ani, iar situația îl enerva din ce în ce mai mult, cu fiecare lună care trecea.

Şi acum... o a treia fiică! Nici nu ştia când — sau dacă — se va osteni să arunce o privire acestui copil nefolositor.

Ochii lui Shaddam alunecară de-a lungul peretelui lambrisat, către un corp de bibliotecă în care, pusă pe un raft, lângă un volum gros — o lucrare de referință despre mari dezastre ale istoriei — se afla o holofotografie a lui Anirul în rochie de mireasă. Femeia avea ochi mari de căprioară, care ascundeau ceva — căprui deschis într-o anumită lumină, căprui mai închis în alta... Ar fi trebuit să observe diferența mai de mult.

Era a treia oară când această Bene Gesserit „de rang ascuns” nu reuşise să producă moştenitorul masculin cerut, şi Shaddam nu-şi făcuse nici un plan de rezervă pentru o asemenea eventualitate. Fața i se aprinse... Putea oricând să impregneze câteva concubine şi să spere că i se va naşte un fiu, dar — atâta vreme cât era căsătorit legal cu Anirul — ar fi întâmpinat dificultăți politice extraordinare dacă ar fi încercat să proclame un bastard ca moştenitor al tronului imperial.

Putea, de asemenea, s-o ucidă pe Anirul şi să-şi ia altă soție (tatăl său făcuse asta de destule ori), însă un asemenea curs al acțiunii ar fi riscat să atragă mânia comunității Bene Gesserit. Totul s-ar fi putut rezolva dacă Anirul i-ar fi dăruit un fiu, un băiat sănătos pe care să-l poată numi moştenitorul său.

Atâtea luni de aşteptare şi, acum, asta...

Auzise că vrăjitoarele chiar puteau să aleagă sexul copiilor, prin manipulări ale chimiei corporale; era foarte posibil ca aceste fiice să nu fie doar un accident... Fusese înşelat de traficantele de putere Bene Gesserit, care i-o băgaseră pe gât pe Anirul. Cum îndrăzneau să-i facă asta Împăratului unui milion de lumi? Care era adevăratul scop al prezenței lui Anirul în casa imperială? Aduna informații care să poată fi folosite pentru a-l şantaja? Ar fi trebuit s-o dea afară?

Începu să bată cu tocul în biroul său din lemn de elacca, de culoarea sângelui, şi-şi aținti ochii la portretul bunicului său dinspre tată, Fondil al III-lea. Cunoscut de obicei ca „Vânătorul” pentru înclinația sa de a ataca orice urmă de rebeliune, Fondil nu fusese mai puțin temut în propria sa casă. Deşi bătrânul murise cu mult înainte de naşterea lui Shaddam, el ştia câte ceva despre toanele şi metodele Vânătorului. Dacă Fondil ar fi avut de-a face cu o nevastă arogantă, ar fi găsit o cale să scape de ea...

Shaddam apăsă un buton de pe birou şi şambelanul său personal intră din nou în încăpere. Ridondo se înclină, arătându-şi marginea lucitoare a frunții înalte.

— Sire?

— Aş dori s-o văd pe Anirul acum. *Aici*.

— Doamna este în pat, Sire...

— Nu mă face să repet ordinul!

Fără să mai spună nici o vorbă, Ridondo se strecură printre lambriuri, dispărând pe uşa laterală, cu mişcări largi, de păianjen.

Câteva clipe mai târziu, intră o doamnă de onoare palidă şi prea parfumată. Cu glas tremurat, rosti:

— Maiestate, doamna Anirul doreşte să vă transmit că este slăbită din cauza naşterii copilului. Vă imploră să aveți indulgența de a-i permite să rămână în pat. Ar fi posibil, în schimb, să vă gândiți s-o vizitați domnia voastră, pe ea şi pe bebeluş?

— Voi vedea. Mă imploră să am indulgența...? Nu mă interesează să văd încă o fiică nefolositoare sau să aud alte scuze. Acesta este un ordin direct din partea Împăratului vostru: Anirul va veni *acum*! Şi o va face sigură, fără ajutorul nici unui servitor sau dispozitiv mecanic. *S-a înțeles?*

Iar cu puțin noroc, se va prăbuşi moartă pe drum.

Îngrozită, doamna de onoare se înclină.

— Cum doriți, Sire.

În scurt timp, Anirul, cu chipul cenuşiu, apăru în uşa cabinetului privat, ținându-se strâns de coloana canelată de susținere. Purta o robă încrețită, stacojie cu auriu, care nu ascundea cu totul cămaşa de noapte de dedesubt. Deşi se clătina pe picioare, ținea capul sus.

— Ce-ai de spus în apărarea ta? îi ceru el socoteală.

— Tocmai am avut o naştere dificilă şi sunt destul de slăbită...

— Scuze, scuze! Eşti destul de deşteaptă ca să-ți dai seama ce vreau să spun. Ai fost destul de deşteaptă să mă tragi pe sfoară în ăştia trei ani...

— Să te trag pe sfoară?

Clipi din ochii ei de căprioară, ca şi cum el şi-ar fi ieşit din minți.

— Iartă-mă, maiestatea ta, dar sunt obosită. De ce trebuie să fii atât de crud, chemându-mă aici în felul ăsta şi refuzând s-o vezi pe fiica noastră?

Buzele lui erau lipsite de culoare, ca şi cum sângele s-ar fi scurs din ele. În ochi nu i se putea citi nimic.

— Pentru că ai putea să-mi dai un moştenitor băiat, dar refuzi s-o faci!

— Nu e nimic adevărat în asta, maiestate, numai zvonuri...

Avea nevoie de tot antrenamentul ei de Bene Gesserit ca să rămână în picioare.

— Eu ascult rapoartele de spionaj, nu zvonurile.

Împăratul o cercetă cu un singur ochi, ca şi cum în felul ăsta ar fi putut-o vedea mai amănunțit.

— Vrei să mori, Anirul?

Lui Anirul îi trecu prin cap că ar putea s-o omoare, până la urmă. *Cu siguranță nu există nici un pic de iubire între noi, dar va îndrăzni el să rişte mânia Comunității scăpând de mine?* La vremea când se urcase pe tron, Shaddam acceptase să se căsătorească cu ea pentru că avea nevoie de forța unei alianțe Bene Gesserit în climatul politic instabil de atunci. Acum, după doisprezece ani, Shaddam se simțea prea sigur pe poziția lui.

— Toți murim, spuse ea.

— Dar nu în felul pe care l-aş putea aranja eu pentru tine!

Anirul încercă să nu arate nici o emoție şi să-şi spună sieşi că nu e singură, că în spiritul ei se aflau amintirile colective ale nenumăratelor Bene Gesserit care trăiseră înaintea ei şi care rămăseseră în Cealaltă Memorie. Vocea ei răsună cu un calm desăvârşit.

— Nu suntem nişte vrăjitoare complicate, viclene, cum suntem considerate...

Aceasta nu era adevărat, desigur, dar ea ştia că Shaddam nu putea avea altceva decât simple bănuieli în ceea ce priveşte contrariul.

Purtarea lui nu se îmblânzi.

— Ce e mai important pentru tine... surorile tale sau eu?

Ea dădu din cap speriată.

— N-ai nici un drept să mă întrebi aşa ceva. Nu ți-am dat nici un motiv să crezi că aş putea fi altfel decât loială față de coroană.

Ridicându-şi capul cu mândrie, Anirul îşi aminti de poziția ei în lunga istorie a Comunității. Nu va recunoaşte niciodată față de el că avea ordine de la ierarhia Bene Gesserit să nu dea niciodată naştere unui fiu Corrino. Înțelepciunea surorilor ei îi răsuna în minte. *Iubirea slăbeşte. Este periculoasă, pentru că începtoşează rațiunea şi ne distrage de la îndatoririle noastre. E o aberație, o ruşine, o greşeală de neiertat. Noi nu putem iubi!*

Anirul încercă să abată mânia lui Shaddam.

— Acceptă-ți fiica, Sire, pentru că poate fi de folos la cimentarea unor alianțe politice importante. Ar trebui să discutăm despre numele ei. Ce crezi de Wensicia?

Brusc neliniştită, îşi dădu seama de umezeala caldă de pe interiorul coapselor. Sânge? Se rupseseră copcile? Pe covoraş cădeau picături roşii.

Anirul îl văzu uitându-se atent la picioarele ei. O nouă mânie cuprinse trăsăturile împăratului.

— Familia mea are covoraşul acela de secole!

Nu arăta slăbiciune. E un animal... va ataca slăbiciunea şi va da înapoi în fața forței. Se întoarse încet, lăsând să mai cadă câteva picături, apoi porni să iasă, clătinându-se.

— Având în vedere istoria Casei Corrino, sunt sigură că s-a mai vărsat sânge pe el!

5

S-a spus că nu există nimic stabil, nimic echilibrat, nimic durabil în tot universul — că nimic nu rămâne în starea sa originară, că în fiecare zi, fiecare oră, fiecare clipă există schimbare.

Panoplia Propheticus a Bene Gesserit

Pe țărmul accidentat de dedesubtul castelului Caladan, o siluetă singuratică stătea la capătul unui debarcader lung, conturată pe suprafața mării şi pe soarele abia răsărit. Avea un chip îngust, cu pielea măslinie şi nasul acvilin, dându-i înfățişarea unui şoim.

Departe, pe apă, o flotă de bărci de pescuit tocmai pleca, lăsând dâre în urma ei. Bărbați în flanele şi haine groase şi cu căciuli împletite se agitau pe punțile pline de tot felul de lucruri, pregătindu-şi echipamentul pentru ziua respectivă. În satul din josul malului, şuvițe de fum se înălțau din hornuri. Localnicii îl numeau „oraşul vechi”, locul aşezării originare, cu secole înainte ca eleganta capitală şi spațioportul să fie construite pe câmpia din spatele castelului.

Ducele Leto Atreides, îmbrăcat simplu, cu pantaloni albaştri de pescuit şi tunică albă împodobită cu un şoim roşu, trase adânc în piept aerul sărat şi înviorător. Deşi era conducătorul Casei Atreides, reprezentantul Caladanului în Landsraad şi pe lângă Împărat, lui Leto îi plăcea să se scoale devreme, o dată cu pescarii, pe mulți dintre ei cunoscându-i după numele mic. Uneori, îl invitau pe duce la ei acasă şi, în ciuda obiecțiilor comandantului securității, Thufir Hawat, care n-avea încredere în nimeni, li se alătura din când în când la o masă bună, cu tocană de peşte şi creveți.

Vântul sărat se înteți, biciuind marea şi făcând să danseze valurile înspumate. Leto îşi dorea să fi putut să-i însoțească, dar avea responsabilități prea mari aici. Şi mai erau şi probleme care depăşeau ca importanță lumea sa; datora loialitate imperiului, ca şi oamenilor pe care-i conducea, şi se găsea în mijlocul marilor evenimente.

Asasinarea şocantă a unui diplomat de pe Ecaz de către ambasadorul de pe Grumman nu era o problemă lipsită de importanță, chiar dacă se petrecuse pe

îndepărtatul Arrakis, dar vicontelui Moritani nu părea să-i pese de opinia publică. Deja Casele Mari solicitau intervenția imperială, pentru a evita un conflict mai mare. Cu o zi înainte, Leto trimisese propriul său mesaj consiliului Landsraadului de pe Kaitain, oferindu-şi serviciile ca mediator.

Avea doar douăzeci şi şase de ani, dar, cu cei zece ani de domnie, era un veteran la cârma unei Case Mari. Îşi atribuia succesul faptului că nu pierduse niciodată legătura cu rădăcinile sale. Pentru asta, îi putea mulțumi tatălui, Paulus. La suprafață, bătrânul duce fusese un om lipsit de pretenții, care se amesteca ori de cîte ori putea cu poporul, exact cum făcea ducele Leto acum. Dar tatăl lui trebuie să fi ştiut — deşi n-ar fi recunoscut niciodată față de Leto — că asta era şi o tactică politică bună, una care îl făcea pe duce iubit de poporul său. Cerințele funcției impuneau un amestec complex; uneori, Leto nu putea spune unde încep şi unde se termină rolurile pe care le juca, cel personal şi cel oficial.

La scurt timp după ce-şi preluase responsabilitățile, Leto Atreides năucise Landsraadul cu dramaticul său proces de confiscare, un joc îndrăzneț menit să-l salveze de la a i se înscena un atac asupra a două nave Tleilaxu, în interiorul unui transspațial. Gambitul lui Leto impresionase multe dintre Casele Mari, şi chiar primise o scrisoare de felicitare de la Hundro Moritani, ghiduşul şi antipaticul viconte de Grumman, care refuza deseori să coopereze — sau chiar să participe — la problemele imperiului. Vicontele spusese că admiră la Leto „neglijarea plină de tupeu a regulilor”, dovedind că „guvernarea este făcută de oameni puternici, având convingeri puternice, nu de funcționari care studiază virgulele de pe tablele legii”. Leto nu era prea sigur că Moritani credea în nevinovăția lui; în schimb, se gândea că vicontele era pur şi simplu încântat să-l vadă pe ducele Atreides scăpând nepedepsit, în ciuda obstacolelor care păreau de netrecut.

De cealaltă parte a disputei, Leto avea în aceeaşi măsură o legătură şi cu Casa Ecaz. Bătrânul duce, tatăl său, fusese unul dintre marii eroi în timpul Revoltei de pe Ecaz, luptând alături de Dominic Vernius să-i înfrângă pe secesioniştii violenți şi să-i apere pe conducătorii — recunoscuți de Landsraad — ai lumii împădurite. Paulus Atreides însuşi stătuse lângă tânărul arhiduce Armand Ecaz, extrem de recunoscător pentru ajutor, în timpul ceremoniei victoriei care îl reinstala pe Tronul de Mahon. Undeva, printre obiectele care aparținuseră bătrânului duce, se afla şi Lanțul Vitejiei, pe care Armand Ecaz îl pusese în jurul gâtului gros al lui Paulus. Iar avocații care îl reprezentaseră pe Leto în timpul procesului său din fața Landsraadului veniseră din regiunea Elacca a Ecaz-ului...

Din moment ce era respectat de ambele părți învrăjbite, Leto credea că ar putea să le ajute să găsească o cale către pace. Politica! Tatăl său îl învățase mereu să fie atent şi să ia în considerare întreg tabloul, de la cel mai mic la cel mai mare amănunt.

Din buzunarul tunicii, Leto scoase un transcriptor vocal şi compuse o scrisoare către vărul său, Shaddam al IV-lea, felicitându-l pentru naşterea fericită a încă unui copil. Mesajul avea să fie trimis, prin curier oficial, cu următorul transspațial care va pleca spre Kaitain.

Când Leto încetă să mai audă zgomotul bărcilor de pescuit, urcă poteca abruptă care ducea în zig-zag către vârful stâncii...

*

Împărți micul dejun, în curte, cu Duncan Idaho, ajuns acum la vârsta de douăzeci de ani. Tânărul cu față rotundă purta o uniformă verde cu negru, de soldat Atreides. Îşi tunsese părul negru şi aspru foarte scurt, ca să nu-i dea în ochi în timpul antrenamentelor intense cu armele. Thufir Hawat petrecuse mult timp cu el, declarând

că este un elev deosebit de talentat. Însă Duncan atinsese deja limitele a ceea ce putea să-l învețe războinicul mentat.

În copilărie, evadase din robia Harkonnen şi ajunsese la castelul Caladan, unde se lăsase la mila bătrânului duce. Crescând, Duncan rămăsese unul dintre cei mai loiali membri din anturajul ducelui şi, cu siguranță, cel mai bun învățăcel într-ale armelor. Multă vreme aliați militari ai Casei Atreides, maeştrii spadasini din Ginaz acceptaseră de curând admiterea lui Duncan Idaho la renumita lor academie.

— O să-mi pară rău să te văd plecând, Duncan, îi spuse Leto. Opt ani e mult timp...

Duncan stătea drept, fără să arate nici un pic de teamă.

— Dar când mă voi întoarce, domnia-ta, voi fi în stare să vă slujesc mai bine din toate punctele de vedere. Voi fi încă tânăr şi nimeni nu va îndrăzni să vă amenințe!

— O, tot or să mă amenințe, Duncan. Să nu faci greşeala să crezi asta...

Tânărul se opri, înainte să schițeze un zâmbet subțire şi hotărât.

— Atunci greşeala va fi *a lor*. Nu a mea!

Ridică la gură o felie de pepene paradan, muşcă din fructul galben, apoi şterse sucul sărat care începuse să i se scurgă pe bărbie.

— Îmi vor lipsi pepenii ăştia. Mâncarea la cazan nu se compară...

Îşi tăie porția în bucăți mai mici.

Vițele de bougainvillieri se cățărau pe zidurile de piatră din jurul lor, dar era încă iarnă, aşa încât plantele erau lipsite de flori. Totuşi, datorită căldurii neobişnuite pentru acel anotimp şi a semnelor de primăvară, copacii începuseră deja să înmugurească. Leto oftă mulțumit.

— N-am văzut, pe toate întinderile nesfârşite ale imperiului, un loc mai frumos decât Caladan, primăvara...

— Cu siguranță, Giedi Prime nu se poate compara.

Duncan înălță garda, neliniştit să vadă cât de relaxat şi de mulțumit părea Leto.

— Trebuie să rămânem mereu în alertă, domnia-ta, să nu ne permitem nici cea mai mică slăbiciune. Să nu uităm de vechea vrajbă dintre Atreides şi Harkonneni!

— Acum vorbeşti ca Thufir...

Leto luă într-o lingură o gură de budincă dulce de orez pundi.

— Sunt sigur că nu există un om mai bun decât tine în serviciul Atreizilor, Duncan. Dar mă tem că, trimițându-te de aici pentru opt ani de antrenament, s-ar putea să creez un monstru. Ce vei fi la întoarcere?

Mândria invadă ochii albaştri-verzui, nemişcați.

— Voi fi un maestru spadasin din şcoala Ginaz!

Pentru o clipă interminabilă, Leto se gândi la pericolele deosebite de la şcoală. Aproape o treime dintre elevi mureau în timpul instruirii. Duncan râsese de statistici, spunând că deja supraviețuise unor şanse mult mai rele împotriva Harkonnenilor. Şi avea dreptate...

— Ştiu că vei reuşi, zise Leto.

Simțea în gât un nod, o tristețe adâncă la gândul de a-l lăsa pe Duncan să plece.

— Dar nu trebuie să uiți niciodată compasiunea. Indiferent ce înveți, nu te întoarce aici purtându-te de parcă ai fi mai bun decât alții...

— N-am s-o fac, domnia-ta!

Leto întinse mâna sub masă, scoase un pachet lung, subțire, şi i-l întinse.

— Acesta este motivul pentru care te-am rugat să iei prânzul cu mine.

Surprins, Duncan îl deschise şi scoase o sabie ceremonială, bogat sculptată. Apucă mânerul încrustat cu un model de frânghie.

— Sabia bătrânului duce! Mi-o împrumuți?

— Ți-o *dau*, prietene. Îți aminteşti când te-am găsit în sala de arme, chiar după ce tatăl meu a murit în arena cu tauri? Luaseşi sabia asta de pe panoplie. Era aproape la fel de înaltă ca şi tine, la vremea aceea, dar acum ai crescut...

Duncan nu putea găsi destule cuvinte de mulțumire.

Leto îl privi pe tânăr de sus până jos, evaluându-l.

— Cred că, dacă tatăl meu ar fi trăit să vadă ce bărbat ai devenit, ți-ar fi dat-o el însuşi. Acum ai crescut, Duncan Idaho — eşti demn de sabia unui duce!

— Bună dimineața, se auzi un glas vesel.

Prințul Rhombur Vernius se plimba prin curte, cu ochii încă împăienjeniți de somn, dar îmbrăcat. Inelul cu piatră-de-foc de pe mâna lui stângă sclipea în plin soare. Sora sa, Kailea, mergea pe lângă el, cu părul arămiu strâns la spate. Rhombur îşi mută privirea de la sabie la lacrimile din colțul ochilor lui Duncan.

— Ce se petrece aici?

— Îi dau lui Duncan un cadou de rămas-bun...

Rhombur fluieră.

— Destul de extravagant pentru un băiat de la grajduri!

— Poate că darul e prea mult, răspunse Duncan, uitându-se la ducele Leto.

Privi țintă sabia, apoi se întoarse spre Rhombur.

— Cu toate acestea, n-o să mai lucrez niciodată la grajduri, prințe Vernius. Data viitoare când mă veți mai vedea, voi fi maestru spadasin...

— Sabia îți aparține, Duncan, zise Leto pe un ton hotărât, pe care-l copiase de la tatăl lui. Nu mai vreau să aud nimic pe tema asta!

— Cum doreşti, domnia-ta, se înclină Duncan. Vă rog să mă scuzați, trebuie să mă pregătesc de călătorie. Tânărul plecă traversând curtea.

Rhombur şi Kailea se aşezară la masă, unde fuseseră aşezate farfuriile lor pentru micul dejun. Kailea îi zâmbi lui Leto, dar nu cu obişnuita căldură. Ani de zile, cei doi îşi dăduseră târcoale, gata să înceapă o relație romantică, dar ducele nu voise să se apropie prea mult, din considerente politice, adică necesitatea de a se căsători cu fiica unei Case Mari puternice. Motivele sale erau strict cele pe care tatăl lui le sădise în el: responsabilitatea unui duce față de poporul de pe Caladan. O singură dată se ținuseră de mână Leto şi Kailea; el nici măcar n-o sărutase vreodată.

Cu glas scăzut, Kailea întrebă:

— Sabia tatălui tău, Leto? Chiar era nevoie? E atât de valoroasă...

— Dar e numai un obiect, Kailea. Înseamnă mai mult pentru Duncan decât pentru mine. Eu n-am nevoie de o sabie ca să păstrez amintirile dragi despre tatăl meu.

Apoi Leto observă începutul de barbă blondă pe fața prietenului său, ceea ce-l făcea pe Rhombur să arate mai mult a pescar decât a prinț.

— Când te-ai bărbierit ultima oară?

— Iaduri purpurii! Are importanță cum arăt?

Luă o înghițitură de suc de cidrit şi se strâmbă din cauza acrelii.

— Nu se poate spune că am cine ştie ce de făcut...

Kailea, mâncând repede şi în tăcere, îşi cerceta fratele. Avea ochi verzi, pătrunzători; gurița de pisică i se strâmbase dezaprobator.

Uitându-se peste masă la Rhombur, Leto observă că fața prietenului său mai păstra rotunjimea copilăroasă, dar ochii căprui nu-i mai străluceau. În schimb, dezvăluiau tristețea adâncă a pierderii căminului, a asasinării mamei, a dispariției tatălui... Acum, din toată familia lor cândva mare mai rămăseseră doar el şi sora lui.

— N-are nici o importanță, presupun, replică Leto. Nu avem afaceri de stat de rezolvat astăzi, nici călătorii spre gloriosul Kaitain. De fapt, ai putea foarte bine să nici nu te mai speli...

Leto amestecă în castronul său cu budincă de orez pundi, apoi glasul îi deveni neobişnuit de tăios.

— Cu toate acestea, rămâi un membru al curții mele — şi unul dintre sfătuitorii cei mai de încredere. Până acum, speram să fi reuşit să pui la cale un plan pentru a-ți recâştiga poziția şi posesiunile pierdute!

Ca o reamintire constantă a zilelor de glorie de pe Ix, când Casa Vernius guvernase lumea-maşină înainte de preluarea de către Tleilaxu, Rhombur încă mai purta spirala în arămiu şi violet pe gulerul fiecărei cămăşi. Leto observă că cea de-acum era şifonată rău şi avea nevoie să fie spălată.

— Leto, dacă aş avea cea mai mică idee ce să *fac*, aş sări în următorul transspațial şi aş încerca...

Arăta tulburat.

— Tleilaxu au ferecat Ix în spatele unor baricade impenetrabile. Vrei ca Thufir Hawat să trimită şi mai mulți spioni? Primii trei nici măcar n-au găsit o cale să intre în subteran, iar ultimii doi s-au evaporat fără urmă...

Bătu nervos din degete.

— Îmi rămâne doar să sper că ixienii mei loiali luptă din interior şi că-i vor răsturna pe invadatori. Mă aştept să iasă totul bine!

— Prietenul meu, optimistul, comentă Leto.

Kailea se încruntă la mâncarea din farfurie şi, în cele din urmă, spuse cu voce tare:

— Au trecut doisprezece ani, Rhombur. De cât timp crezi că are nevoie orice, pe lumea asta, ca să se rezolve de la sine, ca prin farmec?

Stânjenit, fratele ei încercă să schimbe subiectul.

— Ai auzit că soția lui Shaddam tocmai a născut o a treia fiică?

Kailea pufni.

— Cunoscându-l pe Shaddam, pariez că nu e câtuşi de puțin mulțumit că n-a fost un moştenitor de sex masculin.

Leto refuză să accepte asemenea gânduri negative.

— Probabil e în extaz, Kailea. În plus, soția lui mai are mulți ani în care poate da naştere unui copil...

Se întoarse către Rhombur.

— Ceea ce-mi aduce aminte, prietene — ar trebui să-ți cauți o nevastă...

— Ca să mă păstreze curat şi să aibă grijă să mă bărbieresc?

— Poate ca să-ți refaci Casa... Să continui linia de sânge a familiei Vernius cu un moştenitor în exil!

Kailea fu pe cale să spună ceva, dar păru să se răzgândească. Termină un pepene şi ciuguli dintr-o felie de pâine prăjită. Deodată, se ridică brusc şi ceru permisiunea să plece de la masă.

În lungul moment de tăcere care urmă, lacrimi sclipiră pe pleoapele prințului ixian, apoi se scurseră pe obraji. Încurcat, se şterse la ochi.

— Da, m-am gândit şi eu la asta. De unde-ai ştiut?

— Mi-ai spus-o de mai multe ori, după ce-am golit împreună două sau trei sticle de vin.

— Ideea e complet nebunească. Casa mea e moartă, iar Ix e în mâna fanaticilor...

— Atunci, începe o nouă Casă Minoră pe Caladan, o nouă afacere de familie. Ne putem uita pe lista ramurilor industriale să vedem ce se cere. Kailea are din plin simțul afacerilor. Vă voi oferi resursele de care aveți nevoie ca să puneți bazele.

Rhombur îşi permise un surâs dulce-amar.

— Averea mea va rămâne întotdeauna legată îndeaproape de a ta, duce Leto Atreides. Nu, mai bine rămân aici să am grijă de tine, să mă asigur că nu faci cadou tot castelul!

Leto încuviință fără să zâmbească, şi îşi strânseră mâinile în salutul specific al imperiului.

6

Natura nu comite erori; corect şi greşit sunt categorii umane.

PARDOT KYNES, Lecții despre Arrakis

Monotone zile... Patrula Harkonnenilor, formată din trei oameni, plutea pe deasupra valurilor aurii ale dunelor, de-a lungul traseului de zbor de o mie de kilometri. În peisajul neîndurător al deşertului, până şi un norişor de praf stârnea emoție.

Soldații îşi conduceau ornitopterul blindat într-un cerc larg, ocolind munții, apoi cotind către sud, peste marile depresiuni şi şesuri. Glossu Rabban, nepotul baronului şi guvernatorul temporar al Arrakisului, le ordonase să facă zboruri regulate, să fie văzuți — să arate jalnicelor aşezări că Harkonnenii veghează. Tot timpul.

Kiel, mitraliorul, considera însărcinarea ca pe un permis de a vâna orice fremen găsit hoinărind în preajma operațiunilor legitime de recoltare a mirodeniei. Ce-i făcea să creadă pe vagabonzii ăştia murdari că puteau să încalce pământurile Harkonnen fără permisiunea biroului districtual din Carthag? Dar puțini fremeni erau vreodată prinşi dincolo de limite în timpul zilei, iar treaba devenise plicticoasă.

Garan pilota topterul, urcând şi coborând ca să prindă curenții calzi ascendenți, ca şi cum ar fi manevrat un montagne russe. Îşi păstra o expresie stoică deşi, din când în când, un rânjet i se furişa pe buze când aparatul se apleca şi sălta în aerul agitat. La sfârşitul celei de-a cincea zi de patrulare, continua să marcheze discrepanțele de pe hărțile topografice, bombănind dezgustat de fiecare dată când mai găsea o greşeală. Erau cele mai proaste hărți pe care le folosise vreodată...

În compartimentul pentru pasageri din spate stătea Josten, transferat de curând de pe Giedi Prime. Obişnuit cu instalații industriale, cer gri şi clădiri murdare, Josten se uita pierdut la pustiul nisipos, cercetând modelele hipnotice ale dunelor. Observă vârtejul de praf departe spre sud, adânc în Câmpia Funebră.

— Ce-i asta? O operațiune de recoltare de mirodenie?

— Nici vorbă, răspunse mitraliorul Kiel. Combinele împrăştie în aer o şuviță ca un con, dreaptă şi subțire.

— Prea scund pentru un demon de praf. Prea mic...

Ridicând din umeri, Garan smuci comenzile topterului şi pluti către norul jos, brun-roşcat.

— Să aruncăm o privire!

După atâtea zile anoste, s-ar fi abătut din drum să cerceteze chiar şi o piatră mai mare ieşind din nisip...

Când ajunseră la locul respectiv, nu găsiră nici urme, nici instalații mecanice, nici vreun semn de prezență umană — şi totuşi, hectare întregi de deşert arătau devastate. Ceva pestriț, ruginiu, păta nisipul gălbui închis, ca şi cum sânge dintr-o rană s-ar fi uscat în soarele fierbinte.

— Arată de parcă cineva ar fi aruncat aici o bombă, zise Kiel.

— Ar putea fi urmarea unei explozii de mirodenie, sugeră Garan. Cobor ca să ne uităm mai de aproape.

Când topterul se aşeză pe nisipul devastat, Kiel deschise uşa. Atmosfera cu temperatura controlată ieşi şuierând, înlocuită de un val de căldură arzătoare. Mitraliorul tuşi din cauza prafului.

Garan se aplecă afară din cabină şi inspiră adânc.

— Miroase!

Parfumul de scorțişoară arsă îi izbi nările.

— Cu siguranță, explozie de mirodenie...

Josten se strecură pe lângă Kiel şi căzu pe solul moale. Uluit, se aplecă, luă un pumn de nisip gălbui şi îl atinse cu buzele.

— Am putea să scormonim după nişte mirodenie proaspătă şi s-o luăm cu noi? Trebuie să facă o avere!

Kiel se gândea la acelaşi lucru, dar acum se întoarse către nou-venit cu dispreț.

— Nu avem utilajul de prelucrare. Trebuie s-o separi din nisip, şi nu poți face asta cu mâna!

Garan vorbi mai încet, dar mai ferm:

— Dacă te-ai întoarce la Carthag şi ai încerca să vinzi mirodenie brută unui negustor de pe stradă, ai fi târât în fața guvernatorului Rabban — sau şi mai rău, ar trebui să-i explici contelui Fenring cum de o mostră din mirodenia Împăratului a ajuns în buzunarele unei patrule.

În timp ce soldații porniră către groapa răvăşită din mijlocul norului de praf pe cale să se împrăştie, Josten se uită în jur.

— Suntem în siguranță aici? Viermii cei mari nu merg după mirodenie?

— Ți-e frică, puştiule?

— Hai să-l aruncăm unui vierme dacă vedem vreunul, sugeră Garan. Asta ne va da nouă timp s-o ştergem...

Kiel zări o mişcare în groapa de nisip, umbre răsucindu-se, lucruri îngropate care săpau şi scormoneau, ca larvele în carnea putrezită. Josten deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc.

O creatură ca un bici se ivi din nisip, lungă de doi metri, cu pielea cărnoasă, segmentată. Avea mărimea unui şarpe mare, cu gura ca un cerc deschis, unde sclipeau dinții ascuțiți ca nişte ace care-i căptuşeau gâtul.

— Un vierme de nisip! exclamă Josten.

— Doar un pitic, zise Kiel cu dispreț.

— Nou-născut — crezi? întrebă Garan.

Viermele îşi undui capul lipsit de ochi, dintr-o parte în alta. Alte creaturi târâtoare, un cuib întreg, se vânzoleau de parcă ar fi fost născute în explozie.

— De unde naiba vin? întrebă Kiel.

— Nu era în instructaj, răspunse Garan.

— Am putea... prinde unul?

Kiel se abținu să facă o remarcă grosolană, dându-şi seama că tânărul recrut avea o idee bună.

— Hai!

Şi porni hotărât prin nisipul afânat.

Viermele simți mişcarea şi dădu înapoi, nesigur dacă să atace sau să fugă. Apoi se arcui ca un şarpe de mare şi plonjă în nisip, zvârcolindu-se şi scormonind.

Josten alergă şi plonjă cu capul înainte, reuşind să apuce corpul segmentat la trei sferturi din lungime, spre coadă.

— E aşa de puternic!

Luându-se după el, mitraliorul sări şi apucă — la rându-i — de coada biciuitoare.

Viermele încercă să se smulgă, dar Garan ajunse în față, unde săpă în pământ şi îl apucă din dosul capului, sufocându-l. Toți cei trei soldați se luptau şi trăgeau. Micul vierme se zbătea ca un țipar pe o farfurie electrică.

Ceilalți viermi de nisip, de la celălalt capăt al gropii, se ridicară ca o stranie pădure de periscoape încolțind din marea de dune, cu gurile rotunde aidoma unor cercuri negre întoarse spre oameni. Pentru un moment care-i îngheță sângele în vine, Kiel se temu că s-ar putea repezi la ei ca un roi de lipitori, dar viermii imaturi plonjară înapoi şi dispărură sub pământ.

Garan şi Kiel îşi traseră prizonierul spre ornitopter. Fiind o patrulă Harkonnen, aveau tot echipamentul necesar să aresteze criminali, inclusiv dispozitive de modă veche pentru a lega un captiv ca pe un animal dus la tăiere.

— Josten, du-te şi ia frânghia din trusa de urgență, ceru pilotul.

Noul recrut se întoarse alergând cu funiile, pregătind un laț pe care-l trecu peste capul viermelui şi-l legă strâns. Garan dădu drumul corpului ca de cauciuc şi apucă de funie, smucind în vreme ce Josten lega o a doua frânghie mai jos, pe corpul viermelui.

— Ce-o să facem cu el? întrebă Josten.

Odată, la începutul slujbei lui pe Arrakis, Kiel îl însoțise pe Rabban la o vânătoare de viermi neizbutită. Îşi luaseră un ghid fremen, trupe bine înarmate, chiar şi un planetolog... Folosindu-l pe ghid ca momeală, atrăseseră unul dintre viermii de nisip uriaşi şi-l uciseseră cu explozivi. Însă înainte ca Rabban să-şi poată lua trofeul, fiara se dizolvase, descompunându-se în creaturi asemănătoare unor amoebe care căzuseră în nisip, nelăsând în urmă decât un schelet cartilaginos şi dinți de cristal desprinşi. Rabban fusese furios.

Kiel simți un nod în stomac. Nepotul baronului ar fi putut considera drept o insultă faptul că trei soldați simpli au putut captura un vierme, când el însuşi fusese incapabil s-o facă.

— Mai bine l-am îneca...

— Să-l înecăm? întrebă Josten. Şi de ce mi-aş irosi eu rația de apă ca să fac aşa ceva?

Garan se opri ca lovit de trăznet.

— Am auzit că fremenii o fac. Dacă îneci un pui de vierme, ei spun că scuipă un soi de otravă. E foarte rară.

Kiel încuviință.

— O, da. Smintiții de oameni ai deşertului o folosesc în ritualurile lor religioase. Îi duce pe toți la orgii turbate, sălbatice, şi mulți dintre ei mor.

— Dar... avem doar două litrugene de apă în compartiment, spuse Josten, încă nervos.

— Atunci o să folosim numai una. Oricum, ştiu unde o putem reumple.

Pilotul şi mitraliorul său schimbară priviri semnificative. Patrulaseră împreună destulă vreme ca să se gândească la acelaşi lucru.

Ca şi cum şi-ar fi înțeles soarta, viermele lovi şi se agită şi mai tare, dar începea deja să fie slăbit.

— O dată ce căpătăm drogul, zise Kiel, să ne distrăm puțin.

*

La căderea nopții, cu topterul mergând în modul greu detectabil, zburară peste munții ascuțiți ca un brici, apropiindu-se din spatele unei culmi şi aterizară pe un podiş accidentat, deasupra satului mizer cunoscut ca Tabăra Bilar. Sătenii trăiau în grote scobite în stâncă şi în structuri de suprafață care se întindeau până la şes. Mori de vânt furnizau energia; pe hambarele cu provizii sclipeau luminițe care atrăgeau câteva molii şi liliecii care se hrăneau cu ele.

Spre deosebire de fremenii izolați, aceşti săteni erau ceva mai civilizați, dar şi mai asupriți — oameni care lucrau ca ghizi în deşert şi se alăturau echipelor de recoltare a mirodeniei. Uitaseră cum să supraviețuiască în lumea lor, fără să devină paraziți ai guvernanților planetari.

Într-o misiune anterioară, Kiel şi Garan descoperiseră o cisternă camuflată pe podiş, o adevărată comoară de apă ascunsă. Kiel nu ştia de unde făcuseră rost sătenii de atâta umezeală; foarte probabil, comiseseră vreo escrocherie, umflându-şi numărul la recensământ, astfel ca generozitatea Harkonnen să le ofere mai mult decât meritau.

Oamenii din Tabăra Bilar acoperiseră cisterna cu pietre, încât să arate ca o formațiune naturală, dar nu puseseră paznici în jurul proviziei lor ilegale. Dintr-un motiv oarecare, cultura deşertului interzicea furtul mai mult chiar decât crima; aveau încredere în siguranța proprietăților lor față de bandiții sau hoții din noapte.

Desigur, soldații Harkonnen nu aveau nici cea mai mică intenție să fure apa — adică, nu mai mult decât aveau ei nevoie.

Ascultător, Josten alergă cu containerul conținând substanța groasă, otrăvitoare, secretată de viermele înecat după ce încetase să se mai zbată şi să se răsucească în interiorul containerului. Speriați şi nervoşi din cauza a ceea ce făcuseră, aruncaseră carcasa moale lângă zona cu mirodenie şi plecaseră cu drogul. Kiel fusese îngrijorat că secreția toxică a viermelui ar fi putut să roadă peretele litrugenei.

Garan manevră cepul inteligent ascuns al cisternei şi umplu unul dintre containerele lor goale. N-avea nici un sens să lase toată apa aceea să se irosească doar pentru o farsă jucată sătenilor! Apoi, Kiel luă containerul cu fiere de vierme şi îl goli în cisternă. Sătenii vor avea cu siguranță o surpriză data viitoare, când vor bea cu toții din tezaurul lor ilegal de apă.

— Să le fie de bine!

— Ştii ce le va face drogul ăsta? întrebă Josten.

Garan dădu din cap.

— Am auzit tot felul de poveşti trăznite.

— Poate că ar trebui să-l facem pe puşti să-l încerce primul, propuse mitraliorul.

Josten dădu înapoi, ridicând mâinile. Garan se uită din nou la cisterna contaminată.

— Pariez că-şi vor sfâşia hainele şi vor dansa goi în stradă, cârâind ca găinile.

— Hai să stăm să vedem distracția cu ochii noştri, propuse Kiel.

Garan se încruntă.

— Vrei să fii tu cel care-i va explica lui Rabban de ce ne-am întors târziu din patrulare?

— Să mergem, răspunse Kiel îndată.

După ce otrava de vierme se vărsă în cisternă, soldații Harkonnen se întoarseră în grabă la ornitopter, mulțumiți doar pe jumătate că aveau să-i lase pe săteni să descopere singuri farsa.

7

Înaintea noastră, toate metodele de învățare erau contaminate de instinct. Înaintea noastră, cercetători dominați de instinct posedau un interval limitat de atenție — de multe ori nu mai lung decât durata unei singure vieți. Conceptul de antrenament total al muşchilor/nervilor nu intrase în conştiința lor. Noi am învățat cum să învățăm.

Cartea Azhar a Bene Gesserit

Este cu adevărat un copil special? Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam o urmărea pe fetița perfect proporționată executând exercițiile musculare şi nervoase prana-bindu, pe podeaua din lemn de esență tare a modulului de antrenament al şcolii Maicilor.

Întoarsă de curând de la banchetul eşuat de pe Arrakis, Mohiam încerca să-şi privească imparțial eleva, înăbuşind adevărul. *Jessica. Propria mea fiică...* Ea nu trebuie să-şi cunoască niciodată moştenirea, nu trebuie să bănuiască niciodată. Chiar şi pe schemele genetice secrete ale Bene Gesserit, Mohiam nu era identificată prin numele adoptat în Comunitate, ci cu numele de la naştere: „Tanidia Nerus”.

Fetița de doisprezece ani stătea în echilibru, cu brațele pe lângă corp, încercând să se relaxeze, încercând să împiedice mişcarea fiecărui muşchi din trup. Apucând o sabie imaginară în mâna dreaptă, privea drept înainte la un adversar himeric. Solicita adâncimi încă nefolosite ale păcii sale interioare şi ale concentrării.

Dar ochiul ager al lui Mohiam observă contracțiile abia vizibile ale muşchilor — la pulpă, în jurul gâtului, deasupra unei sprâncene... Va avea nevoie de şi mai mult exercițiu ca să-şi perfecționeze tehnicile, deşi copila făcuse progrese excelente şi arăta mari perspective. Jessica fusese binecuvântată cu o răbdare infinită, o abilitate de a se calma singură şi de a asculta ce i se spune.

Atât de concentrată, această fată... atât de plină de perspective. Aşa cum a fost născută să fie!

Jessica execută o fentă spre stânga, se echilibră, se roti — apoi înțepeni, devenind dintr-o dată iar statuie. Ochii ei, deşi se uitau spre Mohiam, n-o vedeau pe mentora şi conducătoarea ei de antrenament.

Severa Cucernică Maică intră în modulul de antrenament, se uită în ochii verzi, limpezi, ai fetei şi văzu acolo un gol, ca privirea fixă a unui cadavru. Jessica lipsea, pierdută cum era printre fibrele ei musculare şi nervoase.

Mohiam îşi umezi un deget şi-l puse sub nasul fetei. Se simțea doar un curent slab de aer. Sânii înmuguriți pe pieptul slab abia se mişcau. Jessica era foarte aproape de o suspensie *bindu* completă... dar nu tocmai.

Mai rămâne multă muncă grea de făcut...

În Comunitate, numai perfecțiunea totală valora ceva. În calitate de instructoare a Jessicăi, Mohiam trebuia să treacă prin străvechile rutine iarăşi şi iarăşi, reluând paşii necesar a fi făcuți.

Cucernica Maică se dădu un pas înapoi, cercetând-o pe Jessica, dar fără să o trezească. În chipul oval al copilei, încercă să identifice propriile ei trăsături sau pe cele ale tatălui, baronul Vladimir Harkonnen: gâtul lung şi nasul mic reflectau genele lui Mohiam, dar linia părului, gura largă, buzele generoase şi pielea netedă veneau de la baron... de pe vremea când fusese sănătos şi atrăgător. Ochii verzi, depărtați, şi părul de culoarea bronzului lustruit erau moşteniri latente de la generații mai îndepărtate.

Dacă ai şti... Mohiam îşi aminti ce i se spusese despre planul Bene Gesserit. Fiica Jessicăi, atunci când va ajunge la maturitate, era destinată să dea naştere lui Kwisath Haderach — punctul culminant al unor milenii de reproducere atentă. Mohiam privi chipul fetiței, căutând orice spasm, orice sugestie de mare semnificație istorică. *Încă nu eşti pregătită să descoperi asta.*

Jessica începu să vorbească, modelând cuvintele în timp ce recita o mantra la fel de veche precum şcoala Bene Gesserit însăşi: „Fiecare atacator e o pană care pluteşte pe un făgaş infinit. Când pana se apropie, e abătută din drum şi dată la o parte. Riposta mea e un suflu de aer care alungă pana."

Mohiam se îndepărtă puțin, când fiica ei izbucni într-un vârtej de mişcări, încercând să-şi păstreze echilibrul printre gesturi reflexe. Dar Jessica se lupta încă să-şi *forțeze* muşchii să curgă tăcut şi liniştit, când ar fi trebuit să-i *lase* să facă asta...

Mişcările fetei erau mai bune decât înainte, mai concentrate şi mai precise. Progresele Jessicăi din ultima vreme fuseseră impresionante, ca şi cum trecuse printr-o epifanie de limpezire a minții care-o ridicase la un nivel superior. Totuşi, Mohiam detecta încă prea multă energie tinerească şi ardoare neînfrânată.

Această fetiță era produsul unui viol plin de răutate din partea baronului Harkonnen, după ce Comunitatea surorilor îl şantajase să le conceapă o fiică. Mohiam îşi pregătise răzbunarea chiar în momentul atacului sexual, controlându-şi chimia corporală în felul specific Bene Gesserit şi provocându-i o boală degenerativă chinuitoare. O tortură atât de încântător de lentă!... În ultimul an standard, pe măsură ce

suferința sa progresase, baronul recursese la un baston. De fapt, în timpul banchetului lui Fenring, Mohiam se simțise teribil de ispitită să-i spună masivului bărbat ce-i făcuse.

Dar, dacă *i-ar fi spus*, ar fi avut loc un alt act de violență în sala de mese a reşedinței din Arrakeen, mult mai rău decât gâlceava dintre ambasadorii de pe Ecaz şi Grumman. Ar fi fost poate nevoită să-l ucidă cu talentele ei mortale de luptătoare. Chiar şi Jessica, în ciuda instruirii limitate, ar fi putut termina cu el — propriul său tată! — repede şi uşor.

Auzind un huruit de maşină, Mohiam văzu un manechin în mărime naturală ieşind din podea. Faza următoare a rutinei... Într-un vârtej, copila se roti şi îl decapită dintr-o singură lovitură.

— Mai multă finețe! Atingerea ucigătoare trebuie să fie delicată, precisă...

— Da, Cucernică Maică.

— Cu toate acestea, sunt mândră de ceea ce ai realizat.

Mohiam vorbi pe un ton blând, neobişnuit pentru ea — un ton pe care superioarele ei nu i l-ar fi iertat, dacă l-ar fi auzit. Dragostea, sub orice formă, era interzisă...

— Comunitatea are planuri mari pentru tine, Jessica.

8

„Xuttuh" este un cuvânt care înseamnă multe lucruri. Orice Bene Tleilax ştie că e vorba de numele primului Maestru. Dar, exact aşa cum omul respectiv era mai mult decât un simplu muritor, la fel sunt adâncimile şi complexitățile acestui apelativ. În funcție de ton şi de inflexiunile vocale, „Xuttuh" poate însemna „salut" sau „fii binecuvântat". Ori poate constitui o rugăciune cuprinsă într-un singur cuvânt, atunci când un închinat se pregăteşte să moară pentru Marele Crez. Pentru asemenea motive, am ales cuvântul drept noul nostru nume pentru planeta cucerită, cunoscută înainte ca Ix.

Disc de antrenament Tleilaxu

Un plan de rezervă este la fel de bun ca mintea care îl pune la cale.

Adânc în pavilionul labirintic de cercetări, Hidar Fen Ajidica înțelegea prea bine această maximă. Într-o zi, omul împăratului va încerca să-l omoare; de aceea, erau necesare pregătiri atente de apărare.

— Pe aici, vă rog, conte Fenring, spuse Ajidica cu glasul lui cel mai plăcut, în timp ce gândea: *Powindah necurat!* Se uită cu coada ochiului la conte. *Ar trebui să te omor acum!*

Dar Maestrul Cercetător nu putea realiza acest lucru în siguranță, şi s-ar fi putut să nu aibă niciodată ocazia potrivită. Chiar dacă reuşea, împăratul şi-ar fi trimis investigatorii şi încă şi mai multe trupe de sardaukari ca să se amestece în munca lor delicată.

— Îmi pare bine să aud că faceți, în sfârşit, progrese la proiectul Amal. Elrood al IX-lea l-a inițiat cu mai bine de doisprezece ani în urmă, hmmm?

Fenring păşea tacticos prin oraşul subteran, de-a lungul unui coridor lipsit de semne distinctive. Purta o jachetă imperială stacojie şi pantaloni strâmți, aurii. Părul castaniu îi era tuns perie, umflat în anumite porțiuni ca să nu-i scoată în evidență capul prea mare.

— Am fost extrem de răbdători.

Ajidica purta un halat alb de laborator, cu buzunare mari. Țesătura, părul, pielea cenuşie ca de cadavru îi erau îmbibate cu mirosuri de chimicale.

— V-am avertizat pe toți de la început că s-ar putea să treacă multă vreme până să realizăm un produs finit. Doisprezece ani sunt doar o clipă în sintetizarea unei substanțe pe care imperiul a vrut-o secole de-a rândul...

Nările i se strânseră când se forță să zâmbească uşor.

— Cu toate acestea, sunt încântat să raportez că noile cuve axlotl modificate au crescut, că s-au făcut experimente preliminare şi s-au analizat datele. Pe baza acestora, am înlăturat soluțiile fără sorți de izbândă, îngustând astfel posibilitățile rămase.

— Pe Împărat nu-l interesează „posibilitățile rămase", Maestre Cercetător, ci *rezultatele*, vorbi Fenring cu glas înghețat. Cheltuielile voastre au fost imense, chiar şi după ce v-am finanțat preluarea utilajelor ixiene.

— Registrele noastre vor face față oricărui audit, conte Fenring, spuse Ajidica.

Ştia foarte bine că Fenring n-ar fi putut niciodată permite unui bancher al Ghildei să se uite la cheltuieli; Ghilda Spațială, mai mult decât orice altă entitate, nu trebuia să bănuiască scopul acestui proiect.

— Toate fondurile au fost utilizate aşa cum trebuie. Toate stocurile de mirodenie sunt în evidență, conform cu înțelegerea noastră inițială.

— Înțelegerea a fost cu Elrood, mititelule, nu cu Shaddam, hmmm? Împăratul vă poate opri experimentele în orice clipă!

Ca toți tleilaxu, Ajidica era obişnuit să fie insultat şi provocat de neghiobi; refuza să se simtă jignit.

— O amenințare interesantă, conte Fenring, dacă ne gândim că domnia-voastră personal ați inițiat contactul dintre poporul meu şi Elrood. Avem înregistrări acasă, pe lumea de baştină a tleilaxu.

Fenring se zbârli şi-l împinse mai adânc în pavilionul de cercetări.

— Doar observându-te, maestre cercetător, am aflat ceva, spuse el cu glas onctuos. Ai căpătat o fobie la statul sub pământ, hmmm? Teama s-a pogorât asupra ta de curând, ca o lovitură bruscă.

— Absurd!

În ciuda negării, sudoarea năpădi fruntea lui Ajidica.

— Da, dar observ ceva nesincer în glasul şi pe chipul tău. Iei medicamente pentru boală... ai o sticluță de pastile în buzunarul drept al hainei. Se vede umflătura!

Încercând să-şi ascundă furia, Ajidica se bâlbâi:

— Sunt perfect sănătos...

— Hmmm... ah, aş spune că sănătatea ta depinde în continuare de cât de bine merg lucrurile aici. Cu cât mai repede termini proiectul Amal, cu atât mai repede vei putea să tragi iarăşi în piept aer proaspăt, înapoi pe minunatul Tleilax. Când ai fost acolo ultima dată?

— Cu multă vreme în urmă, recunoscu Ajidica. N-aveți cum să ştiți cum arată. Nici un *powin*... — se abținu brusc — nici un străin nu a fost vreodată admis dincolo de spațioport!

Fenring răspunse doar cu un zâmbet exasperant, atotştiutor.

— Arată-mi doar ce-ai făcut aici, ca să-i pot raporta lui Shaddam.

În fața unei uşi, Ajidica ridică mâna să-i oprească trecerea lui Fenring. Tleilaxul închise ochii şi sărută respectuos uşa. Scurtul ritual dezactivă sistemele mortale de securitate, iar uşa se topi în nişte crăpături înguste în perete.

— Puteți intra fără grijă acum...

Ajidica se dădu la o parte ca să-l lase pe Fenring să treacă într-o încăpere albă, de plaz neted, unde Maestrul Cercetător pregătise câteva demonstrații pentru a arăta progresul experimentelor. În centrul enormei încăperi ovale se aflau un microscop de înaltă rezoluție, o etajeră de metal conținând sticluțe de laborator şi fiole şi o masă roşie pe care stătea un obiect în formă de cupolă. Ajidica văzu interesul puternic din ochii măriți ai lui Fenring pe când se apropia de zona de demonstrații.

— Nu atingeți nimic, vă rog!

În aer pluteau trădări subtile, iar acest *powindah* nu le va vedea sau înțelege vreodată, decât când va fi prea târziu. Ajidica avea intenția să rezolve misterul mirodeniei artificiale, apoi să evadeze cu sacrele cuve axlotl către o planetă sigură, de la marginile cele mai îndepărtate ale imperiului. Făcuse câteva aranjamente abile fără să-şi dezvăluie identitatea, folosindu-se de promisiuni şi mite, transferând fonduri... toate fără ca superiorii săi de pe lumile de baştină ale Bene Tleilax să ştie. Era singur în afacere.

Ajunsese la concluzia că existau eretici în propriul său popor, adepți care îşi jucau rolul de țap ispăşitor atât de bine încât uitaseră esența Marelui Crez. Erau ca un dansator-față care s-ar fi deghizat atât de bine încât ar fi uitat cine era de fapt. Dacă Ajidica le îngăduia cu supunere acestor oameni accesul la marea sa descoperire, amalul, ei vor ceda singurul lucru care le-ar fi câştigat supremația pe care o meritau.

Ajidica plănuia să-şi continue rolul până când termina. Apoi putea să plece cu mirodenia artificială, să o controleze el însuşi şi să-şi ajute poporul şi misiunea lui... fie că ei vroiau sau nu.

Contele Fenring murmură aplecându-se ca să se apropie de forma bombată de pe masă:

— Foarte curios. E ceva înăuntru, bănuiesc, hmmm... ah?

— E ceva înăuntrul a orice, răspunse Ajidica.

Zâmbi în sinea lui când îşi imagină o supraabundență de mirodenie artificială revărsându-se pe piața interplanetară, dezlănțuind prăpădul economic în CHOAM şi Landsraad. Ca o minusculă scurgere într-un baraj, un pic de melanj ieftin va deveni în cele din urmă un torent furios care va răsturna imperiul cu susul în jos. Dacă juca corect, Ajidica putea deveni pivotul noii ordini economice şi politice — nu pentru a se sluji pe el însuşi, desigur, ci pentru a-l sluji pe Dumnezeu.

Magia Dumnezeului nostru e mântuirea noastră...

Ajidica îi zâmbi contelui Fenring, arătându-şi dinții ascuțiți.

— Fiți liniştit, conte Fenring, scopurile noastre în această chestiune sunt comune.

Cu timpul, bogăție dincolo de orice imaginație... Ajidica va elabora teste care să determine loialitatea față de noul său regim, şi va începe să asimileze Bene Tleilax. Deşi era prea periculos să-i aducă în schema sa acum, avea în minte câțiva candidați. Cu sprijin militar adecvat — poate chiar convertiți dintre sardaukarii încartiruiți aici — putea chiar să-şi stabilească cartierul general în fermecătoarea capitală Bandalong...

Fenring continuă să-şi bage nasul prin echipamentul de demonstrație.

— Ai auzit vreodată de zicala „Ai încredere, dar verifică”? E de pe vechea Terra. Ai fi surprins de micile picanterii pe care le culeg. Soția mea Bene Gesserit colecționează obiecte, bibelouri şi alte asemenea lucruri. Eu colecționez fragmente de informație.

Fața îngustă a tleilaxului se încruntă, strâmbându-se.

— Înțeleg...

Trebuia să încheie inspecția asta enervantă cât mai repede posibil!

— Dacă vreți să vă uitați aici, vă rog...

Ajidica luă o fiolă opacă de plaz de pe etajeră şi-i scoase capacul, lăsând să iasă un parfum puternic, amintind de ghimbir, pere pergamute şi cuişoare. Îi întinse fiola lui Fenring, care examină suspicios substanța vâscoasă, portocalie.

— Nu e chiar melanj, explică Ajidica, deşi, din punct de vedere chimic, are mulți precursori ai mirodeniei.

Turnă siropul pe o plăcuță, o introduse sub ocularul microscopului, apoi îi făcu semn lui Fenring să se uite pe vizor. Contele văzu molecule alungite legate între ele ca segmentele unui cablu.

— Un lanț de proteine neobişnuit, zise Maestrul Cercetător. Ne apropiem de o breşă.

— Cât de aproape?

— Tleilaxu au şi ei zicale, conte Fenring... „Cu cât te apropii de un țel, cu atât mai departe pare să fie”. În termeni de cercetare ştiințifică, timpul are felul lui de a se dilata. Numai Dumnezeu cunoaşte îndeaproape viitorul. Breşa poate apărea în câteva zile sau în câțiva ani.

— Vorbe în doi peri, mormăi Fenring.

Tăcu din gură însă când Ajidica apăsă un buton la baza cupolei.

Suprafața cețoasă de plaz se limpezi, dezvăluind nisip pe fundul containerului. Cercetătorul tleilaxu apăsă alt buton, umplând interiorul cu o pulbere fină. Nisipul se mişcă şi o mică gură în mişcare se ivi la suprafață, ca un peşte care iese dintr-o apă întunecată. Un vierme de mărimea unui şarpe mic, puțin mai lung de jumătate de metru, cu dinți micuți de cristal.

— Un vierme de nisip, forma imatură, spuse Ajidica, adus de pe Arrakis acum nouăsprezece zile. Nu ne aşteptăm să mai supraviețuiască mult...

Din vârful cupolei, o cutie căzu în nisip pe un suspensor ascuns, apoi se deschise, lăsând să se vadă încă puțin din gelatina portocalie sclipitoare.

— Amal 1522.16, precizează Ajidica. Una dintre multele variante — cea mai bună pe care am obținut-o până acum.

Fenring urmări cum gura viermelui imatur căută în dreapta şi-n stânga, arătând ghimpi lucitori până în adâncul gâtului. Creatura se târî spre substanța portocalie, apoi se opri încurcat şi nu se atinse de ea. Se întoarse brusc şi se cufundă înapoi în nisip.

— Ce relație există între viermii de nisip şi mirodenie? întrebă Fenring.

— Dacă am şti asta, enigma ar fi rezolvată. Dacă aş fi pus mirodenie adevărată în acea incintă, viermele ar fi mâncat-o cu frenezie sălbatică. Totuşi, deşi viermele poate identifica diferența, măcar s-a apropiat de mostră. Am ispitit animalul, dar nu l-am satisfăcut.

— Nici pe mine nu m-a satisfăcut mica ta demonstrație. Mi s-a spus că o mişcare clandestină ixiană continuă să existe, provocând dificultăți. Shaddam e preocupat de interferențele cu cel mai important plan al său.

— Câțiva rebeli, conte Fenring — insuficient finanțați, cu resurse limitate. Nici un motiv de îngrijorare.

Ajidica îşi frecă mâinile.

— Dar v-au sabotat sistemele de comunicații şi au distrus câteva instalații, hmmm?

— Ultimele zvâcniri ale Casei Vernius înainte de moarte, nu mai mult... A trecut mai bine de un deceniu şi în curând se va stinge. Nu pot nici măcar să se apropie de pavilionul de cercetări.

— Ei bine, grijile tale pentru securitate s-au sfârşit, Maestre Cercetător. Împăratul a acceptat să trimită încă două legiuni de sardaukari, pentru menținerea păcii, conduşi de basharul Cando Garon, unul dintre cei mai buni.

Un val de alarmă şi de surpriză se abătu asupra micului tleilaxu. Fața lui ciupită se înroşi.

— Dar nu e nevoie, domnule. Jumătatea de legiune deja prezentă e mai mult decât suficientă...

— Împăratul este de altă părere. Aceste trupe vor accentua importanța acestui proiect pentru el. Shaddam va face orice ca să protejeze programul Amal, dar răbdarea sa a ajuns la capăt.

Ochii contelui se îngustară.

— Ar trebui să te gândeşti la asta ca la o veste bună.

— Cum aşa? Nu înțeleg...

— Pentru că Împăratul n-a ordonat încă să fii executat!

9

Un centru pentru coordonarea unei rebeliuni poate fi mobil; nu trebuie să fie un loc permanent unde se întâlnesc oamenii.

CAMMAR PILRU, Ambasador în exil: Tratat despre căderea guvernelor nedrepte

Invadatorii tleilaxu instituiseră o interdicție brutală pentru oricine nu trebuia să lucreze în schimbul de noapte. Pentru C'tair Pilru, faptul de a se furişa ca să asiste la întâlnirile rebeliunii secrete era încă o cale de a da cu tifla restricțiilor.

La adunările neregulate, păzite cu grijă, ale luptătorilor pentru libertate, C'tair putea în sfârşit să renunțe la măşti şi deghizări. Devenea iar persoana care fusese cândva, aceea care rămăsese în adâncul său.

Ştiind că ar fi fost ucis dac-ar fi fost prins, bărbatul scund se apropia de locul de întâlnire. Fără să scoată nici un sunet, se ținea aproape de umbrele ca de păcură pe care le aruncau pe solul cavernei clădirile masive. Tleilaxu reparaseră cerul proiectat pe bolta de stâncă, dar reconfiguraseră scânteierea stelelor pentru a arăta constelațiile de deasupra propriei lor lumi. Aici, pe Ix, până şi cerul era greşit...

Acesta nu era locul glorios care ar fi trebuit să fie, ci o închisoare infernală sub suprafața planetei. *Vom schimba toate astea. Într-o zi.*

De-a lungul a mai mult de un deceniu de represiune, traficanții de pe piața neagră şi revoluționarii îşi construiseră rețeaua secretă. Grupurile împrăştiate ale rezistenței interacționau pentru a schimba provizii, echipamente şi informații. Însă fiecare adunare îl făcea pe C'tair nervos. Dacă erau prinşi împreună, rebeliunea abia înmugurită putea fi distrusă în câteva clipe de tras cu laserul.

Când se putea, prefera să lucreze singur — aşa cum făcuse mereu. Neavând încredere în nimeni, nu divulga amănunte ale vieții sale clandestine nici măcar altor rebeli. Îşi făcuse contacte personale cu puținii străini din afara planetei la canionul portului de intrare — acele deschideri şi rampe de aterizare din zidul vertical unde nave bine păzite transportau produse tleilaxu către transspațialele care aşteptau pe orbită.

Imperiul solicita articole vitale de tehnologie ixiană, care se produceau acum sub control tleilaxu. Invadatorii aveau nevoie de profituri ca să-şi finanțeze propria lor muncă, şi nu puteau risca priviri prea insistente din afară. Deşi nu puteau izola complet Ix de restul imperiului, tleilaxu foloseau serviciile a foarte puțini străini.

Uneori, în împrejurările cele mai grele şi cu un risc enorm pentru el însuşi, C'tair reuşea să mituiască unul dintre lucrătorii de la transporturi să ciupească ce e mai bun dintr-un transport sau să deturneze vreo componentă vitală. Alți traficanți aveau propriile lor contacte, dar refuzau să împărtăşească aceste informații între ei. Era mai sigur aşa.

Acum, strecurându-se prin noaptea claustrofobică, trecu pe lângă o fabrică abandonată, coti pe o stradă încă şi mai întunecoasă şi grăbi pasul. Întâlnirea era pe cale să înceapă. Poate în noaptea asta...

Deşi părea fără speranță, C'tair continua să găsească metode de a da lovituri stăpânilor de sclavi tleilaxu; şi alți rebeli făceau la fel. Înfuriați că nu puteau captura nici un sabotor, stăpânii dădeau „exemple" dintre nefericiții suboizi. După tortură şi mutilări, țapii ispăşitori erau azvârliți de la balconul Marelui Palat până pe fundul îndepărtat al cavernei unde se construiseră cândva marile transspațiale. Fiecare expresie a chipului victimei, fiecare rană sângerândă erau proiectate pe holo-cer, în timp de aparatele de înregistrat îi transmiteau vaietele şi țipetele.

Dar tleilaxu înțelegeau prea puțin din sufletul ixienilor. Brutalitatea lor provoca doar şi mai multă nelinişte, şi mai multe incidente de revoltă sângeroasă. De-a lungul anilor, C'tair îi putea vedea pe tleilaxu epuizați, în ciuda eforturilor de a zdrobi rezistența

infiltrând dansatori-față schimbători de formă sau folosind navete de supraveghere. Luptătorii pentru libertate continuau bătălia.

Puținii rebeli care aveau acces la ştiri din afară, necenzurate, relatau despre activitățile din imperiu. De la ei, C'tair află despre discursurile pasionate ținute în fața Landsraadului de tatăl lui, ambasadorul ixian exilat — abia ceva mai mult decât gesturi inutile. Contele Dominic Vernius, care fusese detronat şi fugise, devenind renegat, dispăruse complet, iar moştenitorul său, prințul Rhombur, trăia în exil pe Caladan, fără forțe militare şi fără sprijinul Landsraadului.

Rebelii nu puteau conta să fie salvați din afară. *Victoria trebuie să vină din interior. De pe Ix.*

Ocoli un alt colț şi, pe o alee îngustă, călcă pe un grătar metalic. Îngustându-şi ochii negri, C'tair se uită dintr-o parte în alta, aşteptându-se mereu să sară cineva din întuneric. Mişcările lui erau tainice şi iuți, radical diferite de rutina speriată şi cooperantă pe care o urma în public.

Dădu parola şi grătarul coborî, ducându-l sub nivelul străzii. Porni în grabă de-a lungul unui coridor întunecos.

În timpul schimbului de zi, C'tair purta o salopetă gri de lucru. De-a lungul anilor, învățase cum să-i imite pe suboizii simpli şi necizelați: mergea adus de spate, cu ochii goi, lipsiți de orice scânteie de interes. Avea cincisprezece cartele de identitate şi nimeni nu-şi bătea capul să cerceteze fețele în masele de muncitori mereu în mişcare. Era uşor să devii invizibil.

Rebelii îşi puseseră la punct propriile lor controale de identitate. Puseseră paznici ascunşi în afara fabricii părăsite, sub licurigloburi în infraroşu. Trans-ochi şi detectoare sonice formau încă un nivel de protecție — însă nici unul dintre acestea n-ar fi fost de vreun ajutor în cazul în care ar fi fost descoperiți.

La acest nivel, paznicii erau vizibili. Când C'tair murmură răspunsul la parolă, îi făcură semn să intre. Prea uşor. Trebuia să-i suporte pe oamenii ăştia şi jocurile lor prosteşti de securitate ca să facă rost de echipamentele de care avea nevoie, dar nu trebuia să se simtă bine cu ei.

C'tair examină locul de întâlnire — măcar acesta fusese ales cu grijă. Fabrica închisă montase cândva manechine de luptă pentru antrenarea luptătorilor împotriva unui întreg spectru de tactici şi arme. Dar stăpânii tleilaxu hotărâseră cu de la sine putere că asemenea maşini „conştiente de sine" violau rigorile Jihadului Butlerian. Deşi toate maşinile gânditoare fuseseră nimicite cu zece mii de ani în urmă, erau încă în vigoare interdicții severe, iar emoțiile se aprindeau uşor. Locul acesta, ca şi altele asemenea lui, fuseseră abandonate după revolta de pe Ix, iar liniile de producție lăsate să cadă în paragină. O parte din utilaje fusese demontată pentru alte întrebuințări, restul se transformase în fier vechi.

Alte scopuri îi preocupau pe tleilaxu. Lucrări secrete, un proiect la care aveau acces numai propriii lor oameni... Nimeni, nici măcar membri ai grupului de rezistență al lui C'tair, nu fusese în stare să afle ce aveau în minte stăpânii.

În fabrica plină de ecouri, luptători din rezistență cu ochi de cremene vorbeau în şoaptă. Nu exista nici un program oficial, nici un lider, nici un discurs. C'tair le putea mirosi transpirația nervoasă, auzea inflexiunile ciudate din glasurile lor scăzute. Indiferent câte măsuri de siguranță luau, câte planuri de evadare născoceau, era încă periculos să fie atât de mulți adunați într-un singur loc. C'tair ținea ochii deschişi, ştiind bine unde se află cea mai apropiată ieşire.

Avea afaceri de rezolvat. Adusese cu el un rucsac mascat în care ținea obiectele cele mai importante pe care le adunase. Avea nevoie să facă schimb cu alții care adunau resturi, ca să găsească piese pentru transmițătorul lui inovator, dar problematic, rogo-ul. Prototipul îi permitea să comunice prin transspațiu cu fratele său geamăn D'murr, navigator al Ghildei. Dar C'tair reuşea foarte rar să stabilească contactul, fie

pentru că fratele său suferise mutații care-l îndepărtaseră prea mult de oameni... fie pentru că transmițătorul însuşi se strica treptat.

Pe o masă metalică plină de praf, scoase piese de armă, surse de alimentare, dispozitive de comunicații şi de scanare — lucruri care l-ar fi dus la execuția imediată dacă vreun tleilaxu s-ar fi oprit să-l întrebe cu ce se ocupă. Dar C'tair se înarmase bine, şi mai ucisese pitici tleilaxu şi înainte...

C'tair îşi etală mărfurile. Cercetă fețele rebelilor, deghizările rudimentare şi petele intenționate de murdărie, până când descoperi o femeie cu ochi mari, pometi proeminenți şi bărbie îngustă. Părul îi fusese ciopârțit neglijent într-un efort de a distruge orice urmă de frumusețe. O cunoştea sub numele de Miral Alechem, deşi s-ar fi putut să nu fie numele său adevărat.

Pe chipul ei, C'tair găsea trăsături care-i aminteau de Kailea Vernius, drăgălaşa fiică a contelui Vernius. Împreună cu fratele lui geamăn, visaseră la Kailea, flirtaseră cu ea... pe vremea când credeau că nimic nu se va schimba vreodată. Acum, Kailea era exilată pe Caladan şi D'murr era navigator al Ghildei. Mama gemenilor, bancher al Ghildei, fusese ucisă în timpul preluării planetei, iar C'tair însuşi trăia ca un şobolan ascuns, furişându-se dintr-o ascunzătoare în alta...

— Am găsit cristalpac-ul pe care l-ai cerut, îi spuse el lui Miral.

Dintr-un săculeț prins în talie, femeia scoase un obiect învelit cu grijă.

— Iar eu am făcut rost de tijele pentru modulul de care aveai nevoie, precis calibrate... Sper, n-am avut cum să verific!

C'tair luă pachetul, fără să simtă nevoia să verifice marfa.

— Pot s-o fac şi singur.

Îi dădu lui Miral cristalpac-ul, dar n-o întrebă la ce-avea de gînd să-l folosească. Toți cei de față căutau metode de a da lovituri împotriva tleilaxu. Nimic altceva nu conta... Schimbând cu Miral o privire nervoasă, se întrebă dacă era posibil cumva să gândească la fel ca el, şi anume că — în împrejurări diferite — ei doi ar fi putut avea o relație personală. Dar acum n-o putea accepta atât de aproape. Nici pe ea, nici pe nimeni altcineva. L-ar fi slăbit şi l-ar fi abătut de la hotărârile lui. Trebuia să rămână concentrat, pentru binele cauzei ixiene.

Unul dintre paznicii de lângă uşă şuieră un semnal de alarmă şi toți tăcură speriați, făcându-se mici. Licuriglobulile amuțite scăzură în intensitate. C'tair îşi ținu respirația.

Un bâzâit trecu pe deasupra, provocat de o navetă de supraveghere care patrula peste clădirile abandonate, încercând să capteze vibrații sau mişcări neautorizate. Umbrele acopereau rebelii ascunşi. C'tair rememoră în minte aşezarea fiecărei căi posibile de evadare din această fabrică, în caz că trebuia să se strecoare afară, în întunericul care învăluia totul.

Dar aparatul zgomotos trecu înainte, de-a lungul grotei care adăpostea oraşul. Scurt timp după aceea, rebelii agitați se ridicară iar în picioare şi începură să şoptească între ei, ştergându-şi sudoarea de pe față şi râzând nervos.

Cuprins de panică, C'tair se hotărî să nu mai rămână. Memoră coordonatele următoarei adunări a grupului, împachetă ce-i mai rămăsese din piese şi se uită în jur, scrutând încă o dată chipurile şi însemnându-şi-i pe toți în minte. Dacă erau prinşi, se putea să nu-i mai vadă niciodată pe aceşti oameni.

Îi făcu un ultim semn lui Miral Alechem, apoi ieşi în noaptea Ixiană, furişându-se pe sub stelele artificiale. Se hotărâse deja unde-şi va petrece timpul care-i mai rămăsese din schimbul de noapte... Şi ce identitate îşi va alege în ziua următoare.

10

Se spune că fremenii n-au conştiință, că au pierdut-o în dorința arzătoare de răzbunare. Asta e o prostie! Numai cei mai simpli primitivi şi sociopații nu au

conştiință... Un fremen are o viziune asupra vieții extrem de evoluată, centrată pe bunăstarea alor săi. Simțul său de apartenență la comunitate aproape că este mai puternic decât simțul propriului eu. Numai celor din afară aceşti locuitori ai deşertului li se par sălbatici... aşa cum şi cei din afară li se par fremenilor.

PARDOT KYNES, Poporul Arrakisului

— Luxul e pentru vlăstarele nobile, Liet, spuse Pardot Kynes în timp ce maşina de teren se hurduca pe solul inegal. Aici, în particular, putea folosi numele secret din sietch al fiului său, în loc de *Weichih*, numele rezervat pentru cei din afară.

— Pe această planetă, trebuie să devii brusc conştient de ceea ce te înconjoară şi să rămâi tot timpul în alertă. Dacă nu reuşeşti să înveți lecția asta, nu trăieşti prea mult.

În timp ce Kynes manevra comenzile simple, gesticula către lumina lăptoasă a dimineții care se topea pe dunele sterpe.

— Sunt şi aici compensații. Am crescut pe Salusa Secundus, şi chiar şi acel loc distrus şi rănit are frumusețea lui... deşi nimic nu se compară cu *puritatea* Dunei.

Kynes expiră îndelung printre buzele uscate şi crăpate.

Liet continuă să se uite afară prin fereastra de plaz zgâriată. Spre deosebire de tatăl lui, care dădea glas oricăror gânduri întâmplătoare care-i treceau prin cap, gânduri cărora fremenii le dădeau atenție ca şi cum ar fi fost chestiuni spirituale cu greutate, Liet prefera tăcerea. Îşi îngustă ochii să cerceteze peisajul, căutând orice lucruşor nelalocul lui. Mereu în alertă...

Pe o asemenea planetă aspră, trebuia să-ți dezvolți intuiții ascunse, legate de fiecare moment al luptei pentru supraviețuire. Deşi tatăl său era mult mai în vârstă, Liet nu era sigur că planetologul înțelege atât de mult ca el însuşi. Mintea lui Pardot Kynes era plină de concepte puternice, dar pe care le trăia doar ca pe nişte date ezoterice. El nu înțelegea deşertul cu inima sau cu sufletul...

Ani de zile, Kynes trăise printre fremeni. Se spunea că împăratul Shaddam al IV-lea se interesa prea puțin de activitățile sale şi, din moment ce Kynes cerea puține provizii şi deloc bani, era lăsat în pace. Cu fiecare an care trecea se îndepărta şi mai mult de centrul atenției. Shaddam şi consilierii săi încetaseră să mai aştepte mari revelații de la rapoartele periodice ale planetologului.

Asta îi convenea lui Pardot Kynes, ca şi fiului său...

În hoinărelile lui, Kynes făcea deseori călătorii în satele îndepărtate, unde oamenii din albii şi grabene îşi duceau viețile mizere. Adevărații fremeni se amestecau rareori cu orăşenii şi îi priveau cu un dispreț abia mascat, ca fiind prea slabi, prea civilizați. Liet n-ar fi locuit în aceste aşezări patetice nici pentru toți solarii din imperiu. Cu toate astea, Pardot îi vizita.

Ocolind drumurile şi potecile cele mai folosite, îşi continuară drumul în maşina de teren, verificând stațiile meteorologice şi colectând date, deşi trupele de fremeni devotați ai lui Pardot ar fi făcut cu plăcere această muncă de rutină pentru „Umma” al lor.

Trăsăturile lui Liet Kynes le reflectau în mare măsură pe ale tatălui său, deşi avea fața mai slabă şi ochii apropiați ai mamei sale fremene. Părul era blond şi bărbia încă netedă, deşi mai târziu îşi va lăsa barbă, ca marele planetolog. Ochii lui Liet aveau albastrul intens al dependenței de mirodenie, datorită faptului că fiecare fel de mâncare şi fiecare gură de aer din sietch era saturat de melanj.

Liet îşi auzi tatăl trăgând energic aer în piept, când trecură de cotul accidentat al unui canion în care capcane de apă camuflate îndreptau umezeala către plantațiile de gălbenele şi iarba-săracului.

— Vezi? Încep să-şi ducă viața pe cont propriu. Vom trece planeta prin faza de preerie până la cea de pădure în câteva generații. Nisipul are un conținut ridicat de sare, indicând că altădată au existat oceane, iar mirodenia este ea însăşi alcalină.

Chicoti.

— Oamenii din imperiu ar fi îngroziți să afle că noi folosim derivate ale mirodeniei pentru ceva atât de prozaic precum îngrăşământul!

Surâse către fiul său.

— Dar noi ştim valoarea unor asemenea lucruri, ei? Dacă descompunem melanjul, putem iniția digestia proteinelor. Chiar şi acum, dacă zburăm destul de sus, putem zări petice verzi, acolo unde plantele care cresc încâlcite fixează versanții dunelor...

Tânărul oftă. Tatăl său era un om mare, cu visuri magnifice pentru Dune — şi totuşi Kynes se concentra atât de mult asupra unui singur lucru, încât nu reuşea să vadă universul din jurul lui. Liet ştia că dacă patrulele Harkonnen găseau plantațiile, le vor distruge şi apoi îi vor pedepsi pe fremeni.

Deşi avea doar doisprezece ani, Liet ieşea deja în raiduri de pedeapsă cu frații săi fremeni şi omorâse deja Harkonneni. Mai mult de un an de zile, el şi prietenii săi — conduşi de nesăbuitul Stilgar — loviseră ținte pe care alții refuzau să le ia în considerare. Doar cu vreo săptămână în urmă, camarazii lui Liet aruncaseră în aer o duzină de toptere de patrulare la un post de aprovizionare. Din păcate, trupele Harkonnen se răzbunaseră pe bieții săteni, nevăzând nici o diferență între populația sedentară şi nălucile deşertului, fremenii.

Nu-i spusese tatălui său despre activitățile sale de gherilă, căci Kynes-tatăl n-ar fi înțeles necesitatea acestui lucru. Violența premeditată, indiferent de motiv, era un concept străin planetologului. Dar Liet avea să facă ceea ce trebuia făcut.

Acum, maşina de teren se apropia de un sat îngrămădit la poalele stâncoase ale munților; pe hărțile lor era denumit Tabăra Bilar. Pardot continua să vorbească despre melanj şi despre calitățile sale neobişnuite.

— Au găsit prea devreme mirodenia pe Arrakis. A deviat cercetarea ştiințifică... A fost atât de folositoare chiar de la început, încât nimeni nu şi-a bătut capul să-i sondeze misterele.

Liet se întoarse să-l privească.

— Credeam că în primul rând de aceea ai fost numit aici — să înțelegi mirodenia?...

— Da... dar aveam lucruri mai importante de făcut. Încă mai trimit rapoarte în imperiu, destul de des ca să-i conving că-mi fac treaba... deşi nu cu foarte mult succes.

În timp ce vorbea despre prima dată când fusese în această regiune, conduse maşina către un grup de clădiri murdare, de culoarea nisipului şi a prafului.

Maşina săltă peste o piatră colțuroasă, dar Liet o ignoră şi continuă să se uite în față, către sat, făcând ochii mici în lumina crudă a dimineții din deşert. Aerul zorilor avea fragilitatea cristalului fin.

— Ceva nu e-n regulă, zise el, întrerupându-şi tatăl.

Kynes continuă să vorbească pentru câteva secunde, apoi opri vehiculului.

— Cum adică?

— Ceva nu e-n regulă, repetă Liet arătând satul.

Kynes îşi umbri ochii ca să se apere de lumină.

— Nu văd nimic...

— Totuşi... să continuăm cu atenție!

*

În mijlocul satului, fură întâmpinați de un carnaval al ororilor.

Victimele încă în viață umblau de colo-colo cuprinse de nebunie, țipând şi mârâind ca animalele. Zgomotul era oribil, ca şi mirosul. Îşi smulseseră părul din cap în smocuri însângerate. Unii îşi folosiseră unghiile lungi ca să-şi scoată ochii din orbite şi umblau

cu globii oculari scoşi în palmă; orbi, se clătinau sprijinindu-se de pereții cafenii ai locuințelor, lăsând urme umede, sângerii.

— Pe Shai-Hulud! şopti Liet cu răsuflarea tăiată, în timp ce tatăl lui dădu drumul cu voce tare unei înjurături în graiul galach imperial comun.

Un bărbat cu orbitele sfâşiate ca nişte guri însângerate apărute deasupra pometților se ciocni cu o femeie care se târa pe jos; ambele victime fură cuprinse de furie şi începură să-şi smulgă pielea unul altuia, cu mâinile goale, muşcând şi scuipând şi urlând. Pe stradă se întindeau pete noroioase, recipiente de apă zăceau răsturnate...

Numeroase corpuri zăceau împrăştiate pe jos, ca nişte insecte strivite, cu brațele şi picioarele înțepenite în unghiuri ciudate. Unele case erau încuiate şi cu obloanele trase, baricadate împotriva nenorociților înnebuniți de afară, care băteau în pereți implorând fără cuvinte să intre. La un etaj superior, Liet văzu chipul îngrozit al unei femei în spatele ferestrei de plaz prăfuite. Alții se ascundeau, neatinşi de nebunia ucigaşă dintr-un motiv oarecare.

— Trebuie să-i ajutăm pe oamenii ăştia, tată! Liet sări din maşina etanş închisă, înainte ca tatăl său s-o oprească de tot.

— Adu-ți armele! S-ar putea să trebuiască să ne apărăm!

Aveau nişte pistoale maula vechi, dar şi cuțite. Tatăl său, deşi om de ştiință în fundul sufletului, era şi un bun luptător — talent pe care şi-l rezerva pentru apărarea viziunii sale despre Arrakis. Era cunoscută legenda despre cum nimicise câțiva asasini Harkonnen care încercau să omoare trei tineri fremeni. Aceşti fremeni salvați erau acum cei mai loiali locotenenți ai săi, Stilgar, Turok şi Omun. Dar Pardot Kynes nu luptase niciodată în aşa ceva...

Sătenii cuprinşi de nebunie îi observară şi scoaseră un geamăt. Începură să înainteze.

— Nu-i omorî decât dacă trebuie neapărat, spuse Kynes, uimit de cât de repede se înarmase fiul său cu un cristai şi un pistol maula.

— Ai grijă de tine!

Liet se aventură pe stradă. Primul lucru care-l izbi fu mirosul teribil, ca şi cum respirația puturoasă a unui lepros fusese capturată într-o sticlă şi eliberată cu încetul.

Cu ochii mari, nevenindu-i să creadă, Pardot se mai îndepărtă câțiva paşi de maşina de teren. Nu văzu urme de laser în sat, nici cicatrice lăsate de arme cu proiectil, nimic din ceea ce ar fi putut să indice un atac deschis al Harkonnenilor. Era o boală? Dacă era aşa, putea fi contagioasă. Dacă o epidemie sau o nebunie molipsitoare de vreun fel oarecare era de vină pentru asta, nu-i putea lăsa pe fremeni să ia aceste trupuri pentru alambicurile morții.

Liet continuă să înainteze.

— Fremenii vor pune asta pe seama demonilor...

Două dintre victimele cu fețe însângerate scoaseră strigăte diabolice şi se repeziră la ei, cu gurile căscate ca nişte găuri fără fund. Liet ținti cu pistolul maula, rosti rapid o rugăciune, apoi trase de două ori. Împuşcăturile perfect trase îi loviră pe amândoi atacatorii în piept, ucigându-i pe loc.

Liet se înclină.

— Iartă-mă, Shai-Hulud...

Pardot îl privea. *Am încercat să-mi învăț fiul multe lucruri, dar cel puțin a învățat compasiunea. Toate celelalte informații pot fi învățate din filmocărți... dar nu compasiunea. Aceasta este înnăscută!*

Tânărul se aplecă deasupra celor două cadavre şi le cercetă îndeaproape, lăsându-şi la o parte teama superstițioasă.

— Nu cred că e o boală...

Privi în urmă, spre Pardot.

— I-am ajutat pe vindecătorii din sietch, după cum ştii, şi...

Vocea i se stinse.

— Atunci ce?

— Cred că au fost otrăviți!

Unul câte unul, sătenii torturați care cutreierau străzile pline de praf se prăbuşiră pe spate țipând, cuprinşi de convulsii, până când mai rămaseră în viață doar trei. Liet manevră iute cristaiul şi îi trimise pe lumea cealaltă eficient şi fără dureri. Nici un trib sau sat nu i-ar mai fi acceptat din nou, indiferent cât de mult şi-ar fi revenit, de teamă că fuseseră corupți de demoni; până şi apa lor ar fi fost considerată contaminată.

Liet găsi ciudat cât de uşor preluase comanda în fața tatălui său. Făcu semne către două dintre clădirile încuiate.

— Convinge oamenii dinăuntrul locuințelor ăstora amărâte că nu le vrem răul. Trebuie să descoperim ce s-a întâmplat aici!

Coborî glasul, care căpătă un ton înghețat.

— Şi trebuie să aflăm cine-i de vină...

Pardot Kynes se apropie de clădirea prăfuită. Zgârieturi de unghii şi amprente însângerate se vedeau pe pereții de chirpici şi pe uşile metalice pline de lovituri, unde victimele nebuniei încercaseră să-şi facă drum înăuntru. Înghiți cu greu şi se pregăti să-şi susțină cauza, să-i convingă pe supraviețuitorii îngroziți că încercarea lor luase sfârşit. Se întoarse către fiul său.

— Tu unde te duci, Liet?

Tânărul privi un recipient de apă vărsat. Ştia un singur fel în care otrava putea afecta atâția oameni deodată.

— Să verific provizia de apă!

Cu îngrijorarea întipărită pe față, Pardot încuviință.

Liet cercetă terenul din jurul satului şi văzu o urmă ştearsă care ducea în sus, pe o latură a podişului care domina satul. Mişcându-se cu viteza unei şopârle încălzite la soare, alergă pe potecă şi ajunse la cisternă. Locul unde se afla fusese ascuns cu destulă abilitate, dar sătenii făcuseră multe greşeli. Chiar şi o patrulă nepricepută a Harkonnenilor ar fi putut descoperi rezervorul ilegal. Studie repede zona, observând urmele de pe nisip.

Simțind un miros aspru de alcaloid în preajma deschizăturii de sus a cisternei, încercă să-şi amintească de unde îl ştia. Îl mai simțise doar rareori, şi numai în timpul marilor sărbători ale sietchului. *Apa Vieții!* Fremenii consumau o asemenea substanță numai după ce o Sayyadină transforma secreția unui vierme înecat, folosind propria ei chimie corporală ca pe un catalizator pentru a crea un drog suportabil care arunca sietchul într-o frenezie extatică. Netransformată, substanța era o toxină violentă.

Sătenii din Tabăra Bilar băuseră Apa Vieții pură, *înainte* de a fi schimbată. Cineva făcuse asta intenționat... ca să-i otrăvească.

Apoi zări urmele tălpicilor unui ornitopter în solul moale din vârful platoului. *Trebuie să fi fost un topter Harkonnen.* Una dintre patrulele regulate... Sau o farsă?

Încruntându-se plin de îndârjire, Liet coborî către satul devastat, unde tatăl lui reuşise să scoată afară supraviețuitorii care se baricadaseră în case. Printr-o întâmplare norocoasă, aceşti oameni nu băuseră apa otrăvită. Acum, căzură în genunchi pe străzi, înconjurați de oribilul masacru. Strigătele pătrunzătoare de durere pluteau ca nişte vaiete subțiri ale unor fantome de-a lungul coastei abrupte.

Harkonnenii au făcut asta!

Pardot Kynes umbla de la unul la altul, făcând tot ce putea ca să-i consoleze, însă, judecând după expresia sarcastică de pe chipurile sătenilor, Liet îşi dădu seama că tatăl său spunea probabil ceea ce nu trebuia, exprimându-şi compătimirea în concepte abstracte, pe care ei nu erau capabili să le înțeleagă.

Liet coborî panta, cu planuri deja construindu-i-se în minte. Îndată ce se vor întoarce în sietch, se va întâlni cu Stilgar şi cu trupa lui de comando.

Şi vor plănui represaliile împotriva Harkonnenilor...

11

Un imperiu clădit pe forță nu poate atrage afecțiunea şi loialitatea pe care oamenii le acordă de bunăvoie unui regim de idei şi frumusețe. Împodobiți Marele vostru Imperiu cu frumusețe şi cultură.

Dintr-un discurs al PRINȚULUI MOŞTENITOR RAPHAEL CORRINO:
Institutul Arhivelor de pe Kaitain

Anii nu fuseseră blânzi cu baronul Vladimir Harkonnen.

Într-un acces de furie, dădu o lovitură cu bastonul său cu cap de vierme peste polița din sala de tratament. Recipiente de alifii, balsamuri, pastile şi hipo-injectoare se sparseră pe podeaua de gresie.

— Nimic nu merge!

Cu fiecare zi se simțea tot mai rău, arăta tot mai revoltător. În oglindă, vedea o caricatură umflată, cu obrajii roşii, a chipului său de Adonis, abia recognoscibilă ca persoana care fusese odată.

— Arăt ca o tumoare, nu ca un om!

Cu mişcări repezite, Piter de Vries intră în cameră, gata să ofere ajutor. Baronul aruncă după el cu bastonul greu, dar mentatul evită lovitura cu grația unui şarpe cobra.

— Piei din ochii mei, Piter!

Baronul se clătină, încercând să-şi recapete echilibrul.

— Sau de data asta chiar o să mă gândesc la o metodă să te omor!

— Cum doreşte domnul baron, răspunse de Vries cu vocea excesiv de mieroasă. Se înclină şi se retrase către uşă.

Baronul nutrea afecțiune pentru puțini oameni, dar aprecia calculele întortocheate ale minții mentatului „strâmb”, planurile sale încâlcite, gândirea lui pe termen lung — în ciuda familiarității lui nesuferite şi lipsei de respect.

— Aşteaptă, Piter... Am nevoie de creierul tău de mentat.

Înaintă greoi, sprijinindu-se în baston.

— E aceeaşi veche întrebare. Află de ce degenerează corpul meu, sau te trimit în cea mai adâncă groapă a sclavilor.

Bărbatul subțire ca un bici aşteptă ca baronul să-l ajungă din urmă.

— Am să fac tot ce pot, baroane. Ştiu prea bine ce s-a întâmplat cu toți doctorii tăi...

— Incompetenți, bombăni baronul. Nici unul nu ştia nimic!

Pe vremuri sănătos şi plin de o formidabilă energie, baronul suferea acum de o boală degenerativă ale cărei manifestări îl dezgustau şi-l speriau. Câştigase enorm în greutate. Exercițiile nu ajutaseră la nimic, nici explorările medicale, nici măcar chirurgia exploratorie. Ani de zile încercase toate procedeele de vindecare şi tratamentele experimentale bizare — fără nici un folos...

Pentru eşecurile lor, o mulțime de doctori ai Casei muriseră torturați de mâinile lui Piter de Vries, deseori prin aplicarea plină de imaginație a propriilor lor instrumente. În consecință, nici un practicant al medicinei nu mai rămăsese pe Giedi Prime — sau cel puțin nici unul la vedere; cei care nu fuseseră executați se ascunseseră sau fugiseră către alte lumi.

Şi mai enervant, începuseră să dispară şi servitorii — şi nu întotdeauna pentru că baronul ordonase execuția lor! Fugiseră dintre zidurile castelului în Harko City, dispărând printre muncitorii nenumărați şi nebăgați în seamă. Când se încumeta pe străzi însoțit de căpitanul gărzii sale, Kryubi, baronul se surprindea mereu uitându-se după oameni care doar *semănau*, fie şi pe departe, cu slujitorii care-l abandonaseră.

Oriunde mergea, lăsa şiruri de cadavre. Omorurile îi ofereau totuşi prea puțină plăcere; ar fi preferat un răspuns la problema lui.

De Vries îl însoți pe baron, care intră şchiopătând pe coridor; bastonul lovea ritmic podeaua. În curând, gândea bărbatul cel corpolent, va trebui să poarte mecanisme suspensoare pentru a uşura povara încheieturilor sale dureroase.

O echipă de muncitori îngheță la apropierea celor doi. Baronul observă că reparau peretele stricat de el cu o zi în urmă, într-un acces de furie. Se înclinară cu toții când baronul trecu pe lângă ei, țăcănind cu bastonul, şi oftară de uşurare când îl văzură dispărând după un colț.

Când el şi de Vries ajunseră în salonul cu perdele albastre ca cerul, baronul se lăsă pe o canapea de piele neagră.

— Stai lângă mine, Piter.

Ochii de cerneală ai mentatului se rotiră iute, ca ai unui animal încolțit, dar baronul mormăi nerăbdător:

— Probabil că n-am să te ucid azi, cu condiția să-mi dai un sfat bun...

Mentatul îşi păstră aerul nepăsător, nedezvăluind nimic din gândurile sale personale.

— Să-ți dau sfaturi este singurul scop al existenței mele, baroane!

Rămase rezervat, chiar arogant, pentru că ştia că ar fi fost mult prea costisitor pentru Casa Harkonnen să-l înlocuiască, deşi Bene Tleilax puteau oricând să crească un alt mentat din aceeaşi rezervă genetică. De fapt, probabil că aveau deja înlocuitori pregătiți...

Baronul bătu darabana cu degetele pe brațul canapelei.

— Destul de adevărat, dar nu-mi dai întotdeauna sfatul de care am nevoie.

Uitându-se mai îndeaproape la de Vries, adăugă:

— Eşti foarte urât, Piter. Chiar şi cu boala mea, tot arăt mai bine decât tine.

Limba de salamandră a mentatului trecu iute peste buzele pătate cu sapho.

— Dar, dragul meu baron, ți-a plăcut întotdeauna să te uiți la mine!

Chipul baronului se înăspri, şi se aplecă mai aproape de bărbatul înalt, subțire.

— M-am încrezut destul în amatori. Vreau să obții pentru mine un doctor Suk.

Surprins, de Vries inspiră scurt.

— Dar ai insistat să menținem secretul absolut asupra naturii stării tale. Un doctor Suk trebuie să raporteze toate activitățile Cercului său Interior — şi să le trimită cea mai mare parte a onorariului...

Vladimir Harkonnen îi făcuse pe membrii Landsraadului să creadă că se îngrăşase din cauza propriilor lui excese — ceea ce era un motiv acceptabil pentru el, unul care nu presupunea slăbiciune. Şi, având în vedere gusturile baronului, era o minciună uşor de crezut. Nu dorea să devină un jalnic obiect al batjocurii printre ceilalți nobili. Un mare baron nu trebuia să sufere de o *boală* simplă, stânjenitoare.

— Găseşte doar o cale s-o faci. Nu urma canalele obişnuite. Dacă un Suk mă poate vindeca, atunci n-am nimic de ascuns.

*

Câteva zile mai târziu, Piter de Vries află că un doctor Suk talentat, deşi cam narcisist, se stabilise pe Richese, o aliată a Harkonnenilor. În mintea mentatului începură să se învârtă rotițele. În trecut, Casa Richese ajutase comploturi inspirate de Harkonneni, inclusiv asasinarea ducelui Paulus Atreides în arena de tauri, însă aliații fuseseră deseori în dezacord în legătură cu prioritățile. Pentru această chestiune extrem de sensibilă, de Vries îl invită pe premierul richesian, Ein Calimar, să viziteze fortăreața baronului de pe Giedi Prime, pentru a discuta „o afacere reciproc avantajoasă”.

Bărbat mai în vârstă, îmbrăcat cu meticulozitate şi păstrându-şi perfect ținuta atletică, tinerească, Calimar avea pielea întunecată şi purta, sprijiniți pe nasul lat, ochelari cu ramă metalică. Sosi la spațioportul din Harko City purtând un costum alb, cu revere aurii. Patru soldați în uniformă albastră Harkonnen îl escortară în apartamentul privat al baronului.

Îndată ce păşi în cameră, nasul premierului tresări din cauza unui miros care nu putea să scape atenției uluite a proprietarului său. Trupul gol al unui tânăr atârna într-un dulap, la numai doi metri distanță; baronul lăsase intenționat uşa puțin deschisă. Duhoarea de putreziciune a cadavrului se amesteca şi se îmbina cu alte mirosuri mai vechi care se îmbibaseră în camere într-o asemenea măsură, încât nici măcar parfumurile puternice nu reuşeau să le ascundă.

— Te rog, ia loc...

Baronul arătă spre o canapea pe care se mai puteau vedea pete slabe de sânge. Presărase întreaga întâlnire cu amenințări şi neplăceri subliminale doar pentru a-l scoate din sărite pe conducătorul richesian.

Calimar ezită — moment care-l încântă pe baron —, apoi acceptă să se aşeze, dar refuză oferta de brandy kirana, deşi gazda sa îşi luă un pahar. În spatele său, stătea neastâmpăratul mentat personal care-l înştiință de ce Casa Harkonnen solicitase întâlnirea.

Surprins, Calimar dădu din cap.

— Vrei să-l închiriezi pe doctorul meu Suk?

Nasul lui fremăta în continuare, şi căută cu privirea prin cameră sursa mirosului. Ochii i se opriră pe uşa dulapului. Îşi aşeză mai bine ochelarii aurii.

— Îmi pare rău, dar nu pot fi de acord. Un doctor Suk personal este o responsabilitate şi o obligație... ca să nu mai pomenim de cheltuiala enormă.

Baronul se îmbufnă.

— Am încercat alți doctori, şi aş prefera ca această chestiune să rămână privată. Nu pot să dau pur şi simplu anunț pentru unul dintre aceşti specialişti aroganți. Doctorul tău Suk, pe de altă parte, ar fi legat de jurământul de confidențialitate, şi nimeni nu trebuie să ştie că a plecat din serviciul tău pentru o scurtă perioadă de timp.

Auzi singur tonul plângăreț din propria-i voce.

— Hai, hai, unde-ți este compasiunea?

Calimar îşi mută privirea de la dulapul întunecat.

— Compasiune? Interesant comentariu din partea ta, baroane. Casa Harkonnen nu s-a chinuit să ne ajute cu problema *noastră*, în ciuda rugăminților stăruitoare din ultimii cinci ani...

Baronul se înclină în față. În poală ținea bastonul cu cap de vierme, având vârful — plin cu mici săgeți otrăvite cu venin de şarpe — îndreptat spre omul îmbrăcat în alb. Ispititor, atât de ispititor...

— Poate că reuşim să ajungem la o înțelegere, continuă premierul.

Baronul se uită întrebător la mentatul său, aşteptând o explicație.

De Vries spuse:

— Într-un cuvânt, se referă la *bani*, baroane. Economia richesiană abia se menține pe linia de plutire...

— ...după cum a explicat în mod repetat ambasadorul nostru emisarilor voştri, adăugă Calimar. Din moment ce Casa mea a pierdut controlul asupra operațiunilor cu mirodenie de pe Arrakis — voi ne-ați înlocuit, nu uitați! — am încercat să reclădim fundația economică...

Premierul ridică bărbia, pretinzând că i-a mai rămas o urmă de mândrie.

— La început, căderea Ix-ului a fost o binecuvântare pentru noi, înlăturând competiția. Cu toate acestea, finanțele noastre rămân oarecum... strâmtorate.

Ochii negri ca de păianjen ai baronului scânteiară, sporind stânjeneala lui Calimar. Casa Richese, fabricanți de armament exotic şi maşini complexe, experți în miniaturizare şi în oglinzi richesiene, câştigase o cotă de piață importantă împotriva companiilor Ixiene rivale, în timpul răsturnărilor de pe Ix.

— Acum cinci ani, tleilaxu au început să expedieze din nou produse ixiene, zise de Vries cu o logică rece. Ați început deja să pierdeți ceea ce ați câştigat în ultimii zece ani. Vânzările de produse richesiene au scăzut drastic, o dată cu reapariția pe piață a tehnologiei ixiene...

Calimar continuă cu glas ferm.

— Aşa încât, vedeți, avem nevoie de resurse ca să ne sporim eforturile şi să investim în instalații noi.

— Richese, Tleilax, Ix... încercăm să nu ne amestecăm în certurile dintre alte Case.

Baronul oftă.

— Aş dori doar să fie pace în tot Landsraadul...

Pe trăsăturile premierului apăru furia.

— E mai mult decât o *ceartă*, baroane. Este vorba despre *supraviețuire*. Mulți dintre agenții mei au dispărut pe Ix şi se presupune că sunt morți. Mă dezgustă până şi să mă gândesc la ce le-ar putea folosi tleilaxu organele!

Îşi aşeză din nou ochelarii pe nas; pe fruntea lui sclipea transpirația.

— În plus, Bene Tleilax nu sunt o Casă de nici un fel. Landsraadul nu-i va accepta niciodată!

— Un simplu amănunt tehnic...

— Atunci ajungem într-un impas, declară Calimar, schițând gestul de a se ridica.

Mai privi o dată la uşa de rău augur a dulapului.

— Nu cred că doriți să faceți cunoştință cu prețul nostru pipărat, indiferent cât de bun este doctorul nostru Suk...

— Stai, stai..., ridică baronul o mână. Acordurile comerciale şi militare sunt una. Prietenia este alta. Tu şi Casa ta ați fost aliații noştri fideli în trecut. Poate că n-am înțeles eu pe deplin sfera de cuprindere a problemei voastre până acum.

Calimar îşi dădu capul pe spate, privindu-l pe baron în lungul nasului.

— Sfera de cuprindere a problemei noastre conține multe zerouri şi nici o zecimală.

Dintre cutele de grăsime, ochii negri ai baronului căpătară o expresie vicleană.

— Dacă mi-l trimiți pe doctorul Suk, domnule premier, vom regândi situația. Sunt sigur că vei fi foarte mulțumit să auzi detaliile financiare ale ofertei noastre. O poți considera o plată pe loc...

Calimar refuză să se mişte.

— Aş dori să aud oferta chiar acum, vă rog!

Văzând expresia împietrită a feței premierului, baronul încuviință.

— Piter, spune-i propunerea noastră...

De Vries menționă un preț mare pentru închirierea doctorului, plătibil în melanj. Indiferent cât de mult costa acest doctor Suk, Casa Harkonnen putea extrage venitul suplimentar lichidând o parte din rezervele ascunse, ilegale, de mirodenie, sau forțând creşterea producției pe Arrakis.

Calimar pretinse că se gândeşte la ofertă, dar baronul ştia că nu are altă soluție decât să accepte.

— Doctorul Suk vă va fi trimis imediat! Acest doctor, Wellington Yueh, lucra la nişte cercetări legate de ciborgi, elaborând o interfață om-maşină pentru a reface, prin mijloace artificiale, membre pierdute. O alternativă la înlocuirea lor de către tleilaxu prin creşterea în cuvele axlotl...

— „Să nu-ți faci maşină după asemănarea minții omului”, cită de Vries — prima poruncă născută din Jihadul Butlerian.

Calimar răspunse țeapăn:

— Avocații noştri specialişti în brevete au studiat acest lucru în detaliu şi nu există nici o încălcare, de nici un fel...

— Ei, nu-mi pasă care este specialitatea lui, zise baronul nerăbdător. Toți doctorii Suk au resurse imense de cunoaştere din care pot scoate orice. Înțelegi că acest lucru trebuie să rămână strict confidențial?

— Nu ai nici un motiv de îngrijorare. Cercul Interior Suk a păstrat informații medicale stânjenitoare despre fiecare familie din Landsraad timp de generații. Nu trebuie să-ți faci griji!

— Îmi fac griji mai mult pentru faptul că oamenii tăi ar putea vorbi. Am cuvântul tău că nu vei divulga nici un amănunt al târgului nostru? S-ar putea dovedi la fel de jenant şi pentru voi.

Ochii întunecați ai baronului păreau că se scufundă şi mai mult în fața lui dolofană.

Premierul dădu din cap cu răceală.

— Sunt încântat să fiu de folos, baroane... Am avut privilegiul rar de a-l observa îndeaproape pe acest doctor Yueh. Dă-mi voie să te asigur că este într-adevăr impresionant!

12

Victoriile militare sunt lipsite de sens dacă nu reflectă dorințele gloatei. Un împărat există doar pentru a limpezi aceste dorințe. El execută voința populară, sau domnia lui e scurtă.

Principiu, Academia Imperială de Comandă

Sub o cască neagră de siguranță, Împăratul stătea pe scaunul său cu suspensie, îngrijit lucrat, şi primea informații de pe un cristal ridulian de raport. După ce adusese rezumatul, Hasimir Fenring rămăsese lângă el, în picioare, în timp ce cuvintele curgeau prin mintea lui Shaddam.

Împăratului nu-i plăceau ştirile.

La încheierea rezumatului despre progrese, Fenring îşi drese glasul.

— Hidar Fen Ajidica ne ascunde multe, Sire. Dacă n-ar fi avut o importanță vitală pentru proiectul Amal, l-aş fi *trimis pe lumea cealaltă*, hmmm?

Împăratul dădu la o parte casca de pe cap şi scoase cristalul sclipitor din lăcaşul lui. Adaptându-şi ochii la soarele strălucitor de dimineață, care intra printr-un luminator în apartamentul lui privat din turn, se uită lung la Fenring. Acesta se tolăni la biroul de lemn auriu de pe Chusuk, încrustat cu pietre-de-apă lăptoase, ca şi cum ar fi fost al lui.

— Înțeleg, cugetă Shaddam. Micului gnom nu-i convine să mai capete două legiuni de sardaukari. Comandantul Garon va face presiuni asupra lui să facă treabă şi simte că se strânge şurubul.

Fenring se ridică să păşească în fața ferestrei, care domina o bogăție de flori de portocal şi lavandă, dintr-o grădină de pe acoperiş. Culese un pic de mizerie de sub o unghie şi o scutură.

— Nu simțim cu toții acelaşi lucru?

Shaddam observă că privirea contelui se abătuse spre holofotografiile celor trei fete pe care Anirul i le pusese pe perete — iritantă amintire a faptului că nu avea încă un moştenitor masculin. Ostentativ, stinse imaginile şi se întoarse către prietenul său.

— Tu reprezinți ochii mei în deşert, Hasimir. Mă deranjează faptul că tleilaxu au luat pe furiş pui de viermi de nisip de pe Arrakis. Credeam că nu se poate...

Fenring ridică din umeri.

— Ce mare lucru poate să fie dacă iau şi ei un viermişor sau doi? Creaturile mor repede după ce sunt scoase din deşert, în ciuda oricărui efort de a avea grijă de ele.

— Poate că n-ar trebui deranjat ecosistemul...

Tunica stacojie cu auriu a împăratului alunecă de pe marginea scaunului cu suspensii pe podea. Ciuguli o felie de fruct sângeriu dintr-un platou de lângă el.

— În ultimul raport, planetologul nostru din deşert afirmă că reducerea numărului anumitor specii poate avea consecințe devastatoare asupra lanțurilor trofice. El spune că generațiile viitoare vor plăti scump greşelile de azi.

Fenring făcu un gest de respingere.

— N-ar trebui să-ți bați capul cu rapoartele astea. Dacă mă readuci din exil, Sire, aş putea să-ți scot asemenea griji din minte. Aş putea gândi în locul tău, hmmm... ah?

— Numirea ta ca observator imperial nu poate fi considerată exil. Eşti conte şi, în plus, eşti Ministrul Mirodeniei!

Cu mintea în altă parte, Shaddam se gândi să comande ceva de băut, poate şi nişte muzică, dansatoare exotice, chiar şi o paradă militară în aer liber... Trebuia doar să dea ordinul. Dar asemenea lucruri nu păreau interesante pe moment.

— Mai doreşti vreun titlu în plus, Hasimir?

Întorcându-şi ochii prea mari, Fenring zise:

— Asta ar atrage şi mai mult atenția asupra mea. Deja e greu să ascund față de ghildă cât de des călătoresc pe Xuttuh. În plus, titlurile fără importanță nu înseamnă nimic pentru mine...

Împăratul aruncă sâmburele în fructieră, încruntându-se. Data viitoare va porunci bucătarilor să scoată semințele înainte să le servească.

— Împărat Padişah e un titlu fără importanță?

La auzul a trei semnale, cei doi se uitară în sus, către tavan, din care un tub de plaz transparent cobora în spirală până la un lăcaş de pe biroul de lemn chusuk al împăratului. Un cilindru conținând un mesaj urgent alunecă pe tub şi căzu pe locul lui. Fenring luă cilindrul, rupse sigiliul curierului şi scoase două foi rulate de hârtie *instroy*, pe care le dădu împăratului, abținându-se să le examineze primul. Shaddam le derulă, scrută paginile cu o expresie de supărare crescândă.

— Hmmm? întrebă Fenring, în stilul său nerăbdător.

— O altă scrisoare oficială de protest din partea arhiducelui Ecaz, şi o declarație de kanly împotriva Case Moritani de pe Grumman. Foarte serios, într-adevăr!

Îşi şterse sucul roşu de pe vârful degetelor pe roba stacojie, apoi citi mai departe. Se înroşi la față.

— Stai puțin... Ducele Leto Atreides şi-a oferit deja Landsraadului serviciile ca mediator, dar cei de pe Ecaz iau afacerea pe cont propriu.

— Interesant, comentă contele.

Furios, Shaddam aruncă scrisoarea în mâinile lui Fenring.

— Ducele Leto a aflat înaintea mea? Cum e posibil? Eu sunt Împăratul!

— Sire, scandalul nu mă surprinde, având în vedere comportamentul ruşinos de la banchetul meu oficial...

Văzând privirea inexpresivă, continuă.

— Ambasadorul de pe Grumman asasinându-şi rivalul la cină? Îți aduci aminte?

Shaddam se chinuia să-şi adune amintirile. Flutură mâna neglijent către un raft de plaz negru, de lângă birou.

— Poate că e undeva pe-acolo. Nu le-am citit pe toate...

Ochii negri ai lui Fenring se aprinseră de supărare.

— Ai timp să citeşti rapoarte ezoterice de la un planetolog, dar nu şi de la mine? Ai fi fost pregătit pentru această discordie dacă ai fi acordat atenție comunicatului meu. Te-am avertizat că cei de pe Grumman sunt periculoşi şi au nevoie de supraveghere.

— Înțeleg... Spune-mi doar ce spunea raportul, Hasimir. Sunt un om ocupat!

Fenring relată cum a fost nevoit să-l elibereze pe arogantul Lupino Ord, din cauza imunității diplomatice. Cu un oftat, Împăratul îşi chemă slujitorii şi convocă o întâlnire de urgență a consilierilor săi.

*

În sala de conferințe de lângă biroul imperial al lui Shaddam, o echipă de consilieri juridici mentați, purtători de cuvânt ai Landsraadului şi observatori ai Ghildei revedeau amănuntele tehnice ale kanly-ului, baletul prudent al războiului proiectat să nu afecteze decât combatanții efectivi, cu pagube colaterale minime pentru civili.

Marea Convenție interzicea folosirea armelor atomice şi biologice; Caselor aflate în dispută li se cerea să ducă o luptă controlată prin metode acceptate, directe şi indirecte. De milenii, regulile rigide formaseră scheletul imperiului. Consilierii analizară fundalul actualului conflict, faptul că Ecaz acuzase Casa Moritani de sabotaj biologic în delicatele lor păduri de arbori de ceață, modul cum îl ucisese ambasadorul de pe Grumman pe omologul său de pe Ecaz la banchetul lui Fenring, şi cum arhiducele Ecaz declarase oficial kanly împotriva vicontelui Moritani.

— Un alt fapt de observat, spuse şeful Comerțului Imperial, fluturând prin aer un deget noduros ca pe o rapieră, este că am aflat că un întreg transport de monede comemorative — bătute, dacă vă mai amintiți, Sire, pentru a sărbători a zecea aniversare a voastră pe Tronul Leului de Aur — a fost furat într-un raid îndrăzneț asupra unei fregate comerciale. De către nişte aşa-zişi piraţi spațiali, dacă ne putem încrede în rapoarte...

Shaddam se încruntă, nerăbdător.

— Ce relevanță are un furt mărunt pentru situația de aici?

— Transportul era destinat Ecaz-ului, Sire.

Fenring înălță capul.

— Hmmm, s-a mai furat şi altceva? Material de război, arme de orice fel?

Şeful Comerțului îşi verifică notițele.

— Nu, presupuşii corsari au luat doar monedele comemorative imperiale, lăsând pe loc alte obiecte de valoare.

Coborî vocea şi mormăi, ca pentru sine:

— Totuşi, din moment ce am folosit materiale inferioare la baterea acestor monede, pierderile financiare nu sunt semnficative...

— Recomand să trimitem imediat observatori imperiali pe Ecaz şi pe Grumman, spuse şambelanul curții Ridondo, ca să impunem respectarea formalităților. Casa Moritani este cunoscută pentru obiceiul de a... lărgi interpretarea regulilor oficiale.

Ridondo era un bărbat slab ca un schelet, cu pielea gălbuie şi un fel alunecos de a-şi face treburile, lăsându-l pe Shaddam să-şi asume meritele; o dusese bine în funcția de şambelan.

Înainte totuşi ca sugestia lui Ridondo să poată fi discutată, un alt cilindru de mesaje căzu în lăcaşul de lângă scaunul împăratului. După ce citi mesajul, Shaddam îl trânti pe masa de conferințe.

— Vicontele Hundro Moritani a răspuns la insulta diplomatică aruncând un covor de bombe asupra palatului Ecaz şi asupra peninsulei înconjurătoare. Tronul de Mahon este distrus fizic. O sută de mii de necombatanți sunt morți şi câteva păduri sunt în flăcări. Arhiducele Ecaz abia a scăpat cu cele trei fiice ale sale...

Împăratul mai aruncă o privire cu coada ochiului la hârtia *instroy* rulată, apoi se uită scurt la Fenring, dar refuză să ceară un sfat.

— N-au ținut seama de restricțiile kanly-ului? întrebă şocat şeful Comerțului. Cum pot face asta?

Pielea gălbuie de pe fruntea impozantă a şambelanului Ridondo se încreți de îngrijorare.

— Vicontele Moritani nu este un om de onoare ca bunicul său, care a fost prieten cu Vânătorul. Ce se poate face cu asemenea câini?

— Grumman a urât dintotdeauna faptul că face parte din imperiu, Sire, sublinie Fenring. Ei caută mereu ocazii să ne scuipe în față...

Discuția din jurul mesei căpătă un ton frenetic. În timp ce Shaddam asculta vorbele, încercând să arate impunător, reflectă ce diferență exista între cum era să fie împărat şi cum îşi imaginase. Realitatea era excesiv de complicată, cu prea multe forțe aflate în competiție.

Îşi aminti cum juca jocuri de război cu tânărul Hasimir şi-şi dădu seama cât de mult îi lipsea tovărăşia şi sfaturile prietenului său din copilărie. Dar un împărat nu-şi putea schimba deciziile importante prea uşor — Fenring va rămâne în funcția sa de pe Arrakis şi cu sarcina, legată de prima, de a supraveghea programul mirodeniei artificiale. Era mai bine dacă spionii credeau poveştile despre fricțiunile dintre ei, deşi poate că Shaddam ar putea programa mai multe vizite ale camaradului său din copilărie...

— Formalitățile trebuie îndeplinite, Sire, continuă Ridondo. Legea şi tradiția unesc imperiul. Nu putem îngădui unei Case nobile să ignore restricțiile după bunul ei plac. E limpede, Moritani vă consideră slab şi prea puțin dornic să intrați în această ceartă. Vă ia peste picior!

Imperiul nu-mi va scăpa printre degete, jură Shaddam. Se hotărî să dea un exemplu.

— Lăsați să se ştie în tot imperiul că o legiune de sardaukari va staționa pe Grumman pentru o perioadă de doi ani. Vom pune lesă acestui viconte!

Se întoarse către observatorul Ghildei Spațiale de la capătul cel mai îndepărtat al mesei.

— Mai mult, doresc ca Ghilda să pună un tarif pipărat pe toate bunurile transportate spre sau dinspre Grumman. Acest venit va fi folosit pentru reparații pe Ecaz...

Reprezentantul Ghildei rămase tăcut pentru o clipă lungă, înghețată, ca şi cum ar fi cântărit „decizia”, care era de fapt doar o cerere. Ghilda era dincolo de controlul Împăratului Padişah. În cele din urmă, încuviință.

— Se va face...

Unul dintre mentații curții îşi îndreptă spatele țeapăn pe scaun.

— Vor face apel, Sire!

Shaddam pufni.

— Dacă Moritani au argumente, să-l facă.

Fenring bătu darabana cu degetele pe masă, cântărind consecințele. Shaddam trimisese deja două legiuni de sardaukari pentru a-i supraveghea pe tleilaxu pe Ix, şi acum trimitea încă una pe Grumman. În alte puncte dificile de pe cuprinsul imperiului, sporise prezența vizibilă a trupelor sale militare de elită, sperând să înăbuşe orice idei de rebeliune. Mărise privilegiile bursegilor pretutindeni în armată, adăugând mai mulți comandanți de nivel mediu care să fie trimişi cu trupele unde era nevoie.

Chiar şi aşa, exemple mici şi enervante de sabotaj sau desfigurări continuau să apară ici şi colo, cum ar fi furtul monedelor comemorative trimise spre Ecaz, efigia pneumatică a lui Shaddam plutind pe deasupra stadionului de pe Harmonthep, cuvintele insultătoare pictate pe stâncile Canionului-Monument...

Ca rezultat, loialii sardaukari erau împrăştiați prea mult şi, din cauza costisitorului proiect Amal, trezoreria imperială avea fonduri insuficiente pentru a instrui şi aproviziona noi trupe. Astfel, rezervele militare erau secate, iar Fenring vedea înainte

vremuri tulburi. Aşa cum dovedeau acțiunile Casei Moritani, unele forțe din Landsraad simțeau slăbiciunea, adulmecau sânge...

Fenring se gândi să-i aducă aminte lui Shaddam de toate astea, dar preferă să-şi păstreze părerea pentru el, în timp ce întâlnirea continua. Vechiul său prieten părea să creadă că putea dirijeze totul singur — aşa că lasă-l să arate...!

Împăratul avea să intre tot mai mult în încurcătură şi, în cele din urmă, va trebui să-l cheme pe exilatul său „ministru al mirodeniei", înapoi pe Kaitain. Când se va întâmpla, Fenring îl va face să se târască în genunchi în fața lui... înainte să accepte, în sfârşit.

13

Structura organizatorică este crucială pentru succesul unei mişcări. Ea este, de asemenea, prima țintă a unui atac.

CAMMAR PILRU, Ambasador ixian în exil: Tratat despre căderea guvernelor nedrepte

Înainte de următoarea întâlnire a grupului de rezistență, C'tair se deghiză ca un muncitor suboid închis în sine. Sub această înfățişare, petrecu zile întregi în recunoaşterea subsolului blocului pentru suboizi, unde plănuiau rebelii să se adune.

Presărat cu insule de clădiri-stalactite, cerul holo-proiectat arăta fals, imitând lumina unui soare care nu aparținea planetei Ix. Pe C'tair îl dureau mâinile de la cât pusese lăzi grele pe transportoarele automotoare care livrau provizii, echipamente şi materii prime în pavilionul de cercetare închis ermetic.

Invadatorii rechiziționaseră un grup de instalații industriale şi modificaseră clădirile, construind pe acoperişuri şi conectând pasaje laterale. În timpul Casei Vernius, uzinele fuseseră construite cu măiestrie să fie atât frumoase, cât şi funcționale. Acum semănau a cuiburi de rozătoare, numai baricade înclinate şi acoperişuri blindate care luceau sub scuturi defensive. Ferestrele acoperite arătau ca nişte ochi orbi.

Ce fac tleilaxu acolo?

C'tair purta haine mohorâte, îşi lăsa fața să atârne obosită şi ochii să devină lipsiți de expresie. Se concentra asupra monotoniei plictisitoare a sarcinilor sale. Când praful sau murdăria îi mânjeau obrajii, când unsoarea îi umplea degetele, nu făcea nimic să se curețe, doar robotea ca un mecanism de ceas.

Deşi tleilaxu nu considerau suboizii demni de atenție, îşi raliaseră aceşti muncitori în timpul preluării Ix-ului. În ciuda promisiunilor de condiții mai bune şi tratament mai uman, tleilaxu îi țineau pe suboizi sub călcâi mult mai aspru decât trăiseră aceştia sub Dominic Vernius.

Când ieşea din schimb, C'tair locuia într-o cameră cu pereții de piatră, în blocurile suboizilor. Muncitorii aveau o viață socială săracă, nu prea vorbeau între ei. Puțini îl observară pe noul venit sau îl întrebară cum îl cheamă; nici unul nu făcu vreo tentativă de a se împrieteni cu el. Se simțea acolo mai puțin vizibil decât atunci când se ascunsese luni de zile într-o cameră ecranată, în timpul revoltei inițiale...

C'tair prefera să fie invizibil. Putea realiza mai multe în felul ăsta.

Strecurându-se afară de unul singur, evalua dinainte locul secret de întâlnire. Îşi luase echipamentul de contrabandist în camera goală de provizii, pentru a depista instrumentele de supraveghere. Nu îndrăznea să-i subestimeze pe tleilaxu — în special de când alte două legiuni de sardaukari imperiali fuseseră trimişi aici să țină totul sub un control încă şi mai strâns.

Stătea în centrul camerei şi se învârtea încet, preocupat de cele cinci tunele care duceau în încăpere. *Prea multe intrări, prea multe locuri pentru o ambuscadă.* Cumpăni o clipă, apoi surâse când îi veni o idee.

În după-amiaza următoare fură un mic holoproiector cu care realiză imaginea unei porțiuni de piatră oarecare, asemănătoare cu cea din jur. Mişcându-se fără zgomot, instală proiectorul într-una din deschizături şi-l porni. O barieră falsă de piatră bloca acum unul dintre tuneluri — o iluzie perfectă.

C'tair trăise printre suspiciuni şi teamă atâta vreme, încât nu se aştepta niciodată ca planurile lui să meargă bine. Asta nu însemna însă că încetase să mai spere...

*

Luptătorii pentru libertate soseau unul câte unul, pe măsură ce se apropia momentul stabilit. Nimeni nu risca să vină alături de alt rebel; cu toții erau deghizați şi aveau pregătită o scuză pentru treburile pe care le-ar avea jos, în tunelele suboizilor.

C'tair ajunse târziu — atât de târziu, cât să fie în siguranță. Luptătorii tainici din rezistență schimbară aparatură vitală şi discutară planuri în şoapte aspre. Nici unul nu avea o strategie cuprinzătoare. Unele dintre schemele lor erau imposibile, încât C'tair trebuia să facă eforturi să nu râdă, în timp ce altele păreau sugestii pe care le-ar putea imita.

Avea nevoie de mai multe vergele cristaline pentru transmițătorul său rogo. După fiecare încercare de a comunica cu îndepărtatul său frate, navigatorul, cristalele crăpau şi se spărgeau, lăsându-l cu dureri de cap.

Ultima dată când încercase rogo-ul, C'tair nu reuşise să-l contacteze pe D'murr, simțind prezența fratelui său geamăn şi câteva gânduri parazite, dar fără să stabilească legătura. După aceea, zăcând treaz ore întregi în camera sa întunecoasă, C'tair se simțise pierdut şi deprimat, complet singur. Îşi dăduse seama cât de mult conta pe bunăstarea fratelui său şi pe veştile despre alții de pe Ix, care evadaseră şi supraviețuiseră.

Din când în când, C'tair se întreba exact ce realizase în toți aceşti ani de zbatere. Voia să facă mai mult, voia să lovească mai eficace în tleilaxu — dar ce putea face? Se uită la rebelii adunați dinaintea lui, oameni care spuneau lucruri mari dar realizau puține. Le privi fețele, observând lăcomia traficanților şi nervozitatea de dihor a celorlalți. C'tair se întrebă dacă *aceştia* erau într-adevăr aliații de care avea nevoie. Se cam îndoia...

Miral Alechem era şi ea acolo, târguindu-se cu înverşunare pentru a obține mai multe piese necesare misteriosului ei plan. Părea altfel decât ceilalți, hotărâtă să ia măsurile necesare.

Cu discreție, îşi croi drum până la Miral şi prinse privirea ochilor ei mari, precauți.

— Am studiat componentele pe care le cumperi — făcu semn către cele câteva obiecte pe care le ținea în mână — şi nu reuşesc să-ți înțeleg planul. Poate... poate c-aş putea să te ajut. Am şurubărit şi eu destul de mult...

Ea făcu un pas înapoi, ca un iepure bănuitor, încercând să descifreze semnificația din spatele vorbelor lui. În final, vorbi printre buzele palide, dar gura îi rămase nemişcată.

— Am o... idee. Trebuie să caut...

Înainte să poată continua, C'tair auzi o mişcare în tunel, zgomot de paşi care se auzea mai întâi slab, apoi tot mai puternic. Paznicii strigară. Unul dintre ei se prăbuşi în încăpere, când izbucniră focurile de arme cu proiectil.

— Suntem trădați! strigă unul dintre rebeli.

În confuzia care urmă, C'tair văzu soldați sardaukari şi războinici tleilaxu intrând pe cele patru treceri, blocând tunelele. Aceştia traseră în luptătorii din rezistență adunați acolo ca şi cum ar fi fost la un stand de tir.

Țipetele, fumul şi sângele umplură aerul. Sardaukarii intrară în fugă cu armele scoase; unii îşi folosiră doar pumnii şi degetele ca să ucidă. C'tair aşteptă ca fumul să se îngroaşe şi ca rebelii să fugă cu şi mai mare frenezie — apoi sări înainte.

Nevăzând nici o scăpare, Miral se ghemui cât mai jos. C'tair o apucă de umeri. Ea începu să-l lovească, ca şi cum ar fi fost unul dintre duşmani, dar C'tair o împinse în spate, către peretele solid de stâncă.

Căzu de-a dreptul prin acesta... C'tair se aruncă după ea prin deschizătura mascată de hologramă. Simți un ghimpe de vinovăție pentru că nu-i chema şi pe ceilalți, dar dacă toți rebelii ar fi dispărut prin acelaşi loc, sardaukarii ar fi venit după ei în câteva clipe.

Miral privi în jur ametită. C'tair o apucă de mână şi o trase după el.

— Am plănuit din timp o evadare. O hologramă!

Începură să alerge prin tunel. Miral se poticni lângă el.

— Grupul nostru e mort.

— N-a fost niciodată grupul *meu*, zise C'tair gâfâind. Nişte amatori...

Ea îl privi în timp ce fugeau, ochii ei negri sfredelindu-i pe ai lui.

— Trebuie să ne despărțim.

El încuviință, apoi o luară pe tunele separate.

Mult în urma lui, auzi strigătul sardaukarilor la descoperirea trecerii deghizate. C'tair grăbi pasul, luând-o pe un tunel dinspre stânga, apoi pe o ramură care urca, arcuindu-se înapoi spre o altă grotă. În sfârşit, ajunse la un liftub ce urma să-l scoată afară, în imensa cavernă a oraşului.

Ca un suboid care merge la lucru în schimbul de noapte, cotrobăi după una dintre cartelele lui de identitate şi o trecu prin cititor. Liftubul îl duse repede către clădirile-stalactită, locuite cândva de birocrații şi nobilii care slujeau casa Vernius.

La nivelele dinspre boltă, alergă pe pasarelele de legătură, alunecă printre clădiri şi privi în jos către luminile scânteietoare ale uzinelor corupte. În sfârşit, ajuns la nivelele aflate chiar pe boltă şi care fuseseră cândva Marele Palat, îşi croi drum către capsula ecranată pe care-o abandonase cu multă vreme în urmă.

Se strecură în cameră şi o încuie. Nu mai socotise necesar să se ascundă aici de multă vreme — dar azi fusese mai aproape ca niciodată de pericolul de a fi capturat. În întunericul tăcut, C'tair se rostogoli în patul pliant, cu miros de mucegai, care fusese al lui pentru atâtea nopți încordate. Gâfâind, rămase cu ochii ațintiți la tavanul scund şi negru de deasupra lui. Inima îi bătea cu putere. Nu reuşea să se liniştească...

Îşi imagină că vede stele deasupra camerei, un vifor de luminițe care curgeau asemenea unui torent pe cerul deschis al nopții către suprafața virgină a planetei Ix. Pe măsură ce gândurile lui călătoreau prin întinderea fără margini a galaxiei, îl vedea cu ochii minții pe D'murr, pilotând nava Ghildei... în siguranță, departe de toate astea.

C'tair trebuia să-l contacteze cât mai curând.

14

Universul este reprezentarea noastră. Numai imaturii îşi imaginează cosmosul ca fiind ceea ce cred ei că este.

SIGAN VISEE, Prim Instructor Şef, Şcoala de Navigatori a Ghildei.

D'murr, se auzi o voce la marginea conştiinței sale. *D'murr...*

În cabina sigilată, de navigație, din vârful transspațialului său, D'murr înota în gazul de mirodenie, dând din picioarele lui palmate. Vârtejuri portocalii se roteau în jurul său. În transa navigației, toate sistemele stelare şi planetele erau ca o imensă tapiserie, iar el putea călători de-a lungul oricărui fir pe care-l voia. Simțea plăcerea supremă intrând în pântecele universului şi punând stăpânire pe secretele lui.

Era atâta pace în adâncul spațiului deschis. Strălucirea sorilor venea şi trecea... o noapte vastă, eternă, presărată cu punctişoare de lumină.

D'murr efectuă calculele mentale de ordin superior de care avea nevoie ca să prevadă un traseu sigur prin orice sistem solar. Călăuzea nava uriaşă prin vidul fără margini. Putea măsura întinderea universului şi putea transporta pasagerii şi încărcătura în orice loc pe care-l dorea. Zărea viitorul şi se conforma lui...

Datorită calităților ieşite din comun pe care le demonstrase, D'murr se număra printre cei foarte puțini mutanți umani care urcaseră atât de repede în ierarhia navigatorilor. *Uman.* Cuvântul abia dacă era pentru el ceva mai mult decât o amintire care întârzia să dispară.

Emoțiile — deşeuri ciudate ale formei sale fizice originare — îl tulburau într-un fel la care nu se aşteptase. În cei şaptesprezece ani standard pe care-i petrecuse pe Ix crescând împreună cu fratele său geamăn C'tair, nu avusese nici timpul, nici înțelepciunea, nici dorința de a înțelege ce însemna a fi uman.

Iar în ultimii doisprezece ani, din propria sa voință, într-adevăr, fusese scos din acea realitate îndoielnică şi făcuse un salt către altă existență, în parte vis, în parte coşmar. Cu siguranță, noua lui înfățişare putea înspăimânta pe oricine care era nepregătit pentru privelişte.

Dar avantajele, motivele pentru care intrase în Ghildă de la început, compensau din plin toate astea. Trăia frumusețea cosmică necunoscută altor forme de viață; ceea ce alții îşi puteau doar imagina, el chiar *ştia*.

Oare de ce îl acceptase Ghilda Spațială? Foarte puțini din afară erau admişi în acest corp de elită; Ghilda favoriza proprii săi candidați navigatori — pe cei născuți în spațiu în familiile de angajați şi de supuşi credincioşi, dintre care unii nu călcaseră niciodată pe pământul tare.

Sunt doar un experiment, un monstru printre monştri? Câteodată, cu tot timpul petrecut în contemplație în marile călătorii, mintea lui D'murr hoinărea. *Sunt testat chiar în clipa asta, prin cine ştie ce mijloace care îmi pot citi gândurile aberante?* De câte ori conştiința nestăpânită a fostului său eu uman venea asupra lui, D'murr se simțea ca şi cum ar fi stat pe marginea unei prăpăstii, hotărându-se dacă să sară sau nu în vid. *Ghilda e întotdeauna de pază.*

Plutind în cabina de navigație, călătorea printre rămăşițele emoțiilor sale. Îl învăluia un sentiment neobişnuit de melancolie. Sacrificase atât de mult pentru a deveni ceea ce era... Nu putea coborî pe nici o planetă dacă nu ieşea într-un container închis, cu roți, plin cu gaz de mirodenie...

Se concentră intens, îşi readuse gândurile la ceea ce avea de făcut. Dacă îngăduia părții sale umane să devină prea puternică, D'murr putea trimite transspațialul în derivă, în afara cursului său.

— D'murr, spuse iar vocea sâcâitoare, ca durerea intermitentă a unei migrene crescânde. D'murr...

O ignoră. Încercă să se convingă singur că asemenea gânduri şi regrete trebuie să fie obişnuite printre navigatori, că şi alții aveau parte de ele la fel de des ca şi el. Dar de ce nu-l avertizaseră instructorii?

Sunt puternic. Pot trece peste asta.

Aflat într-un zbor de rutină către lumea Bene Gesserit, Wallach IX, pilota unul dintre ultimele transspațiale construite de ixieni, înainte ca tleilaxu să preia planeta şi să se întoarcă la un model mai vechi şi mai puțin eficient. Revăzu în minte lista pasagerilor, imaginându-şi cuvintele ca şi cum ar fi fost scrise pe pereții capsulei de navigație.

La bord era un duce — Leto Atreides. Şi prietenul său Rhombur Vernius, moştenitorul exilat al bogățiilor pierdute de pe Ix. Chipuri şi amintiri familiare...

Trecuse parcă o viață de când D'murr fusese prezentat tânărului Leto în Marele Palat. Navigatorii mai prindeau frânturi de ştiri imperiale şi puteau trage cu urechea la afacerile dirijate prin canalele de comunicații, dar dădeau prea puțină atenție mărunțişurilor. Acest duce câştigase un proces prin confiscare, un act monumental care-i asigurase respectul pe tot cuprinsul imperiului.

De ce mergea ducele Leto pe Wallach IX? Şi de ce îl luase pe refugiatul ixian?

Glasul îndepărtat, întrerupt, interveni din nou:

— D'murr... răspunde-mi!

Cu o limpezime bruscă, îşi dădu seama că este o manifestare a fostei sale vieți. Loialul, bunul C'tair, încercând să păstreze legătura, deşi, de luni de zile, D'murr nu putuse să-i răspundă... Poate fusese o distorsiune provocată de evoluția continuă a creierului său, lărgind prăpastia dintre el însuşi şi fratele lui.

Coardele vocale atrofiate ale unui navigator mai puteau pronunța cuvinte, însă gura era folosită în principal pentru a consuma tot mai mult melanj. Expansiunea mentală a transei mirodeniei risipi viața şi legăturile din trecut ale lui D'murr. Nu mai putea simți dragostea, decât ca pe o amintire abia care abia mai pâlpâia. Nu va mai putea atinge niciodată o ființă umană...

Cu mâna palmată şi butucănoasă scoase o pastilă de melanj concentrat dintr-un container şi o aruncă în gură, mărindu-şi fluxul de mirodenie prin sistem. Mintea se relaxă puțin, dar nu de ajuns ca să potolească durerea trecutului şi a încercării de contact mental. De data aceasta, emoțiile fuseseră prea puternice pentru a le învinge.

Fratele său încetă în cele din urmă să-l cheme, dar va reveni curând. Revenea întotdeauna...

Acum, singurul sunet pe care-l mai auzea D'murr era şuieratul constant al gazului intrând în cabină. *Melanj, melanj...* Continua să curgă în trupul lui, copleşindu-i în întregime simțurile. Îşi pierduse individualitatea, abia mai putea îndura să-i vorbească fratelui său...

Reuşea doar să audă şi să-şi amintească.

15

Războiul este o formă de comportament organic. Armata este un mijloc de supraviețuire pentru grupul exclusiv masculin. Grupul exclusiv feminin, pe de altă parte, este orientat în mod tradițional spre religie. Femeile sunt păstrătoarele misterelor sacre.

Învățătură Bene Gesserit

După coborârea de pe transspațialul de pe orbită şi trecerea printre complicatele sisteme defensive din atmosferă, ducele Leto Atreides şi Rhombur Vernius fură întâmpinați pe spațioportul Şcolii Maicilor de un grup de trei femei în robe negre.

Soarele alb-albastru al planetei Wallach IX nu se vedea de la sol. O adiere pătrunzătoare biciuia porticul situat în aer liber unde stăteau femeile. Leto o simțea prin haine şi putea vedea vălătucii albi ai respirației ieşindu-i printre buze. Lângă el, Rhombur îşi strânse gulerul de la jachetă.

Conducătoarea comitetului de întâmpinare se prezentă ca fiind Maica Superioară Harishka — o cinste la care Leto nu se aşteptase. *Ce-am făcut ca să fiu îndreptățit la o asemenea atenție?* Când fusese închis pe Kaitain, aşteptându-şi procesul prin confiscare, Bene Gesserit-ul îi oferise în secret ajutor, dar nu-şi explicase niciodată motivele. *Bene Gesserit-ul nu face nimic fără un scop clar...*

În vârstă, dar plină de energie, Harishka avea ochi căprui închis şi un stil direct de a vorbi.

— Prințe Rhombur Vernius...

Se înclină către tânărul cu fața rotundă, care îşi flutură pelerina cu violet şi arămiu cu un gest elegant, specific numai lui.

— E păcat ce s-a întâmplat cu Marea ta Casă, mare păcat! Chiar şi Comunitatea găseşte Bene Tleilax... de neînțeles.

— Mulțumesc, dar... ăă... sunt sigur că totul va merge bine. Chiar ieri ambasadorul nostru în exil a trimis încă o petiție Consiliului Landsraadului.

Surâse cu un optimism forțat.

— Nu caut compătimire...

— Cauți doar o concubină, corect?

Bătrâna se întoarse să-i conducă de sub portic către curtea complexului Şcolii Maicilor.

— Suntem încântate de ocazia de a instala una dintre surorile noastre la castelul Caladan. Sunt sigură că vă va fi de folos, ție şi Casei Atreides.

Urmară o potecă pietruită printre clădirile legate între ele, acoperite cu stuc şi având acoperişuri din țigle de teracotă, aranjate ca solzii unei şopârle de recif. Într-o curte plină de flori, se opriră în fața unei statui stilizate de cuarț negru, reprezentând o femeie îngenuncheată.

— Fondatoarea străvechii noastre şcoli, spuse Harishka, Raquella Berto-Anirul. Manipulându-şi propria chimie corporală, Raquella a supraviețuit unei otrăviri care ar fi trebuit să fie mortală.

Rhombur se aplecă să citească placa de alamă.

— Scrie că toate înregistrările scrise şi imaginile acestei femei s-au pierdut cu multă vreme în urmă, când nişte invadatori au dat foc clădirii bibliotecii şi au distrus statuia originară. Ăă..., de unde ştiți cum arăta?

Cu un zâmbet încrețit, Harishka spuse criptic:

— Ei, doar suntem vrăjitoare...

Fără alte vorbe, bătrâna îmbrăcată în robă îi conduse în jos pe o scară scurtă şi printr-o seră umedă, unde adeptele şi surorile îngrijeau plante şi ierburi exotice. Poate leacuri, poate chiar otrăvuri...

Şcoala Maicilor era un loc al legendelor şi mitologiei, văzut de puțini bărbați, şi Leto fusese uimit de acceptarea călduroasă pe care-o primise cererea sa pripită. Ceruse Comunității să aleagă o parteneră talentată, inteligentă, pentru Rhombur, iar ciufulitul său prieten fusese de acord să meargă la „negocieri”.

Cu pas sprinten, Harishka traversă un câmp acoperit cu iarbă unde femei cu robe scurte, uşoare, făceau exerciții imposibile de întindere pe cadența vocală strigată de o bătrână ridată, gârbovită, care le armoniza, mişcare după mişcare. Leto găsea controlul lor corporal uluitor.

Când intrară, în sfârşit, într-o clădire mare de stuc, cu grinzi întunecate şi podele de lemn extrem de lustruite, Leto se bucură să scape de vântul rece. Clădirea avea un miros de praf de cretă din cauza vechilor pereți tencuiți. Holul dădea într-o sală de exerciții, unde douăsprezece tinere în robe albe stăteau nemişcate în mijloc, la fel de drepte ca nişte soldați aşteptând inspecția. Toate aveau glugile date pe spate.

Maica Superioară se opri în fața adeptelor. Cele două Cucernice Maici care-o însoțeau se duseră în spatele tinerelor.

— Cine, dintre cei de aici, caută o concubină? întrebă Harishka.

Era o întrebare tradițională, parte din ritual.

Rhombur păşi în față.

— Eu, ăăă... prințul Rhombur, fiul cel dintâi născut şi moştenitorul Casei Vernius. Sau poate caut chiar o soție...

Aruncă o privire către Leto şi coborî vocea.

— Din moment ce Casa mea e renegată, nu trebuie să fac jocuri politice stupide. Spre deosebire de alții pe care-i cunosc!

Leto se înroşi, amintindu-şi lecțiile învățate de la tatăl său. *Găseşte dragostea unde doreşti, dar nu te însura niciodată din dragoste. Titlul tău aparține Casei Atreides — foloseşte-l ca să închei cel mai bun târg.*

De curând, călătorise pe împăduritul Ecaz ca să se întâlnească cu arhiducele Armand în capitala sa provizorie, după ce castelul lui ancestral fusese ras de pe fața pământului de bombardamentul Casei Moritani. Sub autoritatea împăratului, care trimisese o legiune de sardaukari pe Grumman să-l țină pe aprinsul viconte la locul cuvenit, ostilitățile deschise dintre cele două case se opriseră, cel puțin pentru moment.

Arhiducele Armand Ecaz ceruse o echipă de investigații pentru a studia presupusul sabotaj al faimoaselor păduri de arbori de ceață şi al altor culturi, dar Shaddam refuzase. „Lasă în pace câinii adormiți!" — fusese răspunsul său oficial. Şi se aştepta ca problema să se încheie acolo.

Recunoscând încercările pline de sârguință ale lui Leto de a calma tensiunile încă existente, arhiducele menționase neoficial că fiica sa cea mai mare, Sanya, ar putea fi o perspectivă matrimonială pentru Casa Atreides. Auzind sugestia, Leto luase în considerare proprietățile Casei Ecaz, puterea lor comercială, politică şi militară, şi cum puteau completa resursele Caladanului. Nici măcar nu se uitase la fata despre care era vorba. *Studiază avantajele politice ale unei alianțe matrimoniale.* Tatăl lui ar fi fost mulțumit...

Acum, Maica Superioară zise:

— Aceste tinere sunt bine antrenate să cunoască numeroasele căi de a mulțumi nobilimea. Toate au fost alese potrivit profilului tău, prințe.

Rhombur se apropie de şirul de femei şi se uită de aproape la chipurile lor. Blonde, brunete, roşcate, unele cu pielea albă ca laptele, altele mătăsoase şi întunecate ca abanosul. Toate erau frumoase, toate inteligente... şi toate îl cercetau cu calm şi cu speranțe.

Cunoscându-şi prietenul de atâta timp, Leto nu se mira să-l vadă pe Rhombur oprindu-se în fața unei fete destul de oarecare, cu ochii depărtați, căprui, şi cu părul castaniu, ca de şoricel, tuns la fel de scurt ca al unui bărbat. Susținu privirea cercetătoare a lui Rhombur fără să se uite în altă parte, fără să mimeze sfiala, aşa cum ar fi făcut unele dintre celelalte. Leto observă zâmbetul abia schițat care-i ridica în sus colțurile buzelor.

— Se numeşte Tessia, spuse Maica Superioară. O tânără foarte inteligentă şi talentată. Poate să recite perfect din vechii clasici şi să cânte la câteva instrumente.

Rhombur o luă de bărbie şi o privi în ochii căprui închis.

— Dar poți să râzi la o glumă? Şi să răspunzi cu una chiar şi mai bună?

— Jocuri de cuvinte, domnia-ta? răspunse Tessia. Preferați un calambur catastrofal de prost sau o glumă atât de picantă încât să vă facă să ardă obrajii?

Rhombur râse în hohote, încântat.

— Pe ea o vreau!

Când atinse brațul Tessiei, ea ieşi din rând şi păşi lângă el pentru prima dată. Leto era mulțumit să-şi vadă prietenul atât de fericit, dar în acelaşi timp avea inima grea, gândindu-se la cât îi lipsea lui însuşi o relație. Rhombur făcea deseori lucrurile din impuls, dar avea tăria de caracter să le facă să meargă bine.

— Veniți, copii, îi chemă Harishka pe un ton solemn. Stați în fața mea şi plecați capetele.

Ei se supuseră, luându-se de mână.

Încruntându-se patern, Leto făcu un pas înainte să-i îndrepte gulerul şi netezi o cută obraznică de pe umăr. Prințul ixian se înroşi, apoi mulțumi cu voce scăzută.

Harishka continuă:

— Fie ca amândoi să aveți viață lungă şi prosperă şi să vă bucurați de timpul petrecut împreună cu cinste! Acum sunteți legați... Dacă, în anii care vin, veți alege să

vă căsătoriți şi să vă pecetluiți legătura dincolo de concubinaj, aveți binecuvântarea Bene Gesserit-ului. Dacă nu eşti mulțumit de Tessia, se poate întoarce aici, la Şcoala Maicilor.

Leto era surprins să fie martor la atâtea detalii ceremonioase pentru ceea ce era, în esență, o înțelegere de afaceri. Prin curier trimis de pe Caladan, stabilise deja o marjă de prețuri. Totuşi, cuvintele Maicii Superioare imprimau relației o structură şi puneau bazele pentru lucrurile bune care urmau să vină.

— Prințe Rhombur, aceasta este o femeie deosebită, instruită în domenii care s-ar putea să te surprindă. Ține seama de sfaturile ei, pentru că Tessia e mai înțeleaptă decât te-ai aştepta la vârsta ei.

Maica Superioară făcu un pas în spate.

Tessia se aplecă să şoptească în urechea lui Rhombur, iar prințul exilat izbucni în râs. Uitându-se la prietenul său, spuse:

— Tessia are o idee interesantă, Leto. De ce nu-ți iei o concubină şi pentru tine? Ai de unde alege...

Făcu un semn spre celelalte adepte.

— În felul ăsta nu va mai trebui să-i faci ochi dulci surorii mele!

Leto roşi furios. Vechea lui atracție pentru Kailea trebuie să fi fost evidentă, deşi se străduise de-a lungul anilor s-o ascundă. Refuzase s-o ia pe fată în patul lui, sfâşiat aşa cum era între datoria de duce şi avertismentele tatălui său.

— Am avut alte iubite, Rhombur. Ştii asta. Fetele din oraş şi din sate îl socotesc destul de atrăgător pe ducele lor. Nu-i nici o ruşine în asta — şi îmi pot păstra onoarea față de sora ta...

Rhombur îşi roti ochii.

— Aşa deci, fata vreunui pescar de pe docuri e destul de bună pentru tine, iar sora mea nu e?

— Nu-i deloc aşa. Am făcut asta din respect pentru Casa Vernius şi pentru tine.

Harishka interveni.

— Mă tem că femeile pe care le-am adus aici nu sunt potrivite pentru ducele Atreides. Au fost alese pentru compatibilitatea cu prințul Rhombur.

Pe buzele ei ca de prună uscată apăru un zâmbet.

— Cu toate acestea, se pot face alte aranjamente...

Aruncă o privire în sus, către un balcon interior, ca şi cum cineva ascuns i-ar fi urmărit de sus.

— N-am venit aici pentru o concubină, replică Leto morocănos.

— O, e genul independent, comentă Rhombur către Maica Superioară, apoi ridică o sprânceană la Tessia. Ce-i de făcut cu el?

— Ştie ce vrea, dar nu ştie cum să recunoască față de el însuşi, zise Tessia cu un surâs ager. Prost obicei pentru un duce!

Rhombur îl bătu pe spate pe Leto.

— Vezi, deja îți dă sfaturi bune. De ce n-o iei pur şi simplu pe Kailea drept concubină, şi să termini o dată cu asta? M-am săturat de temerile tale de şcolar. Este, cu siguranță, în limitele drepturilor tale şi, ăă... amândoi ştim că e cel mai bun lucru la care poate să aspire.

Râzând stânjenit, Leto respinse ideea, deşi se gândise la asta de multe ori. Ezitase să o abordeze pe Kailea cu o asemenea sugestie. Care ar fi putut fi reacția ei? Ar fi cerut să fie mai mult decât concubină? Asta era imposibil.

Totuşi, sora lui Rhombur înțelegea realitățile politice. Înainte de tragedia ixiană, fiica contelui Vernius ar fi fost o partidă acceptabilă pentru un duce (poate că asta avusese în minte bătrânul Paulus). Dar acum, în calitate de şef al Casei Atreides, Leto nu putea intra într-o familie care nu mai deținea nici un titlu sau domeniu imperial.

16

Ce e această Dragoste de vorbesc atât de mulți despre ea cu o asemenea aparentă familiaritate? Înțeleg ei cu adevărat cât este de imposibil de obținut? Nu există oare la fel de multe definiții ale Dragostei pe cât de multe stele sunt în univers?

Cartea Întrebărilor a Bene Gesserit

Dintr-un balcon interior, de deasupra adeptelor care aşteptau, Jessica cea de doisprezece ani urmări întreg procesul de alegere a concubinei cu ochi stăruitori şi o curiozitate pătrunzătoare. În picioare lângă fetiță, Cucernica Maică Mohiam o instruise să observe, aşa încât Jessica absorbea fiecare amănunt cu acuitatea antrenată a unei Bene Gesserit.

Ce vrea instructoarea să văd?

Pe podeaua lustruită, de lemn tare, Maica Superioară stătea de vorbă cu tânărul nobil şi cu nou-aleasa lui concubină, Tessia al-Reill. Jessica nu prevăzuse această alegere; câteva dintre celelalte adepte erau mai frumoase, mai bine proporționate, mai fermecătoare... dar Jessica nu-l cunoştea pe prinț şi personalitatea sa, nu era familiarizată cu gusturile sale.

Îl intimida frumusețea, ceea ce ar fi fost un indiciu de stimă de sine scăzută? Din întâmplare Tessia îi amintea de altcineva cunoscut pe vremuri? Sau poate că era atras pur şi simplu de ea pentru vreun motiv greu de definit... zâmbetul, ochii, râsul ei...

— Nu încerca niciodată să înțelegi dragostea, o preveni Mohiam cu o şoaptă dirijată, simțind gândurile fetei. Încearcă doar să-i înțelegi efectele asupra oamenilor inferiori.

Dedesubt, una dintre celelalte Cucernice Maici aduse un document pe o planşetă cu clemă şi i-o dădu prințului pentru semnătură. Însoțitorul lui, un nobil cu părul negru şi trăsături ca de şoim, privi peste umărul prințului ca să revadă tipăritura delicată. Jessica nu le putea distinge vorbele, dar vechiul Ritual al Datoriei îi era familiar.

Ducele cel brunet întinse mâna să aşeze gulerul companionului său. Jessica găsi gestul ciudat de înduioşător şi zâmbi.

— Voi fi şi eu prezentată într-o zi unui nobil, Cucernică Maică? şopti ea. Nimeni nu-i explicase vreodată care putea fi rolul ei în Bene Gesserit, şi asta era o sursă constantă de curiozitate pentru Jessica — una care-o irita deseori pe Mohiam.

Pe chipul neatrăgător, începând să îmbătrânească, al Cucernicei Maici apăru o privire mânioasă, aşa cum bănuise fetița că se va întâmpla.

— Când va veni timpul, vei şti, copilă. Înțelepciunea înseamnă să ştii când să pui întrebări.

Jessica mai auzise această mustrare.

— Da, Cucernică Maică. Nerăbdarea înseamnă slăbiciune.

Bene Gesserit avea multe asemenea zicale, iar Jessica le păstrase pe toate în memorie. Oftă exasperată, apoi îşi controlă reacția, sperând că profesoara ei nu văzuse. Comunitatea surorilor avea, evident, un plan pentru ea — de ce nu-i dezvăluiau viitorul? Multe alte adepte aveau o idee vagă despre căile lor predeterminate, dar Jessica vedea înaintea ei doar un zid gol, fără nimic scris pe el.

Sunt crescută pentru ceva. Pregătită pentru o însărcinare importantă.

De ce o adusese profesoara ei în acest balcon, exact în acest moment? Nu era nici un accident în asta, nici o coincidență; Bene Gesserit planifica totul, concepea totul cu extremă precauție.

— Mai există încă speranță pentru tine, copilă, murmură Mohiam. Te-am pus să observi — dar eşti atentă la persoana care nu trebuie. Nu bărbatul care e cu Tessia.

Priveşte-l pe celălalt, priveşte-i pe amândoi, vezi cum interacționează între ei. Spune-mi ce vezi...

Din poziția ei avantajoasă, de sus, Jessica îi studie pe cei doi bărbați. Inspiră adânc, îşi lăsă muşchii să se relaxeze. Gândurile, ca mineralele suspendate într-un pahar cu apă, i se limpeziră.

— Amândoi sunt nobili, dar nu rude de sânge, judecând după diferențele de îmbrăcăminte, atitudine şi expresii...

Nu-şi lua ochii de la ei.

— Sunt prieteni apropiați de mulți ani. Depind unul de celălalt. Cel cu părul negru e preocupat de bunăstarea prietenului său...

— Şi?

Jessica auzea emoție şi aşteptare în vocea profesoarei, deşi nu-şi putea închipui de ce. Ochii Cucernicei Maici erau ațintiți asupra celui de-al doilea nobil.

— Pot să spun, după comportarea şi interacțiunile sale, că cel cu părul negru e un conducător şi îşi ia responsabilitățile în serios. Are putere, dar nu se scaldă în ea. Este probabil un conducător mai bun decât crede el însuşi...

Îi urmări mişcările, culoarea din obraji, felul în care se uită la celelalte adepte şi apoi se sili să-i întoarcă spatele.

— Este şi singur...

— Excelent!

Mohiam zâmbi încântată către eleva ei, dar ochii i se îngustară.

— Acela este ducele Leto Atreides — şi tu îi eşti destinată, Jessica. Într-o zi vei fi mama copiilor săi!

Deşi Jessica ştia că ar fi trebuit să primească vestea impasibil, ca pe o sarcină pe care trebuia s-o îndeplinească pentru Comunitate, simți brusc nevoia să-şi liniştească inima care-i bătea cu putere.

În clipa aceea, ducele Leto aruncă o privire spre Jessica, ca şi cum i-ar fi simțit prezența în umbra balconului — şi privirile lor se întâlniră. Văzu o flacără în ochii lui cenuşii, o forță şi o înțelepciune care-i depăşeau anii, ca rezultat al unor poveri dificile. Se simți atrasă de el.

Însă rezistă. Instincte... reacții automate, răspunsuri... *Nu sunt un animal.* Respinse alte emoții, aşa cum o învățase Mohiam de ani de zile.

Vechile întrebări ale Jessicăi dispărură şi, pe moment, nu formulă altele noi. O respirație adâncă, liniştitoare o transpuse într-o stare de seninătate. Indiferent de motive, îi plăcea cum arată acest duce... dar datoria ei era față de Comunitate. Va aştepta să afle ce-o aşteaptă şi va face tot ceea ce era necesar.

Nerăbdarea înseamnă slăbiciune.

Mohiam surâse în sinea ei. Cunoscând urzelile genetice pe care i se ordonase să le țească, Cucernica Maică înscenase această întâlnire scurtă şi la distanță dintre Jessica şi ducele Atreides. Jessica era punctul culminant al multor generații de selecție genetică atentă pentru a-l crea pe Kwisatz Haderach.

Experta programului, Maica Kwisatz Anirul, soția împăratului Shaddam, afirma că cea mai mare probabilitate de succes apărea dacă o fiică Harkonnen din generația actuală producea o fiică Atreides. Tatăl secret al Jessicăi era baronul Harkonnen... şi când avea să fie pregătită, avea să fie unită cu ducele Leto Atreides.

Mohiam găsea de o supremă ironie faptul că duşmanele de moarte, Casa Harkonnen şi Casa Atreides, erau destinate să formeze o uniune de o importanță incredibilă — una pe care nici una dintre Case nu o va bănui vreodată... sau nu o va ierta.

Abia reuşea să-şi înfrâneze entuziasmul trezit de perspectivă: mulțumită Jessicăi, Comunitatea se afla la numai două generații de țelul ei final!

17

Când pui o întrebare, vrei într-adevăr să ştii răspunsul sau îți etalezi doar puterea?

DMITRI HARKONNEN, Notițe către fiii mei

Baronul Harkonnen trebui să plătească pentru doctorul Suk de două ori.

El crezuse că suma consistentă achitată premierului richesian Calimar avea să fie suficientă pentru a obține serviciile doctorului Wellington Yueh, cel puțin atâta timp cât era necesar pentru a-i diagnostica şi trata boala degenerativă. Cu toate acestea, Yueh refuză să coopereze.

Palidul doctor Suk era complet absorbit de propria lui persoană şi de cercetările sale tehnice de pe satelitul-laborator orbital Korona. Nu arătă nici cea mai mică urmă de respect sau de teamă la menționarea numelui baronului.

— Poate că lucrez pentru richesieni, spuse el cu glas hotărât, lipsit de simțul umorului, dar nu le *aparțin*.

Piter de Vries, trimis pe Richese să pună la punct detaliile confidențiale pentru baron, cercetă trăsăturile îmbătrânite, uscate ca lemnul, ale doctorului, încăpățânarea lui care nu ținea cont de nimic. Stăteau împreună într-un mic birou al unui laborator de pe stația artificială de cercetări, un satelit mare care strălucea pe cerul planetei Richese. În ciuda cererii stăruitoare a premierului Calimar, subțiraticul Yueh, cu mustăți lungi, căzute, şi o coadă de păr negru strâns în inelul de argint al Şcolii Suk, refuză să meargă pe Giedi Prime. *Aroganță plină de sine*, gândi de Vries. *Poate fi folosită împotriva lui...*

— Dumneavoastră, domnule, sunteți mentat, obişnuit să vă vindeți gândurile şi inteligența oricărui patron.

Yueh închise gura şi îl studie pe de Vries ca şi cum ar fi făcut o autopsie... sau ar fi vrut s-o facă.

— Eu, pe de altă parte, sunt membru al Cercului Interior Suk, absolvent cu deplină Condiționare Imperială.

Îşi ciocăni cu degetul diamantul tatuat pe fruntea ridată.

— Nu pot fi cumpărat, vândut sau închiriat. N-ai nici o autoritate asupra mea. Acum, te rog dă-mi voie să mă întorc la treburile mele importante.

Se înclină abia vizibil, înainte de a-şi lua rămas-bun ca să-şi continue cercetările în laboratoarele richesiene.

Omul ăsta n-a fost niciodată pus la locul lui, n-a fost niciodată rănit... niciodată doborât. Piter de Vries socoti acest lucru o provocare.

*

În clădirile guvernamentale de la centrul Triadei, scuzele şi pozele premierului richesian nu însemnau nimic pentru de Vries. Totuşi, se putu folosi cu uşurință de autorizația lui Calimar pentru a trece de porțile securizate şi de paznici, pentru a se întoarce pe stația de cercetări de pe satelitul Korona. Neavând de ales, mentatul se duse la laboratorul medical steril al doctorului Yueh. De data asta, singur.

E momentul să renegociem pentru baron. Nu îndrăznea să se întoarcă pe Giedi Prime fără un doctor Suk pe deplin cooperant.

Intră cu paşi mărunți într-o încăpere cu pereți metalici plină de maşinării, cabluri şi organe păstrate în cuve — un amestec între cea mai avansată tehnologie electromecanică richesiană, echipament chirurgical Suk şi mostre biologice de la alte animale. Mirosurile de unsori, putreziciune, chimicale, carne arsă şi circuite încinse pluteau greu în camera friguroasă, chiar dacă instalațiile de reciclare a aerului de pe

stație încercau să curețe impuritățile. Câteva mese conțineau chiuvete, țevărie de metal şi de plaz, cabluri şerpuitoare, maşini distribuitoare. Înălțându-se deasupra zonei de disecții, planşe holografice luminoase reprezentau membrele umane ca pe nişte maşini organice.

În timp ce mentatul se uita prin laborator, capul lui Yueh apăru brusc din spatele unui contor — slab şi murdar de grăsime, cu oasele feței atât de proeminente încât păreau făcute din metal.

— Te rog nu mă mai deranja, mentatule, spuse cu voce tăioasă, prevenind altă conversație.

Nici măcar nu întrebă cum reuşise de Vries să se întoarcă pe satelitul cu acces limitat. Tatuajul în formă de diamant al Condiționării Imperiale lucea pe frunte, acoperit de o dâră de unsoare de culoare închisă, lăsată de o ştergere neatentă cu mână.

— Sunt foarte ocupat.

— Totuşi, doctore, trebuie să-ți vorbesc. Baronul mi-a ordonat!

Yueh privi printre gene, ca şi cum îşi imagina cum i s-ar fi potrivit mentatului unele dintre prototipurile de organe cyborg.

— Nu mă interesează starea medicală a baronului tău. Nu e specialitatea mea.

Se uită la rafturile şi mesele din laborator pline cu proteze experimentale, ca şi cum răspunsul ar fi trebuit să fie evident. Yueh rămase înnebunitor de rece, ca şi cum nu putea fi atins sau corupt de nimic.

De Vries se apropie la distanța de la care îl putea sugruma pe omul mai scund, vorbind încontinuu. Nu se îndoia că va avea de înfruntat o pedeapsă serioasă dacă era obligat să-l omoare pe doctorul ăsta enervant.

— Baronul meu era sănătos, îngrijit, mândru de fizicul lui. Fără nici o schimbare în dietă şi exerciții fizice, aproape că şi-a dublat greutatea corporală în zece ani. Suferă de o deteriorare gradată a funcțiilor musculare şi de umflarea corpului.

Yueh se încruntă, dar privirea i se întoarse către mentat. De Vries prinse licărirea de interes şi îşi coborî vocea, gata de atac.

— Simptomele acestea sună familiar, doctore? Ceva ce ai mai văzut altundeva?

Yueh deveni precaut. Făcu un pas lateral, aşa încât rafturile cu aparatură îl despărțiră de mentatul „strâmb”. Un tub lung de sticlă continua să bolborosească şi să emane mirosuri grele în colțul cel mai îndepărtat al încăperii.

— Nici un doctor Suk nu dă sfaturi pe gratis, mentatule. Cheltuielile mele aici sunt exorbitante, iar cercetările — vitale.

De Vries chicoti când mintea sa antrenată depănă posibilitățile.

— Şi eşti atât de captivat de meştereala ta, doctore, încât n-ai observat că patronii tăi, Casa Richese, sunt aproape falimentari? Plata baronului Harkonnen îți poate garanta finanțarea pentru mulți ani...

Mentatul „strâmb” duse brusc mâna la buzunarul hainei, făcându-l pe Yueh să tresară, temându-se de o armă tăcută. În loc de asta, de Vries scoase un mic panou negru, plat, cu butoane. Apăru holoproiecția unui cufăr de modă veche, făcut în întregime din aur, cu pietre prețioase încrustate pe capac şi pe laturi în forma grifonilor albaştri ai Casei Harkonnen.

— După ce-i pui diagnosticul baronului, îți poți continua cercetările oricum socoteşti potrivit.

Intrigat, Yueh întinse mâna până trecu prin imagine. Cu un scârțâit sintetizat, capacul imaginii holografice se deschise, lăsând să se vadă interiorul gol.

— Vom umple acesta cu orice doreşti. Melanj, pietre-de-apă, obsidian albastru, opafocuri, cuarț de Hagal... imagini de şantaj. Toată lumea ştie că un doctor Suk poate fi cumpărat!

— Atunci du-te şi cumpără-ți unul! Fă afacerea publică!

— Noi am prefera un aranjament... ăăă... confidențial, aşa cum a promis premierul Calimar.

Palidul doctor îşi ţuguie buzele din nou, căzut pe gânduri. Întreaga lume a lui Yueh părea concentrată într-o mică sferă în jurul lui, ca şi cum nimeni altcineva nu mai exista, nimeni altcineva nu mai conta.

— Nu pot oferi o îngrijire pe termen lung, dar poate că aş reuşi să diagnostichez boala...

De Vries ridică din umerii ososi.

— Baronul nu te vrea mai mult timp decât e nevoie.

Cu ochii ațintiți la bogăția considerabilă pe care i-o promitea mentatul, Yueh îşi imaginã cu cât ar fi mai productivă munca lui aici, pe Korona, cu o finanțare adecvată. Totuşi, ezita încă.

— Am alte responsabilități. Am fost numit aici de către colegiul Suk în mod special pentru acest scop. Protezele cyborg vor fi o piață valoroasă pentru Richese şi pentru noi, o dată atestate.

Cu un oftat resemnat, de Vries apăsă o tastă şi cufărul deveni vizibil mai mare.

Yueh îşi mângâie mustățile.

— Ar fi posibil să călătoresc de pe Richese şi Giedi Prime — sub o identitate falsă, desigur. L-aş putea consulta pe baron, apoi m-aş putea întoarce aici să-mi continuu munca.

— O idee interesantă, zise mentatul. Accepți deci termenii noştri?

— Sunt de acord să examinez pacientul. Şi mă voi gândi ce să pun în cufărul de comori pe care mi-l oferiți.

Yueh arătă spre un contor de lângă el.

— Acum, dă-mi aparatul acela de măsură. Dacă tot m-ai întrerupt, mă poți ajuta să construiesc un prototip de torace.

*

Două zile mai târziu, pe Giedi Prime, adaptându-se la atmosfera industrială şi la gravitația mai puternică, Yueh îl examină pe Baron în infirmeria fortăreței Harkonnen. Toate uşile fură închise, toate ferestrele acoperite, toți servitorii trimişi de acolo. Piter de Vries se uita prin gaura cheii, rânjind.

Yueh lăsă deoparte dosarele medicale pe care doctorii baronului le redactaseră de-a lungul anilor, urmărind progresul bolii.

— Amatori neghiobi! Nu mă interesează nici ei, nici rezultatele lor...

Deschizându-şi trusa de diagnostic, doctorul scoase propriul său set de scanere, mecanisme complexe pe care numai un doctor Suk de înaltă calificare le putea descifra.

— Scoate-ți-vă hainele, vă rog.

— Vrei să te joci? încercă baronul să-şi păstreze demnitatea, controlul asupra situației.

— Nu.

Baronul se detaşă de incomodele examinări şi împunsături, gândindu-se la căile de a-l ucide pe acest Suk înfumurat dacă nici el nu reuşea să descopere cauza bolii. Bătu darabana în masa de consultație.

— Nici unul dintre medicii mei nu mi-a putut propune un tratament eficace. Având de ales între o minte limpede şi un trup curat, a trebuit să-mi fac opțiunea.

Ignorând vocea de bas, Yueh îşi puse o pereche de ochelari speciali cu lentile verzi.

— Dacă sugerez să năzuiți spre amândouă ar fi prea mult?

Porni sursa de energie şi rutinele de scanare, apoi privi atent la silueta dezbrăcată, masivă, a pacientului său. Baronul stătea pe burtă pe masa de consultație. Bombănea încontinuu, plângându-se de dureri şi disconfort.

Yueh petrecu câteva minute examinând pielea baronului, organele sale interne, orificiile, până când un mănunchi de indicii subtile începură să se aşeze la locul lor în mintea lui. În cele din urmă, delicatul scaner Suk detectă o cale de urmat.

— Starea dumneavoastră pare să fie de origine sexuală. Sunteți capabil să folosiți acest penis? întrebă Yueh, fără nici cea mai mică urmă de umor. Ar fi putut să-i dea o cotație la bursă...

— Să-l folosesc?

Baronul pufni grosolan.

— Pe toți dracii din iad, încă e cea mai bună parte a mea!

— Ce ironie!

Yueh folosi un scalpel ca să răzuiască un eşantion din prepuț, iar baronul scoase un strigăt de surpriză.

— Trebuie să fac o analiză...

Doctorul nu întreprinse nici cea mai mică încercare să se scuze.

Cu lama fină, Yueh întinse fragmentul de piele pe o lamelă subțire, pe care o introduse într-o fantă sub lentilele ochelarilor. Manevrându-i cu degetele, învârti eşantionul în fața ochilor, sub diferite tipuri de lumină. Plazul ochelarilor îşi schimbă culoarea de la verde la stacojiu şi apoi la liliachiu. Doctorul trecu eşantionul printr-o analiză chimică în mai multe trepte.

— Chiar era nevoie de asta? mormăi baronul.

— E abia începutul...

Yueh scoase şi alte instrumente — multe dintre ele ascuțite — din trusă. Baronul ar fi fost intrigat dacă ar fi putut să folosească uneltele pe altcineva.

— Trebuie să fac multe teste.

*

După ce se strecură într-o robă, baronul Harkonnen se aşeză pe spate, cu pielea cenuşie şi transpirată, sâcâit în mii de locuri care nu-l mai duruseră înainte. De câteva ori şi-ar fi dorit să-l omoare pe acest arogant doctor Suk — dar nu îndrăznea să se amestece în diagnosticarea prelungită. Ceilalți medici fuseseră neajutorați şi neghiobi; acum va îndura tot ce era necesar pentru a-şi obține răspunsul. Baronul spera că tratamentul şi, dacă era cazul, vindecarea vor fi mai puțin agresive, mai puțin chinuitoare decât analiza inițială a lui Yueh. Îşi turnă dintr-o carafă nişte brandy kirana şi dădu pe gât o înghițitură.

— Am redus spectrul posibilităților, baroane, spuse Yueh, strângând din buze. Suferința domniei-tale aparține unei categorii de boli rare, puțin explicate, cu țintă specifică. Mai pot preleva încă un set complet de eşantioane, dacă vrei să verific şi a treia oară diagnosticul.

— Nu va fi nevoie.

Baronul se îndreptă, apucând bastonul, pentru cazul în care va fi nevoit să lovească pe cineva cu el.

— Ce-ai aflat?

Yueh continuă monoton:

— Vectorul de transmisie este, evident, prin raport sexual. Ai fost infectat de una dintre iubitele domniei-tale de sex feminin.

Exaltarea de moment a baronului datorat descoperirii în sfârşit a răspunsului se împrăştie, înlocuită de confuzie.

— Eu n-am iubite de sex feminin. Femeile mă dezgustă!

— Da, înțeleg.

Yueh auzise mulți pacienți negând evidența.

— Simptomele sunt într-un mod atât de subtil generale, încât nu mă mir că doctorilor mai puțin competenți le-a scăpat. Nici chiar învățăturile Suk nu au inclus inițial vreo mențiune despre asta, iar eu am aflat despre asemenea boli şocante de la soția mea, Wanna. E o Bene Gesserit, iar Comunitatea surorilor foloseşte uneori asemenea organisme patologice...

Baronul săltă brusc în capul oaselor, pe marginea patului de consultații. O furie aprinsă îi traversă fața buhăită.

— Vrăjitoarele alea blestemate!

— A, acum îți aminteşti, zise Yueh cu satisfacție plină de sine. Când au avut loc contactele?

Baronul ezită, apoi răspunse.

— Acum mai mult de doisprezece ani.

Yueh îşi mângâie mustățile lungi.

— Wanna mea îmi spune că o Cucernică Maică Bene Gesserit este capabilă să-şi modifice chimia internă astfel încât să rețină boli latente în interiorul corpului.

— Târfa! mugi baronul. Ea m-a infectat!

Doctorul nu părea interesat de nedreptate sau de jignire.

— Nu doar infectat în mod pasiv — un asemenea agent patogen este eliberat prin forța voinței. N-a fost un accident, baroane.

Cu ochii minții, baronul o revăzu pe Mohiam cea cu față de cal, modul batjocoritor, lipsit de respect în care îl privise în timpul banchetului contelui Fenring. Ştiuse, ştiuse tot timpul — urmărise cum i se transforma trupul în această masă dezgustătoare şi corpolentă.

Şi ea fusese cauza pentru toate astea...

Yueh îşi închise ochelarii şi-i puse la loc în trusa de diagnostic.

— Înțelegerea noastră s-a încheiat şi acum trebuie să plec. Am o mulțime de cercetări de terminat pe Richese.

— Ai acceptat să mă tratezi. Baronul îşi pierdu echilibrul încercând să se scoale în picioare. Se prăbuşi la loc, pe patul care gemu din încheieturi.

— Am acceptat să te consult. Nici un doctor Suk nu poate face nimic pentru starea ta. Nu există nici un tratament cunoscut, nici o vindecare, deşi sunt sigur că o vom studia până la urmă la Colegiul Suk.

Stând în sfârşit în picioare, baronul strânse bastonul. Clocotind, se gândi la săgețile înmuiate în venin ascunse în vârful acestuia.

Înțelegea însă consecințele politice ale uciderii unui doctor Suk, dacă fapta se afla vreodată. Şcoala Suk avea contacte puternice în tot imperiul; s-ar fi putut să nu merite plăcerea. În plus, omorâse deja destui doctori... măcar avea, în sfârşit, un răspuns.

Şi o țintă legitimă a răzbunării. Ştia cine i-a făcut asta!

— Mă tem că va trebui să le întrebi pe Bene Gesserit, baroane.

Fără nici un cuvânt în plus, doctorul Wellington Yueh plecă în grabă din fortăreața Harkonnen şi zbură de pe Giedi Prime cu primul transspațial, fericit că nu va mai trebui să aibă de-a face niciodată cu baronul.

18

Unele minciuni sunt mai uşor de crezut decât adevărul.

Biblia Catolică Portocalie

Chiar şi înconjurat de alți săteni, Gurney Halleck se simțea complet singur. Stătea cu ochii ațintiți în berea apoasă. Băutura era slabă şi acră deşi, dacă bea destul,

durerea din corp şi din suflet amorțea. În cele din urmă însă rămânea numai cu o mahmureală care-i pulsa în cap şi fără nici o speranță de a-şi găsi sora.

În cele cinci luni care trecuseră de când o luaseră căpitanul Kryubi şi patrula Harkonnen, coastele rupte, vânătăile şi tăieturile se vindecaseră. „Oase flexibile", îşi spuse, o glumă amară.

În ziua de după răpirea lui Bheth, se întorsese pe câmp, săpând şanțuri şi plantând disprețuiții tuberculi de krall. Ceilalți săteni, privindu-l cu coada ochiului, continuaseră să lucreze, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic. Ştiau că dacă scădea productivitatea, Harkonnenii se vor întoarce şi îi vor pedepsi şi mai mult. Gurney aflase că şi alte fiice fuseseră luate, dar părinții despre care era vorba nu vorbeau niciodată despre asta în afara familiei.

La tavernă, Gurney mai cânta doar rareori. Deşi îşi lua cu el vechiul baliset, strunele rămâneau mute, iar muzica refuza să-i mai iasă de pe buze. Îşi bea berea amară şi stătea posac, ascultând conversațiile obosite ale tovarăşilor lui. Aceştia se plângeau încontinuu de muncă, de vreme, de nevestele neinteresante... Gurney nu auzea nimic din toate astea.

Deşi imaginea a ceea ce ar putea îndura Bheth îl îmbolnăvea, spera că mai este încă în viață... Era probabil încuiată într-o casă de plăcere Harkonnen, învățată să facă lucruri indescriptibile. Şi dacă refuza sau nu reuşea să corespundă aşteptărilor, avea să fie ucisă. După cum dovedise raidul patrulei, Harkonnenii puteau găsi oricând alte candidate care să umple bordelurile lor împuțite.

Acasă, părinții îngropaseră amintirea propriei lor fiice undeva în adâncul minții; fără grija stăruitoare a lui Gurney, ar fi lăsat grădina lui Bheth să moară. Înscenaseră chiar o parodie de înmormântare şi recitaseră versete din rufoasa Biblie Catolică Portocalie. O vreme, mama lui Gurney aprinsese o lumânare şi stătuse cu ochii ațintiți la flacăra licăritoare, cu buzele mişcându-se într-o rugăciune mută. Culeseseră cale şi margarete — florile favorite ale lui Bheth — şi puseseră afară un buchet, în amintirea ei.

Apoi totul încetase şi toți îşi continuaseră viețile jalnice fără să mai pomenească de ea, ca şi cum n-ar fi existat vreodată.

Dar Gurney nu renunțase cu nici un chip.

— Chiar nu-ți pasă? urlă el într-o seară, privind furios chipul ridat al tatălui său. Cum poți să-i laşi să-i facă asta lui Bheth?

— Nu i-am *lăsat* să-i facă nimic.

Bătrânul părea să vadă prin fiul lui, ca şi cum ar fi fost făcut din sticlă murdară.

— Nici unul dintre noi nu poate face nimic — şi dacă încerci în continuare să lupți împotriva Harkonnenilor, ți-o vor plăti cu sânge.

Gurney se repezi afară, să jelească la tavernă, dar sătenii de acolo nu-l ajutau cu nimic mai mult. Noapte după noapte, devenea din ce în ce mai dezgustat de ei. Lunile trecură ca o ceață...

Vărsându-şi berea, Gurney se ridică brusc de la masă, dându-şi seama ce se întâmpla cu el. În fiecare dimineață, îşi vedea chipul colțuros în oglindă, cu conştiința faptului că încetase să mai fie *el însuşi*. El, Gurney Halleck — ins bun la suflet, plin numai de muzică şi fanfaronade — încercase să-i retrezească la viață pe aceşti oameni. În schimb, se transformase într-unul din ei. Deşi abia trecuse de douăzeci de ani, arăta deja îmbătrânit, ca tatăl său.

Zumzetul discuției lipsite de haz continua, şi Gurney se uită la pereții netezi, prefabricați, apoi la sticla murdară a ferestrelor... Rutina asta monotonă nu se schimbase de generații. Mâna i se strânse pe halbă, în timp ce-şi făcea inventarul talentelor şi al capacităților. Nu putea lupta împotriva Harkonnenilor cu puterea brațelor sau cu arme, dar avea altă idee. Putea să întoarcă lovitura baronului şi acoliților lui într-un fel mai subtil.

Simțindu-şi energia renăscând, rânji.

— Am un cântec pentru voi, băieți — din cele de care n-ați mai auzit niciodată!

Oamenii zâmbiră stânjeniți. Gurney luă balisetul, zdrăngăni coardele atât de brusc de parcă ar fi curățat legume tari, şi porni să cânte cu voce tare, aproape ca un răcnet:

Muncim pe câmp, muncim în oraşe,
Şi asta e partea noastră în viață.
Căci râurile-s late şi văile adânci,
Iar baronul — e gras*.*

Trăim fără bucurie, murim fără durere,
Şi asta e partea noastră în viață.
Căci munții sunt înalți şi oceanele adânci,
Iar baronul — e gras.

Surorile ne sunt furate, fiii zdrobiți,
Părinții ne uită, iar vecinii se prefac...
Şi asta *e partea noastră în viață!*
Căci munca e grea şi odihna e scurtă,
Când baronul se îngraşă *— din carnea noastră.*

Pe măsură ce strofele continuau, ochii ascultătorilor se lărgeau oripilați.

— Opreşte-te, Halleck! exclamă unul, ridicându-se de pe scaun.

— De ce, Perd? întrebă Gurney cu un rânjet batjocoritor. Îl iubeşti aşa de mult pe baron? Am auzit că-i place să aducă tineri vânjoşi ca tine în camerele lui de plăceri.

Temerar, Gurney mai cântă o melodie insultătoare, apoi alta, până când, în cele din urmă, se simți eliberat. Aceste cântece îi dădeau o libertate pe care nici nu şi-o închipuise vreodată. Spectatorii erau neliniştiți şi jenați. Mulți se ridicară să plece în timp ce el continua să cânte, dar Gurney era de neclintit. Rămase multă vreme după miezul nopții.

Când în sfârşit se duse acasă în noaptea aceea, Gurney Halleck păşea mai sprinten ca de obicei. Se răzbunase pe călăii săi, deşi ei n-o vor şti niciodată.

Ducându-se la culcare la o asemenea oră, n-avea timp să doarmă destul, iar lucrul începea dimineață devreme. Dar nu-l deranja — se simțea revigorat. Gurney se întoarse în casa întunecoasă, în care părinții lui se retrăseseră de mult. Îşi puse balisetul în dulap, se întinse pe salteaua de paie şi adormi cu zâmbetul pe buze.

*

Mai puțin de două săptămâni după aceea, o patrulă tăcută a Harkonnenilor intră în satul Dmitri. Mai erau trei ore până în zori.

Soldații înarmați bătură la uşa locuinței prefabricate, deşi familia Halleck nu încuia niciodată. Intrând în casă, oamenii în uniformă aprinseră licurigloburi puternice şi începură să dărâme mobila şi să spargă vesela de lut. Smulseră toate florile pe care Bheth le plantase în oale vechi lângă uşa de la intrare. Sfâşiară perdelele care acopereau ferestrele mici.

Mama lui Gurney țipă şi se ghemui în cel mai îndepărtat colț al patului. Tatăl se sculă tremurând, se duse până la uşa camerei şi văzu soldații. În loc să-şi apere casa, dădu înapoi şi trânti uşa dormitorului, ca şi cum asta l-ar fi putut proteja.

Dar pe soldați nu-i interesa decât Gurney. Îl traseră din pat pe tânăr, care dădea sălbatic cu pumnii în toate părțile. Soldații găsiră amuzantă rezistența lui şi-l aruncară cu fața în jos în vatra şemineului; Gurney îşi sparse un dinte şi îşi zgârie bărbia. Încercă

să se ridice înapoi, sprijinindu-se în mâini şi genunchi, dar doi dintre Harkonneni îl loviră cu picioarele în coaste.

După ce răscoli un dulăpior, un soldat blond scoase balisetul crăpat şi peticit. Îl azvârli pe podea, iar Kryubi se asigură că Gurney era întors cu fața spre instrument. În timp ce Harkonnenii apăsau obrazul victimei lor pe cărămizile vetrei, căpitanul gărzii călcă apăsat pe baliset cu bocancul, rupându-i nervura centrală. Coardele zdrăngăniră cu un sunet discordant.

Gurney gemu, simțind o durere mai ascuțită decât cea a loviturilor primite. Toată munca depusă pentru restaurarea instrumentului, toată plăcerea pe care i-o dăduse...

— Ticăloşilor! scuipă el, ceea ce-i aduse alți pumni.

Se concentră să le vadă fețele şi recunoscu un săpător de şanțuri cu trăsături pătrățoase şi păr castaniu pe care-l cunoscuse în satul vecin, acum strălucitor în noua sa uniformă de immenbrech, cu însemne de rang inferior. Mai văzu şi un altul, cu nas borcănat şi buză de iepure, despre care era sigur că fusese „recrutat” din Dmitri cu cinci ani în urmă. Dar pe chipurile lor nu se vedea nici urmă de recunoaştere sau de simpatie. Erau acum oamenii baronului şi n-ar fi făcut nimic prin care să rişte să fie trimişi înapoi la fostele lor vieți.

Văzând că Gurney îi recunoscuse, cei doi îl scoaseră afară şi-l luară la bătaie cu un entuziasm sporit.

În timpul atacului, Kryubi rămase țeapăn şi melancolic, evaluând situația. Îşi plimba un deget pe fărâma lui de mustață... Căpitanul gărzii urmări într-o tăcere cruntă cum oamenii lui îl băteau şi-l loveau pe Gurney cu pumnii şi cu picioarele, storcând energie din refuzul victimei de a țipa atât de des pe cât le-ar fi plăcut lor. În cele din urmă, se dădură înapoi să-şi tragă răsuflarea.

Şi scoaseră bâtele...

În sfârşit, când Gurney nu se mai putu mişca pentru că avea toate oasele rupte, muşchii zdrobiți şi carnea acoperită de cheaguri de sânge, Harkonnenii se retraseră. Sub strălucirea orbitoare a licurigloburilor, tânărul zăcea sângerând şi gemând.

Kryubi ridică mâna şi le făcu semn oamenilor săi să se întoarcă la vehicul. Luară toate licurigloburile în afară de unul, care arunca o singură rază de lumină pâlpâitoare asupra omului schilodit.

Kryubi îl privi fix, cu aparentă preocupare, apoi îngenunche lângă el. Şopti câteva cuvinte menite să ajungă numai la urechile lui Gurney. Chiar şi în larma începătoşată de durere din țeasta lui, acesta le găsi ciudate. Se aşteptase ca ofițerul Harkonnen să-şi proclame triumful, aşa încât să-l audă toți sătenii. În schimb, Kryubi părea mai mult dezamăgit decât mândru de el însuşi.

— Oricine altcineva ar fi lăsat-o baltă de mult... Cei mai mulți ar fi fost mai deştepți. Ți-ai făcut-o cu mâna ta, Gurney Halleck!

Căpitanul dădu din cap.

— De ce m-ai silit să fac asta? De ce insişti să aduci urgia pe capul tău? De data asta, ți-am salvat viața. Cu greu. Dar, dacă îi mai sfidezi pe Harkonneni, s-ar putea să fim nevoiți să te omorâm...

Ridică din umeri.

— Sau, poate, în schimb, să-ți omorâm familia şi pe tine să te schilodim. Unul dintre oamenii mei are oarece talent la scos ochii cu degetele...

Gurney încercă de câteva ori să vorbească printre buzele sparte şi pline de sânge.

— Ticăloşilor, reuşi el în sfârşit. Unde-i sora mea?

— Soră-ta nu contează acum. Stai aici şi uit-o... Fă ce-ai de făcut. Cu toții avem o treabă de făcut pentru baron şi dacă tu nu ți-o faci pe-a ta — nările lui Kryubi fremătară —, atunci va trebui să mi-o fac eu pe a mea. Dacă te opui în gura mare baronului, dacă-l insulți, dacă-l ridiculizezi ca să inciți la nemulțumire, va trebui să acționez. Eşti destul de deştept încât să ştii asta...

Cu un mârâit furios, Gurney îşi scutură capul. Numai mânia îl mai susținea. Jură să răscumpere cu sânge Harkonnen fiecare picătură de sânge care-i cădea pe pământ. Va lupta până la ultima suflare să descopere ce s-a întâmplat cu sora lui — şi dacă, prin cine ştie ce miracol, Bheth mai trăia, o va salva.

Kryubi se întoarse către transportorul de trupe, în care soldații se aşezaseră deja.

— Nu mă face să revin...

Privi peste umăr către Gurney şi adăugă ceva foarte ciudat:

— Te rog!

Gurney rămase liniştit, întrebându-se cât o să le ia părinților lui să se aventureze afară să vadă dacă mai trăia sau nu. Văzu cu ochii împăienjeniți cum transportorul se ridică şi părăsi satul. Se întrebă dacă alte lumini se vor aprinde, dacă vreun alt sătean va ieşi să-l ajute, acum că Harkonnenii plecaseră.

Dar casele din Dmitri rămaseră în întuneric. Cu toții se prefăceau că n-au văzut şi n-au auzit nimic...

19

Limitele cele mai stricte sunt autoimpuse.

FRIEDRE GINAZ, Filosofia maestrului spadasin

Când Duncan Idaho ajunse pe Ginaz, credea că nu are nevoie de nimic în afară de prețioasa sabie a bătrânului duce pentru a deveni un mare războinic. Cu capul plin de aşteptări romantice, visa la viața aventuroasă pe care o va duce, la minunatele tehnici de luptă pe care le va învăța... Avea doar douăzeci de ani şi privea înainte către un viitor de aur.

Realitatea era destul de diferită.

Şcoala Ginaz era un arhipelag de insule locuibile împrăştiate ca firimiturile de pâine pe apa de culoarea turcoazei. Pe fiecare insulă, diferiți maeştri îi învățau pe studenți tehnicile lor particulare, care se întindeau de la lupta cu scuturile, tehnica militară şi abilitățile de luptă, la politică şi filosofie. În cursul celor opt ani de antrenament chinuitor, Duncan avea să se mute dintr-un mediu în altul şi să învețe de la cei mai buni luptători ai imperiului.

Dacă supraviețuia...

Insula principală a şcolii servea ca spațioport şi centru administrativ, fiind înconjurată de recife care opreau valurile mării schimbătoare. Clădiri înalte, grupate, îi aminteau lui Duncan de țepii de pe spinarea unui şobolan țepos, precum cel pe care-l ținea ca animal favorit în fortăreața-închisoare Harkonnen.

Onorați în întreg imperiul, maeştrii spadasini din Ginaz îşi construiseră multe dintre structurile de bază ca pe nişte muzee şi memorialuri, mai degrabă decât ca pe nişte săli de clasă. Acest lucru reflecta încrederea supremă pe care o simțeau în abilitățile lor personale de luptători, o încredere în sine care atingea orgoliul. Neutri din punct de vedere politic, îşi slujeau arta şi le permiteau practicanților săi să-şi facă propriile alegeri în ceea ce priveşte imperiul. Contribuind la mitologie, absolvenții Academiei incluseseră conducători ai multor Case Mari din Landsraad. Maeştrii Jongleuri fuseseră însărcinați să compună cântece şi comentarii despre marile fapte ale eroilor legendari ai Ginazului.

Zgârie-nori-ul central, unde Duncan va da testul final peste ani de zile, găzduia mormântul lui Jool-Noret, fondatorul Şcolii Ginaz. Sarcofagul lui Noret era aşezat la vedere — înconjurat de plaz armat transparent şi de un scut generat de un câmp Holtzman — şi totuşi numai celor „vrednici” li se îngăduia să-l vadă.

Duncan jură că se va dovedi vrednic...

La spațioport îl întâmpină o femeie subțire, rasă în cap, care purta un *gi* negru de arte marțiale. Energică şi cu un aer practic, se prezentă cu numele de Karsty Toper.

— Am fost trimisă să iau obiectele pe care le ai cu tine.

Întinse mâna după rucsacul lui şi după pachetul lung care conținea sabia bătrânului duce.

Duncan apucă arma cu un gest protector.

— Numai dacă îmi garantați personal că aceste lucruri vor fi în siguranță.

Fruntea ei se încreți, făcând să apară cute pe tot capul ras.

— Prețuim onoarea mai mult decât oricare altă Casă din Landsraad...

Rămase cu mâna întinsă, fără să se clintească.

— Nu mai mult decât Atreizii, replică Duncan, încă refuzând să dea drumul săbiei.

Karsty Toper se încruntă gânditoare.

— Poate că nu mai mult decât ei... Dar ne putem compara.

Duncan îi dădu bagajele şi fu îndrumat către un topter-navetă de cursă lungă.

— Du-te acolo. Vei fi dus la prima ta insulă. Fă ce ți se spune fără să te plângi şi învață din orice.

Strânse sub braț bocceaua cu sabia şi rucsacul.

— Vom păstra astea pentru tine până la timpul potrivit.

Fără să vadă oraşul Ginaz sau turnul administrației şcolii, Duncan fu transportat departe, peste adâncul oceanului, până la o insulă joasă, luxuriantă, ca o frunză de nufăr care abia ieşea din apă. Jungla era deasă şi colibele puține. Cei trei membri ai echipajului în uniformă îl lăsară pe plajă şi plecară fără să-i răspundă la nici o întrebare. Duncan rămase complet singur, ascultând valurile oceanului izbindu-se de țărmul insulei, ceea ce îi aducea aminte de Caladan.

Trebuia să creadă că era un soi de test.

Un bărbat foarte bronzat cu părul alb, creț, şi membre subțiri, musculoase ieşi să-l întâmpine, dând la o parte ramurile de palmier. Purta o tunică neagră fără mâneci cu centură în talie. Chipul lui părea de piatră, privind cu ochii întredeschişi din cauza luminii care se revărsa pe plajă.

— Eu sunt Duncan Idaho. Sunteți primul meu instructor, domnule?

— Instructor?

Bărbatul se încruntă.

— Da, şobolane, şi mă cheamă Jamo Reed — dar prizonierii nu folosesc nume aici, pentru că fiecare-şi ştie locul. Fă-ți treaba şi nu isca necazuri. Dacă ceilalți nu te pot ține sub control, eu *o s-o fac*.

Prizonieri?

— Îmi pare rău, maestre Reed, dar eu sunt aici pentru antrenamentul de maestru spadasin...

Reed izbucni în râs.

— Maestru spadasin? Asta-i bună!

Fără să-i dea timp să-şi limpezească gândurile, bărbatul îl repartiză pe Duncan într-o echipă de inşi cu pielea întunecată — localnici de pe Ginaz. Duncan comunica prin semne, pentru că nici unul nu vorbea galach imperial.

Timp de câteva zile fierbinți, pline de sudoare, echipa săpă canale şi fântâni pentru a îmbunătăți sistemul de aprovizionare cu apă al unui sat din interiorul insulei. Aerul era atât de plin de umezeală şi de tăuni care ciupeau, încât Duncan abia mai putea respira. La apropierea serii, tăunii dispăreau, dar jungla viermuia de țânțari şi muşte negre, iar pielea lui Duncan se acoperea cu muşcături umflate. Trebuia să bea cantități uriaşe de apă doar ca să înlocuiască ceea ce pierdea prin transpirație.

În timp ce tânărul trudea să mute bolovani grei cu mâna, soarele îi încingea muşchii palpitându-i pe spatele gol. Supraveghetorul Reed îl privea de la umbra unui arbore de mango, cu mâinile încrucişate pe piept, într-una dintre ele ținând un bici cu ținte. Nu spunea niciodată nimic despre antrenamentul de maestru spadasin. Duncan

nu dădu glas nici unei plângeri, nu pretinse nici un răspuns. Se aşteptase ca Ginaz să fie... neaşteptat!

Trebuie să fie un soi de test.

Înainte ca să ajungă la cea de-a noua aniversare, suferise torturi crunte în mâinile Harkonnenilor. Îl văzuse pe Glossu Rabban ucigându-i părinții... Chiar şi când era doar un băiețel, omorâse vânători în Stația Gărzii Forestiere şi evadase — în sfârşit — pe Caladan, doar ca să-şi vadă mentorul, ducele Paulus Atreides, măcelărit în arena de tauri. Acum, după un deceniu în slujba Casei Atreides, alese să privească efortul fiecărei zile ca pe un exercițiu de antrenament, întărindu-se pentru bătăliile viitoare. *Avea să devină* maestru spadasin din Ginaz!

O lună mai târziu, alt topter lăsă fără ceremonie un tânăr roşcat şi palid. Noul venit părea nelalocul lui pe plajă, necăjit şi încurcat — exact la fel cum trebuie să fi arătat şi Duncan la propria lui sosire. Înainte totuşi ca cineva să poată vorbi cu roşcovanul, meşterul Reed trimise echipele de lucru să taie tufărişul des cu macete boante; jungla părea să crească la loc, la fel de repede cum o tăiau ei. Poate acesta era scopul trimiterii condamnaților aici, o însărcinare perpetuă dar fără scop, ca în mitul lui Sisif pe care-l auzise în timpul studiilor cu Atreizii.

Duncan nu-l mai văzu pe roşcovan decât după două nopți, când încerca să adoarmă în coliba lui primitivă din crengi de palmier. Într-un adăpost de pe partea cealaltă a taberei de pe țărm, noul venit zăcea gemând din cauza unor groaznice arsuri de la soare. Sub lumina stelelor Ginazului, Duncan se târî afară să-l ajute, frecându-l cu o alifie groasă pe băşicile cele mai rele, aşa cum îi văzuse şi pe localnici că fac.

Roşcovanul suspină de durere, înghițindu-şi un strigăt. La sfârşit, vorbi în galach, surprinzându-l pe Duncan.

— Mulțumesc, oricine-ai fi! Apoi se întinse la loc şi închise ochii. Jalnic mod de a conduce o şcoală, nu crezi? Ce-oi fi căutând eu aici?

Tânărul, Hiih Resser, venea dintr-una din Casele Minore de pe Grumman. Ca parte dintr-o tradiție de familie, fiecare generație alegea un candidat care să fie instruit pe Ginaz, dar în timpul generației sale el fusese singurul disponibil.

— Am fost socotit o alegere proastă, o farsă crudă de trimis aici, iar tatăl meu e convins că am să eşuez.

Resser tresări când se ridică în capul oaselor, pipăindu-şi pielea aspră, băşicată.

— Toți au tendința să mă subestimeze.

Nici unul dintre ei nu ştia cum să-şi explice situația, aceea de prins pe o insulă populată de condamnați.

— Măcar ne căleşte, îşi dădu cu părerea Duncan.

În ziua următoare, când Jamo Reed îi văzu vorbind între ei, îşi scărpină părul alb şi creț, se încruntă, apoi îi trimise la munci diferite, în părți opuse ale insulei.

Duncan nu-l mai văzu pe Resser o bună bucată de vreme...

Pe măsură ce lunile treceau fără alte informații, fără exerciții structurate, Duncan începu să se înfurie, iritat de timpul irosit, în care ar fi putut să servească altfel Casa Atreides. Cum avea să devină maestru spadasin în ritmul ăsta?

Într-o dimineață, pe când stătea întins în colibă, în locul chemării supraveghetorului Reed pe care-o aştepta, Duncan auzi bătaia regulată a aripilor unui topter şi inima îi tresări. Alergând afară, văzu un aparat aterizând pe plaja latră şi umedă, chiar lângă linia brizanților. Vântul stârnit de aripile articulate sufla în ramurile înfrunzite ca un ventilator...

O siluetă subțire, cu capul ras, înfăşurată într-un *gi* negru, coborî şi stătu de vorbă cu Jamo Reed. Supraveghetorul musculos zâmbi şi cei doi schimbară o strângere de mână călduroasă; Duncan nu observase niciodată că dinții lui Reed erau atât de albi. Karsty Toper păşi într-o parte, lăsându-şi ochii să rătăcească peste prizonierii curioşi care ieşiseră din colibe.

Supraveghetorul Reed se întoarse către condamnații care stăteau lângă colibele dărăpănate.

— Duncan Idaho! Vino-ncoace, şobolanule!

Duncan alergă pe plaja pietroasă către topter. Când se apropie de maşina zburătoare, îl văzu pe roşcatul Hiih Resser stând deja în cabină. Îşi ținea fața pistruiată şi zâmbitoare lipită de fereastra de plaz curbat.

Femeia înclină capul ras în fața lui, apoi îşi plimbă ochii de sus în jos pe corpul lui, ca un scaner. Se întoarse către Reed şi vorbi în galach.

— Un succes, Maestre Reed?

Supraveghetorul ridică din umerii făcuți parcă din coarde de bici, iar ochii umezi îi deveniră brusc expresivi.

— Ceilalți prizonieri n-au încercat să-l omoare... N-a intrat în încurcături... Şi am scos din el o parte din grăsime şi din slăbiciuni!

— Aceasta este o etapă din antrenament? întrebă Duncan. O echipă de muncă pentru a mă întări?

Femeia rasă în cap îşi puse mâinile pe şoldurile înguste.

— Aceasta a fost o echipă adevărată de închisoare, Idaho. Aceşti oameni sunt criminali şi hoți, trimişi aici pentru tot restul vieții.

— Şi m-ai trimis aici? Cu ei?!

Jamo Reed făcu un pas înainte şi, spre surprinderea lui, îl îmbrățişă.

— Da, şobolanule, şi ai supraviețuit. Ca şi Hiih Resser...

Îi dădu lui Duncan un pumn patern în spate.

— Sunt mândru de tine!

Stânjenit şi încurcat, Duncan pufni neîncrezător.

— Am trecut prin închisori mai rele când aveam opt ani.

— Şi vei avea parte de lucruri mai rele de azi înainte!

Cu un ton rezonabil, Karsty Toper explică:

— Acesta a fost un test de caracter şi obediență — şi răbdare... Un maestru spadasin trebuie să aibă răbdare să studieze un adversar, să aplice un plan, să-şi atragă inamicul în ambuscadă.

— Dar un maestru spadasin are de obicei mai multe informații despre situația în care se găseşte, zise Duncan.

— Acum am văzut de ce eşti în stare, şobolanule.

Reed îşi şterse o lacrimă de pe obraz.

— Nu mă dezamăgi — mă aştept să te văd în ziua examenului final.

— Peste opt ani, îi aminti Duncan.

Toper îl conduse către topterul care dădea încă din aripi; tânărul fu încântat să vadă că ea îi adusese înapoi sabia bătrânului duce. Femeia rasă în cap trebui să-şi ridice glasul ca să poată fi auzită peste zgomotul puternic al aeronavei, în clipa când îi încurajă:

— Acum e timpul să începeți adevăratul antrenament...

20

Cunoştințele speciale pot fi un dezavantaj teribil dacă te duc prea departe pe o cale pe care nu o mai poți explica.

Avertisment al mentaților

Într-un alcov de meditație din cel mai întunecos subsol din fortăreața Harkonnen, Piter de Vries nu putea auzi scrâşnetul fierăstraielor de amputare sau strigătele victimelor torturii care ieşeau pe o uşă deschisă mai jos, pe coridor. Concentrarea sa mentatică era ațintită prea intens asupra altor probleme, mult mai importante.

Numeroase droguri puternice îi intensificau procesul de gândire.

Stând cu ochii închişi, evalua mecanismul imperiului, felul în care rotițele se angrenau, alunecau şi se învârteau împreună. Casele Mari şi Minore ale Landsraadului, Ghilda Spațială, Bene Gesserit şi conglomeratul comercial CHOAM erau rotițele-cheie. Şi toate depindeau de un singur lucru.

Melanjul, mirodenia...

Casa Harkonnen culegea profituri uriaşe din monopolul mirodeniei. Cu ani în urmă, când aflase de proiectul secret Amal, baronul n-avusese nevoie de prea mult efort ca să-şi dea seama că va avea parte de ruină financiară dacă un înlocuitor ieftin de melanj va fi produs vreodată — unul care va face Arrakisul lipsit de orice valoare.

Împăratul (sau, mai probabil, Fenring), ascunsese bine schema mirodeniei artificiale. Îngropase extrem de costisitorul proiect în cotloanele capricioase ale bugetului imperial — impunerea unor taxe mai mari ici, amenzi născocite colo, datorii pe termen lung executate mai devreme, proprietăți valoroase vândute... Dar Piter de Vries ştia unde să se uite. Consecințe, planuri, pregătiri, ecouri de al treilea sau al patrulea nivel, care nu puteau rămâne invizibile. Numai un mentat le putea urmări pe toate, iar indiciile duceau către un proiect pe termen lung care avea să aducă după el ruina economică a Casei Harkonnen.

Cu toate acestea, baronul n-avea de gând să dispară în tăcere. Încercase chiar să stârnească un război între Bene Tleilax şi Casa Atreides în scopul de a distruge munca la proiectul Amal... dar acest plan eşuase, mulțumită blestematului de duce Leto!

De atunci, infiltrarea spionilor pe planeta cunoscută înainte sub numele de Ix se dovedise dificilă, după cum era de aşteptat, iar proiecțiile mentatului său nu-i dădeau nici un motiv să creadă că tleilaxu îşi încetaseră experimentele. Într-adevăr, din moment ce împăratul trimitea încă două legiuni de sardaukari „pentru menținerea păcii” pe Ix, cercetarea ar putea în sfârşit să-şi atingă țelul.

Sau Shaddam ar fi putut să-şi atingă limita răbdării...

Acum, în transa mentatică, de Vries nu-şi mişca nici un muşchi, în afară de ochi. O tavă cu droguri de intensificare a minții era suspendată în jurul gâtului său, o platformă care se rotea încet, ca o vază în mijlocul mesei. O muscă galbenă de hoit i se aşeză pe nas, dar el n-o văzu, nici n-o simți. Insecta se târî anevoie către buza de jos şi gustă din stropul de suc amărui de sapho aflat acolo.

De Vries studie belşugul rotitor de droguri şi, cu o clipire din ochi, opri tava rotativă. Tava se înclină, turnându-i o în gură fiolă de sirop de tikopia... şi o dată cu ea şi musca ghinionistă, urmată de o capsulă de concentrat de melanj. Mentatul sparse în dinți capsula de mirodenie şi înghiți, simțind o explozie de esență dulce-arzătoare de cassia. Apoi luă o a doua capsulă, mai mult melanj decât consumase vreodată într-o singură şedință. Dar avea nevoie de limpezime acum...

Într-o celulă îndepărtată, o victimă a torturii urlă, bolborosind o mărturisire. Dar de Vries nu observă nimic. Impermeabil la orice ar fi putut să-i distragă atenția, se cufundă mai adânc în propria sa minte. *Mai adânc.* Îşi simți conştiința deschizându-i-se, o dezvăluire a timpului asemenea petalelor unei flori care se desface. Alunecă, de-a lungul unui continuum, spre fiecare parte accesibilă a creierului său. Îşi văzu locul exact în acesta.

În ochii minții, una dintre cele câteva linii posibile de viitor se limpezi, o proiecție mentatică extraordinară, bazată pe o avalanşă de informații şi de intuiție, sporită de consumul masiv de melanj. Viziunea era ca o serie de imagini dureroase de filmocarte, săgeți vizuale trimise către ochii săi. Îl văzu pe Maestrul Cercetător tleilaxu ținând mândru o fiolă de mirodenie sintetică şi râzând în timp ce o consuma el însuşi. Succes!

Un nor de ceață... Îi văzu pe Harkonneni pe Arrakis, făcându-şi bagajele, lăsând în urmă toată producția lor de mirodenie. Trupe de sardaukari înarmați duceau siluete neclare către un transportor imperial, luându-i de la proprietățile lor de pe lumea

deşertică. Văzu steagul cu grifon albastru al Harkonnenilor dat jos de pe fortăreața din Carthag şi de pe reşedința din Arrakeen.

Şi înlocuit cu cel verde cu negru *al Casei Atreides*!

Un sunet sugrumat îi ieşi din gât. Mintea sa de mentat începu să cearnă imaginile preştiente, forțându-le să intre într-o schemă, şi încercă să traducă ceea ce văzuse.

Harkonnenii vor pierde monopolul mirodeniei. Dar nu neapărat pentru că va fi realizat amalul de către tleilaxu în înțelegere cu împăratul.

Atunci cum?

Pe măsură ce strânsoarea tentaculară a drogurilor se întări, sufocându-l, mintea lui aluneca de-a lungul unui şir de sinapse după altul. De fiecare dată, nu găsea nimic, doar fundături. Înconjură şi încercă din nou, dar ajunse la aceeaşi concluzie.

Cum se va întâmpla?

Consumul masiv de droguri amestecate nu era o metodă acceptată de stimulare a puterilor minții; dar el nu era un mentat normal, o persoană înzestrată, acceptată la şcoală şi instruită în metodele esoterice ale sortării şi analizei datelor. Piter de Vries era un mentat „strâmb” — crescut într-o cuvă axlotl tleilaxu din celulele unui mentat mort şi antrenat de alții care fugiseră din şcoala mentaților. După ce administrau instruirea lor denaturată, tleilaxu nu mai păstrau nici un control asupra mentaților lor, deşi de Vries nu se îndoia că mai aveau un ghola complet maturizat, identic cu el din punct de vedere genetic, pregătit pentru cazul în care s-ar fi întâmplat vreodată ca baronul Harkonnen să-şi piardă prea mult răbdarea cu el.

„Strâmbarea” tleilaxu producea o îmbogățire care nu putea fi obținută în nici un alt mod. Îi oferea lui de Vries puteri mai mari, mult dincolo de ceea ce puteau atinge mentații normali. Dar îi făcea de asemenea imprevizibili şi periculoşi, în principiu imposibil de controlat.

Timp de decenii, Bene Tleilax experimentaseră combinații de droguri asupra mentaților lor; în anii săi de formare, de Vries fusese unul dintre cobaii lor. Efectele fuseseră impredictibile şi neconcludente, având ca rezultat modificări — îmbunătățiri, spera — ale creierului său.

De când fusese vândut Casei Harkonnen, de Vries îşi făcuse propriile sale teste, ameliorându-şi trupul, reglându-l în starea pe care o vroia *el*. Cu amestecul exact de chimicale, atinsese un grad înalt de claritate mentală pentru procesarea mai rapidă a datelor.

De ce va pierde Casa Harkonnen monopolul mirodeniei? Şi când?

Părea înțelept să-i sugereze baronului să-şi consolideze operațiunile, să verifice din nou stocurile secrete de melanj ascunse pe Lankiveil şi în alte părți. *Trebuie să ne protejăm contra acestui dezastru.*

Pleoapele grele clipiră, se ridicară. Particulele strălucitoare de lumină îi pătrunseră în ochi; cu dificultate, îşi concentră privirea. Auzi un țipăt. Pe lângă uşa întredeschisă, doi oameni în uniformă împingeau o targă pe rotile care scârțâia, unde zăcea o movilă jalnică ce fusese cândva o formă umană.

De ce va pierde Casa Harkonnen monopolul mirodeniei? Cu tristețe, îşi dădu seama că drogurile pe care le luase îşi pierdeau efectul, risipite de efortul de a dezlega viziunea preştientă tulbure. *De ce?* Trebuia să ducă toate astea la un nivel şi mai adânc. *Trebuie să aflu răspunsul!*

Îşi desprinse cu frenezie tava cu droguri prinsă de gât, răsturnând pe jos sucurile şi capsulele. Căzând în genunchi, adună toate pilulele pe care le putea găsi şi le înghiți. Ca un animal, linse sucul de sapho vărsat, înainte să se ghemuiască într-o movilă tremurândă pe podeaua rece. *De ce?*

Când un val de plăcere se revărsă asupra lui, se lăsă pe spate pe suprafața lipicioasă şi umedă, cu ochii ațintiți în tavan. Funcțiile involuntare ale corpului încetiniră, dându-i aparența exterioară a morții. Dar mintea alerga, activitatea electrochimică

creştea, neuronii sortau semnale, procesau, căutau... Impulsurile electrice săreau spațiile sinaptice mai repede, tot mai repede.

De ce? De ce?

Căile cognitive se aprindeau în toate direcțiile, se încrucişau, sfârâiau; ionii de potasiu şi sodiu se ciocneau cu alți radicali în celulele creierului. Mecanismele interne se prăbuşiră, incapabile să mai dirijeze fluxul încins de date. Era în pragul saltului către haosul mental şi al căderii în comă.

În schimb, miraculoasa sa minte de mentat trecu în modul de supraviețuire, întrerupând funcțiile psihice, limitând stricăciunile...

*

Piter de Vries se trezi într-o baltă de resturi de droguri vărsate pe jos. Nările, gura şi gâtul îi ardeau.

Lângă mentat, baronul umbla încoace şi-ncolo, dojenindu-l ca pe un copil.

— Uite ce mizerie ai făcut, Piter. Tot melanjul ăsta risipit, şi aproape că a trebuit să cumpăr un mentat nou de la tleilaxu. Să nu mai fii niciodată aşa de nechibzuit şi risipitor!

De Vries se luptă să se ridice, voind să-i spună baronului despre viziunea sa, distrugerea Casei Harkonnen.

— Eu... am văzut...

Dar nu reuşi să scoată nici un cuvânt. Avea să treacă mult timp până să fie în stare să lege coerent frazele.

Ba şi mai rău — chiar şi cu supradoza disperată, încă nu avea un răspuns pentru baron...

21

Prea multă cunoaştere nu duce niciodată la decizii simple.

PRINȚUL MOŞTENITOR RAPHAEL CORRINO, Discursuri despre conducere

În interiorul cercului arctic, sufocat de gheață, de pe Lankiveil, balenierele comerciale erau ca nişte oraşe pe apă, instalații enorme de prelucrare care pluteau greoi pe apele cenuşii ca oțelul timp de luni de zile, înainte să se întoarcă la docurile spațioportului şi să-şi golească încărcătura.

Abulurd Harkonnen, fratele vitreg mai tânăr al baronului, prefera vase mai mici, cu echipaje formate din localnici. Pentru aceştia, vânătoarea de balene era o provocare şi o artă, mai degrabă decât o industrie.

Vântul muşcător îi flutura bărbatului părul blond-cenuşiu pe lângă urechi şi pe umeri, în timp ce se uita în depărtare cu ochii întredeschişi. În ciuda palatelor fermecătoare şi costisitoare de pe alte proprietăți planetare ale Casei Harkonnen, Abulurd alesese această lume înghețată şi muntoasă pentru a şi-o face casă.

Fusese pe mare o săptămână întreagă, încercând cu dragă inimă să ajute echipajul brunet, deşi înfățişarea sa era foarte diferită de cea a băştinaşilor de pe Lankiveil. Avea mâinile inflamate şi pline de băşici care, mai devreme sau mai târziu, urmau să se transforme probabil în bătături. Vânătorii de balene budislamici păreau uimiți că guvernatorul lor planetar voia să iasă cu ei şi să muncească, dar îi cunoşteau excentricitățile. Abulurd nu fusese niciodată omul care să iubească pompa şi ceremoniile, care să abuzeze de putere sau să facă paradă de bogății.

În mările adânci din nord, balenele cu blană Bjondax înotau în turme ca nişte bizoni acvatici. Animalele cu blană aurie erau comune; cele cu pete exotice de leopard erau mult mai rare. Stând lângă steaguri şi roțile huruitoare de rugăciune, paznicii de pe

platformele de observație scrutau marea acoperită de gheață cu binoclurile, căutând balene singuratice. Marinarii care nu erau de serviciu se rugau cu rândul. Aceşti vânători localnici erau selectivi cu animalele pe care le ucideau, alegându-le numai pe cele cu cea mai bună blană, care le aduceau cele mai mari prețuri.

Abulurd mirosi aerul sărat şi izul omniprezent al lapoviței iminente. Aştepta să înceapă acțiunea, o vânătoare rapidă în timpul căreia căpitanul şi secundul vor răcni ordine, tratându-l pe Abulurd ca pe orice alt marinar. Până acum n-avusese nimic de făcut decât să aştepte şi să se gândească la casa lui...

La noapte, când baleniera se va legăna şi se va zgudui, însoțită de răpăitul şi bufniturile sloiurilor de gheață lovindu-se de bordul întărit al vasului, Abulurd va cânta sau va juca un joc local de pariuri la care se foloseau grămăjoare de mărgele. El va recita sutrele cerute, împreună cu echipajul aspru, profund religios.

Sobele dogoritoare din cabinele vasului nu se puteau compara cu şemineele din locuința lui principală, fremătând de activitate, din fiordul Tula, sau cu acelea din romantica lui vilă privată situată la gura fiordului. Deşi îi plăcea vânătoarea de balene, lui Abulurd îi era deja dor de tăcuta şi puternica lui soție. El şi cu Emmi Rabban-Harkonnen erau căsătoriți de decenii, dar zilele de despărțire făceau doar şi mai dulce reîntâlnirea.

Emmi avea sânge nobil, însă provenea dintr-o Casă Minoră decăzută. Cu patru generații în urmă, înainte de alianța cu Casa Harkonnen, Lankiveil fusese fieful unei familii lipsite de importanță, Casa Rabban, care se dedicase îndeletnicirilor religioase. În loc să exploateze resursele lumii lor, construiseră mănăstiri şi seminare retrase în munții stâncoşi.

Cu multă vreme în urmă, după moartea tatălui său, Dmitri, Abulurd o luase pe Emmi cu el ca să petreacă şapte ani neplăcuți pe Arrakis. Fratele său vitreg mai vârstnic, Vladimir, consolidase în pumnul său de fier întreaga putere a Casei Harkonnen, dar testamentul tatălui lor lăsase controlul operațiunilor cu mirodenie lui Abulurd, fiul blajin şi pedant. Abulurd înțelegea importanța acestei poziții, câtă bogăție aducea melanjul familiei sale, deşi nu pricepuse niciodată în întregime nuanțele şi complexitățile politice ale lumii deşertului.

Abulurd fusese silit să părăsească Arrakis într-o presupusă dizgrație. Însă orice-ar fi spus ceilalți, el *prefera* să trăiască pe Lankiveil cu responsabilități rezonabile, printre oameni pe care-i înțelegea. Îi părea rău pentru cei călcați în picioare de eforturile prea pline de zel ale baronului de pe planeta deşertică, dar Abulurd jurase să facă aici tot ceea ce-i stătea în putință, deşi nu-şi bătuse capul să-şi recapete titlul de guvernator de subdistrict, care i se cuvenea de drept. Politica plicticoasă i se părea o teribilă risipă de energie umană...

Emmi şi cu el aveau un singur fiu, Glossu Rabban, în vârstă de treizeci şi patru de ani, care, potrivit tradiției de pe Lankiveil, îşi primise numele după linia familiei mamei sale. Din nefericire, fiul lor avea o personalitate grosolană şi semănase cu unchiul mai mult decât cu propriii lui părinți. Deşi Abulurd şi Emmi îşi doriseră întotdeauna mai mulți copii, familia Harkonnen nu fusese niciodată deosebit de fertilă...

— Balenă albă! exclamă paznicul, un băiat cu ochi ageri al cărui păr negru cădea într-o coadă groasă, cârlionțată, peste parka lui călduroasă.

— Blană albă înotând singură — douăzeci de grade față de port!

Vasul deveni activ ca un stup. Neuroharponierii îşi înhățară armele, iar căpitanul mări viteza motoarelor. Marinarii se cățărară pe scările punții, umbrindu-şi ochii şi scrutând apa înțesată cu aisberguri semanând cu nişte molari albi, plutitori. Trecuse o zi întreagă de la ultima hăituială, aşa încât punțile erau curate, containerele de prelucrare deschise şi pregătite, oamenii — nerăbdători...

Abulurd aşteptă la rând să privească prin binoclu, uitându-se în zare, peste valurile înspumate. Văzu nişte scânteieri care-ar fi putut fi o balenă albă, dar erau

numai sloiuri de gheață duse de curent. În cele din urmă, zări creatura când ieşi la suprafață, un arc spumos de blană albă. Era tânără. Albă, dintre cele mai rare din specia ei, fusese ostracizată de turmă, lăsată liberă şi fără sprijinul mulțimii înotătoare. Rareori, cele asemenea ei supraviețuiau până la maturitatea deplină.

Marinarii se aplecară asupra armelor, în timp ce vasul porni la atac împotriva prăzii. Roțile de rugăciune continuau să se învârtă şi să clincăne în bătaia vântului. Căpitanul se aplecă peste marginea punții şi strigă cu o voce îndeajuns de răsunătoare încât să crape gheața solidă:

— Dacă o prindem pe asta fără stricăciuni, o să avem destul de împărțit ca să mergem acasă!

Lui Abulurd îi plăcea la nebunie să vadă bucuria sinceră şi euforia de pe chipurile lor. Simțea şi el emoția, iar inima îi bătea cu putere, ținând sângele în mişcare în frigul intens. El nu lua niciodată o parte din profiturile vânătorii de balene, din moment ce nu avea nevoie de bani în plus, dar dădea voie oamenilor să împartă şi ceea ce i s-ar fi cuvenit lui.

Animalul alb, simțindu-se urmărit, înotă mai repede, îndreptându-se către un arhipelag de aisberguri. Căpitanul mări viteza motoarelor huruitoare, lăsând în urmă o dâră înspumată. Dacă balena Bjondax se scufunda, ar fi pierdut-o.

Balenele cu blană petreceau luni întregi sub platoşele groase de gheață. Acolo, în apele întunecate îmbogățite de emanațiile vulcanice pline de substanțe hrănitoare şi de căldură, balenele devorau roiuri întregi de krill, spori şi planctonul bogat de pe Lankiveil care nu avea nevoie de lumina directă a soarelui pentru fotosinteză.

Cu un pocnet puternic, una dintre puştile cu rază mare de acțiune plantă pe spinarea balenei albe o plăcuță pulsantă. Ca răspuns la înțepătură, balena se scufundă. Marinarul care lucra la comenzi trimise un şoc electric prin plăcuță, ceea ce o făcu pe balenă să iasă din nou la suprafață.

Vasul viră, frecându-şi tribordul de un aisberg, dar carena întărită rezistă până când căpitanul acoperi gaura. Doi meşteri harponieri, mişcându-se cu precizie şi un calm desăvârşit, urcară în două bărci de urmărire separate — ambarcațiuni netede, cu prova îngustă şi chilă care tăia gheața. Marinarii se legară înăuntru, închiseră acoperişul transparent deasupra şi coborâră barca în apa înghețată.

Bărcile de urmărire săltară pe apa agitată, lovindu-se de sloiuri dar apropiindu-se de țintă. Vasul principal înconjură, apropiindu-se din direcția opusă. Fiecare dintre meşterii harponieri trecură prin fața balenei albe, ridicând acoperişurile bărcilor şi ridicându-se în picioare în compartimentele lor. Într-un echilibru perfect, aruncară către balenă harpoane paralizante lungi, care eliberau un impuls de energie menit s-o amorțească.

Balena se răsuci şi porni către balenieră. Meşterii harponieri o urmăriră, dar vasul ajunsese destul de aproape şi patru alți harponieri se aplecau deja peste punte. Ca o legiune romană bine antrenată, care aruncă sulițe, azvârliră harpoane paralizante cu destulă putere cât să aducă balena în stare de inconştiență. Cele două bărci de urmărire se apropiară de corpul îmblănit şi, lucrând în echipă, meşterii harponieri îi dădură lovitura de grație.

Mai târziu, când bărcile de urmărire fură urcate înapoi pe vas, blănarii şi jupuitorii îşi legară încălțămintea cu crampoane şi coborâră pe laturile vasului, până la carcasa plutitoare.

Abulurd mai văzuse de multe ori balene omorâte, dar avea o aversiune pentru procesul de măcelărire propriu-zis, aşa că traversă către puntea de la tribord şi se uită spre nord, la aisbergurile ca nişte lanțuri muntoase. Formele lor colțuroase îi aminteau de stâncile abrupte ce formau pereții fiordului lângă care locuia.

Baleniera atinsese limita nordică dincolo de care nu vânau nici chiar băştinaşii. Echipajele de vânătoare ale CHOAM-ului nu se aventurau niciodată la aceste latitudini înalte, căci vasele lor enorme nu puteau naviga prin apele înşelătoare.

Singur la prova, Abulurd se desfăta privind puritatea prismatică a gheții arctice — strălucire cristalină care amplifica lumina învăluitoare a soarelui. Auzea scrâşnetul aisbergurilor care se ciocneau şi privea în gol, fără să-şi dea seama ce înregistra privirea sa periferică. Ceva îl rodea în adâncul subconştientului până când, în cele din urmă, privirea i se fixă pe unul dintre monoliții de gheață, un munte pătrățos care părea uşor mai cenuşiu decât ceilalți. Reflecta mai puțină lumină.

Privi printre gene, apoi luă un binoclu uitat pe punte. Abulurd ascultă sunetele umede din spatele lui, oamenii strigând în timp ce-şi tăiau prada în bucăți ca s-o ia acasă. Focaliză lentilele şi scrută aisbergul plutitor.

Bucuros că avea ceva care să-l distragă de la munca sângeroasă, Abulurd petrecu minute îndelungi examinând fragmentele care fuseseră tăiate din gheață. Cioburile erau prea precise, prea exacte ca să se fi spart în mod natural din câmpul de gheață plutind în derivă, lovind şi sfărâmând alte aisberguri.

Apoi, la nivelul apei, văzu ceva suspect de asemănător unei *uşi*.

Se îndreptă către puntea superioară.

— Mai aveți de lucru aici încă o oră, nu-i aşa, căpitane?

Bărbatul cu umeri lați încuviință.

— Da. Apoi mergem acasă la noapte. Vreți să coborâți la munca din apă?

Abulurd îşi îndreptă spatele, cuprins de greață la perspectiva de a se sufoca în sânge de balenă.

— Nu... de fapt, aş dori să împrumut una dintre bărcile mici ca să merg să explorez... ceva ce am găsit pe un aisberg!

În mod normal, ar fi cerut o escortă, dar vânătorii de balene erau prea ocupați cu munca lor de măcelari. Chiar şi în aceste mări reci, neexplorate, Abulurd era încântat să stea departe de mirosul morții.

Căpitanul ridică din sprâncenele stufoase. Abulurd îşi dădu seama că bărbatul cel morocănos ar fi vrut să-şi exprime scepticismul, dar preferă să păstreze tăcerea. Pe chipul lui lat, turtit, se putea citi numai respect pentru guvernatorul planetar.

Abulurd Harkonnen ştia să mânuiască o barcă — deseori lua una în fiorduri şi explora linia coastei — aşa încât refuză oferta altor marinari de a-l însoți. Singur, vâsli cu viteză mică, atent la gheața primejdioasă. În spatele lui, măcelărirea balenei continua, saturând aerul cu iz metalic cu un miros şi mai puternic, de sânge şi măruntaie.

De două ori, în timp ce-şi pilota barca prin labirintul de munți plutitori, Abulurd pierdu ținta din vedere, dar în cele din urmă o regăsi. Ascuns printre aisbergurile plutitoare, acest sloi părea să nu se fi mişcat. Se întrebă dacă fusese ancorat pe loc.

Aduse bărcuța lângă marginea accidentată, apoi o priponi de gheață. Straniul monolit era înconjurat de un sentiment de irealitate şi de ceva nelalocul lui. Când sări sprinten din barcă pe cea mai apropiată suprafață plată, îşi dădu seama cât de exotic era de fapt obiectul.

Gheața nu era rece.

Abulurd se aplecă să pipăie ceea ce păreau a fi aşchii lăptoase de gheață. Ciocăni cu degetul: substanța era un soi de cristal polimeric, o substanță solidă transparentă care semăna cu gheața — aproape... Bătu mai tare cu piciorul şi aisbergul răsună sub el. Foarte ciudat, într-adevăr!

Înconjură un colț zimțat către locul unde văzuse nişte perechi de crăpături în linie dreaptă, un paralelogram care-ar fi putut să fie o trapă de acces. Se uită până găsi o crestătură, un panou de acces ce părea să fi fost avariat, poate în ciocnirea cu un aisberg adevărat. Găsi un buton de activare şi capacul trapezoidal alunecă într-o parte.

I se tăie respirația când dinăuntru răbufni un miros puternic de scorțişoară, un miros înțepător pe care-l recunoscu instantaneu. Îl simțise destul în timpul petrecut pe Arrakis. Melanj...

Inspiră adânc, doar ca să se asigure, apoi porni prin coridoarele stranii. Podelele erau netede, ca şi cum ar fi fost tocite de multe tălpi de-a lungul timpului. O bază secretă? Un post de comandă? O arhivă ascunsă?

Descoperea camere după camere umplute cu containere nulentropice, lăzi sigilate care purtau grifonul albastru-deschis al Casei Harkonnen. O rezervă de mirodenie pusă aici de propria lui familie — şi nimeni nu-i vorbise despre asta! O hartă caroiată arăta cât de departe se întindea depozitul pe sub apă. Aici, pe Lankiveil, chiar sub nasul lui Abulurd, baronul tăinuise o imensă comoară ilegală!

O asemenea cantitate de mirodenie putea cumpăra întregul sistem planetar de mai multe ori. Mintea lui Abulurd se învârtea, incapabilă să înțeleagă tezaurul peste care dăduse. Avea nevoie să se gândească. Trebuia să vorbească cu Emmi. Cu înțelepciunea ei liniştită, îi va da sfatul de care avea nevoie. Împreună vor hotărî ce să facă...

Deşi considera echipajul balenierei ca fiind cinstit, oameni dintr-o bucată, o asemenea rezervă putea să-i ispitească chiar şi pe cei mai buni. Abulurd ieşi în grabă, încuie uşa în urma lui şi se urcă în barcă.

Întorcându-se pe balenieră, se asigură că a reținut în minte coordonatele exacte. Când căpitanul îl întrebă dacă a găsit ceva, Abulurd dădu din cap că nu şi se retrase în cabina sa personală. N-avea încredere că reuşea să-şi controleze expresia feței de față cu alții. Avea să fie un drum lung până acasă, până când va ajunge înapoi la soția lui. Cât de dor îi era de ea, câtă nevoie avea de înțelepciunea ei!

*

Înainte să părăsească docul la fiordul Tula, căpitanul îi oferi lui Abulurd ficatul balenei cu blană, ca răsplată, deşi valora puțin în comparație cu partea lui din blana animalului pe care o dăruise tuturor membrilor echipajului.

Când Emmi şi cu el cinară împreună la reşedința principală pentru prima dată după o săptămână, Abulurd era distrat şi nu-şi găsea locul, aşteptând ca bucătăreasa să-şi termine marile isprăvi.

Ficatul de balenă, aburind şi apetisant, apăru pe două farfurii de argint aurit, înconjurat de grămăjoare de fasole verde sărată şi cu o garnitură separată de stridii. Lunga masă oficială putea cuprinde până la treizeci de oaspeți, dar Abulurd şi Emmi stăteau unul lângă altul aproape de unul dintre capete, servindu-se singuri din farfurii.

Emmi avea o față plăcută, latră ca toți cei de pe Lankiveil, şi o bărbie pătrată care nu era nici seducătoare, nici frumoasă — dar Abulurd o adora oricum. Avea părul cel mai negru posibil, drept, tăiat orizontal mai jos de umeri. Ochii rotunzi erau căprui închis ca jaspul lustruit.

Deseori, Abulurd şi soția lui mâncau împreună cu ceilalți în sala comună de mese, alăturându-se discuțiilor. Dar de când Abulurd se întorsese din lunga vânătoare de balene, toți cei din casă ştiau că cei doi voiau să vorbească în liniște. Abulurd nu avea nici o jenă să-i spună soției sale marele secret pe care-l descoperise în marea înghețată.

Emmi era tăcută, dar profundă. Se gândea înainte de a vorbi, şi nu vorbea decât dacă avea ceva de spus. Acum îşi asculta soțul fără să-l întrerupă. Când Abulurd îşi termină povestea, Emmi nu scoase o vorbă, gândindu-se la ce auzise. El aşteptă destul timp ca ea să cântărească posibilitățile, apoi o întrebă:

— Ce-ar trebui să facem, Emmi?

— Toată bogăția aceea trebuie să fi fost furată din cota împăratului. Probabil că stă acolo de ani de zile...

Dădu din cap, încercând să-şi întărească propriile convingeri.

— Nu ți-ar plăcea să-ți murdăreşti mâinile cu asta...

— Dar propriul meu frate vitreg m-a înşelat!

— Trebuie să aibă nişte planuri cu ea. Nu ți-a spus pentru că ştia că simțul onoarei te va obliga să raportezi.

Abulurd mestecă o îmbucătură de fasole acrişoară şi o înghiți, ajutând-o să alunece cu un vin alb de Caladan. După cele mai mici semne, Emmi putea întotdeauna să spună exact ce gândea el.

— Dar simțul onoarei mă obligă să raportez!

Femeia se gândi o clipă, apoi spuse:

— Dacă atragi atenția asupra acestei rezerve, îmi vin în minte multe feluri în care vor apărea necazuri, fie pentru noi, fie pentru oamenii de pe Lankiveil, fie pentru familia ta. Aş fi vrut să n-o găseşti niciodată!

Abulurd privi în ochii ei de jasp ca să-şi dea seama dacă apăruse vreo scânteie de ispită, dar nu zări decât îngrijorare şi prudență.

— Poate că Vladimir evită taxele sau doar deturnează mirodenia pentru a umple cuferele Casei Harkonnen, presupuse Emmi, cu chipul înăsprindu-se. Dar e totuşi fratele tău... Dacă-l pârăşti împăratului, poți aduce dezastrul asupra Casei tale.

Lui Abulurd îi veni în minte şi o altă consecință şi gemu:

— Dacă baronul e închis, eu va trebui să controlez toate proprietățile Harkonnen. Presupunând că păstrăm fieful Arrakis, va trebui să mă întorc acolo sau să locuiesc pe Giedi Prime...

Nefericit, mai luă o gură de vin.

— N-aş putea îndura nici una dintre soluții, Emmi. Îmi place aici.

Emmi întinse mâna s-o atingă pe-a lui. O mângâie, iar el o duse la buze, sărutându-i degetele.

— Atunci ne-am hotărât, zise ea. Ştim că mirodenia e acolo... dar o lăsăm în pace.

22

Deşertul este un chirurg care îndepărtează pielea pentru a expune ceea ce este dedesubt.

Zicală fremenă

Când luna se înalță, roşie ca arama, deasupra orizontului din deşert, Liet-Kynes împreună cu şapte fremeni părăsiră stâncile şi se îndreptară către curbele blânde ale dunelor, unde puteau fi văzuți cu uşurință. Unul câte unul, făceau semnul pumnului, potrivit cu tradiția fremenă la apariția primei luni.

— Pregătiți-vă, anunță Stilgar după câteva clipe.

Chipul lui arăta în lumina lunii ca al unui şoim de deşert. Avea pupilele dilatate, fapt ce făcea ochii lui complet albaştri să pară negri. Se înfăşură în pelerina de camuflaj, ca şi ceilalți luptători de gherilă, mai în vârstă.

— Se spune că atunci când cineva aşteaptă răzbunarea, timpul trece încet, dar plăcut.

Liet-Kynes încuviință. Era îmbrăcat în aşa fel încât să arate ca un băiat din sate, slab şi umflat de apă, dar ochii lui erau duri ca oțelul velan. Lângă el, Warrick — tovarăşul său de sietch şi frate de sânge —, un băiat puțin mai înalt, îl imită. În noaptea asta, cei doi se vor preface că sunt copii neajutorați prinşi în deşertul deschis... ținte irezistibile pentru patrulele Harkonnen aşteptate.

— Facem ceea ce trebuie făcut, Stil.

Liet îi puse lui Warrick mâna pe umărul căptuşit. Aceşti băieți de doisprezece ani vărsaseră deja sângele a mai mult de o sută de Harkonneni fiecare, şi poate că ar fi încetat să numere, dacă n-ar fi existat rivalitatea amicală dintre ei.

— Îmi pun viața în mâinile fratelui meu...

Warrick acoperi mâna lui Liet cu a lui.

— Liet s-ar teme să moară fără mine alături...

— Cu sau fără tine, Warrick, n-am plănuit să mor la noapte, răspunse Liet, ceea ce îl făcu să râdă în hohote pe prietenul său. Am plănuit să cer răzbunare.

După ce orgia morții otrăvite se abătuse asupra Taberei Bilar, mânia fremenilor se împrăştiase din sietch în sietch ca apa absorbită în nisip. Ştiau cine era de vină, de la urmele de topter găsite lângă rezervorul ascuns. *Toți Harkonnenii trebuie să plătească!*

În jurul oraşelor Carthag şi Arsunt, fusese trimisă vorbă muncitorilor cu înfățişare timidă şi servitorilor plini de praf ce fuseseră plasați în interiorul fortărețelor Harkonnen. Unii dintre cei infiltrați frecau podelele în barăcile soldaților, folosind cârpe uscate şi abrazivi. Alții treceau drept vânzători de apă care aprovizionau forța de ocupație...

Pe măsură ce povestea satului otrăvit trecea de la un soldat Harkonnen la altul, sub formă de anecdote din ce în ce mai exagerate, informatorii fremeni erau atenți la cine se desfăta cel mai mult auzind ştirea. Studiau misiunile echipajelor şi jurnalele traseelor pentru fiecare patrulă Harkonnen. Nu după multă vreme, aflară exact care soldați Harkonnen erau responsabili. Şi unde puteau fi găsiți...

Cu un chițăit ascuțit şi o învolburare a aripilor, un mic liliac distrans coborî în picaj de la punctele de observație de pe munții din spatele lor. Când Stilgar întinse o mână, liliacul ateriză pe brațul lui, împăturindu-şi aripile şi aşteptând o răsplată.

Stilgar sorbi o picătură mică de apă din tubul de la gât şi lăsă umezeala să cadă în gura deschisă a liliacului. Apoi scoase un cilindru subțire şi îl puse la ureche, ascultând cum emitea liliacul țipete complexe, modulate. Stilgar mângâie liliacul pe cap, după care îi dădu drumul înapoi în noapte, ca un şoimar îndemnându-şi pasărea.

Se întoarse către trupa în aşteptare, cu un surâs de animal de pradă pe chipul luminat de lună.

— Ornitopterul lor a fost văzut dincolo de creastă. Harkonnenii zboară pe un traseu predictibil când cercetează deşertul. Dar au patrulat atâta vreme, încât au devenit prea siguri de ei. Nu-şi văd propriile scheme...

— În noaptea asta, vor zbura într-o plasă a morții, zise Warrick de pe vârful dunei, ridicându-şi pumnul cu un gest deloc copilăresc.

Fremenii îşi verificară armele, îşi aşezară mai bine cristaiele în tecile de la brâu şi verificară rezistența lațurilor. Târându-şi pelerinele, şterseră toate urmele trecerii lor, lăsându-i singuri pe cei doi tineri.

Stilgar ridică ochii către cerul nopții şi pe fața lui zvâcni un muşchi.

— Asta am învățat-o de la Umma Kynes. Când catalogam lichenii, am văzut o şopârlă de stâncă care părea să se evapore din fața ochilor noştri. Kynes mi-a spus: „Îți prezint cameleonul, a cărui abilitate de a se contopi cu fundalul îți spune tot ce trebuie să ştii despre rădăcinile ecologiei şi despre fundamentul identității personale”.

Stilgar privi cu gravitate la oamenii săi şi ezită.

— Nu ştiu exact ce voia să spună... dar acum trebuie să devenim cu toții cameleonii deşertului.

Purtând haine de culoare deschisă, Liet urcă pe suprafața alunecoasă a dunei, lăsând urme de paşi intenționate, penibil de vizibile. Warrick îl urmă la fel de stângaci, în timp ce alți fremeni se răspândiră pe nisipul plat. După ce scoaseră tuburi pentru respirat şi îşi acoperiră fețele cu glugi largi, fluturară frenetic din mâini. Nisipul fin îi înghiți, apoi rămaseră nemişcați.

Liet şi Warrick alergară încoace şi-ncolo, netezind dârele de pe suprafața nisipului şi lăsând în urmă numai urmele lor. Terminară exact în momentul în care topterul trecu huruind peste linia stâncilor, luminând cu faruri roşii.

Cei doi fremeni îmbrăcați în alb încremeniră, perfect vizibili pe nisipul gălbui, luminat de lună. Nici un fremen adevărat nu s-ar fi lăsat prins într-o asemenea demonstrație de stângăcie... dar Harkonnenii nu ştiau asta. Nu vor bănui nimic.

Îndată ce topterul ajunse în dreptul lor, Liet făcu un gest exagerat de alarmă.

— Hai, Warrick! Să facem un spectacol pe cinste! Cei doi alergară dezordonat, ca şi cum ar fi fost cuprinşi de panică.

Previzibil, topterul descrise un cerc ca să-i intercepteze. Un proiector puternic lumină în jos, apoi mitraliorul se aplecă spre ei din topter, râzând. Trase de două ori cu laserul, trasând o linie de sticlă topită pe suprafața nisipului.

Liet şi Warrick se rostogoliră pe latura abruptă a unei dune. Mitraliorul mai trase trei focuri, ratând de fiecare dată.

Topterul ateriză pe suprafața largă a unei dune din apropiere, în vecinătatea locului unde se îngropaseră în nisip Stilgar şi oamenii lui. Liet şi Warrick schimbară un zâmbet şi se pregătiră pentru a doua parte a jocului...

*

Mitraliorul Kiel îşi puse pe umăr laserul încă fierbinte şi deschise uşa cu un pocnet.

— Hai să vânăm nişte fremeni!

Sări pe nisip, îndată ce Garan puse vehiculul la sol.

În spatele lor, recrutul Josten, cel cu chip proaspăt, bâjbâi după arma lui.

— Ar fi mai uşor să-i împuşcăm de sus...

— Ce sport ar mai fi şi ăsta? întrebă Garan, cu vocea răguşită.

— Sau e vorba că nu vrei sânge pe uniforma cea nouă, puştiule? exclamă Kiel peste umăr.

Stăteau lângă ornitopterul blindat, privind peste dunele luminate de lună, unde doi nomazi slăbănogi fugeau poticnindu-se — ca şi cum ar fi avut vreo speranță să scape o dată ce un soldat Harkonnen se hotăra să-l ia drept țintă...

Garan îşi înşfăcă arma şi cei trei porniră cu paşi mari pe nisip. Băieții fremeni o luară la fugă ca gândacii, dar amenințarea soldaților îi putea face să se întoarcă şi să se predea... sau şi mai bine, să lupte ca nişte şobolani încolțiți.

— Am auzit tot felul de poveşti despre fremenii ăştia...

Josten gâfâia încercând să țină pasul cu cei doi bărbați mai în vârstă.

— Despre copiii lor se spune că sunt ucigaşi, iar femeile te-ar tortura în feluri pe care nici măcar Piter de Vries nu şi le-ar putea imagina!

Kiel pufni în râs cu grosolănie.

— Avem lasere, Josten. Ce-or să facă, să arunce cu pietre după noi?

— Unii dintre ei au pistoale maula.

Garan privi în urmă, către tânărul recrut, apoi ridică din umeri.

— Atunci de ce nu te duci înapoi la topter să iei paralizatorul? Putem folosi un câmp larg dacă lucrurile merg prost.

— Da, zise Kiel, în felul ăsta putem prelungi distracția.

Cei doi fremeni în alb continuau să înoate cu greu prin nisip, în timp ce soldații Harkonnen micşorau distanța cu paşi hotărâți.

Încântat de ocazia de a sta departe de luptă, Josten alergă peste dune către topterul care aştepta. Din vârful dunei, se uită înapoi către camarazii săi, apoi se grăbi spre aparatul întunecat. Intrând înăuntru, dădu peste un om îmbrăcat în pelerină de deşert, manevrând controalele cu viteza unui şarpe într-o tigaie fierbinte.

— Hei, ce faci...? exclamă Josten.

În lumina cabinei, văzu că silueta avea fața îngustă, ca de piele tăbăcită. Ochii îl captivară, albastru în albastru, cu intensitatea ageră a unui om obişnuit să ucidă. Înainte ca Josten să aibă timp să reacționeze, brațul îi fu apucat cu forța unei gheare de vultur şi se trezi tras mai adânc în cabină. Cealaltă mână a fremenului fulgeră, şi Josten zări un pumnal curbat, azuriu-lăptos, lovind de jos în sus. Un țurțure dureros de lumină îi reteză gâtul până la vertebre — apoi pumnalul dispăru, înainte ca măcar o singură picătură de sânge să adere la suprafața lui.

Ca un scorpion care abia îşi slobozise acul, fremenul făcu un pas înapoi. Josten căzu în față, simțind deja moartea roşie pătrunzându-i în trup dinspre gât. Încercă să spună ceva, să pună o întrebare care părea de importanță capitală pentru el, dar cuvintele ieşiră doar ca un gâlgâit. Fremenul îşi smulse un obiect din distrai şi apăsă pe gâtul tânărului: o pânză absorbantă care înghițea sângele în timp ce curgea.

Omul deşertului voia să-l salveze? Un bandaj? O scânteie de speranță apăru în mintea lui Josten. Fusese totul o greşeală? Voia acest băştinaş slăbănog să dreagă ceva?

Dar sângele lui Josten răbufnea prea repede şi prea puternic pentru orice ajutor medical. În timp ce viața i se scurgea încet, îşi dădu seama că pânza absorbantă nu fusese niciodată menită să panseze rana, ci să capteze pur şi simplu fiecare picătură de sânge, pentru umezeala din el...

*

Când Kiel ajunse la distanța de la care putea trage în cei doi fremeni, Garan privi înapoi în lumina lunii.

— Cred c-am auzit ceva dinspre topter...

— Probabil Josten, împiedicându-se la fiecare pas, răspunse mitraliorul, fără să-şi coboare arma.

Fremenii încolțiți se opriră, clătinându-se, într-o adâncitură de nisip moale. Se ghemuiră şi scoaseră nişte cuțite mici, cu aspect grosolan.

Kiel izbucni într-un râs zgomotos.

— Ce vreți să faceți cu astea? Să vă culegeți dinții?

— O să culeg dinții din cadavrele voastre, strigă unul dintre băieți. Ai vreun molar de aur de modă veche pe care să-l putem vinde la Arrakeen?

Garan chicoti şi se uită la camaradul lui.

— O să ne distrăm.

Mişcându-se sincronizat, soldații merseră mai departe în zona plată de nisip.

Când ajunseră la vreo cinci metri distanță, nisipul din jurul lor erupse. Siluete umane țâşniră din praf, acoperite cu pietriş cafeniu, ca nişte cadavre animate năvălind dintr-un cimitir.

Garan scoase un inutil strigăt de avertisment, iar Kiel apucă să tragă o dată cu laserul, rănind unul dintre oameni la umăr. Apoi formele acoperite de nisip se năpustiră înainte. Strângându-se în jurul pilotului, îl presară atât de aproape încât nu reuşi să apuce laserul cum trebuie. Îl atacară ca păduchii pe o rană deschisă.

Când îl împinseră pe Garan în genunchi, acesta țipa ca o babă. Fremenii îl ținură strâns, în aşa fel încât nu putea face mare lucru în afară de a respira şi a clipi din ochi. Şi de a țipa...

Una dintre „victimele" îmbrăcate în alb păşi repede în față. Tânărul — Liet-Kynes — întinse micul cuțit de care făcuseră haz Garan şi Kiel cu numai câteva clipe în urmă. Se aplecă, înfigând vârful lamei — cu o precizie controlată, delicat ca un sărut — pentru a-i scoate amândoi ochii lui Garan, transformându-i orbitele în găuri roşii, ca în povestea lui Oedip.

Stilgar dădu ordin, cu glas răstit:

— Legați-l şi țineți-l bine! O să-l ducem viu la sietchul Scutului Roşu şi o să lăsăm femeile să aibă grijă de el în felul lor.

Garan strigă iar...

Când fremenii se repeziră să-l atace pe Kiel, mitraliorul răspunse balansându-şi arma ca pe o măciucă. În momentul în care mâinile încleştate o apucară, Kiel îi surprinse dând drumul laserului. Fremenii care trăgeau de armă căzură pe spate, prinşi pe picior greşit de gestul neaşteptat.

Apoi Kiel o luă la fugă. Lupta nu i-ar fi folosit la nimic. Îl prinseseră deja pe Garan, şi presupunea că Joster era mort în topter. Aşa că se îndepărtă de fremeni, fugind cum nu mai fugise niciodată. Alergă prin noapte, peste nisipuri, departe de stânci, departe de topter... către deşertul deschis. S-ar putea ca fremenii să fie capabili să-l prindă, dar vor trebui să alerge pentru asta.

Gâfâind, lăsându-şi baltă colegii, Kiel goni printre dune, fără nici un plan şi fără alt gând decât să fugă tot mai departe şi mai departe...

*

— Am capturat topterul intact, Stil, zise Warrick, îmbujorat de exaltare şi mândru de el însuşi. Conducătorul trupei de comando încuviință încruntat. Umma Kynes va fi extrem de mulțumit de veste. Avea oricând nevoie de un topter pentru inspecțiile sale agricole, şi nu trebuia să afle de unde venea.

Liet se uită în jos la prizonierul cu ochii scoşi, ale cărui orbite goale fuseseră acoperite cu o cârpă.

— Am văzut cu ochii mei ce-au făcut Harkonnenii la Tabăra Bilar... Rezervorul otrăvit, apa contaminată...

Celălalt cadavru fusese deja înfăşurat în spatele topterului, pentru a fi dus la alambicurile morții.

— Asta nu compensează nici măcar a zecea parte din suferință...

Ducându-se lângă fratele său de sânge, Warrick se strâmbă dezgustat.

— Îi disprețuiesc aşa de mult, încât nici măcar nu vreau să le iau apa pentru tribul meu.

Stilgar se uită la el furios, de parcă ar fi comis un sacrilegiu.

— Ai fi preferat să-i laşi să se mumifice în deşert, să le laşi apa să se irosească în aer? Ar fi o insultă pentru Shai-Hulud!

Warrick îşi plecă fruntea.

— Numai mânia mea a vorbit, Stil. N-am vrut să spun asta...

Stilgar ridică ochii către luna arămie care tocmai răsărea. Toată ambuscada durase mai puțin de o oră.

— Vom îndeplini ritualul *tal hai,* în aşa fel încât sufletele lor să nu se odihnească niciodată. Vor fi osândiți să rătăcească prin deşert pentru veşnicie!

Apoi vocea îi deveni aspră şi temătoare.

— Dar trebuie să avem multă grijă să ne acoperim urmele, ca să nu le ducem fantomele la sietchul nostru...

Fremenii murmurară când teama le potoli bucuria răzbunării. Stilgar intonă cântarea străveche, în timp ce alții făceau desene pe nisip, forme labirintice ale puterii care să lege pe vecie de dune sufletele celor blestemați.

Pe nisipurile luminate de lună puteau vedea încă silueta soldatului rămas, care alerga stângaci.

— Acesta este jertfa noastră către Shai-Hulud, spuse Stilgar, terminându-şi litania. Blestemul *tal hai* era complet.

— Lumea va fi în echilibru, iar deşertul va fi mulțumit.

— Pufăie ca o şenilă stricată... Liet stătea lângă Stilgar, îndreptându-şi spatele, deşi încă era scund în comparație cu conducătorul trupei de comando.

— Nu mai durează mult.

Îşi adunară proviziile. Îngrămădiră cât mai mult posibil în topterul patrulei, în timp ce fremenii rămaşi se furişară înapoi peste nisipuri. Foloseau un mers haotic, îndelung exersat, astfel încât paşii lor să nu facă nici un zgomot care să nu pară natural în deşert.

Mitraliorul Harkonnen continua să fugă, cuprins de o panică oarbă. Până acum, putea nutri o speranță de scăpare, deşi direcția în care fugea peste oceanul de dune nu-l ducea nicăieri.

...În câteva minute, un vierme veni după el.

23

Scopul disputei este să schimbe natura adevărului.

Precept Bene Gesserit

Cu toate isprăvile lui malefice, baronul Vladimir Harkonnen nu mai simțise niciodată un asemenea dezgust pentru nimeni.

Cum a putut târfa Bene Gesserit să-mi facă asta?

Într-una din dimineții cețoase de pe Giedi Prime, intră în sala de exerciții din fortăreață şi încuie uşile, lăsând ordin să nu fie deranjat. Incapabil să folosească greutățile sau aparatele cu scripeți din cauza trupului din ce în ce mai mare, se întinse pe o saltea pe podea şi încercă să facă simple ridicări de membre. Odată, fusese perfecțiunea întruchipată — acum, abia mai putea ridica un picior... Îl cuprinse scârba.

În ultimele două luni, de când auzise diagnosticul doctorului Yueh, îşi dorise să-i extragă lui Mohiam organele interne unul câte unul. Apoi, ținând-o trează, să se joace cu sistemele de întreținere a vieții, făcând tot felul de lucruri interesante în timp ce ea priveşte... Să-i ardă ficatul, s-o facă pe târfa-vrăjitoare să-şi mănânce splina, s-o sugrume cu propriile-i mațe...

Acum înțelegea expresia încrezută a lui Mohiam la banchetul lui Fenring.

Ea mi-a făcut asta!

Se privi într-o oglindă lungă până-n podea şi se dădu înapoi cu silă. Avea chipul gras şi umflat, monstruos de urât. Întinzând brațele groase, smulse oglinda de plaz de pe perete şi o trânti pe jos, îndoind şi deformând materialul incasabil până când reflexia sa deveni şi mai distorsionată.

Era de înțeles că Mohiam putea detesta violul, presupuse el. Dar vrăjitoarea îl şantajase prima ca să obțină un act sexual, cerându-i să furnizeze blestematei Comunități o fiică Harkonnen — de două ori! Nu era drept! *El* era victima aici!

Baronul fierbea şi clocotea de furie. Nu îndrăznea să lase pe nici unul dintre rivalii săi din Landsraad să afle pricina; era diferența dintre forță şi slăbiciune. Dacă ei continuau să creadă că devenise umflat şi gras din cauza exceselor, a prea marelui răsfăț în a-şi etala succesul, putea păstra puterea. Dacă, totuşi, aflau că o boală dezgustătoare îi fusese provocată de o femeie care îl silise să facă sex cu ea... Baronul nu putea suporta aşa ceva.

Da, să audă țipetele lui Mohiam va fi o dulce răzbunare, dar nu mai mult de o fărâmă, nu destul pentru un om de statura lui. Ea era numai o excrescență respingătoare a ordinului Bene Gesserit însuşi. Vrăjitoarele se socoteau atât de... superioare, capabile să zdrobească pe oricine — chiar şi pe conducătorul Casei Harkonnen... Trebuiau pedepsite — era o chestiune de mândrie de familie, o chestiune de a-şi impune puterea şi statutul în numele întregului Landsraad.

În plus, îi va face plăcere.

Dar dacă va acționa pripit, nu va smulge niciodată vindecarea de la ele. Doctorul Suk pretinsese că nu există nici un tratament cunoscut pentru boala lui, că era la mâna Bene Gesserit. Comunitatea surorilor îi făcuse asta baronului, şi numai ele îi puteau reda trupul cândva frumos.

Lua-le-ar naiba!

Trebuia să schimbe rolurile, să intre în mințile lor diabolice şi să descopere ce zăcea acolo. Va găsi o cale să le şantajeze. Le va smulge robele negre, funerare (la figurat) şi le va lăsa goale, aşteptând judecata lui.

Azvârli oglinda îndoită pe podeaua de dale, apoi imediat derapă şi se izbi de un aparat de exerciții. Fără baston, îşi pierdu echilibrul, alunecă şi se rostogoli pe saltea.

Era prea mult ca să mai poată îndura!

După ce se calmă, şchiopătă până în dezordonatul lui cabinet de lucru şi-l chemă pe Piter de Vries. Vocea lui tună pe coridoare şi servitorii o luară la fugă, căutându-l pe mentat...

De o lună întreagă, de Vries se refăcea după supradoza nebunească de mirodenie. Idiotul pretindea că ar fi avut o viziune a căderii Casei Harkonnen, dar fusese incapabil să ofere o informație cât de cât utilă despre cum ar putea baronul să lupte împotriva unui asemenea viitor îngrozitor.

Acum, mentatul putea să-şi compenseze eşecul plănuind o lovitură împotriva Bene Gesserit. De câte ori de Vries mergea prea departe, enervându-l până în pragul execuției iminente, reuşea să se dovedească iarăşi indispensabil.

Cum să lovesc vrăjitoarele? Cum să le schilodesc, să le fac să se zvârcolească?

Încă aşteptând, baronul privi dincolo de fortăreață, studiind Harko City, cu clădirile sale mânjite de petrol şi pe ici, pe colo, câte un copac. De obicei îi plăcea priveliştea, dar acum îi sporea deznădejdea. Înghiți în sec şi simți dispărându-i lacrimile de autocompătimire.

Voi strivi Comunitatea!

Femeile astea nu erau proaste. Nici vorbă de asta... Cu programele lor genetice şi maşinațiunile politice, cultivaseră inteligența în propriile lor rânduri. Ca să îmbunătățească asta şi mai mult, doriseră genele lui Harkonnen, superioare, ca parte a ordinului lor. O, cum le ura!

Era nevoie de un plan foarte atent... trucuri în interiorul altor trucuri...

— Domnia-ta, baroane, rosti Piter de Vries, sosind fără zgomot.

Glasul îi ieşea din gât ca o viperă târându-se afară dintr-o gaură.

Afară pe coridor, baronul auzi voci zgomotoase şi un clinchet de metal. Ceva bufni într-un perete şi nişte mobilă trosni. Se întoarse de la fereastră şi-şi văzu nepotul cel solid intrând pe uşă, imediat în spatele mentatului. Chiar şi păşind normal, Glossu Rabban părea să tropăie pe podea.

— Aici sunt, unchiule!

— Asta se vede... Acum, lasă-ne. L-am chemat pe Piter, nu pe tine!

În mod normal, Rabban îşi petrecea timpul pe Arrakis, îndeplinind dorințele baronului, dar de câte ori se întorcea pe Giedi Prime vroia să participe la fiecare întâlnire, la fiecare discuție.

Baronul inspiră adânc şi-şi schimbă decizia.

— Dacă mă gândesc mai bine, poți să rămâi, Rabban. Oricum trebuie să-ți spun şi ție despre asta...

La urma-urmei, bruta era moştenitorul lui prezumtiv, cea mai bună speranță de viitor a Casei Harkonnen. Mult mai bun decât imbecilul de Abulurd, tatăl lui Rabban. Cât de diferiți erau, deşi fiecare dintre ei avea defectele lui!

Ca un cățeluş patetic, nepotul său zâmbi, fericit că era acceptat.

— Ce să-mi spui, unchiule?

— Că am să pun să fii omorât.

Ochii albastru-deschis ai lui Rabban se întunecară pentru o clipă, apoi se înseninară.

— Nici vorbă!

— Cum poți fi aşa de sigur?

Baronul se încruntă, în timp ce ochii pătrunzători ai mentatului urmăreau jocul dintre cei doi.

Rabban răspunse prompt:

— Pentru că dacă puneai cu adevărat să fiu omorât, nu mă avertizai dinainte.

Un surâs se furişă pe fața rotofeie a baronului.

— Până la urmă, poate că nu eşti chiar aşa de tâmpit...

Acceptând complimentul, Rabban se trânti într-un caniscaun, foindu-se până când creatura se mulă pe formele lui. De Vries rămase în picioare, observând, aşteptând...

Baronul repetă detaliile despre boala pe care i-o provocase Mohiam — şi despre nevoia lui de răzbunare împotriva Bene Gesserit-ului.

— Trebuie să găsim o cale de a fi chit cu ele. Vreau un plan, un plan încântător care să le întoarcă... hatârul... în favoarea noastră.

Cu chipul lui efeminat, De Vries stătea relaxat, ținându-şi ochii ațintiți în gol. Intrat în transa mentatică, răsucea în minte schemele cu o viteză uluitoare. Limba îi trecea repede peste buzele pătate cu roşu.

Rabban lovi caniscaunul cu piciorul, aranjându-l în altă poziție.

— De ce să nu lansăm un asalt militar pe scară mare pe Wallach IX? Putem distruge toate clădirile de pe planetă...

De Vries tresări şi, pentru o fracțiune de secundă, păru să se uite la Rabban, dar totul se petrecu atât de repede încât baronul nu era sigur că văzuse bine. Nu suporta ideea ca gândurile primitive ale nepotului său să contamineze procesele mentale delicat reglate ale valorosului său mentat.

— Vrei să spui ca un taur de pe Salusa la un banchet? întrebă baronul. Nu, avem nevoie de ceva mai multă finețe. Caută definiția într-un dicționar, dacă noțiunea nu-ți este familiară.

În loc să se simtă jignit, Rabban se aplecă în față, privind printre gene.

— Avem... non-nava...

Surprins, baronul se întoarse spre el. Tocmai când se gândea că idiotul era prea încet la minte chiar şi ca să se înroleze în garda Casei Harkonnen, Rabban îl uimea cu o intuiție neaşteptată.

Îndrăzniseră să folosească nava invizibilă experimentală o singură dată, ca să distrugă navele tleilaxu şi să pună atacul pe seama tânărului duce Atreides. Pentru că Rabban îl asasinase pe excentricul inventator richesian, n-aveau nici un mijloc să reproducă tehnologia. Chiar şi aşa, era o armă a cărei existență n-o bănuia nimeni, nici măcar vrăjitoarele.

— Poate... doar dacă Piter nu are altă idee.

— Am, domnia-ta. Pleoapele îi tremurară, iar ochii îşi recăpătară expresia concentrată.

— Rezumat mentatic, continuă el, cu o voce mai emfatică decât tonul lui calm, obişnuit. Am găsit o fisură foarte utilă în legea imperiului. Ceva de-a dreptul şocant...

Ca un jurist, cită legea cuvânt cu cuvânt, apoi recomandă un plan.

Pentru o clipă, toate durerile şi suferințele baronului se risipiră, înlocuite de euforie.

— Acum vezi potențialul, Rabban? Aş vrea să fiu cunoscut mai degrabă pentru şiretenie decât pentru forță brută...

Ranchiunos, Rabban dădu din cap.

— Dar tot cred că ar trebui să luăm non-nava. Pentru orice eventualitate!

El însuşi pilotase vehiculul de război şi lansase atacul care-ar fi trebuit să declanşeze un război pe scară mare între Casa Atreides şi Tleilaxu.

Nevrând să-l lase pe mentat să devină prea încrezut, baronul încuviință.

— Nu strică niciodată să ai un plan de rezervă...

*

Pregătirile fură rapide şi complete. Căpitanul Kryubi insistă ca oamenii săi să urmeze punct cu punct instrucțiunile lui Piter de Vries. Rabban defilă prin hangare şi barăci ca un senior al războiului, păstrând nivelul adecvat de tensiune printre soldați.

Transportul de către Ghildă fusese deja comandat, iar o fregată Harkonnen fusese golită de orice lucru în plus şi încărcată cu oameni şi armament peste efectivul normal, laolaltă cu nava ultrasecretă care fusese folosită numai o dată, cu mai mult de un deceniu în urmă.

Din punct de vedere militar, tehnologia invizibilității era un avantaj potențial ca nici un altul în istoria consemnată până atunci. Teoretic, permitea Harkonnenilor să dea lovituri zdrobitoare duşmanilor lor, fără să fie detectați în nici un fel. Vicontele Moritani de pe Gruman ar fi plătit o sumă inimaginabilă pentru un asemenea atu.

Nava invizibilă funcționase cu eficacitate în călătoria sa inaugurală, dar planurile ulterioare fuseseră amânate pentru ca tehnicienii să repare defectele mecanice apărute după aceea. Dacă cele mai multe probleme fuseseră minore, unele — legate de generatorul de non-câmp — se dovediseră mai încăpățânate. Iar inventatorul richesian nu mai era în viață să le acorde ajutor... Cu toate acestea, nava se comportase destul de bine la testele recente, deşi mecanicii cu voci tremurate avertizaseră că s-ar putea să nu fie total aptă de luptă.

Unul dintre cei mai înceți muncitori de la încărcare trebuise strivit treptat într-o presă cu aburi, pentru a le da celorlalți un imbold suficient ca să nu rateze momentul programat al plecării. Baronul se grăbea...

*

Fregata supraîncărcată se instală pe o orbită geostaționară în jurul planetei Wallach IX, chiar deasupra complexului Şcolii Maicilor. Stând pe puntea fregatei cu Piter de Vries şi Glossu Rabban, baronul nu transmitea nici un semnal către cartierul general al Bene Gesserit. N-avea nevoie s-o facă.

— Declarați ce treburi aveți aici, ceru o voce feminină prin sistemul de comunicații, rece şi fără bunăvoință.

Detecta oare o notă de surpriză?

De Vries răspunse pe un ton oficial:

— Excelența sa baronul Vladimir Harkonnen de pe Giedi Prime doreşte să vorbească cu Maica voastră Superioară, pe un canal privat.

— Nu este posibil. N-au fost făcute aranjamente prealabile.

Baronul se înclină în față şi tună în siscom:

— Aveți cinci minute să stabiliți o conexiune confidențială cu Maica Superioară, sau voi transmite pe o frecvență deschisă. Asta s-ar putea dovedi... ăă... stânjenitor.

Pauza dură mai mult de data asta. Cu câteva clipe înainte de termen, o altă voce, iritantă, se auzi prin difuzor.

— Sunt Maica superioară Harishka. Suntem pe canalul meu personal...

— Bun, atunci ascultă cu atenție.

Baronul zâmbi.

De Vries expuse cazul.

— Articolele Marii Convenții sunt extrem de explicite în ceea ce priveşte anumite crime grave, Maică Superioară. Aceste legi au fost instituite în urma ororilor comise de maşinile gânditoare asupra omenirii. Una dintre crimele supreme este folosirea armelor atomice împotriva ființelor umane. Alta este atacul cu arme biologice...

— Da, da. Nu sunt istoric militar, dar pot aduce pe cineva să citeze frazele exacte, dacă doreşti. N-are grijă mentatul tău de asemenea detalii birocratice, baroane? Nu văd ce are asta de-a face cu noi. Vrei să-ți spun şi o poveste de adormit copiii?

Sarcasmul ei nu putea însemna decât că începea să devină nervoasă.

— „Se vor respecta întocmai formulările", cită baronul. Pedeapsa pentru violarea acestor legi este anihilarea imediată a făptaşului de către Landsraad. Fiecare Casă Mare a jurat să furnizeze o forță combinată copleşitoare împotriva părții vinovate...

Se opri, iar vorbele lui deveniră mai amenințătoare.

— Formulările n-au fost respectate, nu-i aşa, Maică Superioară?

Piter de Vries şi Rabban se priviră rânjind.

Baronul continuă.

— Casa Harkonnen este pregătită să depună o plângere oficială în fața Împăratului şi Landsraadului, acuzând Bene Gesserit-ul de folosirea ilegală a armelor biologice împotriva unei Case Mari!

— Vorbeşti în dodii... Bene Gesserit nu are aspirații de putere militară.

Părea complet nedumerită. Era posibil să nu ştie?

— Atunci, află asta, Maică Superioară — avem dovezi incontestabile că Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam a dezlănțuit în mod deliberat un agent biologic asupra persoanei mele, în timp ce îi ofeream un... serviciu solicitat de Comunitatea surorilor. Întreab-o chiar tu pe târâtură, dacă slugile tale îți ascund o asemenea informație!

Baronul nu pomeni de faptul că surorile îl şantajaseră cu informații despre activitățile ilegale de depozitare a mirodeniei. Era pregătit şi pentru acest subiect, din momente ce toate rezervele lui de melanj fuseseră mutate în regiuni neumblate de pe lumile Harkonnen cele mai îndepărtate, unde n-ar fi putut fi găsite niciodată.

Satisfăcut, baronul se lăsă pe spate, ascultând liniştea deplină. Îşi imagina oroarea îngrozitoare de pe chipul Maicii Superioare. Răsuci şi mai adânc cuțitul în rană.

— Dacă pui la îndoială interpretarea noastră, citeşte din nou formularea Marii Convenții şi vezi dacă poți să-ți asumi riscul de a apărea la tribunalul public al Landsraadului. Mai ține minte şi că instrumentul atacului vostru — Cucernica Maică Mohiam — mi-a fost trimisă pe o navă a Ghildei. Dacă Ghilda descoperă asta, nu va fi deloc mulțumită.

Bătu darabana cu degetele într-o consolă.

— Chiar dacă, să zicem, Comunitatea voastră nu se va vedea desființată, veți primi sancțiuni severe din partea imperiului — amenzi grele, chiar exil...

În sfârşit, cu un ton care aproape că reuşea să ascundă cât de tare o zguduise amenințarea, Harishka vorbi:

— Îți exagerezi cazul, baroane, dar vreau să-mi păstrez mintea deschisă. Ce doreşti de la noi?

Îi simțea agitația.

— Voi lua o navetă până jos, la suprafață, şi ne vom întâlni în particular. Trimite un pilot să ne dirijeze prin sistemele voastre de apărare planetară!

Nu se deranjă să sublinieze aranjamentul de a transmite dovezile şi acuzațiile direct pe Kaitain, în caz că i se întâmpla ceva în această călătorie. Maica Superioară ştia deja.

— Desigur, baroane, dar vei constata în curând că totul e o neînțelegere îngrozitoare...

— Adu-o doar pe Mohiam la întâlnire. Şi pregăteşte-te să-mi oferi un tratament şi o vindecare eficiente — sau tu şi Comunitatea ta n-aveți nici o şansă de a supraviețui acestui dezastru.

Bătrâna Maică Superioară nu se lăsă impresionată.

— Cât de mare este anturajul tău?

— Spune-i că avem o armată întreagă, îi şopti Rabban unchiului său.

Baronul îl împinse deoparte.

— Eu însumi şi încă şase oameni.

— Solicitarea pentru întâlnire este acordată.

Când legătura se întrerupse, Rabban întrebă:

— Pot să merg şi eu, unchiule?

— Îți aminteşti ce ți-am spus despre finețe?

— Am căutat cuvântul şi toate definițiile lui, aşa cum ai ordonat.

— Rămâi aici şi gândeşte-te la el, în timp ce eu stau de vorbă cu maica vrăjitoarelor.

Furios, Rabban ieşi cu paşi apăsați.

...O oră mai târziu, o navetă uşoară Bene Gesserit se conectă la fregata Harkonnen. O tânără cu fața îngustă şi păr castaniu, ondulat, păşi pe uşă. Purta o uniformă neagră, lucioasă.

— Sunt sora Cristane. Vă voi conduce către suprafață!

Ochii îi scânteiau.

— Maica Superioară aşteaptă...

Baronul păşi înainte, alături de şase soldați înarmați, aleşi pe sprânceană. Piter de Vries vorbi cu glas scăzut, ca vrăjitoarea să nu-l audă.

— Nu subestima niciodată Bene Gesserit-ul, baroane...

Încruntat, baronul trecu pe lângă mentat şi se urcă în navetă.

— Nu-ți face griji, Piter. Acum sunt la cheremul nostru.

24

Religia este imitarea adultului de către copil. Religia este închistarea în credințe trecute: mitologie, care înseamnă presupuneri, ipotezele nedesluşite despre încrederea în univers, declarațiile pe care le-au făcut unii oameni în căutarea puterii personale... totul amestecat cu fărâme de iluminare. Şi întotdeauna, cea din urmă poruncă nespusă este: „Să nu pui întrebări!" Însă noi punem oricum. Încălcarea acestei porunci e ceva firesc. Munca la care ne-am înhămat este eliberarea imaginației, folosirea imaginației în slujba celui mai adânc simț al creativității omenirii.

Crez al Comunității Bene Gesserit

Femeie frumoasă închisă într-o lume stearpă, doamna Margot Fenring nu se plângea de dezolare, de căldura mizerabilă sau de lipsa de confort din prăfuitul oraş de garnizoană. Arrakeen era situat pe un platou de sare dură, cu deşertul inospitalier întinzându-se către sud şi zone mai înalte, incluzând accidentatul Scut de Piatră, ridicându-se către nord-vest. Pentru că se afla la câțiva kilometri distanță de nesigura linie a viermilor, aşezarea nu fusese atacată niciodată de vreunul dintre marii monştri de nisip, dar acest lucru devenea totuşi subiect de îngrijorare, uneori. Dacă se schimba ceva? Viața pe planeta-deşert nu era niciodată cu totul sigură.

Margot se gândi la surorile care se pierduseră aici, în timp ce lucrau pentru Missionaria Protectiva. Cu multă vreme în urmă, plecaseră în deşert, urmând ordinele Maicii Superioare — pentru a nu mai fi văzute în veci.

Arrakeen era cufundat în ritmurile deşertului — uscăciunea şi preţul pus pe apă, furtunile teribile care se abăteau asupra lui ca vânturile puternice pe o mare imensă, legendele despre pericol şi supravieţuire... Margot simţea o mare seninătate şi spiritualitate aici. Era un paradis în care putea contempla natura, filosofia şi religia, departe de zarva găunoasă a Curţii imperiale. Avea timp pentru toate în acest loc, timp să se descopere pe sine.

Ce aflaseră acele femei pierdute?

În lumina galbenă ca lămâia a zorilor, stătea pe un balcon de la etajul al doilea al reşedinţei. Pulberea fină şi nisipul filtrau lumina soarelui la răsărit şi dădeau peisajului o înfăţişare nouă, lăsând umbre adânci în care se ascundeau creaturi ale pustiului. Urmări un şoim de deşert care zbură către orizontul potopit de soare, bătând alene din aripi. Răsăritul era ca o pictură în ulei a vechilor maeştri, o revărsare de pasteluri ce conturau cu precizie acoperişurile oraşului şi Scutul de Piatră.

Acolo, undeva, în nenumăratele sietchuri cuibărite în pustietatea pietroasă, locuiau ascunşi fremenii. Ei aveau răspunsurile de care avea nevoie, informaţia esenţială pe care Maica Superioară Harishka insistase s-o obţină. Ascultaseră nomazii deşertului învăţăturile Missionariei Protectiva sau doar uciseseră mesagerele şi le furaseră apa?

În spatele său, sera terminată de curând fusese etanşată cu o ecluză care se deschidea numai pentru ea. Contele Fenring, încă întins în dormitor, o ajutase să obţină câteva dintre cele mai exotice plante din imperiu. Acestea erau însă numai pentru ochii ei.

În ultima vreme, auzise zvonuri referitoare la un vis fremen despre Arrakisul verde — mituri edenice tipice, de felul celor răspândite deseori de Missionaria Protectiva. Ăsta ar fi putut fi un indiciu al surorilor dispărute. Totuşi, nu era nimic neobişnuit ca un popor care se lupta din greu cu mediul aspru să-şi creeze propriile lui visuri paradisiace, chiar şi fără imboldul Bene Gesserit. Ar fi fost interesant să discute poveştile cu planetologul Kynes, poate să-l întrebe cine-ar fi misteriosul „Umma” al fremenilor. Nu reuşea să-şi imagineze însă cum se puteau lega toate astea...

Şoimul de deşert se înalţă pe curenţii calzi şi se pierdu în zare.

Stând încă la fereastra balconului, Margot luă dintr-o ceşcuţă o înghiţitură de ceai cu mirodenie; căldura liniştitoare a esenţei condimentate îi umplu gura. Deşi trăise pe Arrakis doisprezece ani, consumase melanj cu moderaţie, atentă să nu devină dependentă în asemenea măsură încât să i se schimbe culoarea ochilor. Dimineaţa, totuşi, melanjul îi sporea capacitatea de a percepe frumuseţea naturală a Arrakisului. Auzise spunându-se că mirodenia nu avea niciodată acelaşi gust de două ori la rând, schimbându-se de fiecare dată când cineva se împărtăşea din ea...

Schimbarea era un concept esenţial aici, o cheie pentru înţelegerea fremenilor. La suprafaţă, Arrakisul părea mereu la fel, un pustiu întinzându-se pe distanţe nesfârşite şi în timp infinit. Dar deşertul era mult mai mult decât atât... Menajera fremenă a lui Margot, shadouta Mapes, sugerase asta într-o zi: „Arrakis nu e ceea ce pare, doamnă!” Sâcâitoare vorbe!

Unii spuneau că fremenii erau ciudaţi, bănuitori şi urât-mirositori. Cei din afară vorbeau cu ochi critic şi limbă ascuţită, fără compasiune şi fără vreo încercare de a înţelege populaţia indigenă. Totuşi, pe Margot o intriga stranietatea fremenilor. Dorea să înveţe despre căile lor de o independenţă feroce, să înţeleagă cum gândeau şi cum supravieţuiau aici. Dacă reuşea să-i cunoască mai bine, îşi putea face treaba mai eficient.

Putea afla răspunsurile de care avea nevoie.

Studiind fremenii care lucrau în casă, Margot recunoştea semne abia perceptibile în limbajul trupului, în inflexiunile vocale, în miros... Dacă fremenii aveau ceva de spus şi dacă socoteau că meriţi să auzi, îţi spuneau. Altfel, îşi vedeau sârguincioşi de treabă,

cu capetele plecate, dispărând după aceea în tapiseria societății lor ca firele de nisip în deşert.

În căutare de răspunsuri, Margot se gândise să pună întrebări direct, cerând orice informație despre surorile dispărute şi sperând că servitorii vor transmite solicitarea ei în deşert. Dar ştia că fremenii se vor evapora pur şi simplu, refuzând să fie constrânşi.

Poate că ar trebui să-şi dezvăluie propriile ei vulnerabilități, pentru a le câştiga încrederea. Fremenii vor fi şocați la început, apoi încurcați... şi poate chiar dornici să coopereze cu ea, în cele din urmă.

Singura mea datorie este către Comunitate. Sunt o Bene Gesserit loială!

Dar cum să comunice fără să bată la ochi, fără să trezească bănuieli? Se gândi să scrie o notiță şi s-o lase într-un loc unde să fie sigur găsită. Fremenii ascultau mereu, adunau mereu informații în felul lor tainic...

Nu, Margot va trebui să fie subtilă şi, de asemenea, să-i trateze cu respect. Va trebui să-i ispitească!

Apoi îşi aminti de un procedeu ciudat, care-i veni în minte prin secolele de Alte Memorii... sau era doar o fărâmă din fleacurile pe care le citise la vremea când studia pe Wallach IX? N-avea importanță... Pe Vechea Terra, într-o societate bazată pe onoare, cunoscută sub numele de Japonia, existase o tradiție a angajării de asasini ninja, tăcuți dar eficienți, pentru a evita complicațiile legale. Când o persoană dorea să angajeze serviciile ucigaşilor din umbră, trebuia să se ducă la un anumit perete, să stea cu fața la el şi să şoptească numele țintei şi onorariul oferit. Deşi niciodată văzuți, ninja ascultau întotdeauna şi un contract era încheiat.

Aici, la reşedință, fremenii ascultau, de asemenea, întotdeauna.

Margot îşi aruncă peste umăr părul blond, îşi lăsă mai larg veşmântul lucios, răcoros, şi păşi în holul din fața biroului ei. În clădirea imensă, chiar şi în răcoarea dimineții, oamenii umblau de colo colo curățând, ştergând praful, lustruind...

Margot rămase în picioare în atriul central şi ridică ochii înspre tavanul cu arcuri înalte. Vorbi încet, într-o direcție precisă, ştiind că arhitectura vechii reşedințe crea o galerie a şoaptelor. Cineva urma s-o audă, din locuri aflate la întâmplare. Nu ştia cine şi nici nu se gândea să-l identifice.

— Surorile Bene Gesserit, pe care le reprezint aici, nutresc cel mai profund respect şi admirație pentru datinile fremene. Iar eu, personal, sunt interesată în ceea ce vă priveşte...

Aşteptă să se stingă ecourile slabe.

— Dacă mă aude cineva... s-ar putea să am informații despre *Lisan al-Gaib* — informații pe care nu le ştiți în acest moment.

Lisan al-Gaib, sau „Vocea din altă lume", era un mit fremen despre o figură mesianică, un profet care avea asemănări izbitoare cu planurile Comunității. Evident, o reprezentantă mai veche a Missionariei Protectiva sădise legenda ca o precursoare a sosirii lui Kwisatz Haderach al Bene Gesserit. Asemenea pregătiri fuseseră făcute pe nenumărate lumi din imperiu; comentariile ei aveau să aprindă cu siguranță interesul fremenilor.

Zări o umbră trecând în zbor, o robă cafenie, un petic de piele tăbăcită...

Mai târziu, în cursul zilei, după ce-i observă pe angajații fremeni agitându-se să-şi îndeplinească treburile casnice, Margot se gândi că o priveau altfel — cu încordare, mai curând evaluând-o decât să-şi întoarcă de la ea ochii albastru-în-albastru.

Acum începu să aştepte, cu răbdarea supremă a unei Bene Gesserit.

25

Umilirea e un lucru care nu se uită niciodată.

REBEC de pe Ginaz

Următoarea insulă a şcolii Ginaz era o rămăşiță a unui vulcan străvechi, o crustă stearpă înălțată din apă şi lăsată să se usuce în soarele tropical. Aşezarea din adâncul craterului uscat arăta ca o altă colonie penală.

Duncan stătea în formație pe câmpul de exerciții stâncos, împreună cu alți o sută zece tineri, inclusiv recrutul roşcat de pe Grumman, Hiih Resser. Din cei o sută cincizeci de la început, treizeci şi nouă nu-şi încheiaseră primele teste.

Părul negru şi creț de pe capul lui Duncan fusese ras, şi acum tânărul purta *gi*-ul negru al şcolii. Fiecare elev ținea în mână arma pe care şi-o adusese pe Ginaz. Duncan avea cu el sabia bătrânului duce — dar curând urma să se bazeze, mai presus de toate, pe propriile sale abilități şi reacții, şi nu pe un talisman care-i aducea aminte de casă. Tânărul se simțea în prezent liniştit, puternic şi pregătit. Era dornic să înceapă în sfârşit instrucția.

În complexul din crater, maestrul pentru instrucția începătorilor se prezentă cu numele de Jeh-Wu. Era un bărbat musculos, cu nasul rotund şi bărbia mică, dându-i înfățişarea unei iguane. Părul lung şi negru era împletit în cozi ca nişte şerpi.

— Jurământul, zise el. La unison, vă rog!

— În inimă, suflet şi minte, intonară Duncan şi ceilalți recruți, ne închinăm pe noi înşine, necondiționat, memoriei maeştrilor spadasini, în numele lui Jool-Noret. Onoarea este esența ființei noastre!

Urmă un moment de tăcere, în care meditară la marele om care stabilise principiile pe baza cărora se înființase Ginaz şi ale cărui rămăşițe sacre mai puteau fi încă văzute în clădirea înaltă a administrației, de pe insula principală a şcolii.

În timp ce stăteau în poziție de drepți, noul instructor se plimbă de la un capăt la altul pe fiecare rând, inspectând candidații. Jeh-Wu întinse capul înainte şi se opri în fața lui Duncan.

— Prezintă arma!

Vorbea ginaziană, ale cărei cuvinte erau traduse în galach de un guler subțire, violet, care-i înconjura gâtul.

Duncan făcu ce i se ceruse, înmânându-i — cu mânerul înainte — sabia bătrânului duce. Sprâncenele lui Jeh-Wu se arcuiră pe sub codițele îngrămădite care-i atârnau pe cap ca un nor de furtună.

— Bună lamă. Minunată metalurgie. Damastoțel pur. Îndoi lama cu un gest expert, o încovoie pînă la capăt, apoi o eliberă. Sabia reveni brusc la forma ei cu un zumzet ca de diapazon.

— Se spune că fiecare lamă de damastoțel nou forjată e călită în trupul unui sclav...

Jeh-Wu se întrerupse; codițele îi arătau ca nişte şerpi gata să atace.

— Eşti destul de nătărău să crezi asemenea prostii, Idaho?

— Depinde dacă e sau nu adevărat, domnule.

Asprul maestru de instrucție scoase în sfârşit un zâmbet subțire, dar nu-i răspunse lui Duncan.

— Înțeleg că asta e sabia ducelui Paulus Atreides?

Îl privi printre gene şi continuă cu mai multă căldură în glas:

— Să vedem dacă eşti vrednic de ea.

I-o puse la loc în teacă.

— Vei învăța să lupți cu alte arme până când vei fi gata pentru asta. Du-te la sala de arme şi ia-ți o sabie lată, grea, apoi pune-ți o armură completă — de metal, din vechiul ev mediu.

Zâmbetul lui Jeh-Wu părea acum şi mai sinistru pe fața lui de iguană.

— Vei avea nevoie de ele pentru lecția din după-amiaza asta. Intenționez să te dau drept exemplu...

*

Pe câmpul de piatră ponce şi pietriş din crater, cu vârfuri ameninţătoare peste tot în jur, Duncan Idaho înainta zdrăngănind, în armură completă de metal. Coiful îi bloca vederea periferică, silindu-l să privească prin vizieră drept înainte. Metalul îl apăsa, atârnând de parcă ar fi cântărit sute de kilograme. Peste cămaşa de zale purta plăci pentru umeri, apărătoare pentru gât, platoşa de pe piept, cea pentru picioare, cuirasă şi apărătoare de genunchi. În mână avea o sabie enormă, pentru ambele mâini.

— Stai acolo!

Jeh-Wu arătă spre o porţiune cu pietriş adunat în grămadă.

— Gândeşte-te cum intenţionezi să lupţi în costumul ăsta. Nu-i o treabă uşoară.

În scurt timp, soarele insulei transformă costumul într-un cuptor claustrofobic. Deja transpirând, Duncan se luptă să păşească pe terenul accidentat. Abia reuşea să-şi îndoaie mâinile şi picioarele.

Nici unul dintre ceilalţi elevi nu purta o armură similară, dar Duncan nu se simţea norocos.

— Mai degrabă aş purta un scut personal, spuse, cu vocea înăbuşită în coiful ca o cutie de rezonanţă.

— Ridică arma, ordonă maestrul pentru instrucţia începătorilor.

Ca un prizonier în cătuşe, Duncan ridică stângaci sabia. Cu un efort conştient, strânse mănuşile ţepene de metal la locul lor, în jurul mânerului.

— Adu-ţi aminte, Duncan, ai cea mai bună armură... se presupune că e cel mai mare avantaj. Acum, apără-te.

Auzi un strigăt de dincolo de raza sa vizuală restrânsă şi dintr-o dată se trezi înconjurat de alţi recruţi. Aceştia îl loveau din toate părţile cu săbii convenţionale, zăngănind în platoşa de oţel. Suna ca o grindină brutală pe un acoperiş subţire de metal.

Duncan se roti şi lovi cu sabia, dar se mişca prea încet. O izbitură se abătu asupra coifului, făcându-i urechile să ţiuie. Deşi se balansă din nou, abia reuşea să-şi vadă adversarii prin viziera coifului, iar ei se dădeau uşor la o parte din faţa loviturilor. O altă lamă nimeri platoşa de pe umăr. Căzu în genunchi, luptându-se să se ridice înapoi în picioare.

— Ei, întoarce loviturile, Idaho, îl îndemnă Jeh-Wu, ridicând sprâncenele a nerăbdare. Nu sta acolo degeaba!

Duncan şovăia să-şi rănească colegii cu sabia sa uriaşă, dar nici una dintre loviturile sale cu latul lamei nu-şi atingea măcar ţinta. Elevii se întoarseră să-l ciocănească iar. Sudoarea i se scurgea pe piele şi pete negre îi dansau în faţa ochilor. Aerul din coif devenise sufocant.

Pot să lupt mai bine de-atât!

Duncan răspunse cu mai multă energie, dar elevii evitară împunsăturile şi rotirile. Armura grea îl împiedica să se mişte liber. Pentru urechile lui, şuieratul respiraţiei şi bătăile inimii erau asurzitoare.

Atacul continuă iarăşi şi iarăşi până când, în cele din urmă, tânărul se prăbuşi pe pietrişul neregulat. Maestrul de instrucţie veni lângă el şi-i scoase coiful greu. Duncan clipi în lumina orbitoare a soarelui. Gâfâia, scuturându-şi din ochi transpiraţia sărată. Armura grea îl ţintuia la pământ ca piciorul unui uriaş.

Jeh-Wu se aplecă deasupra lui.

— Aveai cea mai bună armură dintre noi toţi, Duncan Idaho. Aveai şi cea mai mare sabie...

Maestrul de instrucţie se uită în jos, către silueta lui neajutorată şi-l aşteptă să se gândească.

— Totuşi, ai eşuat complet. Crezi că poţi să ne explici de ce?

Duncan rămase tăcut; nu-şi căută nici o scuză pentru maltratarea şi stânjeneala pe care le suferise în timpul exercițiului. Era limpede că existau greutăți în viață pe care un bărbat trebuia să le înfrunte şi să le învingă. Va accepta ostilitatea şi o va folosi pentru a deveni mai puternic. Viața nu era întotdeauna dreaptă...

Jeh-Wu se întoarse către ceilalți elevi.

— Spuneți-mi ce lecție putem învăța de aici...

Un recrut scund, cu pielea întunecată, de pe lumea artificială Al-Dhanab rosti imediat, pe un ton răstit:

— Apărarea perfectă nu este întotdeauna un avantaj. Protecția completă poate deveni o piedică, pentru că te limitează din alte puncte de vedere.

— Bine.

Jeh-Wu îşi plimbă un deget de-a lungul cicatricei de pe bărbie.

— Altceva?

— Libertatea de mişcare e o apărare mai bună decât o armură împovărătoare, adăugă Hiih Resser. Şoimul e mai bine apărat împotriva unui atac decât broasca țestoasă...

Duncan se strădui să se ridice în capul oaselor şi împinse sabia grea deoparte cu dezgust. Completă cu glas răguşit:

— Iar arma cea mai mare nu e întotdeauna cea mai mortală!

Maestrul îşi coborî privirea spre el, cu cozile atârnând, şi zâmbi cu sinceritate.

— Excelent, Idaho. Poate înveți ceva de aici...

26

Învață să recunoşti viitorul în felul în care un timonier identifică stelele călăuzitoare şi corectează cursul vasului său. Învață din trecut; nu-l folosi niciodată pe post de ancoră.

SIGAN VISEE, Prim Instructor Şef, Şcoala de Navigatori a Ghildei

Mult dedesubtul grotelor oraşului pe Ix, tunelele subterane fierbinți erau luminate în roşu şi portocaliu. Cu multe generații în urmă, arhitecții ixieni foraseră găuri căptuşite cu câmpuri de forță în mantaua topită a planetei, puțuri fără fund care serveau drept guri flămânde pentru deşeurile industriale. Aerul dens mirosea a chimicale înțepătoare şi a sulf.

Muncitorii suboizi transpirau în schimburi de douăsprezece ore lângă benzile rulante care aruncau deşeurile peste marginea puțurilor, în focurile de pucioasă. Paznici tleilaxu în robe transpirau stând în picioare, plictisiți şi neatenți. Muncitorii cu chipuri inexpresive aveau grijă de benzi, scoțând obiectele de valoare, bucățele sclipitoare de metal prețios, sârme şi componente de la resturile smulse din fabricile ajunse la fier vechi.

La slujbă, C'tair Pilru fura tot ce putea.

Neobservat pe marginea benzii, tânărul putea să pună mâna pe câteva cristale valoroase şi chiar pe o grilă de microsenzor. După raidul sardaukarilor împotriva luptătorilor pentru libertate, cu două luni în urmă, nu mai exista nici o rețea care să-l aprovizioneze cu componentele tehnice de care avea nevoie. Acum era complet singur în bătălie, dar refuza să se dea bătut.

Timp de două luni, trăise într-o continuă paranoia. Deşi mai avea câteva contacte periferice în peşterile portului de intrare şi la docurile unde se procesau resursele, toți rebelii pe care-i ştia C'tair, toți contrabandiştii cu care făcuse afaceri, fuseseră măcelăriți.

Se ținu cu disperare în umbră, evitând locurile pe unde mergea înainte, speriat că vreunul dintre rebelii capturați şi interogați ar fi putut să ofere indicii privind identitatea

sa. Lipsit chiar şi de contactul cu Miral Alechem, coborî — la propriu — şi mai adânc în subteran decât coborâse vreodată, lucrând într-o echipă de la puțurile de evacuare a deşeurilor.

Alături de el, unul dintre muncitorii de la evacuare se agita prea mult, arunca prea des priviri în jur. Simțise inteligența în C'tair, deşi tânărul brunet îl evita cu meticulozitate. Nu-i întâlni niciodată privirile, nu porni nici o conversație, deşi colegul său de muncă dorea în mod evident să stabilească o legătură... C'tair bănuia că bărbatul era un alt refugiat care pretindea că este mult mai puțin decât în realitate. Dar C'tair nu-şi putea permite să aibă încredere în nimeni.

Îşi păstra comportarea monotonă, gândindu-se să-şi schimbe slujba. Un coleg curios putea fi periculos, poate chiar un imitator dansator-față. C'tair putea fi nevoit să fugă înainte ca cineva să se apropie de el. Tleilaxu nimiciseră sistematic clasa mijlocie ixiană, ca şi pe nobili, şi nu aveau să se lase până când nu vor fi făcut una cu pământul până şi praful de pe tălpile lor.

Însoțiți de un maestru, gardieni în robe se apropiară de ei într-o după-amiază, în mijlocul schimbului. Cu părul atârnându-i moale peste ochii obosiți, C'tair era leoarcă de sudoare. Tovarăşul său cel curios încremeni, apoi se concentră cu furie asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

C'tair îngheță şi i se făcu rău. Dacă tleilaxu veniseră după el, dacă ştiau cine e, îl vor tortura zile întregi înainte să-l execute. Încordă muşchii, gata de luptă. Poate reuşea să arunce vreo câțiva dintre ei în puțul de magmă fără întoarcere, înainte să fie ucis.

În schimb, gardienii se apropiară de omul agitat de lângă C'tair. Îndrumându-i, maestrul tleilaxu îşi frecă mâinile ca nişte păianjeni şi zâmbi. Avea nasul lung şi bărbia îngustă; pielea cenuşie arăta de parcă ar fi fost spălată cu leşie toată viața.

— Tu, cetățene-suboid... sau orice-ai fi. Ți-am descoperit adevărata identitate!

Bărbatul ridică iute ochii, aruncă o privire spre C'tair ca şi cum i-ar fi implorat ajutorul, dar C'tair îi ocoli privirea cu grijă.

— Nu mai e nevoie să te ascunzi, continuă maestrul cu voce siropoasă. Am găsit înregistrări. Ştim că în realitate ai fost contabil, unul dintre cei care făceau inventarul produselor de fabricație ixiană.

Gardianul lăsă o mână pe umărul bărbatului. Acesta se zbătu, intră în panică. Toată prefăcătoria dispăru.

Maestrul tleilaxu se apropie, mai mult patern decât amenințător.

— Ne judeci greşit, cetățene. Am cheltuit mult efort să dăm de urma ta pentru că avem nevoie de serviciile tale. Noi, Bene Tleilax, noii tăi stăpâni, avem nevoie de muncitori inteligenți care să ne ajute la cartierul general al guvernului nostru. Ne-ar fi de folos cineva cu talentul tău matematic.

Maestrul arătă cu un gest încăperea fierbinte, urât-mirositoare. Huruitul benzii rulante continua, aruncând pietre şi bucăți răsucite de metal peste buza găurii arzânde.

— Munca aceasta este mult sub capacitățile tale... Vino cu noi şi-ți vom da de făcut ceva mult mai interesant şi mai demn de atenție.

Cu un surâs vag de speranță, omul încuviință timid.

— Sunt foarte bun la contabilitate. Aş putea să vă ajut. Aş putea fi foarte valoros. Trebuie să conduceți lucrurile ca pe o afacere, ştiți...

C'tair ar fi vrut să strige un avertisment. Cum putea fi atât de prost? Dacă supraviețuise doisprezece ani sub dominația tleilaxu, cum putea să nu fie conştient de un truc atât de evident?

— Hai, hai, spuse maestrul. Vom avea o şedință a consiliului, şi ne poți spune toate ideile tale.

Gardianul îl privi cu asprime pe C'tair, iar inima ixianului îngheță din nou.

— Te interesează treburile noastre, cetățene?

C’tair făcu toate eforturile să-şi păstreze expresia lâncedă, să nu lase teama să i se vadă în ochi, să vorbească încet şi indiferent.

— Acum o să fie mai mult de muncă pentru mine...

Se uită amărât la banda rulantă.

— Atunci, munceşte mai mult!

Paznicul şi maestrul tleilaxu plecară împreună cu prizonierul. C’tair se întoarse la treburile lui, căutând în gunoaie, culegând fiecare obiect înainte să se rostogolească în puțul adânc...

Două zile mai târziu, C’tair şi schimbul său primiră ordinul să se adune la nivelul de jos al grotei principale, ca să poată urmări execuția contabilului „spion”.

*

Când dădu din întâmplare peste Miral Alechem, în timpul rutinei sale zilnice, C’tair îşi ascunse bine surpriza.

Îşi schimbase iarăşi slujba, nervos din cauza arestării contabilului ascuns. Nu folosea niciodată aceeaşi cartelă de identitate mai mult de două zile în şir. Se muta de la o slujbă la alta, suportând câteva priviri curioase, dar muncitorii ixieni aveau grijă să nu pună prea multe întrebări. Orice străin putea foarte bine să fie un dansator-față care se infiltrase în echipele de lucru, încercând să surprindă zvonuri despre tulburări sau planuri secrete de sabotaj.

De data asta, C’tair trebuise să aştepte şi să-şi facă planuri noi. Frecventa stații diferite de distribuire a hranei, stând la cozi lungi unde se împărțea muncitorilor mâncare gătită fără gust.

Tleilaxu îşi puseseră la lucru tehnologia lor biologică, producând în cuve ascunse hrană de nerecunoscut. Creşteau legume şi rădăcini prin diviziune celulară, astfel încât plantele produceau numai tumori informe de material comestibil. Masa devenise un proces oarecare, mai degrabă decât o activitate plăcută, o corvoadă în aceeaşi măsură ca şi muncile de rutină din timpul unui schimb.

C’tair îşi amintea de vremurile petrecute în Marele Palat cu tatăl său, ambasadorul pe Kaitain, şi cu mama sa, o reprezentantă importantă a Ghildei. Gustau delicatese de pe alte lumi, cele mai fine aperitive şi salate, cele mai bune vinuri importate. Asemenea amintiri păreau acum doar fantezii. Nu reuşea să-şi readucă în minte gustul acelor mâncăruri...

Stătea deoparte la sfârşitul cozii, ca să nu trebuiască să se lupte cu ceilalți muncitori care împingeau. Când îşi primi porția de la cea care servea, observă ochii mari şi negri, părul ciopârțit neregulat şi chipul îngust, dar atrăgător, al lui Miral Alechem. Privirile li se întâlniră şi o scânteie de recunoaştere se aprinse între ei, dar amândoi ştiau că nu trebuie să vorbească. C’tair se uită în spate, către zona cu mese şi scaune, iar Miral ridică lingura.

— Stai la masa aceea. Tocmai s-a eliberat.

Fără să pună întrebări, C’tair se aşeză pe locul arătat şi începu să mănânce. Se concentră asupra mâncării, mestecând încet ca să-i lase ei tot timpul de care avea nevoie.

În scurt timp, coada şi schimbul de masă se terminară. Miral trecu pe lângă el, ducându-şi propria ei tavă cu mâncare. Deşi C’tair n-o privi direct, începură să vorbească în şoaptă, mişcând buzele cât mai puțin posibil.

— Lucrez la stația asta de distribuție, zise Miral. Mi-a fost teamă să-mi schimb slujba pentru că aş putea să atrag atenția asupra mea.

— Eu am o mulțime de cartele de identitate, răspunse C’tair.

Nu-i dăduse niciodată numele lui adevărat, şi aşa avea de gând să lase lucrurile.

— Am rămas numai doi, spuse Miral. Din tot grupul.

— Vor mai fi şi alții. Încă mai am unele contacte. Deocamdată însă, lucrez singur.

— Nu poți face prea multe în felul ăsta...

— Nu pot face nimic dacă sunt mort!

Când ea îşi sorbi mâncarea fără să spună nimic, el continuă:

— Am luptat singur doisprezece ani.

— Şi n-ai realizat destul...

— N-o să fie niciodată destul până când tleilaxu nu vor pleca şi Ix nu va fi redat poporului nostru!

Strânse buzele, temându-se să nu fi vorbit prea vehement. Mai luă două îmbucături.

— Nu mi-ai spus niciodată la ce lucrezi, ce faci cu componentele acelea tehnice pe care le tot aduni. Ai un plan?

După ce îi aruncă o privire, Miral întoarse repede capul.

— Construiesc un dispozitiv de detecție. Trebuie să aflu ce fac tleilaxu în pavilionul acela de cercetări pe care-l păzesc atât de bine.

— Este ecranat, murmură C'tair. Am încercat deja...

— De aceea am nevoie de un dispozitiv nou. Cred... cred că acele instalații sunt motivul din spatele întregii preluări.

C'tair era uluit.

— Ce vrei să spui?

— Ai observat că experimentele tleilaxu au intrat într-o nouă fază? Se întâmplă ceva foarte urât şi neplăcut.

C'tair se opri cu lingura în aer, îi aruncă o privire, apoi plecă ochii către castronul lui aproape gol. Va trebui să mănânce mai încet dacă voia să termine conversația fără ca cineva să observe.

— Femeile noastre dispar, explică Miral cu un ton tăios. Femei tinere, fertile şi sănătoase... Le-am urmărit cum dispar de la locurile lor de muncă.

C'tair nu rămăsese destul într-un loc ca să observe asemenea amănunte. Înghiți cu greutate.

— Sunt răpite pentru haremurile tleilaxu? Dar ar lua ei femei ixiene „ne-curate"?

După cum se presupunea, nimeni din afară nu văzuse vreodată o femeie tleilaxu; auzise că Bene Tleilax îşi păzeau femeile cu mult zel, protejându-le de stricăciunea şi perversiunile imperiului. Poate că femeile tleilaxu erau ținute ascunse pentru că erau la fel de urâte ca bărbații...

Putea fi doar o coincidență că femeile dispărute erau toate sănătoase şi la vârsta procreerii? Asemenea femei ar fi fost cele mai bune concubine... dar mohorâții tleilaxu nu păreau genul care să se dedea la plăceri sexuale extravagante.

— Cred că răspunsul are ceva de-a face cu ceea ce se-ntâmplă în pavilionul acela ecranat, sugeră Miral.

C'tair lăsă lingura din mână. Mai avea în castron doar o înghițitură.

— Atâta lucru ştiu şi eu: invadatorii au venit aici cu un scop teribil, nu numai să ne preia fabricile sau să cucerească această lume. Au alte intenții. Dacă voiau să pună mâna pe Ix doar pentru profit, n-ar fi demontat atâtea fabrici. N-ar fi oprit producția modelului nou de transspațiale, a manechinelor de luptă reactive şi a altor produse care aduceau o avere Casei Vernius.

Încuviințând, ea adăugă:

— De acord. Vor să realizeze altceva — şi o fac în spatele scuturilor şi al uşilor închise. Poate voi afla ce e...

Miral îşi termină mâncarea şi se ridică de la masă.

— Dacă aflu, o să-ți spun.

După plecarea ei, C'tair simți iar o scânteie de speranță, pentru prima dată după multe luni. Măcar nu era singurul care lupta cu tleilaxu... Dacă o altă persoană era

implicată în efort, ceilalți trebuie să fi format şi ei, ici şi colo, mici celule de rezistență. Dar nu auzise să se mai fi întâmplat nimic de luni de zile.

Speranțele i se ofiliră. Nu putea suporta ideea să aştepte ocazia potrivită, zi după zi, săptămână după săptămână. Poate că gândise la scară prea mică. Da, trebuia să schimbe tactica şi să contacteze sprijin *din afară*. Va trebui să ajungă la cineva din afara planetei, cu orice risc. Avea nevoie să caute aliați puternici ca să-l ajute să-i răstoarne pe tleilaxu.

Şi ştia despre o persoană care avea mult mai mult în joc decât el.

27

Necunoscutul ne înconjoară în orice moment dat. Acolo căutăm noi cunoaşterea.

MAICA SUPERIOARĂ RAQUELLA BERTO-ANIRUL: Discurs împotriva fricii

Sub ornamentatul Portic al Măştilor din palatul imperial, doamna Anirul Corrino stătea cu o delegație de la curtea lui Shaddam. Cu toții purtau găteli extravagante, unii ridicol de împopoțonați, şi aşteptau sosirea a încă unui demnitar. Era o rutină zilnică, dar acest oaspete era diferit...

Contele Hasimir Fenring fusese întotdeauna periculos.

Anirul plecă pleoapele în lumina dimineții veşnic fără cusur de pe Kaitain, urmări păsările colibri dresate zburând din floare-n floare... De pe orbită, vigilenții sateliți de control meteorologic manevrau curgerea maselor de aer cald şi rece pentru a menține un climat optim în jurul palatului. Pe obraji, femeia simțea sărutul delicat al unei brize calde, exact accentul potrivit pentru o zi perfectă.

Perfectă... cu excepția sosirii contelui Fenring. Deşi se însurase cu o Bene Gesserit la fel de ageră ca şi el, Fenring încă îi mai dădea fiori; îl înconjura o aură neliniştitoare de sânge vărsat. În calitate de Maică Kwisatz, Anirul ştia fiecare amănunt al schemei genetice, ştia că acest om se născuse ca un potențial Kwisatz Haderach pe una dintre ramurile programului — dar fusese găsit cu deficiențe şi rămăsese o fundătură biologică.

Dar Fenring avea o minte extraordinar de ascuțită şi ambiții periculoase. Deşi îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la Arrakeen ca ministru imperial al mirodeniei, îl avea la degetul mic pe prietenul său din copilărie, Shaddam. Anirul detesta această influență, pe care nici *ea*, ca soție a Împăratului, n-o avea.

Cu un huruit pompos, o trăsură deschisă trasă de doi lei aurii de Harmonthep se apropie de porțile palatului. Soldații din gardă îi făcură contelui semn să intre, şi trăsura dădu roată pe aleea circulară, într-un freamăt de roți şi labe enorme potcovite cu un aliaj prețios. Lacheii păşiră în față să deschidă portiera smălțuită a trăsurii. Anirul aştepta împreună cu suita ei, surâzând ca o statuie.

Fenring coborî pe pardoseala de gresie a porticului. Se gătise pentru recepție cu un frac negru şi joben, o eşarfă stacojiu cu aur şi însemnele țipătoare ale slujbei. Pentru că împăratul admira podoabele regale, pe conte îl amuza să-i cânte în strună.

Îşi scoase pălăria şi se înclină, apoi ridică spre ea ochii mari, sclipitori.

— Doamnă Anirul, îmi pare atât de bine să vă văd, hmmm...

— Conte Fenring, răspunse ea plecând uşor capul şi zâmbind plăcut. Bine ai venit înapoi pe Kaitain!

Fără vorbe sau politețuri în plus, îşi puse pălăria la loc pe capul nu prea arătos şi trecu pe lângă ea către audiența imediată la Împărat. Anirul îl urmă la distanță, încadrată de ceilalți membri ai curții, arătând ca nişte păuni.

Fenring avea acces direct la Shaddam, şi pentru Anirul părea evident faptul că-i păsa prea puțin de antipatia ei, nici nu se întrebase vreodată de ce-şi făcuse o

asemenea părere. Iar contele nu ştia nimic despre locul său ratat din schema genetică, nici despre potențialul pe care-l pierduse.

Lucrând cu sora Margot Rashino-Zea, cu care se măritase mai târziu, Fenring dăduse o mână de ajutor la aranjarea căsătoriei lui Shaddam cu o Bene Gesserit de rang ascuns — chiar doamna Anirul. La vremea aceea, noul Împărat avusese nevoie să-şi asigure o alianță subtilă, dar puternică, în tranziția agitată de după moartea bătrânului Elrood.

Nesăbuit, Shaddam nu reuşea să-ți vadă poziția precară, nici măcar acum. Scandalul cu Grumman era doar o manifestare a neliniştii din întreg imperiul, la fel ca şi gesturile continue de sfidare, vandalism şi desfigurare a monumentelor Corrino. Oamenii nu se mai temeau de el şi nici măcar nu-l mai respectau.

Pe Anirul o deranja faptul că Împăratul credea că nu mai are nevoie de influența Bene Gesserit şi îşi consulta rareori bătrâna dreptvorbitoare, Cucernica Maică Lobia. Era şi din ce în ce mai enervat pe Anirul pentru că nu avea fii, ca urmare a ordinelor secrete din partea Comunității.

Imperiile se ridică şi se prăbuşesc, gândi Anirul, *dar Bene Gesserit rămâne*.

Urmându-l pe Fenring, îi urmări paşii atletici în timp ce mergea spre sala tronului soțului ei. Nici Shaddam, nici Fenring nu înțelegeau toate subtilitățile şi activitățile de culise care țineau imperiul unit. Bene Gesserit se distingeau în domeniul istoriei, unde strălucirea şi pompa ceremoniilor n-aveau nici o importanță. Comparați cu Maica Kwisatz Anirul, atât Împăratul Padişah cât şi Hasimir Fenring erau simpli amatori — şi nici măcar n-o ştiau.

Surâse în sinea ei, împărtăşindu-şi amuzamentul cu mulțimea surorilor din Celelalte Memorii, însoțitoarele ei permanente din mii de vieți trecute. Programul genetic vechi de mii de ani va culmina în curând cu naşterea unui mascul Bene Gesserit cu puteri extraordinare. Se va întâmpla peste două generații... dacă toate planurile dau roade.

Aici, în timp ce purta masca de soție devotată a împăratului, Anirul trăgea toate sforile, controla fiecare efort. Ea o trimisese pe Mohiam înapoi pe Wallach IX, unde lucra cu fiica ei secretă, concepută cu baronul Harkonnen. Le urmărea pe celelalte surori cum țeseau planuri înăuntrul altor planuri, pentru a o pune pe Jessica în contact cu Casa Atreides...

În fața ei, Fenring mergea încrezător, cunoscându-şi drumul prin palatul imperial de mărimea unui oraş mai bine decât orice om, mai bine chiar şi decât împăratul Shaddam însuşi. Traversă un magnific vestibul tapetat cu giuvaieruri şi păşi în camera pentru audiențe imperiale. Încăperea imensă conținea unele dintre cele mai prețioase comori ale artei dintr-un milion de lumi, dar Fenring le mai văzuse pe toate înainte. Fără să arunce nici măcar o privire în urmă, aruncă pălăria unui lacheu şi porni pe podeaua de piatră lustruită, către tron. Era un drum lung.

Anirul păşi lin către una dintre coloanele masive de susținere. Curtenii se plimbau de colo-colo cu gesturi pline de sine, intrând din timp în timp în alcovurile particulare de unde puteau trage cu urechea la ultimele bârfe. Anirul ocoli sculpturi neprețuite în drum spre un alcov mai bun din punct de vedere acustic, unde stătea deseori, la o distanță de unde putea auzi totul mai uşor.

Pe tronul albastru-verzui, translucid, al Leului de Aur, stătea Împăratul Padişah Shaddam al IV-lea, al optzeci şi unulea din familia Corrino la cârma imperiului. Purta îmbrăcăminte în stil militar, garnisită cu medalii zornăitoare, insigne şi barete. Copleşit de greutatea însemnelor rangului, abia se mai putea mişca.

Ofilita lui dreptvorbitoare, Lobia, stătea într-un alcov lângă o latură a tronului de cristal. Lobia era cel de-al treilea suport al trepiedului de consilieri al lui Shaddam, care îi mai includea pe şambelanul Ridondo şi pe Hasimir Fenring (cu toate că, de la exilul puternic mediatizat al contelui, Împăratul îl consulta rareori în public).

Shaddam refuza să-şi bage în seamă soția. Cincisprezece surori Bene Gesserit, stabilite la palat, pluteau ca nişte umbre tăcute între încăperi... prezente, dar în acelaşi timp absente. Aşa cum *intenționase* el să fie. Loialitatea lor față de Shaddam nu era pusă la îndoială, în special după căsătoria sa cu Anirul. Unele slujeau ca doamne de onoare, în timp ce altele aveau grijă de fiicele regale — Irulan, Chalice şi Wensicia —, pe care într-o bună-zi urmau să le instruiască.

Observatorul imperial cu chip de dihor săltă de-a lungul unui covor roşu ca un fluviu, apoi în susul treptelor joase şi late, ale podiumului de la baza tronului. Shaddam se aplecă în față de pe postamentul său, iar Fenring se opri, se înclină adânc şi privi în sus, cu un surâs contractându-i buzele.

Nici chiar Anirul nu ştia de ce se grăbise contele să vină de pe Arrakis.

Dar Împăratul nu părea mulțumit.

— Ca slujitor al meu, Hasimir, mă aştept să mă ții la curent cu evenimentele din domeniul tău de activitate. Ultimul tău raport e incomplet.

— Hmmm... ah, scuzele mele dacă Înălțimea Voastră este de părere că am omis ceva important.

Fenring vorbea repede, în timp ce mintea sa alerga printre posibilități, încercând să ghicească motivul mâniei lui Shaddam.

— Nu doresc să vă deranjez cu fleacuri de care mă pot ocupa foarte bine eu însumi.

Ochii îi fugeau dintr-o parte în alta, calculând.

— Ăăă... ce vă preocupă, Sire?

— Am auzit zvonuri că Harkonnenii suferă mari pierderi în oameni şi utilaje pe Arrakis, datorită acțiunilor de gherilă. Producția de mirodenie a început iar să scadă şi am fost deranjat de plângeri din partea Ghildei Spațiale. Cât de mult din toate astea e adevărat?

— Hmmm... ăă... Împărate, Harkonnenii se vaită prea mult. Poate că este un truc pentru a ridica prețul melanjului pe piața liberă sau pentru a justifica o cerere de scădere a tarifelor imperiale? Ce explicații a dat baronul?

— Nu l-am putut întreba, zise Shaddam, declanşându-şi propria capcană. Potrivit rapoartelor de pe un transspațial abia sosit, s-a dus pe Wallach IX cu o fregată complet înarmată. Ce înseamnă toată chestia asta?

Alarmat, Fenring înălță din sprâncene, apoi îşi scărpină nasul lung.

— Şcoala Maicilor Bene Gesserit? Eu... hmmm... ca să fiu cinstit, nu ştiam asta. Baronul nu pare genul care să se consulte cu Comunitatea surorilor!

La fel de uluită, Anirul se aplecă de la locul ei de ascultare. Ce motiv ar putea avea baronul să meargă pe Wallach IX? Cu siguranță nu ca să obțină consiliere, pentru că nu făcea nici un secret din antipatia lui pentru Comunitate, după ce aceasta îl silise să le furnizeze o fiică sănătoasă pentru programul genetic. Atunci de ce ar aduce o navă militară? Îşi potoli pulsul accelerat. Asta nu suna deloc bine...

Împăratul pufni.

— Nu eşti cine ştie ce observator, nu-i aşa, Hasimir? Şi-atunci, de ce-a avut loc o desfigurare bizară a celei mai costisitoare statui ale mele din Arsunt? Asta-i chiar în curtea ta!

Fenring clipi din ochii mari şi negri.

— Nu ştiam de nici un act de vandalism la Arsunt, Sire. Când s-a întâmplat?

— Cineva şi-a luat libertatea de a adăuga organe genitale, corecte din punct de vedere anatomic, părții din față a portretului meu imperial — dar, pentru că infractorul a făcut organul atât de mic, nici măcar nu l-a văzut nimeni până de curând!

Fenring reuşi destul de greu să-şi înăbuşe râsul.

— Asta e foarte... hmmm... neplăcut, Sire.

— Eu nu găsesc acest lucru atât de amuzant, în special dacă-l adăugăm altor jigniri şi insulte. Şi asta se întâmplă de ani de zile. Cine-o face?

Brusc, Shaddam se sculă de pe tron şi îşi netezi cu mâna partea din față a uniformei, făcând să sune medaliile şi insignele.

— Vino în bârlogul meu particular, Hasimir. Trebuie să discutăm despre asta mai amănunțit.

Când înălță capul cu un gest trufaş, *imperial*, Fenring reacționă prea calm. Anirul îşi dădu seama că, deşi afronturile pe care le menționase Shaddam erau destul de adevărate, discuția fusese doar un truc menit să-l aducă aici pe conte pentru alte scopuri. Ceva ce nu vor discuta de față cu alții.

Bărbații sunt atât de neîndemânatici când încearcă să păstreze secrete!

Deşi ar fi găsit şi aceste secrete destul de interesante, Anirul era mult mai preocupată şi alarmată de intențiile baronului pe Wallach IX. Ea şi cu dreptvorbitoarea Lobia, de pe laturi opuse față de tronul imperial, comunicau prin semne discrete ale mâinilor.

Un mesaj va fi trimis imediat către Şcoala Maicilor. Bătrâna, dar abila Harishka va avea posibilități ample de a plănui un răspuns adecvat.

28

Gândirea şi metodele prin care gândurile sunt comunicate creează inevitabil un sistem îmbibat de iluzii.

Învățătură zensunnită

În timp ce vrăjitoarea cu înfățişare arogantă, Cristane, îl conducea pe baron prin labirintul de coridoare umbroase, bastonul acestuia ciocănea cu zgomot ca de împuşcături pe podeaua din lespezi de piatră. Cu cei şase soldați în spatele lui, şchiopăta tot înainte, încercând să țină pasul.

— Maica voastră Superioară n-are de ales decât să asculte, zise baronul cu voce stridentă. *Dacă nu capăt tratamentul de care am nevoie, Împăratul va afla despre crimele Comunității!*

Cristane îl ignoră; îşi dădu la o parte de pe frunte părul scurt, castaniu, şi nu se uită în urmă.

Era o noapte umedă pe Wallach IX şi liniştea de afară era întreruptă doar de vântul rece. Globuri galbene luminau coridoarele complexului de clădiri al şcolii. Nu se ivi nici o soră şi nu se vedeau mişcând decât umbre. Baronul se simțea de parc-ar fi mers printr-un mormânt — ceea ce *putea* să ajungă, dacă el îşi va prezenta vreodată cazul în fața Landsraadului. Încălcarea Marii Convenții era cea mai gravă crimă pe care vrăjitoarele ar fi putut-o comite. El avea toate atuurile.

Aureolată de lumina pulsatorie a licurigloburilor prost reglate, Cristane continuă să meargă până când imaginea ei păru să se estompeze. Tânăra vrăjitoare se uită în urmă, dar nu-i aşteptă. Când unul dintre soldați încercă să-l ajute pe baron, el reacționă dându-i mâna la o parte şi mergând mai departe singur, atât de bine cât putea să se descurce. Un fior îi traversă şira spinării, ca şi cum cineva i-ar fi şoptit un blestem în ureche.

Bene Gesserit aveau talente de luptă ascunse, şi trebuiau să fie roiuri întregi în vizuina asta. Şi dacă Maicii Superioare nu-i păsa de acuzațiile lui? Dacă bătrâna cotoroanță credea că sunt doar o cacialma? Nici măcar soldații săi înarmați nu puteau face nimic pentru a împiedica vrăjitoarele să-l ucidă în propriul lor cuib, dacă s-ar fi hotărât să-l atace...

Dar baronul ştia că nu îndrăzneau să acționeze împotriva lui.

Unde se ascund vrăjitoarele? Apoi rânji. *Trebuie să le fie frică de mine!*

Într-un acces de furie, baronul revăzu cererile pe care le va face: trei concesii simple şi nu va înainta acuzații oficiale în Landsraad — un tratament pentru boala lui, predarea lui Gaius Helen Mohiam, întreagă şi gata pentru a fi complet umilită... şi restituirea celor două fiice pe care fusese silit să le procreeze. Baronul era curios să afle cum se potriveau progeniturile lui în planurile vrăjitoarelor, dar presupunea că ar fi putut să renunțe la această pretenție dacă era necesar. Oricum nu-şi dorea cu adevărat două puştoaice, dar împreună îi dădeau o marjă de negociere sporită.

Sora Cristane o luă înainte, iar soldații rămaseră în urmă ca să țină pasul cu mersul lui greoi, dureros. Femeia coti după un colț, undeva în față. Licuriglobурile pulsânde păreau prea galbene, prea pline de paraziți. Începeau să-i dea o durere de cap şi nici nu mai vedea prea limpede.

Când suita baronului dădu colțul, văzură doar un hol pustiu. Cristane dispăruse.

Zidurile reci de piatră reflectau şoaptele deconcertate ale escortei Harkonnen. O adiere slabă, ca o respirație cadaverică, se prelingea prin aer şi se strecura pe sub hainele baronului. Fără să vrea, acesta avu un frison. Auzi o şoaptă slabă, ca tropăitul unor picioruşe de rozătoare, dar nu zări nici o mişcare.

— Ia-o înainte şi verifică! îl înghionti pe conducătorul escortei de lângă el. Unde s-a dus?

Unul dintre soldați luă în mână laserul de pe umăr şi porni în fugă de-a lungul coridorului luminat de licuriglobуri. După câteva clipe strigă înapoi:

— Aici nu-i nimic, domnule baron!

Vocea lui avea un ton fantomatic, sec, de parcă locul acesta absorbea din aer sunetul şi lumina.

— Nu se vede nimeni, nicăieri!

Baronul aşteptă cu simțurile treze. Pe spate i se prelingea o sudoare rece şi-şi strânse ochii negri ca de păianjen, cuprins mai curând de consternare decât de teroare.

— Cercetați toate coridoarele şi încăperile din jur şi întoarceți-vă să-mi raportați!

Baronul se uită de-a lungul coridorului, refuzând să avanseze mai departe în capcană.

— Şi nu fiți atât de nervoşi încât să vă omorâți unii pe alții...

Oamenii lui dispărură din raza vizuală, apoi nu le mai auzi nici strigătele, nici sunetul paşilor. Se simțea aici ca într-un mausoleu. Şi era al naibii de frig! Şchiopătă până într-un alcov şi se rezemă cu spatele de un perete, gata să se apere. Scoase din toc un pistol cu săgeți, verifică încărcătura de ace otrăvite... şi îşi ținu respirația.

Un licuriglob pâlpâi deasupra capului, apoi se estompă. Hipnotic.

Se auzi zgomotul unor paşi alergând, apoi apăru unul dintre oamenii lui, cu respirația tăiată.

— Vă rog să veniți cu mine, domnule baron. Trebuie să vedeți asta...

Neliniştit, soldatul îl conduse în josul unei scări scurte şi pe lângă o bibiliotecă unde rulau încă filmocărți, vocile lor şoptite zumzăind în gol, fără ascultători. Pe unele scaune mai rămăseseră adânciturile din pernele pe care stătuseră spectatorii, doar cu câteva clipe în urmă. Toată lumea dispăruse, fără să se ostenească să închidă programele. Difuzoarele în surdină sunau ca glasurile unor fantome pe cale să dispară...

Neliniştea baronului crescu pe măsură ce trecea şchiopătând, împreună cu soldații, de la o cameră la alta, apoi dintr-o clădire în alta. Nu găsiră pe nimeni, nici măcar când oamenii săi folosiră nişte scanere primitive pentru detectarea urmelor de viață. Unde erau vrăjitoarele? În catacombe? Unde dispăruse Cristane, însoțioarea lui?

Mânia aprinse obrajii baronului. Cum putea să-şi prezinte cererile maicii vrăjitoare dacă n-o putea găsi? Încerca Harishka să câştige timp? Evitând confruntarea, îi scurtcircuitase răzbunarea. Credea ea că o să plece pur şi simplu?

Detesta să se simtă neajutorat. Balansând bastonul, zdrobi cel mai apropiat cititor din bibliotecă, apoi începu să lovească în dreapta şi-n stânga, spărgând tot ce putea nimeri. Încântați, soldații se apucară să răstoarne mese, să dărâme rafturi, să arunce volume grele prin ferestrele de sticlă...

Asta nu rezolva nimic.

— Ajunge! zise el, apoi îi îndrumă din nou pe coridor.

Dintr-o dată, se trezi într-un birou mare; inscripția aurie de pe uşă o indica drept camera de lucru a Maicii Superioare. Biroul închis la culoare, puternic lustruit, era gol, nicăieri nici un dosar sau registru; scaunul stătea înclinat, ca şi cum fusese împins brusc în spate. Pe o farfurioară de ceramică mai ardea încă tămâie, răspândind un iz slab de cuişoare. O trânti pe podea, într-un nor de cenuşă aromată.

Vrăjitoare blestemate! Baronul se înfioră. Se retraseră din încăpere.

Ajuns din nou afară, deveni dezorientat, copleşit de sentimentul străin, deconcertant, de a fi pierdut. Nici el, nici soldații nu se puteau pune de acord cu privire la drumul corect, înapoi la navetă. Baronul păşi de-a curmezişul unui parc din exterior şi într-un pasaj care ocolea o clădire mare din lemn şi stuc, în care ardeau lumini.

În marea sală de mese, sute de mîncăruri încă aburinde stăteau pe mese lungi de scândură. Băncile erau aşezate ordonat la locul lor. În încăpere nu se afla nici o persoană. *Nimeni...*

Cu degetul, unul dintre soldați împinse o bucățică de carne dintr-un castron cu tocană.

— Nu atinge aia, se răsti baronul. Ar putea fi otravă subdermică!

Şi exact genul de lucruri pe care l-ar încerca vrăjitoarele! Soldatul se dădu înapoi.

Ochii de culoare deschisă ai comandantului trupei aruncară priviri de jur împrejur; uniforma îi era jilavă de transpirație.

— Trebuie să fi plecat de-aici abia acum câteva minute. Mâncarea încă mai miroase...

Baronul înjură şi mătură masa cu bastonul cu cap de vierme, dărâmând pe podea farfurii, ceşti şi alimente. Zornăitul se răsfrânse pe pereții şi tavanul sălii. Dar nici un alt sunet nu se auzi...

Soldații folosiră echipamentul de detecție ca să controleze sub podea, în pereți şi în tavan, îndreptându-l spre toate direcțiile, fără succes.

— Controlați calibrarea detectoarelor ălora! Vrăjitoarele sunt pe-aici, pe undeva, lua-le-ar naiba!

Urmărindu-şi oamenii lucrând febril, baronul clocotea de mânie. Simțea furnicături pe piele. Crezu că a auzit un râset slab, înăbuşit, dar acesta se topi în liniştea spectrală.

— Vrei să dăm foc locului ăstuia, baroane? întrebă comandantul escortei, nerăbdător să pornească incendiul.

Îşi imagină întreaga Şcoală a Maicilor în flăcări, înțelepciunea, şi istoria, şi înregistrările genetice întortochiate — consumate într-un infern de foc. Poate că vrăjitoarele îmbrăcate în negru vor fi prinse în capcană, în ascunzătorile lor zăvorâte, şi arse de vii. *Asta ar merita văzut.*

Scutură însă din cap, furios din cauza răspunsului pe care era silit să-l dea. Până când vrăjitoarele nu-i dădeau tratamentul de care avea nevoie cu disperare, baronul Harkonnen nu îndrăznea să lovească Bene Gesserit.

După aceea, totuşi, va recupera timpul pierdut...

29

Nu există nici o realitate — numai ordinea noastră impusă asupra oricărui lucru.

Dicton de bază al Bene Gesserit

Pentru Jessica era ca un joc de copii... doar că acesta era mortal de serios.

Agitându-se ca liliecii, sute de surori umpleau sala de mese, amuzate să urmărească caraghioslâcurile baronului, evitându-l ca într-un joc de-a baba-oarba. Unele se ghemuiau sub mese; Jessica şi Mohiam stăteau lipite de perete. Toate femeile erau în modul de respirație tăcută, concentrându-se asupra iluziei. Nimeni nu vorbea.

Erau la vedere, dar Harkonnenii amețiți nu le puteau nici vedea, nici simți. Baronul vedea numai ceea ce voia Bene Gesserit-ul să vadă...

În capul mesei principale, stătea bătrâna Maică Superioară, zâmbind ca o şcolăriță în mijlocul unei farse. Harishka îşi încrucişase pe piept mâinile subțiri ca nişte bețe, în timp ce urmăritorii deveneau din ce în ce mai frustrați şi vizibil agitați.

Un soldat trecu la numai câțiva centimetri prin fața Jessicăi. Flutură un detector de urme de viață, aproape lovindu-i fața. Dar soldatul nu vedea nimic în afară de indicații false. Pe cadranul scanerului, datele clipeau şi pâlpâiau când soldatul trecu pe lângă Jessica — şi cu toate acestea, pentru el nu se înregistra pe aparatul de măsură. Aparatele nu puteau fi păcălite cu uşurință... dar oamenii erau altfel.

Viața e o iluzie, care poate fi croită după nevoile noastre, gândi fetița, citând o lecție pe care o învățase de la profesoara ei, Mohiam. Orice adeptă ştia cum să păcălească ochiul, cel mai vulnerabil dintre simțurile umane. Surorile scoteau doar sunete abia perceptibile, îşi domoleau mişcările uşoare.

Ştiind că înfumuratul baron era pe drum, Maica Superioară chemase surorile în sala mare de mese.

— Baronul Harkonnen crede că deține controlul, le spusese cu vocea ei uscată. Se gândeşte să ne intimideze, dar trebuie să-i luăm puterea, să-l facem să se simtă neputincios.

— Trebuie de asemenea să câştigăm timp pentru noi ca să ne gândim la această problemă... şi să-i dăm timp baronului să facă propriile lui greşeli. Harkonnenii nu sunt cunoscuți pentru răbdare.

Prin încăpere, stângacele baron aproape că dădu peste sora Cristane, care alunecă lin într-o parte.

— Ce naiba a fost asta?

Se răsuci, simțind mişcarea aerului, un scurt iz de țesătură.

— Am auzit ceva foşnind, ca o robă. Soldații înălțară armele, dar nu văzură nici o țintă. Bărbatul greoi se cutremură.

Jessica schimbă un surâs cu profesoara ei. Ochii, de obicei lipsiți de emoție ai Cucernicei Maici, jucau de încântare. De la masa ei înaltă, Maica Superioară privea de sus, ca o pasăre de pradă, la bărbații amețiți.

Pregătindu-se pentru hipnoza în masă care-i cuprinsese pe baron şi pe oamenii săi, sora Cristane îşi îngăduise să fie vizibilă pentru ei, astfel încât să-i poată atrage în plasă. Treptat însă, călăuza se estompase din fața ochilor lor, pe măsură ce surorile se concentrau, ațintindu-şi eforturile către aceste victime maleabile.

Baronul se apropie şchiopătând, cu chipul devenit o mască a furiei nestăpânite. Jessica avea ocazia să-i pună piedică, dar preferă să n-o facă.

Mohiam se mişcă alunecând până lângă el, şi-i spuse ceva, încet şi fantomatic:

— Să te *temi*, baroane!

Cu o şoaptă direcționată care ajunse numai la urechile bărbatului gras, acest om pe care-l disprețuia atât de mult, Mohiam dădu drumul unui susur abia perceptibil care răsturna cuvintele litaniei împotriva fricii în ceva complet diferit:

— Să te temi! Frica este ucigaşa minții... Frica este moartea cea mică, aducătoarea distrugerii totale...

Se învârti în jurul lui, îi vorbi la ceafă.

— Nu-ți poți înfrunta frica! Va trece prin tine şi te va contamina!

El flutură violent mâna, ca şi cum ar fi vrut să alunge o insectă sâcâitoare. Arăta tulburat.

— Când ne vom uita pe unde-a trecut frica ta, nu va mai fi nimic din tine...

Uşor, Mohiam se îndepărtă de el.

— Va rămâne numai Comunitatea.

Baronul se opri ca mort din rătăcirile sale, cu chipul palid şi fălcile tremurând. Ochii negri priveau spre stânga, unde stătuse Mohiam cu numai câteva secunde în urmă. Îşi flutură bastonul în acea direcție, atât de energic încât îşi pierdu echilibrul şi căzu pe podea.

— Scoateți-mă de aici! răcni el către soldați.

Doi dintre ei se grăbiră să-l ajute să se ridice în picioare. Comandantul trupei îi conduse către intrarea principală şi afară, prin pasaj, în timp ce soldații rămaşi continuară să caute ținte, legănând încoace şi-ncolo nasurile cârne ale laserelor.

În prag, baronul ezită.

— Vrăjitoare blestemate!

Se uită în jur.

— Pe unde ne întoarcem?

— Pe la dreapta, domnule baron, spuse comandantul cu voce hotărâtă. Fără ca el să ştie, Cristane mergea tiptil lângă el, şoptindu-i indicații în ureche. Ajungând la navetă, o găsiră deja pusă pe pilot automat, gata să-l ducă pe baron înapoi prin sistemele complexe de apărare ale planetei până la fregata de pe orbită.

Fără succes, frustrat, neajutorat... Baronul nu era obişnuit cu asemenea sentimente.

— Nu vor îndrăzni să se atingă de mine! bombăni el.

În apropiere, câteva surori chicotiră.

În timp ce Harkonnenii fugeau ca nişte ogari cu coada între picioare, îi urmau râsetele spectrale din sala de mese.

30

Imobilitatea este deseori confundată cu pacea.

ÎMPĂRATUL ELROOD CORRINO AL IX-LEA

Cu bună dispoziție, noua concubină a lui Rhombur, Tessia, îl însoțea în jurul parcului castelului Caladan. O amuza că prințul exilat părea mai degrabă un copil stângaci, excitat, decât moştenitorul unei Case renegate. Era o dimineață însorită, cu nori de dantelă plutind în înalturi.

— E greu să ajung să te cunosc, prințe, dacă te guduri aşa pe lângă mine.

Se plimbau împreună pe o potecă de pe versantul terasat al unui deal.

El se simțea clar depăşit.

— Ăă... mai întâi, spune-mi Rhombur!

Ea înălță din sprâncene, şi ochii căprui îi sclipiră.

— Să zicem că e un început...

El se înroşi puternic şi porniră mai departe.

— Cred că m-ai vrăjit, Tessia.

Culese o margaretă de câmp dintr-un pâlc de flori de pe un taluz înverzit şi i-o întinse.

— Din moment ce sunt fiul unui mare conte, presupun că n-ar trebui să îngădui asta, nu-i aşa?

Tessia acceptă darul şi învârti floarea cu sfială în dreptul chipului ei comun, dar inteligent. Îl privi printre petale; expresia îi deveni caldă şi înțelegătoare.

— Există şi unele avantaje când trăieşti în exil, bănuiesc. Nu observă nimeni cine te vrăjeşte...

Apoi îndreptă cu hotărâre degetul spre el.

— Cu toate acestea, te-aş respecta mai mult dacă ai face ceva să contracarezi dezonoarea care-a căzut asupra familiei tale. Doar să fii optimist n-a dus nicăieri până acum, nu-i aşa? Să ai încredere că totul se va sfârşi cu bine, să te gândeşti că nu poți face nimic mai mult decât să stai aici şi să te plângi, asta e? Vorbele nu țin loc de *fapte*.

Surprins de remarcă, Rhombur îngăimă un răspuns.

— Dar am... ăă... cerut ca ambasadorul Pilru să înainteze petiție după petiție. Poporul meu oprimat nu va încerca să răstoarne invadatorii, aşteptându-mă să mă întorc? Mă aştept să mă duc înapoi şi să recâştig numele familiei... în orice clipă.

— Dacă stai aici în siguranță şi aştepți poporul să-ți facă treaba, atunci nu meriți să conduci asemenea oameni. N-ai învățat nimic de la Leto Atreides?

Tessia îşi puse mâinile pe şoldurile subțiri.

— Dacă ai intenția să ajungi vreodată conte, Rhombur, trebuie să-ți urmezi pasiunile. *Şi* să obții informații mai bune.

El se simți indiscutabil stânjenit, izbit de adevărul din spusele ei, dar neştiind ce să spună.

— Cum, Tessia? N-am armată... Împăratul Shaddam refuză să intervină... La fel şi Landsraadul. Mi s-a acordat doar o amnistie limitată, când familia mea a devenit renegată. Ăă... ce altceva aş putea să fac?

Cu un gest hotărât, ea îl luă de braț în timp ce-şi continuau plimbarea înviorătoare.

— Dacă îmi dai voie, ți-aş putea sugera câte ceva... Ne învață multe lucruri pe Wallach IX, inclusiv politică, psihologie, promovarea strategiilor. Nu uita că sunt o Bene Gesserit, nu o fetişcană de la bucătărie. Sunt inteligentă şi bine educată, şi văd multe lucruri pe care tu nu le vezi...

Rhombur se împletici pe lângă ea, încercând să-şi recapete echilibrul mental. Bănuitor, întrebă:

— Pentru aşa ceva te-a pregătit Comunitatea? Ai fost desemnată să fii concubina mea doar ca să mă ajuți să iau Ix înapoi?

— Nu, prințe. Nu voi pretinde, totuşi, că Bene Gesserit n-ar prefera să aibă o Casă Vernius stabilă, înapoi la putere. E mult mai dificil să ai de-a face cu Bene Tleilax... şi mai tulburător.

Tessia îşi trecu degetele prin părul scurt, castaniu, făcându-l să arate la fel de încâlcit ca şi continua harababură din mintea lui Rhombur.

— În ceea ce mă priveşte, aş prefera să fiu concubina unui conte în legendarul Mare Palat de pe Ix, decât a unui prinț exilat care trăieşte prin favoarea unui duce generos...

El înghiți cu greutate, apoi culese încă o margaretă de câmp şi o mirosi.

— Şi eu aş prefera să fiu o asemenea persoană, Tessia...

*

Privind dintr-un balcon al castelului, Leto îi urmărea pe Rhombur şi Tessia hoinărind mână-n mână, printr-un câmp de flori sălbatice care se legănau în briza oceanului. Leto simți o durere grea în inimă, o invidie plină totuşi de căldură pentru prietenul său; prințul ixian părea să plutească, de parcă uitase cu totul de necazurile de pe lumea lui de baştină, acum invadată.

Deşi nu-i auzise paşii, simți parfumul lui Kailea în spatele lui, o mireasmă dulce, de flori, amintind de zambile şi lăcrămioare. Întoarse capul spre ea şi se întrebă de cât timp şedea acolo, privindu-l cum stă cu ochii ațintiți la îndrăgostiții inseparabili.

— E potrivită pentru el, observă Kailea. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult Bene Gesserit-ul până acum, dar Tessia e o excepție...

Leto chicoti.

— Pare destul de prins de ea. O mărturie a antrenamentului Comunității în materie de seducție...

Kailea îşi ridică fruntea; purta în păr un pieptene bătut cu pietre prețioase şi avusese o deosebită grijă să-şi facă machiajul cel mai atrăgător. Întotdeauna o găsise frumoasă, dar în această clipă părea... strălucitoare.

— E nevoie de mult mai mult decât de exerciții de scrimă, parade şi partide de pescuit, pentru a-l face fericit pe fratele meu... sau pe oricare alt bărbat!

Kailea păşi în balconul scăldat în soare, alături de Leto, iar el deveni stânjenitor de conştient de faptul că erau foarte singuri.

Cândva, înainte de căderea planetei Ix, pe vremea când Kailea Vernius era fiica unei Case Mari puternice, păruse partida perfectă pentru Leto. În timp, dacă lucrurile ar fi mers normal, bătrânul duce Paulus şi contele Dominic Vernius ar fi aranjat o căsătorie.

Acum însă lucrurile erau foarte diferite...

El nu-şi putea permite să se încurce cu o tânără dintr-o casă renegată, o persoană care — în teorie — era pândită de o condamnare la moarte, dacă încerca vreodată să se amestece în politica imperială. Iar ca fiică a unei familii nobile, Kailea nu putea deveni niciodată doar o iubită întâmplătoare, asemenea unei fete din satul de la poalele castelului Caladan.

Leto însă nu-şi putea tăgădui sentimentele...

Dar oare nu avea un duce dreptul de a-şi lua o concubină, dacă dorea? Nu era nimic ruşinos în asta, nici pentru Kailea, în special având în vedere lipsa ei de perspective.

— Ei, Leto... ce mai aştepți?

Ea se apropie şi mai mult, aşa încât unul dintre sâni îi atingea brațul. Parfumul fetei îl amețea cu feromoni.

— Tu eşti ducele. Poți avea tot ce-ți doreşti...

Kailea prelungi ultimul cuvânt.

— Şi ce te face să crezi că există ceva ce-mi... doresc?

În propriile sale urechi, vocea îi suna ciudat de seacă.

Ridicând din sprâncene, ea zâmbi cu sfială.

— Cu siguranță te-ai obişnuit până acum să iei decizii dificile.

El ezită, paralizat. *Într-adevăr*, gândi, *ce mai aştept?*

Se mişcară amândoi în acelaşi timp, şi el o luă tandru în brațe, cu un suspin de uşurare de mult reținut şi cu o pasiune crescândă...

*

De când era copil, Leto îşi aducea aminte cum îşi privea tatăl petrecând zilele însorite în curtea castelului Caladan, unde asculta petițiile, preocupările şi urările de bine ale oamenilor. Tatăl, bărbos ca un urs, al bătrânului Paulus, numea asta „să ne vedem de munca de a fi duce”. Leto continua tradiția...

Un şir de oameni urcau, târşâindu-şi picioarele, pe poteca abruptă către porțile larg deschise, pentru a participa la sistemul arhaic în care ducele rezolva disputele. Deşi existau instanțe juridice eficiente în toate oraşele mari, Leto făcea acest lucru pentru ocazia de a păstra contactul cu poporul său. Îi plăcea să răspundă personal la plângerile şi sugestiile oamenilor. Găsea procedeul mai bun decât orice anchete, sondaje de opinie şi rapoarte de la presupuşi experți.

Stând sub soarele cald al dimineții, asculta o persoană după alta, pe măsură ce coada înainta. O bătrână, al cărei soț plecase pe mare pe timp de furtună şi nu se mai întorsese niciodată, solicita ca acesta să fie declarat mort şi continua prin a-i cere lui Leto binecuvântarea şi dispensa de a se mărita cu fratele soțului ei. Tânărul duce îi răspunse să aştepte o lună pentru ambele probleme, după care îi va aproba cererea.

Un băiat de zece ani voia să-i arate lui Leto un şoim de mare pe care-l crescuse de când era pui. Pasărea mare, cu creastă roşie, strângea în gheare încheietura înfăşurată într-o manşetă de piele a băiatului, apoi îşi luă zborul pe deasupra curții, descrise un cerc (spre marea teroare a vrăbiilor care-şi făcuseră cuibul în streşini) şi se întoarse la băiat, când acesta fluieră...

Lui Leto îi plăcea teribil să-şi concentreze atenția asupra detaliilor personale aici, acasă, unde putea într-adevăr să vadă cum hotărârile lui contau pentru viețile oamenilor. Giganticul imperiu, presupus a cuprinde „un milion de lumi", părea prea abstract, prea vast pentru a *conta* cine ştie ce pe Caladan. Cu toate acestea, conflictele sângeroase de pe alte lumi — cum era cel dintre Ecaz şi Grumman sau duşmănia străveche dintre Casa Atreides şi Casa Harkonnen — afectau populațiile într-un mod la fel de personal ca şi tot ceea ce vedea aici.

Leto era de mult candidat la căsătorie — un candidat foarte căutat, de fapt — şi mulți membri ai Landsraadului doreau să intre în alianță cu Casa Atreides şi să-şi unească linia de sânge cu a lui. Va fi vorba oare despre una dintre fiicele lui Armand Ecaz, sau o altă familie îi va face o ofertă mai bună? Trebuia să joace jocul dinastic pe care-l învățase de la tatăl său.

Tânjea după Kailea Vernius de ani de zile, dar familia i se prăbuşise, Casa ei plecase renegată în exil. Un duce din Casa Atreides n-ar fi putut niciodată să se însoare cu o asemenea femeie. Ar fi fost sinucidere politică. Totuşi, asta nu o făcea pe Kailea mai puțin frumoasă sau mai puțin demnă de a fi dorită...

Rhombur, fericit cu Tessia, sugerase ca Leto să o ia pe Kailea drept concubina lui ducală. Pentru Kailea cu siguranță n-ar fi fost nici o ruşine să devină iubita aleasă a unui duce. De fapt, i-ar fi întărit poziția aici, pe Caladan, unde trăia sub o amnistie provizorie, fără garanții...

În continuare, un bărbat saşiu, cu un început de chelie, deschise un coş urât-mirositor. Doi membri ai gărzii Casei se apropiară de el, dar se dădură înapoi când omul ridică un peşte călduț, puturos, care trebuie să fi fost mort de zile întregi. În jurul lui bâzâiau muşte. Când Leto se încruntă, întrebându-se ce insultă mai putea fi şi asta, pescarul se albi la față, dându-şi seama dintr-o dată ce impresie făcuse.

— O, nu, nu, domnule duce! Ăsta nu e un dar. Nu — uite! Peştele ăsta are *bube*! Tot ce-am prins în marea sudului are bube!

Într-adevăr, burta peştelui era aspră, de parcă ar fi avut lepră.

— Insulele plutitoare de varec de-acolo mor şi put pân-la cer. Ceva e rău, şi am zis că trebuie să ştiți asta!

Leto se uită către Thufir Hawat, solicitându-l pe bătrânul războinic să-şi folosească talentele de mentat.

— O proliferare a planctonului, Thufir?

Hawat se încruntă, lăsându-şi mintea să alerge, apoi încuviință.

— E probabil să fi distrus iarba de mare, care acum putrezeşte... împrăştiind boala printre peşti.

Leto se uită la pescar, care acoperi grăbit coşul şi-l duse la spate, ca să îndepărteze mirosul de scaunul ducelui.

— Mulțumesc, domnule, că ne-ai atras atenția asupra acestui lucru. Va trebui să ardem insulele de varec, să adăugăm poate nişte îngrăşăminte în apă, ca să restabilim echilibrul potrivit între plancton şi alge.

— Iertați-mă pentru duhoare, domnule duce.

Pescarul se foi. Unul dintre soldații lui Leto luă coşul şi, ținându-l cu mâna întinsă în față, îl duse afară pe poartă, într-un loc de unde briza mării putea să absoarbă mirosul.

— Fără dumneata, s-ar fi putut să nu aflu despre problema asta încă multe săptămâni de-acum încolo. Ai toată recunoştința noastră!

În ciuda sateliților şi a stațiilor meteorologice excelente ale Caladanului, Leto afla de multe ori informațiile — mai exacte şi mai rapide — de la oameni, mai degrabă decât de la acele mecanisme.

Femeia care urma voia să-i dăruiască puiul ei premiat. Apoi, doi bărbați îşi disputau hotarele unor câmpuri de orez pundi şi se târguiau în legătură cu valoarea unei livezi pierdute în inundație când un dig sfărâmat lăsase apa să curgă în câmpie. O bătrână îi oferi lui Leto un pulover gros, pe care-l tricotase ea însăşi. În continuare, un tată mândru dorea ca Leto să atingă fruntea fiicei sale nou-născute.

Munca de a fi duce...

*

Tessia trăgea cu urechea lângă salonaşul apartamentului din castel pe care-l împărțea cu Rhombur, în timp ce Leto şi prințul discutau politică imperială: vandalismul stânjenitor asupra monumentelor Corrino, sănătatea în declin a baronului Harkonnen, conflictul neplăcut — care se tot înrăutățea — între Moritani şi Ecaz (chiar şi cu trupele de sardaukari pentru menținerea păcii staționate pe Grumman) şi eforturile continue ale corpului diplomatic al lui Leto de a strecura un crâmpei de rațiune în toată această situație...

Conversația se întoarse în cele din urmă la tragediile care i se întâmplaseră Casei Vernius, la cât timp trecuse de la căderea planetei Ix. Exprimarea revoltei pricinuite de asta devenise o rutină pentru Rhombur, deşi el nu găsise niciodată curajul de a face pasul următor către recâştigarea dreptului său din naştere. În siguranță şi mulțumit pe Caladan, renunțase la speranța de a se răzbuna... sau cel puțin o lăsase pentru altă zi, cândva, în viitor....

Deja lui Tessia îi ajungea.

Pe când se mai afla încă la Şcoala Maicilor, citise dosare groase despre Casa Vernius. Cunoştințele ei de istorie şi politică a tehnologiei constituiau o preocupare comună cu Rhombur. Chiar şi ştiind toate planurile din interiorul planurilor Comunității, se simțea făcută pentru el — şi, de aceea, obligată să-l înghiontească să treacă la acțiune. Detesta să-l vadă... *blocat*.

Purtând o rochie cu negru şi galben, în formă de cală, lungă până la pământ, Tessia puse pe masa dintre cei doi bărbați o tavă de argint cu halbe de bere neagră. Interveni în discuție, surprinzându-i cu întreruperea ei:

— Ți-am promis deja ajutorul, Rhombur. În afară de cazul în care ai intenția să faci ceva legat de nedreptatea făcută Casei tale, să nu te plângi de asta cel puțin un deceniu de acum înainte...

Ridicându-şi trufaş bărbia, Tessia îi întoarse spatele.

— Eu, una, nu vreau să aud.

Leto văzu flacăra din ochii ei vii, depărtați. Plin de uimire, o urmări cum părăseşte încăperea, cu un foşnet abia auzit al rochiei.

— Ei, Rhombur, mă aşteptam ca o Bene Gesserit să fie mai... circumspectă. Mereu e aşa directă?

Rhombur arăta năucit. Apucă berea şi luă o înghițitură.

— Cum, oare, în numai câteva săptămâni, şi-a dat seama exact ce aveam nevoie s-aud?

În ochii lui ardeau flăcări, ca şi cum concubina sa îi oferise doar scânteia pentru iasca adunată de mult în ei.

— Poate că ai fost prea amabil în toți anii ăştia, Leto. Mi-ai oferit prea mult confort, în timp ce tatăl meu stă ascuns, iar poporul meu rămâne înrobit...

Clipi.

— Lucrurile *nu* se vor rezolva de la sine, nu-i aşa?

Leto îl privi fix pentru o clipă nesfârşită.

— Nu, prietene. N-o să fie aşa.

Rhombur nu-i putea cere lui Leto să trimită forțe masive în numele lui, pentru că asta ar fi dus la un război deschis între Casa Atreides şi Bene Tleilax. Leto riscase deja totul pentru a împiedica să se întâmple asta. În acest moment, era doar o epavă fără scop...

Chipul prințului fu cuprins de hotărâre.

— Poate c-ar trebui să fac un gest măreț... Să mă întorc pe lumea mea, să iau o fregată diplomatică oficială, cu escortă completă — ăă... aş putea închiria una, presupun — şi să aterizez în canionul portului de intrare de pe Ix. Aş putea să solicit în mod public restituirea numelui meu, să cer ca tleilaxu să renunțe la acapararea ilegală a planetei noastre...

Pufni mânios.

— Ce crezi c-ar spune despre asta?

— Nu fi absurd, Rhombur!

Leto dădu din cap, întrebându-se dacă prietenul său era serios sau nu.

— Te-ar lua prizonier şi-ar face experimente medicale pe corpul tău. Ai sfârşi tăiat în zece bucăți şi în zece cuve axlotl diferite.

— Iaduri purpurii, Leto — ce altceva să fac?

Scos din minți şi răvăşit, prințul se ridică în picioare.

— Vrei să mă scuzi, te rog? Trebuie să mă gândesc...

Urcă greoi treapta joasă care ducea spre dormitorul lui privat şi închise uşa. Leto rămase pentru câteva clipe cu ochii ațintiți în urma prietenului său, sorbindu-şi băutura, înainte să se întoarcă la birou şi la documentele de inventar îngrămădite acolo, în aşteptarea inspecției şi a semnăturii lui...

Privind dintr-un balcon de la etaj, Tessia coborî iute scările în spirală şi deschise încet uşa dormitorului. Înăuntru, îl găsi pe Rhombur pe pat, privind fix la un portret de pe perete al părinților lui. Kailea îl pictase ea însăşi, tânjind după zilele fericite din Marele Palat. În tablou, Dominic şi Shando Vernius purtau însemnele complete ale rangului, contele cel chel în uniformă albă, cu spiralele ixiene violet-arămii împodobindu-i gulerul, iar ea într-o rochie liliachie, vaporoasă, de mătase *merh*.

Tessia îi masă umerii.

— Am greşit că te-am făcut să te simți prost de față cu ducele. Iartă-mă!

El văzu tandrețea şi compasiunea din ochii ei căprui.

— De ce-ți ceri scuze? Ai dreptate, Tessia, deşi mi-e greu să recunosc. Poate că mi-e ruşine. *Ar fi trebuit* să fac ceva ca să-mi răzbun părinții...

— Să-ți răzbuni întreg poporul — şi să-l eliberezi!

Oftă adânc.

— Rhombur, adevăratul meu prinț, vrei să fii pasiv, înfrânt şi mulțumit de tine... sau triumfător? Încerc să te ajut...

Rhombur îi simți mâinile surprinzător de puternice lucrând experte asupra muşchilor lui încordați, relaxându-i şi încălzindu-i. Atingerea ei era ca un drog liniştitor şi el fu ispitit să adoarmă, ca să poată uita de necazuri.

Dădu din cap.

— Am renunțat fără luptă, nu-i aşa?

Degetele concubinei îi coborâră încet de-a lungul şirei spinării, până jos, excitându-l...

— Asta nu înseamnă că nu poți să lupți din nou.

*

Cu o expresie profund nedumerită, Kailea Vernius aduse fratelui ei un pachet negru, lucios.

— Are pe el stema familiei noastre, Rhombur. Tocmai a sosit cu un curier la Cala City.

Sora lui avea ochii verzi şi părul arămiu închis, prins la spate cu piepteni smălțuiți. Fața ei căpătase frumusețea luxuriantă a feminității, păstrând delicatețea tinereții; îi amintea lui Rhombur de mama lor, Shando, care fusese cândva concubina împăratului Elrood.

Perplex, prințul se uită la spirala de pe pachet, dar nu văzu nici un alt semn. Îmbrăcată în haine obişnuite, comode, Tessia apăru în spatele lui Rhombur, care folosea un cuțitaş de pescar ca să deschidă pachetul. Sprânceana i se înălță când scoase o foaie de hârtie ridulianã acoperită cu linii, triunghiuri şi puncte. Apoi îşi ținu respirația.

— Arată ca un mesaj secret, un cod de luptă ixian scris cu un cifru geometric.

Kailea strânse din buze.

— Tata m-a învățat complexitățile afacerilor, dar prea puțin despre problemele militare. N-am crezut c-o să-mi trebuiască...

— Poți să-l decodifici?

Tessia întrebă asta cu un ton care îl făcu pe Rhombur să se întrebe dacă nu cumva concubina sa Bene Gesserit are şi talente speciale pentru traduceri.

Prințul se scărpină în părul blond ciufulit, apoi întinse mâna după un blocnotes.

— Ăăă... să vedem. Profesorul meu obişnuia să mă bată ca să-mi bage codurile în cap, dar au trecut ani de zile de când le-am învățat.

Rhombur se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate, apoi începu să mâzgălească alfabetul galach în ordinea aleatorie pe care o memorase. Şterse liniile şi recopie modelul cu mai multă grijă. Cu amintirile de demult revenindu-i în minte, se uită fix la hârtie şi pulsul i se accelerã. Cineva, având cunoştințe din interior, pregătise fără îndoială asta. Dar cine?

În continuare, Rhombur luă o riglă şi, măsurând atent, desenă o rețea pe o foaie nouă. Pe marginea de sus, scrise alfabetul amestecat, câte o literă în fiecare pătrățel, apoi adăugă o schemă de puncte de codare. Plasând mesajul misterios lângă foaia lui de decriptare, alinie punctele cu literele, apoi transcrise cuvânt cu cuvânt.

Şi exclamă:

— Iaduri purpurii!

Prințului Rhombur Vernius, conte legitim de Ix,

Uzurpatorii tleilaxu ne torturează sau execută oamenii pentru infracțiuni recunoscute, apoi folosesc cadavrele pentru experimente oribile. Femeile tinere sunt răpite în întuneric. Industriile rămân dominate de invadatori.

Nu există dreptate pentru Ix — numai amintiri, speranțe şi sclavie. Tânjim după ziua în care Casa Vernius va putea zdrobi invadatorii şi ne va elibera din nou. Cu tot respectul cuvenit, vă cerem sprijinul. Vă rugăm, ajutați-ne!

Nota era semnată de C'tair Pilru, membru al Luptătorilor pentru Libertate de pe Ix.

Rhombur sări în picioare şi-şi îmbrățişă sora.

— E fiul ambasadorului — Kailea, îți aduci aminte?

Cu ochii aprinşi de fericirea pe jumătate uitată, rememoră cum flirtau cu ea cei doi gemeni bruneți.

— Drăguț tânăr... Fratele lui a devenit navigator al Ghildei, nu?

Rhombur rămase tăcut. De-a lungul anilor, ştiuse că se întâmplă asemenea lucruri, dar evitase să se gândească la asta, sperând că problemele vor dispărea. Cum putea să-i contacteze pe rebelii de pe Ix? În calitate de prinț exilat, fără Casă, cum putea să se ocupe de tragedie? Până atunci, nu fusese prea dornic să se gândească la toate posibilitățile...

— Luați aminte, promise Rhombur. Am să fac ceva în privința asta. Poporul meu a aşteptat prea mult!

Se depărtă de sora lui, şi privirea i se mută spre Tessia, care-l fixa la rândul său.

— Mi-ar plăcea să te ajut, zise ea. Ştii asta...

Rhombur îşi trase concubina şi sora lângă el, într-o singură îmbrățişare, ca de urs. În sfârşit, simțea că are un scop.

31

Ca să învețe despre acest univers, cineva trebuie să se angajeze pe un curs al descoperirilor unde există pericole reale. Educația nu ne poate împărtăşi aceste descoperiri; ele nu constituie un lucru care poate fi predat şi folosit sau lăsat deoparte. Ele nu au țeluri. În universul nostru, noi considerăm țelurile ca fiind produse finale, şi acestea sunt mortale dacă cineva capătă o fixație pentru ele.

FRIEDRE GINAZ, Filosofia maestrului spadasin

Ornitopterele de transport duceau elevii de pe Ginaz în grupuri, coborând — în timp ce zburau de-a lungul țărmului unei noi insule amenințătoare — lângă stâncile de lavă neagră, lustruite de-a lungul secolelor de cascade. Culmea stâncii abrupte se înălța din apă ca un dinte stricat, fără jungle, fără verdeață, fără urme vizibile de locuire. Înconjurată de ape adânci, înşelătoare, insula muntoasă — lipsită de nume, în afara indicativului ei militar — se afla la capătul estic al arhipelagului.

— A, uite, alt paradis tropical, remarcă Hiih Resser, pe un ton sec. Uitându-se printr-unul din micile hublouri, înghesuit lângă colegii săi de clasă, Duncan Idaho ştia că acest loc conține doar noi încercări pentru ei toți.

Însă el era deja pregătit...

Topterul luă înălțime şi zbură pe lângă partea adăpostită de vânt a gurii curbate a unui crater prăpăstios. Prin găuri încă răbufneau fum şi cenuşă, adăugând un văl greu, fierbinte, peste aerul umed. Pilotul descrise un cerc, aşa încât putură să vadă cu toții un singur topter strălucitor stând pe buza craterului; micul aparat avea să fie folosit, fără îndoială, într-o anumită parte a instruirii lor. Duncan nu reuşea totuşi să ghicească ce i-ar putea aştepta.

Topterul pluti către baza vulcanului, unde cotiturile proeminente ale crestelor sparte şi fumarolele aburinde constituiau tabăra lor. Corturi colorate, care se ridicau singure, pătau suprafața netedă de lavă solidificată, înconjurând un complex mai mare. Nu exista nici un fel de confort. Când aterizară, mulți dintre elevi fugiră să-şi aleagă corturile, dar Duncan nu vedea de ce-ar fi de preferat un cort altuia.

Maestrul spadasin care-i aştepta era înalt, avea pielea tăbăcită, o coamă de păr cărunt şi stufos care-i atârna până în talie şi ochi neliniştitori, înfundați adânc în orbitele osoase. Cu o tresărire de venerație, Duncan îl recunoscu pe legendarul războinic Mord Cour. Pe când era copil pe Hagal, Cour fusese singurul supraviețuitor din satul său minier masacrat; trăise ca un sălbatic pe costişele împădurite, învățase singur să lupte, apoi se infiltrase în banda de tâlhari care-i distrusese satul. După ce le câştigase încrederea, îi jupuise cu mâna lui pe conducător şi pe toți bandiții, după care plecase să

se alăture sardaukarilor împăratului. Slujise ani de zile ca maestru spadasin personal al lui Elrood, înainte să se retragă la academia de pe Ginaz.

După ce-i obligă să recite la unison jurământul maestrului spadasin, legendarul războinic spuse:

— Am omorât mai mulți oameni decât a întâlnit vreodată oricare dintre voi, cățeluşilor. Rugați-vă să nu deveniți unul dintre ei. Dacă învățați de la mine, nu voi avea nici un motiv să vă omor...

— N-am nevoie de nici un stimulent ca să învăț de la *el*, îi zise Resser lui Duncan, din colțul gurii. Bătrânul auzi cuvintele murmurate şi-şi mută brusc privirea către elevul roşcovan. În spatele grupului, Trin Kronos, unul dintre ceilalți recruți de pe Grumman (deşi mult mai puțin prietenos), chicoti, apoi tăcu mâlc.

În timp ce Mord Cour îl țintuia pe Resser cu privirea lui pătrunzătoare, aşteptând, Duncan îşi drese glasul şi făcu un pas înainte.

— Maestre spadasin Cour, a spus că nici unul dintre noi n-are nevoie de stimulente ca să învețe de la un mare om ca dumneavoastră, domnule. Apucă mânerul sabiei bătrânului duce.

— Nimeni nu are nevoie de o scuză ca să învețe de la un om măreț!

Cour se roti să-i privească pe toți elevii.

— Ştiți de ce sunteți aici? Adică, aici pe Ginaz?

— Pentru că aici a pornit Jool-Noret totul, răspunse prompt recrutul cu pielea întunecată de pe Al-Dhanab.

— Jool-Noret n-a făcut nimic, zise Cour, şocându-i pe toți. A fost un maestru spadasin colosal, expert în nouăzeci şi trei de metode de luptă. Ştia totul despre arme, scuturi, tactici şi lupta corp la corp. O duzină de alți luptători talentați l-au urmat ca discipoli, implorându-l să-i învețe tehnici avansate, dar marele luptător refuza, amânându-i mereu cu promisiunea că îi va instrui atunci când va veni vremea potrivită. *Şi nu i-a instruit niciodată!* Într-o noapte, un meteor a căzut în largul oceanului şi a dat naştere unui val care a izbit insula unde locuia Jool-Noret. Apa a ras coliba şi l-a ucis în somn. Tot ce-au putut face a fost să-i recupereze trupul, acea relicvă mumificată pe care vor fi mândri să vi-o arate pe insula administrației...

— Dar, domnule, dacă Jool-Noret n-a învățat pe nimeni nimic, de ce a fost şcoala fondată în numele lui? întrebă Resser.

— Pentru că discipolii lui au jurat să nu facă aceeaşi greşeală. Amintindu-şi toate tehnicile pe care voiau să le învețe de la Noret, au înființat o academie unde puteau să-i învețe pe cei mai buni candidați toate tehnicile de luptă, de care-ar putea avea nevoie.

Adierile înecate de cenuşă îi răsfirau părul.

— Aşa, acum sunteți cu toții gata să învățați cum să ajungeți maeştri spadasini?

Elevii răspunseră cu un „Da!” răsunător.

Cour scutură din coama lungă şi cenuşie, apoi zâmbi. Rafalele vântului dinspre ocean sunau ca nişte gheare ascuțite scrâşnind coastele de lavă.

— Bun... Vom începe cu două săptămâni de studiu al poeziei!

*

În adăpostul sărac al corturilor lor colorate, recruții dormeau pe pietre — reci în timpul nopții, fierbinți ca din cuptor ziua. Nori gri de cenuşă suspendată acopereau soarele. Tinerii şedeau pe unde puteau, fără scaune, mâncau hrană uscată şi sărată, beau apă călâie păstrată în butoaie vechi... Totul lăsa în gură un gust de sulf.

Nimeni nu se plângea de greutăți. Până atunci, recruții învățaseră măcar atâta lucru...

În mediul aspru, învățau despre metafore şi versuri. Chiar şi pe vechea Terra, războinicii samurai, dedicați onoarei, îşi prețuiau dibăcia în a compune haiku-uri la fel de mult pe cât îşi prețuiau îndemânarea de a mânui sabia.

Când Mord Cour stătea pe o piatră, lîngă un izvor termal ce emana aburi, şi recita poeme epice străvechi, pasiunea din vocea lui tulbura inimile elevilor. La sfârşit, când bătrânul vedea că le adusese tuturor lacrimi în ochi, surâdea şi bătea din palme. Sărind jos de pe piatră, Cour anunță:

— Succes! Buun, şi-acum e timpul să învățăm să luptăm...

*

Îmbrăcat cu cămaşă de zale din flexoțel, Duncan călărea o imensă țestoasă blindată care încerca încontinuu să-şi muşte hățurile şi călărețul. Zgâlțâit mereu în şa, cu picioarele desfăcute pentru a cuprinde carapacea metalică,lată, cumpănea o lance de lemn cu vârful bont din metal. Ținea lancea peste încheietură şi privea pe deasupra ei la trei adversari asemănător înarmați.

Țestoasele luptătoare erau eclozate din ouă furate şi crescute în țarcuri în peşteri. Monştrii lenți îi aminteau lui Duncan de momentul în care trebuise să lupte purtând armura groasă de metal. Însă fălcile lor cornoase se puteau încleşta ca nişte uşi cu aer comprimat şi, dacă aveau chef, țestoasele se puteau repezi înainte cu o viteză infernală. După plăcile ciobite şi crăpate de pe carapace, Duncan putea să-şi dea seama că fiarele erau veterane ale mai multor lupte decât văzuse el vreodată.

Duncan ciocăni cu lancea în carapacea groasă a țestoasei bubuind ca un toboşar. Animalul porni către purtătorul lui Hiih Resser, dând din cap dintr-o parte în alta şi încercând să muşte tot ce putea atinge.

— Am să te dau jos din şa, Resser!

Dar țestoasa lui Duncan alese exact acel moment să se oprească, şi nici un fel de îndemn n-o putu face să se mişte iar. Nici celelalte nu voiau să coopereze.

Turnirul țestoaselor era a noua probă de luptă dintr-un decatlon pe care elevii trebuiau să-l treacă înainte să fie admişi la nivelul următor al clasei. De-a lungul a cinci zile istovitoare, respirând aerul încărcat de cenuşă, Duncan nu se plasase niciodată mai jos de locul trei — în lupta acvatică, săritura în lungime, trasul cu arbaleta, praştii, sulițe, ridicarea aerobică a greutăților, aruncarea cuțitelor şi târârea prin tunel.

Pretutindeni, stând pe piatra lui înaltă, Mord Cour urmărise procedurile.

Resser, care devenise prietenul şi rivalul lui Duncan, dobândise de asemenea un scor respectabil. Ceilalți elevi grummanieni formaseră o clică numai a lor, adunați în jurul fanfaronului lor şef, Trin Kronos, care părea extrem de plin de sine şi de moştenirea sa (deşi calitățile de luptă pe care le demostrase nu-l situau prea departe de ceilalți).

Kronos se fălea cu minunata lui viață în serviciul Casei Moritani, în timp ce Resser vorbea rar despre casa şi familia sa. Era mult mai interesat să stoarcă fiecare picătură de învățătură de pe Ginaz.

În fiecare noapte, târziu în orele de întuneric, Duncan şi Resser se apucau de lucru în cortul-bibliotecă cu un teanc de filmocărți. Elevii de pe Ginaz trebuiau să învețe istorie militară, strategii de bătălie şi tehnici de luptă personală. Mord Cour le impusese studiul eticii, literaturii, filosofiei şi meditației... toate lucrurile pe care el nu le putuse învăța ca băiat trăind în sălbăticie pe falezele împădurite de pe Hagal.

În sesiunile de seară cu maeştrii spadasini, Duncan Idaho memorase Marea Convenție, ale cărei reguli pentru conflictele armate formau baza civilizației imperiale de după Jihadul Butlerian. Inspirându-se din asemenea gândire morală şi etică, Ginaz formulase Codul Războinicului.

Acum, luptându-se să-şi controleze țestoasa nărăvaşă, Duncan se frecă la ochii roşii şi tuşi. Nările îi ardeau de la cenuşa din aer şi îşi simțea gâtul iritat. În jurul lui, oceanul vuia spărgându-se de stânci; fumarolele şuierau şi aruncau în aer o duhoare de ouă stricate.

După împunsături repetate, fără efect, țestoasa lui Resser reuşi, în sfârşit, un salt înainte şi roşcovanul trebui să facă tot posibilul să rămână în şa şi să-şi țină lancea boantă îndreptată în direcția corectă. În curând, toate țestoasele se puseră în mişcare, cuprinse de o agitație lentă.

Duncan evită două atacuri simultane cu lăncile din partea lui Resser şi a celui de-al doilea adversar şi îl lovi pe al treilea cu arma sa. Capătul bont al lăncii îl izbi pe elev drept în armura de pe piept, făcându-l să se rostogolească cu mâinile şi picioarele în dezordine. Recrutul doborât căzu greoi pe solul accidentat, apoi se târî cât mai departe, pentru a evita muşcăturile țestoaselor.

Duncan se aplecă peste carapacea animalului său, evitând o altă împunsătură din partea lui Resser. După care țestoasa lui se opri din drum pentru a-şi face nevoile — ceea ce-i luă mult timp.

Uitându-se în jur, neajutorat pe spinarea țestoasei, Duncan îl văzu pe celălalt adversar rămas în şa atacându-l pe Resser, care se apăra admirabil. În timp ce țestoasa lui îşi termina treaba, Duncan aşteptă exact momentul potrivit, aşezându-se pe o parte a carapacei dure, atât de aproape de luptători pe cât putea ajunge. În clipa în care Resser contraatacă şi îl doborî pe celălalt luptător, îşi ridică lancea în semn de triumf — aşa cum Duncan ştia că va face. Chiar în acel moment, Duncan se întinse şi îl izbi cu arma într-o parte, rostogolindu-l pe Resser de pe țestoasă. Numai Duncan Idaho rămăsese călare — învingătorul...

Descălecă, apoi îl ajută pe Resser să se pună pe picioare şi-l scutură de nisipul de pe piept şi picioare. O clipă mai târziu, țestoasa lui Duncan se mişcă în sfârşit din loc, învârtindu-se greoi în căutarea a ceva de mâncare.

*

— Trupul vostru este cea mai importantă armă, zise Mord Cour. Înainte de a putea deveni de încredere cu o sabie în mână, trebuie să învățați să aveți încredere în corpul vostru.

— Dar, maestre, ne-ai învățat că mintea este cea mai importantă armă, îl întrerupse Duncan.

— Trupul şi mintea sunt una, răspunse Cour, cu glasul la fel de tăios ca şi sabia. Ce înseamnă una fără cealaltă? Mintea controlează trupul, trupul controlează mintea.

Păşi drept pe plaja denivelată, pe pietrele ascuțite care scârțâiau sub picioarele lui bătătorite.

— Dați-vă jos hainele, cu toții — jos şorturile! Scoateți-vă pantofii... Lăsați toate armele pe jos!

Fără să pună la îndoială ordinele, elevii se dezbrăcară complet. Cenuşa gri continua să cadă în jurul lor, iar gazele sulfuroase şuierau din fumarole ca o respirație a diavolului.

— După acest ultim test, puteți scăpa cu toții de mine şi de insula asta. Mord Cour îşi strânse buzele cu o expresie severă.

— Următoarea voastră destinație are ceva mai multe flori şi înlesniri.

Unii dintre elevi scoaseră nişte urale răguşite, cuprinşi de nelinişte în legătură cu încercarea pe care trebuiau s-o înfrunte în curând.

— Din moment ce toți ați trecut un test de competență în materie de pilotare a topterului, voi explica totul pe scurt.

Cour gesticula urcând panta abruptă până la buza înaltă a craterului, cufundată în întunericul cenuşiu şi ceţos.

— Un aparat vă aşteaptă în vârf. L-aţi văzut când aţi venit. Primul care ajunge la el poate zbura către noile barăci curate şi confortabile. Coordonatele sunt deja fixate pe consola de pilotaj. Restul... se vor întoarce jos de pe munte şi se vor instala din nou aici pe pietre, fără corturi şi fără mâncare.

Pe chipul lui bătrân, ochii se îngustară.

— Acum, porniţi!

Elevii o luară la fugă, folosindu-şi rezervele de energie ca să obţină un start avantajos. Deşi Duncan nu ajunse cel mai repede la semn, îşi alese drumul cu mai multă grijă. Fâşii terasate abrupte blocau unele poteci la jumătatea drumului către curbura conului, în timp ce alte culoare se îngustau, înfundându-se înainte de a ajunge în vârf. Unele făgaşe păreau tentante, dar pârâiaşele şi cascadele subţiri promiteau un urcuş alunecos, nesigur. După ce văzuse topterul sus pe marginea craterului la prima lor apropiere, studiase panta cu un interes lacom, pregătindu-se. Acum îşi aduse aminte de tot ce observase. Şi porni.

Pe măsură ce panta se accentua, Duncan câştiga teren faţă de cei din faţa lui, alegând cu dibăcie făgaşe sau culoare, căţărându-se pe pietre aglomerate, colţuroase şi denivelate, în timp ce alţii se abăteau din drum pe jgheaburi de pietriş care păreau uşor de urcat, dar care se năruiau sub picioarele lor şi îi trimiteau înapoi rostogolindu-se. El alerga de-a lungul crestelor legate între ele şi o lua pe cotituri care nu duceau direct în vârf, dar ofereau un teren mai uşor şi permiteau un urcuş mai rapid.

Cu ani în urmă, când alergase să supravieţuiască în Staţia Gărzii Forestiere de pe Giedi Prime, Rabban îl hăituise ca să-l omoare. Prin comparaţie, acum era foarte uşor.

Roca aspră de lavă era tăioasă sub picioarele goale ale lui Duncan, dar el avea un avantaj asupra celor mai mulţi dintre colegii săi: tălpile i se bătătoriseră datorită anilor de mers desculţ pe plajele Caladanului.

Ocoli un izvor fierbinte şi urcă o crăpătură care-i dădea locuri precare de prindere pentru mâini şi picioare. Trebuia să se înţepenească în crăpătură, căutând proeminenţe şi spărturi pe care le putea folosi ca să se mai târască încă o lungime de trup. Unele dintre pietrele friabile crăpau şi se rostogoleau.

În altă parte, n-avea nici o îndoială că Trin Kronos şi alţi candidaţi egoişti ar fi făcut tot ce le-ar fi stat în putinţă pentru a sabota competiţia, mai degrabă decât să se concentreze şi să grăbească pasul.

La apusul soarelui, atinse marginea vulcanului — primul din clasă. Alergase fără odihnă, suise pante de pietriş primejdioase, îşi alesese drumul cu grijă, dar fără să ezite. Cu alţi concurenţi nu prea departe în urmă, urcând pe toate părţile conului, sări peste un jet de abur şi alergă spre ornitopterul care aştepta.

Îndată ce identifică aparatul, se uită peste umăr, văzându-l pr Hiih Resser poticnindu-se nu cu mult în urma lui. Pielea roşcovanului era zgâriată şi acoperită cu cenuşă.

— Hei, Duncan!

Aerul era încărcat de fum şi pulbere azvârlită din crater. Vulcanul huruia.

Aproape de victorie, Duncan o luă la fugă, micşorând distanţa până la topter. Resser, văzând că n-are nici o şansă să câştige, rămase în urmă, gâfâind, şi recunoscu cu graţie victoria prietenului său.

Pe partea opusă a craterului, Trin Kronos ieşi la iveală de pe un traseu alternativ, cu chipul roşu şi mânios la vederea lui Duncan atât de aproape de topterul care aştepta. Când îl văzu pe Resser, colegul său de pe Grumman, clătinându-se fără suflu şi dându-se bătut, Kronos deveni şi mai furios. Deşi veneau de pe aceeaşi lume, Kronos făcea deseori tot posibilul ca să-şi arate disprețul pentru Resser, să-l umilească pe roşcovan şi să-i facă viaţa amară.

În această clasă, relațiile erau de genul supraviețuirii celui mai adaptat, şi mulți dintre elevi ajunseseră să se deteste puternic unii pe alții. Doar văzând cum Kronos îl hărțuia pe colegul său recrut de pe Grumman, Duncan îşi făcuse o părere foarte proastă despre fiul răsfățat al unui nobil. O dată ce Duncan avea să decoleze cu topterul, Kronos îi va aştepta probabil pe prietenii lui grummanieni şi-l vor lua la pumni pe Resser pentru a-şi vărsa propriile lor frustrări.

Punând un picior în aparatul gol, Duncan luă o hotărâre.

— Hiih Resser! Dacă poți ajunge aici înainte să-mi pun centura şi să decolez, sunt convins că topterul ne va duce pe-amândoi!

Încă departe, Trin Kronos porni în viteză spre ei.

Duncan prinse centura de siguranță, apăsă bara retractoare ca să scurteze aripile pentru decolarea verticală, în timp ce Resser privea, nevenindu-i parcă să creadă.

— Hai o dată!

Zâmbind, roşcovanul găsi noi resurse de energie. Alergă spre el, când Duncan mută butonul de start în poziția deschis. În anii petrecuți în serviciul ducelui, învățase să zboare de la unii dintre cei mai buni piloți din imperiu. Acum făcu lin toate mişcările.

Dându-şi seama de hotărârea lui Duncan de a încălca regulile, Kronos începu să înjure şi mări viteza, ridicând bucăți de pietre sparte. Panoul de instrumente al topterului se aprinse. O cutie luminată în portocaliu îi spuse lui Duncan că propulsoarele erau armate, apoi auzi şuieratul scăzut, puternic, al turbinelor.

Resser sări pe tălpicile topterului exact când Duncan ridică vehiculul cu ajutorul propulsoarelor. Gâfâind, roşcovanul apucă marginea uşii de la cabină şi se ținu bine. Luă câteva înghițituri mari de aer.

Văzând că nu va ajunge niciodată la aeronavă, Trin Kronos se aplecă să smulgă o piatră colțuroasă, de mărimea unui pumn, şi o aruncă, lovind şoldul descoperit al lui Resser.

Duncan apăsă un buton declanşator luminos şi aripile fluturară în sus şi-n jos, urcând aparatul mult deasupra vârfului de lavă al vulcanului. Propulsoarele dădură un impuls şi aripile se aşezară în poziția de urcare. Duncan mai coborî nivelul energiei. Resser se trase cu totul înăuntru, într-un talmeş-balmeş de mâini şi picioare. Gâfâind şi cu respirația tăiată, îşi făcu loc în puținul spațiu liber de lângă Duncan, în cabină, şi începu să râdă.

Vântul stârnit de aripile fluturânde ale ornitopterului răbufni peste dezamăgitul Kronos. Lăsat în urmă, tânărul mai aruncă o piatră, care ricoşă inofensivă de fereastra de plaz.

Duncan flutură vesel din mână şi îi aruncă lui Kronos o lanternă de mână din trusa de provizii a topterului. Grummanianul o prinse, fără să arate nici un pic de recunoştință pentru ajutorul dat în întunericul crescând. Mult în urma lui, ceilalți elevi, istoviți şi cu dureri în tot corpul, se întorceau în tabără pe jos ca să petreacă o noapte mizerabilă şi rece sub cerul liber.

Duncan crescu energia, întinzând aripile la anvergura lor maximă. Soarele se cufundă sub linia orizontului, lăsând o urmă roşiatică, strălucitoare, peste ape. Întunericul începu să coboare ca o cortină grea peste şiragul de insule dinspre apus.

— De ce-ai făcut asta pentru mine? întrebă Resser, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Trebuia să fie un test solo. Cu siguranță că maeştrii spadasini nu ne-au învățat să ne ajutăm unii pe alții...

— Nu, răspunse Duncan cu un surâs. E ceva învățat de la Atreizi.

Micşoră iluminarea panoului de instrumente până la nivelul unei licăriri abia vizibile şi se lăsă să zboare, la lumina stelelor, către coordonatele următoarei lor insule...

32

Nu subestima niciodată puterea minții umane de a crede ceea ce vrea să creadă, indiferent de dovezile contrare.

CAEDMON ERB, Politică şi realitate

Într-un efort de a înțelege cum îi scurtcircuitase Comunitatea cererile, baronul şi cu Piter de Vries discutau în secret în sala de conferințe cu pereți de metal de pe fregata militară Harkonnen. Nava se rotea pe orbită în jurul planetei Wallach IX, cu armele pregătite... dar fără nici o țintă. De două zile, fuseseră trimise mesaje în fiecare oră pe canalul către Bene Gesserit, fără nici un răspuns.

De data asta mentatul nu avea nici un răspuns despre unde sau cum se ascunseseră vrăjitoarele; fără probabilități, fără proiecții, fără totalizări... Dăduse greş. Baronul, care nu accepta nici o scuză pentru eşec (iar de Vries eşuase în ceea ce-l privea), era gata să ucidă pe cineva, într-un mod foarte neplăcut.

Simțindu-se ca un nechemat, Glossu Rabban, plin de gânduri negre, stătea într-o parte privindu-i, dorind să le ofere o idee pătrunzătoare.

— La urma-urmei, sunt vrăjitoare, nu-i aşa? spuse el în sfârşit, dar nimeni nu păru interesat de comentariu. Nimeni nu-i asculta vreodată ideile.

Dezgustat, Rabban ieşi din sala de conferințe, ştiind că unchiul său era încântat să-l vadă plecând. De ce se chinuiau să discute situația? Rabban nu putea suporta să stea degeaba, fără să ajungă nicăieri. Îi făcea pe toți să pară slabi...

Ca moştenitor prezumtiv al baronului, Rabban credea că se descurcase bine în serviciul Casei Harkonnen. Supraveghease operațiunile legate de mirodenie pe Arrakis, lansase chiar primul atac secret în ceea ce ar fi trebuit să fie un război pe viață şi pe moarte dintre casa Atreides şi tleilaxu. De nenumărate ori fusese la înălțime, însă baronul îl trata de parc-ar fi fost încet la minte, numindu-l — în față chiar — „creier de tanc cu muşchi".

Dacă m-ar fi lăsat pe mine să merg acolo, la şcoala vrăjitoarelor, le-aş fi adulmecat eu...

Rabban ştia exact ce trebuia făcut. De asemenea, ştia foarte bine că nu trebuia să ceară permisiunea. Baronul va zice doar nu... şi va greşi respingându-l. Rabban avea să rezolve problema de unul singur, apoi îşi va cere răsplata. În cele din urmă, unchiul îi va vedea priceperea.

Încălțat în ghete negre, grele, bărbatul solid porni pe coridoarele fregatei, concentrat asupra misiunii sale. În jurul său, nava înarmată zumzăia în îmbrățişarea tăcută a gravitației. Trecând pe lângă cabine şi posturi de lucru, auzea frânturi de conversații. Bărbați în uniforme albastre treceau în grabă pe lângă el, îndeplinindu-şi îndatoririle, întotdeauna plini de respect față de el.

Când le dădu ordinul, oamenii îşi lăsară treburile şi alergară să deschidă un perete despărțitor. Rabban îşi puse mâinile în şolduri, satisfăcut să aibă sub ochi camera ascunsă care adăpostea o navă lucioasă, bine lustruită, un aparat de luptă de o persoană.

Non-nava experimentală.

El condusese vehiculul invizibil în interiorul unui transspațial, cu mai bine de un deceniu în urmă, iar acesta îşi făcuse datoria impecabil... complet tăcut şi nevăzut. Pilotajul său fusese fără cusur, deşi schema eşuase până la urmă. Eroarea fatală fusese, data trecută, faptul că făcuseră prea multe planuri. Iar Leto Atreides — lua-l-ar naiba! — refuzase să se poarte conform aşteptărilor...

De data asta însă, planul lui Rabban era simplu şi direct. Nava şi conținutul său erau invizibile. Putea merge oriunde, putea observa orice — şi nimeni nu va bănui nimic. Va spiona ce puneau la cale vrăjitoarele, apoi — dacă dorea — putea să radă de pe fața pământului toată Şcoala Maicilor.

Porni motoarele silențioase ca o şoaptă ale navei de atac şi coborî prin podeaua fregatei aflate pe orbită. Cu speranțe din ce în ce mai mari, Rabban activă generatorul de non-câmp — şi vehiculul dispăru în spațiul deschis.

În timpul coborârii către planetă, toate sistemele navei funcționară adecvat. Defecțiunile de la recentele zboruri de testare fuseseră reparate. Sus, deasupra unui şir de dealuri acoperite cu iarbă, Rabban viră către clădirile de stuc, cu acoperişuri roşcate, ale Şcolii Maicilor. Aşa deci, vrăjitoarele credeau că pot să dispară pur şi simplu când baronul cere o audiență? Se amuzau de propria lor deşteptăciune? Iar acum vrăjitoarele refuzau să răspundă cererilor repetate de a avea o discuție. Cât timp îşi imaginau ele că pot evita problema?

Atingând butonul unui senzor, Rabban armă sistemele ofensive. Un atac masiv, neaşteptat, va învălui în flăcări bibliotecile, clădirile administrative şi muzeele, făcându-le una cu pământul.

Asta le va atrage atenția!

Se întrebă dacă baronul decoperise măcar plecarea lui.

În timp ce aparatul tăcut se năpustea asupra complexului şcolii, vedea mulțimi de femei umblând de colo colo în afara grupului de construcții, crezând prosteşte că nu mai au nevoie să se ascundă. Vrăjitoarele socoteau că pot să dea cu tifla Casei Harkonnen!

Rabban zbură mai jos. Sistemul de armament se înfierbântă; ecranele de ochire se aprinseră. Înainte să le dărâme clădirile, poate că ar trebui să culeagă vreo câteva dintre muierile astea ca nişte vulturi, una câte una, doar de dragul sportului. Cu nava sa nevăzută şi neauzită, va părea ca un deget de foc al lui Dumnezeu doborându-le pentru aroganța lor. Non-nava se apropie în raza de acțiune.

Dintr-odată, toate vrăjitoarele se uitară în sus, la el.

Simți ceva apăsându-i mintea. Sub ochii lui, femeile pâlpâiră şi dispărură. Apoi vederea i se tulbură şi simți în cap o pulsație... *durere*. Îşi apăsă tâmpla cu mâna, încercând să se concentreze. Dar presiunea din țeastă crescu aidoma unui elefant furios care-i tropăia sub frunte.

Dedesubt, imaginile pâlpâiră din nou. Grupurile de surori Bene Gesserit apărură iarăşi, apoi se dizolvară în imagini-fantomă. Clădirile, reperele solului, suprafața planetei — toate tremurau. Rabban abia mai putea vedea comenzile.

Dezorientat, cu capul crăpându-i de durere, Rabban se prinse de consola de pilotaj. Non-nava sălta sub el ca un animal viu şi intră în vrie. Rabban scose un strigăt gâlgâit, amețit, fără măcar să-şi dea seama de pericolul în care se află până când spuma anti-prăbuşire şi rețeaua de chingi se strânseră în jurul lui.

Non-nava se prăbuşi într-o livadă de meri, ricoşând şi tăind pe pământ o brazdă lungă, maronie, apoi se rostogoli pe spate. După o clipă în care se opri huruind, aparatul distrus alunecă pe un taluz, într-un pârâu puțin adânc.

Motorul zdrobit luă foc şi un fum albăstrui, uleios, umplu cabina. Rabban auzi şuieratul sistemelor de stingere a incendiilor, în timp ce se eliberă din spumă şi din chingile protectoare.

Sufocat de fumul amar, lăcrimând din cauza acizilor, Rabban activă o trapă de salvare din burta navei şi se târî afară din epavă. Se rostogoli printre resturile de metal încins, alunecos, şi căzu în genunchi, sprijinindu-se pe palme, în apa opărită a pârâului. Amețit, scutură din cap. Uitându-se în spate, la non-navă, observă cum carcasa pâlpâia, când vizibilă, când invizibilă...

În spatele lui, femeile roiau în jos pe pantă, ca nişte lăcuste în robe negre...

*

Când baronul Harkonnen primi neașteptatul mesaj de la Maica Superioară Harishka pe canalul de comunicații, îi veni s-o sugrume. De zile-ntregi, urletele și amenințările lui rămăseseră fără răspuns. Iar acum, în timp ce măsura cu pasul podeaua punții de comandă a fregatei, bătrâna cotoroanță inițiase ea însăși contactul. Apăru pe ecranul oval al sistemului.

— Îmi pare rău că n-am fost disponibilă când ai venit în vizită, baroane, și-mi cer scuze că sistemele noastre de comunicații n-au funcționat. Știu că aveai ceva de discutat cu mine...

Tonul ei era înnebunitor de plăcut.

— Mă întreb însă dacă mai întâi n-ai vrea să-l primești înapoi pe nepotul tău...

Văzându-i buzele subțiri surâzând dedesubtul acelor malefici ochi migdalați, își dădu seama că fața lui rotundă trebuie să fi reflectat confuzia lui totală. Se întoarse să se uite întâi la căpitanul trupelor sale, apoi la Piter de Vries.

— Unde-i Rabban?

Amândoi dădură din cap, la fel de surprinși ca și el.

— Aduceți-l pe Rabban!

Maica Superioară făcu un gest și câteva surori îl aduseră în fața ecranului pe bărbatul îndesat. În ciuda zgârieturilor și tăieturilor de pe față, Rabban părea sfidător. Una dintre mâini îi atârna inertă într-o parte; avea pantalonii rupți în genunchi, dezvăluind dedesubt răni zdrențuite.

Baronul înjură în șoaptă. *Acum ce-a mai făcut idiotul?*

— A suferit un soi de defecțiune la vehiculul său. Mă întreb dacă venea să ne viziteze. Poate să ne spioneze sau... chiar să atace?

În continuare, pe ecran apăru o imagine video a non-navei prăbușite, arzând încă mocnit la marginea livezii distruse.

— Pilota un aparat extrem de interesant. Observați cum apare și dispare... Vreun fel de mecanism de invizibilitate defect? Foarte ingenios!

Baronului aproape că-i ieșiră ochii din cap. *Zei infernali, am pierdut și non-nava!* Nu numai că tâmpitul de nepotu-său fusese prins de Comunitate, dar lăsase și non-nava — arma secretă cea mai puternică a Harkonnenilor — să cadă în mâinile vrăjitoarelor...!

Mișcându-se fără zgomot, Piter de Vries îi șopti la ureche, încercând să-l calmeze:

— Respiră încet și adânc, baroane. Vrei să continuu eu negocierile cu Maica Superioară?

Cu un efort supraomenesc, baronul se adună, apoi se dădu deoparte și se întoarse în fața ecranului. Se va ocupa mai târziu de Rabban.

— Nepotul meu e complet imbecil. Nu avea permisiunea mea să ia nava!

— O explicație convenabilă...

— Vă asigur că va fi aspru pedepsit pentru acțiunile sale nesăbuite. Desigur, va plăti și pentru pagubele provocate școlii voastre...

Se strâmbă, amărât la gândul că se recunoștea învins atât de ușor.

— Câțiva meri... Nici un motiv să formulăm vreo pretenție sau să raportăm Landsraadului — dacă veți coopera!

— Să cooperăm?

Nările îi fremătară. Făcu un pas înapoi clătinându-se, aproape să-și piardă echilibrul. Avea dovezi împotriva lor!

— Și raportul vostru va include un rezumat al modului în care Cucernica voastră Maică a dezlănțuit o armă biologică asupra persoanei mele, violând Marea Convenție?

— De fapt, raportul nostru va include o mică speculație, răspunse Harishka cu un surâs crispat. S-ar putea să-ți aduci aminte un incident interesant de acum câțiva ani, când s-a tras în mod misterios asupra a două nave tleilaxu în interiorul unui transspațial al Ghildei. Ducele Leto Atreides a fost acuzat de această atrocitate, dar a negat

acuzațiile — ceea ce a părut absurd la vremea aceea, din moment ce nici o altă navă nu se afla în apropiere. Cel puțin, nici o navă *vizibilă*... S-a confirmat de asemenea că exista şi o fregată Harkonnen în vecinătate, în drum spre încoronarea împăratului Shaddam...

Baronul se sili să rămână nemişcat.

— N-aveți nici o dovadă!

— Avem *nava*, baroane!

Imaginea epavei pâlpâitoare apăru din nou pe ecran.

— Orice curte competentă va ajunge la aceeaşi concluzie. Tleilaxu şi Atreizii vor fi extrem de interesați de această evoluție a lucrurilor. Ca să nu mai pomenim de Ghilda Spațială...

Piter de Vries se uită de la baron la ecranul comunicatorului. Rotițele se învârteau în mintea lui încâlcită, dar nu reuşi să găsească nici o soluție acceptabilă.

— Te asiguri de o condamnare la moarte, vrăjitoareo, zise baronul cu un mârâit încet. Avem dovezi că Bene Gesserit a eliberat un agent biologic dăunător. Doar un cuvânt dacă spun şi...

— Şi noi avem dovezi pentru altceva, nu-i aşa? replică Harishka. Ce crezi, baroane — două dovezi se anulează una pe cealaltă? Sau dovezile noastre sunt mult mai interesante?

— Dați-mi tratamentul pentru boala mea şi voi lua în considerare retragerea acuzațiilor...

Pe ecran, Harishka îl privi ambiguu.

— Dragul meu baron, nu există tratament. Bene Gesserit foloseşte măsuri permanente. Nimic nu poate fi schimbat.

Părea fals compătimitoare.

— Pe de altă parte, dacă ne păstrezi secretul, noi îl vom păstra pe al tău. Şi s-ar putea să-l primeşti înapoi pe buclucaşul tău nepot — înainte să facem altceva care s-ar putea dovedi ireversibil.

De Vries întrerupse discuția, ştiind că baronul era pe cale să explodeze:

— ...În plus, insistăm să ne restituiți vehiculul prăbuşit!

Nu puteau permite Comunității accesul la tehnologia non-câmpului, deşi Harkonnenii înşişi n-o înțelegeau.

— Imposibil! Nici o persoană civilizată n-ar dori să vadă reparat un asemenea aparat de luptă. Pentru binele imperiului, trebuie să împiiedicăm dezvoltarea acestei tehnologii mortale!

— Mai avem şi alte nave! exclamă baronul.

— Este o dreptvorbitoare, baroane! şopti de Vries.

Bătrâna Bene Gesserit se uită la ei depreciativ, în timp ce baronul asuda căutând un răspuns mai bun.

— Ce veți face cu epava?

Baronul îşi încleştă pumnii atât de tare, încât îi trosniră încheieturile.

— Ei... o vom face să dispară, desigur.

*

Când Rabban se întoarse, baronul îl ciomăgi zdravăn cu bastonul şi-l încuie în cabina lui, pe toată durata călătoriei înapoi pe Giedi Prime. În ciuda impulsivității sale nesăbuite, bărbatul cel solid rămânea moştenitorul prezumtiv al Casei Harkonnen.

Deocamdată...

Baronul se învârtea de colo colo şi izbea pereții, încercând să-şi închipuie cea mai rea pedeapsă pe care i-o putea aplica nepotului său, o sancțiune potrivită cu paguba

incredibilă pe care-o provocase stângaciul atac al lui Rabban. În cele din urmă, îi veni o idee şi surâse crispat.

Imediat după întoarcerea acasă, îl trimise pe Glossu Rabban pe îndepărtata planetă Lankiveil, unde să locuiască cu molâul său tată, Abulurd.

33

Este datina noastră, a Atreizilor, să fim exemple de onoare pentru copiii noştri, astfel încât ei să poată fi la fel pentru propriii lor urmaşi.

DUCELE LETO ATREIDES, Primul discurs în fața Adunării de pe Caladan

Trecuseră optsprezece luni...

Luna plină scălda castelul Caladan în argintiu, aruncând umbrele turnurilor de-a lungul marginii falezei ce se înălța deasupra mării agitate. Din locul său — discret — de observație din grădina ornamentală, Thufir Hawat îi vedea pe ducele Leto şi pe Kailea Vernius plimbându-se pe marginea prăpastiei. Îndrăgostiți născuți sub o stea nenorocoasă...

Ea devenise concubina lui oficială, dar nelegată prin nici o obligație, de mai mult de un an, şi câteodată cei doi se bucurau de clipe liniştite, romantice, precum cea de față. Iar Leto nu se grăbea să accepte nici una dintre numeroasele oferte de alianță matrimonială pe care le primea de la alte Case ale Landsraadului...

Supravegherea permanentă a lui Hawat îl irita pe duce, care pretindea dreptul la propria intimitate. Dar, în calitate de comandant al securității Casei Atreides, mentatului nu-i păsa. Leto avea tendința sâcâitoare de a se pune în situații periculoase, de a fi prea încrezător în oamenii din jurul lui... Hawat prefera în schimb să-şi atragă dizgrația ducelui, decât să îngăduie ca o greşeală fatală să scape cercetării sale atente. Ducele Paulus murise în arena de tauri pentru că Hawat nu supraveghease totul îndeajuns de aproape. De atunci, jurase să nu mai facă niciodată o asemenea greşeală.

În timp ce Leto şi Kailea se plimbau prin noaptea răcoroasă, Hawat îşi făcea griji că poteca era prea îngustă şi prea aproape pentru a evita o cădere mortală în valurile care se spărgeau de stânci. Leto, însă, refuzase să accepte balustrade. Dorea ca poteca să rămână exact aşa cum o lăsase tatăl său, pentru că şi bătrânul duce se plimbase pe acel promontoriu, cugetând la treburile statului. Era o problemă de tradiție, iar Atreizii erau oameni curajoşi.

Hawat scrută întunericul cu ochelarii lui în infraroşu, dar nu văzu nici o mişcare în umbră, în afară de propriii soldați înşirați pe potecă şi la poalele pantei stâncoase. Cu ajutorul unei mici lanterne, semnală către doi dintre oamenii lui să-şi schimbe pozițiile.

Trebuia să fie tot timpul în alertă...

Leto o luă pe Kailea de mână şi-i privi trăsăturile delicate şi părul arămiu-închis, care flutura în adierea nopții. Îşi ridicase gulerul hainei în jurul gâtului subțire. La fel de izbitor de frumoasă ca orice doamnă din imperiu, sora lui Rhombur se purta ca o împărătească. Dar Leto nu se putea însura niciodată cu ea... Trebuia să rămână fidel tradițiilor, aşa cum făcuseră tatăl său, şi bunicul său, înainte de asta. Căile onoarei... şi expedientele politicii!

Cu toate acestea, nimeni, nici măcar fantoma lui Paulus Atreides, n-ar fi putut protesta împotriva unei asemenea uniri dacă posesiunile Casei Vernius aveau să fie vreodată recuperate. Timp de luni de zile, sprijinit de Leto din toată inima, Rhombur trimisese lui C'tair Pilru şi Luptătorilor pentru Libertate de pe Ix fonduri modeste şi alte resurse, prin canale clandestine, şi primise în schimb fragmente de informație, programe, imagini de supraveghere... Acum, că avea în sfârşit ceva de făcut, Rhombur arăta mai vioi şi mai plin de viață decât oricând.

Oprindu-se la capătul potecii care ducea în jos, pe plajă, Leto zâmbi, ştiind că Hawat se afla pe undeva, prin preajmă, ca întotdeauna. Se întoarse către femeia de lângă el.

— Caladan a fost căminul meu încă din copilărie, Kailea, şi pentru mine este mereu minunat. Dar pot să-mi dau seama că tu nu eşti cu adevărat fericită aici...

Un pescăruş de noapte țâşni în aer, făcându-i să tresară cu țipetele lui ascuțite.

— Nu e vina ta, Leto. Ai făcut deja atât de mult pentru fratele meu şi pentru mine...

Kailea nu se uita în ochii lui.

— Doar că nu e chiar... locul în care mi-am imaginat că voi fi!

Cunoscându-i visurile, Leto îi răspunse:

— Aş fi dorit să te pot duce mai des pe Kaitain, ca să te poți bucura de Curtea imperială. Am văzut cum te luminezi la față, când au loc evenimente de galâ. Eşti atât de strălucitoare, încât mă întristează că trebuie să te aduc înapoi pe Caladan. Aici nu se întâmplă nimic fascinant, lipseşte viața cu care erai obişnuită...

Aceste cuvinte erau o scuză pentru toate lucrurile pe care nu i le putea oferi — luxul, prestigiul, legitimitatea de a aparține din nou unei Case Mari... Se întrebă dacă ea înțelegea simțul datoriei care-l ținea pe el aici.

Vocea dulce a lui Kailea suna nesigur. Fata păruse nervoasă toată ziua şi acum se opri pe cărare.

— Ix s-a dus, Leto, şi o dată cu ea toată fascinația. Am acceptat asta...

Se întoarseră să privească în tăcere către largul oceanului negru ca noaptea, înainte ca ea să vorbească din nou.

— Rebelii lui Rhombur nu vor putea niciodată să-i răstoarne pe tleilaxu, nu-i aşa?

— Ştim prea puțin despre ce se petrece acolo cu adevărat. Rapoartele sunt răzlețe. Crezi c-ar fi mai bine să nu încerce?

Leto se uită la ea cu asprime, cu ochii lui cenuşii ca fumul, încercând să-i înțeleagă neliniştea.

— Se poate întâmpla un miracol...

Ea prinse ocazia pe care-o aştepta.

— Miracole, da... Acum am şi eu unul despre care să-ți spun, domnule duce!

El o privi lipsit de expresie. Buzele lui Kailea se curbară într-un surâs enigmatic.

— *Voi avea un copil cu tine!!!*

Încremenit, Leto se opri pe loc. Departe, pe mare, o turmă de murmoni cânta o melodie gravă, ca răspuns la pulsațiile balizelor sonice marcând recifele înşelătoare. Apoi, aplecându-se încet, Leto o sărută pe Kailea; îi simți umezeala familiară a buzelor.

— Eşti mulțumit?

Glasul îi suna foarte fragil.

— Să ştii, n-am încercat să rămân însărcinată. S-a întâmplat, pur şi simplu...

El făcu un pas înapoi. O ținu la distanța unui braț, ca să-i poată cerceta fața.

— Sigur că da!

Îi atinse delicat pântecele.

— Îmi imaginam cum ar fi să am un fiu...

— Poate că acum ar fi momentul să mă gândesc să capăt încă o doamnă de onoare? întrebă Kailea, încordată. O să am nevoie de ajutor ca să mă pregătesc pentru naştere — ca să nu mai vorbim de statul cu copilul, după ce se va naşte?

O îmbrățişă cu putere.

— Dacă vrei încă o doamnă de onoare, o vei avea.

Thufir Hawat urma să verifice toate candidatele pentru personalul casei, cu conştiinciozitatea lui obişnuită.

— Îți aduc zece, dacă vrei!

— Mulțumesc, Leto...

Se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

— Însă una ar trebui să ajungă...

*

Praful şi căldura domneau peste tot. Sperând că o climă uscată ar fi putut să-l ajute la boala sa, baronul Harkonnen petrecea mult mai mult timp pe Arrakis. Dar tot se simțea mizerabil...

În camera sa de lucru din Carthag, baronul trecea în revistă rapoartele de la recoltarea mirodeniei, încercând să născocească noi metode de a-şi ascunde profiturile față de Împărat, de CHOAM, de Ghilda spațială... Din cauza grăsimii crescânde, biroul fusese adaptat, făcându-i-se o tăietură după forma burții baronului. Brațele moi i se sprijineau acum pe biroul cu textură aspră.

Cu un an şi jumătate în urmă, Bene Gesserit-ul îl adusese într-un impas, prin amenințări, contraamenințări şi şantaj în ambele direcții. Rabban pierduse non-nava... El şi cu vrăjitoarele păstraseră de atunci, unii față de ceilalți, o distanță sigură, dar stânjenitoare.

Cu toate acestea, rana era încă vie, iar el devenea tot mai neputincios — şi mai gras — pe zi ce trecea...

Savanții lui încercaseră să construiască o altă non-navă, fără ajutorul geniului richesian Chobyn, pe care-l omorâse Rabban. Baronul vedea roşu în fața ochilor, de fiecare dată când se gândea la multele gafe ale nepotului său.

Planurile şi holoînregistrările procesului inițial de construcție fuseseră deteriorate, sau cel puțin aşa pretindeau cercetătorii baronului. Ca rezultat, primul lor nou prototip se prăbuşise pe Muntele de Abanos, omorând întregul echipaj. *Să le fie învățătură de minte!*

Baronul se întrebă dacă n-ar fi preferat o astfel de moarte rapidă, în locul istovirii şi a descompunerii chinuitoare. Investise o sumă enormă de solari într-un centru de cercetări medicale ultimul răcnet pe Giedi Prime, pentru a se bucura de asistența lipsită de tragere de inimă, cu jumătate de normă, a doctorului Suk richesian Wellington Yueh — interesat mai mult de cercetările sale legate de ciborgi, decât de găsirea unor căi de a-l ajuta pe baronul suferind. Premierul de pe Richese încă nu-i trimisese o notă de plată pentru serviciile doctorului, dar baronului nu-i păsa.

În ciuda tuturor acestor eforturi, nu obținuse nici un rezultat, iar amenințările continue nu păreau să fie de vreun folos. Pentru baron, simplul act de a merge, pe care altădată îl făcea cu atât de puțin efort şi atât de multă grație, era acum o povară majoră. În curând, bastonul cu cap de vierme nu va mai fi de ajuns.

— Am veşti despre evenimente interesante, domnule baron, anunță Piter de Vries, strecurându-se în biroul plin de praf din Carthag.

Întreruperea îl făcu pe baron să se încrunte. Slăbănogul mentat, îmbrăcat într-o robă albastru-deschis, îşi ascunse surâsul de pe buzele pătate cu sapho.

— Concubina ducelui Leto Atreides a trimis o solicitare la curtea imperială, căutând serviciile unei doamne de onoare. Am venit să vă informez cât de repede am putut... Totuşi, din cauza caracterului urgent al afacerii, mi-am... luat libertatea să pun în mişcare un plan.

Baronul ridică o sprânceană.

— Da? Şi care este planul ăsta interesant, despre care ai simțit tu că nu avea nevoie de aprobarea mea?

— Există o respectabilă matroană care trăieşte în casa lui Suuvok Hesban, fiul fostului şambelan al curții Aken Hesban. A trecut ceva vreme de când ne furnizează informații excelente despre familia Hesban. La îndemnul meu, această doamnă, Chiara Rash-Olin, a dat de înțeles că ar fi interesată de slujba din casa Atreides şi va fi intervievată pe Caladan...

— În casa familiei Atreides? exclamă bărbatul corpolent. Zări un surâs viclean apărând pe chipul zveltului mentat, care oglindea încântarea baronului însuşi.

— Asta deschide nişte... posibilități interesante.

*

Kailea aştepta în holul Spațioportului Municipal din Cala, măsurând cu pasul podeaua încrustată cu scoici şi fosile de calcar. În spatele ei, stătea elegantul căpitan Swain Goire, pe care Leto îl însărcinase să fie garda ei personală. Părul negru şi chipul slab aminteau de Leto...

Ajunsese devreme, ca să aştepte naveta şi pe pasagera ei de pe Kaitain. O întâlnise deja pe Chiara şi participase la interviul mai vârstnicei femei, aici pe Caladan. Noua doamnă de onoare venea cu referințe impecabile, lucrase chiar pentru familia şambelanului personal al împăratului Elrood. Era capabilă să spună poveşti interminabile despre splendida viață de curte de pe Kaitain. Kailea o acceptase imediat.

De ce însă o femeie în vârstă şi inteligentă ar fi putut dori să plece din capitala imperială ca să vină într-o fundătură, cum era, prin comparație, Caladan-ul, nu putea înțelege...

— O, dar iubesc marea... Şi iubesc liniştea, răspunsese Chiara. Când vei mai îmbătrâni, fermecătoare copilă, s-ar putea să simți la fel!

Kailea se îndoia, dar abia reuşea să-şi stăpânească entuziasmul stârnit de norocul de a fi găsit-o pe această femeie. Aşteptase nerăbdătoare câtă vreme Thufir Hawat investigase trecutul Chiarei Rash-Olin, punându-i întrebări despre anii anteriori de serviciu. Nici chiar bătrânul mentat nu fusese capabil să găsească vreun neajuns în pregătirea ei.

Pe măsură ce sarcina avansa, Kailea număra zilele până când Chiara avea să-şi înceapă serviciul. În ziua programată pentru sosire, Leto ținea audiențe la castelul Caladan, ascultând plângerile şi disputele poporului său, dar Kailea plecase devreme către aerodromul din apropiere, presărat cu aeronave de agrement, toptere şi alte aparate de zbor.

Cu o nerăbdare abia reținută, Kailea cerceta clădirea vastă a spațioportului, înregistrând amănunte pe care nu le observase înainte. Forma inițială de bulb fusese modificată cu muluri, ferestre moderne şi ornamente. Dar tot arăta veche şi demodată, spre deosebire de arhitectura splendidă de pe Kaitain...

Auzi un *bang* atmosferic, îl simți chiar şi prin podea. O străfulgerare de lumină în albastru şi portocaliu, provocată de coborârea navetei supersonice în formă de glonț, străpunse stratul de nori. Mica navă frână brusc pe suspensoarele setate la maximum, apoi se lăsă pe o ridicătură uşoară de pe câmpie. Scuturile pulsară, apoi se stinseră.

— Exact la timp, comentă Swain Goire lângă ea. Chipeşul căpitan stătea drept şi înalt, ca un erou dintr-o filmocarte.

— Ghilda se mândreşte cu punctualitatea sa.

— Nu destul de devreme pentru mine...

Kailea se grăbi să-i întâmpine pe călătorii care coborau.

Chiara se hotărâse să nu se îmbrace ca o servitoare. Pe silueta durdulie îşi pusese un costum de călătorie din zeetwill confortabil, iar părul cărunt, de nuanța fierului, îi era coafat într-o elegantă buclă spirală şi acoperit cu o beretă cu pietre prețioase. Obrajii rozalii îi străluceau.

— Ce plăcere să te văd din nou, draga mea, toarse Chiara ca o pisică. Inspiră adânc aerul umed şi sărat. În spatele ei, pluteau pe suspensoare opt cufere umflate la catarame.

Aruncând o privire înspre pântecul abia rotunjit al lui Kailea şi apoi spre ochii ei verzi, comentă:

— Până acum, trebuie să fie o sarcină de rutină... Arăți bine, draga mea. Puțin trasă la față, poate, dar am eu leac pentru asta...

Kailea radia de fericire. În sfârşit avea o însoțitoare inteligentă, pe cineva cu sofisticarea imperială necesară ca s-o ajute cu mărunțişurile sâcâitoare — probleme de gospodărie şi decizii de afaceri cerute de ducele ei pretențios, dar iubitor.

Păşind lângă bătrâna doamnă de onoare, Kailea puse întrebarea cea mai importantă din mintea ei:

— Care-s ultimele noutăți de la curtea imperială?

— O, draga mea! Am atât de multe să-ți povestesc...

34

E adevărat că cineva se poate îmbogăți practicând răul, dar forța Adevărului şi a Dreptății este aceea că ele dăinuiesc... şi că un om poate spune despre ele: „Acestea sunt moştenirea de la tatăl meu”.

Calendar al celei de a cincea dinastii (Vechea Terra): Înțelepciunea lui Ptahhotep

Din punctul de vedere al lui Rabban, unchiul său n-ar fi putut concepe o pedeapsă mai crudă pentru dezastrul non-navei. Arrakis cel puțin era caldă şi cu cerul senin, iar Giedi Prime oferea tot confortul civilizației.

Lankiveil însă era doar... mizerabilă.

Timpul se târa atât de încet, încât Rabban se surprinse apreciind avantajele geriatrice ale melanjului. Va trebui să trăiască mai mult decât durata normală a vieții doar ca să compenseze pierderea asta colosală de timp...

N-avea nici cel mai mic interes pentru fortărețele monastice, izolate adânc în munți. În aceeaşi măsură, refuza să se ducă în satele presărate prin fiordurile întortocheate. Nu găsea nimic acolo, în afară de pescari împuțiți, vânători băştinaşi şi câțiva cultivatori de legume care găseau teren fertil în crăpăturile munților negri, abrupți.

Rabban stătea cea mai mare parte a timpului pe cea mai mare dintre insulele din nord, în apropierea banchizei înghețate şi departe de traseele de înot ale balenelor cu blană Bjondax. Nu putea fi vorba de civilizație după nici un standard, însă cel puțin avea fabrici, instalații de prelucrare şi un spațioport de pe care se trimiteau pe orbită încărcăturile de blană de balenă. Acolo, putea fi în preajma unor oameni care înțelegeau că resursele şi materiile prime existau pentru folosul acelei Case care le deținea...

Locuia în barăcile companiei CHOAM şi rechiziționase câteva camere mari pentru el însuşi. Deşi, din când în când, mai juca jocuri de noroc cu alți muncitori angajați cu contract, îşi petrecea timpul mai mult măcinat de gânduri negre, plănuind căi de a-şi schimba viața îndată ce s-ar fi întors pe Giedi Prime. Cu alte ocazii, Rabban folosea un bici de viță-de-cerneală pe care-l căpătase de la un angajat Harkonnen, şi-şi făcea singur de lucru şfichiuind cu şuvițele negre, împletite pietrele, sloiurile de gheață sau rafocile leneşe care stăteau la soare pe debarcaderele de metal. Însă chiar şi asta devenea plictisitor...

În cea mai mare parte a sentinței de doi ani, se ținu departe de Abulurd şi Emmi Rabban-Harkonnen, sperând ca ei să nu afle niciodată de exilul lui. Până la urmă, când Rabban nu-şi mai putu ascunde prezența, tatăl lui făcu o călătorie la instalațiile de prelucrare Choam, în aparență într-un tur de inspecție.

Abulurd îşi întâlni fiul la barăci, cu o expresie optimistă pe fața ca de câine bătut, de parcă s-ar fi aşteptat la un soi de reîntâlnire înlăcrimată. Îşi îmbrățişă unicul fiu, iar Rabban se desprinse repede din brațele lui.

Glossu Rabban, cu umerii pătrați, fața butucănoasă, buze groase şi linia părului formând un vârf pe frunte, semăna mai mult cu mama lui decât cu tatăl, care avea brațe subțiri, coate osoase şi articulații mari. Părul blond-cenuşiu al lui Abulurd arăta tocit şi murdar, iar chipul îi era asprit de vreme, din cauză că petrecea prea mult timp în aer liber.

Singurul mod în care Rabban reuşise să-şi facă tatăl să plece, după ore întregi de pălăvrăgeală stupidă, fusese promisiunea că va veni cu adevărat la fiordul Tula, să stea un timp cu părinții lui. O săptămână mai târziu, sosi la reşedința principală, simțind mirosul acru şi umezeala lipicioasă intrându-i în oase. Suportându-le răsfățul, Rabban îşi înghițea dezgustul şi număra zilele până la sosirea transspațialului care urma să-l ducă acasă.

La reşedință, mâncară feluri sofisticate de peşte afumat, craboraci fierți, paella cu fructe de mare, midii-de-zăpadă, calmar murat şi caviar *ruh* sărat, însoțite de legumele amărui, ațoase, care supraviețuiau în solul sărac al planetei Lankiveil. Nevasta pescarului, o femeie cu chipul lătăreț, mâini roşii şi brațe solide, gătea un fel după altul şi i le servea mândră lui Rabban. Îl cunoscuse pe când era copil, încercase să-l răsfețe, iar acum făcea orice gest afectuos, mai puțin să-l ciupească de obraji... Rabban o detesta pentru asta.

Nu reuşea să scape cu nici un chip de gusturile neplăcute din gură sau de mirosurile de pe degete şi din haine. Numai fumul înțepător al lemnului din şemineele uriaşe reuşea să mai aducă un pic de uşurare nasului său chinuit. Tatăl lui găsea că e nostim să folosească foc adevărat, în loc de radiatoare termale sau globuri incandescente...

Într-o noapte, plictisit şi melancolic, lui Rabban îi veni o idee, prima scânteie de imaginație în cei doi ani petrecuți aici. Balenele Bjondax erau docile şi uşor de ucis — iar Rabban simțea că putea trezi interesul nobililor din Casele Mari şi Minore pentru Lankiveil. Îşi amintea câtă bucurie găsise în vânătoarea de copii sălbatici în Stația Gărzii Forestiere, cât de palpitant fusese să ucidă un vierme de nisip uriaş pe Arrakis... Poate că merita să lanseze o nouă industrie, a vânătorii de balene, urmărind uriaşele fiare acvatice pentru sport. Ar fi mărit profitul din trezoreria Casei Harkonnen şi ar fi transformat Lankiveil în ceva mai bun decât gaura mizerabilă şi primitivă care era acum.

Cu două nopți înainte de plecarea programată spre casă, le sugeră părinților ideea lui. Ca o familie ideală, stăteau împreună la masă, mâncând alte feluri de bucate provenite din mare. Abulurd şi Emmi se tot uitau unul la celălalt, cu suspine patetice de mulțumire. Mama lui, cu ochi de abanos, nu vorbea mult, dar îi oferea soțului un sprijin neclintit. Se atingeau cu afecțiune, se mângâiau pe braț, de la umăr până la cot...

— Plănuiesc să aduc nişte vânători de calibru mare pe Lankiveil!

Rabban sorbi dintr-un pahar mare, plin cu vin dulce de la munte.

— Vom prinde balene cu blană — pescarii voştri localnici pot face pe călăuzele... Multă lume din Landsraad ar da bani frumoşi pentru un asemenea trofeu. Ar fi o afacere bună pentru noi toți...

Emmi clipi şi întoarse capul să-l vadă pe Abulurd rămânând cu gura căscată, din pricina şocului. Îl lăsă pe el să spună ceea ce gândeau amândoi:

— Asta ar fi imposibil, băiete!

Rabban tresări auzind felul neceremonios în care acest molâu îl numise „băiete”. Abulurd explică:

— Tot ce-ai văzut sunt docurile de prelucrare de departe, din nord, etapa finală a afacerii cu blănuri de balenă. Însă vânarea exemplarelor potrivite este o treabă delicată, care se face cu grijă şi antrenament. Am fost de multe ori pe baleniere şi, crede-mă, nu e ceva ce să faci cu inima uşoară! Omorârea balenelor Bjondax n-a fost niciodată un... sport!

Buzele groase ale lui Rabban se strâmbară.

— Şi de ce nu? Dacă eşti guvernator planetar, ar trebui să înțelegi economia.

Mam lui dădu din cap.

— Tatăl tău înțelege planeta mai bine decât tine. Chiar nu putem îngădui asta!

Părea înconjurată de un văl de încredere în sine, ca şi cum nimic nu putea s-o zdruncine.

Rabban clocotea pe scaunul lui, mai mult dezgustat decât furios. Oamenii ăştia n-aveau nici un drept să-i interzică lui ceva. Era nepotul baronului Vladimir Harkonnen, moştenitorul prezumtiv al unei Case Mari. Abulurd dovedise deja că nu poate face față responsabilității. Nimeni nu va asculta plângerile unui ratat...

Rabban îşi trase scaunul de la masă şi plecă în apartamentul său. Acolo, într-un bol făcut dintr-o cochilie de sidef, servitorii casei aranjaseră grămăjoare de licheni cu miros dulce, curățați de pe scoarța de copac, un buchet specific pe Lankiveil. Dintr-o lovitură, Rabban îl dădu la o parte, spărgând scoica de podeaua de scânduri tocite...

*

Sunetul scrâşnit al cântecului balenelor Bjondax îl trezi din somnul neliniştit. Dincolo de fereastră, în canalul adânc, balenele urlau şi gângureau cu un sunet atonal, care făcea să-i vibreze țeasta lui Rabban.

Cu o seară înainte, tatăl său surâdea visător, ascultând animalele. Stătuse împreună cu fiul său afară, pe balconul din buşteni despicați, alunecos din cauza cetii permanent lipicioase. Arătând către fiordurile înguste unde înotau forme întunecate, Abulurd spusese:

— Cântece de împerechere... Sunt îndrăgostite!

Rabban voia să omoare pe cineva.

După ce tocmai auzise refuzul tatălui său, nu-şi putea imagina cum de împărtăşea cu aceşti oameni o moştenire genetică. Petrecuse prea mult timp suportând neplăcerile de pe Lankiveil... Tolerase atențiile sufocante ale mamei şi ale tatălui său, însă disprețuia felul în care ei azvârliseră la gunoi măreția la care-ar fi putut ajunge şi felul în care-şi găsiseră mulțumirea aici.

Sângele lui Rabban începu să fiarbă.

Ştiind că n-ar fi putut niciodată să doarmă datorită larmei balenelor, se îmbrăcă şi bocăni pe scări în jos, până în sala mare, acum cufundată în linişte. Tăciunii portocalii, din şemineul adânc, luminau încăperea ca şi cum vatra ar fi fost plină cu lavă. Câțiva servitori ar fi trebuit să fie deja treji — unii care făceau curățenie în camerele din spate, vreun bucătar care pregătea ceva pentru ziua următoare... Abulurd nu punea niciodată paznici.

În schimb, locatarii reşedinței principale dormeau, cu sforăitul încetişor al celor lipsiți de ambiții. Rabban îi ura pe toți.

Culese o haină călduroasă, binevoi chiar să-şi ia nişte mănuşi, şi se strecură afară. Coborî treptele tocite până la malul apei, către docuri şi şopronul pescarilor. Ceața din aer se condensa din cauza frigului, formând chiciură...

În şopronul înghețat şi urât mirositor, găsi ceea ce căuta: vibro-harpoane uzate, cu vârful zimțat, pentru vânat peşti. Cu siguranță, destule ca să omori câteva balene îmblănite. Ar fi putut să ia arme mai grele, dar asta ar fi stricat toată plăcerea sportului.

Plutind în derivă în fiordul liniştit, balenele Bjondax cântau la unison; melopeele lor se răsfrângeau din pereții falezei. Nori posomorâți ascundeau lumina stelelor, dar în aer dăinuia o lucire spectrală, aşa că Rabban putea vedea ce face.

Dezlegă de la debarcader una dintre bărcile mijlocii — destul de mică, dacă voia s-o poată manevra singur, dar cu o carenă groasă şi masă destul de mare ca să reziste la ciocnirile cu balenele îndrăgostite. Se desprinse de țărm şi porni motorul zumzăitor, ieşind în largul canalului adânc, unde animalele se bălăceau şi se jucau, cântându-şi

nebunatice unele altora. Formele alunecoase se strecurau prin apă, ieşind la suprafață, mugind din membranele lor vocale vibrânde.

Apucând comenzile cu mâinile înmănuşate, îşi dirijă barca spre ape mai adânci şi se apropie de turma de balene. Acestea înotau de colo colo, nederanjate de prezența lui. Unele se ciocniră chiar, în joacă, de ambarcațiunea lui...

Se uită în apele întunecate să zărească adulții pătați ca nişte leoparzi — unii cu petice marmorate, alții auriu catifelat. Îi însoțeau numeroşi pui mai mici. Îşi aduceau odraslele cu ele când veneau în fiorduri să se răsească? Rabban pufni, apoi ridică snopul de vibro-harpoane zimțate.

Opri motorul şi pluti în derivă, ținându-şi echilibrul, în timp ce creaturile Bjondax îşi vedeau de bufoneriile lor, nedându-şi seama de pericol. Monştrii tăcură, în aparență observând barca, apoi începură din nou să mugească şi să gâlgâie. *Animale proaste!*

Rabban aruncă primul din multele vibro-harpoane, apoi urmă o secvență rapidă de aruncări puternice. O dată măcelul început, cântecul balenelor îşi schimbă rapid tonul...

*

Aruncând pe ei robe groase şi papuci ca să se acopere, Abulurd şi Emmi alergară spre docuri. Servitorii zăpăciți aprinseră luminile în holul principal şi licuricloburile sclipiră în întuneric, alungând umbrele.

Mângâietoarele cântece ale balenelor se transformaseră într-o cacofonie aspră de răgete de animale. Emmi îşi apucă soțul de braț, ajutându-l să-şi recapete echilibrul, în timp ce se poticnea în jos, pe scări, către țărm, încercând să vadă ceva prin întuneric, dar luminile casei din spatele lor erau prea puternice. Distingeau doar umbre, balene care se zvârcoleau... şi încă ceva. În sfârşit, activară licurifarul de la capătul docului, care împrăştie lumina pe toată întinderea fiordului.

Emmi lăsă să-i scape un sunet îngrozit, ca o durere complet înăbuşită. În spatele lor, servitorii coborau pe scările abrupte, zdrăngănind, căci unii dintre ei duceau bețe sau arme brute, neştiind dacă n-ar putea fi chemați să apere reşedința principală.

O barcă cu motor se apropie peste ape, cu motorul zbârnâind ca şi cum trăgea spre debarcader o încărcătură grea. Când Emmi îl înghionti, Abulurd se aventură pe scânduri ca să afle cine putea fi la cârma ambarcațiunii. Nu voia să admită ceea ce în inima lui ştia deja...

Vocea lui Glossu Rabban se auzi strigând:

— Aruncă-mi funia aia s-o pot lega aici!

Apoi apăru în lumină. Transpira din cauza eforturilor făcute în aerul rece şi îşi dăduse jos jacheta. Era plin de sânge pe brațe, pe piept, pe față...

— Am omorât vreo opt, cred... Am adus legate aici două dintre balenele cu blană mai mici, dar am nevoie de ajutor să recuperez celelalte carcase. Le jupuiți chiar la docuri sau le duceți la vreun soi de instalații?

Abulurd nu reuşea decât să privească totul fix, paralizat din cauza şocului. Parâma îi căzu din mână ca un şarpe sugrumat. Aplecându-se peste marginea bărcii, Rabban apucă frânghia şi o înnodă singur de un tachet de pe debarcader.

— Le-ai... omorât? întrebă Abulurd. Le-ai ucis pe toate?

Coborî privirea, tocmai bine ca să vadă cadavrele plutitoare a doi pui de Bjondax, cu blana încâlcită şi scăldată în sângele ce se scurgea din numeroase plăgi înțepate. Aveau pielea sfâşiată. Ochii lor priveau din apă fără să vadă, ca nişte farfurioare...

— Sigur că le-am omorât! Sprâncenele stufoase ale lui Rabban se încruntară. Asta-i ideea când mergi la vânătoare, nu?

Coborî de pe vasul care se legăna şi rămase în picioare, pe debarcader, ca şi cum se aştepta să fie felicitat pentru ceea ce făcuse.

Abulurd strângea şi desfăcea pumnii, în timp ce în interiorul său se aprindea o senzație nemaiîntâlnită, de indignare şi dezgust. Toată viața o înăbuşise, dar poate că avea şi el legendarul temperament Harkonnen...

Din anii de experiență, ştia că încolțirea balenelor Bjondax trebuia făcută în anumite momente şi în anumite locuri, altfel marile turme vor ocoli regiunea cu pricina. Rabban nu-şi bătuse niciodată capul să învețe măcar elementele de bază ale vânătorii de balene, nu practicase nici una dintre tehnicile ei şi abia dacă ştia să conducă o barcă.

— Le-ai măcelărit în zona lor de împerechere, idiotule! strigă Abulurd, şi pe fața lui Rabban apăru o expresie de jignire şocată. Tatăl lui nu-i mai vorbise niciodată în felul ăsta...

— Veneau de generații în fiordul Tula să-şi crească puii şi să se împerecheze, înainte de a se întoarce în mările adânci din zona arctică. Însă au o memorie lungă, o memorie care se întinde de-a lungul generațiilor. O dată ce sângele a întinat apa, vor evita locul atât cât va dura amintirea!

Chipul lui Abulurd se întunecă de oroare şi frustrare. Propriul său fiu blestemase efectiv aceste zone de împerechere, risipind atât de mult sânge încât nici o balenă Bjondax nu se va mai întoarce aici vreme de decenii...

Rabban se uită la trofeele care pluteau moarte pe lângă barcă, apoi cercetă apele fiordului din spatele lui, ignorând ceea ce tatăl lui tocmai îi spusese.

— Mă ajută cineva sau trebuie să le aduc şi pe celelalte tot eu?

Abulurd îl plesni cu putere peste față — apoi îşi privi îngrozit şi neîncrezător mâna, uluit că-şi lovise fiul.

Rabban îi aruncă o privire furioasă. Numai un pic mai mult provocat, ar fi ucis pe oricine i-ar fi stat în față.

Tatăl lui continuă cu disperare în glas:

— Balenele nu se vor mai întoarce aici ca să se înmulțească. Nu înțelegi? Toate satele din fiord, toți oamenii care trăiesc aici depind de comerțul cu blană. Fără balene, satele vor muri. Toate clădirile din fiord vor fi părăsite. Satele vor deveni peste noapte aşezări-fantomă. Balenele *nu se vor mai întoarce*!

Rabban dădu doar din cap, nevrând să înțeleagă severitatea situației.

— De ce-ți pasă aşa de mult de oamenii ăştia?

Se uită la servitorii din spatele părinților lui, bărbați şi femei care se născuseră pe Lankiveil, fără sânge nobil şi fără perspective: doar săteni, doar muncitori...

— N-au nimic special. Tu îi conduci. Dacă vremurile sunt grele, ei le suportă. E realitatea vieții lor...

Emmi îl privi cu asprime, arătând în sfârşit emoțiile puternice pe care le ținuse pentru sine.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa? A fost greu să te iertăm pentru multe lucruri, Glossu — dar ăsta-i cel mai rău!

Rabban tot nu dovedea nici o ruşine.

— Cum puteți fi voi, amândoi, atât de orbi şi de neghiobi? Nu aveți nici o noțiune despre cine sunteți? Despre cine sunt eu? Noi suntem Casa Harkonnen! răcni el, apoi coborî iar vocea. Mi-e ruşine că sunt fiul vostru!

Păşi pe lângă ei fără să mai scoată nici un cuvânt şi se îndreptă spre clădirea principală, unde se spălă şi-şi strânse puținele lucruri, apoi plecă. Mai era o zi până când avea permisiunea de a părăsi planeta. Îşi va petrece timpul la spațioport...

Abia aştepta să se întoarcă într-un loc unde viața avea din nou un sens pentru el!

35

Un om care persistă în jocul pândei, într-un loc unde nu e nimic de pândit, poate aştepta o veşnicie fără să aibă nici un succes. Persistența în căutare nu este suficientă.

Înțelepciunea zensunnită a migrațiilor

Timp de patru ani, Gurney Halleck nu descoperi nici un indiciu despre locul unde putea fi sora lui, însă nu-şi pierdu niciodată speranța.

Părinții lui refuzau să mai pronunțe numele lui Bheth. În serile lor calme, lipsite de culoare, continuau să studieze Biblia Catolică portocalie, căutându-şi liniştea în găsirea de citate care vorbeau despre partea lor în viață...

Gurney era singur cu durerea lui.

În noaptea în care fusese bătut, şi nici unul dintre sătenii din Dmitri nu-l ajutase, părinții lui îi trăseseră până la urmă trupul frânt şi învinețit în locuința lor prefabricată. N-aveau prea multe medicamente la îndemână, dar o viață de trudă grea îi învățase măcar nişte rudimente de prim ajutor. Mama lui îl băgase în pat şi îl îngrijise cât de bine putuse, în timp ce tatăl stătuse pe după perdele, aşteptând plin de temeri să se întoarcă Harkonnenii.

Acum, patru ani mai târziu, cicatricele lăsate de acea noapte îi dădeau lui Gurney un profil mai aspru decât înainte; chipul său ars de soare avea un aer neliniştit. Când se mişca, simțea dureri ascuțite până în măduva oaselor. Îndată ce fusese în stare, se târâse afară din pat şi se dusese înapoi la lucru, îndeplinindu-şi partea lui. Sătenii îi acceptaseră prezența fără comentarii, fără măcar să arate cât de uşurați erau că îi ajuta din nou să-şi îndeplinească normele.

Gurney Halleck ştia însă că locul său nu mai era alături de ei.

Nu mai găsea nici o plăcere în serile de la tavernă, aşa că rămânea acasă. După luni întregi de eforturi chinuitoare, reuşise să-şi repare balisetul destul ca să poată cânta la el, deşi amplitudinea devenise şi mai limitată, iar tonul rămăsese distorsionat. Cuvintele căpitanului Kryubi i se întipăriseră în minte ca arse cu fierul roşu, dar refuzase să înceteze să mai compună cântece sau să le cânte doar în camera lui, unde alți oameni puteau pretinde că nu le-au auzit. Satira amară se evaporase totuşi din versurile lui; acum cântecele lui se concentrau pe amintirea lui Bheth.

Părinții lui erau atât de palizi şi de lipsiți de vlagă încât nu-şi putea aduce în minte o imagine a lor, deşi stăteau în camera de alături. Şi totuşi, chiar după atâția ani, îşi amintea fiecare trăsătură a chipului surorii sale, fiecare nuanță plină de grație a gesturilor ei, părul de culoarea inului, expresiile, surâsul blând...

Plantase şi mai multe flori afară, îngrijind calele şi margaretele. Voia să țină plantele în viață, ca să păstreze amintirea lui Bheth limpede şi luminoasă. În timp ce lucra, fredona cântecele ei favorite — şi o simțea alături. Îşi imagina chiar că s-ar putea gândi unul la celălalt în acelaşi timp.

Dacă mai trăia...

Târziu într-o noapte, Gurney auzi mişcare afară, dincolo de fereastră, şi zări o umbră furişându-se prin întuneric. Crezu că visează, până când auzi un foşnet mai puternic, o respirație şuierată. Se ridică iute şi auzi ceva luând-o la fugă.

Pe pervaz se afla o floare, o cală abia tăiată, ca un totem, un mesaj limpede... Cupa albă de petale ținea fixat un petic de hârtie.

Gurney înhăță cala, revoltat că cineva îl tachina cu floarea favorită a lui Bheth. Dar când mirosi parfumul amețitor al cupei, aruncă o privire şi pe notiță. Avea o jumătate de pagină, scrisă de o mână grăbită, dar feminină. Îl citi atât de repede încât prinse doar esența mesajului.

Primele cuvinte erau: „Spune-le mamei şi tatei că trăiesc!”

Strângând bucata de hârtie, Gurney se aruncă peste pervazul ferestrei deschise şi alergă desculț pe străzile de pământ. Se uită dintr-o parte în alta, până când văzu o

umbră între două clădiri. Silueta se grăbea către drumul principal, care ducea la o substație de tranzit şi de acolo la Harko City.

Gurney nu-l strigă. Asta n-ar fi făcut decât să-l pună pe fugă pe străin. Alergă în urma lui cu pas lin, ignorând săgețile de durere din trupul său peticit. Bheth trăia! Picioarele întipăreau urme adânci pe pământul aspru, uscat...

Străinul lăsă în urmă satul, tăind-o către câmpurile din margine; Gurney îşi dădu seama că trebuie să fi avut un mic vehicul personal parcat lângă parcelele cultivate. Când omul se întoarse şi văzu silueta neclară alergând spre el, o luă la fugă.

Deja şchiopătând, Gurney se grăbi să-l ajungă.

— Stai! Vreau doar să vorbesc cu tine!

Omul nu se opri. În lumina lunii, Gurney îi zări picioarele încălțate şi hainele relativ bune... în nici un caz nu era un fermier! În schimb, el dusese o viață grea, care-i păstrase corpul reglat ca un arc de ceas, aşa că reduse repede distanța. Străinul se poticnea pe terenul accidentat, dându-i lui Gurney destul timp să se arunce asupra lui şi să-l pună la pământ ca un d-lup care-şi doboară prada.

Bărbatul se întinse în praf. Se ridică în patru labe, încercând să se târască spre câmp, dar Gurney îl placă. Se rostogoliră peste margine, într-un şanț adânc de doi metri, în care sătenii sădiseră tuberculi pitici de krall.

Gurney apucă partea din față a cămăşii fine a bărbatului şi-l împinse într-o poziție pe jumătate aşezată, cu spetele lipit de peretele de pământ al şanțului. În jurul lui cădeau bolovani, pietriş şi praf.

— Cine eşti? Mi-ai văzut sora? Se simte bine?

Gurney îi lumină fața cu crono-lanterna. Palid, cu ochii depărtați rotindu-se în toate părțile... Trăsături fine.

Omul scuipă nisipul dintre dinți şi încercă să se zbată. Avea părul tuns îngrijit şi hainele mult mai scumpe decât văzuse Gurney vreodată.

— Unde e?

Gurney îşi apropie şi mai mult fața de a lui şi întinse hârtia ca şi cum ar fi fost o probă acuzatoare.

— De unde-a venit asta? Ce ți-a spus? De unde ştiai despre cală?

Bărbatul pufni pe nas, apoi îşi eliberă o mână ca să-şi maseze o gleznă dureroasă.

— Eu... eu sunt perceptorul Harkonnenilor în acest district. Merg dintr-un sat în altul. E treaba mea să țin socoteala tuturor oamenilor care-l slujesc pe baron...

Înghiți cu greutate.

Gurney îl strânse mai tare de cămaşă.

— Văd multă lume. Eu...

Tuşi nervos.

— Am văzut-o pe sora ta. Era într-o casă de plăceri de lângă una dintre garnizoanele militare. Mi-a dat banii pe care-a reuşit să-i economisească de-a lungul anilor...

Gurney inspiră adânc, atent la fiecare cuvânt.

— I-am zis că inspecțiile mele mă vor duce prin satul Dmitri. Mi-a dat toți solarii ei şi a scris biletul. Mi-a zis ce să fac şi am făcut.

Îl plesni pe Gurney peste mână şi se ridică indignat în picioare.

— De ce m-ai atacat? Ți-am adus veşti de la sora ta!

Gurney mormăi către el:

— Vreau să ştiu mai mult! Cum pot să dau de ea?

Bărbatul dădu din cap.

— M-a plătit să strecor afară biletul ăsta. Am făcut-o cu mari riscuri pentru viața mea... şi acum o să fiu prins din cauza ta. Nu pot face nimic mai mult — nici pentru tine, nici pentru ea.

Mâinile lui Gurney urcară spre gâtul perceptorului.

— Ba da, poți. Spune-mi care casă de plăceri, care garnizoană. Peferi să rişti ca Harkonnenii să afle... sau să te ucid eu chiar acum?

Apăsă laringele omului, ca să-şi întărească vorbele.

În patru ani, erau primele veşti pe care le primea, şi nu putea lăsa să-i scape ocazia. Însă Bheth trăia... Îi creştea inima auzind ştirea asta.

Perceptorul icni.

— O garnizoană la Muntele de Abanos şi lacul Vladimir. Harkonnenii au în apropiere temnițe de sclavi şi mine de obsidian. Soldații păzesc prizonierii. Casa de plăceri...

Înghiți cu greutate, temându-se să dezvăluie informația.

— Casa de plăceri e la dispoziția tuturor soldaților. Sora ta lucrează acolo...

Tremurând, Gurney încerca să se gândească în ce fel ar putea traversa continentul. Avea puține cunoştințe de geografie, dar putea să descopere mai mult. Ridică ochii înspre luna întunecată ascunzându-se în spatele norilor fumurii; deja mintea lui punea la cale un plan prost conceput de a o elibera pe Bheth.

Gurney dădu din cap, lăsându-şi mâinile să cadă. Perceptorul se cățără afară din şanț şi alergă peste câmp, cu pas şchiopătat şi strâmb din cauza gleznei sucite, ridicând o dâră de praf şi pământ. Se îndreptă către un adăpost dintr-un pâlc de tufişuri, unde trebuie să-şi fi lăsat vehiculul.

Amorțit şi epuizat, Gurney căzu peste marginea şanțului. Trase adânc aer în piept, cu hotărâre. Nu-i păsa că omul fugise.

În sfârşit, avea un indiciu despre locul unde se afla sora lui...

36

Conducătorul eficient pedepseşte opoziția în timp ce răsplăteşte sprijinul; îşi deplasează forțele în mod aleator; ascunde elementele majore ale puterii sale; stabileşte un ritm al mişcărilor de răspuns care îi ține adversarii într-o stare de dezechilibru.

WESTHEIMER ATREIDES, Elemente de guvernare

După ce Leto deveni tată, timpul păru să trecă şi mai repede.

Îmbrăcat în armură de jucărie şi purtând un scut de carton laminat, băiețelul tropăia nesigur, ataca cu ferocitate taurul salusan împăiat, folosindu-se de lancea *vara* împodobită cu pene, apoi se retrăgea. Victor, fiul de doi ani al ducelui, purta o bonetă tivită cu verde, şi brodată cu însemnul roşu al Casei Atreides.

În genunchi şi râzând, Leto trăgea taurul de jucărie cu cap spinos dintr-o parte în alta, aşa că băiatul cu părul negru, care încă se deplasa cu o stângăcie de bebeluş, nu avea o țintă uşoară.

— Fă cum îți arăt eu, Victor!

Încercă să-şi acopere zâmbetul cu o expresie de seriozitate extremă.

— Fii atent cu *vara*!

Ridică mâinile şi îi demonstră.

— Ține-o aşa, apoi înfige-o dintr-o parte în creierul monstrului.

Ascultător, băiatul încercă din nou, abia putând să ridice arma micşorată. Vârful bont al *varei* ricoşă de capul împăiat, aproape de semnul făcut acolo cu cretă de către Leto.

— Mult mai bine!

Dădu deoparte taurul de jucărie, strânse băiatul în brațe şi-l ridică deasupra capului. Victor chicoti când Leto îl gâdilă între coaste.

— Iarăşi? zise Kailea, pe un ton dezaprobator. Leto, ce faci?

Stătea în uşă, cu doamna ei de onoare, Chiara.

— Nu-l creşte în aşa fel încât să-i placă absurditatea asta. Vrei să moară la fel ca bunicul lui?

Cu asprime pe chip, Leto se întoarse către concubina lui.

— Nu taurul a fost de vină, Kailea. Era drogat de trădători!

Ducele nu pomeni secretul pe care-l ascundea, acela că propria lui mamă fusese implicată în complot, şi că Leto o exilase pe doamna Helena, trimițând-o să locuiască într-un refugiu primitiv împreună cu Surorile Izolării.

Kailea îl privi fără prea multă convingere. El încercă să-i vorbească pe un ton mai rezonabil.

— Tatăl meu credea că aceste animale sunt nobile şi magnifice. A învinge unul dintre ele în ring cere multă îndemânare şi onoare...

— Totuşi... e potrivit pentru fiul tău?

Kailea aruncă o privire spre Chiara, ca şi cum ar fi căutat ajutor de la respectabila matroană.

— Are numai doi ani!

Leto ciufuli părul băieţelului.

— Nu-i niciodată prea devreme să înveți măiestria armelor — chiar şi Thufir e de acord cu asta. Tatăl meu nu m-a alintat niciodată, şi nici eu n-am să-l răsfăț pe Victor!

— Sunt sigură că tu ştii mai bine, răspunse Kailea cu un oftat resemnat, dar privirea agitată din ochii ei spunea altceva. La urma urmei, tu eşti ducele...

— E timpul pentru ora de meditații, dragă.

Chiara se uită la ceasul de mână, o bijuterie antică richesiană pe care o adusese de pe Kaitain.

Cu o expresie dezamăgită, Victor ridică ochii la silueta impunătoare a tatălui său.

— Acum, du-te...

Leto îl bătu uşor pe spate.

— Un duce trebuie să învețe multe lucruri, şi nu toate sunt la fel de distractive ca ăsta.

Băiatul se încăpățână să stea pentru o clipă, apoi traversă încăperea, târându-şi picioruşele scurte. Cu un zâmbet de bunică, matroana Chiara îl ridică în brațe şi-l duse într-o cameră de meditații privată, în aripa de nord a castelului. Swain Gore, soldatul din gardă însărcinat să-l supravegheze pe Victor, o urmă pe doamna de onoare. Kailea rămase în camera de joacă, în timp ce Leto rezemă de un perete taurul împăiat, se şterse pe gât cu un prosop şi bău apă dintr-o carafă.

— De ce fratele meu îți face întotdeauna *ție* confidențe, înainte să-mi spună mie cel mai mic lucru?

Leto putea să vadă că era supărată şi nesigură.

— E adevărat că el şi femeia aceea se gândesc să se căsătorească?

— Nu, serios... — cred că era doar o idee care i-a trecut prin cap. Ştii cât timp îi ia lui Rhombur să facă ceva. Cândva, poate...

Strânse din buze cu o privire dezaprobatoare.

— Dar e doar o... o Bene Gesserit! Nici o picătură de sânge nobil...

— O femeie Bene Gesserit a fost destul de bună pentru vărul meu, Împăratul.

Leto nu pomeni despre durerea din sufletul lui.

— E decizia lui, Kailea. Cu siguranță, par să se iubească.

El şi Kailea începuseră să se îndepărteze de îndată ce se născuse copilul. Sau poate că totul începuse imediat după ce sosise Chiara, cu toate bârfele şi mărețele ei poveşti despre curtea imperială.

— Dragoste? A, ăsta e singurul ingredient necesar pentru căsătorie?

Se întunecă la față.

— Ce-ar spune tatăl tău, marele duce Paulus Atreides, despre o asemenea ipocrizie?

Încercând să-şi păstreze calmul, se duse către uşa camerei de joacă şi o închise, aşa încât să nu-i audă nimeni.

— Ştii de ce nu te pot lua de soție...

Îşi amintea certurile teribile dintre părinții lui, în spatele uşilor groase ale dormitorului. Nu voia să se întâmple asta cu el şi Kailea.

Frumusețea ei delicată era întunecată de nemulțumire. Kailea îşi clătină capul, făcând buclele arămii să-i salte pe spate.

— Fiul nostru ar trebui să fie duce Atreides, într-o zi... Speram că s-ar putea să te răzgândeşti o dată ce ajungi să-l cunoşti.

— E vorba numai despre politică, Kailea, răspunse Leto înroşindu-se. Îl iubesc foarte mult pe Victor. Dar sunt ducele unei Case Mari. Trebuie să mă gândesc mai întâi la binele Casei Atreides...

La întâlnirile consiliului Landsraadului, alte Case defilau prin fața lui Leto cu fiicele lor de măritat, sperând să-i atragă atenția. Casa Atreides nu era nici cea mai bogată, nici cea mai puternică familie, dar Leto era foarte apreciat şi respectat, în special după curajul dovedit în timpul procesului prin renunțare. Era mândru de ceea ce realizase pe Caladan... şi îşi dorea ca tânăra femeie să-l poată aprecia mai mult pentru asta.

— Iar Victor rămâne un bastard!

— Kailea...

— Câteodată îl urăsc pe tatăl tău pentru ideile neghioabe pe care ți le-a vârât în cap... Pentru că nu-ți pot oferi nici o alianță politică şi pentru că n-am nici o zestre, nici o *poziție* socială, nu sunt acceptabilă ca soție. Dar pentru că eşti duce, îmi poți porunci să vin în patul tău când vrei tu!

Rănit la auzul felului în care îşi exprimase ea nemulțumirea, îşi putea închipui ce trebuia să-i spună Chiara lui Kailea în intimitatea apartamentului lor. Nu putea exista o altă explicație. Lui Leto nu-i plăcea în mod deosebit femeia din afara planetei, dar concedierea doamnei de onoare ar fi putut distruge şi ultimele punți care-l mai legau de Kailea. Cele două femei îşi dădeau aere împreună, le plăcea să se joace de-a conversațiile pretențioase, imitând stilul imperial.

Se uită afară pe fereastra vărgată, de plaz, gândindu-se cât de fericiți fuseseră numai cu câțiva ani înainte

— Nu merit asta, mai ales după ce familia mea a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru tine şi fratele tău...

— O, mulțumesc mult de tot! Şi nici nu ți-a stricat la imagine, nu-i aşa? Ajută-i pe bieții refugiați de pe Ix, pentru ca iubitul tău popor să vadă ce conducător mărinimos eşti! Nobilul duce Atreides! Însă aceia dintre noi care-ți sunt aproape ştiu că eşti doar un om, nu legenda în care încerci să te transformi. Nu eşti *cu adevărat* eroul oamenilor obişnuiți, aşa cum îți imaginezi că ai fi. Dacă erai, ai fi acceptat...

— Ajunge! Rhombur are toate drepturile să se însoare cu Tessia dacă-i place. *Dacă* asta hotărăşte el. Casa Vernius e distrusă şi pentru el nu pot exista căsătorii politice!

— În afară de cazul în care rebelii câştigă pe Ix, replică ea. Leto, spune-mi adevărul — tu speri în secret ca luptătorii pentru libertate să nu reuşească, aşa încât să ai mereu o scuză să nu te însori cu mine?

Leto se îngrozi.

— Sigur că nu!

Părând să creadă că a învins, Kailea ieşi din cameră.

Rămas singur, se gândi cât de mult se schimbase ea. Fusese îndrăgostit de ea ani de zile, cu mult înainte de a şi-o face concubină. O adusese aproape de el, deşi nu atât de aproape pe cât ar fi vrut ea să fie. La început fusese dornică să-l ajute şi să-l

sprijine, dar ambițiile ei crescuseră prea mult şi-şi complicase nemăsurat viața. În ultima vreme, o surprinsese mult prea des gătindu-se în fața oglinzii, aranjându-se ca o regină — dar asta era ceva ce nu va putea fi niciodată. El nu putea să-i schimbe statutul social...

Dar bucuria pe care i-o dădea fiul său cântărea mai mult decât toate celelalte probleme. Îşi iubea băiatul cu o intensitate care-l surprindea până şi pe el. Voia pentru Victor numai binele, voia ca el să crească ajungând un om de ispravă, în stilul Atreides. Chiar dacă nu putea numi în mod oficial acest copil moştenitorul său ducal, Leto intenționa să-i ofere toate avantajele, toate privilegiile. Iar, într-o zi, Victor va înțelege lucrurile pe care mama lui nu le putea înțelege acum...

*

În timp ce copilul stătea în fața unei maşini de pregătire, jucând jocuri de recunoaştere a formelor şi de identificare a culorilor, Kailea şi Chiara vorbeau pe un ton scăzut. Victor apăsa butoanele foarte repede, acumulând scoruri mari pentru vârsta lui.

— Doamna mea, trebuie să descoperim cum să-l luăm pe duce. E încăpățânat şi are intenția să încheie o alianță matrimonială cu o familie puternică. Arhiducele Ecaz îl pândeşte, după cum am auzit, oferindu-i una dintre fiicele sale. Bănuiesc că pretinsele lui eforturi diplomatice în conflictul Moritani-Ecaz sunt o perdea de fum menită să-i ascundă adevăratele intenții.

Pleoapele lui Kailea aproape se închiseră în timp ce se gândea la asta.

— Leto pleacă pe Grumman săptămâna viitoare, să stea de vorbă cu vicontele Moriani. Casa lui nu are fete de măritat...

— Aşa zice el, că se duce acolo, dragă. Dar spațiul e mare, şi dacă Leto face un ocol, cine va şti vreodată? După toți anii petrecuți la curtea imperială, înțeleg prea bine lucrurile astea. Dacă Leto va avea un moştenitor legitim, îl va mătura sub covor pe Victor... năruind şi poziția ta!

Kailea plecă capul.

— Am spus tot ce m-ai învățat tu, Chiara, dar mă întreb dacă n-am mers prea departe...

Acum, departe de ochii lui Leto, lăsa să i se vadă nesiguranța şi teama.

— Mă simt atât de frustrată! Se pare că nu pot face nimic. Cândva, eram apropiați, dar totul a mers atât de prost! Sperasem că naşterea copilului ne va aduce din nou împreună...

Chiara îşi strânse buzele zbârcite.

— Ah, dragă, în vremurile de demult, acestor copii li se spunea „mortar uman”, menit să țină familiile unite...

Kailea dădu din cap.

— În schimb, Victor n-a făcut decât să scoată problemele la lumină, ca să le vadă toată lumea. Sunt momente când cred că Leto mă urăşte...

— Ceva tot se poate rezolva, dacă ai încredere în mine, doamna mea!

Chiara îşi puse o mână liniştitoare pe umărul tinerei femei.

— Începe prin a vorbi cu fratele tău. Roagă-l pe Rhombur să vadă ce poate face...

Glasul ei era dulce şi rezonabil.

— Ducele îl ascultă întotdeauna!

Kailea se lumină la față.

— Asta s-ar putea să meargă. Nu strică să încerc!

*

Vorbi cu Rhombur în apartamentul lui din castel. El pierdea vremea prin bucătărie cu Tessia, ajutând-o să prepare o salată de legume locale. Cu un surâs înnebunitor, absent, Rhombur ascultă în timp ce tăia felii, pe o masă, o varză de mare violetă.

Nu păru să-şi dea seama de seriozitatea situației surorii sale.

— N-ai nici un drept să te plângi de nimic, Kailea. Leto ne-a tratat regeşte... ăă... în special pe tine.

Ea pufni exasperată.

— Cum poți spune asta? Sunt mult mai multe în joc acum, când îl am pe Victor.

Ezita între a o lua la fugă mânioasă sau a se prăbuşi cuprinsă de disperare.

Tessia clipi din ochii căprui.

— Rhombur, cea mai bună soluție pentru amândoi este să-i răstorni pe tleilaxu. O dată ce repui în drepturi Casa Vernius, toate celelalte probleme ale voastre devin irelevante...

Rhombur se aplecă să-şi sărute concubina pe frunte.

— Da, iubirea mea — nu crezi că încerc? Îi trimitem bani în secret lui C'tair de câțiva ani, dar încă nu ştiu cât de bine se descurcă rebelii. Hawat a trimis acolo încă un spion, însă omul a dispărut. Ix e o nucă greu de spart, aşa cum am proiectat-o noi să fie...

Atât Tessia, cât şi Kailea se surprinseră una pe cealaltă răspunzând la unison:

— Trebuie să încerci mai mult!

37

Universul funcționează conform unui principiu de bază al economiei: orice lucru are prețul său. Plătim ca să ne făurim viitorul, plătim pentru greşelile trecutului. Plătim pentru fiecare schimbare pe care o facem... şi plătim exact la fel de mult dacă refuzăm să facem schimbări.

Analele băncii Ghildei, Registru filosofic

Se spunea, printre fremeni, că Shai-Hulud trebuie respectat şi temut. Însă chiar înainte de vârsta de şaisprezece ani, Liet-Kynes călărise de multe ori viermi de nisip.

În prima lor călătorie către zona polului sud, el şi cu fratele său de sânge, Warrick, chemaseră un vierme după altul, călărindu-i până la epuizare. Plantau un toboşar, îşi pregăteau cârligele de strunit şi-l chemau pe următorul. Toți fremenii contau pe ei.

Multe ore fără sfârşit, cei doi tineri stătură îndesați în distraie pe sub robele cu glugă, îndurând căldura zilei emanată de cerul albastru prăfuit. Ascultau, sub tălpile lor, huruitul nisipului care radia din cauza frecării produse de trecerea viermelui.

Depăşind cu mult linia cartografică de şaizeci de grade a regiunilor locuite, traversară Marele Şes şi ergurile deschise, trecură mările de nisip lipsite de drumuri, atinseră însuşi ecuatorul şi continuară spre sud, către plantațiile de palmieri interzise din apropierea calotei antarctice umede. Acele plantații fuseseră înființate şi crescute de Pardot Kynes ca parte a marelui său vis de reînviere a Dunei.

Privirea lui Liet scruta imensitatea. Vânturile de iarnă băteau peste Marele Şes, netezindu-l ca pe suprafața unei mese. *Acesta este cu siguranță orizontul eternității.* Cercetă formele austere de relief, gradațiile subtile, protuberanțele de rocă. Tatăl său începuse să-i dea lecții despre deşert de îndată ce tânăra lui minte putuse să înțeleagă limbajul. Planetologul îl numise un peisaj aflat dincolo de compasiune, fără răgaz... nu-şi avea locul aici nici un pic de ezitare.

Când amurgul se lăsă asupra celei de a şasea zi a călătoriei, viermele lor dădu semne de agitație şi de oboseală, destul ca să fie dispus să se scufunde sub nisipul abraziv, chiar şi cu segmentele sensibile din față ținute deschise de către cârlige. Liet îi făcu semn lui Warrick, arătând spre nişte stânci joase şi spre crăpăturile lor adăpostite.

— Ne putem petrece noaptea acolo...

Warrick folosi tijele de îmboldit pentru a-l face pe vierme să se apropie de stânci, apoi amândoi dădură drumul cârligelor şi se pregătiră să descalece. Din moment ce Liet chemase acest monstru, îl îndemnă pe prietenul său să coboare primul pe pielea aspră, segmentată.

— Primul urcat, ultimul coborât, anunță Liet.

Warrick se lăsă să alunece în urma de pe nisip, de unde putea să sară departe de coadă. Dezlegă recipientele prevăzute cu suspensii, pline cu melanj brut, şi le împinse în afara razei de acțiune a monstrului. Sări apoi după ele şi se refugie în vârful unei dune. Rămase acolo nemişcat, gândind ca nisipul, la fel de liniştit ca deşertul...

Liet lăsă viermele să se îngroape în nisip şi sări de pe el în ultima clipă, înotând prin nisipul fin, afânat, de parcă ar fi fost o mlaştină. Tatăl lui îi povestea cu multă plăcere istorioare despre mlaştinile pestilențiale de pe Bela Tegeuse şi Salusa Secundus, dar Liet se îndoia că aceste alte lumi aveau parte măcar de o fărâmă din farmecul şi vigoarea Arrakisului...

Ca fiu al lui Umma Kynes, Liet se bucura de anumite avantaje şi posibilități. Dar în timp ce se delecta cu această călătorie importantă către regiunea antarctică, ştia că drepturile sale prin naştere nu-i slujeau câtuşi de puțin la mărirea şanselor de succes. Tuturor tinerilor fremeni le erau date asemenea responsabilități.

Iar Ghilda spațială îşi cerea mita ei obişnuită în mirodenie...

Pentru o răscumpărare regească plătită în esență de mirodenie, sateliții Ghildei se făceau că nu văd activitățile secrete de terraformare, sau ignorau mişcările fremenilor. Harkonnenii nu pricepeau de ce era aşa de greu să obțină predicții meteorologice şi analize cartografice detaliate, însă Ghilda găsea mereu scuze... pentru că fremenii nu uitau niciodată să-şi plătească taxa.

Când Liet şi Warrick găsiră printre stâncile de lavă un colț adăpostit în care să-şi aşeze cortul, Liet scoase prăjiturile de mirodenie cu miere pe care le făcuse mama lui. Cei doi tineri se aşezară şi, în tihna vechii lor camaraderii, începură să facă observații despre fetele fremene din sietchurile pe care le vizitaseră.

De-a lungul anilor, cei doi frați de sânge făcuseră multe lucruri îndrăznețe — ca şi multe lucruri nesăbuite... Unele se sfârşiseră cu un dezastru, în altele fuseseră la un pas de-a o lua la sănătoasa, dar Liet şi Warrick le supraviețuiseră tuturor. Amândoi luaseră numeroase trofee Harkonnen, alegându-se în schimb cu cicatrice.

Până târziu în noapte, se distrară amintindu-şi cum sabotaseră toptere Harkonnen, cum pătrunseseră în depozitul unui negustor bogat şi furaseră delicatese scumpe (care avuseseră un gust groaznic), sau cum urmăriseră un miraj printr-o vale largă, în căutarea unui fantomatic platou de sare albă, unde să-şi poată pune o dorință...

Satisfăcuți în sfârşit, cei doi se duseră la culcare sub lumina celor două luni, gata să se trezească puțin înaintea zorilor. Mai aveau de mers câteva zile.

*

Dincolo de linia sudică a viermilor, unde umezeala din sol şi zonele mari de stânci făceau imposibilă călătoria viermilor, Liet-Kynes şi Warrick continuară drumul pe jos. Urmându-şi simțul instinctiv al direcției, găsiră calea prin canioane şi câmpii reci. În strâmtorile stâncoase cu pereți înalți din roci conglomerate, recunoscură albii de râuri străvechi, acum secate. Nasul lor sensibil de fremeni putea detecta în aerul glacial umezeala crescândă.

Cei doi băieți petrecură o noapte în sietchul Zece Triburi, unde oglinzi solare topeau permafrostul din sol, adăugând destulă apă ca să poată creşte nişte plante atent îngrijite. Aici fuseseră sădite livezi, la un loc cu palmieri pitici.

Warrick rămase în picioare, cu un zâmbet larg pe buze. Îşi scoase din nas filtrele distraiului şi trase adânc în piept aerul proaspăt.

— Miroase plantele, Liet! Aerul însuşi e viu!

Coborî vocea şi se uită solemn la prietenul său.

— Tatăl tău e un mare om!

Îngrijitorii aveau pe chip o expresie obsedată şi totuşi extatică, plină de fervoare religioasă, la vederea felului în care eforturile lor dădeau roade. Pentru ei, visul lui Umma Kynes nu era doar un concept abstract, ci întrezărirea unui viitor palpabil.

Fremenii de acolo îl venerau pe fiul planetologului. Unii făcură un pas înainte să-i atingă brațul şi distraiul, simțind că astfel sunt mai aproape de profetul însuşi.

— Iar deşertul se va înveseli şi va înflori ca un trandafir, rosti un bătrân, citând din înțelepciunea zensunnită a Migrațiilor.

Ceilalți începură o cântare rituală.

— Ce este mai prețios decât sămânța?

— Această apă care face sămânța să încolțească...

— Ce este mai prețios decât piatra?

— Solul fertil care o acoperă...

Oamenii continuară cam în acelaşi fel, dar adorația lor îl stânjenea pe Liet. Împreună cu Warrick, hotărâră să plece îndată ce se îndeplineau cerințele ospitalității — adică după ce băură o cafea cu naibul şi dormiră bine în noaptea rece.

Oamenii din sietchul Zece Triburi le dădură haine călduroase, de care nu avuseseră nevoie până atunci. Apoi Liet şi Warrick porniră din nou la drum, cu prețioasa lor povară de mirodenie concentrată.

*

Când cei doi tineri ajunseră la fortăreața legendară a negustorului de apă Rondo Tuek, structura arăta mai mult ca o hală industrială murdară decât ca un palat fabulos aşezat între munți sclipitori de gheață albă. Clădirea era pătrată, legată de cele din jur prin numeroase țevi şi şanțuri. Maşini de sfărâmat săpaseră prin solul dur ca fierul pentru a fixa puțina gheață îngropată în pământ, lăsând în urmă movile urâte de sfărâmături.

Orice urmă de zăpadă curată fusese de mult îngropată sub straturi groase de praf şi pietre sparte, cimentate laolaltă de apa înghețată. Extragerea umezelii era o operațiune simplă — se excavau cantități imense de sol şi se încălzeau până se degajau vaporii de apă captați în spațiu închis.

Liet rupse o bucată de sol înghețat şi o linse, simțind sarea, ca şi gheața amestecată cu pietrişul. Ştia că apa e acolo, dar părea la fel de inaccesibilă pentru el ca şi cum s-ar fi aflat pe o planetă îndepărtată. Se îndreptară către uzina imensă, cu recipientele lor plutitoare de mirodenie distilată.

Structura era făcută din blocuri de pseudobeton fasonate din resturile de la extragerea gheții. Zidurile ca de fortăreață erau goale, fără ornamente, presărate cu ferestre şi lărgite cu oglinzi şi colectoare de energie care absorbeau lumina soarelui aflat foarte jos pe cer. Cuptoarele de extragere a gheții emiteau fuioare cafenii de reziduuri gazoase, împroşcând aerul cu praf şi pietriş.

Rondo Tuek avea o casă îmbelşugată la Carthag, dar se spunea că negustorul de apă îşi vizita rareori impunătoarea locuință din oraş. Tuek făcuse un profit frumuşel exploatând apa din sud şi vânzând-o în oraşele din nord şi în satele din prin grabene şi doline.

Cu toate acestea, clima groaznică din emisfera sudică, în special furtunile de nisip impredictibile, distrugeau trei sferturi din fiecare transport, iar Tuek trebuia să cumpere tot timpul utilaje noi şi să angajeze alte echipe. Din fericire pentru el, o încărcătură de

apă antarctică aducea un profit suficient ca să compenseze pierderile. Puțini oameni de afaceri erau dispuşi să-şi asume asemenea riscuri, dar Tuek avea legături ascunse cu contrabandiştii, cu Ghilda şi fremenii. Se zvonea peste tot, de fapt, că operațiunea obținerii apei era doar o fațadă, o afacere legitimă care masca adevărata afacere aducătoare de bani: rolul de intermediar față de contrabandişti.

Umăr lângă umăr, Warrick şi Liet merseră pe lângă maşinăriile zgomotoase şi pe lângă străinii ocupați, către poarta de intrare.Tuek folosea în principal muncitori mercenari, care nu se aventurau niciodată în nord ca să-şi petreacă timpul în realitatea aridă a Dunei. Negustorul de apă prefera aşa, pentru că asemenea oameni păstrau mai bine secretele.

Deşi Liet era mai mic de statură decât Warrick, îşi îndreptă spatele şi păşi în față, preluând conducerea. Un bărbat în salopetă de lucru şi cu mănuşi izolatoare trecu târşâind picioarele pe lângă ei, către locul unde lucra, privindu-i pieziş pe cei doi.

Liet îl opri.

— Suntem o delegație a fremenilor, am venit să-l vedem pe Rondo Tuek. Sunt Liet-Kynes, fiul lui Pardot Kynes, iar acesta e Warrick...

Muncitorul gesticulă brusc spre spatele lui.

— E undeva înăuntru... Mergeți să-l căutați singuri! Apoi se îndreptă către una dintre maşinile huruitoare care mestecau roca înghețată, încrustată cu praf.

Respins în acest fel, Liet îşi privi prietenul. Warrick rânji şi-l bătu amical pe spate.

— Oricum n-avem timp de formalități. Să mergem să-l căutăm pe Tuek!

Intrară în clădirea imensă ca o peşteră, încercând să pară la locul lor acolo. Aerul era glacial, deşi pe lângă pereți şi în colțuri zumzăiau termogloburi. Liet obținu îndrumări vagi din partea altor muncitori, care arătară de-a lungul unei săli şi apoi către următoarele — până când, în cele din urmă, cei doi se simțiră complet pierduți într-un labirint de birouri de inventar, terminale de control şi depozite.

Un bărbat scund, cu umeri lați, apăru în fața lor, gesticulând din ambele mâini.

— Nu-i greu să observi doi fremeni pe-aici, remarcă el. Eu sunt Rondo Tuek. Veniți la mine în cameră...

Bărbatul îndesat aruncă o privire peste umăr.

— Şi luați-vă proviziile. Nu lăsați încărcătura asta să zacă aiurea!

Liet îl văzuse doar pentru scurtă vreme, cu ani în urmă, la banchetul familiei Fenring de la reşedința din Arrakeen. Tuek avea ochi cenuşii depărtați, pometi plați şi părea lipsit de bărbie, ceea ce-i făcea chipul aproape pătrat. Părul de culoarea ruginei se rărea către creştet, dar ieşea în evidență sub formă de perciuni stufoşi la tâmple. Un om cu înfățişare ciudată, cu un mers stângaci, era antiteza grației fluide, obişnuite, a fremenilor.

Tuek o luă grăbit înainte. Liet şi Warrick trăgeau după ei containerele pe suspensii, străduindu-se să țină pasul. Totul în acel loc părea monoton şi banal, o dezamăgire pentru Liet. Chiar şi în sietchul cel mai sărăcăcios, fremenii puneau rogojini şi draperii colorate, sau figurine decorative sculptate din gresie. Tavanele erau gravate cu motive geometrice, câteodată încrustate cu mozaicuri.

Tuek îi conduse către un perete lat, la fel de gol ca toate celelalte. Se uită într-o parte şi-n alta, să se asigure că lucrătorii au plecat din zonă, apoi îşi lipi palma de un cititor. Încuietoarea se deschise, lăsând să se vadă o cameră încălzită, plină cu mai multe bogății decât îşi imaginase Liet că ar putea să existe.

Flacoane de cristal cu costisitorul brandy kirana şi cu vinuri de Caladan umpleau firidele. Un candelabru cu pietre prețioase lumina în fațete pe fundalul perdelelor stacojii care dădeau pereților o moliciune estompată, la fel de confortabilă ca un pântece.

— Ei, da, acum vedem comorile ascunse ale negustorului de apă, comentă Warrick.

Fotoliile erau imense, de pluş. Holofilme distractive stăteau în teancuri pe o masă de ardezie lustruită. Oglinzile cu picăţele de pe tavan reflectau razele coloanelor corintice luminoase, făcute din alabastru opalescent de Hagal, aprins din interior de flăcărui moleculare.

— Ghilda aduce puţine produse de lux pe Arrakis. Harkonnenii nu apreciază lucrurile fine şi puţini alţii şi le pot permite...

Tuek ridică din umerii laţi.

— Şi nimeni nu vrea să le transporte prin iadul emisferei sudice doar ca să ajungă la fabrica mea!

Înălţă din sprânceana stufoasă.

— Dar din cauza înţelegerii mele cu poporul vostru — împinse un buton ca să închidă uşile în urma lui —, Ghilda trimite din când în când nave direct pe o orbită polară. Coboară navete cu proviziile pe care le cer...

Bătu uşor în containerele grele pe care le adusese Warrick.

— În schimbul... plăţii voastre lunare în mirodenie.

— Noi o numim mită de mirodenie, spuse Liet.

Tuek nu părea jignit.

— Semantică, băiete... Esenţa pură de melanj pe care fremenii voştri o iau din adâncul deşertului valorează mai mult decât toate resturile pe care echipele Harkonnenilor reuşesc să le găsească în nord. Ghilda păstrează aceste transporturi pentru uzul ei propriu, dar cine poate pricepe ce scot navigatorii din asta?

Ridică iarăşi din umeri, apoi atinse cu degetele o tastatură de pe masa de ardezie.

— Am notat că am primit plata pentru luna asta. L-am instruit pe şeful magazioner să vă aducă, înainte de plecare, destule provizii pentru călătoria de întoarcere...

Liet nu se aştepta la prea multe politeţuri din partea lui Tuek şi acceptă stilul concis, practic. Nu voia să mai rămână aici, deşi orăşenii şi cei din sate ar fi zăbovit să admire ornamentele exotice şi amenajările luxoase. Liet însă nu era făcut pentru asemenea finețuri.

Ca şi tatăl său, şi-ar fi petrecut timpul mai degrabă în deşert, acolo unde era locul lui.

*

Dacă se străduiau, Liet credea că puteau ajunge la sietchul Zece Triburi până la căderea nopţii. Îi era dor de căldura soarelui, dorea să-şi mişte mâinile îngheţate.

Pe Warrick însă îl impresionase frigul. Stătea cu braţele larg desfăcute, cu ghetele de deşert înţepenite pe sol.

— Ai mai simţit aşa ceva, Liet? întrebă el frecându-şi obrazul. Carnea parcă e gata să se spargă!

Trase adânc aer în piept, îşi privi ghetele.

— Şi poţi simţi apa. E aici, dar... captivă.

Se uită la munţii maronii de gheaţă amestecată cu praf. Warrick era impulsiv şi curios, şi-şi strigă prietenul să mai aştepte.

— Ne-am terminat treaba, Liet, hai să nu ne grăbim atât de tare să ne-ntoarcem!

Liet se opri.

— La ce te gândeşti?

— Suntem aici, în legendarii munţi de gheaţă. Am văzut palmierii şi plantaţiile pe care le-a iniţiat tatăl tău. Aş vrea să explorăm măcar o zi, să simt gheaţa solidă sub picioare. Să urc ghețarii aceia în trepte ar însemna pentru mine acelaşi lucru cu urcarea unor munţi de aur...

— Nu vei reuşi să vezi gheaţă curată. Umezeala este îngheţată toată în praf şi pământ.

Dar văzând dorința aprinsă de pe fața prietenului său, nerăbdarea lui Liet se topi.

— Aşa e, Warrick. De ce-ar trebui să ne grăbim?

Pentru băieții de şaisprezece ani, aceasta putea fi o aventură mai măreață — şi mai sigură — decât raziile lor împotriva patrulelor Harkonnen.

— Să mergem să escaladăm ghețari!

Plecară la plimbare sub lumina mereu crepusculară a polului sud. Tundra avea o frumusețe austeră, mai ales pentru cineva obişnuit cu realitatea deşerturilor.

Lăsînd în urmă excavațiile industriale ale lui Tuek, fuioarele de praf şi deşeuri aruncate de acestea răspândeau o ceață maronie deasupra orizontului. Liet şi Warrick urcau tot mai sus, sfărâmând pietrele ca să ajungă la stratul de gheață. Sugeau cioburi sparte din solul înghețat, gustând chimicalele amărui, alcaline, scuipând pământul şi nisipul.

Warrick alerga înainte, bucurându-se de libertate. Ca fremeni, fuseseră învățați toată viața lor să nu lase niciodată garda jos — dar vânătorii Harkonneni nu veneau la polul sud. Aici erau probabil în siguranță. Probabil...

Liet continua să privească atent terenul şi vârfurile mişcătoare, amenințătoare, care se înălțau într-un imens vălmăşag de pământ maroniu înghețat. Se aplecă să examineze o zgârietură, o crestătură parțială.

— Warrick, ia uită-te la asta!

Observară o urmă de picior lăsată în pământul poros care se înmuiase în timpul ridicării temperaturii dintr-un anotimp mai cald. Cercetând mai îndeaproape, găsiră semne subtile indicând că alte urme fuseseră şterse intenționat şi cu grijă.

— Cine-a fost pe-aici?

Warrick se uită la el şi adăugă:

— Şi de ce se ascund? Suntem departe de fabrica de apă a lui Tuek...

Liet adulmecă aerul, aruncă o privire către stânci şi formațiunile de piatră şi zări o sclipire de gheață prin pătura apăsătoare de frig.

— Poate că sunt exploratori, îndreptându-se spre pol să caute gheață mai curată pentru excavat.

— Dacă-i aşa, de ce să-şi bată capul să-şi acopere urmele?

Liet privi în direcția arătată de urme, în susul unei pante accidentate, presărate cu noroi înghețat în forme neregulate. Atent la amănuntele terenului din jur, se uită îndelung, studiind fiecare umbră, fiecare crăpătură.

— Ceva nu pare în regulă!

Simțurile i se ascuțiră, în trupul său se declanşă starea de alertă şi îi făcu semn lui Warrick să stea liniştit. Pentru că nu auziră nici un sunet şi nu simțiră nici o mişcare, cei doi înaintară târâş. Încă din copilărie, Liet şi Warrick ştiau cum să se mişte fără zgomot şi fără urmă prin deşert.

Liet nu putea încă preciza exact ce anume îl izbise ca fiind nelalocul lui şi totuşi, pe măsură ce se apropiau, sentimentul de pericol creştea. Deşi frigul le amorțea simțurile delicate, se mişcau cu cea mai mare grijă. Păşind prudent pe treptele de pământ tare, înghețat, văzură ceea ce pentru ochii unui fremen era în mod evident o potecă.

Pe aici trecuseră oameni, în susul pantei.

Cei doi băieți încercară să se facă invizibili în spatele stâncii, devenind o parte a peisajului, mişcându-se ca nişte elemente naturale. La jumătatea povârnişului, Liet observă o uşoară decolorare a peretelui, un petic prea neted, prea artificial. Camuflajul fusese făcut bine, dar cu câteva greşeli stângace.

Era o uşă ascunsă, destul de mare pentru o navă spațială. Un depozit secret al lui Rondo Tuek? O altă operațiune a Ghildei sau o ascunzătoate a contrabandiştilor?

Liet rămase nemişcat. Înainte să poată spune ceva, alte porțiuni de perete se deschiseră lângă potecă, bucăți de rocă şi gheață atât de atent camuflate, încât nici

măcar el nu le observase. Patru bărbați cu înfățișare aspră se repeziră afară. Erau musculoşi şi purtau nişte uniforme improvizate, cârpite din petice provenind surse diferite. Şi aveau arme...

— Vă mişcați bine şi fără zgomot, băieți, remarcă unul dintre bărbați. Era înalt şi solid, cu ochi de culoare deschisă şi o chelie lucitoare. Avea o mustață brunetă şi impresionantă deasupra buzei de sus, coborându-i pe obraz.

— Dar ați uitat că aici, în frig, cineva vă poate vedea aburul respirației. Nu v-ați gândit la asta, nu?

Doi bărbați cărunți le făcură prizonierilor semn cu armele să intre în tunelele din munte. Warrick puse mâna pe plăselele cristaiului şi privi întrebător spre însoțitorul lui. Erau dispuşi să moară spate în spate, dacă era nevoie.

Dar Liet dădu din cap. Aceşti oameni nu purtau culorile Harkonnen. La unii dintre ei, însemnele fuseseră smulse de pe brasarde şi de pe epoleți. *Trebuie să fie contrabandişti.*

Bărbatul cel chel se uită spre unul dintre locotenenții săi.

— E clar că avem de făcut nişte ajustări fine la camuflaj...

— Suntem prizonierii voştri? întrebă Liet, privind semnificativ spre arme.

— Aş vrea să aflu cu ce-am greşit de-ați putut să ne descoperiți atât de uşor ascunzătoarea.

Bărbatul voinic şi chel coborî arma.

— Numele meu este Dominic Vernius — iar voi sunteți oaspeții mei... deocamdată.

38

Varietatea şi abundența crescândă a vieții înseşi multiplică enorm numărul nişelor disponibile pentru viață. Sistemul care rezultă este o rețea de făuritori şi utilizatori, de cei care mănâncă şi cei care sunt mâncați, de colaboratori şi competitori.

PARDOT KYNES, Raport către împăratul Shaddam IV

Cu toate şiretlicurile şi uneltirile lui, şi chiar cu tot sângele care-i mânjise mâinile, Hasimir Fenring putea să se poarte atât de *minunat* cu ea! Doamna Margot îi simțea lipsa. Contele era plecat, se dusese în deşert cu baronul Harkonnen să inspecteze amplasamentele combinelor de mirodenie, după ce primise un mesaj furios de la Shaddam, despre scăderea producției de melanj.

Cu un devotament rece pentru scopurile lui bine stabilite, soțul ei comisese numeroase atrocități în numele împăratului. Margot bănuia că avusese un amestec în moartea misterioasă a lui Elrood IX. Însă educația ei Bene Gesserit o învățase să prețuiască numai rezultatele şi consecințele. Hasimir Fenring ştia cum să obțină ce dorea, iar Margot îl adora pentru asta.

Ofta de fiecare dată când intra în sera luxuriantă, cu plante de pe planete umede, pe care soțul său o comandase special pentru ea. Îmbrăcată într-o rochie de casă, confortabilă şi totuşi izbitor de strălucitoare, care-şi schimba culoarea în fiecare oră a zilei, Margot apăsă zăvorul cu amprentă al uşii etanşate pentru păstrarea umidității. Păşind — pe sub arcul ornamentat cu mozaicuri — în camera înverzită, inspiră adânc aerul încărcat de umezeală. Automat, porni să se audă o muzică liniştitoare, la baliset şi pian.

Pereții radiau o lumină galbenă de după-amiază, în locurile în care panouri de sticlă filtrantă converteau soarele alb de pe Arrakis într-o culoare amintind de zilele de pe Kaitain. Frunze groase fluturau în circulația forțată a aerului, ca steagurile unor

cetățeni care aclamă. De-a lungul ultimilor patru ani, plantele din această încăpere prosperaseră dincolo de aşteptările ei cele mai optimiste.

Într-o lume unde fiecare picătură de umezeală era prețioasă şi cerşetorii umblau pe străzi cerând resturi stoarse de apă, unde vânzătorii de apă în costume multicolore sunau din clopoței şi cereau prețuri exorbitante pentru o înghițitură, refugiul ei privat era o risipă exorbitantă. *Şi merita fiecare picătură!* Aşa cum spunea mereu soțul ei, Ministrul imperial al mirodeniei şi-l putea permite!

Adânc în trecutul ei, printre ecourile vieților străvechi la care mai putea ajunge, Margot îşi amintea de o soție adăpostită într-o gospodărie islamică strictă, o femeie numită Fatimah, după unica fiică a lui Mahomed. Soțul ei fusese destul de bogat încât să aibă grijă de trei neveste, ținându-le în casa lui, dându-i fiecăreia o curte numai a sa. După ceremonia căsătoriei, Fatimah nu mai ieşise niciodată din casă, la fel ca şi celelalte soții. Întreaga ei lume era cuprinsă în interiorul curții luxuriante, cu plantele şi cu florile ei, cu cerul deschis deasupra. Apa care picura în fântâna centrală oferea un acompaniament muzical instrumentelor cu coarde. Câteodată, fluturii şi păsările colibri coborau să se ospăteze cu nectar...

Acum, nenumărate generații mai târziu, pe o planetă care orbita în jurul unui soare mai îndepărtat decât şi-ar fi putut vreodată imagina acea femeie de demult, Margot Fenring se găsea într-un loc asemănător, adăpostit, frumos şi plin de plante.

Un servomecanism cu brațe lungi, formate din țevi şi furtunuri, umplu aerul cu o ceață fină, pulverizând apă peste pomii retezați, peste ferigi şi flori. Umezeala răcoroasă o făcu pe Margot să se-nfioare; trase adânc în piept aerul jilav. Asemenea lux, după atâția ani lungi! Ridică o frunză umedă în formă de evantai şi-şi înfipse degetele în solul argilos de la baza plantelor. Nici un semn al puricilor mutanți care sugeau seva, purici pe care această plantă îi avea la sosirea de pe planeta sa de baştină, Ginaz.

În timp ce examina rădăcinile, vocea Cucernicei Maici Biana şopti către ea din Celelalte Memorii. Sora moartă de mult, care fusese îngrijitoarea terenurilor Şcolii Maicilor cu două secole în urmă, o sfătui pe Margot cu privire la metodele delicate ale ştiinței horticole. Muzica — era cântecul preferat al Bianei, o melodie obsedantă de trubadur a Jongleurilor — stârnise fantoma interioară.

Chiar şi fără ajutorul amintirii Bianei, Margot se mândrea cu cunoştințele ei despre plante. În seră creşteau specimene din întregul imperiu; ea se gândea la acestea ca la copiii pe care nu-i putuse avea cu soțul său, eunuc genetic. Se bucura urmărind plantele cum cresc şi ajung la maturitate într-o lume atât de ostilă.

Soțul ei se pricepea şi el să supraviețuiască împrejurărilor ostile.

Mângâie o frunză lungă, mătăsoasă. *Te voi proteja.*

Margot pierdu măsura timpului, uitând chiar să iasă la ora mesei. O soră Bene Gesserit putea posti o săptămână, dacă era nevoie. Era singură cu plantele şi cu gândurile ei şi cu Celelalte Memorii ale surorilor de mult moarte.

Mulțumită, se aşeză pe o bancă lângă fântâna canelată din mijlocul încăperii. Puse lângă ea o filaroză cu rădăcină şi închise ochii, relaxându-se, meditând...

Când reveni la realitate, soarele coborâse la orizont, aruncând văpăi, lăsând urme lungi dinspre povârnişurile de piatră de la apus. Se aprinseseră luminile din interiorul serei. Perfect odihnită, duse filaroza către mana cu ghivece şi scoase planta din recipientul care devenise prea mic. Fredonă melodia Jongleurilor în timp ce îndesă pământul în jurul rădăcinilor, într-un nou ghiveci, cuprinsă de un sentiment de pace.

Întorcându-se, Margot tresări văzând — la mai puțin de doi metri distanță — un om cu pielea bătătorită. Se uita la ea cu ochii complet albaştri... era ceva ciudat de familiar în legătură cu el. Purta o pelerină jubba, cu gluga dată pe spate. *Un fremen!*

Oare cum intrase, în ciuda tuturor măsurilor stricte de securitate şi a alarmelor din seră, în ciuda zăvorului cu amprentă codat doar pentru mâna ei? Chiar şi cu simțurile sale dezvoltate de Bene Gesserit, nu-l auzise apropiindu-se.

Ghiveciul filarozei îi căzu din mâini, trosnind. Cu o mişcare lină, luă o poziție de luptă Bene Gesserit, cu trupul relaxat şi în echilibru, cu muşchii antrenați gata să lanseze lovituri cu vârful piciorului în stare să strivească organele interne ale unui adversar.

— Am auzit de metodele voastre stranii de luptă, zise bărbatul fără să se mişte. Dar sunteți antrenate să nu le folosiți niciodată pripit.

Prudentă, Margot luă o gură rece de aer. De unde putea să ştie asta?

— Ți-am primit mesajul. Voiai să vorbeşti cu fremenii.

În sfârşit, îşi dădu seama de unde-l ştia. Îl văzuse în Rutii, un sat periferic, în timpul uneia dintre călătoriile ei. Era un pretins preot al deşertului, care împărțea oamenilor binecuvântări. Margot îşi amintea stânjeneala preotului când observase că-l privea, şi cum se oprise din ceea ce făcea şi plecase...

Auzi un foşnet în tufişuri. O femeie zbârcită ieşi la vedere, tot fremenă, tot familiară. Era shadouta Mapes, menajera, prematur încărunțită şi ridată de soare şi de vântul deşertului. Şi Mapes renunțase la îmbăcămintea ei obişuită de casă şi purta în schimb o pelerină cafenie de călătorie, ca pentru un drum în deşert.

Mapes zise, cu voce guturală:

— Multă apă se risipeşte aici, doamnă... Etalezi bogăția din alte lumi. Asta nu e calea fremenă.

— Eu nu sunt fremenă, răspunse Margot tăios, nefiind gata încă să lovească folosind comanda paralizantă a Glasului Bene Gesserit. Avea la dispoziție arme mortale de neimaginat pentru aceşti primitivi.

— Ce vreți de la mine?

— M-ai mai văzut înainte, observă bărbatul.

— Eşti preot.

— Sunt adept, unul dintre ajutoarele Sayyadinei, răspunse fără să se apropie.

Sayyadina, gândi Margot. Pulsul i se acceleră. Era un titlu pe care-l mai auzise, desemnând o femeie care semăna în mod ciudat cu o Cucernică Maică. Un asemenea nume provenea de la Missionaria Protectiva.

Dintr-o dată, totul se limpezi. Dar îşi formulase cererea către fremeni cu atât de mult timp în urmă, încât îşi pierduse speranța.

— Ați auzit întrebarea, mesajul meu şoptit...

Preotul plecă fruntea.

— Spui că ai informații despre *Lisan al-Gaib*.

Apelativul era pronunțat cu adâncă vibrație şi respect.

— Am, într-adevăr. Trebuie să vorbesc cu Cucernica voastră Maică.

Calmă, trăgând de timp pentru a-şi aşeza gândurile, Margot ridică în palme planta pe care o scăpase. Lăsând pe podea cioburile şi pământul, puse filaroza în alt ghiveci, sperând că va supraviețui.

— Sayyadina din altă lume, trebuie să vii cu noi, anunță Mapes.

Margot îşi scutură pământul de pe mâini. Deşi nu lăsă să se vadă nici o licărire de emoție pe chip, inima îi bătea de nerăbdare. Poate că, în sfârşit, va căpăta informații solide pe care să i le trensmită Maicii Superioare Harishka. Poate va afla ce s-a întâmplat cu surorile dispărute care, cu un secol în urmă, se evaporaseră în deşerturile Arrakis-ului.

Îi urmă, în noapte, pe cei doi fremeni.

39

Să ştii ce trebuie să faci nu e de ajuns.

PRINȚUL RHOMBUR VERNIUS

Valurile îngânau un cântec lent de leagăn, sub luntrea din lemn de răchită, născând un fals sentiment de pace care acoperea gândurile agitate.

Ducele Leto se întinse peste margine şi apucă o sferă plutitoare din mreaja groasă de frunze care aluneca pe lângă ei. Scoase din teaca aurită de la brâu un pumnal împodobit cu pietre prețioase şi tăie pepenele paradan de pe vița sa subacvatică.

— Uite, Rhombur, ia un pepene!

Prințul clipi surprins.

— Hei, nu-i ăsta pumnalul împăratului? Cel pe care ți l-a dat Shaddam după procesul prin renunțare?

Leto ridică din umeri.

— Prefer utilitatea, luxului. Sunt sigur că vărul meu n-ar avea nimic împotrivă...

Rhombur luă pepenele ud leoarcă şi-l învârti în mâini, cercetând coaja aspră, în lumina înceţoşată a soarelui.

— Ştii, Kailea ar fi oripilată. Ar prefera să pui pumnalul împăratului pe o placă suspensoare în interiorul unui câmp ornamental.

— Păi, nu iese prea mult la pescuit cu mine...

Cum Rhombur nu făcea nici o mişcare să decojească pepenele, Leto îl luă înapoi, folosind vârful lamei împodobite a lui Shaddam să curețe învelişul tare, apoi îi sparse coaja.

— Ăsta măcar n-o să izbucnească în flăcări dacă-l laşi afară în soare, îl tachină Leto, amintindu-i de dezastrul nestematei de coral care distrusese una dintre bărcile sale favorite şi-i aruncase pe cei doi tineri pe un recif îndepărtat.

— Nu-i amuzant, replică Rhombur, pentru că el fusese de vină.

Leto ținu pumnalul sus, privind cum se reflecta lumina pe tăiş.

— Ştii, am purtat ăsta ca parte a uniformei mele oficiale, când m-am dus să mă întâlnesc cu vicontele Moritani. Cred că i-am atras atenția.

— E un om greu de impresionat, zise Rhombur. Împăratul şi-a retras în sfârşit sardaukarii şi totul e liniştit. Ăă... crezi că vrajba dintre Moritani şi Ecaz s-a terminat acum?

— Nu, nu cred. Tot timpul cât am stat pe Grumman, mi-am simțit nervii țiuind. Cred că vicontele îşi aşteaptă doar vremea...

— Şi tu te-ai pus singur la mijloc!

Cu cuțitul lui, Rhombur tăie o bucată de pepene şi luă o înghițitură. Se strâmbă şi scuipă peste margine.

— Mai e încă puțin acru!

Leto izbucni în râs văzându-i expresia, apoi luă un prosop dintr-un colț. Ştergându-şi mâinile şi cuțitul de ceremonie, intră în cabină, la adăpost de soarele puternic, şi porni motoarele.

— Bine măcar că nu toate îndatoririle mele sunt atât de neplăcute. Mai bine am porni către deltă... Am promis să fiu în portul barjelor până la amiază, ca să salut primele încărcături din recolta de orez pundi de anul ăsta.

— Ah, pericolele şi cerințele guvernării! comentă Rhombur, urmându-l în cabină. Uită-te în răcitor — am adus o surpriză pentru tine. Ştii berea aceea neagră care-ți place atât de mult?

— Adică berea *Harkonnen*?

— Trebuie s-o bei aici, unde nu ne vede nimeni. Am căpătat-o de la un contrabandist. Fără să-ți pomenesc numele, desigur.

— Rhombur Vernius de pe Ix, sunt şocat să te aflu înhăitat cu vânzători de pe piața neagră şi contrabandişti!

— Cum altfel crezi că reuşesc să strecor provizii rebelilor de pe Ix? N-am fost grozav de eficient până acum, dar am luat legătura cu câțiva oameni extrem de dubioşi...

Deschise răcitorul şi scotoci după sticlele fără etichetă.

— Iar câțiva dintre ei s-au dovedit... ăă... destul de descurcăreți.

Ducele conduse barca în curent, urmând țărmul luxuriant. Thufir Hawat l-ar fi dăscălit probabil pentru că se dusese atât de departe, fără un soldat din garda de onoare Atreides.

— Atunci cred că aş putea bea o sticlă sau două. Câtă vreme Harkonnenii n-au nici un profit din asta!

Rhombur scoase două recipiente din răcitor şi le strânse de partea de sus, ca să scoată paiele de mirodenie.

— Nici un fel de profit. După cât se pare, a fost furată în timpul unui raid asupra fabricii de bere. O cădere de curent a provocat agitație la instalația de îmbuteliere şi... ăăă... cumva, două vaci Giedi au scăpat în interiorul fabricii. A fost o mare încurcătură şi s-a pierdut o grămadă de bere. O risipă tragică! Atâtea sticle sparte, încât ar fi fost imposibil să le ții socoteala tuturor...

Stând la comenzile motorului bărcii, Leto adulmecă lichidul întunecat şi se opri înainte de a lua o înghițitură.

— De unde ştim că nu-i otrăvită? N-am obiceiul să țin un adulmecător de otrăvuri la bordul propriei mele bărci.

— Lotul ăsta a fost îmbuteliat pentru baronul însuşi. O singură privire la corpul lui gras, şi-ți poți imagina câtă chestie dintr-asta trebuie să bea!

— Ei, dacă-i destul de bun pentru baronul Harkonnen — *sănătate*!

Leto bău o gură din berea neagră amăruie, filtrată prin cristale de melanj ca să-i întărească aroma.

Strecurându-se pe bancheta din spatele lui Leto, Rhombur îl privi cum ocoleşte un promontoriu stâncos şi apoi se îndreaptă către o deltă largă, unde se adunau barjele încărcate cu orez pundi. Prințul ixian nu gustase încă din berea lui.

— Asta e o mită, recunoscu el. Am nevoie de o favoare. De fapt, ce zici de două favoruri?

Ducele chicoti.

— Pentru *o* sticlă de bere?

— Ăă... sunt mai multe în răcitor. Uite, vreau să fiu deschis cu tine. Leto, eu te consider cel mai bun prieten al meu. Dacă spui nu, te înțeleg.

— O să mai fii prietenul meu şi dacă spun nu, la ambele favoruri?

Leto continuă să bea cu paiul.

Rhombur plimbă sticla din mână în mână, pe masa din fața lui

— Vreau să fac ceva mai semnificativ pentru Ix, ceva mai serios.

— Ai nevoie de mai mulți bani? Cum altfel aş putea să te-ajut?

— Nu bani, în fine, nu chiar. I-am trimis fonduri şi încurajări lui C'tair Pilru tot timpul de când m-a contactat, acum patru ani.

Ridică ochii încruntat.

— Am primit veşti că luptătorii pentru libertate au fost decimați şi că au rămas doar câțiva supraviețuitori. Cred că e chiar mai rău decât lasă el să se-nțeleagă. E timpul să încetez cu joaca...

Ochii lui Rhombur se înăspriră, căpătând o expresie pe care Leto o văzuse ultima oară la Dominic Vernius în timpul revoltei.

— Să le dăm ceva mai serios în materie de putere de foc, ca să poată schimba lucrurile cu adevărat.

Leto sorbi îndelung încă o înghițitură de bere.

— Voi face orice, în limitele rezonabilului, ca să te-ajut să-ți recapeți dreptul prin naştere, şi asta ți-am spus-o întotdeauna limpede. Mai exact, la ce te gândeşti?

— Aş vrea să trimit explozive, nişte mini-capsule din arsenalul tău. Sunt mici şi uşoare, aşa că pot fi ascunse şi transportate uşor.

— Câte capsule?

Rhombur răspunse fără ezitare:

— O mie.

Leto fluieră.

— Asta va provoca o mulțime de distrugeri.

— Ăă... asta-i *ideea*, Leto!

Ducele continuă să cârmească barca către gura râului, peste o răscruce încâlcită de curenți. Mult în față, puteau zări navele-pilot şi zmeiele colorate care pluteau pe deasupra docurilor pentru barje.

— Şi cum îți propui să le duci pe Ix? Prietenii tăi contrabandişti pot ajunge cu transportul undeva, unde C'tair îl poate intercepta?

— Tleilaxu au preluat controlul acum şaisprezece ani. Acum fac din nou transporturi regulate, folosind propriile lor nave de transport şi dispense speciale din partea Ghildei. Au trebuit să mai slăbească restricțiile pentru că depind de furnizorii din afară pentru materii prime şi articole specializate. Toate navele coboară pe terasele de piatră din canionul-port de intrare. Grotele scobite de acolo sunt destul de mari să adăpostească fregate de marfă, iar tunelurile se intersectează cu oraşele subterane. Unii dintre căpitanii fregatelor au servit sub comanda tatălui meu cu multă vreme în urmă şi s-au... ăă... oferit să dea o mână de ajutor.

Leto se gândi la contele de Ix, chel şi zgomotos, care luptase alături de Paulus Atreides în revolta de pe Ecaz. Pe baza reputației de erou de război a tatălui său, Rhombur avea probabil mai mulți aliați secreți decât îşi dădea măcar seama.

— Putem să facem containere marcate în mod special şi să-l anunțăm pe C'tair. Cred... cred că putem trece de toate punctele de control necesare.

Cuprins brusc de furie, dădu cu pumnul în banca de lemn de lângă el.

— Iaduri purpurii, Leto,trebuie să fac ceva! Aproape jumătate din viața mea n-am putut să pun piciorul pe propria mea planetă natală!

— Dacă mi-ar fi cerut asta oricine altcineva...

Leto se stăpâni şi continuă:

— E posibil... atâta vreme cât ascunzi implicarea Casei Atreides.

Oftă.

— Înainte să mă hotărăsc, care e a doua favoare?

Acum, prințul părea într-adevăr nervos.

— M-am gândit bine cum aş putea cere asta şi totuşi n-am reuşit să găsesc cuvintele potrivite. Totul părea... ăă... fals şi... părea că vreau să te manipulez... dar trebuie să-ți spun.

Inspiră adânc.

— E vorba de sora mea...

Leto, pe cale să deschidă a doua bere, se opri brusc. Chipul i se întunecă.

— Unele lucruri sunt private, chiar şi față de tine, Rhombur!

Prințul surâse îngăduitor. De când îşi luase o Bene Gesserit drept concubină şi prietenă intimă, devenise mai înțelept.

— Voi doi v-ați îndepărtat, fără să fie vina vreunuia. Aşa a fost să fie... Ştiu că mai ții încă mult la Kailea — şi nu încerca să negi. A făcut multe pentru Casa Atreides, dând o mână de ajutor la socoteli şi la chestiunile comerciale. Tatăl meu spunea mereu că are cel mai bun cap pentru afaceri din familia noastră!

Dând din cap cu tristețe, Leo spuse:

— Obişnuia să dea o mulțime de sfaturi bune... Însă de când a venit Chiara, a cerut din ce în ce mai multe găteli şi podoabe. Chiar şi când i le dau, Kailea pare nemulțumită. Nu e... nu mai e femeia de care m-am îndrăgostit.

Rhombur bău din berea lui, plescăind din buze la gustul amar.

— Poate că e din cauză că nu i-ai mai dat o şansă, ai încetat s-o mai laşi să-şi folosească talentele în materie de afaceri. Pune-o să se ocupe de una dintre industriile voastre — pepeni paradan, orez pundi, giuvaere-de-coral — şi urmăreşte cum creşte producția. Nu pot să-mi închipui cât de departe ar fi ajuns dacă... ăă... n-ar fi avut loc revolta de pe Ix.

Leto puse sticla deoparte.

— Ea te-a pus să-mi ceri asta?

— Leto, sora mea e o femeie cum rar întâlneşti. Îți cer asta ca prieten, şi ca frate al ei.

Rhombur îşi trecu o mână prin părul blond, încâlcit.

— Dă-i lui Kailea ocazia să fie mai mult decât concubină...

Privindu-l fix pe prințul exilat, Leto deveni la fel de rece şi țeapăn ca o statuie.

— Vrei deci să mă însor cu ea?

Rhombur nu se folosise niciodată de prietenia lor ca să impună ceva, iar Leto nici nu visase vreodată că i-ar putea refuza ceva prietenului său. Dar asta...

Muşcându-şi buza de jos, Rhombur încuviință.

— Da... ăă... presupun că asta cer...

Rămaseră amândoi tăcuți pentru o clipă lungă, foarte lungă, în timp ce barca se legăna. O barjă uriaşă traversa greoi delta către docuri.

Într-o volbură de gânduri, Leto ajunse în sfârşit la o decizie dificilă. Inspiră adânc, cu nările fremătând.

— Voi spune da uneia dintre cererile tale — dar trebuie să alegi tu căreia dintre ele!

Rhombur înghiți greu, observă expresia chinuită de pe chipul lui Leto. După un moment interminabil, întoarse privirile. Îşi îndreptă umerii, neliniştit de ce va spune prietenul său. Pusese totul la bătaie.

În sfârşit, prințul exilat de pe Ix răspunse cu voce tremurată:

— Atunci aleg viitorul poporului meu. Tu m-ai învățat importanța acestui lucru. Am nevoie de explozivii aceia. Sper doar ca C'tair Pilru să-i folosească bine...

Se aplecă şi sorbi prelung din berea Harkonnen de contrabandă, apoi întinse mâna să strângă brațul lui Leto.

— Dacă am învățat ceva de la Atreizi, este să pun pe primul loc poporul şi pe al doilea dorințele personale. Kailea va trebui să înțeleagă asta...

Ducele dirijă luntrea în jurul bancurilor de nisip spre curentul principal al râului, în direcția barjelor aliniate şi împodobite cu panglici verzi fluturând în bătaia vântului. Oamenii era adunați la docuri, încărcând sac după sac, plini cu principala cereală de export a Caladanului. Vagoanele făceau curse de-a lungul țărmului, în timp ce bărci cu fundul plat soseau de pe câmpurile inundate. Cineva lansă nişte artificii făcute în casă, care bubuiră şi sfârâiră, împrăştiind culori aprinse pe cerul înnorat.

Leto trase barca lângă docul principal, în apropierea unei barje complet încărcate, gata de lansare. Acolo îl aştepta un podium mare, ornamentat, înconjurat de panglici verzi şi albe.

Lăsând deoparte discuția dificilă cu Rhombur, Leto îşi luă o figură nobilă şi se delectă cu festivitățile. Era una dintre îndatoririle sale în calitate de duce Atreides.

40

Faptele nu înseamnă nimic, atunci când sunt precedate de aparențe. Nu subestimați puterea impresiei asupra realității.

PRINȚUL MOŞTENITOR RAPHAEL CORRINO, Rudimentele puterii

Baronul Harkonnen şchiopătă până la cel mai înalt balcon din turnul fortăreței familiei, care domina mocirla numită Harko City. Se sprijinea de bastonul cu cap de vierme de nisip — şi-l ura.

Fără baston, totuşi, nu putea să se mişte.

Blestemate fie vrăjitoarele şi ce mi-au făcut! Nu încetase niciodată să cugete la felul în care s-ar putea răzbuna, însă din moment ce atât Comunitatea surorilor cât şi Casa Harkonnen dețineau informații care permiteau şantajul reciproc, nici una dintre ele nu putea face o mişcare deschisă împotriva celeilalte.

Trebuie să găsesc o cale mai subtilă!

— Piter de Vries! mugi el către oricine putea să-l audă. Trimiteți-mi mentatul!

De Vries pândea tot timpul în preajma lui, zăbovind acolo, spionând şi uneltind. Baronul n-avea nevoie decât să strige şi mentatul strâmb îl auzea. Dacă şi ceilalți l-ar fi ascultat la fel — Rabban, Maica Superioară, chiar şi încrezutul ăla de doctor Suk, Yueh...

După cum se aştepta, bărbatul funebru sosi în vârfurile picioarelor, mişcându-se de parcă ar fi avut membrele de cauciuc. Ducea în mână un pachet sigilat — chiar la timp. Inginerii baronului promiseseră rezultate şi fiecare dintre ei ştia că i-ar fi jupuit de vii dacă-l dezamăgeau.

— Noile voastre suspensoare, domnule baron!

De Vries se înclină şi întinse pachetul către trupul greoi, mătăhălos, al stăpânului său.

— Dacă le prindeți în jurul taliei, vă vor scădea greutatea corpului şi vă vor îngădui să vă mişcați cu o libertate neobişnuită...

Întinzând mâinile durdulii, baronul sfâşie nerăbdător ambalajul.

— Libertatea pe care-o aveam *cândva*!

Înăuntru, legate la un loc pe o centură de zale, erau mici globuri suspensoare autonome, fiecare cu propria lui sursă de energie. Deşi nu se aştepta să păcălească pe nimeni, cel puțin centura suspensoare îl va ajuta să ascundă gravitatea infirmității sale. Şi-i va face pe ceilalți să se întrebe...

— S-ar putea să fie nevoie de puțin exercițiu ca să le folosiți!

— Mă vor face să mă simt din nou în formă şi sănătos... Baronul rânji ridicând sferele suspensoare în fața lui, apoi strânse centura în jurul taliei umflate în mod grotesc — cum de-i crescuse burta atât de mare? Porni globurile unul câte unul. Cu fiecare zumzet care se adăuga, simțea reducându-se greutatea de pe picioare, din încheieturi, de pe umeri.

— Aaah!

Baronul făcu un pas mare şi săltă prin cameră ca un explorator într-o lume cu gravitație scăzută.

— Piter, uită-te la mine! Ha, ha!

Ateriză pe un picior, apoi țâşni iar în aer, sărind până aproape de tavan. Râzând, mai țopăi o dată şi se învârti pe piciorul stâng ca un acrobat.

— E aşa de bine!

Mentatul strâmb se strecură lângă uşă, cu un zâmbet mulțumit de sine.

Baronul coborî din nou pe podea şi flutură bastonul dintr-o parte în alta, cu un şuierat, ca un scrimeur de performanță.

— Exact cum sperasem!

Plesni cu bastonul suprafața rigidă a biroului.

— S-ar putea să ia ceva timp să vă obişnuiți cu parametrii, domnule baron. Nu vă extindeți prea mult, îl preveni mentatul, ştiind că baronul va face exact contrariul.

Cu jocul de picioare al unui balerin obez, baronul Harkonnen traversă încăperea şi-l pălmui patern pe uimitul Piter de Vries pe obraji, apoi se îndreptă către balconul înalt, deschis.

Urmărind mişcările nesăbuit de temerare ale uriaşului, mentatul îşi imagină cum ar fi ca baronul să-şi aprecieze greşit paşii săltăreți şi să se năpustească peste marginea turnului fortăreței, către cerul larg. *Nu pot decât să sper...*

Suspensoarele ar fi împiedicat oarecum căderea, dar nu puteau decât să reducă greutatea imensă. Baronul ar fi izbit pavajul îndepărtat cu o viteză uşor micşorată — dar cu toate acestea s-ar fi împrăştiat pe caldarâm. *O răsplată neaşteptată...*

Din moment ce de Vries era responsabil cu supravegherea diferitelor bunuri ale familiei, inclusiv cu rezervele ascunse de mirodenie precum cea de pe Lankiveil, moartea baronului i-ar fi permis să-şi transfere lui însuşi proprietatea acestuia. Prostănacul de Rabban nici n-ar şti ce se întâmplă.

Poate un ghiont în direcția potrivită...

Dar grăsanul se prinse de balustrada balconului şi ricoşă, oprindu-se, într-o pauză plină de entuziasm. Scrută străzile pline de fum şi clădirile întinse. Metropola arăta neagră şi murdară, cu construcții industriale şi turnuri administrative care-şi înfipseseră rădăcinile adânc în Giedi Prime. Dincolo de oraş se întindeau satele agricole şi miniere încă şi mai murdare, locuri mizerabile care abia dacă meritau osteneala de a le lăsa să existe. Mult dedesubt, ca nişte păduchi târându-se pe străzi, muncitorii se învârteau de colo-colo între schimburile din fabrici.

Baronul cântări bastonul.

— Nu mai am nevoie de ăsta!

Se mai uită o dată la gura de argint a viermelui de nisip simbolic de pe mâner, îşi plimbă degetele umflate pe lemnul neted al tijei — apoi azvârli bastonul în spațiul deschis.

Se aplecă peste balustradă să-l vadă căzând, rotindu-se şi micşorându-se, către străzile de dedesubt. Spera, copilăreşte, că ar putea lovi pe cineva în cap...

Susținut de globurile de la centură, baronul se întoarse în camera principală, unde Piter de Vries, dezamăgit, privea către marginea abruptă a balconului. Mentatul ştia că n-ar fi putut unelti niciodată împotriva baronului, pentru că ar fi fost descoperit şi executat. Baronul putea obține oricând un alt mentat de la Bene Tleilax, poate chiar un nou ghola de Vries din propriile sale celule moarte. Singura sa speranță zăcea într-un accident întâmplător... sau în accelerarea efectelor bolii Bene Gesserit.

— Acum nimic nu mă mai poate opri, Piter, zise baronul încântat. Imperiul ar face mai bine să se păzească de baronul Vladimir Harkonnen!

— Da, presupun că da, răspunse mentatul.

41

Dacă te predai, ai pierdut deja. Dacă refuzi să renunți totuşi, indiferent ce şanse sunt împotriva ta, cel puțin ai reuşit să încerci.

DUCELE PAULUS ATREIDES

Dacă voia să-şi salveze sora, Gurney Halleck ştia că trebuie să acționeze singur.

Făcu planuri timp de două luni, cu multă atenție, având dureri la fiecare mişcare, ştiind că Bheth suferea în fiecare clipă, în fiecare noapte. Însă planul său era condamnat la eşec dacă nu ținea cont de fiecare posibilitate. Făcu rost de hărți rudimentare ale planetei Giedi Prime şi îşi fixă traseul către Muntele de Abanos. Părea foarte departe, mai departe decât fusese el vreodată în viață.

Era încordat, temându-se că sătenii îi vor observa activitățile, dar aceştia îşi duceau zilele cu ochii plecați. Chiar şi părinții îi vorbeau puțin, fără să observe nimic din starea lui sufletească, ca şi cum fiul lor dispăruse o dată cu fiica.

În sfârşit, atât de pregătit pe cât putea să fie, Gurney aşteptă până la lăsarea întunericului. Apoi, pur şi simplu... plecă.

Cu un sac de tuberculi de krall şi legume atârnat pe un umăr şi un cuțit de recoltat înfipt la brâu, porni la drum peste câmpurile parcelate. Se ferea de drumuri şi de patrule, dormind ziua, călătorind sub lumina palidă a lunii. Se îndoia că vor veni poterele după el. Sătenii din Dmitri vor presupune că scandalagiul a fost răpit în mijlocul nopții de torționarii Harkonnen; cu puțin noroc, vor fi prea speriați ca măcar să-i raporteze dispariția.

Câteva nopți la rând, Gurney reuşi să se strecoare la bordul transportoarelor de mărfuri fără echipaj uman care se târau spre vest, brăzdând continentul, îndreptându-se în direcția corectă. Siluetele lor mătăhăloase pluteau fără oprire, toată noaptea. Ele îl duseră sute de kilometri, îngăduindu-i să se odihnească, să mediteze şi să aştepte până când reuşea să găsească garnizoana militară.

În orele lungi, asculta duduitul motoarelor suspensoare care duceau produse agricole sau minerale la centrele de prelucrare. Tânjea după baliset, pe care fusese silit să-l abandoneze acasă, pentru că era prea voluminos ca să-l ducă după el în această misiune. Când avea instrumentul, nu conta cât de mult luau stăpânii familiei sale, încă îşi mai putea compune muzica lui. Îi era dor de acele zile. Acum se mulțumea să fredoneze de unul singur, doar pentru el.

În cele din urmă, zări conul amenințător al Muntelui de Abanos, rămăşiță dezolantă şi înnegrită dintr-un vulcan ale cărui pante se rupseseră în unghiuri ascuțite. Roca însăşi era neagră, de parcă ar fi fost acoperită cu catran.

Garnizoana era un mozaic de clădiri aşezate la intervale egale, toate pătrățoase, toate fără decorațiuni. Arăta ca un cuib de insecte plasat mai sus şi contra vântului față de gropile sclavilor şi față de minele de obsidian. Între gropile îngrădite şi tabăra militară ordonată se afla o amestecătură de construcții, instalații auxiliare, hanuri... şi o casă de plăcere micuță, pentru distracția trupelor Harkonnen.

Până acum Gurney reuşise să treacă nedetectat. Stăpânii Harkonneni nu puteau concepe că un muncitor asuprit, fără prea multă educație şi resurse, ar îndrăzni să-şi croiască drum pe Giedi Prime de unul singur, că s-ar aventura să spioneze trupele având în minte un scop personal.

Însă trebuia să ajungă în locul unde probabil era închisă Bheth. Gurney se ascunse şi aşteptă, observând tabăra militară şi încercând să-şi alcătuiască planul. Găsi prea puține alternative.

Totuşi, nu va lăsa asta să-l oprească.

*

Un om de origine modestă, fără educație, n-ar fi putut spera niciodată să treacă drept cineva care-şi avea locul acolo, prin urmare Gurney nu se putea strecura în casa de plăceri. În schimb, alese un raid îndrăzneț. Apucă o țeavă de metal dintr-o grămadă de gunoaie şi ținu în mâna cealaltă cuțitul de recoltat. Discreția trebuia sacrificată în schimbul vitezei.

Se repezi printr-o uşă laterală a casei de plăceri şi alergă la administrator, un invalid legat de un scaun, la tejgheaua din față.

— Unde-i Bheth? răcni intrusul, surprins la auzul propriei sale voci, după atâta timp.

Împunse cu vârful lamei sub bărbia puternică a bătrânului.

— Bheth Halleck, unde-i?

Gurney se clătină pentru o clipă. Dacă în casele de plăcere ale Harkonnenilor nu-şi bătea nimeni capul cu numele femeilor? Tremurând, bătrânul zări moartea în ochii aprinşi ai lui Gurney şi cicatricele de pe fața lui.

— Camera douăzeci şi unu, răspunse cu glas croncănit.

Gurney îl trase pe administrator, cu scaun cu tot, într-un dulap şi-l încuie înăuntru. Apoi alergă în sus, pe scară.

Câțiva clienți morocănoşi se holbară la el, unii dintre ei pe jumătate îmbrăcați în uniforme Harkonnen. Auzea țipete şi bufnituri din spatele uşilor închise, dar n-avea timp să cerceteze atrocitățile. Mintea sa era concentrată asupra unui singur lucru. *Camera douăzeci şi unu. Bheth.*

Vederea i se îngustă până la mărimea unui vârf de ac, atunci când găsi uşa. Îndrăzneala îl făcuse să câştige puțin timp, dar mai avea doar câteva clipe până când aveau să fie chemați soldații Harkonnen. Nu ştia cât de repede va reuşi s-o scoată afară pe Bheth şi s-o ducă într-o ascunzătoare. Împreună, puteau să fugă peste câmp, să dispară în sălbăticie. După asta, habar n-avea încotro vor merge...

Nu putea gândi. Ştia doar că trebuia să încerce.

Numărul era scris pe pragul de sus în galach imperial. Dinăuntru auzi o încăierare. Folosindu-şi umărul musculos, Gurney sfărâmă uşa. Aceasta se despică lângă toc şi se prăbuşi cu o bufnitură grea.

— Bheth!

Lăsând să-i scape un răcnet sălbatic, se năpusti în camera slab luminată, având cuțitul într-o mână şi țeava de metal în cealaltă.

Din pat, ea scoase un strigăt înăbuşit. Gurney se întoarse şi văzu că era legată cu cabluri subțiri de metal. Sânii şi partea de jos a corpului erau mânjite cu o unsoare groasă, ca o vopsea de război, şi doi soldați Harkonnen goi se trăgeau înapoi tremurând de la ceea ce făceau, ca nişte şerpi speriați. Amândoi țineau în mână unelte cu forme ciudate, dintre care una scotea scântei şi sfârâia.

Gurney nici nu voia să-şi închipuie ce-i făceau; se sili să nu se gândească la torturile sadice pe care Bheth le îndura zilnic. Răcnetul i se transformă într-un geamăt sugrumat când o văzu — şi îngheță şocat. Vederea umilirii surorii sale, imaginea tragică a ceea ce se întâmplase cu ea în cei patru ani care trecuseră, îi condamnară la eşec tentativa de salvare.

Ezită doar o clipă, cu gura căscată. Bheth se schimbase atât de mult — era trasă la față şi îmbătrânită, cu trupul slab şi plin de vânătăi... atât de diferit de cel mătăsos al fetei de şaptesprezece ani pe care-o ştia el! În fracțiunea de secundă în care Gurney rămase nemişcat, impulsul său furios se pierdu.

Soldaților Harkonnen le luă doar o clipă să sară din pat şi să se repeadă la el.

Chiar şi fără mănuşi, bocanci sau armură, cei doi îl doborâră la pământ cu pumnii. Ştiau exact unde să lovească. Unul dintre ei îl atinse la gât cu un dispozitiv care scotea scântei şi toată partea stângă îi amorți. Se zvârcoli fără să se poată controla.

Bheth nu reuşea să scoată decât sunete gâfâite, fără cuvinte, în timp ce se zbătea în sârmele care o țineau legată de pat. Din întâmplare, observă o cicatrice lungă, subțire, trasând o linie albă pe gâtul ei. Nu mai avea laringe!

Gurney o pierdu din ochi, când privirea i se încețoşă. Auzi paşi grei şi strigăte răsunând pe holuri. Întăriri... Nu se putu ridica.

Cu o strângere de inimă, îşi dădu seama că eşuase. Îl vor ucide şi probabil că o vor omorî şi pe Bheth. *Dacă n-aş fi ezitat...* Clipa aceea de nesiguranță îl înfrânsese.

Unul dintre bărbați îl privi de sus, cu buzele crispate într-un rictus de furie. Azvârli un scuipat din colțul stâng al gurii, iar ochii albaştri, care ar fi putut fi frumoşi altă dată, pe alt chip, îl privi feroce. Soldatul Harkonnen smulse cuțitul de recoltat şi țeava de metal din mâinile fără vlagă ale lui Gurney şi le arătă pe amândouă. Rânjind, aruncă deoparte cuțitul — dar păstră țeava.

— Ştim noi unde să te trimitem, băiete, zise el.

Gurney auzi din nou şoaptele ciudate ale lui Bheth, care însă nu putea articula cuvinte.

Apoi țeava din mâinile soldatului se abătu asupra capului lui Gurney.

42

Visurile sunt la fel de simple sau de complicate ca şi visătorul.

LIET-KYNES, Pe urmele tatălui meu

În timp ce bărbații înarmați îi conduceau pe cei doi tineri fremeni printr-un labirint din coasta muntelui înghețat, Liet-Kynes îşi ținu gura. Cercetă amănuntele, încercând să înțeleagă cine erau aceşti fugari. Uniformele lor jerpelite, violet-arămii, păreau să fi fost croite în stil militar.

Tunelurile fuseseră scobite în pereții de praf cimentat cu permafrost şi căptuşite cu un polimer transparent. Aerul rămânea destul de rece ca Liet să-şi poată vedea aburul respirației, ceea ce-i amintea dramatic de cât de multă umezeală îi părăsea plămânii de fiecare dată când expira.

— Prin urmare... sunteți contrabandişti? întrebă Warrick.

La început, ținuse ochii plecați din cauza stânjenelii de a fi fost prins atât de uşor, dar curând deveni intrigat şi începu să se uite în jur.

Dominic Vernius întoarse capul spre cei doi, care țineau pasul în urma lui.

— Contrabandişti... şi mai mult de-atât, băieți. Misiunea noastră merge dincolo de simplul profit şi de propriul nostru interes.

Nu părea supărat. Pe sub mustață, dinții săi albi străluceau într-un surâs sincer. Avea un chip deschis, iar creştetul chel îi lucea ca lemnul lustruit. Ochii lui scânteiau uneori, dar ceea ce ar fi putut fi o personalitate blajină era umbrită acum de un gol, ca şi cum o mare parte din acest om fusese furată şi înlocuită cu ceva mult inferior.

— Nu le-arăți prea mult, Dom? întrebă un bărbat cu fața ciupită de vărsat, a cărui sprânceană dreaptă era înlocuită cu o cicatrice lucioasă de arsură. Până acum am fost mereu doar noi, cei care ne-am dovedit loialitatea cu sânge — fără străini. Aşa-i, Asuyo?

— N-aş zice că am mai puțină încredere în fremeni decât în omul ăla, Tuek, şi facem afaceri cu el, nu? răspunse unul dintre ceilalți — un veteran uscățiv cu o claie de păr cărunt şi țepos. Peste uniforma uzată, adăugase sârguincios vechi însemne ale gradului şi câteva barete de decorații.

— Tuek vinde apă, dar are ceva... *unsuros* în el.

Contrabandistul chel continuă drumul mai adânc în interiorul complexului, fără oprire.

— Johdam, băieții ăştia ne-au găsit fără să le arăt eu nimic. Am fost neglijenți — bucură-te că au fost fremeni în loc de sardaukari. Fremenii nu-l iubesc pe împărat mai mult decât noi, aşa-i, băieți?

Liet şi Warrick schimbară o privire.

— Împăratul Shaddam e departe, şi nu ştie nimic despre Dune.

— Nu ştie nimic nici despre onoare...

O furtună de emoții se zări pe chipul lui Dominic, dar se calmă schimbând subiectul.

— Am auzit că planetologul imperial s-a dat cu băştinaşii, c-a devenit el însuşi fremen şi vorbeşte despre remodelarea planetei. E adevărat? Shaddam susține asemenea activități?

— Împăratul nu e la curent cu nici un plan ecologic.

Liet ținu pentru el adevărata lui identitate fremenă, nu pomeni nimic despre tatăl său şi se prezentă cu celălat nume.

— Mă numesc... Weichih.

— Ei, e bine să ai visuri grandioase, imposibile...

Dominic păru absent pentru o clipă.

— Cu toții avem.

Liet nu era sigur ce voia să spună bărbatul solid.

— Atunci, ce ascundeți aici? Cine sunteți?

Ceilalți se înclinară în fața părerii lui Dominic.

— Se fac cincisprezece ani de când suntem aici, şi asta este una dintre bazele noastre. Avem şi una mai importantă în afara planetei, dar am încă o slăbiciune pentru primul nostru ascunziş pe Arrakis.

Warrick încuviință.

— V-ați creat aici propriul sietch...

Dominic se opri la o răscruce largă, unde ferestre late de plaz se deschideau către o prăpastie adâncă dintre stâncile înalte. Pe fundul plat, acoperit cu pietriş, o flotă de nave diferite erau parcate într-o ordine cazonă. În jurul uneia dintre navele uşoare de transport, siluete mici se grăbeau să încarce lăzi cu mărfuri, pregătindu-se de decolare.

— Avem ceva mai multe înlesniri decât un sietch, băiete, şi o perspectivă mai cosmopolită!

Îi cercetă pe cei doi fremeni.

— Însă trebuie să ne păstrăm secretele. Ce v-a atras atenția? De ce-ați venit aici? Cum de ne-ați văzut, cu tot camuflajul?

Când Warrick porni să vorbească, Liet îl întrerupse ca să întrebe:

— Şi ce primim în schimb dacă vă spunem toate astea?

— Viețile voastre, ce zici? răspunse Asuyo țâfnos.

Părul cărunt i se zbârli.

Liet dădu din cap, rămânând neclintit.

— Ne puteți omorî chiar şi după ce vă arătăm toate greşelile pe care le-ați făcut. Sunteți proscrişi, în afara legii, nu fremeni — de ce-aş avea încredere în cuvântul vostru?

— În afara legii?

Dominic râse cu amărăciune.

— Legile imperiului au provocat mai multe neajunsuri decât trădarea oricărui om... în afară poate de împăratul însuşi. Bătrânul Elrood şi acum Shaddam!

Ochii lui chinuiți îşi păstrară privirea absentă, lipsită de concentrare.

— Blestemații de Corrino...

Îndepărtându-se cu un pas de ferestrele din peretele de stâncă, se opri din nou.

— Sper că nu vă gândiți să mă dați pe mâna sardaukarilor, nu? Sunt sigur că pe capul meu încă este pusă o recompensă incredibilă!

Warrick se uită către prietenul său. Amândoi aveau expresii nedumerite.

— Nici măcar nu ştim cine sunteți, domnule...

Unii dintre contrabandişti chicotiră. Dominic lăsă să-i scape un oftat de uşurare, apoi arătă o scânteie de dezamăgire.

— Am fost erou al revoltei de pe Ecaz, m-am căsătorit cu una dintre concubinele împăratului. Am fost alungat, când invadatorii au preluat controlul asupra lumii mele...

Politica şi vastitatea imperiului erau mult dincolo de experiența de fremen a lui Liet. Uneori îşi dorea să călătorească în afara planetei, deşi se îndoia că va avea vreodată ocazia.

Bărbatul chel mângâie pereții acoperiți cu polimer.

— Când sunt înăuntrul acestor tuneluri îmi amintesc întotdeauna de Ix...

Glasul lui, melancolic şi sec, se stinse.

— Înțelegeți acum de ce-am ales locul ăsta, de ce mă tot întorc aici de la cealaltă bază a noastră.

Dominic se smulse din reverie, surprins parcă să-şi vadă camarazii contrabandişti încă acolo.

— Asuyo, Johdam, să-i ducem pe băieții ăştia în biroul meu!

Cu un zâmbet crispat, privi peste umăr către cei doi tineri.

— E făcut după modelul unei camere din Marele Palat, atât de asemănător pe cât de bine am reuşit eu să mi-o amintesc. N-am avut timp să iau cu mine planuri când ne-am făcut bagajele şi am fugit.

Bărbatul chel o luă înainte, istorisindu-şi povestea vieții, ca şi cum ar fi fost un text sec dintr-o filmocarte.

— Soția mea a fost ucisă de sardaukari. Fiul şi fiica mea trăiesc în exil pe Caladan. La început, am făcut un raid pe Ix şi aproape că m-a costat viața. Am pierdut o mulțime de oameni şi Johdam abia m-a scos de acolo viu. De atunci, mă ascund, făcând tot ce pot ca să lovesc în limorcii ăştia, Împăratul Shaddam şi cameleonii din Landsraad care m-au trădat!

Trecură pe lângă hangare de depozitare în care echipamentul era ascuns sub prelate, bancuri de lucru şi stații mecanice unde erau împrăştiate maşinării în diferite stadii de demontare sau reparație.

— Însă munca mea abia dacă a însemnat ceva mai mult decât vandalism — stricarea monumentelor Corrino, desfigurarea de statui, înscenarea unor acrobații stânjenitoare... în general, am fost o pacoste pentru Shaddam. Desigur, cu nou-născuta lui fiică Josifa — asta înseamnă patru fete şi nici un fiu, nici un moştenitor — are mai multe probleme decât îi pot pune eu...

În spatele lui, Johdam cel cu fața ciupită mormăi:

— A face probleme Casei Corrino a devenit modul nostru de viață.

Asuyo îşi scărpină părul ciufulit şi adăugă cu voce aspră:

— Cu toții îi datorăm contelui Vernius viețile noastre, chiar de mai multe ori, şi nu vom lăsa să i se întâmple nici un rău. Am renunțat la funcția mea, la beneficii, chiar şi la un grad frumuşel în armata imperială ca să mă alătur grupului ăstuia pestriț. N-o să lăsăm nişte maimuțoi fremeni, cu caş la gură, să ne divulge secretele, ei?

— Poți avea încredere în cuvântul unui fremen, replică Warrick indignat.

— Dar nu ne-am dat cuvântul, precizează Liet, privind cu asprime printre pleoape. *Nu încă.*

Ajunseră într-o încăpere înțesată stângaci cu ornamente de calitate, ca şi cum un om lipsit de finețe în materie de cultură ar fi adunat acolo obiecte de care-şi putea aminti, dar care nu se potriveau cu totul între ele. Monede de aur false se revărsau din cufere, făcând camera să arate ca ascunzătoarea comorilor unui pirat. Tratamentul neglijent aplicat pieselor comemorative — bătute cu chipul lui Shaddam pe o față şi cu Tronul Leului de Aur pe celaltă — dădea impresia că bărbatul cel chel nu ştia la ce altceva să folosească toți banii pe care-i furase.

Dominic îşi trecu mâna bătătorită printr-un bol plin cu bile licăritoare de culoarea smaraldului, fiecare de mărimea unghiei de la degetul mic.

— Perle Moss de pe Harmonthep... Lui Shando i-au plăcut întotdeauna, spunea că au o nuanță perfectă de verde.

Spre deosebire de Rondo Tuek, contele nu părea să se desfete printre podoabele sale de dragul valorii lor, ci pentru amintirile pe care i le trezeau.

După ce-i trimise afară pe Johdam şi Asuyo, Dominic Vernius se instală într-un fotoliu violet, capitonat, arătându-le vizitatorilor săi nişte perne de partea cealaltă a unei mese joase. Pe suprafața lucioasă de lemn curgeau culori de la stacojiu la purpuriu, în pete amestecate.

— Lemn-sângeriu lustruit...

Dominic ciocăni masa joasă, provocând o explozie luminoasă care se propagă în lungul fibrelor.

— Seva încă mai curge, dacă e încălzită cu lumină în culori calde, chiar şi la ani de zile după ce a fost tăiat.

Rămase cu ochii ațintiți la pereți şi la lucrurile atârnate pe ei. Erau acolo câteva schițe rudimentare ale unor oameni, puse în rame scumpe, care arătau de parcă Dominic le desenase după amintiri foarte limpezi, dar cu prea puțin talent artistic.

— Oamenii mei au luptat alături de mine în pădurile de lemn-sângeriu de pe Ecaz. Am omorât mulți rebeli acolo şi le-am ars baza din adâncul pădurii. I-ai văzut pe Johdam şi Asuyo — erau doi dintre căpitanii mei. Johdam şi-a pierdut fratele în păduri...

Inspiră adânc, cuprins de un frison.

— Asta se întâmpla pe vremea când vărsam de bunăvoie sînge pentru Împărat, când juram credință lui Elrood al IX-lea şi mă aşteptam la o răsplată în schimb. Mi-a oferit orice vroiam, iar eu am luat singurul lucru care l-a înfuriat.

Dominic întinse mâna în lateral, căutând într-un vas smălțuit plin cu monede comemorative de aur.

— Acum fac tot ce-mi stă în putință împotriva Împăratului.

Liet se încruntă.

— Dar Elrood a murit de mulți ani, când eram bebeluş. Acum Shaddam al IV-lea stă pe Tronul Leului de Aur...

Warrick se aşeză lângă prietenul său.

— N-auzim prea multe ştiri din imperiu, dar până şi eu ştiu asta.

— Vai, Shaddam e la fel de rău ca şi tatăl lui!

Dominic se juca cu câteva dintre monedele false, zornăindu-le în mână. Îşi îndreptă spatele, ca şi cum şi-ar fi dat seama dintr-o dată câți ani trecuseră, de câtă vreme se ascundea.

— Foarte bine, atunci, ascultați-mă. Sigur că suntem indignați şi jigniți că ați încălcat ascunzătoarea noastră. Doi băieți... câți ani aveți, şaisprezece?

Un surâs încreți pielea bătătorită a obrajilor lui Dominic.

— Oamenii mei sunt jenați de faptul că ne-ați descoperit. Aş dori foarte mult să mergem afară şi să ne arătați ce-ați observat. Spuneți-vă prețul şi eu îl achit!

Mintea lui Liet fu cuprinsă de un vârtej când socoti resursele şi abilitățile de care dispunea acest grup. Peste tot în jur erau împrăştiate comori, dar nici unul dintre ei n-avea ce face cu fleacuri precum perlele verzi. Unele dintre unelte sau utilaje puteau fi însă de folos...

Extrem de precaut şi gândindu-se la consecințe, Liet făcu un lucru cât se poate de fremen.

— Suntem de acord, Dominic Vernius — dar cu condiția ca obligația ta să rămână în suspensie. Când voi dori să primesc o favoare din partea ta, o voi cere — şi la fel şi Warrick. Deocamdată, îți vom învăța oamenii cum să facă ascunzătoarea invizibilă.

Liet zâmbi.

— Chiar şi pentru fremeni...

*

Îmbrăcați gros, contrabandiştii îi urmau pe cei doi tineri care le indicau urmele imperfect acoperite, decolorarea de pe coasta stâncii înghețate, potecile prea vizibile care duceau în sus, pe panta de piatră. Chiar şi când fremenii le arătau aceste lucruri, unii dintre contrabandişti tot nu puteau vedea ceea ce ar fi trebuit să le fie limpede. Cu toate acestea, Johdam privi încruntat şi promise să facă schimbările sugerate.

Dominic Vernius respira aerul rece şi dădea din cap uimit.

— Oricâte mijloace de siguranță adaugă cineva unei case, întotdeauna rămân căi de a o sparge...

Buzele i se lăsară în jos într-o strâmbătură.

— Generații de proiectanți s-au străduit să realizeze izolarea perfectă pe Ix. Numai familia noastră regală înțelegea întreg sistemul. Ce risipă monumentală de efort şi solari! Oraşele noastre subterane trebuiau să fie impenetrabile şi am devenit delăsători în materie de securitate. Exact ca oamenii ăştia de aici!

Bărbatul masiv şi chel oftă încă o dată.

— Măcar copiii mei au scăpat...

Chipul i se crispă într-o expresie de dezgust.

— La naiba cu jegoşii tleilaxu şi la naiba cu Casa Corrino!

Scuipă pe jos, făcându-l pe Liet să tresară. Printre fremeni, scuipatul — oferirea apei corpului — era un gest de respect acordat numai unor foarte puțini dintre cei mai onorați. Însă Dominic Vernius îl folosise ca pe un blestem!

Căi ciudate, gândi Liet.

Bărbatul se uită la cei doi tineri fremeni.

— Baza mea principală suferă probabil şi ea de puncte slabe asemănătoare...

Se aplecă înspre ei.

— Dacă vreunul dintre voi ar dori vreodată să vină cu mine, ați putea inspecta şi celelalte amenajări. Facem curse regulate către Salusa Secundus.

Liet ciuli urechile.

— Salusa?

Îşi aminti poveştile tatălui său despre copilăria lui acolo.

— Am auzit că e o lume fascinantă...

Dintr-o parte, unde termina ceva de făcut, Johdam izbucni într-un râs neîncrezător. Îşi scărpină sprânceana însemnată care-l gâdila din cauza transpirației.

— Cu siguranță nu mai arată a capitală a imperiului.

Asuyo dădu din cap, încuviințând.

Dominic ridică din umeri.

— Sunt conducătorul unei Case renegate şi am jurat să atac imperiul. Salusa Secundus părea un loc bun în care să mă ascund. Cine s-ar gândi să mă caute pe o planetă închisoare, sub paza cea mai apropiată a Împăratului?

Pardot Kynes vorbise despre groaznicul dezastru de pe Salusa, provocat de rebeliunea unei nobile familii fără nume. Deveniseră renegați şi dezlănțuiseră arme atomice interzise asupra planetei-capitală. Câțiva membri ai Casei Corrino supraviețuiseră, inclusiv Hassik al III-lea, care refăcuse dinastia şi restaurase guvernarea imperială într-o lume nouă, Kaitain.

Pardot Kynes fusese mai puțin interesat de istorie sau de politică decât de ordinea naturală a lucrurilor, de modul în care acea lume se schimbase din paradis în iad, datorită holocaustului. După cum pretindea planetologul, cu investiții suficiente şi multă trudă, Salusa Secundus putea fi readusă la fostul ei climat şi la fosta glorie.

— Într-o zi, poate, mi-ar plăcea să văd un loc atât de... interesant. *O lume care l-a influențat atât de mult pe tatăl meu...*

Cu un râs puternic, zgomotos, Dominic îl bătu pe spate pe Liet. Era un gest de camaraderie, deşi fremenii se atingeau rareori unul pe altul, cu excepția luptelor cu cuțitul.

— Roagă-te să nu trebuiască niciodată s-o faci, băiete, zise conducătorul contrabandiştilor. Roagă-te să nu trebuiască niciodată s-o faci!

43

Apa este imaginea vieții. Venim din apă, adaptați la prezența ei atotcuprinzătoare... şi continuăm să ne adaptăm.

PLANETOLOGUL IMPERIAL PARDOT KYNES

— Aici, noi, fremenii, n-avem nimic din confortul vostru, doamnă Fenring, zise shadouta Mapes în timp ce mergea grăbită cu picioarele ei scurte. Paşii îi erau atât de atenți şi precişi, încât nici măcar nu stârnea praful pe solul tare, luminat de lună. În contrast cu sera umedă, noaptea extrem de uscată păstra prea puțin din fierbințeala zilei.

— Ți-e frig?

Se uită în urmă, la blonda şi zvelta Margot, care păşea demnă în fața preotului din Rutii. Mapes purta pelerina jubba. Filtrele distraiului i se legănau în față, iar ochii întunecați reflectau lumina celei de-a doua luni.

— Nu mi-e frig, răspunse Margot cu simplitate. Purta doar rochia lucioasă de casă, dar îşi ajustase metabolismul pentru a compensa.

— Şi papucii ăştia cu talpă subțire pe care-i porți..., bombăni preotul în spatele ei. Nepotriviți pentru un drum în deşert.

— Nu mi-ați dat timp să mă îmbrac pentru călătorie.

Ca toate Cucernicele Maici, avea tălpile îngroşate de la exercițiile de luptă pe care li se cerea să le facă în fiecare zi.

— Dacă se strică, voi merge desculță.

Pe cei doi fremeni, curajul ei calm îi făcu să surâdă.

— Păstrează un ritm bun, admise Mapes. Nu ca alți imperiali umflați de apă!

— Pot să merg mai repede dacă doriți, se oferi Margot.

Luând asta ca pe o provocare, shadouta Mapes porni mai repede, în cadență militară, fără să gâfâie câtuşi de puțin. Margot îi urmă fiecare pas, abia transpirând uşor. O pasăre de noapte trecu repede pe deasupra capetelor lor, scoțând un țipăt pătrunzător.

Drumul nepavat ieşea din Arrakeen către satul Rutii, aflat în depărtare, adăpostit printre dealurile de la poalele Scutului de Piatră. Evitând luminile oraşului, Mapes coti pe o potecă abia vizibilă care urca pe înălțimile de piatră.

în fața lor se profila Bordura de Vest, un megalit colțuros care marca limita din această parte a Scutului de Piatră. Micul grup începu să urce, la început pe o pantă lină de piatră, apoi în sus pe o potecă abruptă, îngustă, care ocolea o imensă porțiune alunecoasă.

Fremenii se mişcau în întuneric cu viteză, siguri pe picioare. În ciuda antrenamentului ei în materie de echilibru şi rezistență, Margot se poticni de două ori pe terenul nefamiliar şi trebui să fie sprijinită de ceilalți. Asta păru să le mulțumească pe călăuze.

Trecuseră mai mult de două ore de când părăsiseră confortul şi siguranța reşedinței din Arrakeen. Margot începu să recurgă la rezervele corpului ei, dar tot nu arătă nici un semn de slăbiciune. *Au călătorit surorile pierdute în acest fel?*

Mapes şi preotul rosteau cuvinte stranii într-o limbă despre care memoriile din adâncuri ale lui Margot îi spuneau că este chakobsa, o limbă vorbită de fremeni de milenii, încă de la sosirea lor pe Arrakis. Recunoscând una dintre frazele shadoutei, Margot îi răspunse:

— Puterea lui Dumnezeu este într-adevăr mare...

Preotul deveni agitat auzind remarca ei, însă însoțitoarea lui cea scundă surâse cu înțelepciune.

— Sayyadina va vorbi cu ea.

Cărarea se bifurcă de câteva ori şi femeia fremenă îi conduse în sus, apoi în jos sau lateral, cu schimbări strânse de direcție, înainte să urce din nou. Margot recunoscu

aceleaşi locuri în lumina îngheţată a lunii şi îşi dădu seama că o conduceau înainte şi înapoi într-un efort de a o zăpăci şi dezorienta. Cu abilităţile ei Bene Gesserit, Margot avea să-şi amintească însă drumul înapoi în cel mai mic amănunt.

Nerăbdătoare şi curioasă, ar fi vrut să protesteze pentru că o duceau pe un drum atât de inutil de plictisitor, dar se hotărî să nu-şi dezvăluie talentul. După atâţia ani de aşteptare, era dusă în lumea lor secretă, într-un loc unde nimeni din afară nu fusese admis vreodată. Maica Superioară Harishka ar fi vrut ca ea să observe toate amănuntele. Poate că Margot avea să obţină informaţia pe care-o căutase atâta timp.

Pe o margine îngustă, Mapes se lipi cu pieptul de stâncă şi păşi cu grijă pe o potecă deasupra unei râpe abrupte, ţinându-se cu vârful degetelor. Fără ezitare, Margot făcu acelaşi lucru. Luminile Arrakeenului clipeau în depărtare, iar satul Rutii stătea înghesuit mult dedesubt.

Aflându-se cu câţiva metri înaintea ei, Mapes dispăru brusc în peretele de piatră. Margot descoperi intrarea unei peşteri, mare abia cât să intre o persoană. Înăuntru, spaţiul se lărgea spre stânga, iar în lumina slabă zări pe pereţi urmele de la unelte, în porţiunea în care fremenii lărgiseră caverna. Mirosul dens de trupuri nespălate îi atinse nările. În faţă, shadouta îi făcea semn cu mâna.

Când preotul o ajunse din urmă, Mapes descuie un zăvor etanş şi împinse spre interior o uşă camuflată. Acum, nemaifiind înăbuşite de zăvoare şi uşi, se puteau auzi voci, amestecate cu un zumzet de maşini şi cu foşnetul mai multor oameni. Licurigloburi reglate pe un galben pal pluteau în curenţii de aer.

Mapes trecu printr-o uşă acoperită cu pânză, unde nişte femei lucrau la războaie de ţesut electrice, făcând diferite materiale din şuviţe lungi de păr şi bumbac de deşert. Aerul cald păstra un miros greu de transpiraţie şi adieri de tămâie de melanj. Toţi ochii se întorseseră spre vizitatoarea blondă, cu înfăţişare regală.

Ţesătoria se deschidea spre o altă cameră, unde un bărbat avea grijă de o oală de metal suspendată deasupra unui foc. Lumina flăcărilor dansa pe chipul ridat al shadoutei şi dădeau un aer sălbatic ochilor ei complet albaştri. Margot observa totul, adunând detalii pentru raportul care avea să urmeze. Nu-şi imaginase niciodată că fremenii puteau ascunde asemenea populaţie, asemenea aşezare.

În cele din urmă, pătrunseră într-o încăpere mai mare, cu pământ pe jos, plină cu plante de deşert despărţite de cărărui. Recunoscu saguaro, lucernă sălbatică, arbuşti şi iarba-săracului. Un întreg teren de testare botanică!

— Aşteaptă aici, doamnă Fenring!

Mapes îşi continuă drumul, însoţită de preot. Rămasă singură, Margot se aplecă să examineze cactuşii; văzu lăstari lucioşi, palizi, abia răsăriţi, cu carnea tare. De undeva, din altă cavernă, se auzeau voci şi cântece pătrunzătoare.

Ridică ochii, auzind un sunet uşor, şi zări o femeie foarte bătrână, în robă neagră. Stând singură pe una dintre poteci, cu mâinile încrucişate în faţă, ciudata femeie era ofilită şi slabă, trădând o forţă ca a filamentelor shiga. Purta un colier din inele sclipitoare de metal, iar ochii întunecaţi arătau ca nişte găuri umbroase scobite pe chipul ei.

Ceva din comportare, din prezenţa ei, îi amintea lui Margot de o Bene Gesserit. Pe Wallach IX, Maica Superioară Harishka se apropia de pragul de două secole, dar această femeie părea chiar mai bătrână, cu trupul saturat de mirodenie şi pielea îmbătrânită mai mult de climă decât de ani. Chiar şi vocea îi era seacă.

— Sunt Sayyadina Ramallo. Suntem pe cale să începem Ceremonia Semînţei. Vino cu noi, dacă eşti cu adevărat cea care spui că eşti!

Ramallo! Cunosc numele ăsta! Margot păşi înainte, gata să citeze frazele codului secret care arătau că este conştientă de munca Missionariei Protectiva. O femeie pe nume Ramallo dispăruse printre dune cu un secol în urmă... ultima dintr-o serie de Cucernice Maici care se evaporaseră.

— N-avem timp acum pentru asta, copilă, o întrerupse bătrâna. Toată lumea aşteaptă. Avându-te printre noi, sunt la fel de curioşi ca şi mine.

Margot o urmă pe Sayyadina într-o peşteră imensă în care se îngrămădeau mii şi mii de oameni. Nu-şi imaginase niciodată o asemenea cavernă uriaşă printre stâncile înalte — cum evitaseră detectarea din partea patrulelor permanente ale Harkonnenilor? Aceasta nu era doar o aşezare mizeră, ci un întreg oraş ascuns. Fremenii aveau mult mai multe secrete şi planuri mult mai vaste decât suspecta chiar şi Hasimir Fenring.

Un val de mirosuri neplăcute o asaltă. Strâns îngrămădiți, unii dintre fremeni purtau pelerine prăfuite; alții erau în distraie, deschise la guler în interiorul peşterii pline de umezeala trupurilor. Pe una dintre laturi stătea preotul care-o adusese din Arrakeen.

Sunt sigură că n-au lăsat nici un semn al plecării noastre din seră. Dacă vor să mă omoare acum, nimeni nu va şti vreodată ce s-a întâmplat — exact ca şi cu celelalte surori! Apoi Margot surâse în sinea ei. *Nu, dacă pățesc ceva, Hasimir îi va găsi.* Fremenii puteau crede că secretele lor erau în siguranță, dar nici măcar ei nu se puteau măsura cu contele ei, dacă îşi concentra eforturile şi mintea asupra descoperirii lor.

Fremenii se puteau îndoi se asta, nu însă şi Margot.

După ce ultimii oameni ai deşertului se scurseră în cavernă pe alte câteva intrări, Ramallo o luă pe Margot de mână, în strânsoarea ei puternică.

— Vino cu mine...

Sayyadina cea ofilită o conduse în sus pe nişte scări tăiate în stâncă, spre o platformă de piatră, unde se întoarse cu fața la mulțime.

Peştera se cufundă în tăcere, cu excepția foşnetului hainelor, ca nişte aripi de liliac.

Destul de agitată, Margot se aşeză lângă bătrână. *Mă simt ca o jertfă.* Folosi exercițiile de respirație pentru a se calma. Valuri după valuri de ochi fremeni impenetrabili o priveau stăruitor.

— Shai-Hulud veghează asupra noastră, rosti Ramallo. Să iasă în față acvarii!

Patru bărbați îşi făcură loc prin mulțime. Fiecare pereche ducea câte un mic burduf de piele. Aşezară recipientele clipocitoare la picioarele Sayyadinei.

— Are sămânță? întrebă Ramallo.

— Are sămânță, răspunseră bărbații la unison. Se întoarseră şi plecară.

Deschizând partea de sus a unuia dintre burdufuri, Ramallo împrăştie lichid pe ambele mâini.

— Binecuvântată e apa şi sămânța din ea! Scoase mâinile, strecurând lichidul albastru printre degete, de parcă picăturile erau safire lichide.

Cuvintele şi ceremonia o surprinseră pe Margot, pentru că semănau cu ordalia otrăvii prin care o soră era transformată în Cucernică Maică. Câteva substanțe chimice — toate otrăvuri mortale — puteau fi folosite pentru a induce unei surori agonia groaznică şi criza mentală. Fusese adaptată de Missionaria Protectiva? Dăduseră surorile Bene Gesserit dispărute fremenilor până şi acest secret? Dacă era aşa, ce altceva mai ştiau oamenii deşertului despre planurile Comunității?

Ramallo dezlegă tubul răsucit în jurul gâtului burdufului şi îndreptă capătul către Margot. Nearătând nici o frântură de îndoială, Margot se lăsă în genunchi şi luă tubul în mână, apoi ezită.

— Dacă eşti cu adevărat Cucernică Maică, şopti Ramallo, vei bea această secreție a lui Shai-Hulud fără să-ți facă rău.

— Sunt Cucernică Maică, răspunse Margot. Am mai făcut asta.

Fremenii păstrau o linişte adâncă, respectuoasă.

— N-ai mai făcut asta niciodată, copilă, spuse bătrâna. Shai-Hulud te va judeca...

Burduful emana mirosul familiar al mirodeniei, dar cu un iz amărui pronunțat. Lichidul albastru înțepător părea să răspândească moarte. Deşi trecuse prin agonie pentru a deveni Cucernică Maică, Margot aproape că îşi pierduse viața în încercare.

Dar putea s-o facă din nou.

Lîngă ea, Sayyadina desfăcu tubul celui de-al doilea burduf. Luă o înghițitură din tub şi ochii i se dădură peste cap.

Nu trebuie să mă tem, gândi Margot. *Frica este ucigaşul minții...* Recită în minte întreaga litanie împotriva fricii, apoi sorbi din tub, luând în gură doar o picătură. O simplă picătură de umezeală, atingându-i vârful limbii.

O izbi cu gustul şocant de neplăcut, ca un baros, până la ceafă. Otravă! Trupul îi tresări cu oroare, dar se forță să se concentreze asupra propriei chimii, alteră o moleculă colo, adăugă sau extrase un radical dincolo... Avu nevoie de toate capacitățile ei.

Margot lăsă tubul din mână. Conştiința ei plutea, iar timpul îşi oprise curgerea eternă, cosmică. Îşi lăsă corpul, talentele ei antrenate de Bene Gesserit să preia controlul şi să înceapă să modifice compoziția chimică a otrăvii mortale. Margot înțelese ce avea de făcut, descompunând substanța în ceva folositor, creând un catalizator care urma să transforme restul lichidului din burdufuri...

În gura ei, lichidul deveni dulce.

Fiecare acțiune pe care o făcuse până în acest punct al vieții se întindea în fața ei ca o tapiserie pe care-o putea cerceta. Sora Margot Rashino-Zea, acum doamna Margot Fenring, se analiză pe ea însăşi în cel mai mic detaliu, fiecare celulă din corp, fiecare fibră nervoasă... fiecare gând pe care-l trăise vreodată. Adânc în miezul ființei sale, Margot descoperi acel teribil loc întunecat în care nu se putea uita, locul care le fascina şi le îngrozea pe toate cele de felul ei. Numai mult-aşteptatul Kwisatz Haderach putea privi acolo. *Lisan al-Gaib*.

Voi supraviețui acestei încercări, îşi spuse.

Capul lui Margot răsuna ca şi cum fusese lovit un gong înăuntru. Văzu o imagine distorsionată a Sayyadinei Ramallo, tremurând în fața ei. Apoi, unul dintre acvari se apropie şi apăsă vârful tubului în gura lui Margot, culegând picătura de lichid transformat, pe care-o lăsă să cadă în burduf. Lângă ea, bătrâna dădu drumul celui de-al doilea tub, iar ceilalți acvari amestecară otrava transformată de la un recipient la altul, ca licuricii atingând tăciunii aprinşi pe un câmp cu iarbă uscată.

Oamenii se îmbulzeau în jurul burdufurilor să primească picături din drogul catalizat, sorbindu-şi umezeala de pe buze. Ramallo zise, undeva în conştiința lui Margot:

— Tu ai făcut acest lucru posibil pentru ei...

Straniu. Era atât de diferit de orice altceva din experiența sa... şi totuşi nu chiar atât de diferit!

Încet, ca o dansatoare care visează în interiorul propriei sale conştiințe, Margot simți cum se întoarce în sala cu pereți de piatră, păstrând doar o amintire pâlpâitoare a viziunii induse de drog. Fremenii continuau să-şi atingă degetele după stropii care atârnau, gustând, dându-se la o parte astfel încât şi ceilalți să se poată împărtăşi. Euforia se răspândi în cavernă ca lumina zorilor.

— Da, am fost cândva Cucernică Maică, îi spuse Ramallo în cele din urmă. Cu mulți ani în urmă, am cunoscut-o pe Maica voastră Superioară...

Cu mintea încă încețoşată de ecourile puternicului drog, Margot nu putea nici măcar să se prefacă şocată, iar bătrâna încuviință.

— Sora Harishka şi cu mine am fost colege de clasă... cu multă, multă vreme în urmă. Am intrat în Missionaria Protectiva şi am fost trimisă aici, împreună cu alte nouă Cucernice Maici. Multe din ordinul nostru se pierduseră înainte, înghițite de triburile fremene. Altele au murit pur şi simplu în deşert. Eu sunt ultima... E o viață grea pe Dune, chiar şi pentru o Bene Gesserit antrenată. Chiar şi cu melanjul, pe care am ajuns să-l înțelegem şi să-l apreciem în moduri noi.

Margot se uită adânc în ochii lui Ramallo şi văzu acolo înțelegerea.

— Mesajul tău vorbea de *Lisan al-Gaib*, continuă Ramallo cu glasul tremurat. E aproape, nu-i aşa? După atâtea mii de ani...

Margot răspunse cu glas scăzut, în timp ce fremenii deveneau din ce în ce mai exaltați, cuprinşi de extazul ritualului.

— Noi sperăm că în următoarele două generații...

— Oamenii aceştia au aşteptat multă vreme.

Sayyadina aruncă o privire asupra euforiei din încăpere.

— Pot să-ți dezvălui secrete Bene Gesserit, copilă, dar datorez loialitate atât surorilor, cât şi fremenilor. Acum sunt şi eu una dintre ei, şi-am jurat să susțin valorile triburilor din deşert. Anumite chestiuni confidențiale nu pot fi dezvăluite nimănui din afara planetei. Într-o zi, va trebui să-mi aleg o succesoare — fără îndoială, una dintre femeile de-aici.

Ramallo înclină capul.

— Orgia *tau* a sietchului este un punct de contopire dintre Bene Gesserit şi fremeni. Mult înainte ca Missionaria Protectiva să ajungă aici, aceşti oameni descoperiseră cum să se împărtăşească din drogul conştiinței în moduri simple, primitive.

În umbra uriaşei săli, fremenii se agitau, fiecare în parte sau la un loc, amețiți de drog, unii dintre ei înălțați până la o pace interioară şi la extaz, alții împinşi către cei de sex opus în împreunări frenetice. În fața lor se aşternea un tablou haotic al realității, transformându-le viețile aspre într-o imagine de vis.

— De-a lungul secolelor, surorile de felul meu i-au îndrumat să urmeze noile ceremonii, şi am adaptat vechile căi fremene metodelor noastre.

— Ați realizat multe aici, Maică. Cele de pe Wallach IX vor fi foarte dornice să învețe de la voi.

În timp ce orgia fremenilor continua, Margot se simțea ca şi cum ar fi plutit, amorțită şi despărțită de toate. Bătrâna înalță mâna ca o gheară în semn de binecuvântare, dându-i voie lui Margot să se întoarcă în lumea exterioară.

— Du-te şi raportează-i lui Harishka...

Ramallo etală un zâmbet subțire.

— Şi dă-i acest dar!

Scoase o cărticică legată, dintr-un buzunar al robei.

Deschizând volumul, Margot citi pagina de titlu: *Manualul Deşertului-Prieten.* Dedesubt, cu litere mici, scria: „Ținutul plin de viață. Aici sunt *ayat* şi *burhan* ale Vieții. Crede, şi al-Lat nu te va mistui niciodată."

— Asta seamănă cu *Cartea Azhar*, exclamă Margot, surprinsă să vadă o ediție adaptată culturii fremenilor. Cartea marilor noastre secrete!

— Dă-i exemplarul meu sacru lui Harishka. O să-i placă.

*

Plin de respect acum datorită prezenței ei, preotul din Rutii o duse pe Margot înapoi la reşedința din Arrakeen. Ajunse cu puțin înainte de venirea zorilor, chiar când cerul începea să se lumineze, colorându-se în nuanțe portocalii pastelate, delicate, şi se strecură în pat. Nimeni din casă — în afară de shadouta Mapes — nu ştia că fusese plecată. Exaltată, rămase trează ore întregi...

Câteva zile mai târziu, cu mintea plină de întrebări, Margot urcă din nou pe cărarea care ducea la peşteră, urmându-şi harta întipărită în minte cu limpezimea cristalului. În lumina strălucitoare a soarelui, traversă poteca abruptă prin Bordura de Vest, îşi croi drum pe marginea îngustă către intrarea în sietch. Căldura o încetinea.

Strecurându-se în umbra răcoroasă a peşterii, descoperi că zăvorul de pe uşă fusese scos. Umblă prin încăperi, găsindu-le goale. Nici maşini, nici mobilier, nici oameni... Nici o dovadă. Numai mirosurile mai stăruiau...

— Aşa deci, până la urmă n-ai încredere cu totul în mine, Sayyadina, spuse cu voce tare.

Margot rămase multă vreme în caverna unde avusese loc orgia *tau*. Îngenunchie acolo unde consumase Apa Vieții, simțind ecourile lungii locuiri din acest loc. Totul dispăruse acum...

În ziua următoare, contele Hasimir Fenring se întoarse din inspecțiile lui din deşert cu baronul Harkonnen. La cină, încălzindu-se de prezența ei, îşi întrebă încântătoarea soție ce mai făcuse între timp.

— A, nimic, dragul meu, răspunse ea scuturându-şi părul auriu cu un gest lipsit de griji. Îşi lipi buzele de obrazul lui, într-un sărut tandru.

— Am avut doar grijă de grădină...

44

Stau drepți în prezența sacră a omenescului. Ca şi mine acum, vei sta şi tu, într-o zi. Mă rog prezenței tale ca asta să se împlinească. Viitorul să rămână incert, căci el este pânza pe care pictăm dorințele noastre. Astfel, condiția umană se află în fața unei veşnice tabula rasa. Nu posedăm nimic mai mult decât acest moment în care ne consacrăm neîncetat prezenței sacre pe care-o împărtăşim şi-o creăm.

Binecuvântarea Bene Gesserit

— Aşa testăm noi ființele umane, fetițo!

În spatele barierei pe care-o forma biroul ei. Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam arăta ca o străină, cu chipul de piatră, ochii negri şi lipsită de îndurare.

— Este o provocare având ca alternativă moartea.

Brusc încordată, Jessica stătea în picioare în fața Maicii Proctor Superior. Era o fetiță slăbuță, cu părul lung, în nuanțe de bronz; chipul ei purta germenii adevăratei frumuseți care avea să înflorească în curând. În spatele său, adepta care-i transmisese chemarea Cucernicii Maici închise cu grijă uşa grea. Aceasta se încuie cu un clic amenințător.

Ce fel de test pregăteşte pentru mine?

— Da, Cucernică Maică?

Adunându-şi toate puterile, Jessica îşi păstră vocea calmă şi liniştită, imaginându-şi un lac de sunete puțin adânc.

În urma unei promovări recente, Mohiam căpătase titlul suplimentar de Proctor Superior al Şcolii Maicilor de pe Wallach IX. Mohiam avea propriul ei birou privat, cu cărți antice închise ermetic într-un dulap de plaz transparent, care păstra umiditatea constantă. Pe biroul lat stăteau trei tăvi de argint, fiecare conținând un corp geometric: un cub verde de metal, o piramidă roşie strălucitoare şi o sferă aurie. Raze de lumină izvorau de pe suprafața obiectelor, reflectându-se de la unul la altul. Pentru o clipă lungă, Jessica rămase cu ochii ațintiți la dansul hipnotic.

— Trebuie să mă asculți cu foarte mare atenție, fetițo, să auzi fiecare cuvânt, fiecare inflexiune, fiecare nuanță... Însăşi viața ta depinde de asta!

Jessica plecă pleoapele. Privirea ochilor ei verzi se mută către ochii mici, ca de pasăre, ai femeii mai în vârstă. Mohiam părea nervoasă şi cuprinsă de teamă — dar de ce?

— Ce sunt astea?

Jessica arătă spre obiectele neobişnuite de pe birou.

— Eşti curioasă, nu-i aşa?

Jessica încuviință.

— Sunt orice crezi tu că sunt...

Vocea lui Mohiam era la fel de uscată ca şi vântul deşertului.

Sincronizate, corpurile se rotiră, astfel încât fiecare dintre ele dezvălui o gaură neagră în suprafață — o gaură corespunzând cu obiectul însuşi. Jessica se concentră asupra piramidei roşii, cu deschizătura ei triunghiulară.

Piramida începu să plutească spre ea. *E adevărat, sau totul e o iluzie?* Uimită, deschise ochii mari şi rămase cu ei ațintiți, încremenită.

Celelalte două forme geometrice urmară piramida, până când toate trei plutiră în fața Jessicăi. Raze strălucitoare săltau şi se uneau, licăriri spectrale de culoare scoțând pocnete şi murmure abia perceptibile.

Curiozitatea Jessicăi era amestecată cu frică.

Mohiam o lăsă să aştepte mai multe secunde, apoi întrebă cu o voce de fier:

— Care-i prima lecție? Ce-ai fost învățată încă de când erai mică?

— Ființele umane nu trebuie să se supună niciodată animalelor, desigur.

Jessica lăsă o nuanță de mânie şi de nerăbdare să-i străbată vocea. Mohiam o să-şi dea seama că era intenționată...

— După toată instrucția pe care mi-ai dat-o, Proctor Superior, cum poți să bănuieşti că nu sunt umană? Când ți-am dat măcar un motiv...

— Taci! *Oamenii* nu sunt întotdeauna *umani*.

Ocoli biroul cu grația unei pisici la vânătoare şi se uită atent la Jessica, prin lumina scânteietoare dintre cub şi piramidă.

Fata simți în gât un gâdilat nervos, dar nu încercă să tuşească sau să vorbească. Din experiența ei cu această instructoare, Jessica ştia că urma să mai vină ceva. Şi veni...

— Cu multă vreme în urmă, în timpul Jihadului Butlerian, cea mai mare parte a oamenilor erau doar automate organice, urmând comenzile maşinilor gânditoare. Înfrânți complet, nu puneau întrebări, nu rezistau, nu gândeau niciodată... Erau oameni, dar îşi pierduseră scânteia care-i făcea umani. Cu toate acestea, dintre ei, un nucleu a rezistat. Aceştia au luptat, au refuzat să cedeze şi până la urmă au triumfat. Doar ei îşi mai aminteau ce înseamnă să fii uman. Nu trebuie să uităm niciodată lecțiile acelor vremuri periculoase!

Roba Cucernicei Maici foşni când Mohiam se mişcă într-o parte şi, dintr-o dată, brațul ei se înălță cu o viteză uluitoare. Jessica văzu în vârful degetului un ac otrăvit, chiar sub ochiul ei drept.

Fata nu se clinti. Buzele ca de hârtie ale Cucernicei Maici schițară un zâmbet.

— Ai auzit despre gom jabbar, duşmanul arbitrar care ucide numai animale — adică pe aceia al căror comportament este dictat de instinct în loc de disciplină. Acest vârf e acoperit cu meta-cianură. Cea mai mică înțepătură, şi mori!

Acul rămase nemişcat, înghețat parcă în aer. Mohiam se aplecă mai aproape de urechea fetei.

— Dintre cele trei obiecte din fața ta, unul este durere, altul e plăcere, iar cel de-al treilea este eternitatea. Comunitatea foloseşte aceste lucruri în diferite moduri şi combinații. Pentru acest test, trebuie să-l alegi pe cel care te afectează cel mai mult şi să-l încerci, dacă îndrăzneşti. Nu vor exista alte întrebări. Acesta este tot testul!

Fără să mişte capul, Jessica plimbă privirea pentru a studia fiecare obiect. Folosindu-şi puterea de observație Bene Gesserit — şi o abilitate în plus, a cărei sursă n-o cunoştea — simți plăcerea în piramidă, durerea în cutie, eternitatea în sferă. Nu mai trecuse printr-un asemenea test până acum şi nici nu mai auzise de el, deşi cunoştea gom jabbar-ul, acul legendar inventat în vremuri străvechi.

— Acesta este testul, spuse Cucernica Maică Mohiam. Dacă eşuezi, te voi zgâria.

Jessica împietri.

— Şi voi muri...

*

Ca un vultur, femeia uscățivă se înălța amenințător lângă fetiță, urmărindu-i fiecare tremur al ochiului, fiecare spasm. Mohiam n-o putea lăsa pe Jessica să-i vadă chinul şi groaza, dar ştia că trebuia să ducă testul la bun sfârşit.

Nu trebuie să dai greş, copila mea.

Gaius Helen Mohiam o instruise pe Jessica din copilărie, dar fata nu-şi cunoştea ereditatea şi nici importanța în programul genetic al Comunității. Nu ştia că Mohiam era mama ei...

Lângă Cucernica Maică, Jessica devenise palidă din cauza concentrării. Pe fruntea netedă îi sclipeau stropi de sudoare. Mohiam examină tiparele generate de formele geometrice, văzu că fetița mai avea câteva nivele de urcat în minte...

Te rog, copilă, trebuie să supraviețuieşti. Eu nu mai pot face asta încă o dată. Sunt prea bătrână...

Prima ei fiică zămislită de baron fusese slabă şi avusese deficiențe; urmând un vis profetic îngrozitor, Mohiam ucisese copilul cu mâna ei. Fusese o viziune adevărată, Mohiam era sigură de asta; îşi văzuse locul, pe culmea programului genetic al Comunității care dura de milenii. Aflase însă de asemenea, printr-o tulburătoare preştiență, că imperiul va suferi multă durere şi moarte, cu planete arse, un genocid aproape total... dacă schema genetică avea să meargă prost. Dacă în generația următoare se năştea copilul care nu trebuia.

Mohiam îşi omorâse deja una dintre fiice şi era dispusă s-o sacrifice şi pe Jessica... dacă era necesar. Mai bine s-o omoare pe ea, decât să îngăduie să aibă loc un alt Jihad îngrozitor!

Acul otrăvit din argint aştepta la un fir de păr de obrazul catifelat al Jessicăi. Fata tremura.

*

Jessica se concentră din toată puterea, cu privirea ațintită înainte, dar văzând în minte numai cuvinte, litania împotriva fricii. *Nu trebuie să mă tem. Frica e ucigaşul minții. Frica este moartea cea mică, aducătoare a anihilării totale.*

Inspirând adânc ca să se calmeze, se întrebă: *Pe care-o aleg? Decizia greşită, şi mor...* Îşi dădu seama că trebuia să meargă mai adânc şi, ca într-o epifanie, văzu cum erau plasate cele trei corpuri geometrice în călătoria umană: durerea naşterii, plăcerea unei vieți bine trăite, eternitatea morții. Trebuia să o aleagă pe cea mai profundă, după cum spusese Mohiam. Dar numai una? Cum putea începe altfel decât cu începutul?

Mai întâi durerea.

— Văd că ai ales, spuse Mohiam, văzând mâna dreaptă a fetei ridicându-se.

Cu precauție, Jessica băgă mâna în cubul verde, prin gaura de pe una dintre laturi. Într-o clipă, îşi simți pielea arzând, scorojindu-se, oasele umplându-se cu lavă. Unghiile îi cădeau una câte una, dezlipite de căldura infernală. Nu-şi imaginase niciodată, în întreaga ei viață, o asemenea agonie. Şi continua să crească...

Voi înfrunta frica şi o voi lăsa să treacă peste mine şi prin mine.

Cu un efort suprem, se resemnă să trăiască fără mână, blocându-şi nervii. O va face, dacă trebuia. Apoi însă logica se impuse, în ciuda agoniei. Nu-şi amintea să fi văzut surori cu cioturi în loc de mâini prin sălile Şcolii Maicilor. Şi dacă tuturor adeptelor li se cerea să înfrunte asemenea teste...

Pe unde a trecut frica, nu va mai fi nimic.

O parte îndepărtată, analitică, a creierului ei, îşi dădu seama că nu simțea miros de carne arsă şi nu vedea şuvițe de fum cenuşiu, nici nu auzea trosnetul şi sfârâitul grăsimii de sub pielea mâinii.

Numai eu voi rămâne.

Luptând pentru controlul propriilor săi nervi, Jessica se separă de durere. De la încheietură până la cot, simțea numai o amorțeală rece. Mâna nu mai exista; suferința nu mai exista. Mai adânc, mai adânc... Câteva clipe mai târziu, nu mai avea nici un fel de formă fizică, separându-se complet de corpul său.

Din gaura cutiei verzi ieşi un fir de ceață. Ca tămâia.

— Bine, bine, şopti Mohiam.

Ceața — o manifestare a conştiinței Jessicăi — pluti până în gaura de formă diferită, intrarea în piramida roşie. Acum, un val de plăcere o inundă, intens stimulatoare, dar atât de şocantă încât abia o putea îndura. Trecuse dintr-o extremă în alta. Tremură, apoi curse şi tălăzui, ca înălțarea unui tsunami pe întinderea mării. Tot mai înalt şi mai înalt, uriaşul val urcă, atinse apogeul...

Însă ceața conştiinței sale, după ce săltase pe creasta puternicului val, se revărsă, se rostogoli la vale... căzând.

Imaginile se împrăştiară şi Jessica simți pantofii de pânză subțire din picioare, o senzație lipicioasă de transpirație, de piele lipită de material, şi duritatea podelei de sub ea. Mâna dreaptă... Tot n-o putea simți şi nici n-o vedea, nici măcar ciotul la încheietură, pentru că nu-şi putea mişca decât ochii.

Uitându-se cu coada ochiului spre dreapta, văzu acul otrăvit lângă obraz, gom jabbar-ul mortal şi sfera aurie a eternității dincolo de el. Mohiam ținea ferm acul şi Jessica îşi concentră privirea asupra vârfului ascuțit din argint, punctul central, sclipitor, al universului, plutind ca o stea îndepărtată. O înțepătură de ac şi Jessica va intra în sfera eternității, cu mintea şi cu trupul. Nu va mai fi cale de întoarcere. Fetița nu mai simțea durere sau plăcere, doar o linişte amorțită, aşa cum plutea pe marginea abisului unei decizii.

Înțelegerea coborî asupra ei: *Nu sunt nimic.*

— Durere, plăcere, eternitate... toate mă interesează, murmură Jessica în sfârşit, ca de la mare depărtare — pentru că ce înseamnă una fără celelalte?

Mohiam văzu că fata trecuse de criză, supraviețuise testului. Un animal n-ar fi putut să înțeleagă asemenea lucruri intangibile. Jessicăi i se înmuiară picioarele, vizibil zdruncinată. Acul otrăvit se retrase.

Pentru Jessica, încercarea se încheie brusc. Totul fusese doar în imaginație, durerea, plăcerea, nimicul... Totul săvârşit prin controlul mental Bene Gesserit, abilitatea teribilă a Comunității de a îndruma gândurile şi acțiunile altei persoane. Un test.

Intrase mâna ei cu adevărat în cubul verde? Se transformase în ceață? Rațional, nu credea asta. Dar când îşi îndoi degetele de la mână, erau țepene şi o dureau.

Cu roba mirosind a transpirație încinsă, Mohiam tremură, apoi îşi recăpătă calmul. Îi dădu Jessicăi o îmbrățişare scurtă, apoi comportarea ei redeveni protocolară.

— Bine ai venit în Comunitate, ființă umană!

45

Am luptat în mari războaie pentru apărarea imperiului şi am măcelărit mulți oameni în numele Împăratului. Am îndeplinit funcții în Landsraad. Am dirijat toate chestiunile plicticoase de afaceri care se cer pentru a guverna o Casă Mare. Şi totuşi, cele mai bune momente au fost cele petrecute cu fiul meu.

DUCELE PAULUS ATREIDES

Când motonava ducală se desprinse de docuri şi ieşi pe mare, Leto se ridică în picioare la proră şi se întoarse să se uite la vechiul edificiu al castelului Caladan, unde Casa Atreides stăpânise timp de douăzeci şi şase de generații.

Nu putea recunoaşte fețele de la ferestrele boltite, dar vedea o siluetă mică într-un balcon înalt. *Kailea*... În ciuda faptului că se împotrivise ca el să-l ia în această călătorie pe micul Victor, care încă nu împlinise doi ani şi jumătate, venise totuşi, în felul ei tăcut, să-i vadă plecând. Leto prinse curaj văzând asta.

— Pot să iau cârma?

Pe chipul rotund al lui Rhombur apăruse un zâmbet plin de speranță. Părul lui neascultător, de culoarea paiului, flutura bătut de briza răcoroasă.

— N-am mai pilotat niciodată până acum o motonavă mare.

— Aşteaptă până când ajungem în largul mării...

Leto se uită la prințul exilat, cu un zâmbet poznaş.

— Ar fi mai sigur. Îmi aduc aminte că ne-ai izbit odată de recife...

Rhombur se înroşi.

— Am învățat multe de-atunci. Ăă... simțul realității, în special.

— Aşa e... Tessia te-a influențat în bine.

Când concubina Bene Gesserit cea cu părul ca de şoarece îl însoțise pe Rhombur la docuri, ținându-l de mână, îl sărutase pătimaş la despărțire.

Dimpotrivă, Kailea refuzase să iasă din castel pentru Leto.

În spatele vehiculului în formă de „V”, micul Victor chicotea, plimbându-şi mâinile prin stropii reci, în timp ce mereu grijuliul căpitan al gărzii, Swain Goire, stătea de pază. Goire îl distra pe băiat, rămânând în acelaşi timp gata oricând să-l protejeze.

Opt oameni îi însoțeau pe Leto şi pe Victor în acest voiaj fără griji. Pe lângă Rhombur şi Goire, îi adusese pe Thufir Hawat, doi soldați din gardă, un căpitan de vas şi doi pescari, Gianni şi Dom — prieteni de la docuri ai lui Leto, cu care se jucase pe când era copil. Mergeau la pescuit; aveau să vadă pădurile de iarbă de mare şi insulele de varec. Leto voia să-i arate fiului său minunile Caladanului.

Kailea voise să-şi țină băiatul închis în castelul Caladan, unde Victor n-ar fi fost expus la ceva mai rău decât o banală răceală sau un curent. Leto îi ascultase văicărelile în tăcere, ştiind că nu plimbarea cu barca constituia esența obiecțiilor ei, ci doar manifestarea lor de moment. Era aceeaşi veche problemă...

Probabil comentariile bombănite ale Chiarei o convinseseră în cele din urmă pe Kailea că Leto era de vină pentru situația ei inacceptabilă.

— Vreau să fiu mai mult decât o exilată! strigase ea în timpul ultimei lor seri petrecute împreună — ca şi cum asta avea ceva de-a face cu expediția de pescuit!

Leto îşi înăbuşi impusul de a-i reaminti Kaileei că mama ei fusese asasinată, tatăl ei rămăsese un fugar hăituit, iar poporul ei era încă înrobit de tleilaxu — în timp ce ea însăşi era doamna unui duce, locuind într-un castel, cu un fiu frumos şi sănătos şi cu toate bogățiile şi zorzoanele specifice unei Mari Case.

— N-ar trebui să te plângi, Kailea, îi răspunsese, cu glasul întunecat de mânie.

Deşi pe ea n-o putea împăca, Leto dorea tot ce era mai bun pentru fiul lor.

Acum, sub cerul presărat cu nori, respirau aerul proaspăt al oceanului şi navigau departe de țărm. Motonava tăia apa ca lama unui cuțit prin budinca de orez pundi.

Thufir Hawat stătea în cabina de pe punte cu atenția trează; scruta sistemele de semnalizare la distanță şi modelele meteorologice, mereu îngrijorat că s-ar putea abate vreul pericol asupra iubitului său duce. Maestrul asasin se menținea în formă, cu pielea înăsprită, cu muşchii aidoma unor cabluri de oțel. Mintea sa ascuțită, de mentat, putea vedea mecanismele dinăuntrul mecanismelor din intrigile inamice. Cerceta consecințele de ordinul trei sau patru pe care Leto, sau chiar Kailea, cu mintea ei ageră, talentată la afaceri, nu le puteau înțelege.

După-amiază devreme, pescarii aruncară năvoadele. Deşi era pescar de-o viață, Gianni nu făcea nici un secret din faptul că prefera o friptură zdravănă la cină, împreună cu un vin bun de Caladan. Însă, aici, trebuiau să mănânce doar ceea ce le oferea marea.

Când plasele urcară pe vas, pline de creaturi agitate care se zbăteau, Victor alergă să inspecteze peştii cei frumoşi, cu solzi multicolori. Întotdeauna precaut, Goire stătea conştiincios alături de copil, îndepărtându-l de cei cu țepi otrăvitori.

Leto alese patru bibani-de-unt graşi, iar Gianni şi Dom îi duseră în cambuză ca să-i curețe. Apoi îngenunchie lîngă fiul său, ajutându-l pe băiețelul curios să adune peştii rămaşi, care încă se mai zvârcoleau. Împreună, îi aruncară peste bord şi Victor bătu din palme când urmăriră cu privirea formele lucioase țîşnind prin apă.

Traseul îi duse în continentele plutitoare de sargase înlănțuite unele de altele, un deşert verzui-maroniu care se întindea cât vedeai cu ochii. Râuri largi curgeau prin cărările tăiate printre ierburi. În jur bâzâiau muşte, depunând ouă în picăturile sclipitoare de apă; păsări colorate în alb şi negru țopăiau din frunză în frunză, devorând creveții care mişunau prin straturile calde de la suprafață. Mirosul înțepător al vegetației intrate în putrefacție umplea aerul.

Când vasul ancoră în iarba de mare, oamenii se aşezară la vorbă şi cântară diverse cântece. Swain Goire îl ajută pe Victor să arunce peste margine firul undiței; peste puțin timp, deşi cârligele se încurcau în sargase, băiatul reuşi să scoată, încântat, câțiva peştişori Mono argintii. Imediat, Victor alergă în cabină cu peştii alunecoşi ca să-i arate tatălui său, care-i aplaudă dibăcia pescărească. Curând după apusul soarelui, după o zi atât de istovitoare, băiețelul se strecură în cuşeta lui şi adormi.

Leto jucă vreo câteva jocuri de noroc cu cei doi pescari; deşi era ducele lor, Gianni şi Dom nu făcură nimic să-l ajute să câştige. Îl considerau un prieten... exact aşa cum îşi dorea Leto. Mai târziu, când trecură la poveşti triste sau cântece tragice, Gianni plânse la toate versurile mai sentimentale.

Apoi, târziu în noapte, Leto şi Rhombur rămaseră în întuneric pe punte, stând de vorbă. Rhombur primise de curând un mesaj concis, codificat, care spunea că explozivii fuseseră primiți de C'tair Pilru, dar nici un cuvânt despre cum vor fi folosiți. Prințul tânjea să vadă ce făceau rebelii în cavernele Ixiene, deşi nu se putea duce acolo. Nu ştia ce-ar fi făcut tatăl lui în această situație...

Vorbiră despre eforturile diplomatice continue ale lui Leto legate de situația instabilă din conflictul Moritani-Ecaz. Totul mergea încet şi cu greutate. Se confruntau nu numai cu rezistența părților implicate în gâlceavă, dar şi cu cea a împăratului Shaddam însuşi, care părea să nu agreeze implicarea Atreizilor. Shaddam credea că prin staționarea unei legiuni de sardaukari pe Grumman, timp de câțiva ani, rezolvase deja problema. În realitate, întârziase doar ostilitățile. Acum, cu trupele imperiale plecate, tensiunile creşteau din nou...

În timpul unui lung moment de tăcere, Leto îl privi pe căpitanul Goire, ceea ce-i aduse în minte încă unul dintre prietenii şi luptătorii săi.

— S-au făcut patru ani de când Duncan Idaho a plecat pe Ginaz...

— Va deveni un mare maestru spadasin.

Rhombur scrută deşertul de iarbă de mare, unde murmoni îmblăniți formau un cor gâlgâit, cântând provocări unii către alții prin întuneric.

— Şi după atâția ani de antrenament dur, va fi de o mie de ori mai valoros pentru tine. Ai să vezi...

— Cu toate astea, mi-e dor să-l văd prin preajmă.

*

În dimineața următoare, Leto se trezi în răcoarea cenuşie a zorilor. Inspirând adânc, se simți înviorat şi plin de energie. Îl găsi pe Victor încă adormit, cu un colț de pătură înfăşurat în jurul unei mâini strânse pumn. În cuşeta lui, Rhombur căsca şi se întindea, dar nu dădea nici un semn că avea intenția să-l urmeze pe Leto afară pe punte. Chiar şi pe Ix, prințul nu se scula niciodată devreme.

Căpitanul motonavei ridicase deja ancora. La indicația lui Hawat — dormea mentatul vreodată? — navigară de-a lungul unui canal lat, deschis în iarba de mare, îndreptându-se din nou către marea deschisă. Leto stătea pe puntea din față, bucurându-se de liniştea tulburată doar de murmurul motoarelor navei. Chiar şi păsările care țopăiau pe sargase stăteau liniştite...

Leto observă nişte culori stranii în norii din largul mării, un mănunchi mişcător de lumini pâlpâitoare care nu semănau cu nimic din ceea ce mai văzuse el vreodată. De pe scaunul său din cabina aflată în mijlocul punții, căpitanul mări puterea motorului şi motonava o luă la goană, prinzând viteză.

Leto adulmecă, simțind un iz metalic de ozon, dar cu un plus de aciditate. Îngustă ochii cenuşii, gata să-l cheme pe căpitan. Norul dens de activitate electrică se mişca împotriva vântului, la mică înălțime deasupra apei... ca şi cum ar fi fost viu.

Apropiindu-se de noi!

Cu un fior de nelinişte, se întoarse în cabină.

— Vezi asta, căpitane?

Bărbatul mai în vârstă nu-şi lua ochii de la timonă şi de la fenomenul care alerga spre ei.

— Mă uit de zece minute, domnule duce, şi în timpul ăsta s-a apropiat la jumătate din distanța de la început.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Leto se apropie de scaunul căpitanului.

— Ce e?

— Am unele bănuieli.

Expresia căpitanului trăda preocupare şi teamă; smuci de maneta carburatorului şi motoarele huruiră mai tare ca niciodată.

— Cred că ar trebui să fugim.

Arătă spre dreapta, departe de luminile care se apropiau.

Leto puse în glas o nuanță de autoritate ducală, renunțând la tonul amical la care ajunseseră în cursul zilei precedente.

— Căpitane, explică ce vrei să spui!

— E un elecran, Sire. Dacă mă întrebați pe mine.

Leto pufni în râs, apoi se opri.

— Un elecran? Asta nu-i doar un mit?

Tatălui lui, bătrânul duce, îi plăcea să spună poveşti când stăteau la foc pe plajă, în noaptea luminată doar de flăcările pâlpâitoare. „Ai fi uimit văzând ce ascunde marea, băiete”, spusese Paulus, arătând apa întunecată. „Mama ta n-ar fi vrut să-ți spun asta, dar cred că ar trebui să ştii.” Trăsese îndelung din pipă şi începuse povestea...

Acum, căpitanul motonavei dădu din cap.

— Sunt rare, domnule duce, dar există.

Şi dacă o asemenea creatură de materie elementară exista într-adevăr, Leto ştia câtă distrugere şi moarte putea să aducă.

— Atunci, întoarce vasul... Stabileşte cursul cât mai departe de lucrul ăsta. Viteză maximă!

Căpitanul viră către tribord, lăsând o dâră de spumă albă în apa liniştită, înclinând puntea într-un unghi destul de abrupt pentru ca oamenii din cuşetele de dedesubt să se rostogolească pe jos.

Thufir Hawat şi Swain Goire se grăbiră către cabina de pe punte, cerând să afle motivul urgenței. Când Leto arătă spre pupa, cei doi se uitară prin plazul stropit de valuri al ferestrelor. Goire înjură cu un limbaj colorat, pe care nu-l folosea niciodată în preajma lui Victor. Sprânceana lui Hawat se încruntă când mintea sa complexă de mentat analiză situația şi scoase informațiile de care avea nevoie din depozitul lui de cunoştințe.

— Suntem în încurcătură, domnule duce...

Fulgerele de lumină şi înfățişarea furtunoasă a ciudatei creaturi se apropiau de pupa, mărind viteza şi făcând apa să scoată aburi. Pe fruntea căpitanului sclipeau stropi de sudoare.

— Ne-a văzut, Sire!

Apăsă maneta carburatorului atât de tare, că aproape i se rupse în mână.

— Nici măcar cu motonava nu-l putem depăşi. Mai bine pregătiți-vă pentru un atac!

Leto declanşă alarma. În câteva secunde, apărură ceilalți soldați, urmați de cei doi pescari. Rhombur îl ducea pe Victor care, înspăimântat de zarvă, se agăța de unchiul lui.

Hawat privi în urmă, mijind ochii.

— Nu ştiu cum să luptăm cu un mit.

Îl privi pe duce, ca şi cum ar fi eşuat într-un anumit fel.

— Cu toate astea, o să încercăm.

Goire bătu cu palma peretele despărțitor al cabinei.

— Vasul ăsta n-o să ne apere, nu-i aşa?

Soldatul părea gata să se bată cu orice ar fi indicat ducele ca fiind duşman.

— Un elecran e un nor format din fantomele oamenilor care au murit în furtuni pe mare, spuse pescarul Dom, cu glasul nesigur, aplecându-se afară din cabină, pe când ceilalți ieşiră pe puntea de la pupa să înfrunte creatura.

Fratele său Gianni dădu din cap.

— Bunica noastră zicea că e răzbunarea vie a unei femei disprețuite. Cu multă vreme în urmă, o femeie a ieşit în timpul unei furtuni cu tunete şi fulgere şi a strigat blesteme la adresa bărbatului care o părăsise. A fost lovită de trăsnet şi aşa s-a născut elecranul...

Pe Leto îl dureau ochii când se uita la elecranul dominator, o moluscă de electricitate formată din arcuri verticale de electricitate şi lujere de gaz. Pe suprafață alergau fulgere; ceață, abur şi ozon îl înconjurau ca un scut. Pe măsură ce creatura se apropia de motonavă, creştea în volum, absorbind apă de mare ca un gheizer uriaş.

— Am mai auzit şi că îşi poate păstra forma, se poate menține în viață, atâta vreme cât rămâne în contact cu apa, adăugă căpitanul.

— Informația asta e mai folositoare, remarcă Hawat.

— Iaduri purpurii! N-o să scoatem porcăria aia din apă! exclamă Rhombur. Sper că mai e şi altă cale s-o omorâm!

Hawat lătră un ordin scurt şi cei doi soldați ai gărzii Atreides îşi scoaseră laserele, arme aduse la bord la insistența războinicului mentat. În acel moment, Leto se întrebase la ce-ar fi putut folosi o asemenea putere de foc într-o simplă excursie la pescuit; acum era bucuros. Dom şi Gianni aruncară o privire la nodul de energie amenințător şi coborâră sub punte în patru labe.

Swain Goire, aruncând o privire să se asigure că Victor era cu Rhombur, îşi ridică şi el arma. Deschise primul focul din spatele vasului care accelera, trimițând o explozie de lumină fierbinte, pulsândă. Energia izbi elecranul şi se împrăştie, fără să provoace nici o pagubă. Thufir Hawat trase şi el, la fel ca şi cel de-al doilea soldat Atreides.

— Nici un efect! răcni mentatul, acoperind bâzâitul tot mai intens. Domnule duce, rămâneți în siguranța cabinei!

Chiar şi în interior, Leto putea simți fierbințeala din aer, putea mirosi sarea arsă şi iarba de mare devenită crocantă. Fulgere de energie elementară pocneau prin trupul fluid al elecranului — un ciclon de energie brută, care se zărea tot mai aproape de motonavă. Cu o singură lovitură, putea să sfărâme vasul şi să electrocuteze pe toată lumea de la bord.

— Nu există siguranță, Thufir, îi strigă Leto. N-am să las chestia aia să-l ia pe fiul meu!

Se uită spre băiat, care îl ținea strâns, de gât, pe Rhombur.

Ca pentru a-şi arăta puterea, un tentacul trosnind de electricitate se aplecă spre ei şi atinse marginea de lemn a navei — exact ca un preot care dă o binecuvântare. O parte din ornamentele de metal ale navei săriră de la locul lor, în timp ce scântei fierbinți dansau de-a lungul tuturor contactelor conductoare. Motoarele bolborosiră şi se opriră.

Căpitanul încercă să le repornească, dar fu răsplătit doar cu nişte sunete scrâşnite, metalice.

Goire părea gata să se arunce el însuşi, cu totul, în masa scânteietoare, dacă ar fi ajutat la ceva. Când vasul încetă să mai meargă, bărbații continuară să tragă cu laserele către miezul elecranului, deşi fără un efect mai mare decât dacă ar fi aruncat cuțite de bucătărie. Însă Leto îşi dădu seama că nu țintea unde trebuia. Vasul, rămas fără energie, se răsucea cu prova către monstru.

Prinzând ocazia, Leto ieşi din cabină şi alergă spre vîrful ascuțit al provei. Hawat strigă încercând să-l țină pe duce, dar Leto ridică o mână ca să-i prevină intervenția. Îndrăzneala fusese întotdeauna o caracteristică a Atreizilor. Trebuia să se roage ca înțelepciunea populară a căpitanului vasului să nu fie alcătuită în întregime din poveşti ridicole.

— Leto! Nu fă asta! strigă Rhombur, ținându-l pe Victor strâns la piept. Băiatul țipa şi se zvârcolea, încercând să se elibereze cu pumnii din strânsoarea unchiului său, ca să poată fugi la tatăl lui.

Leto strigă către monstru şi flutură mâinile, sperând să distragă creatura, să facă pe momeala.

— Aici! La mine!

Trebuia să-şi salveze fiul, ca şi oamenii. Căpitanul tot mai încerca să pornească motorul, dar acesta nu voia să funcționeze. Thufir, Goire şi cei doi soldați se grăbiră să i se alăture lui Leto, pe puntea din față.

Ducele urmări elecranul umflându-se. Aşa cum se înălța în aer ca un tsunami gata să-i ajungă, creatura păstra doar un contact subțire cu apa sărată care-i dădea existența corporală. O încărcătură de electricitate statică îi ridică lui Leto părul măciucă, ca şi cum un milion de mici insecte i se târau pe piele.

Sincronizarea trebuia să fie foarte precisă.

— Thufir, Swain, țintiți cu laserele către *apa de sub el*. Transformați oceanul în aburi!

Leto ridică ambele mâini, oferindu-se de bunăvoie. Nu avea armă, nimic cu care să amenințe creatura...

Înfricoşătorul elecran străluci mai tare, o masă de pârâituri electrice compusă din energie primară care se înălța mult deasupra apei. Nu avea nici față, nici ochi, nici colți — întregul lui corp era alcătuit din moarte.

Hawat răcni ordinul chiar în clipa în care Leto se aruncă pe puntea de lemn cu fața în jos. Două lasere transformară apa în spumă şi abur, la baza panglicii de fulgere. Nori de ceață albă fierbeau peste tot prin preajmă.

Leto se rostogoli la o parte, încercând să ajungă la adăpostul bordului înalt. Cei doi soldați deschiseră şi ei focul, evaporând valurile în jurul creaturii licăritoare.

Elecranul se zvârcoli, surprins parcă, încercând să se lase înapoi către apa de mare care fierbea sub el. Scoase un urlet nepământesc şi lovi nava încă de două ori cu

arcuri electrice spasmodice. În cele din urmă, când legătura sa fu complet întreruptă, elecranul îşi pierdu integritatea.

Într-o explozie de fulgere şi scântei orbitoare, se risipi în neant, întorcându-se pe tărâmul mitului. Un val de apă împroşcă puntea, arzătoare şi efervescentă de parcă mai conținea încă o fărâmă din prezența elecranului. Picături fierbinți îl stropiră pe Leto. Mirosul greu de ozon făcea respirația dificilă.

Oceanul deveni din nou paşnic, calm şi liniştit...

*

În timpul întoarcerii domoale a motonavei la docuri, Leto se simțea istovit şi totuşi mulțumit că rezolvase problema şi-şi salvase oamenii — dar mai ales fiul — fără să piardă pe nimeni. Gianni şi Dom pregăteau deja poveştile pe care aveau să le spună în nopțile furtunoase.

Legănat de zumzăitul motoarelor, Victor adormi în poala tatălui său. Leto stătea cu privirea ațintită la apa care se încolăcea în urma lor. Mângâie părul întunecat al băiatului şi zâmbi văzându-i chipul inocent. În trăsăturile lui Victor putea distinge linia de sânge imperială care-i fusese transmisă lui Leto prin mama lui — bărbia îngustă, ochii vii, cenuşii-deschis, nasul acvilin...

Cercetând băiatul ațipit, se întrebă dacă îl iubea pe Victor mai mult decât îşi iubea concubina. Din când în când, se întreba dacă o mai iubea vreun pic pe Kailea — în special în timpul ultimului an dificil, când viața lor se înveninase... încet, inexorabil.

Simțise tatăl lui acelaşi lucru pentru soția sa, Helena, prizonier fiind al unei relații cu o femeie ale cărei aşteptări erau atât de diferite de ale lui? Şi cum degenerase căsnicia lor atât de mult, până la nivelul cel mai de jos posibil? Puțini ştiau că doamna Helena Atreides plănuise moartea bătrânului duce, aranjând să fie ucis de un taur de pe Salusa.

Mângâindu-şi fiul cu blândețe, ca să nu-l trezească, Leto jură să nu-l mai lase niciodată pe Victor să fie expus unui asemenea pericol. Inima îi creştea, gata să explodeze din dragoste pentru băiat. Poate Kailea avusese dreptate... N-ar fi trebuit să ia copilul în excursie la pescuit!

Apoi ducele făcu ochii mici şi îşi redescoperi forța de conducător. Dându-şi seama de laşitatea din gândurile sale, Leto îşi schimbă părerea. *Nu pot fi exagerat de protector cu el!* Ar fi o mare greşeală să cocoloşească acest copil. Numai înfruntând pericole şi provocări — aşa cum îl pusese Paulus Atreides pe Leto să facă — tânărul putea deveni puternic şi inteligent, conducătorul care trebuia să fie.

Privi în jos şi surâse iar către Victor. *La urma urmei*, gândi Leto, *acest băiat ar putea fi duce, într-o bună-zi*...

Zări linia cenuşie, abia vizibilă, a coastei, ivindu-se din ceața zorilor, apoi castelul Caladan şi docurile sale. Era fericit să fie din nou acasă!

46

Trupul şi mintea sunt două fenomene, observate în condiții diferite, dar una şi aceeaşi realitate fundamentală. Trupul şi mintea sunt aspecte ale ființei vii. Ele funcționează în interiorul unui principiu specific al sincronicității conform căruia lucrurile se întâmplă deodată şi se comportă ca şi cum ar fi una... şi totuşi pot fi concepute ca fiind separate.

Manualul personalului medical, Şcoala Ginaz

În dimineața târzie şi ploioasă, Duncan Idaho aştepta împreună cu colegii lui de clasă pe un nou teren de antrenament, pe o altă insulă din lanțul întins al claselor

izolate. Picături calde curgeau peste ei din norii tropicali apăsători. Aici părea să plouă încontinuu.

Maestrul spadasin era gras, transpira mereu şi se îmbrăca într-o uniformă kaki, voluminoasă. O basma roşie, înnodată în jurul capului său enorm, îi făcea părul de culoare roşcată ca lemnul de mahon să se ridice în sus, în țepi udați de ploaie. Avea ochii asemenea unor mici săgeți dure, atît de negri încât era greu să distingi pupilele de iris. Vorbea cu voce subțire, înaltă, care se auzea strident din amplificatorul îngropat sub maxilarul enorm.

Cu toate acestea, când se mişca, maestrul spadasin Rivvy Dinari o făcea cu grația şi viteza unei păsări de pradă pe ultima porțiune a picajului ucigător. Duncan nu vedea nimic jovial la acest om şi ştia că nu e cazul să-l subestimeze. Înfățişarea rotofeie era un truc cultivat cu grijă.

— Sunt o legendă aici, spusese uriaşul instructor, şi veți ajunge s-o ştiți şi voi...

În cea de-a doua serie de patru ani din programul de instrucție de pe Ginaz, recruții numărau mai puțin de jumătate din cei care fuseseră de față în prima zi, când Duncan se văzuse silit să poarte armura cea grea. Câțiva elevi muriseră deja în antrenamentele necruțătoare; mult mai mulți abandonaseră şi plecaseră. „Numai cei mai buni pot fi maeştri spadasini”, spuneau profesorii, ca şi cum asta explica toate greutățile.

Duncan învingea alți studenți în luptă sau la exercițiile de gândire care erau esențiale pentru bătălii şi strategie. Înainte să plece de pe Caladan, fusese unul dintre cei mai buni tineri luptători pentru Casa Atreides — dar nu-şi imaginase niciodată că ştie atât de puțin.

„Luptătorii nu se modelează prin răsfăț”, spusese maestrul spadasin Mord Cour într-o după-amiază, cu multă vreme în urmă. „În situații reale de luptă, oamenii sunt modelați prin provocările extreme care-i împing până la propriile lor limite.”

Unii dintre maeştrii spadasini teoreticieni petrecuseră zile întregi predând despre tactica militară, despre istoria războaielor sau chiar despre filosofie şi politică. Se angajau în bătălii retorice, mai curând decât în cele cu armele. Unii erau ingineri şi specialişti în echipamente, care-l instruiseră pe Duncan cum să monteze şi să demonteze orice tip de armă, cum să-şi creeze propriile dispozitive ucigătoare din cele mai sărace resurse. Învățase folosirea şi repararea scuturilor, proiectarea facilităților defensive pe scară mare şi elaborarea planurilor de luptă pentru conflictele pe scară mare sau mică.

Acum, ropotul ploii lovea în cadența lui implacabilă plaja, stâncile, elevii... Rivvy Dinari nu părea să observe nici măcar o picătură.

— În următoarele şase luni veți memora codul războinicilor samurai şi întreaga filosofie *bushido*. Dacă insistați să fiți pietre unse cu ulei, voi turna apă. Vă voi toci rezistența până când veți învăța tot ceea ce sunt în stare să vă predau.

Îşi mută de la unul la altul privirea pătrunzătoare ca focul sacadat al unei arme de foc, părând astfel că se adresează fiecărui elev în parte. În vârful nasului îi atârna un strop de ploaie, care căzu, înlocuit de altul.

— Trebuie să învățați onoarea, altfel nu meritați să învățați absolut nimic.

Deloc intimidat, veşnic prost-dispusul Trin Kronos, cel cu aere aristocratice, îl întrerupse pe bărbatul rotofei.

— Onoarea nu-ți câştigă nici o bătălie, în afară de cazul în care toți combatanții sunt de acord să respecte aceiaşi termeni. Dacă te ataşezi de nişte restricții lipsite de sens, Maestre, poți fi bătut de orice adversar dispus să încalce regulile.

Auzind asta, Duncan Idaho se gândi că înțelege unele dintre acțiunile obraznice, provocatoare, ale vicontelui Moritani din timpul conflictului cu Ecaz. Grummanienii nu jucau după aceleaşi reguli.

Chipul lui Dinari se făcu roşu închis.

— O victorie fără onoare nu se poate numi victorie.

Kronos dădu din cap, scuturând apa de ploaie.

— Spuneți asta soldaților morți din armata înfrântă!

Lângă el, prietenii lui murmurară felicitări pentru ripostă. Deşi uzi leoarcă şi plini de noroi, cumva îşi păstrau cu toții mândria trufaşă.

Vocea lui Dinari deveni mai stridentă.

— Vreți să abandonați toată civilizația umană? Preferați să ajungeți animale sălbatice?

Uriaşul păşi spre Kronos, care ezită, apoi dădu înapoi, călcând într-o baltă.

— Războinicii Şcolii Ginaz sunt respectați pe tot cuprinsul imperiului. Noi furnizăm cei mai buni luptători şi cei mai mari tacticieni, mai buni chiar decât sardaukarii împăratului. Cu toate acestea, avem nevoie de o flotă militară pe orbită? Avem nevoie de o armată permanentă care să alunge invadatorii? Avem nevoie de un maldăr de arme ca să dormim bine noaptea? Nu! Pentru că noi urmăm un cod al onoarei şi întreg imperiul ne respectă.

Kronos fie că ignoră, fie că nu reuşi să observe sclipirea ucigaşă din ochii Maestrului Asasin.

— Atunci aveți un punct slab: încrederea excesivă în sine...

Pentru o clipă lungă, se lăsă tăcerea, întreruptă doar de răpăitul constant al ploii. Dinari puse în vorbele sale o greutate apăsătoare:

— Avem însă *onoarea...* Învață s-o prețuieşti!

*

Ploua din nou cu găleata, cum se întâmpla de luni de zile. Rivvy Dinari păşea agale printre rândurile de recruți; în ciuda masivității lui, maestrul spadasin se mişca peste solul mocirlos precum zefirul.

— Dacă sunteți nerăbdători să luptați, trebuie să vă eliberați de nerăbdare. Dacă sunteți furioşi, trebuie să vă eliberați de furie. Animalele luptă ca animalele. Ființele umane luptă cu *finețe*!

Îl țintui pe Duncan cu privirea sa ascuțită ca o suliță.

— Limpezeşte-ți mintea!

Duncan nu sufla, nu clipea. Fiecare celulă a trupului său înghețase, fiecare nerv se blocase în stază. O adiere umedă îi mângâia fața, dar îi îngăduia să treacă peste el; ploaia continuă îi îmbiba hainele, pielea, oasele — dar îşi imagina că apa curge prin el.

— Stai în picioare fără nici o mişcare — nici un tremur al pleoapei, nici o ridicare a pieptului, nici cea mai mică tresărire a unui singur muşchi. *Fii o piatră. Scoate-te singur din universul conştient!*

După lunile de instrucție riguroasă cu Dinari, Duncan ştia cum să-şi încetinească metabolismul până la o stare similară cu moartea, cunoscută sub numele de *funestus*. Maestrul asasin socotea această stare un proces de purificare menit să le pregătească mintea şi trupul pentru introducerea de noi discipline de luptă. O dată atinsă, starea de *funestus* îi dădea o senzație de pace deosebită de orice experiență anterioară, amintindu-i de brațele mamei, de vocea ei dulce, şoptită.

Cuprins de transă, Duncan îşi concentră gândurile, imaginația, impulsurile. O strălucire intensă îi inundă ochii, dar îşi păstră stăpânirea de sine şi refuză să clipească.

Duncan simți o durere ascuțită la gât, înțepătura unui ac.

— A, încă sângerezi, exclamă Dinari, ca şi cum ar fi fost treaba lui să distrugă cât mai mulți candidați posibil. Asta înseamnă că vei sângera şi în bătălie. Nu eşti în stare perfectă de *funestus*, Duncan Idaho!

Făcu un efort să atingă starea meditativă în care mintea îşi stăpânea energia *chi*, rămânând într-o stare de repaus, în timp ce era total pregătit de luptă. Căută nivelul cel

mai înalt de concentrare, fără a fi contaminat de gânduri inutile care să-l tulbure. Se simți coborând tot mai adânc, auzind atacul verbal continuu al lui Rivvy Dinari.

— Porți una dintre cele mai bune lame din imperiu, sabia ducelui Paulus Atreides.

Se aplecă asupra candidatului, care se lupta să-şi păstreze concentrarea, seninătatea.

— Însă trebuie să câştigi dreptul de a o folosi în bătălie! Ai dobândit abilități de luptător şi totuşi n-ai demonstrat stăpânirea asupra propriilor tale gânduri. Hiperraționalizarea încetineşte şi amorțeşte reacțiile, sufocă instinctele unui războinic. Mintea şi trupul sunt una — şi trebuie să lupți cu amândouă...

Corpolentul maestru spadasin aluneca în preajma lui, înconjurându-l încet. Duncan îşi aținti privirea drept înainte.

— Văd cea mai mică fisură, de care nici măcar tu nu eşti conştient. Dacă un maestru spadasin eşuează, nu este înfrânt doar el însuşi — îşi pune în pericol camarazii, îşi dezonorează Casa şi se face el însuşi de ocară!

Duncan simți acul înțepându-i din nou gâtul şi auzi un mormăit satisfăcut.

— Mai bine...

Glasul lui Dinari slăbi în timp ce se depărtă pentru a-i inspecta şi pe ceilalți, pe rând...

În timp ce ploaia neînduplecată şiroia peste el, Duncan menținu starea de *funestus*. În jurul lui lumea deveni din ce în ce mai tăcută, ca liniştea dinaintea furtunii. Timpul încetă să mai aibă vreun înțeles pentru el.

— Aiii... Hei!

La strigătul lui Dinari, conştiința lui Duncan începu să plutească, ca şi cum el ar fi fost o barcă într-un râu iute, iar greoiul maestru spadasin l-ar fi tras la remorcă. Se cufundă şi continuă să înainteze, împingând prin apa metaforică către o destinație aflată mult dincolo de mintea sa. Fusese în acest curent mental de multe ori... călătoria *partus*-ului, a nou-născutului, în drumul spre al doilea pas al secvenței de meditație. Înlătură tot ce era vechi, ca să poată începe din nou, ca un copil. În jurul lui, apa era proaspătă, curată şi caldă, ca într-un pântec.

Duncan acceleră prin lichid şi luntrea care era sufletul său se înclină în față. Întunericul se risipi şi dintr-o dată văzu o scânteie deasupra lui, devenind din ce în ce mai strălucitoare. Lumina sclipitoare se transformă într-un şuvoi orbitor şi se văzu pe sine ca pe un firicel înotând în sus.

— Aiii... Hei!

La al doilea strigăt al lui Dinari, Duncan se smulse din apa metaforică înapoi în ploaia tropicală şi în aerul parfumat. Trase aer în piept şi tuşi la un loc cu ceilalți elevi — şi se descoperi în întregime uscat, hainele, pielea, părul. Înainte să-şi poată exprima uimirea, ploaia începu să-i ude iarăşi hainele.

Cu mâinile încleştate, obezul maestru spadasin ridică ochii spre cerul cenuşiu, lăsând picăturile de ploaie să-i curgă pe față ca un botez purificator. Apoi îndreptă capul şi îşi mută privirea de la un chip la altul, arătând o plăcere imensă. Elevii lui atinseseră *novellus* — stadiul final al renaşterii organice care se cerea înainte să poată începe un curs nou, complex.

— Pentru a stăpâni un sistem de luptă, trebuie să-l lăsați să vă stăpânească el pe voi. Trebuie să vă dăruiți lui în întregime.

Capetele libere, ude, ale basmalei roşii a Maestrului Dinari, legate la spate, îi atârnau pe gât.

— Mințile voastre sunt ca lutul moale pe care se pot lăsa amprente.

— Vom învăța acum, Maestre, intonă clasa de elevi.

Maestrul spadasin rosti solemn:

— *Bushido.* Unde începe onoarea? Vechii maeştri samurai atârnau oglinzi în fiecare dintre templele lor shintoiste şi le cereau adepților să privească adânc în ele

pentru a-şi vedea propriile lor inimi, reflexiile multicolore ale lui Dumnezeu. În inimă onoarea este nutrită şi înfloreşte.

Cu o privire semnificativă către Trin Kronos şi ceilalți recruți de pe Grumman, continuă:

— Amintiți-vă întotdeauna: dezonoarea e ca o tăietură pe trunchiul unui copac — în loc să dispară cu anii, se face tot mai mare.

Puse clasa să repete acest lucru de trei ori, înainte să treacă mai departe.

— Codul onoarei era mai prețios pentru un samurai decât orice comoară. Cuvântul unui samurai — *bushi no ichi-gon* — nu era niciodată pus la îndoială, ca şi al unui maestru spadasin din Ginaz.

În cele din urmă, Dinari le zâmbi cu mândrie.

— Tineri samurai, mai întâi veți învăța mişcările de bază cu mâinile goale. După ce veți perfecționa aceste tehnici, exercițiilor voastre li se vor adăuga arme.

Cu ochii săi negri şi pătrunzători, îi privi pe toți destul de tăios ca să-i facă să le fie frică.

— Arma e o extensie a mâinii...

*

O săptămână mai târziu, elevii istoviți se retrăgeau pe paturile de campanie din corturi, pe țărmul accidentat din nord. Ploaia le împroşca adăposturile şi alizeul bătea toată noaptea în rafale. Obosit de luptele aspre, Duncan se întinse să doarmă. Ancorele cortului zbârnâiau şi inelele metalice zornăiau pe legăturile de frânghie, într-un ritm constant, care-l adormea. Uneori, se gândea că n-o să se mai usuce de tot niciodată.

Un glas bubuitor îl făcu să tresară.

— Toată lumea afară!

Recunoscu vocea lui Dinari, însă tonul uriaşului conținea ceva nou, ceva de rău augur. Alt exercițiu surpriză?

Elevii se târâră de-a buşilea în ploaia torențială, unii îmbrăcați în şorturi, alții fără absolut nimic pe ei. Fără ezitare, se aliniară în formațiile lor obişnuite. De acum, nici nu mai simțeau ploaia... Licuriglobурile săltau în bătaia vântului, legănându-se la capetele ancorelor suspensoare.

Încă îmbrăcat în uniformă, maestrul spadasin Dinari, extrem de agitat, păşea în fața clasei ca un animal la pândă. Călca apăsat şi furios, fără să-i pese că nimerea în băltoacele pline de noroi. În spatele lui, motorul unui ornitopter care abia aterizase şuiera în timp ce aripile sale articulate băteau aerul.

Un girofar de pe vârful aparatului lumina silueta femeii zvelte, chele, pe nume Karsty Toper, care-l întâmpinase pe Duncan la sosirea lui pe Ginaz. Purtând obişnuita ei salopetă de arte marțiale, acum înmuiată de ploaie, strângea în mână o placă diplomatică lucioasă, impermeabilă la umezeală. Avea o expresie dură şi iritată, ca şi cum abia reuşea să-şi stăpânească dezgustul sau indignarea.

— Cu patru ani în urmă, un ambasador de pe Grumman a asasinat un diplomat ecazian, după ce fusese acuzat că ar fi sabotat pădurile de arbori-de-ceață de pe Ecaz, apoi trupele grummaniene s-au angajat într-un bombardament criminal total al acestei planete. Agresiunile — odioase şi ilegale — au încălcat Marea Convenție, iar împăratul a trimis o legiune de sardaukari pe Grumman pentru a preveni alte atrocități...

Toper se opri, aşteptând ca implicațiile să-şi facă efectul.

— Formele vor fi respectate! exclamă Dinari, pe un ton extrem de ofensat.

Karsty Toper făcu un pas în față, ridicând documentul de cristal ca pe o bâtă. Ploaia i se scurgea pe pielea capului şi pe tâmple.

— Înainte să-şi recheme sardaukarii de pe Grumman, Împăratul a primit promisiuni de la ambele părți, care s-au arătat de acord să pună capăt oricărei agresiuni una împotriva celeilalte...

Duncan se uită în jur la ceilalți elevi, căutând un răspuns. Nimeni nu părea să ştie despre ce vorbea femeia sau de ce părea maestrul spadasin atât de furios.

— Acum, Casa Moritani a lovit din nou. Vicontele a anulat pactul, continuă Toper, iar Grumman...

— Şi-au încălcat cuvântul! o întrerupse Maestrul Dinari.

— Iar agenții de pe Grumman i-au răpit pe fratele şi pe fiica cea mai mare ai arhiducelui Armand Ecaz şi i-au executat în mod public.

Recruții adunați murmurară alarmați. Duncan putea totuşi să-şi dea seama că aceasta nu era o simplă lecție despre politica dintre Case, ca să învețe ei. Era îngrozit de ceea ce avea să urmeze.

În dreapta lui Duncan, Hiih Resser se muta neliniştit de pe un picior pe altul. Avea pe el un şort, dar nu şi cămaşă. Două rânduri mai în spate, Trin Kronos părea extrem de satisfăcut de ceea ce făcuse Casa lui.

— Şapte membri ai acestei clase sunt de pe Grumman. Trei sunt de pe Ecaz... Deşi aceste Case şi-au jurat dușmănie, vouă, elevilor, nu vi se permite ca asemenea ostilitate să afecteze munca şcolii noastre. Acest lucru este spre binele vostru.

Toper puse placa diplomatică în buzunar.

Vântul făcea să fluture colțurile basmalei lui Dinari în jurul capului, dar acesta stătea neclintit ca un stejar enorm.

— Deşi noi n-am fost parte a acestei dispute şi evităm cu totul politica imperială, Şcola Ginaz nu poate tolera o asemenea dezonoare. E o adevărată ruşine pentru mine chiar şi să scuip pe numele Casei voastre. Toți Grummanienii, un pas înainte! În față şi spre centru!

Cei şapte elevi făcură cum li se spusese. Doi (inclusiv Trin Kronos) erau goi, dar stăteau în poziție de drepți laolaltă cu colegii lor ca şi cum ar fi fost complet îmbrăcați. Resser arăta alarmat şi ruşinat; Kronos chiar îşi înălță bărbia în semn de indignare.

— Sunteți puşi în fața unei decizii, le spuse Toper. Casa voastră a încălcat legea imperială şi s-a dezonorat. După anii petrecuți aici, pe Ginaz, înțelegeți seriozitatea teribilă a acestei ofense. Nimeni n-a fost dat afară vreodată din această şcoală pentru motive pur politice. De aceea, puteți fie să denunțați procedeele demente ale vicontelui Moritani, aici şi acum, fie să fiți eliminați imediat şi permanent din academie.

Arătă spre ornitopterul care aştepta.

Trin Kronos se încruntă.

— Aşa deci, după toate vorbele voastre despre *onoare*, ne cereți să renunțăm la loialitatea datorată Casei noastre, familiilor noastre? Aşa, pur şi simplu?

Îl privi furios pe grasul maestru spadasin.

— Nu există onoare fără loialitate. Credința mea eternă este pentru Grumman şi Casa Moritani!

— Loialitatea către o cauză nedreaptă înseamnă pervertirea onoarei.

— Cauză nedreaptă?

Kronos stătea în picioare, roşu la față şi cuprins de indignare în goliciunea lui.

— Nu-i treaba mea să contest hotărârile stăpânului meu, domnule — *şi nici a dumneavoastră*!

Resser privea drept înainte, fără să arunce nici o privire către tovarăşii săi.

— Aleg să fiu maestru spadasin, domnule. Voi rămâne aici!

Roşcovanul se retrase înapoi în linie, lângă Duncan, în timp ce grummanienii ceilalți îl priviră ca şi cum ar fi fost un trădător.

La îndemnul lui Kronos, ceilalți şase refuzară să cedeze. Micul aristocrat al Casei Moritani mârâi:

— Insultați Grumman-ul pe propriul vostru risc. Vicontele nu va uita niciodată amestecul vostru în toate astea...

Cuvintele lui erau pline de trufie, însă nici maestrul spadasin Dinari, nici Karsty Toper nu păreau impresionați.

Grummanienii stăteau mândri şi aroganți, deşi vizibil incomodați să fie puşi într-o asemenea situație. Duncan simțea simpatie pentru ei, dându-şi seama că şi ei aleseseră o cale onorabilă — o formă diferită de onoare — din moment ce refuzaseră să-şi abandoneze Casa, în ciuda oricăror acuzații. Dacă ar fi fost silit să aleagă între Şcoala Ginaz şi Casa Atreides, l-ar fi ales pe ducele Leto fără nici o ezitare...

După numai câteva minute în care se îmbrăcară şi îşi adunară lucrurile, elevii de pe Grumman urcară în topter. Aripile se întinseră la anvergură maximă, apoi începură să bată în ritm puternic, purtând aparatul prin ploaie, peste apa întunecată, până când girofarul roşu se stinse ca o stea muribundă.

47

Universul e un loc inaccesibil, ininteligibil, complet absurd... de care viața — în special viața rațională — este înstrăinată. Nu există nici un loc complet sigur, şi nici un principiu fundamental de care să depindă Universul. Există numai relații tranzitorii, mascate, îngrădite în interiorul unor dimensiuni limitate şi menite schimbărilor inevitabile.

Meditații de la Bifrost Eyrie, text budislamic

Masacrarea balenelor îmblănite de către Rabban în fiordul Tula a fost doar primul dintr-un lanț de dezastre care l-au lovit pe Abulurd Harkonnen.

Într-o zi însorită, când gheața şi zăpada începuseră să se dezghețe după o iarnă lungă şi grea, o avalanşă teribilă îngropă Bifrost Eyrie, cel mai mare dintre refugiile din munți construite de călugării budislamici. Era de asemenea şi căminul ancestral al Casei Rabban.

Zăpada se prăbuşea ca un ciocan alb, măturând totul în cale. Zdrobea clădiri, îngropa mii de credincioşi. Tatăl lui Emmi, Onir Rautha-Rabban, trimise o cerere de ajutor direct la reşedința principală a lui Abulurd.

Cu un nod în stomac, Abulurd şi Emmi luară un ornitopter, pornind în fruntea unor transportoare mai mari, pline cu voluntari locali. Bărbatul pilota cu o mână, strângând degetele soției lui în cealaltă. Pentru o clipă îndelungă, cercetă profilul puternic al chipului lat al femeii şi părul ei lung şi negru. Deşi nu era frumoasă în sensul clasic, nu se sătura niciodată s-o privească sau să fie alături de ea.

Străbătură linia cutată a coastei, apoi pătrunseră adânc în lanțurile colțuroase ale munților. Multe dintre refugiile izolate nu aveau drumuri care să ducă până la piscurile pe care se cuibăriseră. Toate materiile prime se extrăgeau din munți; toate proviziile şi toți oamenii veneau cu topterul.

Cu patru generații în urmă, Casa Rabban, slăbită, cedase Harkonnenilor drepturile industriale şi financiare ale planetei, cu condiția să fie lăsați în pace. Ordinele religioase îşi construiseră mănăstiri şi îşi concentraseră energiile asupra scripturilor şi sutrelor, în încercarea de a înțelege cele mai subtile nuanțe ale teologiei. Casei Harkonnen nu-i păsa de asta nici cât negru sub unghie...

Bifrost Eyrie fusese unul dintre primele oraşe construite ca un vis despre Shangri-La, pe spinările munților. Clădiri dăltuite în piatră erau situate pe stânci atât de înalte, încât rămâneau deasupra veşnicului strat de nori de pe Lankiveil. Privite din balcoanele pentru meditație, piscurile pluteau ca nişte insule pe o mare de nori albi cumulus. Turnurile şi minaretele erau acoperite cu aur extras cu multă osteneală din mine

îndepărtate; fiecare porțiune plană de zid era gravată cu frize şi reliefuri care înfățişau epopei străvechi şi metafore ale opțiunilor morale.

Abulurd şi Emmi fuseseră de multe ori la Bifrost Eyrie ca să-l viziteze pe tatăl ei sau doar să se retragă atunci când aveau nevoie de relaxare. După întoarcerea pe Lankiveil, la sfârşitul a şapte ani petrecuți pe nisiposul Arrakis, el şi cu soția lui avuseseră nevoie de o lună la Bifrost Eyrie doar ca să-şi limpezească mintea.

Iar acum, o avalanşă aproape că distrusese mărețul monument... Abulurd nu ştia cum avea să îndure vederea unei asemenea privelişti.

Stăteau încordați, în timp ce Abulurd pilota ornitopterul tot mai sus, menținând vehiculul stabil în curenții săltăreți de aer. Pentru că erau puține puncte de reper şi nici un drum, se baza pe coordonatele oferite de sistemul de navigație al topterului. Aparatul ajunse deasupra unei creste ascuțite ca un brici şi apoi într-un crater care adăpostea un ghețar, după care o luă în sus de-a lungul unei pante accidentate, către locul în care ar fi trebuit să fie oraşul. Lumina soarelui îi orbea...

Cu ochii ei de jasp, Emmi privi în față, numărând piscurile şi orientându-se singură, apoi arătă cu degetul, fără să dea drumul mâinii lui din strânsoare. Abulurd recunoscu câteva turle aurii scânteietoare şi pietrele albe ca laptele care susțineau clădirile magnifice. Cel puțin o treime din Bifrost Eyrie fusese rasă de pe fața pământului, ca şi cum o mătură gigantică de zăpadă netezise totul, ştergând orice obstacol, fie el stâncă, sau construcție, sau călugăr care se roagă.

Topterul coborî în ceea ce fusese piața oraşului, acum eliberată pentru a deveni platformă de aterizare pentru echipele de salvare şi recuperare. Călugării supraviețuitori şi vizitatorii se împrăştiaseră pe câmpul de gheață; siluetele înveşmântate în pelerine foloseau unelte improvizate şi chiar mâinile goale ca să salveze supraviețuitorii, însă reuşeau să recupereze mai degrabă nişte trupuri înghețate.

Abulurd coborî din topter şi întinse mâna să-şi ajute soția; se temea că s-ar putea să-i tremure picioarele la fel de mult ca şi lui. Deşi rafalele reci le aruncau în față cristale de gheață ca nişte grăunțe de nisip, lacrimile izvorând din ochii albastru-deschis ai lui Abulurd nu erau provocate de vânt.

Văzându-i sosind, burgomasterul cu pieptul cât un butoi, Onir Rautha-Rabban, păşi în față. Gura i se închidea şi i se deschidea deasupra bărbii stufoase, dar nu reuşea să scoată nici un sunet. Până la urmă, îşi puse mâinile groase în jurul fiicei sale şi o îmbrățişă îndelung. Abulurd îşi îmbrățişă şi el socrul.

Bifrost Eyrie fusese faimos pentru arhitectura sa, pentru ferestrele prismatice de cristal care reflectau curcubee către munte. Locuitorii de aici erau artizani care meştereau obiecte prețioase ce se vindeau în afara planetei, unor clienți înstăriți şi cu gusturi rafinate. Cele mai renumite dintre toate erau neprețuitele cărți cu caligrafie delicată şi manuscrisele cu miniaturi ale enormei Biblii Catolice Portocalii. Numai cele mai bogate Case Mari din Landsraad îşi puteau permite o Biblie scrisă de mână şi împodobită de călugării de pe Lankiveil.

De un interes cu totul special fuseseră sculpturile de cristal cântătoare, formațiuni de cuarț armonic culese din peşteri, aranjate cu grijă şi acordate cu lungimile de undă potrivite, în aşa fel încât rezonanța unui cristal, atunci când era ciocănit uşor, provoca o vibrație în cel de lângă el, şi apoi în următorul, într-o undă armonică — o muzică deosebită de oricare alta din întreg imperiul...

— Sunt pe drum mai multe echipe şi transportoare, îi spuse Abulurd lui Onir Rautha-Rabban. Aduc echipament şi provizii de urgență.

— Tot ce putem vedea e durerea şi tragedia, continuă Emmi. Ştiu că e prea devreme ca să poți gândi limpede, tată, dar dacă mai putem face ceva...

Bărbatul cu umeri lați şi barbă cenuşie încuviință.

— Da, este, fata mea.

Onir îl privi pe Abulurd drept în ochi.

— Taxa noastră către Casa Harkonnen trebuie plătită luna viitoare. Am vândut destule cristale, tapiserii şi manuscrise caligrafice şi aveam suma de solari cerută pusă deoparte. Acum însă... — arătă spre ruinele lăsate de avalanşă —, totul e îngropat pe acolo pe undeva, iar banii pe care-i mai avem ne vor trebui ca să plătim pentru...

În acordul inițial dintre Casele Rabban şi Harkonnen, toate oraşele religioase de pe Lankiveil fuseseră de acord să plătească o anumită sumă în fiecare an. În consecință, erau libere de alte obligații şi lăsate în pace. Abulurd ridică mâna.

— Nu vă faceți griji!

În ciuda tradiției de asprime a familiei sale, Abulurd făcuse întotdeauna tot ce putea ca să trăiască aşa cum se cuvine şi să-i trateze şi pe ceilalți cu tot respectul pe care-l meritau. Dar de când vânătoarea de balene a fiului său distrusese teritoriul de împerechere din fiordul Tula, se simțea alunecând într-o groapă adâncă, întunecată. Numai dragostea pe care o împărtăşea cu Emmi îl susținea, oferindu-i putere şi optimism.

— Puteți avea tot timpul care vă trebuie. Acum e mai important să găsim supraviețuitorii şi să vă ajutăm să refaceți oraşul.

Onir Rautha-Rabban arăta prea devastat chiar şi să plângă. Rămase cu privirea ațintită la oamenii care lucrau pe panta muntelui. Soarele strălucea deasupra capului, iar cerul era albastru şi senin. Avalanşa acoperise lumea cu un alb imaculat, ascunzând adâncimea mizeriei pe care-o adusese cu ea.

*

Pe Giedi Prime, în încăperea privată în care se ducea deseori să urzească planuri împreună cu nepotul şi cu mentatul său, baronul Harkonnen reacționă la veşti cu indignarea corespunzătoare. În mijlocul harababurii, sălta în mecanismul său suspensor, în timp ce toți ceilalți stăteau pe caniscaune. Un baston nou, mai mult ornamental, stătea rezemat de scaun, la îndemână pentru cazul în care avea nevoie să-l înşface şi să lovească pe cineva. Acest baston avea un grifon Harkonnen pe post de mâner, spre deosebire de capul de vierme de nisip al celui pe care-l aruncase de pe balcon.

În fiecare colț al camerei se înălțau pilaştri decorativi, aliniați într-un stil arhitectural amestecat. Într-o parte stătea o fântână arteziană fără apă. Nu existau ferestre — oricum baronul îşi bătea rareori capul să admire priveliştea — iar dalele lustruite se simțeau reci sub tălpile lui goale care atingeau podeaua ca o şoaptă, mulțumită suspensoarelor. Într-un colț al camerei, un steag al Casei Harkonnen atârna înclinat pe un băț, aruncat neglijent şi niciodată îndreptat.

Baronul se uita urât la Glossu Rabban.

— Tatăl tău îşi arată iar inima moale şi mintea slabă...

Rabban tresări, speriat că ar putea fi trimis înapoi să-i bage mințile-n cap lui Abulurd. Purta o jachetă matlasată, fără mâneci, care-i lăsa goale brațele musculoase. Părul lui roşcovan, tuns scurt, era lipit de cap din cauza coifului pe care-l purta de obicei.

— Aş vrea să nu-mi mai aminteşti tot timpul că-i tatăl meu, răspunse el, încercând să abată mânia baronului.

— De patru generații, veniturile de la mănăstirile de pe Lankiveil au curs fără întrerupere. Asta a fost înțelegerea noastră cu Casa Rabban. Ei plătesc întotdeauna. Cunosc termenii... Şi acum, din cauza unei mici... — baronul pufni — *căderi de zăpadă*, vor să se sustragă de la plata taxei? Cum poate Abulurd să fluture vesel din mâini şi să-şi scutească supuşii de obligația impozitelor? E guvernator planetar şi are nişte responsabilități!

— Putem oricând să facem celelalte oraşe să plătească mai mult, sugeră Piter de Vries. Un tic îi strâmbă trăsăturile atunci când îi veniră în minte şi alte posibilități. Se ridică de pe caniscaun şi traversă camera către baron; roba largă se încolăcea în jurul lui, în timp ce aluneca cu grația şi lipsa de zgomot a unui spectru răzbunător.

— Nu sunt de acord să stabilim un precedent ca ăsta, spuse baronul. Prefer ca finanțele noastre să fie curate şi în bună rânduială — iar Lankiveil a reuşit să rămână corectă până acum.

Întinse mâna către o masă laterală şi-şi turnă o înghițitură de brandy kirana. Sorbi băutura, sperând că lichidul cu iz afumat îi va arde durerea din încheieturi. De când căpătase centura suspensoare, baronul câştigase încă şi mai mult în greutate, din cauza activității fizice reduse. Îşi simțea trupul ca pe o povară apăsând asupra oaselor.

Pielea baronului avea o aromă de eucalipt şi cuişoare de la uleiurile pe care le adăuga în baia sa zilnică. Băieții maseuri îl frecaseră cu alifii până-i intraseră adânc în piele, însă trupul său pornit pe panta deteriorării se simțea tot mizerabil.

— Dacă tratăm cu mănuşi un oraş, asta o să ducă la o epidemie de dezastre inventate şi de scuze.

Îşi strânse buzele groase într-o strâmbătură, iar ochii lui negri ca nişte păianjeni clipiră către Rabban.

— Înțeleg de ce eşti nemulțumit, unchiule. Tatăl meu e un nătărău.

De Vries ridică degetul lung, osos.

— Pot să subliniez ceva, domnule baron? Lankiveil este rentabilă datorită comerțului cu blană de balenă. Practic, tot profitul nostru provine din această unică industrie. Cele câteva fleacuri şi suveniruri din mănăstirile astea aduc bani frumoşi, de acord... dar pe ansamblu, venitul este nesemnificativ. Ca principiu general, le cerem tuturor să plătească, dar n-avem *nevoie* de ei.

Mentatul făcu o pauză.

— Şi care-i ideea?

Baronul înălță din sprâncenele stufoase.

— Ideea e, baroane, că în acest caz anume, ne putem permite... hai să zicem, să ne impunem punctul de vedere.

Rabban începu să râdă — un chicotit zgomotos, asemănător cu al unchiului său. Exilul pe Lankiveil încă îl mai rodea...

— Casa Harkonnen controlează fieful Rabban-Lankiveil, continuă baronul. Având în vedere fluctuațiile de pe piața mirodeniei, trebuie să ne asigurăm controlul absolut asupra oricărei întreprinderi profitabile. Poate că am fost cam neglijenți în ceea ce priveşte activitățile fratelui meu vitreg... S-ar putea să creadă că poate fi oricât de îngăduitor vrea şi că noi nu vom băga de seamă. Soiul ăsta de gândire trebuie să înceteze!

— Ce-ai să faci, unchiule?

Rabban se aplecă în față, şi ochii lui cu pleoape groase se închiseră pe jumătate.

— Întrebarea e ce-ai să faci *tu*. Am nevoie de cineva care să cunoască bine Lankiveil-ul şi care înțelege cerințele puterii...

Rabban înghiți în sec, nerăbdător, ştiind ce urmează.

— Te întorci acolo, ordonă baronul. Dar de data asta, nu în dizgrație. De data asta, ai o treabă de făcut!

48

Bene Gesserit-ul nu spune minciuni ocazionale. Adevărul ne slujeşte mai bine.

Concluzie a unei scrieri Bene Gesserit

Într-o dimineață înnorată, ducele Leto stătea singur în curtea castelului Caladan, cu ochii ațintiți la un mic-dejun neatins, cu peşte afumat şi ouă. Un blocnotes magnetic, plin cu documente pe hârtie impregnată cu metal, se odihnea pe mâna lui dreaptă. Kailea părea să se ocupe de tot mai puține dintre chestiunile zilnice de afaceri. Atât de multe de făcut, şi nimic interesant!

Pe partea cealaltă a mesei zăceau resturile mesei lui Thufir Hawat. Mentatul mâncase grăbit şi plecase să aibă grijă de amănuntele legate de securitate, cerute de treburile statului din acea zi. Gândurile lui Leto se tot îndreptau către transspațialul care intrase pe orbită şi către naveta care va coborî curând la suprafață.

Ce vrea Bene Gesserit-ul de la mine? De ce trimite o delegație pe Caladan? Nu mai avusese de-a face cu Comunitatea de când Rhombur o luase pe Tessia drept concubină. Reprezentanta lor dorea să-i vorbească despre o problemă „extrem de importantă", dar refuzase să dezvăluie orice altceva.

Simțea un nod în stomac şi nu dormise bine noaptea trecută. Nebunia conflictului Moritani-Ecaz îi ocupa continuu mintea. Deşi câştigase prestigiu în Landsraad pentru eforturile sale diplomatice hotărâte, era revoltat de recenta răpire şi execuție a membrilor familiei arhiducelui. Leto o cunoscuse pe fiica lui Armand Ecaz, Sanya, o găsise atrăgătoare şi chiar o considerase o partidă bună. Însă criminalii grummanieni o uciseseră pe Sanya şi pe unchiul ei.

Ştia că asta nu se va rezolva fără şi mai multă vărsare de sânge...

Leto urmări un fluture strălucitor, colorat în portocaliu şi galben, bătând din aripi pe deasupra unei vaze cu flori din mijlocul mesei. Pentru o clipă, drăgălaşa insectă îl făcu să-şi uite necazurile, dar problemele i se strecurară înapoi în conştiință.

Cu ani în urmă, la procesul prin renunțare, Bene Gesserit-ul îi oferise asistență, deşi el ştia bine că n-avea de ce să se aştepte la generozitatea lor necondiționată. Thufir Hawat îi dăduse lui Leto un avertisment pe care-l ştia şi el prea bine: „Bene Gesserit-ul nu sunt curiere pentru oricine. Ți-au făcut oferta asta pentru că aşa au vrut, pentru că le foloseşte *lor* într-un fel oarecare."

Hawat avea dreptate, desigur. Comunitatea surorilor era expertă în asigurarea informațiilor, a puterii şi a avantajelor. O Bene Gesserit de rang ascuns era căsătorită cu împăratul; Shaddam ținea tot timpul lângă el o dreptvorbitoare; o altă soră se căsătorise cu ministrul mirodeniei al lui Shaddam, contele Hasimir Fenring.

De ce au fost mereu atât de interesate de mine? se întrebă.

Fluturele se opri pe blocnotesul magnetic de lângă mâna lui, etalându-şi minunatele aripi pictate.

Chiar şi cu abilitățile sale dezvoltate, de mentat, Hawat nu reuşise să ofere nici o proiecție utilă privind motivele Comunității. Poate că Leto ar fi trebuit s-o întrebe pe Tessia — concubina lui Rhombur dădea de obicei răspunsuri deschise. Însă chiar dacă Tessia făcea acum parte din cercul familiei Atreides, tânăra rămânea loială Comunității. Şi nici o organizație nu-şi păstra secretele mai bine decât Bene Gesserit.

Cu o strălucire de culori, fluturele dansa în aer, în fața ochilor lui. Întinse o mână, cu palma în sus — şi, spre surpriza lui, creatura coborî pe ea, agățându-se atât de uşor încât abia dacă simți ceva.

— Ai tu răspunsurile pe care le caut? Asta încerci să-mi spui?

Fluturele îşi pusese toată încrederea în el, convins că Leto nu-i va face nici un rău. La fel era şi credința sacră pe care bunul popor al Caladanului şi-o pusese în el. Fluturele sări şi căzu pe pământ, căutând roua din umbra mesei.

Dintr-o dată, apăru un servitor al casei, păşind în curte.

— Domnule duce, delegația a sosit mai devreme. Sunt deja la spațioport!

Leto se ridică iute în picioare, dând blocnotesul jos de pe masă. Acesta căzu pe dalele reci. Servitorul se grăbi să-l ridice, dar Leto îl dădu deoparte când văzu că

fluturele fusese strivit dedesubt. Neatenția lui ucisese delicata ființă... Necăjit, îngenunchie lângă el pentru câteva secunde.

— Vă simțiți bine, domnule? întrebă servitorul.

Leto se îndreptă, mătură blocnotesul cu mâna şi îşi luă o expresie stoică.

— Informează delegația că o voi primi în biroul meu, în loc de spațioport.

După ce servitorul ieşi în grabă, Leto ridică fluturele mort şi-l puse între două foi ale blocnotesului magnetic. Deşi trupul insectei era strivit, aripile splendide rămăseseră intacte. Avea să pună să fie încastrat în plaz transparent, ca să-şi amintească mereu cât de uşor putea fi distrusă frumusețea într-un moment de neatenție...

*

Cu uniforma neagră, pelerina verde şi insigna ducală a funcției la locul ei, Leto se ridică de la biroul său din lemn de elacca. Se înclină la intrarea celor cinci surori în robe negre, conduse de o femeie căruntă cu chipul sever, cu obrajii traşi şi ochi strălucitori. Privirea lui se mută către tânăra frumusețe cu părul de culoarea bronzului de lângă ea, apoi se concentră din nou asupra conducătoarei.

— Sunt Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam...

Chipul femeii nu arăta nici urmă de ostilitate, dar nici nu se îndulci într-un zâmbet.

— Mulțumim pentru că ne-ai îngăduit să vorbim cu domnia-ta, domnule duce Leto Atreides!

— De obicei nu accept vizite anunțate cu atât de puțin timp înainte, replică el încuviințând cu răceală.

Hawat îl sfătuise să le țină în nesiguranță, dacă se putea.

— Cu toate acestea, din moment ce Comunitatea nu-mi solicită prea des îngăduința, pot face o excepție.

Un servitor al casei închise uşile biroului privat, în timp ce Leto îi făcea semn mentatului său războinic.

— Cucernică Maică, pot să ți-l prezint pe Thufir Hawat, comandantul trupei mele de securitate?

— A, faimosul maestru asasin! exclamă ea, privindu-l în ochi.

— Doar un titlu neoficial... Țeapăn din pricina suspiciunilor, Hawat se înclină uşor. Tensiunea plutea în aer, iar Leto nu ştia cum s-o reducă.

Când femeile luară loc în fotoliile cu perne adânci, Leto se trezi prins de tânăra cu părul ca bronzul, care rămăsese în picioare. În vârstă de vreo şaptesprezece ani, avea ochi verzi, depărtați pe fața ovală, nasul puțin cârn şi buze generoase. Se purta într-o ținută regală. O mai văzuse vreodată? Nu era sigur.

Când Mohiam privi spre fată, care stătea dreaptă şi rigidă, schimbară priviri aspre, ca şi cum între ele ar fi existat o tensiune.

— Aceasta este sora Jessica, o adeptă foarte talentată, instruită în multe domenii. Am dori să o oferim casei voastre, cu complimentele Comunității...

— Să ne-o oferiți nouă? întrebă Hawat cu o nuanță dură în voce. În calitate de servitoare sau de spioană a voastră?

Fata îl privi tăios, dar îşi ascunse repede indignarea.

— În calitate de consoartă sau doar de placă de rezonanță pentru idei. Ducele este în măsură să hotărască asta...

Mohiam ignoră liniştită tonul acuzator al mentatului.

— Surorile Bene Gesserit şi-au dovedit valoarea ca sfătuitori pentru multe Case, inclusiv pentru Casa Corrino!

Îşi păstră atenția îndreptată cu hotărâre asupra lui Leto, deşi era limpede că rămânea în alertă la fiecare mişcare pe care-o făcea Hawat.

— O soră poate să observe şi să tragă propriile ei concluzii... însă asta n-o face spioană. Mulți nobili găsesc că femeile noastre sunt bune companioane, frumoase, pricepute în artele...

Leto i-o reteză.

— Am deja o concubină, care este mama fiului meu.

Aruncă o privire către Hawat şi-l zări pe mentat analizând noile informații.

Mohiam îi zâmbi semnificativ.

— Un om important ca domnia-ta poate avea mai mult de o singură femeie, duce Atreides. Încă nu ți-ai ales o soție...

— Spre deosebire de împărat, eu nu țin un harem!

Celelalte surori păreau nerăbdătoare, iar Cucernica Maică lăsă să-i scape un oftat prelung.

— Semnificația tradițională a cuvântului „harem", duce Atreides, include toate femeile pentru care este responsabil un bărbat, incluzând mama şi surorile lui, în aceeaşi măsură ca şi soțiile şi concubinele. Nu exista nici o conotație sexuală implicită...

— Jocuri de cuvinte, bombăni Leto.

— Vrei să faci jocuri de cuvinte, duce Leto, sau să închei un târg?

Cucernica Maică privi spre Hawat, ca şi cum socotea cât de multe poate spune în prezența mentatului.

— O problemă implicând Casa Atreides a ajuns în atenția noastră. Se referă la un anumit complot urzit împotriva voastră cu ani în urmă!

Cu o tresărire abia perceptibilă, Hawat îşi concentră atenția. Leto se aplecă în față.

— Ce complot, Cucernică Maică?

— Înainte de a vă dezvălui această informație vitală pentru domnia voastră, trebuie să ajungem la o înțelegere.

Leto nu era câtuşi de puțin uimit.

— Cerem chiar atât de mult în schimb?

Din cauza urgenței situației, Mohiam se gândi că ar putea fi necesar să folosească Glasul asupra lui, însă mentatul şi-ar fi dat seama cu siguranță. Jessica stătea în continuare în picioare, într-o parte, la vedere.

— Orice alt nobil ar fi încântat să aibă această copilă fermecătoare ca parte a suitei sale... indiferent de atribuții.

În mintea lui Leto se stârni un vârtej de gânduri. *E clar că vor să aibă pe cineva aici, pe Caladan. În ce scop? Doar ca să-şi exercite influența? De ce să-şi bată capul? Tessia e deja aici, dacă au atât de mare nevoie de o spioană... Casa Atreides se bucură de respect şi influență, dar nu e deosebit de puternică în Landsraad.*

De ce le-am atras atenția?

Şi de ce insistă atât de mult tocmai asupra acestei fete?

Leto trecu în fața biroului şi-i făcu semn Jessicăi:

— Vino-ncoace!

Tânăra femeie traversă micul birou parcă plutind. Cu un cap mai scundă decât ducele, cu piele luminoasă şi fără cusur, îl privi lung, insistent.

— Am auzit că toate surorile Bene Gesserit sunt vrăjitoare, spuse el, plimbându-şi un deget prin mătasea de bronz a părului ei.

Ea îl privi în ochi şi răspunse cu glas şoptit:

— Însă avem inimi şi trupuri...

Avea buze moi şi senzuale, îmbietoare.

— Da, dar ce au fost antrenate să facă inima şi trupul tău?

Ea pară întrebarea lui pe un ton liniştit.

— Antrenate să fie loiale, să ofere plăcerile dragostei... să aibă copii...

Leto privi scurt către Thufir Hawat. Ieşit din transa mentatică, luptătorul cu pielea aspră încuviință, arătând că n-are obiecții legate de tranzacție. Totuşi, în discuțiile lor particulare, cei doi plănuiseră o tactică agresivă față de delegație, pentru a vedea cum reacționează surorile Bene Gesserit sub presiune, pentru a le ține în nesiguranță, aşa încât mentatul să le poată observa. Aceasta părea să fie ocazia despre care discutaseră.

— Nu cred că Bene Gesserit dau vreodată ceva fără să ia nimic în schimb, izbucni Leto, cuprins brusc de furie.

— Dar, domnule...

Jessica nu apucă să termine fraza, pentru că el scoase dintr-o teacă de la brâu un pumnal cu mânerul împodobit cu pietre prețioase şi i-l puse la gât, trăgând-o strâns lângă el în poziție de ostatic.

Însoțitoarele ei Bene Gesserit nu făcură nici o mişcare. Se uitau la Leto cu o seninătate enervantă, ca şi cum credeau că Jessica l-ar fi putut omorî ea însăşi dacă voia. Mohiam privea cu ochi impenetrabili, ca de pasăre.

Jessica dădu capul pe spate, expunând şi mai mult din gâtul ei fin, neted. Era tactica d-lupilor, aşa cum învățase la Şcoala Maicilor: arată-ți gâtul cu supunere totală, şi agresorul dă înapoi.

Vârful lamei lui Leto apăsa pe pielea ei cât se poate de puțin, prea puțin ca să curgă sânge.

— N-am încredere în oferta ta!

Jessica îşi aminti ordinul pe care Mohiam i-l şoptise la ureche chiar înainte să coboare din navetă pe Spațioportul Municipal din Cala. „Nu lăsa lanțul să se rupă", spusese severa ei profesoară. „Trebuie să ne dăruieşti copilul de sex feminin pe care ți-l cerem!"

Jessicăi nu i se spusese unde-i era locul în programele genetice ale comunității, şi nici nu era în măsură să întrebe. Multe tinere fuseseră trimise în calitate de concubine la diferite Case Mari, şi ea n-avea nici un motiv să creadă că era diferită în vreun fel de celelalte. Îşi respecta superioarele şi muncea din greu să arate acest lucru, însă uneori metodele inflexibile ale lui Mohiam o sâcâiau. Se certaseră pe drum, şi urmările încă mai pluteau în aer.

Leto îi şopti la ureche:

— Aş putea să te ucid acum!

Nu putea ascunde însă, nici față de ea, nici față de oricare dintre surori, că mânia lui era prefăcută. Cu ani în urmă, ca test, îl studiase pe acest bărbat brunet pe când se ascundea în umbra balconului, pe Wallach IX.

Îşi apăsă gâtul pe lamă.

— Tu nu ucizi la întâmplare, Leto Atreides.

El retrase tăişul, dar rămase cu brațul în jurul taliei ei, în timp ce fata continuă:

— N-ai de ce să te temi de mine...

— Atinci ne-am înțeles, duce Leto? întrebă Mohiam, netulburată de purtarea lui. Te asigur, informațiile noastre sunt destul de... revelatoare!

Lui Leto nu-i plăcea să fie încolțit, dar se îndepărtă de Jessica.

— Zici că s-a urzit un complot împotriva mea?

În colțurile ridate ale gurii Cucernicei Maici apăru un surâs.

— Mai întâi trebuie să fii de acord cu contractul. Jessica rămâne aici şi va fi tratată cu respectul cuvenit.

Leto şi mentatul său războinic schimbară priviri.

— Poate locui la castelul Caladan, răspunse el în sfârşit, dar nu sunt de acord s-o aduc în patul meu.

Mohiam ridică din umeri.

— Foloseşte-o cum vrei... Jessica e o resursă valoroasă şi utilă, dar nu-i risipi talentele!

Biologia o să-şi urmeze oricum cursul...

— Care este informația ta vitală, Cucernică Maică? ceru Hawat să afle.

Dregându-şi glasul, Mohiam răspunse:

— Vorbesc despre un incident petrecut cu nişte ani în urmă, când ai fost acuzat în mod fals de a fi atacat două nave tleilaxu. Am aflat că Harkonnenii au fost implicați!

Atât Leto, cât şi Hawat deveniră rigizi. Sprâncenele mentatului se încrețiră în semn de concentrare adâncă, aşteptând noi date.

— Aveți dovada acestui lucru? întrebă Leto.

— Au folosit o navă de război invizibilă pentru a trage asupra vehiculelor tleilaxu, implicându-te pe tine, într-o încercare de a porni un război Atreides-Tleilaxu. Avem în posesie epava aparatului!

— O navă *invizibilă*? N-am auzit niciodată de aşa ceva...

— Cu toate acestea există. Avem prototipul, singurul de acest fel. Din fericire, Harkonnenii au avut probleme tehnice, care au contribuit la... prăbuşirea sa... în apropiere de Şcoala Maicilor. Am stabilit de asemenea că Harkonnenii nu sunt în stare să fabrice o altă asemenea navă.

Mentatul o cercetă atent.

— Ați analizat tehnologia?

— Natura a ceea ce am descoperit nu poate fi dezvăluită. O armă atât de groaznică ar putea dezlănțui un dezastru teribil asupra imperiului...

Leto izbucni într-un râs scurt, încântat că avea în sfârşit un răspuns la întrebarea care-l sâcâia de cincisprezece ani.

— Thufir, vom transmite informația asta Landsraadului şi îmi voi spăla numele o dată pentru totdeauna. Cucernică Maică, furnizați-ne toate dovezile şi documentele voastre!

Mohiam dădu din cap.

— Asta nu face parte din înțelegere. Furtuna a fost înlăturată, duce Leto... Procesul prin renunțare s-a terminat şi ai fost achitat de toate acuzațiile.

— Dar nu şi limpezit! Unele dintre Casele Mari încă mai bănuiesc că am fost implicat. Ați putea oferi dovezi concludente ale nevinovăției mele!

— Înseamnă asta atât de mult pentru tine, duce Leto?

Înălță din sprâncene.

— Poate că ai putea găsi o cale mai eficientă de a juca acest atu. Comunitatea nu va sprijini un asemenea efort doar pentru a-ți susține mândria sau pentru a-ți linişti conştiința...

Leto se simți neajutorat şi foarte tânăr în fața privirii intense a lui Mohiam.

— Cum poți veni la mine cu o informație ca asta, aşteptându-te să nu fac nimic? Dacă n-am o dovadă a ceea ce spui, informația ta n-are nici o noimă!

Mohiam se încruntă şi ochii ei întunecați sclipiră.

— Ei, hai, duce Leto... Este Casa Atreides interesată numai de fleacuri şi documente? Credeam că prețuieşti adevărul pentru el însuşi. Ți-am dăruit adevărul!

— Aşa spui tu, răspunse Hawat cu răceală.

— Conducătorul înțelept înțelege valoarea răbdării.

Gata de plecare, Mohiam făcu semn însoțitoarelor ei.

— Într-o zi, vei descoperi cel mai bun mod de a folosi cunoştințele. Dar nu-ți pierde curajul. Simpla înțelegere a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în acel transspațial ar trebui să valoreze mult pentru tine, duce Leto Atreides...

Hawat era pe punctul de a protesta, dar Leto ridică mâna.

— Are dreptate, Thufir. Aceste răspunsuri sunt extrem de prețioase pentru mine.

O cercetă pe fata cu părul de bronz.

— Jessica poate să rămână!

49

Omul care cedează în fața dependenței de adrenalină se întoarce împotriva întregii umanități. Se întoarce împotriva lui însuşi. Fuge de lucrurile practice ale vieții şi lasă loc unei înfrângeri la naşterea căreia au ajutat propriile lui acțiuni violente.

CAMMAR PILRU, Ambasador ixian în exil: Tratat despre căderea guvernelor nedrepte

Transportul secret de explozivi ajunse intact, trecu — ascuns printre lăzi — de echipele de livrare din afara planetei care fuseseră mituite şi ajunse la un anumit doc de încărcare, din grotele deschise în canionul-port de intrare.

Lucrând cu încărcătorii, C'tair identifică semnele subtile şi devie containerul cu aspect inofensiv, cum mai făcuse de multe ori înainte. Când descoperi totuşi capsulele explozive împachetate cu iscusință, rămase uluit. Trebuiau să fie vreo mie! În afară de instrucțiunile de manevrare pentru încărcături, nu era nici un mesaj, codificat sau nu, şi nici o informație privind sursa, dar C'tair ştia oricum identitatea expeditorului. Era mai mult decât trimisese vreodată prințul Rhombur. C'tair simți renăscându-i speranța, dar şi povara imensei responsabilități.

În subteran mai rămăseseră doar câțiva rebeli precauți, independenți, şi care se țineau deoparte, neavând încredere în nimeni. În afară de Miral Alechem, se simțea complet singur în luptă, chiar dacă Rhombur — şi tleilaxu — credeau, se pare, că exista o mişcare de rezistență mult mai mare, mai organizată.

Aceşti explozivi aveau să suplinească asta...

În tinerețe, prințul Rhombur fusese un băiat durduliu; C'tair şi-l amintea ca pe un soi de bufon cumsecade, care petrecea mai mult timp adunând mostre geologice decât învățând arta guvernării sau procesele industriale ixiene. Mereu părea să fie timp mai târziu...

Însă totul se schimbase când veniseră tleilaxu. *Totul.*

Chiar şi în exil, Rhombur avea încă parole şi legături cu administrația de transport prin care materiile prime intrau în oraşul industrial. Reuşise să introducă în subteran, prin contrabandă, provizii vitale, iar acum — aceste capsule explozive. C'tair jură să facă în aşa fel încât fiecare să însemne ceva. Acum, preocuparea lui principală era să ascundă materialul de demolări înainte ca înceții suboizi ixieni să descopere adevăratul conținut al lăzii.

Purtând uniforma furată a unui muncitor de la nivelul superior, transportă încărcătura de explozivi în oraşul de stalactite cu ajutorul unui cărucior cu suspensii, împreună cu alte livrări zilnice. Nu se grăbi către ascunzătoare. Păstră tot timpul o expresie stupidă şi pasivă, având grijă să nu discute cu nimeni, abia răspunzând la comentarii sau insulte din partea Maeştrilor tleilaxu.

Când ajunse în sfârşit la nivelul potrivit şi trecu prin intrarea camuflată în camera sa ecranată față de senzori, C'tair aşeză în teancuri capsulele negre, cu suprafața aspră, apoi se întinse pe patul de campanie, respirând cu greutate.

Asta va fi prima lui mare lovitură, după ani de zile!

Închise ochii. Câteva clipe mai târziu, auzi un clic la uşă, zgomot de paşi şi un foşnet. Nu se mişcă, nici nu ridică ochii, pentru că sunetele erau familiare, un pic de mângâiere într-o lume lipsită de mângâiere. Adulmecă parfumul ei slab, dulce...

Trăia cu Miral Alechem de luni de zile. Se agățaseră unul de compania celuilalt, după ce făcuseră dragoste într-un tunel întunecos, în tăcere şi nervoşi, în timp ce se ascundeau de o patrulă de sardaukari. În anii petrecuți ca patriot ixian, C'tair rezistase nevoii de a avea orice fel de relație personală, respingând contactul apropiat cu alte ființe umane. Era prea periculos, l-ar fi distras prea mult de la scopurile lui. Dar Miral avea aceleaşi țeluri arzătoare, aceleaşi nevoi. Şi era atât de frumoasă...

Acum o auzi punând ceva pe podea, cu o bufnitură uşoară. Îl sărută pe obraz.

— Am făcut rost de câteva lucruri, nişte cablu de înaltă tensiune, o baterie de laser, un...

O auzi cum i se taie respirația.

C'tair zâmbi, rămânând cu ochii închişi. Miral văzuse grămezile de capsule.

— Am făcut şi eu rost de câte ceva...

Se ridică brusc şi-i explică cum căpătase explozivii şi cum funcționau. Fiecare capsulă neagră, de mărimea unei monede mici şi acoperită cu o rețea hexagonală de picături detonatoare comprimate, înmagazina destulă putere ca să arunce în aer o clădire mică. Doar o mână de asemenea capsule, amplasate corect, puteau provoca pagube teribile, pe scară largă.

Degetele ei se apropiară de grămadă, ezitară. Îl privi cu ochii ei mari, întunecați, şi când o făcu, el se gândi la ea aşa cum o făcea deseori. Miral era cea mai grozavă persoană pe care-o întâlnise vreodată. Felul în care îşi asuma riscuri comparabile cu ale lui era admirabil. Nu-l sedusese, nu-l ispitise câtuşi de puțin. Relația lor se întâmplase pur şi simplu... Erau potriviți unul pentru celălalt.

Se gândi pentru o clipă la pasiunea lui de tinerețe pentru Kailea, frumoasa fiică a contelui Vernius. Fusese o fantezie, un joc ce-ar fi putut deveni real dacă Ix n-ar fi căzut în mâinile duşmanilor. Miral, pe de altă parte, era toată realitatea pe care-o putea suporta.

— Nu-ți face griji, o asigură el. E nevoie de un detonator ca să explodeze.

Arătă către o cutiuță roşie, plină cu dispozitive de cronometrare fixate cu ace.

Femeia luă câte o capsulă în fiecare mână, cercetându-le ca un bijutier de pe Hagal, care are în față o nouă piatră-de-foc. C'tair vedea posibilitățile depănându-i-se prin minte, punctele de tensiune din oraş, locurile în care explozivii puteau provoca cele mai multe pagube şi suferințe invadatorilor.

— Am ales deja câteva ținte, zise el. Speram să mă ajuți...

Miral puse la loc capsulele cu atenție, apoi se lăsă să cadă lângă el pe pat, îmbrățişându-l.

— Ştii bine că te-ajut!

Simțea în ureche răsuflarea ei fierbinte. Păru o veşnicie până se dezbrăcară...

După ce făcură dragoste cu o înflăcărare sporită de planurile lor mărețe, C'tair dormi timp de mai multe ore decât îşi îngăduia de obicei. Când se simți odihnit şi gata de treabă, repetă împreună cu Miral mişcările, ca să se asigure că toate conexiunile erau făcute, toate procedurile executate şi toate precauțiunile luate. După ce armară câteva încărcături în camera ecranată, luară explozivii rămaşi şi ieşiră pe uşă, verificând scanerele ca să se asigure că e liber coridorul de afară...

Cu tristețe, C'tair şi Miral îşi luară un rămas-bun tăcut de la camera ecranată care fusese ascunzătoarea disperată a lui C'tair atât de multă vreme. Acum avea să servească unui ultim scop, permițându-le să dea invadatorilor o lovitură usturătoare.

Bene Tleilax nu vor şti niciodată ce i-a lovit.

*

C'tair aşează cutiile una câte una printre celelalte lăzi necesare cine ştie căror experimente pe care le făceau tleilaxu în interiorul pavilionului lor de cercetare de înaltă

securitate. Una dintre cutii era plină cu capsule explozive, o încărcătură care arăta exact ca şi celelalte fiind urcată pe platformele automate pe şine. Pachetul avea să fie livrat chiar în inima bârlogului lor secret.

Nu irosi nici o privire pe lada-capcană. O aşeză pur şi simplu lângă celelalte, apoi reglă pe furiş cronometrul şi se grăbi să mai pună un container. Unul dintre muncitorii suboizi se împiedică şi C'tair ridică lada menită acestuia şi o puse pe platforma vagonetului, ca să evite plecarea lui cu întârziere. Îşi acordase o marjă suficientă de eroare, dar tot îi venea greu să nu-şi arate nervozitatea. Miral Alechem era în pasajul de dedesubtul altei clădiri. Urma să instaleze încărcăturile la baza structurii imense în care, la etajele de sus, erau birourile tleilaxu; până acum, ar fi trebuit deja să fi fugit de-acolo...

Cu un huruit slab, platforma încărcată se urni tremurând şi alunecă pe şine, luând viteză în drumul către complexul de laboratoare. C'tair râvnea de mult să ştie ce se petrecea în spatele acelor ferestre opace; Miral nu reuşise să afle, şi nici el. Dar se mulțumea doar să provoace pagube.

Tleilaxu, în ciuda represiunii sângeroase, deveniseră neglijenți după şaisprezece ani. Măsurile lor de securitate erau ridicole... şi acum avea să le arate greşeala făcută. Lovitura asta trebuia să fie destul de importantă ca să-i facă să se clatine, pentru că următoarea încercare nu va mai fi la fel de uşoară.

Urmărind vagonetul cu privirea, C'tail îşi stăpâni un zâmbet la gândul a ceea ce avea să urmeze. În spatele lui, muncitorii umpleau un nou vagonet, gol, cu alte provizii. Aruncă o privire către tavanul imensei grote, la clădirile ca de borangic care pătrundeau ca nişte insule cu capul în jos prin cerul simulat de proiectoare.

Sincronizarea era crucială. Toate cele patru bombe trebuiau să explodeze cât mai aproape una de alta.

Va fi o victorie psihologică, în aceeaşi măsură ca şi una materială. Invadatorii tleilaxu trebuiau să ajungă la concluzia că o mişcare coordonată, de mari dimensiuni, era responsabilă pentru aceste atacuri, că rebelii aveau oameni peste tot şi un plan organizat.

Nu trebuie să ghicească niciodată că suntem numai doi!

În trezirea care va urma atrocelui succes, alții ar putea începe propria lor luptă. Dacă destui oameni treceau la acțiune, ar fi făcut din rebeliunea pe scară mare o profeție care să se împlinească singură.

Trase adânc aer în piept şi se întoarse către celelalte lăzi care aşteptau. Nu îndrăznea să arate nici un fel de comportament neobişnuit. Deasupra capului, navetele de supraveghere se mişcau încontinuu de colo colo, cu luminițele clipind şi camerele transfocatoare captând orice mişcare.

Nu se uită la cronometru, dar ştia că momentul se apropia.

Când prima explozie cutremură podeaua cavernei, venind din adâncuri, muncitorii înceți la minte se opriră din treburi şi se uitară unul la altul, nedumeriți. C'tair ştia că detonarea la gropile de evacuare ar fi trebuit să fie suficientă ca să facă încăperile să se prăbuşească şi să distrugă benzile rulante. Dărâmăturile vor astupa, probabil, gurile puțurilor adânci săpate în magmă.

Înainte ca cineva să apuce să observe expresia satisfăcută de pe chipul său, clădirile-stalactită din tavan explodară.

În interiorul adăpostului zăvorât şi ecranat de la nivelele administrative, un mănunchi de capsule explozive smulse etaje întregi ale complexului birocratic. O aripă a Marelui Palat se nărui şi rămase atârnată de grinzi lungi şi cabluri de întărire pe jumătate sfâşiate.

Rămăşițele căzură în centrul cavernei şi muncitorii o luară la fugă, cuprinşi de panică. O lumină strălucitoare şi o trombă de rocă pulverizată se împrăştie din încăperile spulberate de pe tavan.

Alarme stridente se răsfrânseră ca tunetul de pereții de piatră. Nu mai auzise o asemenea zarvă de la prima revoltă a suboizilor, cu ani în urmă. Totul mergea perfect!

Cu pretinsă oroare, dădu înapoi, o dată cu restul muncitorilor ixieni, stând printre ei pentru a se proteja, pierdut în mulțime. Simțea mirosul materialelor de construcție şi duhoarea fricii din jurul lui.

Auzi o explozie îndepărtată, din direcția clădirii la care lucrase Miral, şi ştiu că era destul de abilă ca să fi scăpat înainte ca totul să sară în aer. Apoi, în sfârşit, exact cum sperase, vagonetul încărcat ajunse în interiorul magaziei de încărcare al pavilionului de cercetări secrete. Ultimul pachet de capsule explozive erupse în văpăi şi nori negri de fum. Zgomotul detonării răsună între pereții groşi ca o bătălie spațială.

Flăcările începură să se răspândească. Trupe înarmate de sardaukari năvăleau ca nişte gândaci înnebuniți de căldură, încercând să găsească sursa atacului concertat. Traseră către tavanul-cer, doar ca să-şi exprime furia. Alarmele făcură pereții să vibreze. Prin sistemul de adresare către populație, Maeştrii tleilaxu urlau ordine de neînțeles în limba lor privată, în timp ce echipele de lucru murmurau cuprinse de o frică supusă.

Însă chiar şi în acest haos, C'tair recunoştea o privire ciudată pe unele dintre fețele ixiene: un soi de satisfacție, un sentiment de uimire că o asemenea victorie a putut avea loc. Îşi pierduseră de mult curajul de a lupta...

Acum, poate că şi-l vor recăpăta.

În sfârşit, gândi C'tair clipind din cauza şocului, încercând să-şi ascundă zâmbetul. Îndreptă umerii, dar îi lăsă repede să cadă, căutând să-şi recapete comportamentul unui prizonier înfrânt şi cooperant.

În sfârşit, fusese dată o lovitură adevărată împotriva invadatorilor.

50

Nu există nici o cale de a schimba informații fără a face judecăți.

Axiomă Bene Gesserit

De la balconul apartamentului ei privat, Jessica o observa pe modesta ei doamnă de onoare cu obrajii ca merele, în terenul de antrenament de lângă corpul de gardă din partea de vest. Urmări cum femeia cu respirație scurtă flecărea cu Thufir Hawat, folosind prea multe gesturi în timp ce vorbea. Amândoi se uitau spre fereastra ei.

Mentatul mă crede proastă?

În luna pe care Jessica o petrecuse pe Caladan, toate necesitățile îi fuseseră îndeplinite cu o precizie rece, ca unui oaspete respectat, dar nimic mai mult. Thufir Hawat se ocupase personal de confortul ei, instalând-o în fostul apartament al doamnei Helena Atreides. După ce fuseseră sigilate atâția ani, camerele avuseseră nevoie să fie aerisite, dar mobila fină, baia cu piscină, solarul şi garderoba completă erau mai mult decât pretindea ea. O Bene Gesserit avea nevoie de foarte puțin în materie de confort şi lux.

Mentatul aranjase şi angajarea băgăreței doamne de onoare, care zburătăcea de colo colo ca o molie, găsindu-şi tot felul de trebuşoare care o țineau tot timpul în preajma Jessicăi. Evident, una dintre spioanele lui Hawat...

Pe neaşteptate, Jessica o concediase pe femeie din serviciul ei în acea dimineață, fără să-i dea nici un motiv. Acum stătea şi aştepta repercusiunile. Va veni maestrul asasin în persoană sau va trimite un reprezentant? Va înțelege măcar mesajul pe care intenționase ea să-l transmită? *Nu mă subestima, Thufir Hawat!*

De la balcon, îl văzu întrerupând discuția cu femeia în dizgrație. Păşind cu siguranță şi forță, plecă de lângă corpul de gardă către castelul propriu-zis.

Un om ciudat, mentatul ăsta! Când mai era încă la Şcoala Maicilor, Jessica memorase biografia lui Hawat — cum îşi petrecuse jumătate din viață la un centru de instruire a mentaților, mai întâi ca student şi mai târziu ca filosof şi teoretician al tacticii, înainte să fie cumpărat pentru noul (pe atunci) duce Paulus Atreides, tatăl lui Leto.

Folosindu-şi talentul ei de Bene Gesserit în materie de observație, Jessica îl studiase pe bărbatul aspru şi încrezător. Hawat nu era la fel ca ceilalți absolvenți ai şcolilor de mentați, tipul introvertit care se fereşte de contactele personale. În schimb, primejdiosul bărbat era agresiv şi viclean, cu o loialitate fanatică față de Casa Atreides. Într-un fel, firea sa mortală semăna cu cea a mentatului strâmb tleilaxu Piter de Vries, dar Hawat era opusul etic al mentatului Harkonnen. Totul era foarte curios...

În acelaşi fel, îl observase pe bătrânul maestru asasin studiind-o prin filtrul logic mentatic, procesând biți de date despre ea şi ajungând la concluzii neîntemeiate. Hawat putea fi, într-adevăr, foarte periculos!

Toți voiau să ştie de ce era aici, de ce alesese Bene Gesserit-ul s-o trimită tocmai pe ea şi ce era destinată să facă...

Jessica auzi în uşă un ciocănit greu şi răspunse imediat. *Acum vom vedea ce are de spus... Destul cu jocurile!*

Buzele lui Hawat erau umezite cu suc de sapho şi ochii lui căprui, adânciți în orbite, exprimau îngrijorare şi agitație.

— Te rog explică-mi de ce eşti nemulțumită de servitoarea pe care ți-am ales-o, doamnă...

Jessica purta o salopetă de satin liliachiu, care etala curbele trupului ei zvelt. Era foarte discret machiată, doar puțin mov pe pleoape şi o nuanță asortată de ruj. Pe chip nu i se zărea nici un pic de blândețe.

— Având în vedere legendara ta dibăcie, credeam că eşti mai subtil, Thufir Hawat. Dacă voiai să mă spionezi, trebuia să alegi pe cineva un pic mai competent în josniciile spionajului!

Comentariul îndrăzneț îl surprinse şi mentatul se uită la tânăra femeie cu un respect crescând.

— Sunt însărcinat cu securitatea ducelui, doamnă, şi am grijă de siguranța lui personală. Trebuie să iau măsurile care cred eu că se cer...

Jessica închise uşa, şi amândoi rămaseră în picioare în hol, destul de aproape pentru o lovitură mortală — din partea oricăruia dintre ei.

— Mentatule, ce ştii despre Bene Gesserit?

Un surâs abia schițat apăru pe chipul asprit.

— Numai ceea ce Comunitatea permite celor din afară să afle...

Ridicând tonul, tânăra izbucni:

— Când Cucernicele Maici m-au adus aici, Leto a devenit şi stăpânul meu jurat. Crezi că reprezint un pericol pentru el? Că Bene Gesserit-ul ar acționa în mod direct împotriva unui duce din Landsraad? În toată istoria imperiului, cunoşti un singur caz în care să se fi întâmplat aşa ceva? Ar fi adevărată sinucidere pentru Bene Gesserit!

Nările îi fremătau.

— Gândeşte, mentatule! Care-i proiecția ta?

După un moment interminabil, Hawat răspunse:

— N-am cunoştință de un asemenea caz, doamnă.

— Şi totuşi ai pus precupeața asta stângace să mă țină sub supraveghere. De ce te temi de mine? Ce bănuieşti?

Se stăpâni să folosească Glasul, ceea ce Hawat nu i-ar fi iertat niciodată. În schimb, adăugă o amenințare cu voce mai scăzută.

— Te previn, nu încerca să mă minți.

Aşa, lasă-l să creadă că sunt dreptvorbitoare.

— Îmi cer scuze pentru indiscreție, doamnă. Poate că sunt puțin... prea zelos când e vorba să-mi protejez ducele.

E o femeie puternică, gândi Hawat. *Ducele putea să nimerească mult mai rău...*

— Îți admir devotamentul pentru el.

Jessica observă că privirea lui se înmuiase, însă fără nici un semn de teamă, numai puțin mai mult respect.

— Sunt aici de puțin timp, în timp ce tu ai servit trei generații de Atreizi. Porți pe picior o cicatrice de la un taur salusan, de la una dintre primele lupte ale bătrânului duce, nu-i aşa? Nu-i uşor pentru tine să te obişnuieşti cu ceva nou...

Se îndepărtă de el cu un pas mic, lăsând un strop de regret să-i străbată vocea:

— Până acum, ducele tău m-a tratat mai mult ca pe o rudă îndepărtată, dar sper că în viitor nu mă va găsi neplăcută.

— Nu te găseşte neplăcută deloc, doamnă... Dar a ales-o deja pe Kailea Vernius ca parteneră. Este mama fiului său.

Nu-i luase mult Jessicăi să afle că existau fisuri în această relație.

— Ei, hai, mentatule, nu e concubina lui jurată şi nici soția lui. În orice caz, nu i-a dat băiatului nici un drept prin naştere. Ce mesaj putem înțelege din asta?

Hawat rămase țeapăn, ca şi cum ar fi fost ofensat.

— Tatăl lui Leto l-a învățat să se folosească de căsătorie doar pentru a câştiga avantaje politice pentru Casa Atreides. Are perspective frumoase în Landsraad. Încă n-a calculat cea mai bună partidă... dar se gândeşte!

— Atunci, lasă-l să se gândească!

Jessica lăsă să se-nțeleagă că discuția a luat sfârşit. Îl aşteptă să se întoarcă cu spatele, apoi adăugă:

— De aici înainte, aş prefera să-mi aleg singură doamnele de onoare!

— Cum doreşti...

După plecarea mentatului, Jessica evaluă situația, gândindu-se mai degrabă la planurile pe termen lung decât la misiunea pentru Comunitate. Frumusețea ei putea fi sporită prin tehnicile de seducție Bene Gesserit. Însă Leto era mândru şi individualist; ducele îi putea ghici intențiile şi atunci va refuza să fie manipulat. Chiar şi aşa, Jessica avea o treabă de făcut.

Din când în când, îl surprindea privind-o cu vinovăție în ochi — în special după certurile cu Kailea. De câte ori Jessica încerca să câştige avantaje de pe urma acestor momente, el devenea rece şi dădea înapoi.

Nici instalarea ei în fostul apartament al doamnei Helena n-o ajuta. Leto ezita să meargă acolo. După moartea lui Paulus Atreides, ostilitatea dintre Leto şi mama lui fusese extremă, iar Helena se dusese „să se odihnească şi să mediteze” într-un refugiu religios îndepărtat. Pentru Jessica, asta mirosea a surghiun, dar nu găsise motive limpezi în dosarele Atreizilor. Faptul că locuia în aceste încăperi putea acționa ca o barieră emoțională între ei.

Leto Atreides era cu siguranță atrăgător şi chipeş, iar Jessica n-ar fi avut nici o problemă să-i accepte compania. De fapt, *dorea* să fie cu el. Se mustra singură de câte ori o încercau asemenea sentimente — căci se întâmpla prea frecvent. Nu se putea lăsa stăpânită de emoții: Bene Gesserit-ul nu prețuia câtuşi de puțin dragostea.

Am o treabă de făcut, îşi aminti sieşi. Va îndura trecerea timpului şi va aştepta momentul cel mai potrivit...

51

Infinitul ne atrage ca un reflector în noapte, orbindu-ne în fața exceselor pe care le poate impune asupra finitului.

Meditații de la Bifrost Eyrie, text budislamic

La patru luni după avalanşa dezastruoasă, Abulurd Harkonnen şi soția lui porniră într-o vizită în oraşul de munte care se reconstruia. Tragedia de la Bifrost Eyrie lovise în inima Lankiveil-ului şi unise norodul.

Companioni statornici, Emmi şi cu el îşi arătaseră forța pe care-o aveau împreună. De ani de zile, Abulurd preferase să fie un conducător de culise, renunțând chiar să pretindă titlul care i se cuvenea. Dorea ca oamenii de pe Lankiveil să se guverneze singuri, să se ajute unii pe alții după cum le spunea inima. Îi vedea pe săteni, vânători şi pescari ca pe o mare familie, toți cu interese comune.

În plus, vorbind cu o încredere calmă, Emmi îşi convinsese soțul că un pelerinaj public, în calitate de guvernator planetar în funcție, va atrage atenția asupra situației dificile a fortăreței din munți. Burgomasterul, Onir Rautha-Rabban, urma să-i întâmpine cu bucurie.

Abulurd şi Emmi călătoriră într-un vehicul oficial, încadrați de servitori şi membri ai suitei, dintre care mulți nu fuseseră niciodată mai departe de satele vânătorilor de balene. Cele trei ornitoptere trecură încet peste ghețari şi munți acoperiți de zăpadă, către interiorul continentului şi spre şirul de piscuri în care era adăpostit oraşul-mănăstire.

Soarele scăpăra pe zăpada şi cristalele de gheață de pe vârfurile care se înălțau spre cer, făcând lumea să arate proaspătă şi liniştită. Întotdeauna optimist, Abulurd spera că locuitorii din Bifrost puteau acum să privească înainte, spre un viitor chiar mai puternic. Scrisese un discurs care împărtăşea în esență acelaşi mesaj; deşi avea puțină experiență în a se adresa unor mulțumi mari, Abulurd abia aştepta să-şi rostească textul. Făcuse deja repetiții de două ori în fața lui Emmi.

Procesiunea guvernatorului ateriză pe un platou din fața stâncilor abrupte de la Bifrost Eyre, iar Abulurd şi anturajul său debarcară. Emmi păşea lângă soțul ei, având un aer regal cu pelerina grea, albastră. El o luă de braț.

Echipele de constructori făcuseră progrese uimitoare. Tăiaseră evantaiul de zăpadă care se revărsase peste ei şi eliberaseră clădirile îngropate. Din cauză că cea mai mare parte a minunatei arhitecturi fusese distrusă sau deteriorată, construcțiile avariate erau acum acoperite cu o rețea de schele. Zidari pricepuți la construcțiile din piatră lucrau fără întrerupere să adauge bloc după bloc, reconstruind şi împodobind refugiul. Bifrost Eyrie nu va mai fi niciodată acelaşi... dar poate că reuşea să fie chiar mai bun decât înainte, ca o pasăre phoenix înălțându-se din câmpul de zăpadă.

Îndesatul Onir Rautha-Rabban ieşi să-i întâmpine, îmbrăcat cu o robă aurită, tivită cu blană neagră de balenă. După dezastru, tatăl lui Emmi îşi răsese uriaşa barbă căruntă; voia să-şi amintească, ori de câte ori se uita în oglindă, cât de mult pierduse oraşul din munți. De data asta, fața lui lată, pătrățoasă, părea mulțumită, luminată de o flacără care nu fusese acolo ultima dată când se întâlniseră.

La sosirea guvernatorului lor planetar, muncitorii coborâră de pe schele şi o luară pe cărările de zăpadă bătătorită, spre piața largă. O dată terminate, clădirile înalte aveau să domine piața, precum zeii din înaltul cerului; dar chiar şi neterminate, zidurile de piatră, avântate, arătau impresionant.

Vremea fusese prietenoasă de la avalanşă, însă dacă mai trecea o lună sau două, muşcătura aspră a iernii avea să-i silească să-şi înceteze eforturile şi să se înghesuie în casele de piatră, pentru jumătate de an. Bifrost Eyrie nu va fi terminat în acest anotimp. Având în vedere amploarea lucrărilor de construcție, poate că nu avea să se termine niciodată. Însă oamenii vor continua să construiască, înălțându-şi rugăciunile de piatră către cerul Lankiveil-ului...

Când mulțimea se adună, Abulurd ridică mâinile, pregătindu-se să vorbească şi repetând încă o dată în minte. Apoi toate vorbele îi zburară din minte, înlocuite de

nervozitate. Arătând ca o regină lângă el, Emmi întinse mâna şi-l atinse, încurajându-l. Apoi îi şopti fraza de început, ajutându-l să-şi amintească ce trebuia să spună.

— Prieteni, rosti el cu voce tare, zâmbind stânjenit, învățăturile budislamice încurajează caritatea, munca grea şi ajutorarea celor în nevoie. Nu poate fi exemplu mai bun pentru cooperarea din inimă decât ceea ce faceți acum voi, voluntarii, ca să reconstruiți...

Cei adunați începură să murmure, arătând către cer şi soptind între ei. Abulurd ezită iar, întorcându-se să privească peste umăr. Chiar atunci, Emmi scoase un strigăt.

O formație de nave negre apăru pe cerul azuriu, năpustindu-se către munți — aparate de luptă cu grifonul Casei Harkonnen. Abulurd încruntă din sprâncene, mai mult de uimire decât alarmat. Se întoarse către soția lui.

— Ce înseamnă asta, Emmi? N-am chemat nici o navă!

Dar nici ea nu ştia mai mult ca el.

Şapte nave de vânătoare huruiau la mică înălțime, cu motoarele bubuind prin aer din cauza bangurilor sonice. Abulurd simți o scânteie de iritare, temându-se că zgomotul de tunete va provoca noi avalanşe — până când se deschiseră ambrazurile navelor. Oamenii din fortăreața de pe munte începură să se agite de colo colo în dezordine, strigând. Unii o luară la fugă, căutând adăpost. Abulurd nu reuşea să înțeleagă ce vedea.

Trei dintre aparatele lucioase încetiniră, planând deasupra pieței unde erau adunați locuitorii. Tunurile laser ieşiră, apoi țintiră.

Abulurd flutură mâinile, încercând să atragă atenția piloților.

— Ce faceți? Trebuie să fie o greşeală!

Emmi îl împinse de pe podium, unde era o țintă vizibilă.

— Nu-i nici o greşeală!

Sătenii o luară la fugă în toate direcțiile, căutând adăpost, în timp ce vehiculele se aşezară în piață. Abulurd era convins că piloții ar fi aterizat chiar peste mulțime dacă spectatorii nu s-ar fi mişcat destul de repede.

— Stai aici, îi spuse lui Emmi şi păşi spre trio-ul de nave ca să ceară explicații.

Cele patru aparate rămase se rotiră în aer şi se întoarseră. Cu pocnete şi bâzâit de electricitate statică, lansară raze laser fierbinți care tăiară schelăria de pe construcțiile de piatră ca un pescar care-şi curăță prada de măruntaie.

— Opriți! strigă Abulurd spre cer, strângând pumnul — însă nici unul dintre militari nu-l putea auzi. Erau trupe Harkonnen, loiali propriei sale familii, însă atacau oamenii lui, cetățenii de pe Lankiveil!

— Opriți! repetă, făcând un pas înapoi şi clătinându-se din cauza undelor de şoc.

Emmi îl înşfăcă şi-l trase deoparte când una dintre nave plonjă în jos, creând un curent tăios de aer fierbinte, la trecerea sa.

Tunurile laser traseră din nou, de data asta țintind masa dezordonată de oameni. Exploziile măcelăriră zeci de oameni, la o singură trecere.

Din ghețari se rostogoliră sloiuri de gheață, blocuri cristaline alb-albăstrui care căzură într-un nor de aburi, tăiate cu laserul din masa principală. Clădirile pe jumătate terminate se prăbuşiră sub atac, razele laser ciopârțindu-le în bucăți.

Cele patru nave de atac făcură al treilea tur, iar celelalte aparate opriră motoarele şi se fixară pe sol. Uşile se deschiseră şuierând şi trupele Harkonnen se revărsară afară, purtând uniforme albastru-închis de asalt şi comando, izolate împotriva frigului.

— Sunt Abulurd Harkonnen şi vă ordon să vă opriți!

După ce aruncară priviri scurte în direcția lui, soldații îl ignorară.

Apoi, din navă ieşi Glossu Rabban. Avea arme înfipte la brâu, iar umerii şi pieptul îi erau acoperite cu însemne militare. Un coif negru irizat îl făcea să arate ca un gladiator dintr-o arenă străveche.

Recunoscându-şi nepotul, Onir Rautha-Rabban alergă spre el, cu mâinile încleştate, implorând. Chipul lui era răvăşit de furie şi oroare.

— Opreşte, te rog! Glossu Rabban, de ce faci asta?

De cealaltă parte a pieței, trupele terestre scoaseră laserele şi deschiseră focul asupra sătenilor îngroziți, care nu aveau unde să fugă. Înainte ca bătrânul burgomaster să poată ajunge la Rabban, pe rampa de acces a navei, soldații îl înşfăcară şi-l traseră deoparte.

Cu chipul înnegurat, Abulurd păşi spre Rabban. Soldații Harkonnen făcură o mişcare să-i blocheze calea, dar el se răsti:

— Lăsați-mă să trec!

Rabban îl măsură cu ochi reci, ca de oțel. Buzele groase desenau o linie satifăcută, deasupra bărbiei pătrățoase.

— Tată, oamenii tăi trebuie să învețe că sunt şi lucruri mai rele decât dezastrele naturale...

Înălță uşor bărbia.

— Dacă găsesc scuze ca să evite plata taxelor, vor înfrunta un dezastru nenatural... Pe mine!

— Cheamă-i înapoi! Abulurd ridică vocea, chiar dacă se simțea complet neputincios. Eu sunt guvernator aici, iar ei sunt poporul meu!

Rabban îl privi cu dezgust.

— Şi au nevoie de un exemplu ca să înțeleagă genul de comportament care se aşteaptă de la ei... Nu-i o treabă complicată, însă e limpede că nu le oferi modelul potrivit!

Soldații Harkonnen îl târâră pe Onir Rabban, care se zbătea, către marginea unei stânci abrupte. Emmi îşi dădu seama ce aveau de gând să facă şi scoase un strigăt. Abulurd se răsuci şi văzu că îl duseseră pe socrul lui la prăpastia înghețată, verticală. Abisul de dedesubt se sfârşea într-o perdea de nori.

— Nu poți face asta! exclamă Abulurd îngrozit. Omul ăsta e conducătorul legitim al satului! E propriul tău bunic!

Zâmbind, Rabban şopti cuvintele fără emoție, fără nici cel mai mic ton de comandă:

— O, stați! Opriți...

Nu era nici cea mai mică şansă ca soldații să-l audă. Îşi primiseră deja ordinele.

Gărzile Harkonnen îl apucară pe burgomaster de brațe şi-l ținură deasupra marginii ca pe un sac gol. Tatăl lui Emmi striga, dând din mâini şi din picioare. Se uită la Abulurd cu groază, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Ochii li se întâlniră.

— O, doamne, vă rog, nu! şopti Rabban din nou, cu un rânjet pe buze.

Apoi soldații îl împinseră pe bătrân, care dispăru în gol.

— Prea târziu! ridică Rabban din umeri.

Emmi căzu în genunchi, cuprinsă de grețuri. Abulurd, care nu se hotăra dacă s-o consoleze sau să se repeadă să-şi lovească fiul, rămase paralizat.

Cu o bătaie din palmele groase, Rabban strigă:

— Destul! Strângeți rândurile!

De la aparatele de luptă de pe sol se auziră sirene puternice. Cu precizie militară, trupele Harkonnen mărşăluiră înapoi pe navele lor în şiruri perfecte. Lăsară în urmă supraviețuitori care se tânguiau, căutându-şi însoțitorii, pe cei dragi sau pe oricine ar fi putut avea nevoie de îngrijire medicală.

De pe rampa de acces a navei-amiral, Rabban îşi măsură tatăl.

— Zi mersi că am fost dispus să-ți fac treburile murdare. Ai umblat cu mănuşi de catifea cu oamenii ăştia şi s-au lenevit...

Cele patru vehicule zburătoare mai făcură un tur de atac, care mai distruse o clădire, făcând-o să se prăbuşească huruind într-un nor de pulbere de piatră. Apoi se îndepărtară, regrupându-se în formație pe cer.

— Dacă-mi mai forțezi mâna, va trebui să-mi arăt muşchii ceva mai mult — totul în numele tău, desigur...

Rabban îi întoarse spatele şi intră înapoi în nava sa de comandă.

Îngrozit şi dezorientat, Abulurd privi încremenit de oroare la distrugeri, la incendii, la trupurile oribil carbonizate... Auzi un țipăt crescând ca un bocet — şi-şi dădu seama că venea chiar din gâtul său.

Emmi se dusese, clătinându-se, până la marginea prăpastiei şi stătea acolo suspinând şi privind în jos, către norii fără fund în care dispăruse tatăl ei.

Ultimele nave Harkonnen se înălțară către cer, lăsând urme de arsură în poiana din fața oraşului de munte, acum devastat. Abulurd se lăsă în genunchi, cuprins de disperare totală. Avea mintea plină de un murmur copleşitor de neîncredere şi de o agonie orbitoare, dominată de expresia satisfăcută a lui Glossu Rabban.

— Cum am putut să dau naştere vreodată unui asemenea monstru?

Ştia că nu va găsi niciodată răspuns acestei întrebări.

52

Dragostea este cea mai înaltă realizare la care poate aspira orice ființă umană. Este o emoție care cuprinde toată profunzimea inimii, a minții şi a sufletului.

Înțelepciunea zensunnită a Migrațiilor

Liet-Kynes şi Warrick petrecură o seară împreună în apropiere de Piatra Despicată din Bazinul Hagga. Făcuseră o incursiune în altă veche stațiune botanică, în căutare de echipamente care mai puteau fi folosite, inventariind cele câteva unelte şi înregistrări pe care deşertul le conservase timp de secole.

Timp de doi ani după întoarcerea lor din regiunea polară de sud, tinerii îl însoțiseră pe Pardot Kynes din sietch în sietch, verificând progresul plantațiilor mai vechi şi mai noi. Planetologul menținea în secret o peşteră-seră la Bazinul de Ghips, un Eden captiv menit să demonstreze ce ar putea deveni Dune. Apa din capcanele de vânt şi colectoarele de rouă iriga arbuştii şi florile. Mulți fremeni primiseră mostre crescute în cadrul proiectului experimental din Bazinul de Ghips. Luaseră bucățile dulci de fruct ca pe o sfântă împărtăşanie, închizând ochii şi inspirând adânc, savurându-le gustul...

Pardot Kynes le promisese toate acestea... şi le *dăduse* toate acestea! Era mândru că viziunile lui deveniseră realitate. Era mândru şi de fiul său...

— Într-o zi, vei fi planetolog imperial aici, Liet! spunea el, dând solemn din cap.

Deşi vorbea cu patimă despre deşteptarea deşertului, despre introducerea ierburilor şi a biodiversității pentru a crea un ecosistem autoîntreținut, Kynes nu reuşea să predea nici un subiect într-o manieră ordonată, structurată. Lui Warrick nu-i scăpa nici un cuvânt pe care-l spunea, însă planetologul începea deseori cu o temă, apoi divaga spre altele, dus de fantezie.

— Suntem cu toții o parte dintr-o uriaşă tapiserie, şi fiecare dintre noi trebuie să-şi urmeze firul propriu, spunea Pardot Kynes, mai încântat decât s-ar fi cuvenit să fie de propriile sale cuvinte.

De multe ori povestea despre zilele de pe Salusa Secundus, despre cum studiase un ecosistem sălbatic, de care nu-i mai păsa nimănui altcuiva. Planetologul petrecuse ani de zile pe Bela Tegeuse, văzând cum viguroasa viață vegetală creştea din abundență, în ciuda luminii slabe a soarelui şi a solului acid. Mai erau şi călătoriile pe

Harmonthep, Delta Kaising III, Gammont şi Poritrin — şi orbitoarea curte de pe Kaitain, unde împăratul Elrood al IX-lea îl numise în funcția de pe Arrakis...

Acum, în timp ce Liet şi Warrick îşi croiau drum dinspre Piatra Despicată, se porni un vânt puternic — un *heinali* sau „împingător de oameni". Aplecându-se sub rafalele usturătoare, Liet arătă către adăpostul oferit de o stâncă ieşind din nisip.

— Hai să ne facem un refugiu acolo...

Cu părul negru legat într-o coadă de cal lungă până la umeri, Warrick se târî înainte, cu capul plecat, scoțându-şi deja de pe umeri fremkitul. Muncind amândoi, îşi ridicară repede un cort protejat, camuflat, apoi se ghemuiră şi se puseră pe vorbă până târziu în noapte.

În doi ani, cei doi tineri nu spuseseră nimănui nimic despre Dominic Vernius şi baza lui de contrabandişti. Îşi dăduseră cuvântul şi păstraseră totul secret...

Aveau amândoi optsprezece ani şi aşteptau să se însoare curând — însă Liet, tulburat de hormonii vârstei, n-avea de ales. Se simțea atras din ce în ce mai mult de Faroula — fiica zveltă, cu ochii mari, dar impetuoasă, a lui Heinar, naibul sietchului Scutului Roşu. Faroula fusese instruită în ştiința ierburilor şi avea să devină, într-o zi, o vindecătoare respectată.

Din nefericire pentru el, şi Warrick o dorea pe Faroula, iar Liet ştia că era mai probabil ca fratele lui de sânge să-şi adune curajul s-o ceară pe fiica naibului înainte ca el să-şi facă stângacea încercare.

Cei doi prieteni adormiră ascultând ghearele şopotitoare de nisip izbindu-le cortul...

În dimineața următoare, când se târâră afară, scuturând pulberea fină de pe deschiderea-sfincter a cortului, Liet scrută întinderea Bazinului Hagga. Warrick clipi în lumina strălucitoare.

— *Kull wahad!*

Furtuna nocturnă măturase nisipul de pe un platou alb, lat, rămăşița sărată a unei mări străvechi, secate. Complet curățată, albia lacului tremura din cauza căldurii crescânde a zilei.

— O câmpie de ghips! Privelişte rară, observă Liet, apoi adăugă mormăind: Tatăl meu ar alerga probabil jos şi ar face teste...

Warrick adăugă cu glas scăzut, plin de venerație:

— Se spune că cine zăreşte *Biyan*, Pământurile Albe, îşi poate pune o dorință şi i se împlineşte sigur...

Tăcu şi începu să-şi mişte buzele, exprimându-şi dorințele cele mai adânci, cele mai intime.

Ca să nu fie întrecut, Liet îşi rosti în grabă propriile gânduri fervente. Se întoarse către prietenul său şi declară:

— Aş dori ca Faroula să fie soția mea!

Warrick îi zâmbi fermecat.

— Ghinion, fratele meu de sânge — mi-am dorit acelaşi lucru!

Izbucnind în râs, îl bătu pe Liet pe umăr.

— Se pare că nu toate dorințele ți se pot împlini...

*

La apusul soarelui, cei doi se întâlniră cu Pardot Kynes, care tocmai ajunsese la sietchul Grotei de Piatră. Bătrânii sietchului îndepliniră o ceremonie de întâmpinare, mulțumiți de ceea ce realizaseră. Kynes le acceptă salutul cu o bunăvoință repezită, uitând în grabă multe dintre răspunsurile protocolare, în graba de a vedea totul cu ochii lui.

Planetologul se duse să inspecteze semănăturile de sub licurigloburile puternice care simulau lumina soarelui în cavitățile de piatră. Nisipul fusese fertilizat cu chimicale şi fecale umane pentru a crea un sol bogat. Oamenii de la Grota de Piatră cultivau mesquite, salvie, gălbenele, chiar şi câțiva saguaro cu trunchiul în formă de acordeon, totul înconjurat de ierburi pitice. Grupuri de femei în robe mergeau de la o plantă la alta ca într-o ceremonie religioasă, turnând ceşti de apă pentru ca plantele să poată creşte viguroase.

Pereții de stâncă ai canionului blocat de la Grota de Piatră păstrau un pic de umezeală în fiecare dimineață; capcanele de rouă, presărate de-a lungul canionului, capturau vaporii de apă pierduți şi îi restituiau plantelor.

La lăsarea serii, Kynes mergea de la un strat la altul, aplecându-se să cerceteze frunzele şi tulpinile. Uitase deja că Warrick şi fiul lui veniseră să-l întâlnească. Escorta lui războinică, compusă din Ommun şi Turok, stătea de pază, dispusă să-şi dea viața dacă ceva l-ar fi amenințat pe Umma al lor. Liet observă concentrarea intensă a tatălui său şi se întrebă dacă-şi dădea vreodată seama de loialitatea absolută pe care-o inspira acestor oameni.

La intrarea în canionul îngust, unde câțiva bolovani şi stânci ofereau singura barieră împotriva deşertului deschis, copiii fremeni ancoraseră licurigloburi strălucitoare, care luminau nisipul. Fiecare copil ținea o vergea de metal îndoită, scoasă dintr-o groapă de gunoi din Carthag.

Savurând liniştea intimă a nopții adunării, Liet şi Warrick se aşezară pe o piatră să-i privească pe copii. Warrick adulmecă prin aer şi se uită în spatele lor, către lumina solară artificială de deasupra tufişurilor şi a cactuşilor.

— Micii făuritori sunt atraşi de umezeală ca pilitura de fier de un magnet!

Liet mai văzuse activitatea asta înainte; o făcuse el însuşi în copilărie, dar mai era şi-acum fascinat să-i vadă pe cei mici scormonind în căutarea păstrăvilor de nisip.

— Sunt uşor de cules...

Una dintre fetițe se aplecă şi lăsă o picătură mică de salivă să cadă pe capătul bățului ei de metal; apoi îl întinse deasupra nisipului. Licurigloburile captive miniaturale aruncau umbre adânci pe solul accidentat. Creaturile mişunau pe sub suprafață, ridicându-se din nisip.

Păstrăvii de nisip erau ființe amorfe, cărnoase, moi şi flexibile. Trupurile lor erau maleabile când erau vii, dar deveneau tari şi rigide când mureau. Mulți dintre micii făuritori puteau fi găsiți împrăştiați în preajma locului unei explozii de mirodenie; şi mai mulți se cufundau în nisip să îngrădească apa eliberată, izolând-o ca să-l protejeze pe Shai-Hulud.

Unul dintre păstrăvii de nisip întinse un pseudopod către vârful sclipitor al bățului. Când atinse saliva fetiței, micuța fremenă răsuci vergeaua de metal, ca pentru a prinde un şuvoi de caramel care se mişcă singur. Ridică bățul, luând păstrăvul de nisip de pe pământ, şi-l răsuci în aşa fel încât să țină informul făuritor suspendat în aer. Ceilalți copii chicotiră.

Un al doilea copil prinse încă un păstrăv de nisip; amândoi se întoarseră în fugă la stânci, să se joace cu prăzile lor. Puteau înghionti şi trage de carnea moale, sâcâind animalul să secrete câteva picături de sirop dulce, o delicatesă specială pe care Liet însuşi o savura în copilărie.

Deşi tentat să-şi încerce mâna în jocul celor mici, Liet îşi aminti că acum era adult, membru cu drepturi depline al tribului. Era fiul lui Umma Kynes; ceilalți fremeni s-ar fi încruntat să-l vadă prins într-un joc frivol...

Warrick stătea lângă el pe piatră, căzut pe gânduri, privind copiii şi gândindu-se la propria lui familie viitoare. Ridică ochii către cerul vinețiu.

— Se spune că sezonul furtunilor e vremea pentru făcut dragoste...

Înălță din sprânceană, apoi își sprijini în palme bărbia îngustă, profund concentrat. Începuse să-i crească o barbă încă rară...

Lit surâse; el încă își păstra fața bine rasă.

— E vremea pentru amândoi să ne alegem perechea, Warrick!

O păstrau pe Faroula în gândurile lor, iar fiica naibului îi încuraja, mimând răceala, în timp ce se delecta cu atențiile lor. Liet şi Warrick îi aduceau din deşert mici comori speciale, ori de câte ori puteau.

— Poate că ar trebui să ne facem alegerea după obiceiul fremen...

Warrick scoase de la brâu două aşchii de os lustruite, lungi ca nişte cuțite.

— Să aruncăm bețe marcate ca să vedem cine îi poate face curte lui Faroula?

Liet avea şi el o pereche de marcaje pentru jocurile de noroc; cei doi prieteni petrecuseră multe nopți în tabere, provocându-se unul pe altul. Bețele marcate erau oase cioplite subțire, cu o scală de numere aleatoare gravate pe laturi, numerele mari fiind amestecate cu cele mici. Fremenii aruncau în nisip oasele însemnate, apoi citeau numărul corespunzător adâncimii; cine aduna cel mai mare scor câştiga. Jocul cerea atât finețe, cât şi noroc chior...

— Dacă jucăm bețe marcate, te voi bate, desigur, îi răspunse Liet lui Warrick.

— Mă îndoiesc...

— În orice caz, Faroula nu se va supune niciodată unei aruncări de oase.

Liet se rezemă de peretele rece de piatră.

— Poate că e timpul pentru ceremonia *ahal*, în care o femeie îşi alege partenerul?

— Crezi că Faroula mă va alege pe mine? întrebă Warrick meditativ.

— Sigur că nu!

— În cele mai multe cazuri am încredere în judecata ta, prietene, dar nu şi în acesta.

— Poate că ar trebui s-o întreb chiar eu la întoarcere, zise Liet. Nu şi-ar putea dori un soț mai bun decât mine...

Warrick izbucni în râs.

— În cele mai multe încercări, eşti un om curajos, Liet-Kynes. Dar în fața unei femei frumoase, eşti un laş jalnic!

Liet trase adânc aer în piept, indignat.

— Am compus un poem de dragoste pentru ea. Vreau să-l scriu pe hârtie de mirodenie şi să i-l las în cameră...

— Aşa? îl tachină Warrick. Şi vei avea îndrăzneala să-l semnezi cu propriul tău nume? Care-i poemul ăsta minunat pe care l-ai scris?

Liet închise ochii şi recită:

Multe nopți visez lângă apa liberă, ascultând vântul suflând în înălțimi;
Multe nopți zac lângă vizuina şarpelui şi visez la Faroula în dogoarea verii;
O văd cum coace pâine de mirodenie pe plite de fir înroşite,
Cu acverigi împletite în păr.
Parfumul de ambră al sânului ei îmi izbeşte simțurile cele mai adânci;
Deşi mă tulbură şi mă apasă, va fi a mea cu orice preț:
Ea e Faroula, dragostea mea.
O furtună s-a dezlănțuit în inima mea;
Priveşte apa limpede a qanatului, calmă şi sclipitoare...

Liet deschise ochii, ca trezit dintr-un vis.

— Am auzit şi mai bune, comentă Warrick. Am *scris* eu unele mai bune... Dar promiți. S-ar putea să găseşti până la urmă o femeie care să te accepte... Dar în nici un caz Faroula!

Liet se prefăcu ofensat. În tăcere, cei doi urmăriră copiii fremeni continuând să prindă păstrăvi de nisip. Mai adânc, în canion, ştia că tatăl lui ținea discursuri despre căile de a stimula creşterea plantelor, despre cum să adauge vegetație suplimentară pentru a îmbunătăți rata de înlocuire şi pentru a reține nitrații în sol. *Probabil că nu s-a jucat niciodată în viață cu un păstrăv de nisip*, gândi Liet.

Warrick şi cu el se gândeau la alte lucruri şi priveau fix în noapte. În cele din urmă, după o lungă tăcere, începură să vorbească amândoi deodată. Apoi izbucniră în râs şi se înțeleseră.

— Da, *amândoi* o vom întreba când ne întoarcem la sietchul Scutului Roşu.

Stăteau cu mâinile încleştate, sperând... dar uşurați, în taină, că decizia nu mai stătea în mâinile lor.

*

În zarva de la sietchul lui Heinar, fremenii salutară întoarcerea lui Pardot Kynes.

Tânăra Faroula îşi puse mâinile pe talia îngustă, privind membrii grupului cum trec unul câte unul prin uşile etanşe. Părul lung şi negru îi cădea în bucle mătăsoase, prinse cu acverigi până la umeri; avea chipul îngust, ca de spiriduş. Ochii mari erau lacuri fără fund, sub sprâncenele izbitoare. O roşeață uşoară dansa pe obrajii ei bronzați...

Îl privi întâi pe Liet, apoi pe Warrick. Avea pe chip o expresie severă, doar colțurile gurii uşor înălțate arătând că — în taină — era mai degrabă încântată decât jignită de ceea ce tocmai o întrebaseră cei doi tineri...

— Şi de ce-ar trebui să aleg pe *oricare* dintre voi?

Faroula îi privi pe ambii pretendenți timp de o clipă interminabilă, făcându-i să se foiască de nerăbdare.

— Ce vă face pe voi atât de încrezători?

— Dar...

Warrick se bătu cu pumnul în piept.

— Am atacat o mulțime de trupe Harkonnen! Am călărit viermele de nisip către polul sud! Am...

Liet îl întrerupse.

— Am făcut tot ce a făcut şi Warrick — şi sunt fiul lui Umma Kynes, moştenitorul şi urmaşul lui ca planetolog. Ar putea veni o zi în care să părăsesc această planetă ca să vizitez curtea imperială de pe Kaitain. Sunt...

Faroula le respinse, iritată, izbucnirea.

— Iar eu sunt fiica naibului Heinar. Pot avea orice bărbat vreau!

Liet oftă adânc, lăsând umerii în jos. Warrick îşi privi prietenul, dar îşi îndreptă spatele, încercând să-şi recapete cutezanța.

— Ei, bine, atunci... alege!

Faroula începu să râdă, apoi îşi acoperi gura şi-şi reluă înfățişarea severă.

— Amândoi aveți calități admirabile... cel puțin unele dintre ele. Şi presupun că dacă nu mă hotărăsc repede, veți sfârşi prin a vă sinucide încercând să faceți pe grozavii pentru mine, ca şi cum eu aş fi cerut escapade ca astea...

Îşi scutură capul şi părul lung îi zornăi din cauza acverigilor legate în el.

Îşi duse un deget la buze, chibzuind. Cu o scânteie de veselie în ochi, continuă:

— Dați-mi două zile să mă hotărăsc. Trebuie să mă gândesc la asta...

Când ei refuzară să se mişte, glasul ei deveni mai tăios.

— Nu mai stați aici să-mi faceți ochi dulci! Trebuie să aveți ceva de făcut... Un lucru e sigur: n-o să mă mărit niciodată cu un bărbat leneş!

Atât Liet cât şi Warrick aproape că se împiedicară repezindu-se să-şi găsească ceva de făcut, care să arate important.

*

După o aşteptare de două zile lungi, ucigătoare, Liet descoperi în camera lui un bilet împăturit. Aproape că rupse hârtia de mirodenie deschizând-o, cu inima bătând şi în acelaşi timp făcându-i-se cât un purice; dacă Faroula l-ar fi ales pe el, n-ar fi venit să-i spună asta cu gura ei? Dar, pe măsură ce ochii descifrau cuvintele scrise de ea, respirația îi deveni rece şi precipitată.

„Aştept în îndepărtata Grotă a Păsărilor. Mă voi dărui aceluia care ajunge la mine primul..."

Asta era tot ce scria pe bilet. Liet îl privi fix pentru câteva clipe, apoi o luă la fugă pe coridoarele sietchului, până la locuința lui Warrick. Trase deoparte perdeaua de la intrare şi-şi zări prietenul împachetând frenetic un rucsac şi un fremkit.

— A lansat o provocare *mihna*, zise Warrick peste umăr.

Se uitară unul la altul, încremeniți pentru o clipă, privindu-se în ochi.

Apoi Liet se răsuci şi o luă la fugă înapoi către camera lui. Înțelegea prea bine ce avea de făcut.

Era o întrecere.

53

Este posibil să devii îmbătat de revoltă de dragul revoltei.

DOMINIC VERNIUS, Memorii de pe Ecaz

Nici măcar doi ani în groapa cu sclavi a Harkonnenilor nu frânseseră spiritul lui Gurney Halleck. Paznicii îl socoteau un prizonier dificil, iar el purta acest lucru ca pe un titlu de onoare.

Deşi bătut şi luat la pumni cu regularitate, cu pielea învinețită şi carnea ciopârțită, Gurney se refăcea întotdeauna. Ajunsese să cunoască bine interiorul infirmeriei, să înțeleagă metodele miraculos de rapide prin care doctorul reuşea să peticească rănile, în aşa fel încât sclavii să poată munci din nou.

După capturarea sa la casa de plăceri, fusese aruncat în minele de obsidian şi în gropile unde se făcea şlefuirea, unde fusese silit să lucreze mai mult decât în cele mai rele zile de săpat şanțuri pentru tuberculii de krall. Cu toate acestea, Gurney nu ducea lipsa muncii mai uşoare. Măcar va muri ştiind că încercase să lupte!

Harkonnenii nu-şi băteau capul să întrebe cine era sau de ce ajunsese aici; nu-l priveau decât ca pe încă un trup în funcțiune care să îndeplinească diferite sarcini. Paznicii credeau că l-au îngenuncheat, şi nimic altceva nu mai conta pentru ei...

La început, Gurney fusese trimis pe pantele Muntelui de Abanos unde, împreună cu colegii lui de echipă, folosea blastere sonice şi pick-hammere cu laser pentru a sparge bucăți de obsidian albastru — o substanță translucidă care părea să absoarbă lumina din aer. Gurney şi ceilalți muncitori erau legați laolaltă cu cătuşe care puteau scoate fibre shiga şi le puteau răni membrele dacă se zbăteau...

Echipa de lucru urca pe potecile înguste ale muntelui, în diminețile înghețate, şi muncea de-a lungul întregii zile, în soarele necruțător. Cel puțin o dată pe săptămână, unii dintre sclavi erau ucişi sau schilodiți de căderile de sticlă vulcanică. Supraveghetorilor şi paznicilor nu le păsa. Din când în când, făceau pur şi simplu noi raiduri pe Giedi Prime ca să culeagă alți sclavi...

Supraviețuind schimburilor de pe munte, Gurney fu transferat la un post de lucru din gropile unde se făcea prelucrarea. Acolo se bălăcea în soluțiile emulsifiante ca să pregătească bucățile mici de obsidian pentru expediere. Purtând numai nişte pantaloni scurți şi groşi, muncea băgat până la brâu într-un lichid gelatinos, urât mirositor — un soi de leşie amestecată cu abraziv şi cu un component slab radioactiv, care activa sticla

vulcanică. Tratamentul făcea produsul finit să sclipească cu o irizare de albastru întunecat ca noaptea.

Ca o ironie amară, află că atât de rarul „obsidian albastru” era vândut numai de către negustorii de nestemate de pe Hagal. Deşi se presupunea că provine din minele bogate în cristale aflate chiar pe Hagal, sursa valorosului obsidian era un secret păzit cu multă grijă. Casa Harkonnen furnizase tot timpul sclipitoarea sticlă vulcanică, scoțând un preț frumuşel pentru resursele sale.

Trupul lui Gurney se acoperi de mici tăieturi şi julituri. Pielea neprotejată absorbea soluția respingătoare şi corozivă. Fără îndoială că avea să-l omoare în câțiva ani, însă oricum şansele sale de supraviețuire în gropile sclavilor erau mici. După ce Bheth fusese răpită, cu şase ani în urmă, renunțase la orice fel de planuri pe termen lung. Cu toate acestea, în timp ce înota prin lichid, alegând cioburile de obsidian ascuțite ca nişte pumnale, ținea fața ridicată către cer şi către orizont, în vreme ce restul sclavilor stătea cu ochii ațintiți în soluția mucilaginoasă.

Într-o dimineață, foarte devreme, supraveghetorul schimbului se urcă pe podiumul lui, cu filtre pentru miros în nări. Purta o tunică albastră, strâmtă, care-i scotea în evidență pieptul costeliv şi burta rotundă.

— Gata cu visatul cu ochii deschişi, voi de colo! Ascultați aici cu toții!

Ridică vocea şi Gurney auzi ceva ciudat în tonul cuvintelor.

— Un oaspete nobil vine să inspecteze activitățile noastre. Glossu Rabban, moştenitorul desemnat al baronului, ne va controla cotele şi probabil va cere mai multă muncă de la voi, viermi puturoşi! Azi întreceți-vă pe voi înşivă, pentru că mâine veți avea o vacanță cât timp veți sta aliniați la inspecție...

Supraveghetorul se încruntă.

— Şi să nu vă gândiți că asta nu e o mare cinste... Mă mir că Rabban este măcar dispus să vă suporte putoarea!

Gurney plecă pleoapele. Josnicul criminal Rabban venea aici? Începu să murmure un cântec numai pentru el, una dintre melodiile virulent satirice pe care le cântase la taverna din Dmitri înainte de primul atac Harkonnen:

Rabban, Rabban, bruta care zbiară,
Nici urmă de creier în capul lui, doar putregai.
Muşchii şi puterea lui
Îi fac să caşte pe un om inteligent.
Fără baron, ajunge la sapă de lemn!

Gurney nu se putu stăpâni să nu zâmbească, dar îşi ținu fața întoarsă de la supraveghetor. N-ar servi la nimic să-l lase pe acesta să observe amuzament pe chipul unui sclav...

Abia aştepta să-l vadă față în față pe butucănosul tiran!

*

Când Rabban şi escorta lui sosiră, duceau cu ei atâtea arme, încât Gurney fu nevoit să-şi rețină un chicotit. De ce se temea? O mână de prizonieri slăbiți de trudă, care fuseseră zdrobiți de ani de zile ca să se supună?

Paznicii activaseră miezul cătuşelor, astfel încât fibrele shiga, tăioase ca un brici, săpau în pielea încheieturilor, amintindu-le că la o smucitură bruscă puteau tăia carnea până la os. Legăturile perfecționate erau menite să mențină prizonierii cooperanți, sau chiar respectuoşi, în fața lui Rabban.

Bătrânul legat de Gurney avea nişte încheieturi atât de contorsionate, încât arăta ca o insectă. Părul îi cădea în smocuri şi tremura din cauza unor afecțiuni neurologice.

Nu înțelegea nimic din ceea ce se întâmpla în jurul lui. Gurney îl compătimea, întrebându-se dacă nu cumva asta ar putea fi şi soarta lui, într-o zi... dacă trăia atât!

Rabban purta o uniformă de piele neagră, căptuşită în aşa fel încât să-i scoată în evidență înfățişarea musculoasă şi umerii lați. Un grifon albastru al Casei Harkonnen îi împodobea partea stângă a pieptului. Cizmele lui negre erau lustruite ca oglinda, iar centura groasă era presărată cu ținte de alamă. Chipul lat al lui Rabban avea o tentă roşcată, ca şi cum l-ar fi ars soarele prea des, iar pe cap avea o cască neagră care lucea în lumina voalată a soarelui. La brâu avea atârnat un pistol cu săgeți, alături de încărcătoare cu ace suplimentare...

Un bici primejdios, din viță-de-cerneală, îi era agățat în talie; fără îndoială că Rabban profita de orice ocazie pentru a-l folosi. Fluidul roşu închis, din interiorul tulpinii de mult moarte, curgea ca sângele încă viu, făcând şuvițele țepoase să se răsucească şi să se curbeze din reflex. Seva — o substanță otrăvitoare care avea aplicații comerciale la coloranți şi vopsele — putea provoca dureri intense.

Rabban nu ținu discursuri monotone în fața sclavilor. Treaba lui nu era să-i inspire, ci doar să înspăimânte supraveghetorii ca să-i facă să stoarcă mărirea productivității. Văzuse deja operațiunile din gropile sclavilor şi acum se plimba de la un capăt la altul al şirului de prizonieri, fără a oferi nici o încurajare.

Conducătorul lucrărilor păşea în urma lui, pălăvrăgind cu o voce subțiată de filtrele pentru miros îndesate în nări.

— Am făcut tot posibilul ca să mărim eficiența, stăpâne Rabban. Îi hrănim cu minimum de alimente, cât să-i țină în funcțiune la cel mai înalt nivel de performanță. Hainele sunt ieftine, dar durabile. Durează ani de zile şi le putem refolosi când prizonierii mor...

Chipul împietrit al lui Rabban nu arăta nici un fel de plăcere.

— Am putea instala maşini, sugeră supraveghetorul de schimb, ca să facem unele dintre sarcinile de rutină. Asta ar îmbunătăți rezultatul.

Bărbatul solid se încruntă.

— Obiectivul nostru nu este doar de a îmbunătăți producția. Distrugerea acestor oameni este cel puțin la fel de importantă!

Se uită cu asprime la toți, chiar de lângă locul unde stăteau Gurney şi bătrânul cu membre de păianjen, care tremura. Ochii apropiați ai lui Rabban se fixară asupra pateticului prizonier.

Într-o singură mişcare fluidă, scoase pistolul cu săgeți şi trase o încărcătură direct în bătrân. Prizonierul abia avu timp să ridice mâinile într-un gest de apărare; jetul de ace argintii străpunse încheieturile mâinilor şi se înfipseră în inimă, făcându-l să se prăbuşească mort înainte să poată măcar să țipe.

— Oamenii slabi sunt o cheltuială inutilă de resurse!

Rabban se îndepărtă cu un pas.

Gurney n-avea timp să gândească sau să facă planuri, dar într-un impuls de o clipă văzu ce-ar putea face să riposteze. Îndesând o bucată din tunica durabilă a prizonierului mort în jurul propriilor lui încheieturi, pentru a împiedica fibrele să-i taie pielea, Gurney se ridică răcnind, smucindu-se din toată puterea. Fibrele shiga înăbuşite cu cârpe săpau şi tăiau în încheietura înfăşurată şi ciopârțeau ce mai rămăsese din mâna sfâşiată, aproape retezată a mortului.

Folosind una dintre mâinile desprinse de trup ale prizonierului mort ca pe o manivelă, se aruncă spre uluitul Rabban, apucând fibra shiga ca pe un ştreang subțire ca o lamă. Înainte ca Gurney să poată tăia jugulara bărbatului corpolent, Rabban se dădu la o parte cu o viteză surprinzătoare. Gurney îşi pierdu echilibrul, reuşind doar să azvârle pistolul cu săgeți din cealaltă mână a bărbatului.

Supraveghetorul de schimb țipă şi se trase înapoi. Rabban, văzându-se fără pistol, pocni din biciul de viță-de-cerneală, lovindu-l pe Gurney peste față, pe obraz şi pe maxilar, ratând de puțin ochiul cu una dintre şuvițele cu ghimpi.

Gurney nu-şi imaginase niciodată că un bici poate să doară atât de mult, însă pe măsură ce tăieturile arzătoare îi erau recepționate de nervi, seva roşie începea să roadă ca un acid puternic. Capul îi explodă într-o nová de durere care-i săpă prin craniu, până în miezul minții sale. Scăpă mâna încă sângerândă a bătrânului, lăsând-o să atârne de propria lui mână, în legătura de fibră shiga.

Gurney se rostogoli înapoi. Paznicii din apropiere se repeziră spre el; ceilalți prizonieri se dădură deoparte îngroziți, eliberând o zonă largă. Paznicii îl înconjurară ca să-l ucidă, însă Rabban îşi ridică mâna lată ca să-i oprească.

Zvârcolindu-se, Gurney simți doar durerea viței-de-cerneală pe obraz şi pe gât, în timp ce chipul lui Rabban ardea în mintea lui. Putea fi măcelărit în curând — însă deocamdată, cel puțin, putea să se cramponeze de ura lui pentru acest... acest *Harkonnen*!

— Cine-i omul ăsta? De ce e aici, şi de ce m-a atacat?

Rabban se încruntă către supraveghetor, care îşi drese glasul.

— Eu... ăă... trebuie să verific dosarele, stăpâne!

— Atunci, verifică dosarele! Află de unde-a venit!

Rabban afişă un surâs pe buzele lui groase.

— Şi vezi dacă mai are familie în viață...

Gurney rechemă în minte cuvintele insipide ale cântecului său sarcastic: *Rabban, Rabban, bruta care zbiară...*

Dar când ridică ochii către fața lătăreață, slută, a nepotului baronului, îşi dădu seama că Glossu Rabban va fi cel care va râde la urmă...

54

Ce este fiecare om, dacă nu o amintire pentru cei care vin după el?

Ducele Leto Atreides

Într-o seară, ducele Leto şi concubina lui strigaseră unul la altul mai mult de o oră, iar Thufir Hawat era neliniştit. Stătea în aripa ducală, chiar în sala în care dădea uşa închisă a dormitorului lui Leto. Dacă ieşea vreunul dintre ei, Hawat putea să se strecoare pe unul dintre coridoarele laterale care străbăteau castelul ca într-un fagure. Nimeni nu cunoştea culoarele secundare şi trecerile secrete mai bine decât mentatul.

Ceva se sparse în dormitor. Vocea lui Kailea se înălță, acoperind tonurile mai grave, dar la fel de furioase, ale ducelui. Hawat nu auzea tot ce-şi spuneau... nici nu avea nevoie. În calitate de comandant al securității, era responsabil pentru bunăstarea personală a ducelui. Nu voia să se amestece, dar în atmosfera prezentă, principala lui preocupare era potențialul de violență dintre Leto şi concubina lui.

Ducele strigă, exasperat:

— N-am intenția să-mi petrec restul vieții certându-mă cu tine despre lucrurile care nu pot fi schimbate!

— Atunci de ce nu pui să fim omorâți, Victor şi cu mine? Asta ar fi cea mai bună soluție! Sau să ne trimiți undeva, într-un loc unde nu mai trebuie să te gândeşti la noi — cum ai făcut cu mama ta!

Hawat nu reuşi să audă răspunsul lui Leto, dar înțelegea prea bine de ce tânărul duce o exilase pe doamna Helena.

— Nu mai eşti bărbatul de care m-am îndrăgostit, Leto, continuă Kailea. E din cauza lui Jessica, nu-i aşa? Vrăjitoarea aia te-a sedus deja?

— Nu fi ridicolă. Într-un an şi jumătate de când e aici, n-am fost în patul ei niciodată — deşi aş avea toate drepturile s-o fac!

Urmară câteva momente de tăcere. Mentatul aştepta într-o stare de tensiune.

Kailea spuse, în sfârşit, cu un oftat sarcastic:

— Acelaşi vechi refren... Păstrarea Jessicăi aici e *doar politică*... Refuzul de a te însura cu mine e *doar politică*... Faptul că ascunzi implicarea ta în acțiunile lui Rhombur şi ale rebelilor de pe Ix e *doar politică*... M-am săturat de politica ta! Eşti la fel de intrigant ca oricine altcineva din imperiu!

— Nu sunt intrigant! Duşmanii mei sunt cei care complotează împotriva mea!

— Cuvintele unui adevărat paranoic... Acum înțeleg de ce nu te-ai însurat cu mine şi nu l-ai făcut pe Victor moştenitorul tău de drept. E un complot Harkonnen!

Tonul rezonabil al lui Leto se transformă în furie deschisă.

— Nu ți-am promis niciodată căsătoria, Kailea, dar de dragul tău nici măcar nu mi-am luat o altă concubină!

— Ce contează, dacă n-am să fiu niciodată soția ta?

Râsete înăbuşite subliniară disprețul din vorbele lui Kailea.

— „Fidelitatea" ta e doar încă un spectacol pe care-l dai ca să pari onorabil — *doar politică*!

Leto trase adânc aer în piept, ca şi cum cuvintele îl loviseră fizic.

— Poate că ai dreptate, încuviință el cu o voce la fel de înghețată ca iarna de pe Lankiveil. De ce-mi mai bat eu capul?

Uşa dormitorului se trânti de perete, iar Hawat se topi în umbră.

— Nu sunt nici cățeluşul tău, nici prost, Kailea — sunt *Ducele*!

Leto păşi de-a curmezişul sălii, bombănind şi înjurând. În spatele uşii întredeschise, Kailea începu să suspine. În curând o va chema pe Chiara, iar bătrâna dolofană o va consola de-a lungul nopții...

Rămânând în umbră, Hawat îşi urmă ducele de-a lungul unui coridor, apoi al altuia — până când Leto intră cu îndrăzneală în apartamentul Jessicăi, fără să bată.

*

Trezită într-o clipă, datorită antrenamentului Bene Gesserit, Jessica aprinse lumina de la un licuriglob albastru. Coconul de umbră se retrase din jurul ei.

Ducele Leto!

Stând în capul oaselor, în patul cu baldachin care aparținuse cu multă vreme în urmă Helenei Atreides, nu făcu nici o încercare să se acopere. Purta o cămaşă de noapte roz, de mătase *merh*, foarte decoltată. Un parfum slab de lavandă plutea în aer, de la un emițător de feromoni ascuns cu abilitate la îmbinarea plafonului cu peretele. În noaptea asta, ca întotdeauna, se pregătise cu grijă... în speranța că el va veni, în sfârşit!

— Stăpâne?

Văzu expresia lui tulburată, mânioasă, atunci când păşi în lumină.

— E totul în regulă?

Leto îşi aruncă în jur privirea cenuşie şi respiră adânc, încercând să-şi stăpânească adrenalina, să-şi controleze nesiguranța, hotărârea care se zbătea în el. Picături de transpirație îi acopereau sprâncenele. Jacheta neagră cu însemnele Atreides îi atârna într-o parte, ca şi cum ar fi tras-o în grabă pe umeri.

— Sunt aici numai din motive greşite, spuse el.

Jessica alunecă afară din pat şi-şi puse pe umeri o robă verde.

— Atunci trebuie să accept aceste motive şi să fiu recunoscătoare pentru ele. Să-ți aduc ceva? Cum pot să te ajut mai bine?

Deşi îl aşteptase atâtea luni, se simțea prea puțin triumfătoare — era doar îngrijorată văzându-l atât de nefericit...

Bărbatul înalt, cu trăsături de şoim, îşi scoase jacheta şi se aşeză pe marginea patului.

— Nu prea sunt în starea potrivită pentru a mă prezenta în fața unei doamne!

Mutându-se mai aproape de el, tânăra începu să-i maseze umerii.

— Eşti ducele, iar acesta e castelul tău. Te poți prezenta în orice fel doreşti...

Jessica îi atinse părul negru şi-şi plimbă senzual degetele peste tâmplele lui.

Ca şi cum ar fi revăzut un vis, el închise ochii, apoi îi redeschise brusc. Ea coborî cu degetul pe obrazul lui şi i-l puse pe buze, ca să-l împiedice să spună vreun cuvânt. Ochii ei verzi dansau...

— Starea ta este perfect acceptabilă pentru mine, domnule duce!

Când îl descheie la cămaşă, el oftă şi îi îngădui să-l tragă spre pat. Extenuat fizic şi mental, sfâşiat de sentimentul de vină, se întinse cu fața în jos pe aşternuturile care miroseau a petale de trandafir şi coriandru. I se părea că se scufundă în cearşafurile moi şi se lăsă să plutească...

Mâinile ei delicate alunecară pe pielea lui goală şi degetele începură să-i frământe muşchii încordați de pe spate, de parcă mai făcuse asta de o mie de ori până atunci. Pentru Jessica, era ca şi cum acest moment fusese menit de-o veşnicie, ca şi cum Leto era destinat să fie aici, cu ea.

În cele din urmă, ducele se rostogoli cu fața la ea. Când ochii li se întâlniră, Jessica văzu din nou flăcări în ei, doar că de data asta nu mocneau de furie. Şi nici nu păliră. O luă în brațe şi-şi apăsă buzele pe ale ei, într-un sărut lung, pasionat...

— Mă bucur că eşti aici, domnule duce, şopti ea, amintindu-şi toate metodele de seducție pe care le învățase în Comunitate, dar dându-şi seama şi de faptul că îi păsa cu adevărat de el, că era sinceră în ceea ce spunea.

— Nu trebuia să aştept atât, Jessica! răspunse el.

*

În timp ce plângea, Kailea simțea mai degrabă furie din cauza propriului ei eşec, decât tristețe la gândul că Leto îi alunecă printre degete. O dezamăgise atât de mult — Chiara îi amintea iarăşi şi iarăşi de valoarea ei, de originea ei nobilă, de viitorul pe care-l merita... Kailea era disperată că toate aceste speranțe dispăruseră pentru vecie.

Casa Vernius nu murise de tot, iar supraviețuirea ei putea foarte bine să depindă de ea. Era mai puternică decât fratele ei, al cărui ajutor către rebeli abia dacă era ceva mai mult decât un vis. În adâncul ei, simțea o voință de fier: Casa Vernius va supraviețui doar prin eforturile ei şi, în ultimă instanță, prin linia de sânge a fiului ei, Victor!

Era hotărâtă să câştige pentru el un statut regal. Toată dragostea ei, toate visurile ei, se bazau pe soarta băiatului.

În cele din urmă, târziu în noaptea singuratică, căzu într-un somn agitat.

*

În săptămânile care urmară, ducele Leto o căută pe Jessica din ce în ce mai des şi începu s-o considere concubina lui. Uneori, venea în camera ei fără un cuvânt şi făcea dragoste cu ea cu o intensitate sălbatică. Apoi, satisfăcut, o ținea în brațe ore întregi şi vorbea.

Folosindu-şi talentele Bene Gesserit, Jessica îl studiase vreme de şaisprezece luni, instruindu-se singură în ceea ce privea Caladanul. Cunoştea dificultățile zilnice pe care le înfrunta Leto în conducerea unei planete întregi, în administrarea afacerilor unei

Case Mari, în preocuparea pentru problemele Landsraadului, în efortul de a ține pasul cu maşinațiunile politice şi diplomatice din imperiu...

Jessica ştia exact ce să spună, cum să-l sfătuiască fără să facă presiuni. Treptat, el ajunse să vadă în ea mai mult decât o simplă amantă...

Ea încerca să nu se gândească la Kailea ca la o rivală, însă cealaltă femeie greşise presându-l prea mult pe acest nobil mândru, încercând să-şi impună voința asupra lui. Ducele Leto Atreides nu era omul care să fie forțat să facă ceva!

El vorbea câteodată despre sentimentele sale din ce în ce mai aspre față de Kailea, pe când făcea împreună cu Jessica plimbări lungi pe poteca de pe faleză.

— E dreptul tău, stăpâne!

Tonul tinerei femei era blând ca o adiere de vară peste marea Caladanului.

— Însă pare atât de tristă... Aş vrea să putem face ceva pentru ea. Am fi putut fi prietene...

Leto se uită la ea cu un aer perplex, în timp ce vântul îi bătea în părul negru.

— Eşti mai bună decât ea, Jessica... Kailea nu simte decât venin pentru tine!

Ea văzuse durerea adâncă a femeii ixiene, lacrimile pe care încerca să le ascundă, privirile ucigătoare pe care i le arunca.

— Punctul tău de vedere ar putea fi deformat de împrejurări. De la căderea Casei Vernius, a avut o viață grea...

— Iar eu am încercat s-o îmbunătățesc! Mi-am riscat proprietățile familiei ca să-i pun în siguranță, pe ea şi pe Rhombur, când Casa lor a devenit renegată. I-am arătat toată considerația, dar ea vrea mereu mai mult...

— Cândva ai simțit afecțiune pentru ea, continuă Jessica. A dat naştere copilului tău...

El zâmbi cu căldură.

— Victor... ah, băiatul ăsta a făcut să merite fiecare moment petrecut cu mama lui!

Pentru câteva minute, rămase cu ochii ațintiți în largul mării, fără să spună nici un cuvânt.

— Eşti mai înțeleaptă decât anii tăi, Jessica. Poate că am să mai încerc o dată...

Nu ştia ce-o apucase, şi regretă că-l trimisese înapoi la Kailea... Mohiam ar fi pedepsit-o aspru pentru asta. Dar cum putea să nu-l încurajeze să aibă gânduri bune despre mama fiului său, o femeie pe care-o iubise? În ciuda antrenamentului ei Bene Gesserit, care-i cerea să-şi țină strâns în frâu pasiunile, Jessica se simțea devenind profund ataşată. Poate prea profund...

Însă ea mai avea în aceeaşi măsură şi un alt ataşament, unul care apăruse mult mai devreme în viața ei. Cu abilitățile ei de reproducere Bene Gesserit, ar fi putut manipula sperma lui Leto şi ovulele ei încă din prima lor noapte împreună, concepând astfel fiica pe care superioarele ei o instruiseră s-o producă. Atunci de ce nu făcuse aşa cum i se ordonase? De ce întârzia?

Jessica se simțea răvăşită pe dinăuntru, când se gândea la asta. Două forțe interioare se luptau pentru control. Era limpede că Bene Gesserit-ul era de o parte, o prezență şoptită care insista să-şi îndeplinească obligațiile, jurămintele. Dar ce i se opunea? Nu era Leto însuşi. Nu, era ceva mult mai vast şi mai semnificativ decât dragostea a doi oameni într-un univers infinit...

Însă nu avea nici o idee despre ce-ar putea fi.

*

În ziua următoare, Leto o vizită pe Kailea în apartamentul din turn unde ea îşi petrecea cea mai mare parte a timpului, lărgind prăpastia dintre ei. Când intră, femeia se întoarse, gata să izbucnească de furie, dar el se lăsă într-un fotoliu din apropiere.

— Îmi pare rău că vedem lucrurile atât de diferit, Kailea...

Îi luă cu hotărâre mâna într-a lui.

— Nu mă pot răzgândi în privința căsătoriei, dar asta nu înseamnă că nu țin la tine...

Ea se trase înapoi, dintr-o dată bănuitoare.

— Ce s-a-ntâmplat? Te-a dat Jessica afară din patul ei?

— Câtuşi de puțin!

Leto se gândi să-i spună lui Kailea ce spusese cealaltă femeie, dar se răzgândi. Dacă ea ar fi crezut că Jessica e în spatele încercării lui, n-ar mai fi acceptat nimic.

— Am aranjat să-ți trimit un dar, Kailea...

În ciuda supărarii, ea se lumină; trecuse multă vreme de când Leto nu-i mai adusese fleacuri costisitoare.

— Ce e? Bijuterii?

Kailea întinse mâna spre buzunarul jachetei lui, unde avea obiceiul să ascundă inele, broşe, brățări şi coliere pentru ea; la începutul relației lor, o punea să-l caute prin buzunarele de la haine după podoabe, un joc care se transforma deseori în preludiu.

— De data asta nu, răspunse Leto cu un zâmbet dulce-amărui. Eşti obişnuită cu o reşedință de familie mult mai elegantă decât castelul meu auster. Îți aminteşti sala de bal din Marele Palat de pe Ix, cu pereții indigo?

Kailea se uită la el încurcată.

— Da, obsidian albastru, atât de rar — n-am mai văzut aşa ceva de ani de zile.

Vocea ei deveni nostalgică şi distantă.

— Îmi aduc aminte că, pe vremea când eram copil, mă îmbrăcam cu rochia de bal şi mă uitam la pereții translucizi. Straturile aşternute peste alte straturi făceau imaginile să arate ca nişte stafii. Lumina candelabrelor strălucea ca stelele din galaxie...

— M-am hotărât să acopăr pereții cu obsidian albastru, în sala de bal a castelului Caladan, anunță Leto, şi de asemenea şi aici, în camerele tale. Toată lumea va şti că am făcut-o doar pentru tine!

Kailea nu ştia ce să creadă.

— Asta e ca să-ți împaci conştiința? îl provocă ea, voind să vadă dacă îndrăzneşte s-o contrazică. Crezi că-i aşa de uşor?

El dădu încet din cap.

— Am trecut peste supărare, Kailea, şi simt numai afecțiune pentru tine. Obsidianul tău albastru a fost deja comandat la un negustor de pe Hagal, deşi va avea nevoie de câteva luni să ajungă.

Porni către uşă, apoi se opri. Kailea rămase tăcută, apoi, în sfârşit, trase adânc aer în piept, ca şi cum trebuia să facă un mare efort să vorbească.

— Mulțumesc, spuse ea, când el ieşi pe uşă.

55

Un bărbat poate lupta cu cel mai mare duşman, poate face cea mai lungă călătorie, poate supraviețui celei mai cumplite răni — şi să fie totuşi neajutorat în mâinile femeii pe care o iubeşte!

Înțelepciunea zensunnită a migrațiilor

Cu răsuflarea tăiată de nerăbdare, Liet-Kynes se sili să se mişte metodic, să nu facă nici o greşeală. Deşi tulburat de gândul de a alerga pentru mâna lui Faroula, dacă nu se pregătea cum se cuvine pentru provocarea *mihna*, îşi putea găsi moartea în loc de o soție.

Cu inima bătându-i puternic, se îmbrăcă în distrai, potrivindu-l în aşa fel încât să rețină fiecare picătură de umezeală, controlându-i toate legăturile şi izolațiile. Îşi strânse rucsacul, inclusiv apa şi mâncarea de rezervă, şi inventarie pe îndelete obiectele din

fremkit: distilcort, paracompas, manual, hărți, nisipompă, unelte de consolidat nisipul, pumnal, binoclu, trusă de reparații... În cele din urmă, Liet adună cârligele de strunit şi toboşarii de care avea nevoie ca să cheme un vierme, pentru călătoria prin Marele Şes şi Ergul Habbanya până la Creasta Habbanya.

Grota Păsărilor era un loc de popas izolat al fremenilor care călătoreau, pentru aceia care nu aveau un sietch permanent. Faroula trebuie să fi plecat cu două zile în urmă, chemându-şi propriul vierme, aşa cum puține femei fremene puteau face. Ştiuse că peştera va fi goală. Va sta acolo aşteptându-l pe Liet... sau pe Warrick — oricare ajungea primul!

Liet se agita de colo colo prin camera vecină cu încăperile părinților săi. Mama lui auzi mişcările frenetice la o oră atât de târzie şi dădu draperiile deoparte.

— De ce te pregăteşti de drum, fiule?

Liet se uită la ea.

— Mamă, plec să-mi câştig o soție!

Frieth zâmbi, buzele ei subțiri ridicându-se pe chipul bronzat şi bătătorit de vreme.

— Aşa deci... Faroula a lansat provocarea!

— Da, şi trebuie să mă grăbesc.

Cu degete iuți, îndemânatice, Frieth îi mai verifică o dată legăturile distraiului şi-i prinse fremkitul pe spate, în timp ce Liet despăturea harta imprimată pe hârtie de mirodenie, ca să revadă geografia cunoscută doar fremenilor. Studie topografia deşertului, aflorimentele de piatră, bazinele sărate... Înregistrările meteorologice arătau unde era mai probabil să lovească vânturile şi furtunile.

Warrick avea un avans, ştia asta, însă impetuosul său prieten nu-şi va fi luat atâtea precauții. Warrick se va repezi să răspundă provocării şi se va baza pe instinctele lui de fremen. Însă problemele neaşteptate cereau timp şi resurse pentru a fi rezolvate, iar Liet investea aceste câteva minute în plus ca să economisească timp mai târziu.

Mama lui îl sărută scurt pe obraz.

— Aminteşte-ți, deşertul nu ți-e nici prieten, nici duşman... e pur şi simplu un obstacol. Foloseşte-l în avantajul tău!

— Da, mamă. Warrick ştie şi el asta...

Pardot Kynes nu era de găsit nicăieri... dar, pe de altă parte, rareori era de găsit. Liet putea să plece şi să se şi întoarcă la sietchul Scutului Roşu, înainte ca planetologul să înțeleagă măcar importanța întrecerii fiului său.

Când ieşi pe uşile sigilate contra pierderii de umezeală ale sietchului şi se opri pe coasta accidentată, Liet evaluă priveliştea nisipurilor întinse, luminate de lunile abia răsărite. Putea auzi în depărtare bătaia regulată a unui toboşar...

Warrick era deja acolo.

Liet se grăbi să coboare poteca abruptă care ducea în largul bazinului, dar se opri din nou. Viermii de nisip aveau teritorii întinse, bine definite, pe care le apărau cu înverşunare. Warrick chema deja unul dintre monştrii uriaşi, şi avea să treacă multă vreme până când Liet avea să poată momi un al doilea vierme, în aceeaşi zonă.

Ştiind asta, urcă în schimb şi mai sus, traversă culmea şi coborî pe cealaltă parte a lanțului muntos, croindu-şi drum către un bazin puțin adânc. Liet spera că va putea chema un făuritor bun acolo, mai bun decât cel obținut de prietenul său.

În timp ce cobora panta accidentată, ținându-se cu mâinile şi picioarele, Liet cercetă peisajul din fața lui şi găsi o dună lungă care mărginea deşertul deschis. Era un loc bun de aşteptat. Plantă un toboşar la poalele dunei şi-i dădu drumul fără întârziere. Avea câteva minute să-şi taie drum prin nisipul afânat până în spatele dunei. În întuneric, va fi greu să vadă dârele de semn de vierme care se apropiau.

Ascultând *bum-bum-bum*-ul dispozitivului, scoase uneltele din kit, întinse țepuşele telescopice flexibile de îmboldit şi cârligele de strunit, apoi legă țepuşele la spate. De

fiecare dată până acum, când chemase viermi, avusese ajutoare, oameni care urmăreau semnele de vierme, care să-l sprijine dacă apăreau greutăți. Dar pentru această întrecere, Liet-Kynes trebuia să facă totul singur. Execută fiecare etapă potrivit cu ritualul familiar. Îşi strânse crampoanele la bocanci, scoase frânghiile — şi se ghemui să aştepte...

Pe partea cealaltă a crestei, Warrick probabil încălecase deja şi gonea peste Marele Şes. Liet spera că poate recupera timpul pierdut. Îi va lua două, poate trei zile să ajungă la Grota Păsărilor... şi se puteau întâmpla multe în timpul ăsta!

Înfipse vârfurile degetelor în nisip şi rămase absolut nemişcat. Era o noapte fără vânt, fără nici un sunet în afară de toboşar, până când auzi în sfârşit foşnetul ca de electricitate statică al nisipului în mişcare, huruitul unui leviatan adânc sub dune, atras de bătaia ritmică a toboşarului. Viermele veni din ce în ce mai aproape, având în față o coamă de nisip.

— Shai-Hulud a trimis un făuritor mare, remarcă Liet cu un oftat lung.

Viermele descrise un cerc către toboşar. Spinarea lui uriaşă, segmentată, se ridica mult deasupra nisipului, încrustată cu sfărâmături; şanțurile late arătau ca nişte canioane.

Liet încremeni de uimire, apoi se târî pe nisipul alunecos, ținând cârligele de strunit în ambele mâini. Chiar şi prin filtrele nazale ale distraiului, simțea mirosul de sulf, de piatră arsă şi esterii puternici, înțepători, ai melanjului, care emanau de la vierme.

Alergă cât putu de repede în timp ce monstrul înghițea toboşarul. Înainte ca viermele să se poată scufunda din nou, Liet lansă cu putere unul dintre cârligele de strunit, fixând capătul lui sclipitor pe marginea din față a unui segment inelar. Trase cu toată puterea, desfăcând segmentul pentru a expune carnea rozalie, prea delicată pentru a atinge nisipul abraziv. Apoi se ținu bine...

Evitând iritarea rănii usturătoare, viermele se rostogoli cu ea în sus, ridicându-l şi pe Liet. El întinse şi cealaltă mână, agățând un al doilea cârlig şi înfigându-l mai adânc de-a lungul segmentului. Trase din nou, pentru a lărgi deschizătura.

Viermele se înălță într-o mişcare reflexă, apărându-se de această nouă sâcâială.

În mod normal, alți călăreți fremeni ar fi deschis mai multe segmente inelare, dar Liet era singur. Băgându-şi crampoanele în carnea dură a lui Shai-Hulud, urcă în continuare, apoi plantă depărtătoare ca să țină segmentul deschis. Viermele se ridică din nisip, iar Liet lovi uşor cu prima țepuşă ca să facă viermele să cotească şi să se îndrepte spre câmpia întinsă a Marelui Şes.

Liet apucă funiile, termină de plantat cârligele şi în sfârşit stătu să se uite în urmă, la arcul sinuos al viermelui. Făuritorul era imens! În jurul lui plutea un aer de demnitate, un sentiment de antichitate măreață, care mergea până la rădăcinile planetei înseşi. Nu mai văzuse niciodată o asemenea creatură. O putea călări multă vreme, cu viteză mare.

Ar putea avea chiar o şansă să-l întreacă pe Warrick...

Viermele lui goni deasupra nisipurilor mişcătoare pe când cele două luni urcau mai sus pe cer. Liet îşi verifică drumul folosind stelele şi constelațiile, urmând modelul de coadă de şoarece cunoscut sub numele de Muad'Dib, „cel ce arată calea", astfel încât îşi cunoştea mereu direcția.

Se intersectă cu dâra vălurită a ceea ce ar fi putut fi un alt mare făuritor tăindu-şi calea prin Marele Şes — probabil chiar viermele lui Warrick, din moment ce Shai-Hulud rareori călătorea pe la suprafață dacă nu era provocat. Liet spera ca norocul să fie de partea sa.

După multe ore, cursa căpătă o familiaritate monotonă şi îl cuprinse somnolența. Ar fi putut moțăi dacă se lega strâns de vierme, dar nu îndrăznea. Trebuia să rămână treaz ca să dirijeze leviatanul. Dacă Shai-Hulud se abătea de la cursul direct, Liet ar fi pierdut timp — şi nu-şi mai putea permite asta.

Călări monstrul toată noaptea, până când nuanța ca de lămâie a zorilor coloră cerul indigo, alungând stelele. Rămase cu atenția trează, căutând toptere ale patrulelor Harkonnen, deşi se îndoia că ar veni atât de departe sub linia de şaizeci de grade.

Îşi continuă drumul toată dimineața, până când, în momentul cel mai fierbinte al zilei, enormul vierme tremură, se zvârcoli şi rezistă oricărei încercări de a-l face să meargă mai departe. Era gata să se prăbuşească extenuat... Liet nu îndrăznea să-l forțeze mai mult. Viermii puteau fi călăriți până la moarte, şi asta chiar era de rău augur!

Cârmi animalul lung, târâtor, către un arhipelag de piatră. Eliberând cârligele şi depărtătoarele, alergă de-a lungul segmentelor inelare şi sări la adăpost cu câteva secunde înainte ca viermele să se scufunde în nisip, huruind. Liet țâşni către stâncile scunde, singura pată de culoare închisă în monotonia de alb, cafeniu şi galben — o baricadă care separa un bazin uriaş de un altul...

Se ghemui sub o pătură camuflată, care reflecta căldura, şi potrivi un ceas din fremkit să-l trezească, pentru a-şi îngădui o oră întreagă de somn. Deşi instinctele şi simțurile exterioare îi rămâneau treze, dormi adânc, recăpătându-şi energia.

Când se trezi, se cățără peste bariera de stânci, către marginea întinsului Erg Habbanya. Acolo, Liet plantă al doilea toboşar şi chemă al doilea vierme — unul mult mai mic, dar o creatură formidabilă totuşi, care avea să-l ducă mai departe în călătoria lui. Călări toată după-amiaza...

Către amurg, ochii ageri ai lui Liet prinseră o nuanță slabă pe laturile umbrite ale dunelor, un verde-cenuşiu palid, acolo unde lujerele de iarbă îşi țeseau rădăcinile pentru a stabiliza nisipurile mişcătoare. Fremenii puseseră aici semințe şi le hrăniseră. Chiar dacă numai una dintr-o mie germina şi supraviețuia destul pentru a se reproduce, tatăl lui făcea progrese. Dune va fi iarăşi verde, cândva!

În zgomotul continuu, hipnotic, al deplasării viermelui, ceas după ceas, îl putea auzi pe tatăl lui ținând prelegeri: „Fixează nisipul şi-i vei lua vântului una dintre cele mai importante arme. În unele centuri climaterice ale planetei, vânturile nu depăşesc o sută de kilometri pe oră. Numim aceste locuri *puncte de risc minim*. Plantațiile pe partea opusă vântului vor întări dunele, creând bariere din ce în ce mai lungi şi mărind suprafața zonelor de risc minim. În acest fel, putem realiza încă un mic pas către scopul nostru aici."

Pe jumătate adormit, Liet scutură din cap. *Nici măcar aici, complet singur în acest pustiu fără capăt, nu pot scăpa de glasul marelui om... de visurile, de prelegerile lui!*

Dar Liet mai avea de mers ore întregi. Nu-l văzuse încă pe Warrick, dar ştia că erau multe drumuri prin pustiu. Nu se domoli şi nu micşoră viteza. În cele din urmă, zări în depărtare o pată întunecată, tremurătoare, pe linia orizontului: creasta Habbanya, unde se afla Grota Păsărilor.

*

Warrick lăsă în urmă ultimul său vierme şi alergă cu energie reînnoită în sus pe stânci, folosindu-şi mâinile şi ghetele *temag* ca să urce pe o cale nemarcată. Stâncile erau negre-verzui şi ocru-roşcat, încinse şi roase de furtunile aspre de pe Arrakis. Nisipurile ridicate de vânt scobiseră suprafața stâncilor, lăsând ciupituri şi spărturi. Nu putea vedea intrarea peşterii din locul unde se afla — nici nu trebuia s-o vadă, din moment ce fremenii nu puteau risca s-o descopere ochi străini.

Călătorise bine şi chemase viermi buni. Nu se odihnise nici o clipă, simțind nevoia să ajungă primul la Faroula, să-i ceară mâna... dar şi să-l depăşească pe prietenul său, Liet. Avea să fie o poveste frumoasă pentru nepoții lor. Deja, sietchurile fremene vorbeau despre marea cursă cu viermi, despre cum lansase Faroula o provocare atât de neobişnuită pentru *ahal*-ul ei.

Warrick se cățără punând mână după mână, găsind prize pentru picioare şi pentru degete, până când ajunse pe un prag. În apropierea deschizăturii camuflate, găsi o urmă de picior îngustă, ştearsă, de la o gheată de femeie. A lui Faroula, fără îndoială. Nici un fremen n-ar fi lăsat un asemenea semn din întâmplare; ea intenționase să lase această urmă. Era mesajul ei că era acolo, aşteptând.

Warrick ezită, trase aer în piept. Fusese o călătorie lungă, şi spera că Liet e în siguranță. Fratele lui de sânge putea să se apropie chiar acum, din moment ce stânci înalte blocau vederea lui Warrick spre deşertul înconjurător. Nu voia să-şi piardă prietenul, nici măcar pentru această femeie. Spera fierbinte că nu va avea loc o luptă.

Dar tot voia să fie primul...

Warrick păşi în Grota Păsărilor, apărând ca o siluetă clară lângă marginea intrării. În interiorul cavernei aspre de piatră, umbra îl orbea. În cele din urmă, auzi o voce de femeie, cuvinte mătăsoase plutind de-a lungul pereților peşterii.

— Era şi timpul, spuse Faroula. Te aşteptam...

Nu-i spuse numele, şi pentru o clipă Warrick rămase nemişcat. Apoi Faroula veni către el, cu chipul de spiriduş, cu mâinile şi picioarele lungi, subțiri şi puternice. Ochii imenşi păreau să-l sfredelească. Mirosea a ierburi dulci şi a parfumuri puternice, altele decât melanjul.

— Bine-ai venit, Warrick... soțul meu!

Luându-i mâna, îl conduse mai adânc în peşteră.

Nervos, luptându-se să găsească vorbele potrivite, Warrick înălță capul şi scoase filtrele distraiului din nări, în timp ce Faroula muncea la legăturile bocancilor.

— Aici răscumpăr zălogul pe care l-ai dat, spuse el, folosind cuvintele rituale ale ceremoniei fremene a căsătoriei. Torn apă dulce peste tine, în acest loc fără vânt!

Faroula preluă fraza următoare.

— Nimic în afară de viață nu va domni între noi...

Warrick se aplecă mai mult.

— Vei trăi într-un palat, dragostea mea...

— Duşmanii tăi se vor prăbuşi nimiciți, îi promise ea.

— Fără îndoială, te cunosc bine.

— Într-adevăr, bine...

Apoi vorbiră împreună, la unison.

— Vom merge împreună pe acest drum pe care dragostea mea l-a deschis pentru tine.

La sfârşitul binecuvântării şi al rugăciunii, îşi zâmbiră unul altuia. Naibul Heinar avea să săvârşească o ceremonie oficială când se vor întoarce la sietchul Scutului Roşu, dar în ochii lui Dumnezeu şi în inimile lor, Warrick şi Faroula deveniseră căsătoriți. Se priviră în ochi pentru mult timp, înainte să se retragă mai adânc în întunericul răcoros al peşterii.

*

Liet sosi gâfâind, cu ghetele împrăştiind pietricelele de-a lungul potecii, în timp ce urca spre intrarea grotei — doar ca să se oprească auzind înăuntru mişcare, voci. Speră să fie doar o însoțitoare pe care s-o fi adus Faroula, poate o servitoare, sau o prietenă... până când recunoscu a doua voce ca fiind a unui bărbat.

Warrick!

Îi auzi terminând rugăciunea de nuntă şi ştiu că, potrivit tradiției, erau căsătoriți şi ea era acum soția prietenului său. Indiferent cât de mult tânjise Liet după Faroula, în ciuda dorinței pe care şi-o pusese la vederea misterioasei întinderi albe *Biyan*, acum era pierdută pentru el.

În tăcere, se întoarse şi părăsi pragul, aşezându-se în umbra stâncilor, la adăpost de soare. Warrick era prietenul lui, iar el acceptă înfrângerea cu grație şi în taină, dar cu cea mai adâncă tristețe pe care şi-o putea imagina. Îi va lua timp şi putere să treacă peste asta.

Liet-Kynes aşteptă o oră, cu ochii ațintiți în largul deşertului. Apoi, fără să îndrăznească să intre în peşteră, coborî înapoi în nisip şi chemă un vierme care să-l ducă acasă.

56

Liderii politici de multe ori nu recunosc foloasele practice ale imaginației şi ideile noi, inovatoare, până când asemenea modele nu le sunt vârâte sub nas cu mâini însângerate.

PRINȚUL RAPHAEL CORRINO, Discursuri despre conducere într-un Imperiu Galactic

În locul unde se construiau transspațiale, în cavernele adânci de pe Ix, licurigloburile aruncau umbre viu colorate şi reflexe aprinse asupra grinzilor. Bârnele sclipeau prin norul de fum caustic scos de sudura arsă şi aliajele topite. Şefii strigau ordine; plăci structurale se izbeau unele de altele, cu un zgomot care se răsfrângea de pereții de stâncă.

Muncitorii asupriți lucrau cât mai puțin posibil, întârziind avansul şi micşorând profiturile invadatorilor tleilaxu. Chiar şi la luni de zile după ce începuse construcția, transspațialul model vechi nu progresase dincolo de un schelet schematic...

Deghizat, C'tair se alăturase echipei de constructori, sudând grinzi şi bare de susținere pentru a consolida peştera hală-de-construcții. Astăzi însă, avea nevoie să iasă în marea grotă, acolo unde se putea zări cerul artificial deasupra capului.

Acolo unde putea să vadă ultimul pas al planului său disperat...

După marea serie de explozii pe care el şi cu Miral le puseseră la cale cu doi ani în urmă, Maeştrii deveniseră încă şi mai tiranici, dar ixienii erau imuni la noi greutăți. În schimb, exemplul celor doi luptători din rezistență dăduse poporului lor puterea să îndure. Suficienți „rebeli", acționând singuri sau în grupuri mici, cu destulă hotărâre, constituiau o armată formidabilă — şi era o forță de luptă pe care nici un fel de represiune n-o putea opri.

Izolat şi necunoscător al situației din interiorul Ix-ului, prințul Rhombur continua să trimită explozivi şi alte provizii pentru rezistență, dar numai un mic transport suplimentar îşi găsi drumul spre C'tair şi Miral. Maeştrii deschideau şi inspectau fiecare container. Muncitorii de la canionul-port de intrare se schimbaseră, iar piloții de nave fuseseră înlocuiți. Toate contactele clandestine ale lui C'tair erau acum pierdute; devenise din nou izolat...

Cu toate acestea, Miral şi cu el prinseseră curaj să vadă, pe ici pe colo, câte-o fereastră spartă, transporturi interne distruse şi productivitatea muncii micşorată într-un ritm încă şi mai mare decât cel deja ruşinos de până acum. Chiar cu o săptămână în urmă, un om care n-avea nici o legătură cu politica şi care nu atrăsese niciodată atenția asupra lui, fusese prins pictând litere în culori țipătoare pe toată lungimea unui coridor foarte circulat: MOARTE LIMORCILOR TLEILAXU!

Acum, C'tair o coti pe o pasarelă îngustă, de-a lungul unor grinzi încrucişate, ajungând la o platformă mobilă de unde luă un aparat sonic de sudură. Cu ajutorul platformei, urcă până în vârful scheletului transspațialului şi privi în lungul grotei lungi de kilometri. Sub el, capsulele de supraveghere evitau schelele şi urmăreau echipele de lucru sub luminile cavernei. Ceilalți din grupa lui de constructori îşi continuau sarcinile, fără să-şi dea seama de ceea ce avea să se întâmple. Un sudor în salopetă se mută

mai aproape de C'tair; cu o privire rapidă cu coada ochiului, observă că era Miral, deghizată la rândul ei. Vor vedea asta împreună...

De acum, în orice clipă.

Holoproiectoarele înfipte în cerul artificial pâlpâiră; norii din lumea natală tleilaxu erau presărați cu insule de zgârie-nori care atârnau, sclipind din cauza luminilor aprinse. Cândva, aceste clădiri păreau stalactite de cristal; acum, structurile din poveşti arătau ca nişte dinți bătrâni şi sparți, înfipți în piatra scoarței ixiene.

Cu Miral stând lângă el, C'tair se aşează pe grindă, ascultând sunetele de ciocan ale construcției, care se răsfrângeau în mici ecouri. Privi în sus, aidoma unui lup din vechime uitându-se la lună. *Aşteptând.*

Apoi imaginea iluzorie a cerului se mişcă, se deformă şi-şi schimbă culoarea, ca şi cum norii străini se adunau într-o falsă furtună. Holoproiectoarele clipiră şi schimbară imaginea, proiectând una complet diferită, luată de pe îndepărtatul Caladan. Prim-planul unui chip umplu cerul ca un cap de zeu gigantic.

Rhombur se schimbase mult în cei optsprezece ani de exil. Arăta mult mai matur, mai maiestuos, cu o nuanță de duritate în privire şi cu mai multă hotărâre în vocea gravă.

— Sunt prințul Rhombur Vernius! tună imaginea, şi toată lumea ridică ochii, cu fălcile căscate de uimire. Avea gura la fel de mare ca o fregată a Ghildei, iar buzele lui se deschideau şi se închideau pentru a lăsa să iasă cuvintele ca nişte porunci din ceruri.

— Sunt conducătorul legitim al planetei Ix şi mă voi întoarce să vă conduc spre eliberarea de suferință!

Suspine şi urale erupseră din piepturile tuturor ixienilor. De pe platforma lor, C'tair şi Miral îi văzură pe sardaukari învârtindu-se încurcați, iar pe comandantul Garon urlând la soldații lui să restabilească ordinea. În balcoanele de sus ieşiră Maeştrii tleilaxu, gesticulând. Paznicii se întorceau în fugă în clădirile administrative.

C'tair şi Miral savură momentul, îngăduindu-şi un schimb de zâmbete radioase.

— A făcut-o! zise ea, cuvinte pe care le auzi doar el, în confuzia din jurul lor.

Cei doi avuseseră nevoie de săptămâni întregi să studieze destul de bine sistemele ca să controleze comenzile proiectoarelor. Nimeni nu se gândise să se pregătească pentru un sabotaj atât de abil, o încălcare atât de manipulativă a ambianței lor de zi cu zi.

În unicul transport care ajunsese până la ei, Rhombur Vernius strecurase mesajul înregistrat, sperând că ei l-ar putea răspândi în secret printre ixienii loiali. Prințul sugerase afişe vorbitoare sau calupuri de mesaje codate în cadrul sistemelor regulate de comunicații ale oraşului subteran.

Însă întreprinzătorul cuplu de gherilă alesese să facă ceva mult mai memorabil. Spre lauda lui Miral, asta fusese ideea ei, iar C'tair perfecționase multe dintre detalii.

Chipul lui Rhombur era lat şi pătrățos, cu ochii arzând de o pasiune pe care-ar fi invidiat-o orice alt conducător exilat. Părul lui blond avea exact şuvița potrivită, zbârlită cât să-i dea o înfățişare nobilă, dar răvăşită. Prințul învățase multe despre arta guvernării în anii petrecuți cu Casa Atreides...

— Trebuie să vă ridicați şi să răsturnați aceşti respingători stăpâni de sclavi! Ei n-au nici un drept legal să vă dea ordine sau să vă manipuleze viețile de fiecare zi. Trebuie să mă ajutați să readuc Ix la fosta ei glorie. Înlăturați plaga numită Bene Tleilax! Uniți-vă şi folosiți orice mijloace sunt necesare ca să...

Vorbele lui Rhombur se întrerupseră, bolborosind, ca şi cum cineva ar fi reuşit să treacă peste comenzile din complexul administrativ principal, dar — cu un pârâit — vocea prințului porni din nou, insistentă:

— ...voi întoarce. Aştept doar momentul potrivit. Nu sunteți singuri. Mama mea a fost ucisă! Tatăl meu a dispărut de pe teritoriul imperiului! Dar sora mea şi cu mine rămânem, iar eu urmăresc ce se întâmplă pe Ix. Intenționez să...

Imaginea lui Rhombur se distorsionă şi se estompă în sfârşit, transformându-se în paraziți. Un întuneric mai negru decât cea mai neagră noapte imaginabilă se aşternu peste grota subterană. Tleilaxu preferaseră să stingă întregul cer, mai degrabă decât să-l lase pe prințul Rhombur să-şi termine discursul...

Însă C'tair şi Miral continuau să zâmbescă în bezna de cerneală. Rhombur spusese destul, iar ascultătorii lui îşi vor imagina o chemare la unire mai măreață decât orice ar fi putut spune efectiv prințul exilat.

În câteva secunde se aprinseră licurigloburi albe, orbitoare, lumini de urgență care ardeau ca nişte sori nemiloşi în interiorul cavernei. Sunară alarmele, dar ixienii asupriți discutau deja între ei, însufleți ți. Acum atribuiau exploziile puterii prințului Rhombur. Văzuseră acțiunile distrugătoare continue, iar acest discurs proiectat pe cer era cel mai măreț act dintre toate. Era adevărat, gândeau ei. Poate că prințul Rhombur chiar umbla deghizat printre ei! Casa Vernius se va întoarce şi-i va alunga pe maleficii tleilaxu. Rhombur va aduce înapoi fericirea şi prosperitatea pe Ix!

Chiar şi suboizii aclamau dedesubt. Cu o strâmbătură amară, C'tair îşi aminti că aceşti muncitori înceți la minte, creați prin bioinginerie, fuseseră printre cei responsabili pentru alungarea contelui Vernius. Agitația lor nesăbuită şi credulitatea nechibzuită în promisiunile tleilaxu duseseră de la început la răsturnarea Casei Vernius.

Cu toate acestea, C'tair n-avea nimic împotriva lor. Avea să accepte orice aliat care era dispus să lupte.

Trupele de sardaukari se îngrămădeau să iasă, cu armele la vedere, strigând tuturor să se întoarcă la locuințele lor. Difuzoare bubuitoare declarară stare de necesitate imediată şi aplicarea legii marțiale totale. Rațiile vor fi tăiate la jumătate, schimburile de lucru vor fi mărite. Tleilaxu mai făcuseră toate astea de multe ori înainte...

Urmând-o pe Miral şi pe ceilalți, C'tair coborî de pe grinzile transspațialului către siguranța fundului cavernei. Cu cât storceau mai mult invadatorii, cu atât mai jigniți aveau să devenă ixienii, până când vor atinge în sfârşit punctul în care vor exploda.

Comandantul Cando Garon, conducătorul trupelor imperiale de pe Ix, striga printr-un proiector de voce în limbajul de bătălie. Sardaukarii traseră în aer ca să-i înspăimânte pe muncitori. C'tair se mişcă printre colegii lui din detaşamentul de construcții, îngăduind supus să fie mânat într-o zonă de detenție. La întâmplare, unii vor fi reținuți şi interogați — dar nimeni nu putea dovedi implicarea lui sau a lui Miral. Chiar dacă amândoi ar fi fost executați pentru asta, marile lor isprăvi meritaseră totul.

C'tair şi Miral, destul de departe unul de altul în îmbulzeală, făceau ce li se spunea, urmând ordinele furioase ale soldaților sardaukari. Când C'tair îi auzi pe muncitori şoptind unul către celălalt, repetând cuvintele lui Rhombur Vernius, bucuria şi încrederea lui ajunseră la culme.

Într-o zi... într-o zi apropiată, Ix va fi redat poporului său.

57

Duşmanii te întăresc; aliații te fac mai slab.

ÎMPĂRATUL ELROOD IX, Intuiții de pe patul de moarte

După ce-şi reveni din bătaia cu viță-de-cerneală, Gurney Halleck munci timp de două luni cu un sentiment apăsător de groază interioară, mai rău decât încercase vreodată în gropile sclavilor. O cicatrice urâtă îi brăzda maxilarul, linii şerpuite care palpitau, roşii ca sfecla, şi continuau să-l doară. Deşi rana propriu-zisă se vindecase,

reziduurile toxice încă mai pulsau ca un foc al nervilor, ca şi cum un fulger intermitent îi zăcea îngropat în obraz şi în falcă.

Dar asta era doar durere. Gurney putea s-o îndure. Rănile fizice nu mai însemnau pentru el decât foarte puțin; deveniseră o parte a existenței lui.

Era mai speriat de faptul că fusese atât de *puțin* pedepsit după ce-l atacase pe Glossu Rabban. Corpolentul Harkonnen îl biciuise, iar paznicii îl bătuseră după aceea în aşa hal încât avusese nevoie de trei zile în infirmerie... dar o pățise mult mai rău pentru infracțiuni mult mai mici. Ce aveau în minte cu adevărat?

Îşi aminti lucirea insensibilă de cruzime calculată din ochii apropiați ai lui Rabban. „Verifică dosarele. Află de unde-a venit. Şi vezi dacă mai are familie în viață...” Gurney se temea de ce era mai rău.

Trecea dintr-o zi în alta mecanic, împreună cu ceilalți sclavi, scormonit de o nelinişte crescândă şi de groază. Lucra când pe coastele Muntelui de Abanos, când în cuvele de prelucrare a obsidianului. Nave de transport aterizau în apropiere de garnizoană şi de gropile sclavilor, cărând containerele pline cu sticla vulcanică sclipitoare, tăioasă, care uma să fie distribuită de Casa Hagal.

Într-o zi, doi paznici îl traseră din cuvă fără prea multă ceremonie. Fluidele întunecate picurau de pe el. Îmbrăcat doar pe jumătate, împroşcând lichidul uleios pe uniformele paznicilor, Gurney ieşi poticnindu-se în piața deschisă unde Glossu Rabban inspectase prizonierii şi unde-l atacase Gurney.

Acum văzu o platformă joasă pe pământ, iar în fața ei, un singur scaun. Fără lanțuri, fără legături de fibre shiga... doar scaunul. Priveliştea trezi teroarea în inima lui. N-avea nici o idee despre ce l-ar putea aştepta.

Paznicii îl împinseră pe scaun, apoi se îndepărtară. Un doctor de la infirmeria închisorii stătea drepți în apropiere, iar un grup de soldați Harkonnen mărşăluiau prin piață. Ceilalți sclavi continuau să lucreze în gropi şi în bazine, aşa încât Gurney ştia că evenimentul iminent era personal... un spectacol aranjat numai pentru el.

Asta-l făcea infinit mai rău!

Cu cât Gurney arăta mai agitat, cu atât mai multă plăcere simțeau paznicii în refuzul de a-i răspunde. Aşa încât rămase tăcut, în timp de lichidul gros de şlefuire se usca pe pielea lui, într-un strat sfărâmicios.

Medicul devenit deja familiar se apropie, ținând o sticluță galbenă cu un ac mic în capăt. Gurney mai văzuse aceste sticluțe la infirmerie, depozitate într-o vitrină transparentă, dar nu avusese niciodată ocazia să primească vreuna. Doctorul înfipse acul în gâtul prizonierului ca şi cum ar fi strivit o viespe. Gurney tresări, cu trupul crispat şi muşchii încordându-i-se.

O amorțeală caldă ca uleiul fierbinte se răspândi în corpul lui. Brațele şi picioarele căpătară greutatea plumbului. Se smuci de câteva ori, apoi nu se mai putu mişca deloc. Nu putea întoarce capul, nu se putea strâmba, nu putea clipi sau măcar mişca ochii.

Doctorul mişcă puțin scaunul şi răsuci capul lui Gurney ca şi cum ar fi aşezat un manechin, forțându-l să se uite spre platforma joasă din fața lui. Gurney îşi dădu brusc seama ce era.

O scenă... Iar el va fi silit să privească ceva.

Dintr-una dintre clădirile exterioare ieşi Glossu Rabban, complet îmbrăcat în cea mai frumoasă uniformă a lui şi însoțit de supraveghetorul de schimb, care purta şi el o uniformă curată, de culoare închisă. Bărbatul slăbănog, cu burtă proeminentă, renunțase la filtrele nazale cu această ocazie.

Rabban păşi în fața lui Gurney, care nu-şi dorea nimic mai mult decât să sară în picioare şi să-l sugrume. Dar nu se putea mişca. Drogul paralizant îl ținea ca într-o menghină, aşa încât puse în privire atâta ură câtă putea.

— Prizonierule, spuse Rabban cu un surâs obscen pe buzele groase. Gurney Halleck din satul Dmitri... După ce m-ai atacat, ne-am dat osteneala să-ți găsim familia.

Am auzit de la căpitanul Kryubi despre cântecelele nesuferite pe care le cântai la tavernă. Chiar dacă nu te-au mai văzut prin sat de ani de zile, nu s-au gândit niciodată să-ți raporteze dispariția. Câțiva dintre ei, înainte să moară din cauza torturii, ziceau că au crezut că noi te-am luat, într-o noapte... Neghiobii!

Gurney se simți cuprins de panică. Prin mintea lui parcă fâlfâiau aripi negre. Voia să ceară răspunsuri despre părinții lui osteniți şi lipsiți de ambiție... dar se temea că Rabban îi va spune oricum. Abia mai putea să respire. Muşchii pieptului îi erau cuprinşi de spasme, luptând cu paralizia. Pe măsură ce sângele lui fierbea şi mânia-i creştea, era incapabil să tragă în piept mai mult aer. Capul începu să-i țiuie din lipsă de oxigen.

— Apoi toate piesele mozaicului au început să se aşeze. Am aflat cum sora ta a fost repartizată la casele de plăcere... iar tu n-ai putut accepta, pur şi simplu, ordinea naturală a lucrurilor!

Rabban ridică din umerii lați; degetele mângâiară semnificativ biciul de viță-de-cerneală, dar nu-l trase de la brâu.

— Oricine altcineva îşi cunoaşte locul pe Giedi Prime, numai tu pari să nu-l ştii pe-al tău. Aşa că ne-am gândit să-ți oferim un avertisment... special pentru tine.

Oftă din greu, teatral, subliniindu-şi dezamăgirea.

— Din nefericire, soldații mei au fost puțin prea... entuziaşti... când i-au *rugat* pe părinții tăi să ni se alăture. Mă tem că mama şi tatăl tău n-au supraviețuit întâlnirii. Cu toate astea...

Rabban ridică o mână, iar gardienii se grăbiră spre baraca pentru provizii. În afara câmpului său vizual, Gurney auzi o încăierare, apoi țipătul fără cuvinte al unei femei, însă nu se putu întoarce să vadă. Ştia că e Bheth...

Pentru o clipă, inima i se opri doar la gândul că sora lui e în viață. După ce fusese prins în casa de plăceri, se gândise că Harkonnenii ar fi putut s-o omoare. Dar acum ştia, în sinea lui, că o păstraseră pentru ceva mult mai rău.

O traseră, în timp ce se zbătea şi se lupta, până pe platforma de lemn. Purta doar o cămaşă largă, sfâşiată. Părul ei ca de in era lung şi ciufulit, ochii măriți de spaimă, şi se măriră şi mai mult când îşi zări fratele. Gurney văzu din nou cicatricea albă de pe gâtul ei. Îi furaseră putința de a cânta şi de a vorbi... şi îi distruseseră puterea de a zâmbi.

Privirile li se întâlniră. Bheth nu putea vorbi. Paralizat, Gurney nu-i putea spune nici un cuvânt, ori măcar să clipească.

— Sora ta îşi cunoaşte locul, zise Rabban. De fapt, ne-a slujit destul de bine. Am căutat în dosarul ei ca să vin cu un număr exact. Fetița asta a oferit plăcere unui număr de 4620 dintre soldații noştri!

Rabban o bătu pe umăr pe Bheth. Ea încercă să-l muşte. El strânse degetele şi-i smulse cămaşa de noapte pe care o purta.

Paznicii o forțară să urce goală pe platformă — iar Gurney nu se putea mişca. Ar fi vrut să închidă ochii, dar paralizia îl împiedica. Deşi înțelegea ce fusese silită să facă în ultimii şase ani, faptul de a o vedea din nou goală îl rănea şi-l îngrozea. Avea trupul plin de vânătăi şi pielea numai petice întunecate şi cicatrice subțiri.

— Nu sunt prea multe femei în casele noastre de plăcere care să fi rezistat atât de mult ca ea, remarcă Rabban. Are o voință puternică de a trăi, dar vremea ei s-a încheiat. Dac-ar putea vorbi, ne-ar spune cât de fericită este să facă acest ultim serviciu Casei Harkonnen — să-ți dea ție o lecție!

Gurney se încordă din toate puterile, încercând să-şi forțeze muşchii să se mişte. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar căldura îi pulsa prin trup. Însă nu reuşi să-şi clintească nici măcar un deget.

Supraveghetorul de schimb se duse primul. Se descheie la haină, şi Gurney nu avu de ales decât să-l privească pe bărbatul cel burtos violând-o pe Bheth pe scenă. Apoi veniră cinci dintre ceilalți paznici, jucându-şi rolul la ordinul lui Rabban. Bruta cu

umeri lați îl urmărea pe Gurney la fel de mult ca şi spectacolul de pe scenă. În mintea lui, Gurney explodă de furie, apoi îşi dori să i se îngăduie să se retragă, să cheme somnul de veci asupra lui. Dar nu avea această opțiune.

Rabban însuşi se duse ultimul, luându-şi cea mai mare plăcere. Era puternic şi brutal, deşi până atunci Bheth fusese adusă aproape în stare de inconştiență. Când termină, Rabban îşi puse mâinile pe gâtul lui Bheth, peste cicatricea albă. Femeia se zbătu din nou, dar Rabban îi întoarse capul, silind-o să se uite bine la fratele său, când îşi strânse mâinile în jurul gâtului ei. O mai pătrunse încă o dată, cu răutate, apoi muşchii brațelor i se încordară. Strânse mai tare şi ochii lui Bheth ieşiră din orbite.

Gurney nu putea face altceva decât s-o privească cum moare în fața lui...

De două ori satisfăcut, Rabban se ridică în picioare, făcu un pas în spate şi îşi puse la loc uniforma. Surâse către ambele sale victime.

— Lăsați cadavrul aici, ordonă el. Cât va dura paralizia fratelui ei?

Doctorul se apropie repede, neafectat de ceea ce tocmai văzuse.

— Încă o oră sau două, la doza asta mică. Mai mult *kirar* l-ar fi băgat în transă de hibernare, şi nu asta voiai!

Rabban dădu din cap.

— Să-l lăsăm aici, cu ochii la ea, până când se poate mişca din nou. Vreau să se gândească la greşelile pe care le-a făcut!

Râzând, Rabban plecă şi paznicii îl urmară. Gurney rămase singur pe scaun, complet dezlegat. Nu se putea opri să nu privească silueta nemişcată a lui Bheth, întinsă pe platformă. Din gura ei curgea o şuviță de sânge...

Însă nici măcar paralizia care încleştase trupul lui Gurney nu putea opri lacrimile ce-i curgeau din ochi.

58

Misterul vieții nu este o problemă care trebuie rezolvată, ci o realitate care trebuie trăită.

Meditații de la Bifrost Eyrie, text budislamic

Vreme de un an şi jumătate, Abulurd Harkonnen rămase un om distrus. Îşi ascundea fața de ruşine, de groaza a ceea ce făcuse fiul lui. Accepta răspunderea şi vina, dar nu putea îndura să înfrunte ochii chinuiți ai oamenilor cumsecade de pe Lankiveil.

Aşa cum se temuse, după ce Rabban măcelărise balenele Bjondax în fiordul Tula, pescuitul mersese prost; satele erau abandonate pe măsură ce pescarii şi vânătorii de balene cu blană se mutau. Lăsate la cheremul intemperiilor, aşezările de lemn rămâneau goale — un lanț de sate-fantomă în golfulețele stâncoase.

Abulurd îşi concediase servitorii. El şi cu Emmi închiseseră reşedința principală, lăsând-o ca pe o piatră de mormânt care să comemoreze viața lor cândva idilică. Plecară din clădirea veche şi impunătoare, în speranța că într-o zi vremurile bune se vor întoarce. Deocamdată, locuia cu soția lui în cabana cea mică aflată pe o limbă de pământ izolată, care se întindea înăuntrul apelor mânjite de sânge ale fiordului.

Emmi, care fusese atât de sănătoasă şi de veselă, cu ochi care râdeau tot timpul şi cu un zâmbet plin de bun-simț, părea acum bătrână şi obosită, ca şi cum ceea ce aflase despre depravatul său fiu îi storsese şi ultima picătură de vlagă. Se arătase întotdeauna bine ancorată în lume, ca o stâncă, dar temelia ei fusese adânc măcinată...

Glossu Rabban avea patruzeci şi unu de ani, era un adult responsabil pentru propriile sale acțiuni îngrozitoare. Cu toate acestea, Abulurd şi Emmi se temeau că ei greşiseră cu ceva, că nu reuşiseră să-i insufle cum trebuie sentimentul onoarei şi al dragostei pentru poporul pe care-l conducea.

Rabban condusese personal atacul care ştersese de pe faţa pământului Bifrost Eyrie. Abulurd îl privise cum stătea deoparte, atunci când soldaţii îi aruncaseră propriul bunic de pe stânci. Masacrând balenele din fiordul Tula, distrusese de unul singur economia întregii coaste. De la un reprezentant al CHOAM, aflaseră cum se delecta Rabban torturând şi omorând victime nevinovate, în sinistrele gropi de sclavi de pe Giedi Prime.

Cum poate fi omul ăsta vlăstarul meu?

În timpul petrecut în cabana lor singuratică, Emmi şi Abulurd încercară să conceapă încă un fiu. Fusese o hotărâre grea, dar cei doi îşi dădură în sfârşit seama că Glossu Rabban nu mai era fiul lor. Se separase singur de dragostea lor. Emmi se hotărâse, iar Abulurd n-o putea refuza.

Dacă nu puteau desface daunele făcute de Rabban, poate că reuşeau să aibă un alt fiu, unul care să fie crescut corect. Deşi era puternică şi sănătoasă, Emmi trecuse de prima tinereţe, iar familia Harkonnen nu dăduse niciodată naştere unui număr mare de copii.

Victoria, prima soţie a lui Dmitri Harkonnen, îi dăruise un singur fiu, pe Vladimir. După un divorţ dureros, Dmitri se căsătorise cu tânăra şi frumoasa Daphne, însă primul lor copil, Marotin, fusese puternic retardat — un balast teribil, care murise la vârsta de douăzeci şi opt de ani. Al doilea fiu al lui Daphne, Abulurd, fusese un băiat sclipitor, devenind imediat favoritul tatălui său. Râseseră, citiseră şi se jucaseră împreună. Dmitri îl învăţase pe Abulurd arta guvernării, citindu-i din tratatele istorice ale prinţului moştenitor Raphael Corrino.

Dmitri nu petrecuse niciodată prea mult timp cu fiul său mai vârstnic, dar fosta lui soţie, Victoria, înverşunată împotriva lui, îşi învăţase fiul multe lucruri. Deşi aveau acelaşi tată, Vladimir şi Abulurd nu puteau fi mai diferiţi. Din nefericire, Rabban semăna mai mult cu baronul decât cu propriii săi părinţi...

După luni de zile de izolare autoimpusă, Abulurd şi Emmi porniră cu barca de-a lungul coastei şerpuite, până în cel mai apropiat sat, unde intenţionau să cumpere peşte proaspăt, legume şi provizii care nu se găseau în cămările cabanei. Purtau şaluri toarse în casă şi tunici groase, căptuşite, fără podoabele ceremoniale sau ornamentele elegante ale rangului lor.

Când Abulurd şi soţia lui păşiră prin piaţă, sperau că vor fi trataţi ca nişte simpli săteni, fără să fie recunoscuţi. Dar poporul de pe Lankiveil îşi cunoştea prea bine conducătorul. Îi întâmpinară cu saluturi dureros de sincere.

Văzând înţelegerea cu care îl priveau sătenii, Abulurd îşi dădu seama că greşise izolându-se. Localnicii aveau nevoie să-l ştie printre ei, în aceeaşi măsură în care avea şi el nevoie de apropierea cetăţenilor săi. Ceea ce se întâmplase la Bifrost Eyrie era una dintre marile tragedii din istoria Lankiveil-ului, dar Abulurd Harkonnen nu putea renunţa complet la speranţă. În inimile acestor oameni continua să ardă o flacără strălucitoare. Bun-venitul lor făcu mult ca să umple golul din sufletul lui.

În următoarele câteva luni, Emmi stătu de vorbă cu femeile din sate; ele ştiau de dorinţa guvernatorului de a mai avea un fiu, unul care să fie crescut aici şi nu ca un... Harkonnen. Emmi refuza să renunţe la speranţă...

Un noroc straniu se ivi într-o săptămână în care făceau cumpărături, umplându-şi coşurile cu verdeţuri proaspete şi peşte afumat, înfăşurat în foi sărate de varec. În timp ce mergeau printre tarabe, stând de vorbă cu vânzătorii de peşte şi cioplitorii de scoici, Abulurd observă o bătrână aflată într-o margine a pieţei. Purta straiele albastru-deschis de călugăriţă budislamică; broderia aurită de pe tiv şi clopoţeii de aramă de la gât însemnau că această femeie atinsese gradul cel mai înalt de iluminare al religiei sale, fiind una dintre puţinele credincioase care ajungeau aici. Şedea rigidă ca o statuie, cu nimic mai înaltă decât ceilalţi săteni... şi totuşi, cumva, *prezenţa* ei o făcea să iasă în evidenţă asemenea unui monolit.

Emmi rămase țintuită locului, privind-o fix cu ochii ei negri, şi în cele din urmă păşi înainte, cu speranță şi uimire pe chip.

— Am auzit de tine...

Abulurd se uită la soția lui, întrebându-se ce voia să spună.

Bătrâna călugăriță îşi dădu gluga pe spate, dezvelind un craniu proaspăt ras, roz şi pătat, ca şi cum era neobişnuit cu expunerea la frig; când înălță sprânceana, pielea uscată ca pergamentul de pe fața ei lungă se încreți ca hârtia mototolită. Vorbi însă cu o voce având calități rezonante, hipnotice.

— Ştiu ce doreşti — şi mai ştiu că Budallah îndeplineşte uneori visele celor pe care îi socoteşte vrednici...

Bătrâna se aplecă, ca şi cum vorbele sale erau un secret menit să fie împărtăşit doar cu ei doi. Clopoțeii de aramă de la gât îi sunară încet.

— Mintea voastră e curată, conştiința fără pată, iar inima voastră merită o asemenea răsplată. Ați suferit deja prea mult...

Ochii ei deveniră pătrunzători ca ai unei păsări.

— Dar trebuie să vă doriți teribil de mult un copil!

— Ne dorim, răspunseră Abulurd şi Emmi într-un unison atât de perfect, încât îi surprinse şi pe ei. Se uitară unul la altul şi chicotiră nervos. Emmi apucă mâna soțului ei.

— Da, văd sinceritatea voastră. Un bun început...

Femeia murmură o binecuvântare scurtă asupra lor. Apoi, ca şi cum o încuviințare supranaturală ar fi venit de la Budallah însuşi, stratul de nori cenuşii se subție, lăsând o rază de soare să lumineze satul. Ceilalți oameni din piață întoarseră capul spre Abulurd şi Emmi, cu un aer curios, plin de speranță.

Călugărița băgă mâna în interiorul hainelor ei albastre ca cerul şi scoase câteva pachețele. Le ținu în sus, apucându-le de margine cu buricele degetelor.

— Extracte de crustacee, spuse ea. Sidef măcinat, la un loc cu praf de diamant, ierburi uscate care cresc numai la solstițiul de vară, sus, pe câmpurile înzăpezite. Sunt foarte puternice... Folosiți-le bine!

Îi întinse lui Abulurd trei pachețele, şi la fel lui Emmi.

— Fierbeți-le în ceai şi beți tot, înainte să faceți dragoste... Aveți însă grijă să nu vă irosiți. Urmăriți lunile sau urmăriți-vă calendarul, dacă norii sunt prea groşi!

Bătrâna călugăriță explică minuțios care erau cele mai potrivite faze ale lunii, cele mai bune momente din ciclul lunar pentru conceperea unui copil. Emmi încuviință, apucând pachețelele între degete ca pe o mare comoară.

Abulurd simți un val de scepticism. Auzise despre leacurile populare şi despre tratamentele superstițioase, dar încântarea şi speranța de pe chipul soției sale erau atât de mari încât nu îndrăzni să dea glas nici unei îndoieli. Îşi promise că pentru ea va face tot ceea ce sugera această femeie ciudată.

Cu o voce şi mai înceată, dar fără nici cea mai mică stânjeneală, femeia cea veştejită le povesti cu amănunte explicite despre anumite ritualuri de intensificare pe care trebuiau să le îndeplinească pentru a-şi spori plăcerea sexuală şi a mări şansele spermei de a se uni cu un ovul fertil. Emmi şi Abulurd ascultară şi fură amîndoi de acord să facă ceea ce fuseseră instruiți.

Înainte să se întoarcă la ambarcațiunea lor şi să lase în urmă piața satului, Abulurd, ca să fie sigur, cumpără de la un vânzător un calendar lunar curent.

*

În întunericul nopții, la cabana lor izolată, luminară camerele cu lumânări şi aprinseră un foc duduitor în cămin, aşa încât casa lor se umplu de o lumină caldă, portocalie. Afară, vântul se potolise, lăsând în urmă o tăcere adâncă, de parcă cineva

şi-ar fi ținut respirația. Apa din fiord era o oglindă întunecată reflectând norii de deasupra. Munții melancolici se înălțau direct din apă, cu vârfurile pierdute în cerul posomorât...

În depărtare, pe marginea curbată a golfulețului, puteau distinge silueta reşedinței principale, ferestrele acoperite cu obloane, uşile zăvorâte. Camerele erau probabil reci, chiar înghețate, mobila acoperită, dulapurile goale... Satele abandonate erau tăcute, amintiri mute ale vremurilor pline de zarvă dinainte ca toate balenele cu blană să dispară.

Abulurd şi Emmi stăteau întinşi pe patul lor de nuntă din lemn de elacca de cuoarea chihlimbarului, sculptat cu splendide motive de ferigă. Se înveliră în blănuri pufoase şi făcură dragoste fără grabă, cu mai multă atenție pasionată decât li se întâmplase de ani de zile. Gustul amar al ciudatului ceai al bătrânei călugărițe le stăruia în gât şi le trezea amândurora o excitație păgână, care-i făcea să se simtă din nou tineri.

După aceea, în timp ce stăteau mulțumiți unul în brațele celuilalt, Abulurd ciuli urechile la zgomotele nopții. În depărtare, slab, dar răsunând peste apa liniştită şi peste pereții abrupți de piatră, i se păru că aude chemările balenelor Bjondax singuratice, plutind la intrarea în golf.

Abulurd şi Emmi luară asta ca pe un semn bun.

*

Misiunea ei fiind îndeplinită, Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam dezbrăcă veşmântul budislamic, împachetă clopoțeii ornamentali pe care-i purtase la gât şi le puse pe toate deoparte. Pielea capului o gâdila, dar părul avea să-i crească la loc în curând.

Îşi scoase lentilele de contact care-i schimbau culoarea ochilor şi machiajul care o făcea să arate mai bătrână, apoi se dădu cu loțiuni pe pielea aspră ca s-o ajute să-şi revină după vânturile aspre şi frigul de pe Lankiveil.

Era aici de mai bine de-o lună, adunând date, studiindu-i pe Abulurd Harkonnen şi pe soția lui. Odată, când fuseseră în sat urmându-şi rutina lor zilnică mult prea previzibilă, se strecurase spre nord şi pătrunsese în cabana lor, adunând fire de păr, resturi de piele, unghii tăiate, orice putea s-o ajute să determine biochimia exactă a celor doi... Asemenea lucruri îi furnizaseră toate informațiile de care avea nevoie.

Expertele Comunității analizaseră toate probabilitățile şi stabiliseră cum să mărească şansele ca Abulurd Harkonnen să mai aibă un copil, un băiat. Programul genetic Kwisatz Haderach avea nevoie de aceste gene, iar acțiunile lui Glossu Rabban se dovediseră prea dezechilibrate — ca să nu mai spunem că era şi prea bătrân — ca să fie un partener potrivit pentru fiica pe care Jessica trebuia s-o aibă de la Leto Atreides. Bene Gesserit-ul avea nevoie de o altă alternativă masculină Harkonnen...

Se duse la spațioportul Lankiveil şi aşteptă următoarea navetă programată. Măcar o dată, spre deosebire de experiența ei cu josnicul baron, nu silea pe alții să conceapă un copil pe care nu voiau să-l aibă. Abulurd şi soția lui îşi doreau încă un copil mai mult decât orice altceva, iar Mohiam era încântată să folosească experiența Comunității pentru a le influența şansele.

Acest nou copil, fratele mai mic al lui Glossu Rabban, avea în față un destin important.

59

Munca la care ne-am angajat singuri este eliberarea imaginației şi înfrânarea imaginației la nivelul creativității fizice a omului.

FRIEDRE GINAZ, Filosofia maestrului spadasin.

Era după-amiază târziu, pe o altă insulă de pe Ginaz, cu porțiuni verzi în pantă, cu garduri din bolovani de lavă neagră şi cu vite la păscut. În poieni presărate cu movile de iarbă de pampas care unduia în vânt, se aflau colibe din stuf şi frunze; pe plajele netede erau canoe. În apă, petele albe ale pânzelor împestriţau lagunele.

Bărcile de pescuit îl făceau pe Duncan să se gândească afectuos la Caladan... casa lui.

Elevii rămaşi petrecuseră o zi de instrucție istovitoare în arte marțiale, exersând arta echilibrului. Recruții luptau cu pumnale scurte, stând printre pari ascuțiți de bambus, înfipți în pământ. Doi dintre colegii lui fuseseră deja serios răniți când căzuseră peste aceştia. Duncan se tăiase la mână, dar ignora rana roşie, dureroasă. O să-i treacă...

— Rănile dau lecții mai bune decât prelegerile, remarcase maestrul spadasin, fără nici cea mai mică urmă de simpatie.

Elevii luară o pauză pentru împărțirea corespondenței. Duncan şi camarazii săi se aşezară în jurul unei platforme de lemn în fața barăcilor lor provizorii, aşteptând ca Jeh-Wu, unul dintre primii lor instructori, să le strige numele şi să distribuie cilindri cu mesaje şi pachete nulentropice. Umezeala făcea codițele lungi şi negre ale lui Jeh-Wu să atârne ca nişte vițe ofilite, în jurul chipului lui de iguană...

Trecuseră doi ani de la teribila noapte ploioasă în care Trin Kronos şi ceilalți elevi de pe Grumman fuseseră excluşi din Şcoala Ginaz. Potrivit rarelor rapoarte de ştiri care ajungeau la recruți, împăratul Shaddam şi Landsraadul nu fuseseră niciodată de acord asupra sancțiunilor care trebuiau să fie aplicate Grumman-ului pentru răpirea şi uciderea membrilor nobilei familii Ecaz. Neînfrînat, vicontele Moritani îşi continuase zgomotoasele amenințări belicoase, în timp ce alte câteva Case aliate începuseră maşinațiuni subtile menite să-l prezinte ca fiind partea vătămată în conflict.

Din ce în ce mai mult, numele ducelui Leto Atreides era pomenit cu admirație. Leto încercase la început să fie intermediar în conflict, însă acum devenise un susținător neabătut al arhiducelui Ecaz şi aranjase acorduri între Casele Mari pentru a pune frâu agresiunii grummaniene. Duncan era mândru de ducele lui şi îşi dorea să fi ştiut mai mult despre ce se întâmpla în galaxie. Voia să se întoarcă pe Caladan şi să fie alături de Leto.

În anii petrecuți pe Ginaz, Duncan se apropiase de Hiih Resser, singurul grummanian care avusese îndrăzneala să condamne agresiunea comisă de planeta sa. Casa Moritani tăiase toate legăturile cu Resser pentru ceea ce ei considerau a fi trădarea lui. Taxa lui Resser era acum plătită dintr-un fond imperial de criză, din moment ce tatăl lui adoptiv îl renegase în mod public la curtea vicontelui.

Acum, în timp ce Duncan stătea lângă roşcovan la împărțirea corespondenței, era limpede că tânărul ştia că nu va primi mesaje din afara planetei, nici atunci şi nici altă dată.

— S-ar putea să ai o surpriză, Hiih. N-ai nici o iubită de demult care să-ți scrie?

— După şase ani? Puțin probabil...

După expulzarea loialiştilor moritani, Duncan şi Resser petreceau şi mai mult timp împreună, jucând şah piramidal şi poker invers, plimbându-se sau înotând în valurile agitate. Duncan îi scrisese chiar ducelui Leto, sugerându-i că tânărul recrut grummanian putea fi un bun candidat pentru serviciul Casei Atreides.

Resser, ca şi Duncan, rămăsese orfan înainte de vârsta de zece ani. Fusese adoptat de Arsten Resser, unul dintre principalii consilieri ai vicontelui Hundro Moritani. Resser nu se înțelesese niciodată prea bine cu tatăl său adoptiv, în special în timpul adolescenței sale rebele. Urmând o tradiție de familie veche de generații, roşcatul fusese trimis pe Ginaz; Arsten Resser era convins că renumita academie va frânge

spiritul dificilului său fiu adoptiv. În schimb, lui Hiih Resser îi mergea de minune şi învățase multe.

Auzindu-şi chemat numele, Duncan păşi în față ca să primească un pachet greu.

— Prăjiturele cu melanj de la mămica? îl tachină Jeh-Wu.

Mai de mult, Duncan ar fi izbucnit de mânie şi l-ar fi atacat pentru zeflemea, smulgându-i codițele una câte una, ca pe tulpinile de țelină. Acum, folosi în schimb vorbe tăioase:

— Mama mea a fost ucisă de Glossu Rabban pe Giedi Prime!

Jeh-Wu arătă brusc stânjenit. Resser puse o mână pe umărul lui Duncan şi-l trase înapoi în rând.

— Ceva de acasă?

Împunse pachetul cu degetul.

— Eşti norocos că ai pe cineva căruia-i pasă de tine!

Duncan se uită la el.

— Am făcut din Caladan casa mea, după ceea ce mi-au făcut Harkonnenii.

Îşi aminti ce-i spusese Leto în ultima dimineață, la micul dejun, atunci când îi dăduse minunata spadă: „Nu trebuie să uiți niciodată compasiunea”.

Într-un impuls, Duncan întinse pachetul, observând însemnul şoimului roşu de pe ambalaj.

— Orice-ar fi, e al tău. Cel puțin mâncarea — holofotografiile şi mesajele sunt ale mele...

Resser acceptă pachetul cu un surâs răutăcios, în timp ce Jeh-Wu continua să împartă cilindrii cu scrisori.

— Poate că o să împart cu tine, poate că nu...

— Nu mă provoca la duel, că o să pierzi!

Celălalt tânăr murmură bine-dispus:

— Sigur, sigur...

Cei doi se aşezară pe o scară a barăcii, privind în depărtare la bărcile de pescuit din lagună. Resser sfâşie ambalajul cu mai mult entuziasm decât ar fi putut arăta Duncan. Scoțând unul dintre containerele sigilate, se uită prin plazul transparent la feliile de culoare portocalie din interior.

— Ce-i asta?

— Pepene paradan!

Duncan întinse mâna după container, dar Resser îl plesni şi-l privi sceptic.

— N-ai auzit de paradan? Cea mai dulce delicatesă din imperiu... Favoritul meu! Dacă ştiam că-mi trimit asta...

Resser îi dădu înapoi containerul, iar Duncan îl deschise.

— N-am mai văzut aşa ceva de un an. Au avut nişte pierderi de recoltă, o înmulțire excesivă a planctonului care a provocat o criză.

Îi dădu o felie din fructul conservat lui Resser, care luă o muşcătură mică şi se sili să înghită.

— E mult prea dulce pentru mine...

Lacom, Duncan gustă altă felie, urmată de alte două înainte să închidă containerul. Ca să-l înveselească pe Resser, găsi nişte pateuri delicioase de Cala, făcute din orez pundi cafeniu şi melasă, împăturite în hârtie de mirodenie.

La urmă, scoase de pe fundul pachetului trei mesaje scrise de mână pe pergament cu antetul Casei Atreides. Salutări de la Rhombur, încurajări să-şi păstreze speranța... o notă de la Thufir Hawat exprimând nerăbdarea mentatului de a-l avea pe Duncan lângă el, pentru a împărți munca la castelul Caladan... un mesaj de la Leto promițând să se gândească la Hiih Resser pentru un post în garda Casei Atreides, dacă roşcovanul îşi termina satisfăcător instrucția.

Resser avea lacrimi în ochi când prietenul lui îl lăsă să citească scrisorile. Se uită în altă parte, încercând să se ascundă de Duncan.

Cu un braț petrecut în jurul umerilor colegului său, Duncan îi spuse:

— Indiferent ce face Casa Moritani, tot îți vei găsi un loc. Cine va mai îndrăzni să provoace Casa Atreides, ştiind că avem *doi* maeştri spadasini?

În noaptea aceea, lui Duncan îi fu atât de dor de casă, încât nu reuşi să adoarmă, aşa că luă sabia bătrânului duce, ieşi din baracă şi exersă la lumina stelelor, duelându-se cu adversari imaginari. Trecuse atâta timp de când văzuse ultima oară mările albastre şi înspumate ale Caladanului... dar încă îşi amintea căminul pe care şi-l alesese, şi cât de mult datora Casei Atreides!

60

În mod inexplicabil, natura s-a mişcat atât înapoi, cât şi înainte pentru a produce această minunată, subtilă mirodenie. Cineva ar putea fi tentat să sugereze că numai intervenția divină ar fi putut produce o substanță care pe de o parte prelungeşte viața umană, iar pe de alta deschide porțile interioare ale psihicului către miracolele Timpului şi ale Creației.

HIDAR FEN AJIDICA, Note de laborator asupra naturii melanjului.

La spațioportul subteran de pe Xuttuh, directorul de cercetări Hidar Fen Ajidica urmărea naveta lui Fenring înălțându-se dintre pereții canionului — o tăietură largă în scoarța planetei. În aparență un defileu pitoresc, atunci când era privită de deasupra, fisura oferea acces către lumile sigure de dedesubt. Aparatul lui Fenring se micşoră, devenind un fir de praf pe cerul albastru, rece.

Bine c-am scăpat de el! Putea oricând spera ca băgărețul observator imperial să moară într-o explozie a navetei, dar, din păcate, acesta atinse din nou orbita în deplină siguranță.

Ajidica se întoarse în tuneluri, luând un liftub către nivelurile inferioare. Avusese destul aer curat şi cer deschis pentru o zi!

Inspecția neanunțată a ministrului mirodeniei îi consumase două zile... timp pierdut, din punctul de vedere al Maestrului Cercetător. Era nerăbdător să se întoarcă la experimentele sale pe termen lung în legătură cu mirodenia artificială, care se apropiau de faza finală. *Cum să realizez ceva, cu omul ăsta respirându-mi în ceafă?*

Ca să facă lucrurile şi mai rele, un reprezentant tleilaxu era programat să sosească într-o săptămână — părea că nici măcar propriii lui oameni n-aveau încredere în el. Îşi duseseră rapoartele la Maeştrii de pe inviolabila planetă-mamă, care le discutaseră în *kehl*-ul central, cel mai înalt consiliu sacru al poporului său. *Iar inspecții... Iar intervenții nedorite...*

Dar aproape că mi-am atins scopul.

Potrivit instrucțiunilor precise ale Maestrului Cercetător, asistenții săi de laborator pregătiseră o modificare importantă a noilor cuve axlotl, recipientele biologice sacre în care erau cultivate variantele de mirodenie contrafăcută. Cu aceste ajustări, putea trece la stadiul următor: testarea efectivă, apoi producția de amal...

În interiorul pavilionului de cercetări izolat, Hidar Fen Ajidica şi echipa lui avuseseră mult mai mult succes decât îndrăzniseră să-i dezvăluie nevăstuicii de Fenring sau chiar propriului său popor. Într-un an, cel mult doi, se aştepta să rezolve enigma care-i scăpa printre degete. După aceea, va lansa planul pe care-l pusese deja în mişcare, furând secretul amalului şi folosindu-l în propriile lui scopuri.

La vremea aceea, nici măcar legiunile de sardaukari staționate aici în secret nu-l vor mai putea opri. Înainte să-şi dea seama de ceva, Ajidica va dispărea cu trofeul său, distrugând laboratorul în urma lui... Şi păstrând mirodenia artificială pentru el însuşi!

Desigur, mai erau şi alte lucruri care puteau interfera cu marea schemă a lui Ajidica — lucruri necunoscute. Pe Xuttuh acționau spioni; sardaukarii şi propriul serviciu de securitate al lui Ajidica descoperiseră mai mult de o duzină aparținând diferitelor Case Mari. Existau însă zvonuri şi despre o femeie Bene Gesserit lucrînd aici sub acoperire. Şi-ar fi dorit ca vrăjitoarele să-şi vadă de treburile lor...

Pe drumul înapoi cu vagonetul către complexul lui de înaltă securitate, Maestrul Cercetător aruncă o pastilă roşie în gură şi începu s-o mestece. Medicamentul, care-i trata fobia de a sta în subteran, avea gust de carne de limorc putredă, prelevată dintr-o cuvă împuțită. Se întrebă de ce farmaciştii nu puteau prepara medicamente cu gust mai bun. Sigur era doar o problemă de aditivi?

În fața lui, pavilionul de cercetări era alcătuit din cincisprezece clădiri albe, legate între ele prin pasaje suspendate, benzi rulante şi rețele de şine, totul înconjurat de sisteme puternice de apărare şi ferestre întărite, unidirecționale. Trupele de sardaukari protejau complexul.

Ajidica adaptase ştiința genetică tleilaxu la echipamentele industriale avansate, lăsate în urmă atunci când Casa Vernius fusese alungată. Învingătorii rechiziționaseră stocurile de materii prime şi, prin intermediari, obținuseră resurse suplimentare din afara planetei. În schimbul propriilor lor vieți, un număr de administratori de fabrici şi savanți ixieni dăduseră o mână de ajutor în acest proces.

Vagonetul se opri lin lângă pereții pavilionului. După ce trecu prin stânjenitoarele proceduri de securitate, Ajidica păşi pe o platformă şi de acolo luă un liftub către secțiunea cea mai mare, ecranată, unde noii „candidați" erau pregătiți pentru cuvele axlotl modificate. Fiecare supraviețuitor ixian ar fi vrut să ştie ce se întâmplă în laboratorul secret, dar nimeni nu avea nici o dovadă. Numai bănuieli şi temeri crescânde...

În pavilionul de cercetări, Ajidica avea cele mai perfecționate utilaje industriale din imperiu, inclusiv sisteme elaborate de manipulare a materialelor, pentru transportarea mostrelor. Natura experimentală a proiectului amal cerea un spectru larg de chimicale şi eşantioane, precum şi eliminarea unor mari cantități de deşeuri toxice, lucruri pe care era capabil să le ducă la bun sfârşit cu o eficiență nemaiîntâlnită. Pe Tleilax nu avusese niciodată acces la ceva atât de avansat.

Ajidica trecu printr-o uşă biosecurizată şi intră într-o încăpere enormă, unde nişte muncitori terminau conexiunile brute din podea, pregătind locul pentru cuvele noi, aflate în viață suspendată, care trebuiau aduse.

Testele mele trebuie să continue. Când voi fi aflat secretul, voi controla mirodenia şi îi voi putea distruge pe toți diavolii care depind de ea!

61

Libertatea e un concept ambiguu. Unii oameni se țin pe ei înşişi captivi, chiar şi atunci când au puterea să facă ce poftesc şi să meargă unde vor, în timp ce alții sunt liberi în inima lor, chiar ținuți legați cu cătuşe.

Înțelepciunea zensunnită a migrațiilor

Intenționat, Gurney Halleck strică utilajul care amesteca lichidul din bazinul de prelucrare a obsidianului, ceea ce provocă o spărtură în container. Lichidul de şlefuire țâşni peste tot, pe solul deja mocirlos. Se dădu înapoi şi încrucişă mâinile, aşteptând pedeapsa care ştia că va veni.

Primul pas în planul riscant, disperat, de evadare...

Previzibil, paznicii se repeziră la el, ridicând bâtele cu şocuri electrice şi pumnii înmănuşați. În cele două luni de la asasinarea lui Bheth, Harkonnenii erau convinşi că stinseseră orice scânteie de rezistență din acest bărbat blond. Gurney nu era prea sigur

de ce nu-l ucideau, pur şi simplu. În nici un caz pentru că-i admirau curajul sau pentru că era atât de încăpățânat. Mai degrabă simțeau o plăcere sadică torturându-l şi lăsându-l să se întoarcă după şi mai mult...

Acum avea nevoie să fie rănit destul de rău, ca să aibă nevoie de îngrijire medicală. Voia ca paznicii să-l lovească mai tare ca de obicei, poate rupându-i câteva coaste. Apoi medicii îl vor trata la infirmerie şi-l vor ignora în timp ce se va vindeca. Acesta va fi momentul în care Gurney îşi va face mutarea...

Ripostă când îl atacară paznicii, lovindu-i şi zgâriindu-i. Alți prizonieri s-ar fi predat cu umilință — dar dacă Gurney nu s-ar fi luptat, ar fi devenit bănuitori. Aşa încât rezistă cu înverşunare şi, bineînțeles, paznicii învinseră. Îl bătură cu mâinile şi cu picioarele şi-l izbiră cu capul de pământ.

Durerea şi întunericul îl copleşeau ca un lichid grețos, dar paznicii, îmbătați de adrenalină acum, nu se domoleau... Îşi simți oasele trosnind. Tuşi cu sânge.

În timp ce se prăbuşea în uitare, Gurney se temea că a mers prea departe, că s-ar putea chiar să-l omoare de data asta...

*

De zile-ntregi, muncitorii din gropile sclavilor încărcau un transport de obsidian albastru. Transportorul de mărfuri având uşile deschise aştepta pe platoul de aterizare, cu plăcile carcasei pline de urmele lăsate de fluxurile de ioni, din cauza multelor călătorii până pe orbită şi înapoi. Paznicii urmăreau încărcătura, dar fără prea multă atenție. Nici un om nu intra de bunăvoie în gropile sclavilor, iar din punctul de vedere al paznicilor, nici o comoară din univers nu merita să-l tenteze vreodată chiar şi pe cel mai lacom dintre hoți.

Această comandă mare fusese comandată prin intermediul negustorilor de pe Hagal de către ducele Leto Atreides. Chiar şi Gurney ştia că Atreizii fuseseră adversari de generații ai Casei Harkonnen. Rabban şi baronul simțeau o satisfacție îngâmfată ştiind că vindeau o marfă atât de costisitoare celui mai mare duşman al lor.

Pe Gurney îl interesa doar faptul că transportul trebuia să plece curând... şi că el intenționa să-l urmeze cât mai departe de gropile sclavilor.

Când ieşi în sfârşit din amorțeala chinuitoare, se trezi într-un pat de la infirmerie. Cearşafurile erau pătate de pacienții dinainte. Doctorii nu iroseau prea multe eforturi ca să țină sclavii în viață; pur şi simplu, nu era eficient din punctul de vedere al costurilor. Dacă prizonierii răniți puteau fi vindecați cu un minimum de timp şi îngrijiri, erau trimişi înapoi la muncă. Dacă mureau... raziile Harkonnenilor adunau destui înlocuitori.

Când îşi recăpătă cunştiința, Gurney rămase nemişcat, atent să nu geamă şi să nu atragă atenția asupra lui. Pe un pat alăturat, un bărbat se zvârcolea de durere. Cu ochii întredeschişi, Gurney văzu că ciotul brațului stâng al bărbatului era plin de sânge. Se întrebă de ce-şi mai bătuseră capul doctorii. Îndată ce burtosul supraveghetor de schimb avea să vadă sclavul mutilat, avea să ordone lichidarea lui.

Omul strigă, fie din cauza durerii oribile, fie ştiindu-şi soarta. Doi tehnicieni medicali îl imobilizară şi-l injectară cu un pulverizator — gata cu tranchilizantele! În câteva clipe, gâlgâi şi tăcu. Jumătate de oră mai târziu, oameni în uniformă scoaseră afară cadavrul, fredonând o melodie în ritm de marş, ca şi cum făceau asta cât era ziua de lungă.

Un doctor se aplecă deasupra lui Gurney, cercetându-l, mai mult înghiontindu-l; deşi scoase gemetele şi scâncetele slabe potrivite, nu se trezi din falsa lui inconştiență. Doctorul pufni şi se îndepărtă târându-şi picioarele. De-a lungul anilor, tehnicienii medicali petrecuseră deja, din punctul lor de vedere, mult prea mult timp îngrijind rănile repetate ale lui Gurney Halleck.

Când luminile se stinseră în complexul de gropi ale sclavilor, la lăsarea nopții, infirmeria căzu în amorțeală. Doctorii se lăsară în voia propriilor lor dependențe chimice — semuta sau alte droguri din depozitele de medicamente. Făcură o verificare finală superficială a pacientului încă în comă. Gurney gemu, prefăcându-se cuprins de un somn bântuit de coşmaruri. Un doctor se aplecă pentru o clipă deasupra lui cu un ac, poate un calmant, sau mai degrabă un sedativ, apoi dădu din cap şi se îndepărtă. Poate că voia ca Gurney să transpire dacă se trezea în cursul nopții...

Îndată ce tehnicienii plecară, Gurney deschise ochii şi-şi atinse bandajele, evaluându-şi rănile. Purta doar o salopetă de spital bej, zdrențuită, peticită şi roasă — ca propriul lui trup.

Avea o mulțime de vânătăi şi de tăieturi prinse stângaci în copci. Îl durea capul; probabil de la craniul fisurat sau cel puțin de la un şoc puternic. Dar chiar şi când ripostase, Gurney avusese grijă să-şi protejeze membrele. Mai putea deci să se mişte...

Îşi lăsă picioarele goale peste marginea patului pe podeaua rece, plină de nisip, a infirmeriei. Îl cuprinse greața, dar îi trecu. Când trase adânc aer în piept, simți în coaste o durere ca o arsură de sticlă spartă. Dar putea trăi cu asta.

Făcu prin cameră câțiva paşi nesiguri. Tehnicienii lăsaseră aprinse licurigloburi slabe, pentru cazuri de urgență. Peste tot în jur, pacienții sforăiau ori scânceau în noapte, dar nimeni nu-l observă. Cicatricea de la vița-de-cerneală de pe fața lui pulsa, amenințând cu un nou val de durere, dar Gurney o ignoră. *Nu acum.*

Stând în fața dulapului sigilat, plin cu medicamente, văzu un stativ conținând fiole cu ac în vârf pline cu *kirar*, medicamentul pe care-l folosise Rabban ca să-l facă să stea paralizat şi neajutorat în timpul violului prelungit şi al uciderii lui Bheth. Gurney zgâlțâi uşa dulapului, apoi săltă zăvorul, încercând să producă pagube cât mai mici, aşa încât doctorii să nu vadă imediat ce făcuse.

Neştiind dozajul potrivit, înşfăcă un pumn de fiole galbene. Fiecare recipient semăna cu o viespe făcută din polimer lucios. Se întoarse să plece, apoi se opri. Dacă cineva descoperea dulăpiorul spart şi fiolele lipsă, putea ghici ce avea în minte — aşa că Gurney luă mai multe alte droguri puternice, calmante şi halucinogene, pe care le aruncă în incineratorul medical, păstrând pentru el doar câteva analgezice, pentru cazul în care ar fi avut nevoie de ele. Harkonnenii vor presupune că cineva furase medicamente diferite, nu doar *kirar*.

Căută nişte haine, găsi o uniformă medicală pătată de sânge şi hotărî că era mai bună decât salopeta lui de spital. Tresărind de durerea de a-şi mişca trupul nevindecat, se îmbrăcă, apoi găsi câteva capsule energizante, dar nici un pic de hrană solidă. Înghiți tabletele ovale, neştiind cât timp va avea nevoie de ele ca să-l susțină. Ghemuindu-se cât mai mult posibil, forță uşa infirmeriei şi se strecură afară, în întuneric — o umbră printre umbre.

Gurney evită gardurile străbătute de electricitate care înconjurau complexul, un sistem proiectat mai mult pentru intimidare decât pentru securitate. Barierele erau destul de uşor de străpuns. Licurigloburi strălucitoare răspândeau fascicule puternice de lumină peste zona de aterizare plină de gropi, dar erau reglate şi aşezate prost, lăsând insule mari de întuneric de nepătruns.

Săltând dintr-o porțiune întunecată în alta, Gurney se apropie de containerele voluminoase, pline cu obsidian, care stăteau nepăzite. Deschise o trapă de metal care scârțâi. Ezită, dar orice întârziere putea atrage şi mai mult atenția, aşa că se aruncă înăuntru. Lăsă trapa să se închidă cât mai încet posibil.

Alunecă pe o rampă metalică aspră, care-i agăță şi-i rupse haina furată, până când aterizâ pe movilele de obsidian albastru, tratat chimic. Fațetele erau de sticlă cu margini ascuțite, dar lui Gurney nu-i păsa de câteva tăieturi şi zgârieturi în plus. Nu, după toate chinurile prin care trecuse... Avu grijă totuşi să nu sufere tăieturi adânci.

Se îngropă şi mai adânc. Fiecare aşchie de obsidian era de mărimea pumnului sau chiar mai mare, dar erau colţuroase şi de forme diferite. Multe bucăţi arătau ca nişte lespezi late, lucioase. Această ladă era aproape plină, iar echipele o vor termina dimineaţă, cu o ultimă încărcătură, înainte de a lansa transportorul. Gurney încercă să se acopere destul pentru a evita să fie văzut.

Când o trase peste cap, sticla vulcanică îl apăsă cu toată greutatea. Deja Gurney abia mai respira. Tăieturile îi ardeau pielea, dar el îşi făcu loc şi mai adânc, înghesuindu-se într-un colţ, astfel încât măcar pe două părţi să aibă în spate metal solid. Încercă să-şi pună în jur bucăţi de sprijin, care să ţină o parte din încărcătura de deasupra. Greutatea apăsătoare se va multiplica în rău, atunci când ultima cantitate de obsidian va fi turnată în container, dar va supravieţui el cumva... şi chiar dacă nu, putea să-şi accepte soarta. Moartea într-o încercare de a scăpa de Harkonneni era mai bună decât viaţa sub cizma lor!

Când reuşi să aşeze cioburi libere de obsidian peste placa lată de deasupra capului, se opri. Nu mai vedea nimic, nici măcar lucirea slabă, albăstruie, a sticlei activate. Deja respiraţia îi devenise aproape imposibilă. Mişcă braţul doar atât cât să scoată fiolele galbene de *kirar*. Inspiră adânc, să-şi umple bine plămânii.

O doză de drog paralizant nu-l băgase într-o comă destul de adâncă, dar trei probabil că l-ar ucide. Ţinându-le cu o mână, îşi injectă două fiole în coapsă, în acelaşi timp. Pe celelalte le ţinu aproape, în caz că avea nevoie de doze suplimentare pe drum.

Paralizia se răspândi rapid — şuvoi îngheţat năvălind prin ţesutul său muscular. Medicamentul îl va aduce în stare de hibernare, îi va reduce respiraţia şi nevoile trupului până la limita morţii însăşi. Dacă avea noroc, poate-l va ţine chiar în viaţă...

Deşi ducele Leto Atreides nu ştia că are un pasager clandestin în încărcătură, Gurney Halleck îi datora evadarea de pe Giedi Prime conducătorului Caladanului, duşmanul Harkonnenilor.

Dacă supravieţuia destul încât să ajungă la centrul de distribuţie de pe Hagal, Gurney spera să scape în timp ce obsidianul albastru era reîncărcat pentru tăiere, şlefuire şi transport. La nevoie, va fugi şi va găsi iarăşi un mijloc de a pleca de pe acea planetă. După ce rezistase atâţia ani pe Giedi Prime, se îndoia că vreun loc din imperiu putea fi mai rău...

Gurney invocă imaginea binefăcătorului său fără voie, ducele Casei Atreides, şi simţi un zâmbet luptând să-i apară pe faţă, înainte ca hibernarea să se coboare asupra lui.

62

Raiul trebuie să fie sunetul apei curgătoare.

Zicală fremenă

Liet-Kynes se întoarse la baza antarctică a contrabandiştilor la trei ani după ce Warrick şi cu el dăduseră peste ea. Acum, că-şi pierduse orice speranţă să câştige femeia pe care-o iubea, nu mai avea nimic de pierdut. În sfârşit, Liet avea intenţia să-şi ceară răsplata promisă de la Dominic Vernius. Îi va cere conducătorului contrabandiştilor să-l ia de pe Dune, să-l ducă pe altă lume, departe de aici.

Chiar înainte ca un Warrick mândru şi zâmbitor să se întoarcă de la Grota Păsărilor cu frumoasa lui mireasă, Liet dorise cu disperare să facă tot ce putea să felicite cuplul. Când santinelele de pe creasta de deasupra sietchului semnalară un vierme purtând doi călăreţi, Liet se retrase în camera lui ca să mediteze şi să se roage. Îşi iubea fratele de sânge, la fel şi pe Faroula, şi nu voia să le poarte pică sau să le dorească răul. Fremenii aveau o zicală: „Cel mai mic gând rău trebuie dat la o parte imediat, înainde să prindă rădăcină.”

La intrarea izolată a sietchului Scutului Roşu, îl îmbrățişase pe Warrick, fără să fie deranjat de praf şi de mirosul puternic de mirodenie şi de sudoare, dat de orele nenumărate petrecute pe spinarea unui vierme. Observă dulcea scânteie de fericire care plutea în jurul prietenului său.

Cât despre Faroula, şi ea arăta mulțumită; îl salută pe Liet protocolar, aşa cum se cădea pentru o femeie proaspăt căsătorită. Liet le zâmbi, dar urările lui dulci-amărui se pierdură în şuvoiul felicitărilor din partea binevoitorilor, incluzând vocea scrâşnită a lui Heinar, tatăl lui Faroula şi naibul sietchului.

Rareori profitase Liet Kynes de renumele tatălui său, dar pentru sărbătoarea nupțială obținuse un coş de fructe proaspete de la peştera-seră din Bazinul de Ghips: portocale, curmale, smochine, ca şi un ciorchine de fructe *li* acrişoare, originare de pe Bela Tegeuse. Pusese darul în camera goală pe care urmau s-o împartă Warrick şi Faroula, loc unde-i avea să-i aştepte până în momentul în care cei doi trebuiau să se retragă, la căderea serii.

Una peste alta, Liet-Kynes se dovedise a fi un bărbat puternic...

În lunile următoare totuşi, nu putuse pretinde că nu se petrecuse nici o schimbare. Prietenul său cel mai bun avea acum alte obligații. Îşi luase o soție şi, în curând — prin harul lui Shai-Hulud —, urma să aibă o întreagă familie. Warrick nu mai putea petrece la fel de mult timp în raiduri de comando.

Chiar şi după un an întreg, suferința lui Liet nu se micşoră. Încă o dorea pe Faroula mai mult decât pe oricare altă femeie, şi se îndoia că se va mai căsători, acum că o pierduse. Dacă mai rămânea la sietchul Scutului Roşu, tristețea putea să i se transforme în amărăciune — şi nu voia să fie invidios pe prietenul său!

Frieth înțelese ce simțea fiul ei.

— Liet, văd că ai avea nevoie să pleci de-aici pentru o vreme...

Tânărul încuviință, gândindu-se la lunga călătorie către regiunea polului sud.

— Ar fi mai bine dacă m-aş dedica... altor treburi.

Se oferi să livreze următoarea mită de mirodenie lui Rondo Tuek, o călătorie dificilă, pe care puțini alții o făceau de bunăvoie.

— Se spune că ecourile nu sunt auzite doar de urechi, zise Frieth. Ecourile amintirilor se aud cu inima...

Zâmbind, mama lui îi puse pe umăr mâna slabă.

— Du-te unde trebuie să te duci. O să-i explic eu totul tatălui tău!

Liet îşi luă rămas-bun de la sietch, de la Warrick şi Faroula. Ceilalți fremeni îi puteau simți tulburarea şi neastâmpărul.

— Fiul lui Umma Kynes doreşte să plece într-un *hajj*, ziseră ei, vorbind despe călătoria lui ca şi cum ar fi fost un pelerinaj sfânt. Şi poate chiar era un fel de căutare a unei viziuni, a păcii interioare şi a unui scop. Fără Faroula, avea nevoie să-şi găsească o altă obsesie care să-l pună în mişcare.

Trăise toată viața lui în umbra lui Pardot Kynes. Planetologul îl pregătise pe Liet să-i fie succesor, însă tânărul nu-şi cercetase niciodată inima ca să decidă dacă acesta era drumul pe care dorea să meargă.

Tinerii fremeni alegeau deseori profesia tatălui lor, dar asta nu era ceva bătut în cuie. Visul de a redeştepta Dune era unul puternic, care inspira — şi *pretindea* — pasiuni intense. Chiar şi fără fiul său de nouăsprezece ani, Umma Kynes îi avea pe locotenenții săi devotați — Stilgar, Turok şi Ommun, ca şi pe conducătorii mai puțin importanți. Visul lui nu avea să moară, indiferent ce hotăra Liet.

Putea fi la conducerea lor într-o zi... dar numai dacă se arunca din toată inima în vâltoarea acestei probleme. *Voi pleca şi voi încerca să înțeleg țelul care arde în inima tatălui meu.*

Se hotărâse să se întoarcă la Dominic Vernius.

*

Cu abilitatea fremenă de a reconstitui paşii pe un teren accidentat sau lipsit de trăsături distinctive, Liet-Kynes scruta pustietatea antarctică. Livrase deja încărcătura de esență distilată de mirodenie pentru transportul clandestin către agenții Ghildei. Dar în loc să se întoarcă la sietch, în loc să se ducă să inspecteze plantația de palmieri, Liet intrase adânc în zona polară, în căutarea contrabandiştilor.

În scurt timp se opri sub lumina slabă, înclinată, a soarelui, încercând să distingă pe peretele impunător al ghețarului orice neregularitate care-i putea indica labirintul de peşteri. Fu mulțumit să vadă că proscrişii făcuseră toate modificările în materie de camuflaj pe care le sugeraseră el şi cu Warrick. În spatele şirului înalt de stânci încrustate cu gheață, se găsea o prăpastie adâncă, pe fundul căreia se odihneau navele de contrabandă ale lui Dominic.

Păşi către baza stâncii. Avea mâinile amorțite şi obrajii îi ardeau de frig. Pentru că nu ştia cum să intre în bază, căută o trecere, sperând că refugiații îl vor vedea şi-l vor lua înăuntru — dar nu ieşi nimeni.

Liet petrecu o oră încercând să se facă văzut, strigând şi fluturându-şi brațele, până când, în sfârşit, o deschizătură mică apăru lângă el, de unde ieşiră câțiva oameni cu înfățişare aspră, îndreptând spre el laserele gata pregătite.

Cu calm, tânărul Liet-Kynes îşi înălță semeț bărbia.

— Văd că sunteți la fel de vigilenți ca întotdeauna, remarcă el sarcastic. Se pare că aveți nevoie de ajutorul meu mai mult decât prevăzusem...

În timp ce bărbații continuau să-l amenințe cu armele, Liet se încruntă şi arătă spre unul dintre ei, cu fața ciupită de vărsat şi o sprânceană lipsă, apoi spre alt veteran bătrân având o claie de păr zbârlit, alb-cenuşiu.

— Johdam, Asuyo — nu mă recunoaşteți? Sunt mai în vârstă şi mai înalt, cu un pic de barbă, dar nu atât de diferit față de cum eram...

— Toți fremenii arată la fel, mârâi Johdam cel ciupit de vărsat.

— Atunci toți contrabandiştii au vedere proastă. Am venit să vorbesc cu Dominic Vernius!

Acum, fie că erau nevoiți să-l omoare pentru că ştia prea multe, fie că-l duceau înăuntru. Liet păşi în tuneluri, iar contrabandiştii etanşară intrarea în urma lui.

Când trecură pe lângă peretele cu fereastra de observație, privi în jos, în prăpastia care adăpostea terenul lor de aterizare. Grupuri de oameni alergau ca furnicile, încărcând provizii în nave.

— Vă pregătiți pentru o expediție, observă Liet.

Amândoi veteranii îi aruncară priviri înghețate. Asuyo, cu părul lui cărunt chiar mai ciufulit ca înainte, îşi umflă pieptul ca să arate câteva medalii şi însemne de grad proaspăt cârpite, pe care le adăugase la salopetă... dar nimeni nu părea impresionat de asta, cu excepția lui însuşi. Johdam arăta în continuare înverşunat şi sceptic, ca şi cum ar fi pierdut deja prea multe şi se aştepta să piardă în curând şi restul.

Luară un lift mecanic, coborând către fundul crevasei, şi ieşiră în bazinul acoperit cu pietriş. Liet recunoscu silueta impunătoare a lui Dominic Vernius, cu țeasta rasă lucindu-i în lumina palidă a polului. Conducătorul contrabandiştilor zări distraiul vizitatorului şi-l recunoscu imediat. Îşi flutură mâna lată şi se apropie cu paşi mari.

— Aşa, băiete, te-ai pierdut iar? Ți-a fost mai greu să ne găseşti, acum că ne-am ascuns mai bine?

— A fost mai greu să-i fac pe oamenii tăi mă observe, răspunse Liet. Santinelele tale dormeau, probabil.

Dominic izbucni în râs.

— Santinelele mele sunt ocupate să încarce navele. Avem de prins un transspațial, cu spațiul de andocare deja rezervat şi plătit. Cu ce-ți pot fi de folos? În momentul ăsta ne cam grăbim...

Liet trase adânc aer în piept.

— Mi-ai promis o favoare. Am venit să-mi fac cererea...

Deşi luat prin surprindere, ochii lui Dominic scânteiară.

— Foarte bine. Cei mai mulți oameni care aşteaptă o răsplată n-au nevoie de trei ani ca să se hotărască.

— Am multe talente şi pot fi un membru valoros al echipei tale, zise Liet. Ia-mă cu tine!

Dominic tresări, apoi zâmbi. Îl bătu pe Liet pe umăr, cu o mână destul de grea ca să doboare un taur.

— Suie pe nava amiral, să stăm de vorbă...

Făcu semn înspre rampa unei fregate brăzdate de urmele numeroaselor reintrări în atmosferă.

Dominic întinsese covoraşe şi tot felul de obiecte prin cabina sa personală, ca s-o facă să arate ca un cămin. Contele renegat îl invită pe Liet să ia loc pe unul dintre scaunele cu suspensie. Țesătura pernei era uzată şi pătată, de parcă trecuse prin decenii de folosire intensă, dar pe Liet nu-l deranja. Pe una dintre laturile biroului de scris al lui Dominic sclipea o holofotografie a unei femei frumoase.

— Susține-ți cazul, băiete!

— Spuneai că ți-ar fi de folos un fremen care să întărească securitatea la baza de pe Salusa Secundus...

Fruntea lui Dominic se încreți.

— Un fremen ar fi un adaos binevenit.

Se întoarse către imaginea frumoasei femei, care lumina ca şi cum i-ar fi zâmbit, indiferent unde s-ar fi mutat.

— Ce crezi, Shando, dragostea mea? Ar trebui să-l lăsăm pe băiat să facă o călătorie cu noi?

Dominic privi fix către hologramă, ca şi cum ar aştepta un răspuns. Un sentiment straniu îi străbătu şira spinării. Apoi contele ixian se întoarse spre el surâzând.

— Sigur că-l lăsăm. Am făcut un târg, iar cererea ta este perfect rezonabilă... deşi cineva s-ar putea întreba dacă eşti întreg la minte.

Dominic se scărpină la tâmplă, unde-i curgea o picătură de sudoare.

— Oricine vrea să meargă pe planeta-închisoare a împăratului are, evident, nevoie de ceva mai multă fericire în viață...

Liet se strâmbă, dar nu dădu amănunte.

— Am motivele mele.

Dominic nu insistă.

Cu ani în urmă, tatăl său fusese profund afectat de ceea ce văzuse pe Salusa Secundus, de cicatricele rămase chiar şi după secole de la holocaust. Căutând să înțeleagă propriile sale motivații, să-şi decidă cursul vieții, Liet avea nevoie să meargă şi el acolo. Poate că dacă petrecea un timp pe Salusa, printre pietrele aspre şi rănile nevindecate, reuşea să înțeleagă ce anume declanşase interesul de-o viață al tatălui său pentru ecologie.

Masivul contrabandist prinse mâna lui Liet într-o strângere energică.

— Foarte bine, asta a fost. Cum ziceai că te cheamă?

— Pentru cei din afară, sunt cunoscut sub numele de Weichih...

— În regulă, Weichih, dacă vrei să fii membru al echipei, va trebui să-ți faci partea ta de muncă.

Dominic îl conduse afară din cabina căpitanului, pe rampă şi apoi în cuprinsul crevasei.

În jurul lor, contrabandiştii asudau şi gâfâiau, cu respirația tăiată.

— Înainte de sfârşitul zilei, vom decola spre Salusa Secundus.

63

Priveşte înăuntrul tău şi vei putea vedea universul.

Aforism zensunnit

Arrakis. A treia planetă din sistemul Canopus. Un loc uimitor.

Navigatorul Ghildei, D'murr, privea prin fereastra de plaz a cabinei sale — un fir de praf, în interiorul giganticului transspațial. Departe, sub nava sa, dincolo de vălul de praf cafeniu răscolit de vânt, se afla Arrakis, singura sursă a melanjului care-i îngăduia să vadă de-a lungul căilor complicate ale universului.

Atâta plăcere îmi dăruieşte mirodenia...

O navetă micuță țâşni arzând prin atmosfera planetei, dinspre polul sud, se eliberă şi atinse marele vehicul pe orbită. Când naveta andocă, o cameră de supraveghere îi arătă lui D'murr un grup de pasageri debarcând în zona comună, cu atmosferă controlată, a transspațialului.

Cu toate că mulți alți angajați ai Ghildei Spațiale făceau parte din echipajul navei, în calitate de navigator D'murr trebuia să urmărească totul, tot timpul. Aceasta era nava lui, casa şi locul său de muncă, responsabilitatea sa...

În camera izolată, şuierul familiar al gazului portocaliu de melanj abia se auzea. Cu trupul lui puternic deformat, D'murr n-ar fi putut niciodată să păşească pe planeta-deşert, n-ar fi putut niciodată, de fapt, să părăsească siguranța cuvei sale. Dar însuşi faptul de a se afla în apropiere de Arrakis îl liniştea într-un fel elementar... Cu creierul său de ordin superior, încercă să elaboreze o analogie matematică pentru senzația pe care o încerca, dar aceasta nu reuşi să i se limpezească în minte.

D'murr Pilru ar fi trebuit să facă mai mult în viața lui cât timp era încă uman, înainte să intre în serviciul Ghildei. Dar acum era prea târziu! Ghilda îl luase atât de repede — atât de neaşteptat — după ce trecuse examenul de admitere... Nu avusese timp să-şi ia rămas-bun cum se cuvine, să-şi pună la punct treburile umane.

Umane...

Cât de largă era definiția pe care o cuprindea acest cuvânt? Bene Gesserit-ul petrecuse generații întregi luptându-se exact cu această întrebare, cu toate nuanțele, cu clasele de intelect şi de emoții, cu realizările ridicate în slăvi şi jalnicele eşecuri. Forma fizică a lui D'murr se alterase semnificativ de când se alăturase Ghildei... dar cât de mult conta asta? Depăşiseră el şi toți ceilalți navigatori condiția umană, pentru a deveni ceva cu totul diferit?

Mai sunt încă uman? Nu mai sunt uman? Ascultă propriile lui gânduri tulburi, şovăitoare.

Prin transochiul de supraveghere, D'murr privea noii pasageri, bărbați aspri în haine de culoare închisă, intrând în holul principal al pasagerilor. În urma lor pluteau saci de călătorie cu suspensii. Unul dintre bărbați, cu chipul roşcovan, mustăți voluminoase şi capul complet ras, părea ciudat de familiar.

Încă îmi aduc aminte unele lucruri...

Dominic Vernius! Unde fusese toți anii ăştia?

Navigatorul murmură o comandă în globul-microfon sclipitor, de la gura lui mică în formă de V. Ecranul îi arătă numele pasagerilor, dar nici unul nu-i era cunoscut. Exilatul conte Vernius călătorea sub un nume fals, în ciuda asigurărilor de confidențialitate absolută ale Ghildei.

El şi însoțitorii săi se îndreptau spre Salusa Secundus.

O sonerie se auzi în interiorul cabinei de navigație. Toate navetele erau ancorate în danele lor. Echipajul Ghildei etanşă trapele de intrare şi monitoriză motoarele Holtzman; o armată de experți pregătea transspațialul pentru plecarea de pe orbita polară. D'murr abia dacă observă...

În schimb, se gândi la zilele senine de pe Ix, la vremea bucolică pe care o petrecuse cu părinții şi fratele său geamăn, în Marele Palat al contelui Vernius.

Rămăşițe nefolositoare ale minții...

Ca navigator, făcea calcule de ordin superior şi se delecta cu matematica dimensională. Ducea transspațiale pline cu pasageri şi mărfuri la distanțe imense.

Şi totuşi, se trezi dintr-o dată blocat, distrat, incapabil să funcționeze. Creierul său complicat îşi pierdu concentrarea, în mijlocul prețioaselor sale ecuații. De ce mintea lui, ceea ce mai rămăsese din ființa lui pierdută, insista să-l recunoască pe acel om? Ieşi la iveală un răspuns, ca o creatură ivindu-se din adâncurile unei mări întunecate: Dominic Vernius era o parte importantă din trecutul lui D'murr Pilru. Trecutul lui uman...

Vreau să curbez spațiul.

În schimb, imagini de pe Ix-ul de altădată i se rostogoleau prin minte: scene de splendoare la curtea Casei Vernius, cu fratele său C'tair... Fete drăgălaşe în rochii scumpe, zâmbind; până şi tânăra şi încântătoarea fiică a contelui, Kailea... Creierul său, destul de mare pentru a cuprinde universul, era o magazie plină cu tot ceea ce fusese şi tot ceea ce urma să devină.

Încă n-am teminat să evoluez...

Chipurile fetelor ixiene se schimbară, devenind fețele încruntate ale instructorilor de la Şcoala de Navigație de pe Junction. Cabinele lor închise ermetic stăteau ciorchine în jurul cabinei lui, iar ochii lor micuți îl străpungeau mânioşi pentru eşec.

Trebuie să curbez spațiul!

Pentru D'murr, aceasta era experiența senzorială ultimă a minții şi a trupului său, datorată multiplelor dimensiuni care-i erau accesibile. Se dăruise Ghildei, într-un fel foarte asemănător cu cel în care preoții şi călugărițele din vremurile primitive se dăruiau cândva Dumnezeului lor, abținându-se de la relații sexuale.

În cele din urmă, lăsă în urmă scurtul moment de întârziere provocat de amintirile umane şi se extinse, cuprinzând sistemele stelare, întinzându-se ca să ajungă până la şi dincolo de ele. În timp ce D'murr călăuzea trasspațialul prin cutele spațiului, galaxia deveni femeia lui... şi el făcu dragoste cu ea.

64

Războiul neîncetat dă naştere propriilor sale condiții sociale, care au fost asemănătoare de-a lungul epocilor. Una dintre aceste condiții este o stare permanentă de alertă menită să apere de atac... Alta este domnia unui autocrat.

CAMMAR PILRU, Ambasador ixian în exil: Tratat despre căderea guvernelor nedrepte

Pentru C'tair, plăcerile vieții cu Miral Alechem fură de scurtă durată. După holoproiecția lui Rhombur, se despărțiseră din motive de siguranță, găsindu-şi ascunzători diferite în care să locuiască. Sperau să-şi mărească şansele de a supraviețui şi de a-şi continua importanta muncă, măcar pentru unul dintre ei. Aranjând dinainte, se întâlneau regulat la cantina unde lucra ea, pentru priviri furişe şi cuvinte înăbuşite.

Într-una dintre ocazii, totuşi, când el ajunse la momentul fixat, o altă femeie, cu ochii goi, stătea în locul lui Miral, la oficiul de distribuire a hranei. Îşi luă farfuria de materie vegetală tăiată şi se aşeză la masa pe care-o împărțeau de obicei.

C'tair urmări coada, dar Miral nu mai apăru. Încă atent, mâncă în tăcere, cuprins de îngrijorare. La sfârşit, când îşi duse vasele goale înapoi în locul unde lucrătorii le curățau pentru schimbul următor, îl întrebă pe unul dintre ei:

— Unde-i femeia care stătea aici acum trei zile?

— S-a dus, sosi răspunsul morocănos.

Femeia mai în vârstă, cu chipul pătrățos, se încruntă.

— Ce te priveşte?

— N-am vrut să vă supăr...

Se înclină, făcând un pas înapoi. Un paznic tleilaxu îl cercetă, observând discuția. Îşi miji ochii de rozător, iar C'tair se mişcă imediat, cu paşi atenți, concentrat asupra comportării sale, în aşa fel încât să nu mai atragă atenția.

I se întâmplase ceva lui Miral, însă nu îndrăznea să insiste. Nu putea întreba pe nimeni.

Când paznicul traversă mulțimea şi vorbi cu bătrânul muncitor, C'tair mări pasul îndeajuns încât să se piardă în mulțimea forfotitoare, apoi se strecură într-un puț lateral, coborî în tunelurile suboizilor şi se grăbi să dispară. Simțea blestemul iminent apăsând asupra lui...

Ceva teribil de rău se întâmplase. O capturaseră pe Miral şi acum C'tair era din nou singur — fără o rezistență organizată, fără cineva care să-l acopere şi să-l ajute în revolta lui privată. Lăsat fără resurse din afară, ce şanse mai avea? Se amăgise singur, în toți aceşti ani?

Mai lucrase singur şi înainte, îşi înăbuşise sentimentele, dar acum inima lui era plină de dor pentru ea. Uneori îşi dorea să nu se fi implicat niciodată într-o relație cu Miral, pentru că acum îşi făcea tot timpul griji. Dar în orele cele mai liniştite, când stătea singur în pat, se simțea recunoscător pentru clipele de dragoste pe care le împărtăşiseră...

N-o mai văzu niciodată în viață.

*

Ca nişte viespi furioase protejându-şi cuibul, tleilaxu instituiră o represiune brutală, mult mai drastică decât orice decretaseră până atunci. Executară mii de muncitori pe baza unor simple bănuieli, doar ca să-şi întărească dominația prin teroare. Deveni limpede foarte curând că invadatorilor nu le păsa dacă exterminau întreaga populație ixiană. Puteau să radă toată suprafața planetei şi să aducă în loc oamenii lor: ghola, dansatori-față, pe oricine ar vrea ei...

Curând, spiritul de revoltă ixian fu din nou zdrobit. C'tair nu mai dăduse o lovitură de şase luni. Scăpase ca prin urechile acului de o capcană a sardaukarilor, doar surprinzându-i cu un pistol de mână cu ace. Temându-se că tleilaxu ar putea să ia urma amprentelor sau structurii sale genetice, trăise sub amenințarea permanentă a arestării.

Nimic nu se îmbunătăți.

După introducerea clandestină a mesajului proiectat al prințului Rhombur, comunicarea cu exteriorul fusese blocată mai mult ca oricând. Nu mai erau admişi nici observatori, nici mesaje... Li se interzise accesul tuturor căpitanilor de nave independente şi tuturor lucrătorilor din transporturi. Nu avea nici o şansă de a trimite fie şi cel mai mic mesaj lui Rhombur, pe Caladan. Ix deveni abia ceva mai mult decât o cutie neagră care producea tehnologie pentru clienții CHOAM. Sub supravegherea tleilaxu, o mare parte din muncă era de calitate inferioară şi apăruseră rezilieri de contracte, afectând veniturile din vânzări. Asta era însă doar o slabă consolare pentru C'tair...

Din nou izolat, nu putea să-şi găsească aliați sau să fure echipamentele de care avea nevoie. În noua lui ascunzătoare rămăseseră numai câteva componente, destule

probabil cât să folosească transmițătorul rogo încă o dată — sau poate de două ori. Avea să lanseze o ultimă cerere disperată de ajutor, către etericul său frate din cadrul Ghildei.

În lipsă de altceva, C'tair jură să facă în aşa fel încât cineva să afle totuşi ce se întâmpla aici. Miral Alechem fusese singura sa rază de prietenie, de căldură emoțională, şi ea dispăruse din viața lui. Se temea că i se întâmplase ce putea fi mai rău...

Trebuia să-şi transmită mesajul, trebuia să găsească un ascultător. Cu tot entuziasmul său, Rhombur nu reuşise să facă îndeajuns. Poate că D'murr, cu talentele lui de navigator al Ghildei, ar fi putut să-l găsească pe de mult pierdutul conte de Ix, Dominic Vernius...

Hainele murdare ale lui C'tair miroseau a transpirație şi a unsoare. Trupul lui fusese prea multă vreme lipsit de odihnă sau de o hrană decentă. Înfometat, se înghesui în spatele unui container de înmagazinare blindat, care conținea cutii sigilate cu cronometre ixiene refuzate, mecanisme de măsurare a timpului care puteau fi programate să se adapteze oricărei planete din imperiu. Instrumentele fuseseră puse deoparte pentru recalibrare şi adunaseră praf de ani de zile. Tleilaxu nu foloseau asemenea jucării tehnologice frivole.

Lucrând la lumina slabă a unui palmiglob, C'tair reasamblă componentele transmițătorului său rogo. Simțea sângele înghețându-i în vine, nu pentru că era îngrijorat că ar putea fi prins de copoii tleilaxu, ci pentru că se temea că rogo-ul nu va funcționa. Trecuse un an de când încercase ultima oară să folosească dispozitivul de comunicare şi ajunsese la ultimul set de vergele de silicat cristalin nefolosite.

Îşi şterse din părul zbârlit o picătură de sudoare şi introduse tijele în receptacul. Transmițătorul uzat fusese reparat de multe ori. La fiecare folosire, C'tair forța sistemele îmbinate provizoriu — ca şi propriul său creier — până la ultima limită.

În copilărie, el şi cu fratele său geamăn împărtăşiseră o relație perfectă, o legătură frățească care le îngăduia să-şi completeze unul altuia frazele, să se privească unul pe altul şi să ştie fiecare ce gândeşte celălalt. Câteodată, dorința de a regăsi această empatie era aproape de neîndurat.

De când D'murr devenise navigator, cei doi frați se îndepărtaseră din ce în ce mai mult. C'tair făcuse tot ce-i stătuse în putință să mențină acel fir subțire, iar transmițătorul rogo le permitea celor două minți să găsească un teren comun. Însă, de-a lungul anilor, rogo-ul se deteriorase, iar în cele din urmă maşinăria ajunsese la limita distrugerii totale... ca şi C'tair.

Lăsă ultima tijă să alunece la locul ei, îşi încleştă fălcile cu hotărâre şi activă sursa de energie. Spera că pereții blindați ai containerului de marfă vor împiedica orice scurgere pe care ar putea-o detecta scanerele tleilaxu. După ce detonase capsulele explozive cu doi ani în urmă, nu mai avea camera ecranată. În consecință, riscurile creşteau din ce în ce mai mult, cu fiecare zi.

Comandantul Garon şi sardaukarii lui îl căutau, ca şi alții ca el, îngustând posibilitățile, ajungând tot mai aproape.

C'tair îşi puse receptorii pe craniu, îi unse cu o picătură de gel ca să îmbunătățească contactul. În minte, încercă să stabilească o legătură cu D'murr, căutând tiparele de gândire care fuseseră cândva atât de asemănătoare cu ale sale. Deşi împărtăşeau încă o origine comună, D'murr se schimbase enorm... într-un asemenea grad încât gemenii aproape că erau acum membrii unor specii diferite.

Simți o atingere în conştiință,apoi o recunoaştere surprinsă, dar lentă.

— D'murr, trebuie să mă asculți. Trebuie să auzi ce-ți spun!

Simți receptivitatea sub formă de imagini şi văzu în minte chipul fratelui său, cu părul negru, ochii mari, nasul cârn şi surâsul plăcut. Exact cum şi-l amintea C'tair din

zilele de la Marele Palat, când aveau funcții diplomatice şi flirtau amândoi cu Kailea Vernius...

Dar în spatele imaginii familiare, C'tair, uimit, văzu o formă stranie şi distorsionată, o umbră oribilă, înfiorătoare, a fratelui său, cu craniul mărit şi membrele atrofiate, suspendat pe vecie într-o cuvă cu gaz dens de melanj.

C'tair alungă imaginea şi se concentră asupra chipului uman al fratelui său geamăn, fie că era real sau nu.

— D'murr, s-ar putea să fie ultima dată când vorbim...

Voia să-i ceară orice fel de veşti despre imperiu. Ce mai ştia de tatăl lor, ambasadorul Pilru, în exilul lui pe Kaitain? Dacă trăia, ambasadorul încerca încă să obțină sprijin, speculă C'tair, dar după atâția ani, era o cauză pierdută, aproape patetică...

C'tair nu avea timp de trăncăneală. Avea nevoie să comunice starea presantă, disperată a poporului Ixian. Toate celelalte căi de comunicare fuseseră tăiate, dar D'murr, prin legăturile Ghildei, avea alte posibilități — un fir subțire de-a curmezişul întregului cosmos.

Cineva trebuie să înțeleagă cât de disperată este situația noastră!

Frenetic, C'tair vorbi îndelung, descriind tot ceea ce făcuseră tleilaxu, înşirând ororile pricinuite prizonierilor ixieni de către soldații sardaukari şi alți fanatici.

— Trebuie să mă ajuți, D'murr. Găseşte pe cineva care să preia cauza noastră în imperiu!

Rhombur Vernius deja cunoştea situația dar, deşi prințul făcuse tot posibilul cu sprijinul secret al Atreizilor, nu fusese de ajuns.

— Găseşte-l pe Dominic Vernius — ar putea fi singura noastră şansă. Dacă-ți mai aminteşti de mine, dacă-ți mai aminteşti de familia şi de prietenii tăi umani... de poporul tău... *te rog, ajută-ne*! Eşti singura speranță care ne-a mai rămas!

În fața lui, văzând doar pe jumătate cu ochii, din cauză că mintea îi era atât de departe, întinsă peste cărările spațiului curbat către fratele lui, C'tair zări ieşind fum din transmițătorul rogo. Tijele de silicat cristalin începură să vibreze şi să crape.

— Te rog, D'murr!

Câteva secunde mai târziu, vergelele se sfărâmară. Din fisurile transmițătorului trosniră scântei şi C'tair îşi smulse conectorii de la tâmple...

Îşi apăsă pumnul în gură ca să-şi oprească un strigăt de durere. Ochii i se umplură de lacrimi, stoarse de presiunea din creier. Îşi atinse nasul, apoi urechile, şi simți sângele scurgându-i-se din rupturile din sinusuri. Suspină şi-şi muşcă cu putere încheieturile degetelor, dar agonia avu nevoie de multă vreme ca să scadă.

În sfârşit, după multe ore de durere năucitoare, se uită la cristalele înnegrite şi îşi şterse sângele de pe față. Ridicându-se în capul oaselor şi aşteptând ca pulsația din cap să-i dispară, se trezi zâmbind, în ciuda durerii şi a rogo-ului stricat.

Era sigur că de data asta răzbătuse... Viitorul planetei Ix depindea de ceea ce putea face D'murr cu informațiile.

65

Dedesubtul unei lumi — în pietrele, în pământul şi în straturile ei sedimentare — acolo veți găsi memoria planetei, analogia completă a existenței sale, memoria ecologică.

PARDOT KYNES, Un manual de pe Arrakis

În formație strânsă, navele imperiale blindate ale închisorii părăsiră adăpostul transspațialului şi porniră în picaj către planeta în descompunere, ca o procesiune funerară aeriană.

Chiar şi din spațiu, Salusa Secundus arăta ca o cangrenă, cu cruste întunecate şi un strat de nori transparent, aidoma unui văl sfâşiat. Potrivit comunicatelor oficiale de presă, noii condamnați trimişi pe Salusa aveau o rată a mortalității de şaizeci la sută în primul an standard.

După ce noul transport de prizonieri şi de provizii fusese expediat către punctele de descărcare bine păzite, echipajul Ghildei spațiale ținu deschise porțile hangarului destul timp ca să iasă o altă fregată uzată şi încă două nave uşoare, rapide, fără însemne. Nelăsând nici o înregistrare a trecerii lor, Dominic Vernius şi oamenii săi se strecurară spre planetă printr-o fisură a rețelei sateliților de supraveghere.

Liet-Kynes stătea în fregată, pe un scaun pentru pasageri, cu degetele apăsate pe plazul rece al hubloului. Avea ochii mari ca ai unui copil fremen la prima lui călătorie pe spinarea unui vierme. *Salusa Secundus!*

Chiar şi în strălucirea amiezii, cerul era de un portocaliu bolnăvicios, brăzdat de nori palizi. Fulgere globulare săltau pe cer ca şi cum titani invizibili jucau popice electrice.

Evitând balizele imperiale de detecție, fregata lui Dominic trecu repede peste pustietățile accidentate şi crăpate, îndreptându-se către zona ei de aterizare. Traversară întinderi de piatră vitrificată ce luceau ca nişte lacuri, dar erau de fapt mici bazine de sticlă de granit. Chiar şi după atâtea secole, numai câteva fire de iarbă maronie scoseseră cu greu capul pe câmpiile pârjolite, ca degetele încleştate ale unor oameni îngropați de vii.

Între două bătăi de inimă, Liet înțelese cum de fusese tatăl său atât de profund mişcat de rănile nevindecate ale acestui loc părăsit. Scoase un sunet slab, gâtuit. Când Dominic se întoarse spre el, cu o expresie curioasă pe chip, Liet explică:

— În vremurile străvechi, poporul zensunit — fremenii — au fost sclavi aici timp de nouă generații...

Cu ochii ațintiți asupra peisajului ars, adăugă abia auzit:

— Spun unii că încă le poți vedea petele de sânge pe pământ şi că le poți auzi strigătele purtate de vânt...

Umerii lați ai lui Dominic se încovoiară.

— Weichih, Salusa a îndurat mai multă durere şi suferință decât putea duce!

Se apropiară de periferia unui oraş cândva înfloritor, care părea mai mult o cicatrice arhitectonică. Cioturi de clădiri şi coloane de marmură albă ca laptele, acum înnegrite, zăceau pe post de rămăşițe ale splendorii stăpâne cândva aici. Departe, pe dealurile colțuroase, un zid nou înconjura în zig-zag o porțiune cu structuri relativ intacte — rămăşițele unui oraş abandonat, supraviețuitor al holocaustului.

— Zidul acela trebuia să închidă populația închisorii, explică Dominic, însă după ce s-a prăbuşit şi prizonierii au scăpat, funcționarii şi administratorii au închis la loc bariera şi s-au retras în interior, unde se simțeau protejați...

Pufni într-un râs zgomotos.

— O dată ce prizonierii şi-au dat seama că le era mai bine într-un loc unde erau cel puțin hrăniți şi îmbrăcați, au încercat să intre înapoi. Dar...

Dădu din capul ras.

— Acum, cei mai rezistenți au învățat să-şi croiască viața aici, afară. Ceilalți... pur şi simplu au murit. Casa Corrino a importat animale periculoase — tigri Laza, tauri salusani şi altele asemenea — pentru a ține sub control supraviețuitorii. Criminalii condamnați sunt... abandonați aici. Nimeni nu se aşteaptă să plece.

Liet studie peisajul cu ochi de planetolog, încercând să-şi aducă aminte ce-l învățase tatăl lui. Simțea în aer o umezeală stătută, chiar şi în acest loc dezolant.

— Pare să existe destul potențial, destulă umezeală. Ar putea apărea un covor vegetal, recolte, vite... Cineva ar trebui să schimbe locul ăsta.

— Blestemații de Corrino n-ar îngădui!

Chipul lui Dominic se întunecă.

— Le place să rămână aşa, ca o pedeapsă potrivită pentru oricine îndrăzneşte să sfideze imperiul. O dată ce prizonierii ajung aici, începe un joc crud. Împăratului îi place să vadă cine se căleşte cel mai bine, cine rezistă cel mai mult. La palatul său, membrii curții imperiale pun pariuri pe deținuții cei mai renumiți, care dintre ei va supraviețui şi care nu...

— Tatăl meu nu mi-a zis asta, spuse Liet. Şi doar a trăit acolo ani de zile, pe când era mai tânăr...

Dominic zâmbi şters, dar ochii lui rămaseră întunecați şi plini de îngrijorare.

— Oricine-ar fi tatăl tău, băiete, nu cred că le ştie chiar pe toate!

Exilatul istovit dirijă fregata pe deasupra dărâmăturilor de la periferiile oraşului, către un hangar dărâmat al cărui acoperiş se încovoiase, arătând a rețea de bare ruginite.

— În calitate de conte de Ix, prefer să stau în subteran. Nu trebuie să-mi fac griji pentru furtunile aurorale de-acolo, de jos.

— Tata mi-a povestit şi despre furtunile aurorale...

Fregata coborî prin gaura întunecată din hangar — şi continuă să coboare în cavernele spațioase ale unui depozit.

— Aici a fost un antrepozit imperial, consolidat pentru stocarea pe termen lung.

Dominic trecu pe luminile de aterizare ale navei, răspândind prin aer raze galbene. Un nor de praf în cădere arăta ca o ploaie cenuşie...

Cele două nave uşoare trecură pe lângă fregată şi aterizară primele. Alți contrabandişti ieşiră din interiorul bazei ascunse pentru a ancora aparatul. Descărcară uneltele şi proviziile. Piloții navelor mici se grăbiră să se aşeze lângă rampa fregatei, aşteptând apariția lui Dominic.

Urmându-l pe conducătorul chel, Liet adulmecă, simțindu-se încă dezbrăcat fără distrai sau filtre nazale. Aerul avea un miros uscat şi ars, cu iz de solvenți şi ozon. Liet ducea dorul căldurii aspre a pietrei naturale, ca într-un sietch confortabil; prea mulți pereți din jurul lui erau acoperiți cu straturi artificiale de metal sau plastâncă, menite să ascundă încăperile din spatele lor.

Pe o rampă care înconjura zona de aterizare apăru un bărbat musculos. Coborî scara în salturi până pe sol, cu o grație felină, deşi trupul lui arăta colțuros şi greoi. O cicatrice datorată viței-de-cerneală, roşie ca sfecla şi înspăimântătoare, îi brăzda chipul pătrățos, iar şuvițele de păr blond îi atârnau într-un unghi ciudat, peste ochiul stâng. Arăta ca un om care fusese făcut bucăți şi reasamblat fără instrucțiuni.

— Gurney Halleck! răsună vocea lui Dominic în sala-hangar. Vino să-l cunoşti pe noul nostru camarad, născut şi crescut printre fremeni...

Bărbatul afişă un rânjet de lup şi se apropie cu o iuțeală uimitoare. Întinse palma lată şi încercă să strivească mâna lui Liet în strânsoare. Cită un pasaj pe care acesta îl recunoscu ca fiind din Biblia Catolică Portocalie: „Salută-i pe toți cei pe care ți-i doreşti ca prieteni, şi întâmpină-i cu inima, la fel ca şi cu mâna ta”.

Liet îi întoarse gestul, rostind un răspuns fremen tradițional în străvechiul grai chakobsa.

— Gurney vine la noi de pe Giedi Prime, zise Dominic. S-a urcat clandestin într-un transport menit vechiului meu prieten, ducele Leto Atreides, apoi a schimbat navele pe Hagal, călătorind prin centre comerciale şi spațioporturi, până când a dat peste tovarăşii potriviți...

Gurney ridică stângaci din umeri. Era transpirat, cu hainele răvăşite din cauza exercițiilor aspre cu sabia.

— La naiba, m-am îngropat din ce în ce mai adânc, ascunzându-mă în locuri care mai de care mai mizerabile, vreo jumătate de an, până când să-i găsesc în sfârşit pe tâlharii ăştia... în groapa cea mai adâncă!

Liet îl privi suspicios printre gene, ignorând zeflemeaua bonomă.

— Vii de pe Giedi Prime? Lumea Harkonnen?

Degetele i se îndreptară spre centură, unde îşi ținea cristaiul în teacă.

— Am omorât o sută de diavoli Harkonnen...

Gurney detectă mişcarea, dar îşi fixă privirea în ochii tânărului fremen bărbos.

— În cazul ăsta, noi doi vom fi cei mai buni prieteni.

*

Mai târziu, când Liet luă loc alături de ceata de contrabandişti în sala de chefuri din baza subterană, ascultă discuțiile, râsetele, poveştile schimbate cu glasuri răguşite, lăudăroşeniile şi minciunile sfruntate...

Deschiseră sticle scumpe, cu vinuri rare, şi trecură de la unul la altul pahare cu lichid tare, chihlimbariu.

— Brandy imperial, băiete, spuse Gurney, întinzându-i un pahar lui Liet, care înghițea cu greutate băutura densă.

— Rezerva privată a lui Shaddam, valorează de zece ori greutatea lui în melanj!

Bărbatul cu cicatrice clipi spre el cu un aer conspirativ:

— Am pus mâna pe un transport de pe Kirana, am oprit mărfurile personale ale împăratului şi le-am înlocuit cu sticle de oțet-sconcs. Mă aştept să auzim curând despre asta...

Dominic Vernius intră în sală şi toți contrabandiştii îl salutară. Se schimbase cu o vestă de mătase merh de culoare maro, fără mâneci, tivită cu blană neagră de balenă. În jurul lui pluteau ca nişte fantome câteva holo-imagini ale iubitei sale soții, aşa încât s-o poată vedea indiferent în ce direcție se întorcea.

Era cald şi confortabil în fortăreață, dar Liet spera să petreacă ceva timp şi afară, să exploreze peisajul salusan, aşa cum făcuse şi tatăl lui. Mai întâi totuşi, Liet promisese să-şi folosească abilitățile fremene pentru a studia baza ascunsă, pentru a da o mână de ajutor la deghizarea şi protejarea ei față de ochi indiscreți — deşi era de acord cu Dominic că puțini şi-ar bate capul să caute aici o ascunzătoare.

Nimeni nu venea *de bunăvoie* pe Salusa Secundus!

Pe peretele sălii de mese a ascunzătorii sale, Dominic ținea o hartă veche de secole, înfățişând felul în care arătase această lume în zilele sale de glorie, în care era capitala magnifică a unui imperiu interstelar. Liniile erau gravate în aur, palatele şi oraşele marcate cu pietre prețioase, calotele de gheață făcute din opal răsuflarea-tigrului, iar mările încrustate cu lemn albastru, pietrificat, de pe Elacca...

Dominic pretindea (mai degrabă din propria lui imaginație decât pe baza vreunei dovezi documentare) că harta aparținuse prințului moştenitor Raphael Corrino, legendarul om de stat şi filosof care trăise cu mii de ani în urmă. Dominic îşi exprimă uşurarea că Raphael — „singurul Corrino cumsecade dintre toți", din punctul lui de vedere — nu trăise destul ca să vadă ce se întâmplase cu iubita lui capitală. Toată splendoarea de basm, toate visurile, viziunile şi faptele bune, fuseseră şterse de pe fața pământului de focul nuclear.

Gurney Halleck zdrăngăni din noul său baliset şi cântă un cântec de jale. Liet ascultă versurile, găsindu-le sensibile şi obsedante, evocând imagini ale unor oameni şi locuri de altădată.

O, pentru zilele vremurilor de mult apuse,
Atinge-mi iarăşi buzele cu dulce nectar.
Să gust şi să simt scumpe amintiri...
Zâmbetele şi săruturile plăcerii,
Ale inocenței şi speranței.

Dar tot ce văd sunt văluri şi lacrimi
Şi adâncurile sinistre, încâlcite,
Ale durerii, trudei şi deznădejdii.
E mai înțelept, prietene, să iei altă cale,
Către lumină, nu către beznă.

Fiecare dintre cei de față găsi propriile sale înțelesuri în cântecullui Gurney, şi Liet observă lacrimi în colțul ochilor lui Dominic, în timp ce privirea lui era îndreptată spre holo-portretele lui Shando. Liet tresări văzând emoția pură, atât de rară printre fremeni.

Privirea distantă a lui Dominic era doar în parte ațintită asupra hărții împodobite de pe perete.

— Undeva, în dosarele imperiale, acoperit fără îndoială de praf, se află numele familiei renegate care-a folosit armele atomice interzise ca să devasteze aici un continent...

Liet se cutremură.

— Ce gândeau oamenii ăştia? De ce-ar face chiar şi un renegat un asemenea lucru îngrozitor?

— Au făcut ce trebuiau să facă, Weichih! izbucni Johdam, frecând-şi cicatricea de la sprânceană. Nu putem şti prețul disperării lor...

Dominic se cufundă şi mai adânc în scaun.

— Unii din familia Corrino — blestemați fie ei şi descendenții lor! — au fost lăsați în viață. Împăratul supraviețuitor, Hassik al III-lea, a mutat capitala pe Kaitain... şi imperiul merge mai departe! Casa Corrino merge mai departe! Şi şi-au găsit o plăcere ironică în a transforma Salusa Secundus în închisoarea lor personală. Fiecare membru al acelei familii renegate a fost vânat şi adus aici pentru a suferi morți oribile...

Asuyo, veteranul cel zburlit, încuviință cu gravitate.

— Se spune că fantomele lor încă mai bântuie locul ăsta, nu?

Surprins, Liet admise că exilatul conte Vernius vedea asemănări cu el însuşi la acea familie disperată, de mult uitată. Deşi Dominic părea blajin din fire, Liet aflase despre adâncimea suferinței pe care-o îndurase acest om: soția asasinată, supuşii zdrobiți în sclavia tleilaxu, fiul şi fiica siliți să trăiască în exil pe Caladan...

— Aceşti renegați de demult, rosti Dominic cu o lumină stranie în ochi, n-au fost atât de meticuloşi cu omorurile cum am fost eu!

66

Un duce trebuie să-şi stăpânească propria sa casă, pentru că dacă nu-i conduce pe cei mai apropiați lui, nu poate spera să guverneze o planetă.

DUCELE PAULUS ATREIDES

La scurt timp după masa de prânz, Leto stătea pe covorul camerei de joacă, săltându-şi pe genunchi fiul de patru ani şi jumătate. Deşi crescuse cam mare pentru acel joc, Victor încă țipa cu o bucurie nemărginită. Prin ferestrele de plaz blindat, ducele putea zări cerul albastru al Caladanului sărutând marea la orizont, cu nori albi plutind pe deasupra.

În spatele lui, Kailea privea din uşă.

— E prea mare pentru asta, Leto. Nu-l mai trata ca pe un bebeluş...

— Victor pare să aibă altă părere!

Îl săltă pe băiatul brunet şi mai sus, stârnind chicoteli şi mai intense.

Relația lui Leto cu Kailea se îmbunătățise mult, în cele şase luni de când instalase fabulos de costisitorii pereți din obsidian albastru. Acum sala de mese şi camerele private ale lui Kailea reflectau splendoarea Marelui Palat. Dar dispoziția ei se

întunecase din nou în ultimele săptămâni, pe măsură ce (îndemnată stăruitor de Chiara, fără îndoială) stăruia cu gândul la cât de mult timp petrecea ducele cu Jessica.

Leto nu mai dădea nici o atenție plângerilor femeii; acestea treceau pe lângă el ca o ploaie de primăvară. Într-un contrast izbitor, Jessica nu-i cerea nimic. Blândețea şi sugestiile sale ocazionale îi dădeau putere şi-l ajutau să-şi îndeplinească îndatoririle de duce plin de compasiune şi dreptate.

De dragul lui Kailea, ca şi pentru Victor, Leto nu voia să-i distrugă reputația pe Caladan. Oamenii îşi iubeau ducele, iar el îi lăsa să-şi păstreze iluziile privind fericirea de basm de la castel — foarte asemănător cu felul în care Paulus simulase o căsătorie plăcută cu doamna Helena. Bătrânul duce numise asta „politica dormitorului", blestemul conducătorilor de pe tot cuprinsul imperiului.

— Oh, de ce oare îmi bat capul să vorbesc cu tine câtuşi de puțin, Leto? exclamă Kailea, stând încă în uşa camerei de joacă. Parcă aş discuta cu un bolovan!

Leto încetă să-l mai salte pe Victor pe genunchi şi se uită cercetător la ea, privind-o sever cu ochii cenuşii. Îşi menținu vocea într-o atentă neutralitate.

— Nu mi-am dat seama că făceai cine ştie ce efort.

Murmurând o insultă în surdină, Kailea se întoarse val-vârtej şi porni trufaşă pe coridor. Leto se prefăcu că nu-i observă plecarea.

Trăgând cu ochiul la fratele ei cel blond care ducea un baliset pe umăr, Kailea se grăbi să-l prindă din urmă. Văzând-o însă, Rhombur se mulțumi să dea din cap. Se străduia din greu să împiedice ceea ce ştia că va fi o revărsare de nemulțumiri.

— Ce mai e, Kailea?

Atinse cu o mână coardele balisetului. Thufir Hawat continuase să-l învețe cum să cânte la instrumentul cu nouă coarde.

— Ai găsit ceva nou care să te înfurie, sau e un subiect pe care l-am mai auzit?

Tonul lui o luă prin surprindere.

— Aşa îți saluți sora? Mă eviți de zile-ntregi!

Ochii ei de smarald aruncau flăcări.

— Pentru că nu faci decât să te plângi. Leto n-o să se însoare cu tine... se joacă prea violent cu Victor... ăă... petrece prea mult timp cu Jessica... ar trebui să te ducă mai des pe Kaitain... nu foloseşte corect şervețelul... M-am săturat să tot încerc să mediez între voi doi!

Dădu din cap.

— Şi, ca să pună capac la toate, se pare că te irită faptul că sunt pe deplin mulțumit cu Tessia. Încetează să mai dai vina pe toți ceilalți, Kailea — eşti singura responsabilă de fericirea ta!

— Am pierdut prea mult în viață ca să fiu fericită...

Înălță din bărbie.

Acum Rhombur arăta într-adevăr furios.

— Eşti chiar atât de egoistă încât să nu vezi că şi eu am pierdut la fel de mult ca şi tine? Doar că nu las asta să mă roadă în fiecare zi.

— Dar nu *trebuie* să pierdem tot. Poți să faci încă multe pentru Casa Vernius...

Îi era ruşine de ineficiența lui.

— Îmi pare bine că părinții noştri nu sunt aici să vadă asta. Eşti un jalnic pretext pentru un prinț, frate!

— Ei, asta sună puțin ca Tessia, deşi felul în care o spune ea nu e la fel de mânios.

Ea tăcu în momentul în care Jessica ieşi dintr-un pasaj şi se îndreptă spre camera de joacă. Kailea aruncă spre cealaltă concubină o privire tăioasă ca un pumnal, dar Jessica zâmbi cu amabilitate. După ce intră în încăpere să se alăture lui Leto şi lui Victor, închise uşa în urma ei.

Întorcând capul spre Rhombur, Kailea izbucni:

— Fiul meu, Victor, este viitorul şi speranța unei noi Case Atreides, dar tu nu poți înțelege un lucru atât de simplu!

Prințul ixian îşi scutură doar capul, adânc întristat.

*

— Încerc să fiu drăguță cu ea, dar degeaba, zise Jessica în camera de joacă. Abia îmi spune vreo vorbă, iar felul cum se uită la...

— Nu-ncepe iar!

Leto lăsă să-i scape un oftat descumpănit.

— Ştiu, Kailea face mult rău familiei mele, dar n-am inima s-o alung.

Se aşeză pe podea, în timp ce băiatul lui se juca cu maşinuțe şi ornitoptere de jucărie.

— Dacă nu era Victor...

— Chiara îi şopteşte mereu câte ceva. Rezultatele sunt evidente: Kailea e un butoi cu pulbere gata să explodeze!

Ținând în mână un topter de jucărie, ducele Leto ridică ochii, neajutorat, spre Jessica.

— Acum te porți cum nu ți-e firea, Jessica. Mă dezamăgeşti...

Chipul i se înăspri.

— Concubinele nu conduc această Casă!

Pentru că ştia că Jessica petrecuse mulți ani urmând instruirea Bene Gesserit, Leto fu surprins să vadă culoarea pierind din obrajii ei.

— Stăpâne, eu... n-am vrut să spun asta. Îmi pare atât de rău...

Cu o plecăciune, se retrase şi ieşi din încăpere.

Leto privi fără țintă spre jucărie, apoi spre Victor. Se simțea complet pierdut.

Puțin mai târziu, invizibilă ca o umbră, Jessica o observa pe Kailea în holul castelului, şoptindu-i ceva lui Swain Goire, soldatul din garda castelului care-şi petrecea o mare parte a timpului supraveghindu-l pe Victor. Loialitatea şi devotamentul lui Goire față de duce fusese întotdeauna limpede, iar Jessica văzuse cât de mult îşi adora el micul protejat.

Goire părea stânjenit pentru că primea atâta atenție de la concubina ducelui; aparent din întâmplare, Kailea îşi apăsă sânii pe mâna lui, dar el se trase deoparte.

Fiind inițiată în căile încurcate ale naturii umane de către Bene Gesserit, Jessica era surprinsă doar de faptul lui Kailea că îi luase atât de mult ca să încerce această răzbunare meschină împotriva lui Leto.

*

Două nopți după aceea, neobservată nici măcar de Thufir Hawat, Kailea se strecură tiptil în dormitorul lui Goire.

67

Ne făurim viitorul prin propriile noastre credințe, care ne controlează acțiunile. Un sistem de credințe suficient de puternic, o convingere suficient de intensă, poate face să se întâmple orice. În acest fel ne creăm realitatea noastră convențională, inclusiv zeii.

CUCERNICA MAICĂ RAMALLO, Sayyadină a fremenilor

Sala de exerciții a maeştrilor spadasini de pe noua insulă de pe Ginaz era atât de opulentă, încât n-ar fi fost nelalocul ei în nici o reşedință a unui conducător din Landsraad, sau chiar în palatul imperial de pe Kaitain.

Când Duncan Idaho păşi pe podeaua lucioasă, din lemn de esență tare, alcătuind un parchet din piese de culoare deschisă şi închisă aşezate şi lustruite de mână, se uită în jur uluit. O duzină de imagini reflectate îl priveau din oglinzile fațetate, înalte de la podea şi până în tavan, încastrate în rame de aur cu lucrătură complicată. Trecuseră şapte ani de când nu mai văzuse asemenea decoruri elegante, de pe vremea când se antrena sub supravegherea lui Thufir Hawat, în sala Atreizilor de la castelul Caladan.

Chiparoşi îndoiți de vânt înconjurau din trei părți magnificul complex de antrenament, iar pe cea de-a patra se întindea o plajă stâncoasă. Clădirea ostentativă arăta surprinzător, oferind un contrast izbitor cu barăcile studenților. Iar această sală de exerciții, a cărei ornamentație l-ar fi făcut să râdă pe pletosul Mord Cour, era condusă de maestrul spadasin Whitmore Bludd, un bărbat cu început de chelie şi cu un semn din naştere pe frunte.

Duelist desăvârşit, dichisitul Bludd se considera nobil şi se înconjura de lucruri frumoase, chiar şi pe această insulă îndepărtată de pe Ginaz. Binecuvântat de familie cu o avere inepuizabilă, Bludd îşi cheltuise propriii bani pentru a face din această şcoală de scrimă cel mai „civilizat” loc din întregul arhipelag.

Maestrul spadasin era descendent direct al lui Porce Bludd, eroul care luptase cu vitejie în Jihadul Butlerian. Înainte de isprăvile războinice care-i aduseseră faima şi-l costaseră viața, Porce Bludd transportase copii orfani de război către planetele-sanctuar, plătind costurile uriaşe din imensa lui moştenire. Pe Ginaz, Whitmore Bludd nu-şi uita niciodată istoria familiei — şi nici nu le îngăduia altora s-o uite.

Pe când stătea împreună cu ceilalți în sala plină de ecouri — simțind mirosurile de lămâie şi de ulei de palmier, urmărind cu privirea aşchiile de lumină de la candelabre şi oglinzi — lui Duncan i se păreau străine toate aceste podoabe. Picturi ale nobililor cu înfățişare severă din familia Bludd se înşirau pe pereți; un şemineu masiv, care s-ar fi potrivit într-o cabană de vânătoare a unui rege, se înălța spre tavan; iar un arsenal bine garnisit cuprindea stelaje cu arme şi accesorii pentru scrimă. Decorul ca dintr-un palat presupunea existența unei armate de servitori, însă Duncan nu mai zări nici un singur suflet în afară de recruți, instructorii asistenți şi Whitmore Bludd însuşi.

După ce le îngădui elevilor să se uite în jur, cu gura căscată de uimire şi nesiguranță, maestrul spadasin Bludd păşi țanțoş în fața lor. Purta pantaloni unduitori, de culoarea levănticii, legați la genunchi, şi ciorapi gri care-i intrau în cizmele scurte, negre. La brâu era încins cu o curea lată, terminată printr-o cataramă pătrată de mărimea unei palme. Cămaşa avea guler înalt şi țeapăn, mâneci bufante, manşete strâmte şi margini de dantelă...

— Vă voi învăța scrimă, messieurs, spuse el. Nu absurdități primitive cu scuturi individuale, kindjale şi baterii... Nu, categoric nu!

Scoase o lamă subțire ca o nuia, cu o gardă în formă de clopot şi secțiune triunghiulară. O făcu să şuiere prin aer.

— Scrima este sportul... nu, *arta* mânuirii spadei cu lama neascuțită. E un dans al străfulgerărilor metalului, la fel de mult ca şi al trupului!

Înfipse spada flexibilă în teaca de la şold, apoi le ordonă tuturor studenților să se schimbe în echipamentul fantezist de scrimă: costume arhaice de muschetar, presărate cu nasturi, manşete de dantelă, volănaşe şi pelerine stânjenitoare — „pentru a etala mai bine frumusețea scrimei”, după cum le spuse Bludd.

Până acum, Duncan învățase să nu ezite niciodată în a urma instrucțiunile. Îşi trase în picioare cizmele pintenate, din piele de vițel, înalte până la genunchi, şi se strecură într-o jachetă scurtă de catifea albastră, cu guler de dantelă şi mâneci albe

voluminoase. Pe cap îşi îndesă o pălărie de fetru elegantă, cu boruri mari şi o pană în mai multe nuanțe de roz, prinsă în panglică, provenind de la un păun de pe Parella.

De o parte şi de alta a camerei, el şi cu Hiih Resser îşi făceau cu ochiul şi se strâmbau unul la celălalt, amuzați. Găteala părea mai potrivită pentru un bal mascat dintr-o zi de sărbătoare, decât pentru luptă.

— Veți învăța să luptați cu finețe şi grație, messieurs!

Whitmore Bludd păşi țanțoş de colo până colo, enorm de încântat de toată eleganța din jur.

— Veți vedea măiestria dintr-un duel frumos... Veți transforma fiecare mişcare într-o expresie artistică...

Fercheşul, dar solid construitul maestru spadasin îşi culese o scamă de pe cămaşa cu volane.

— Acum, când v-a mai rămas numai un an de instruire, se poate presupune că aveți potențialul de a vă ridica mai presus de atacurile animalice şi de încăierările idioate? Aici nu ne vom coborî până la barbarie...

Soarele dimineții trecu printr-o fereastră înaltă şi îngustă, scânteind pe nasturii de cositor ai lui Duncan. Simțindu-se caraghios, se cercetă singur în oglinda de pe perete, apoi îşi regăsi locul obişnuit în formație.

Când elevii rămaşi se aliniară pe podeaua de exerciții din lemn tare, maestrul spadasin Bludd le inspectă uniformele, cu multe oftaturi şi sunete dezabrobatoare. Netezi cute, în timp ce-i boscorodea pe tineri pentru nasturii încheiați incorect şi le critica veşmintele, cu o surprinzătoare seriozitate.

— Scrima practicată de muschetarii terrani este cea de-a cincisprezecea disciplină de luptă pe care o veți învăța. Însă cunoaşterea mişcărilor nu înseamnă înțelegerea *stilului*. Astăzi veți lupta unul împotriva celuilalt, cu toată grația şi tot cavalerismul pe care le cere scrima. Spadele voastre nu vor fi boante şi nu veți purta măşti protectoare!

Le arătă stelajele cu spade de scrimă, amplasate între grupurile de oglinzi de pe perete, iar elevii se îndreptară spre ele ca să se înarmeze; toate lamele erau identice, lungi de nouăzeci de centimetri, flexibile şi ascuțite. Recruții se jucară cu ele. Duncan îşi dori să fi putut folosi sabia bătrânului duce, dar arma fabulos ornamentată era făcută pentru o altfel de luptă. Nu pentru scrimă...

Bludd pufni, apoi şfichiui aerul cu spada subțire, pentru a le atrage din nou atenția.

— Trebuie să luptați cu toată abilitatea voastră — dar insist să nu existe nici o rană şi nici o picătură de sânge, la nici unul dintre oponenți. Nici măcar o zgârietură — nu, categoric nu! Şi, cu siguranță, nici o stricăciune hainelor. Învățați atacul perfect şi apărarea perfectă. Fandare, parare, ripostă... Exersați controlul suprem. Fiecare dintre voi este responsabil pentru colegul său!

Îşi plimbă privirea de un albastru glacial peste recruți, iar semnul din naştere i se întunecă pe frunte.

— Oricine mă dezamăgeşte, oricine provoacă o rană sau permite să fie rănit el însuşi va fi descalificat pentru următoarea secvență de întreceri!

Duncan trase adânc aer în piept, de mai multe ori, încercând să se calmeze, concentrându-se pentru a face față provocării.

— Acesta este un test al măiestriei voastre, messieurs, spuse Bludd, măsurând cu cizmele sale negre podeaua lustruită. Este dansul delicat al luptei personale. Scopul va fi să marcați atingeri asupra persoanei adversarului vostru, fără a-l tăia...

Impecabilul maestru spadasin îşi ridică pălăria cu pene şi o aşează cu hotărâre pe cap. Arătă spre dreptunghiurile marcate pentru luptă, încrustate în minunatul parchet.

— Pregătiți-vă de luptă!

*

Duncan învinse repede trei adversari relativ uşor de bătut, dar cel de-al patrulea, Issy Opru — un stilist rafinat de pe Al Dhanab — se dovedi o țintă dificilă. Chiar şi aşa, Opru cel cu pielea întunecată nu avea la fel de multă dibăcie în atac precum în apărare, şi Duncan îl depăşi — e drept, cu un singur punct.

Într-un dreptunghi de luptă apropiat, un elev căzu în genunchi, sângerând dintr-o rană laterală. Instructorii asistenți se grăbiră şi-l duseră de acolo pe o targă. Adversarul lui, un tânăr de pe Terraz, cu părul lung până la umeri, se uită furios către lama sa pătată de sânge, aşteptându-şi pedeapsa. Whitmore Bludd îi smulse spada elevului de pe Terraz şi îl plesni în spate cu asprime, ca şi cum arma ar fi fost un bici metalic.

— Amândoi sunteți o ruşine pentru acest antrenament — el pentru că a permis să fie rănit, tu pentru că nu ai aplicat suficientă stăpânire de sine.

Fără să protesteze, terrazinul se împletici spre banca învinşilor.

După aceea, doi servitori în livrea — primii pe care îi vedea Duncan — intrară grăbiți să curețe sângele şi să lustruiască parchetul, pregătindu-l pentru următorul meci. Lupta continuă.

Duncan Idaho, împreună cu Resser şi încă doi finalişti transpirați, stăteau gâfâind în mijlocul sălii de exerciții, aşteptând ultima repartizare pentru duel. Frustrați şi stânjeniți, ajunseseră să-şi deteste costumele extravagante, dar până acum nici unul dintre finalişti nu fusese zgâriat, nici una dintre țesăturile grele nu fusese sfâşiată.

— Idaho şi Resser aici! Eddin şi al-Kaba, dincolo! strigă maestrul spadasin Bludd, indicând dreptunghiurile de luptă de pe podea.

Ascultători, elevii luară poziție. Resser îl privea pe Duncan drept în ochi, evaluându-l ca pe un inamic în loc de prieten. Duncan se ghemui, îndoindu-şi genunchii şi legănându-se pe picioare. Aplecându-se în față cu brațul uşor îndoit, întinse spada spre Resser, apoi o trase înapoi într-un salut scurt. Cu o privire încrezătoare, grummanianul roşcovan făcu la fel. De forțe relativ egale, se mai duelaseră între ei de multe ori cu echipament complet de protecție, cu alte arme. Viteza lui Duncan compensa de obicei înălțimea şi alonja superioare ale deşiratului Resser. Acum însă trebuiau să urmeze regulile pentru scrimă ale lui Bludd, de a nu produce sau primi răni şi nici măcar de a nu deteriora îmbrăcămintea scumpă, anacronică.

Săltând pe vârful picioarelor ca să-şi păstreze mobilitatea, Duncan nu scoase nici un cuvânt. Spada flexibilă urma să vorbească pentru el. Transpirația îi gâdila pielea capului sub pălăria de fetru şi sub pana de păun care-i distrăgea atenția. Îşi fixă cu privirea oponentul pistruiat.

— *En garde*, anunță Bludd.

Ochii lui albaştri scânteiară când îşi înălță lama.

La auzul semnalului de începere, Resser fandă înainte. Duncan pară, deviind lama adversarului său cu un sunet ca de clopot răsunător, apoi făcu o jumătate de pas spre dreapta şi execută o ripostă precisă, deviată la rândul ei cu măiestrie de grummanianul cel înalt. Spadele zăngăniră întâlnindu-se, oțel atingând alt oțel, în timp ce ei se testau unul pe celălalt.

Amândoi tinerii transpirau, gâfâiau, chipurile lor deveneau inexpresive pe măsură ce se mişcau înainte şi înapoi, în interiorul limitelor clare de lemn întunecat de pe parchet. Până acum, Resser nu făcuse nimic neaşteptat, ca de obicei. Duncan spera că ar putea folosi această caracteristică pentru a-l învinge.

Ca şi cum ar fi simțit încotro se îndreptau gândurile prietenului său, roşcovanul începu să se bată cu furia unui războinic posedat, marcând un touché împotriva lui Duncan, apoi două, atent să nu-şi rănească adversarul, dar bazându-se pe Duncan să desfăşoare o apărare perfectă.

Duncan nu mai văzuse niciodată o asemenea energie la prietenul său şi se strădui din greu să evite o serie de împunsături nestăpânite. Se retrase, aşteptând să se potolească rafala de gesturi. Sudoarea i se scurgea pe obraz.

Cu toate astea, Resser continuă să-l preseze într-un ritm frenetic, ca sub influența unui stimulent. Spadele lor zăngăneau asurzitor. Duncan nu reuşea să-şi mute nici o secundă atenția ca să observe progresul celuilalt meci, dar auzi strigăte şi un ultim clinchet de arme, care-i spuseră că ceilalți doi concurenți terminaseră.

Maestrul spadasin Bludd acordă apoi meciului lui Duncan întreaga greutate a atenției sale.

Vârful lamei roşcovanului îi atinse cămaşa căptuşită apoi, după câteva secunde, îl lovi la frunte. Resser marca puncte, fără să lase zgârieturi, respectând regulile. Avea acum patru puncte, şi cu cinci câştiga meciul. *Dacă ar fi fost o luptă pe viață şi pe moarte, până acum aş fi fost mort.*

Ca o pasăre hoitară aşeptând un ospăț, Bludd urmărea fiecare mişcare.

Sub atacul violent al lui Resser, muşchii lui Duncan păreau să încetinească, ținându-l la distanță şi împiedicându-l să-şi folosească talentele obişnuite. Se uită la spada din mâna dreaptă şi-şi căută resursele şi forța din el însuşi, inspirându-se din tot ceea ce învățase în şapte ani pe Ginaz. *Lupt pentru Casa Atreides. Pot învinge!*

Resser dansa cu abilitate cu spada în jurul lui, făcându-l să arate ridicol. Respirația lui Duncan încetini, ritmul inimii îi scăzu. *Maximizează chi-ul*, gândi el, vizualizând energia care curgea de-a lungul unor trasee precise în trupul său. *Trebuie să devin un maestru spadasin desăvârşit, ca să-mi apăr ducele — nu să dau un spectacol drăguț ca să-i mulțumesc pe instructorii ăştia...*

Resser încetă să marcheze când Duncan se îndepărtă dansând. *Chi*-ul din trupul său se intensifică, mărind presiunea, aşteptând momentul potrivit pentru a fi eliberată. Duncan îşi concentră energia, o canaliză...

Acum el era în atac. Îl zăpăci pe roşcovanul deşirat cu mişcări sintetizate din diferite discipline de luptă. Se roti, lovi, îşi folosi mâna liberă ca pe o armă. Amândoi se clătinară în afara limitelor zonei de scrimă, apoi înapoi în dreptunghi. Duncan atacă din nou. Un pumn dintr-o parte în capul lui Resser, dându-i jos pălăria cu pene, un picior în stomac — totul fără să curgă sânge...

Buimăcit, Resser se prăbuşi pe podea. Duncan aruncă spada din mână rivalului său şi sări pe el, punând vârful spadei la gâtul grummanianului. *Victorie!*

— Zei din infern! Ce faci?

Maestrul spadasin Bludd îl împinse pe Duncan de lângă Resser.

— Idiotule!

Îi smulse spada flexibilă din mână şi îl plesni pe Duncan de două ori peste față.

— Asta nu-i o încăierare de stradă, nătărăule! Astăzi facem scrimă în stilul muschetarilor. Ce, eşti animal?

Duncan îşi frecă obrazul în locul unde fusese lovit. În febra luptei, se bătuse pentru supraviețuire, ignorând restricțiile frivole impuse de instructor.

Bludd îl mai lovi pe Duncan de câteva ori, din ce în ce mai tare, ca şi cum elevul îl insultase personal. Într-un colț, Resser vorbea încontinuu:

— E în regulă — nu sunt rănit. M-a bătut, iar eu n-am putut să mă apăr...

Umilit, Duncan dădu înapoi.

Mânia lui Bludd nu se potolea.

— S-ar putea să crezi că eşti cel mai bun elev din clasă, Idaho — dar în ochii mei eşti un eşec!

Duncan se simțea ca un copil mic bătut la fund cu cureaua de un adult, într-un colț. Voia să riposteze, voia să-l înfrunte pe acest bărbat cu înfățişare ridicolă, dar nu îndrăznea.

Şi-l aminti pe irascibilul Trin Kronos folosind aceleşi argumente cu grasul maestru spadasin Rivvy Dinari. *Dacă eşti legat de nişte restricții lipsite de sens, vei fi învins de către orice adversar dispus să încalce regulile.* Scopul său principal era să-l apere pe

ducele său împotriva oricărei ameninţări posibile, nu să joace jocuri de-a scrima în costume de carnaval...

— Gândeşte-te la motivul pentru care eşti un eşec, tună Whitmore Bludd, apoi explică-mi şi mie!

Spuneţi asta soldaţilor morţi din armata înfrântă...

Duncan se gândi intens. Nu voia să fie ecoul gândirii ruşinoase a răsfăţatului Kronos, deşi avea mai mult rost decât îşi dăduse seama înainte. Regulile puteau fi interpretate diferit, în funcţie de scopul pe care-l serveau. În unele situaţii nu existau binele sau răul absolut, ci doar puncte de vedere. În orice caz, ştia ce voia să audă instructorul său:

— Sunt un eşec pentru că mintea mea este imperfectă!

Pe moment, răspunsul păru să-l surprindă pe bărbatul musculos, apoi însă pe chipul lui Bludd se schiţă treptat un zâmbet uimit.

— Destul de corect, Idaho, răspunse el. Acum treci dincolo, cu ceilalţi rataţi!

68

Întrebare: *Timpul?*
Răspuns: *Un giuvaer strălucitor, cu multe faţete.*
Întrebare: *Timpul?*
Răspuns: *O piatră întunecată, care nu reflectă nici o lumină vizibilă.*
Înţelepciunea fremenilor, din Jocul Ghicitorilor

Cu balisetul atârnat pe umăr de o curea de piele, Rhombur Vernius cobora pe poteca în zigzag care ducea la poalele stâncii negre. Castelul Caladan se zărea sus, deasupra peretelui de stâncă, înălţându-se către schimbătorii nori cumulus şi către cerul azuriu. Briză puternică de după-amiază îi mângâia faţa...

În spatele său, într-unul dintre turnurile semeţe ale castelului, sora lui petrecea prea mult timp cugetând, cuprinsă de gânduri negre. Când se opri să privească în urmă, o văzu pe Kailea stând în balconul ei, undeva sus. Cu un aer de veselie forţată, îi făcu semn cu mâna, dar ea nu-i răspunse. De luni de zile, abia dacă vorbeau unul cu celălalt. De data asta, dădu din cap şi se hotărî să mai nu lase ca respingerea ei obişnuită să-l necăjească. Aşteptările surorii lui depăşeau cu mult realitatea în care trăia...

Era o zi caldă de primăvară, cu pescăruşi cenuşii plutind pe curenţii calzi ascendenţi, deasupra valurilor înspumate. Asemenea pescarilor săraci din sat, Rhombur purta o cămaşă cu mâneci scurte, în dungi albe şi albastre, pantaloni pescăreşti şi o beretă albastră îndesată peste părul blond. Câteodată, Tessia se plimba cu el pe ţărm, alteori îl lăsa să mediteze singur.

Cu stările proaste de spirit ale lui Kailea în minte, prinţul ixian coborî o scară de lemn care cobora stânca în consolă. Păşi cu grijă pe porţiunea accidentată, acoperită cu muşchi, a cărării. Era un drum nesigur, chiar şi pe vreme bună; un pas greşit şi se putea rostogoli pe stâncile de dedesubt... Tufişuri verzi, viguroase, se agăţau în crăpături pe suprafaţa abruptă de piatră, alături de plante suculente, portocalii şi galbene. Ducele Leto, la fel ca tatăl lui înainte, prefera să lase cărarea complet naturală, cu un minimum de întreţinere. „Viaţa unui conducător n-ar trebui să fie prea uşoară”, le plăcea bărbaţilor Atreides să spună.

În loc să discute cu Tessia despre grijile lui, Rhombur hotărî să-şi aline sufletul tulburat petrecându-şi timpul pe o barcă, plutind în derivă de unul singur şi cântând la baliset. Neîncrezător în talentele sale muzicale, prefera oricum să exerseze departe de castel, unde nu-l putea auzi nici o ureche critică.

După ce se chinui pe o pantă abruptă, acoperită cu pietriş negru, către docul principal, coborî o scară abruptă de lemn până la un dig lung, unde o barcă motorizată, de culoare albă, se legăna uşor pe valuri. O emblemă ixiană, în nuanțe violet-arămii, marca prova deasupra literelor care numeau ambarcațiunea după tatăl lui dispărut: „Dominic”.

De fiecare dată când Rhombur vedea numele, visa că tatăl lui ar putea fi încă în viață, ascuns undeva în cuprinsul imperiului. Stăpânul Casei Vernius dispăruse — şi, o dată cu trecerea timpului, toate speranțele de a afla unde era se stinseseră. Dominic nu trimisese niciodată nici un mesaj, nu luase legătura cu nimeni... *Probabil că e mort*.

Rhombur lăsă balisetul de pe umăr şi îl aşeză pe dig. La una dintre scoabele de la pupa lipsea un nit, aşa că se urcă la bord şi deschise o cutie de scule din cabină, unde găsi un alt nit şi un clichet ca să-l fixeze la loc.

Îi plăcea să-şi îngrijească singur barca şi uneori petrecea ore întregi lucrând la ea, lustruind-o, vopsind-o, lăcuind-o, înlocuind fierăria, instalând noi aparate electronice şi accesorii de pescuit. Totul era atât de diferit de viața ocrotită pe care o dusese pe Ix...! Acum, când păşi înapoi pe dig şi făcu acea reparație simplă, Rhombur îşi dori să fi putut fi conducătorul care fusese tatăl lui.

Şansele ca asta să se întâmple păreau însă practic nule...

Deşi Rhombur făcuse eforturi să-i ajute pe misterioşii rebeli de pe Ix, nu mai auzise nimic despre ei de mai bine de un an, iar unele dintre armele şi explozivele pe care le trimisese veniseră înapoi, nu fuseseră livrate, în ciuda mitelor plătite muncitorilor din transporturi. Chiar şi cei mai bine plătiți contrabandişti nu reuşiseră totuşi să strecoare materialele în oraşul-grotă subteran.

Nimeni nu ştia ce se petrece acolo. C’tair Pilru, principala lui legătură cu luptătorii pentru libertate, tăcuse complet. Ca şi Dominic însuşi, C’tair putea fi mort, iar lupta plină de curaj putea fi strivită o dată cu el. Rhombur nu avea nici cea mai mică posibilitate să afle, nici un mijloc de a trece de stricta securitate tleilaxu.

Auzind zgomot de paşi pe dig, Rhombur fu surprins să-şi vadă sora apropiindu-se. Kailea purta o rochie bătătoare la ochi, cu argintiu şi auriu; o agrafă cu rubine îi strângea la un loc părul arămiu închis. Observă că amândouă gleznele ei erau roşii şi zgâriate, şi că poalele rochiei îi erau pline de pământ.

— Am coborât pe potecă, recunoscu ea.

Trebuie să fi alergat după el, grăbindu-se să-l prindă din urmă.

— Nu vii prea des pe-aici, pe la docuri, zise el silindu-se să zâmbească. Ți-ar plăcea să mergi cu barca?

Când Kailea dădu din cap, buclele îi săltară pe obraji.

— Am venit să-mi cer scuze, Rhombur. Îmi pare rău c-am fost atât de răutăcioasă cu tine, ocolindu-te şi abia spunându-ți vreun cuvânt...

— Şi uitându-te urât la mine, adăugă el.

Ochii ei de smarald aruncară flăcări, înainte să se stăpânească şi să se îmblânzească.

— Şi asta...

— Scuzele sunt acceptate!

Termină de fixat scoaba, apoi urcă din nou în cabina lui „Dominic”, să pună uneltele la loc.

Kailea rămase pe dig după ce el urcă la bord.

— Rhombur..., începu ea pe tonul plângăreț care-i devenise mult prea familiar.

Însemna că voia ceva, deşi chipul său era numai nevinovăție.

— Tu şi Tessia sunteți atât de apropiați... Aş vrea doar să am şi eu o relație asemănătoare cu Leto!

— Relațiile cer să fie întreținute, răspunse el. Ăăă... la fel ca barca asta, de pildă. Cu ceva timp şi grijă, ai putea repara lucrurile dintre voi doi...

Buzele ei se strâmbară într-o grimasă de repulsie.

— Dar nu există nimic altceva ce să poți face *tu* în privința lui Leto? Nu putem continua aşa o veşnicie.

— Să fac ceva eu *în privința* lui? Sună ca şi cum vrei să-l foloseşti...

Sora lui nu-i dădu un răspuns direct.

— Victor ar trebui să fie moştenitorul lui legal, nu un bastard fără nume, fără titlu sau fără proprietăți. Trebuie să fie şi altceva ce să-i poți spune lui Leto, poți face mai mult!

— Iaduri purpurii, Kailea! Am încercat de cincizeci de ori, în cincizeci de feluri diferite, şi am fost refuzat întotdeauna. Deja a apărut o fisură între noi... Din cauza ta, s-ar putea să-mi fi pierdut cel mai bun prieten!

Lumina soarelui pe pielea ei arăta ca o flacără îndepărtată.

— Ce mai contează simpla prietenie, când vorbim despre viitorul Casei Vernius — Marea Casă a strămoşilor noştri? Gândeşte-te la lucrurile *importante*, Rhombur!

Chipul lui deveni de piatră.

— Tu ai făcut din asta o problemă, când n-ar fi trebuit să fie. Tu singură, Kailea. Dacă nu poți accepta limitările, de ce ai acceptat din start să devii concubina lui Leto? Voi doi păreați atât de fericiți la început... De ce nu-i ceri *lui* iertare? De ce nu accepți, pur şi simplu, realitatea? De ce nu faci *tu* un efort?

Rhombur dădu din cap şi-şi aținti privirea la inelul cu piatră-de-foc de pe mâna dreaptă.

— N-am de gând să pun la îndoială hotărârile lui Leto. S-ar putea să nu fiu de acord cu motivele lui, dar le înțeleg. Este ducele Atreides, şi îi datorăm măcar atâta respect cât să-i urmăm dorințele...

Expresia lui Kailea, pe care până atunci şi-o ținuse sub control, se schimbă într-un surâs disprețuitor.

— Nu eşti un prinț... Chiara zice că nu eşti nici măcar *bărbat*!

Ridică un picior şi se repezi la baliset, dar în furia ei îşi pierdu echilibrul şi aproape ratăă lovitura. Instrumentul alunecă de pe dig în apă, plutind în spatele bărcii...

Înjurând, Rhombur se aplecă peste margine şi recuperă balisetul, în timp ce Kailea se întoarse val-vârtej şi plecă. În timp ce ştergea instrumentul cu un prosop, o urmări urcând cărarea abruptă înapoi spre castel, pe jumătate alergând; femeia se împiedică, se ridică din nou şi-şi continuă drumul, încercând să-şi păstreze demnitatea.

Nu era de mirare că Leto o prefera pe liniştita şi inteligenta Jessica. Kailea, cândva atât de dulce şi amabilă, devenise dificilă şi crudă. Parcă n-o mai recunoştea... Oftă. *O iubesc, dar nu-mi place!*

69

E nevoie de o formă disperată şi solitară de curaj, pentru a pune sub semnul întrebării înțelepciunea acceptată pe care se bazează pacea socială a minții.

PRINȚUL MOŞTENITOR RAPHAEL CORRINO, În apărarea schimbării, față în față cu tradiția

Clădirile guvernamentale impunătoare din Corrinth, oraşul-capitală de pe Kaitain, se înălțau în jurul lui Abulurd Harkonnen ca o fantezie indusă de droguri. Nici în cele mai nebuneşti visuri nu întrezărise atât de multe edificii îndrăznețe, incrustații cu nestemate şi dale lustruite de piatră prețioasă.

Pe Giedi Prime, unde crescuse sub ochii vigilenți ai tatălui său, Dmitri, oraşele erau aglomerate, cu aşezări murdare înălțate pentru diverse funcții şi pentru industrie, mai degrabă decât pentru frumusețe. Aici însă, totul era complet diferit. Zmeie colorate, cu clopoței, erau ancorate pe clădirile înalte, zbătându-se în bătaia vântului pe cerul

mereu albastru. Panglici prismatice pluteau pe cer şi aruncau curcubee pe lespezile de dedesubt. Kaitain era evident preocupată mai mult de formă, decât de substanță...

După numai o oră, soarele orbitor de pe cerul perfect îi dădu amețeli lui Abulurd, provocându-i dureri la ceafă. Tânjea după cerul înnorat de pe Lankiveil, după adierile umede care-îți intrau în oase şi după îmbrățişarea caldă a lui Emmi...

Dar Abulurd avea o sarcină importantă de îndeplinit, o întâlnire stabilită la şedința zilnică a consiliului Landsraadului. Părea o simplă formalitate, dar era hotărât s-o facă, de dragul familiei şi al fiului său sugar — şi pentru că asta îi va schimba viața pentru totdeauna. Abulurd aştepta cu nerăbdare zilele ce vor veni.

Păşi de-a lungul promenadei, pe sub steagurile Caselor Mari şi Minore care fâlfâiau aliniate în bătaia vântului domol. Clădirile impunătoare păreau chiar mai masive şi mai puternice decât stâncile care mărgineau fiordurile de pe Lankiveil.

Avusese grijă să poarte mantia sa din blana de balenă cea mai somptuoasă, împodobită cu pietre prețioase şi amulete de fildeş sculptate de mână. Abulurd venise la Corrinth ca reprezentant legal al Casei Harkonnen, ca să-şi revendice titlul de guvernator subdistrictual al fiefului Rabban-Lankiveil. Fusese întotdeauna dreptul său, dar până acum asta nu contase câtuşi de puțin pentru el.

Pentru că mergea fără escortă şi fără o suită de linguşitori, funcționarii îl trecură cu vederea pe Abulurd, ca fiind nedemn de atenție. Se uitau pe fereastră, stăteau pe balcoane sau forfoteau încoace şi-ncolo cu documente importante înscrise pe foi de cristal ridulian. Pentru ei, era invizibil...

Când îl condusese la spațioportul din Lankiveil, Emmi îi dăduse instrucțiuni, punându-l să repete. Potrivit regulilor Landsraadului, Abulurd avea autoritatea de a cere o audiență şi de a-şi prezenta documentele. Alți nobili îi vor socoti cererea minoră, chiar meschină. Dar însemna atât de mult pentru el, şi o amânase atâta vreme...

În lunile de sarcină ale lui Emmi, din nou fericiți, redeschiseseră reşedința principală şi încercaseră să readucă bucuria şi culoarea înapoi în viața lor. Abulurd subvenționase industrii şi chiar populase apele cu peşte, pentru ca luntraşii să-şi poată câştiga într-un fel existența, până când se vor hotărî să se întoarcă balenele Bjondax.

Apoi, cu cinci luni în urmă, Emmi dăduse naştere fără zarvă unui băiețel sănătos. Îi dădură numele de Feyd-Rautha, în parte în cinstea bunicului său Onir Rautha-Rabban, burgomasterul ucis la Bifrost Eyrie. Când Abulurd ridică bebeluşul în brațe, îi văzu ochii vioi, inteligenți, şi o curiozitate de nepotolit — de asemenea, trăsături minunate şi o voce puternică. În inima sa, acesta era singurul lui fiu...

Împreună, Emmi şi cu el o căutară pe bătrâna călugăriță budislamică, cea care fusese responsabilă pentru sarcină. Voiau să-i mulțumească şi s-o roage să binecuvânteze copilul cel voinic, dar nu reuşiră să găsească nici o urmă a femeii ofilite, în robă albastră ca bolta cerului şi cu broderii aurii.

Acum, pe Kaitain, Abulurd avea să facă ceva care să-i fie de folos micului său fiu mai mult decât ar putea realiza vreodată binecuvântarea unei simple călugărițe. Dacă totul mergea bine, micul Feyd-Rautha va avea un alt fel de viitor, neatins de crimele din istoria îndelungată a Casei Harkonnen. Va creşte devenind un om bun.

Pregătit sufleteşte, Abulurd intră în Sala Oratoriului Landsraadului, trecând pe sub o arcadă de coral marmorat care se înălța deasupra capului ca un pod peste o prăpastie de la munte. La sosirea pe lumea-capitală, stabilise o întâlnire cu un secretar imperial, pentru a adăuga numele lui pe ordinea de zi. Cu toate acestea, când Abulurd refuză să-l mituiască pe funcționar, secretarul responsabil cu programarea nu reuşi să găsească o fereastră înainte de sfârşitul unei lungi sesiuni, abia după trei zile.

Aşa că Abulurd aşteptase. Disprețuia corupția birocratică şi prefera să suporte inconvenientele decât să se plece în fața regretabilelor standarde ale curții lui Shaddam al IV-lea. Îi displăceau călătoriile la distanțe mari, prefera să stea acasă şi să aibă grijă de treburile lui sau să joace şah şi alte jocuri cu Emmi şi cu personalul casei, dar

cerințele statutului nobiliar îl sileau să facă multe alte lucruri pe care ajungea să le regrete.

Poate că astăzi avea să schimbe în bine toate astea...

În Sala Oratoriului, întâlnirile se țineau de către reprezentanții Caselor Mari şi Minore, directorii Choam şi alți demnitari importanți care nu aveau titluri nobiliare. Treburile imperiului continuau în fiecare zi.

Abulurd se aştepta ca apariția sa să atragă prea puțin atenția. Nu-şi avertizase fratele vitreg şi ştia că baronul va fi supărat când va afla, dar Abulurd îşi continuă drumul prin sala uriaşă, mândru şi încrezător — şi mai nervos decât fusese vreodată în viață. Vladimir va trebui să accepte pur şi simplu asta...

Baronul avea alte probleme şi obligații. Sănătatea i se deteriorase grav de-a lungul anilor şi pusese pe el o asemenea greutate enormă încât acum mergea doar cu ajutorul suspensoarelor. Cum de continua baronul, în ciuda tuturor acestor lucruri, Abulurd nu ştia; înțelegea prea puțin din forțele care-l mânau pe fratele său vitreg.

Abulurd se aşează în tăcere la balcon şi apelă programul, văzând că audiențele întârziaseră deja cu o oră față de reperele stabilite — ceea ce era de aşteptat, presupuse el. Aşa că avu răbdare, stând cu spatele drept pe banca de plastâncă, ascultând rezoluții greoaie legate de afaceri şi amendamente minore la nişte legi despre care nu pretindea că l-ar interesa sau măcar că le-ar pricepe.

În ciuda luminii care străluceа prin ferestrele cu vitralii şi a încălzirii montate sub piatra rece, această sală gigantică dădea un sentiment de sterilitate. Abulurd nu voia decât să plece mai repede acasă. Când îi strigară în sfârşit numele, ieşi din starea de absență şi se îndreptă spre podiumul vorbitorilor. Îi tremurau genunchii, dar încercă să n-o arate.

Membrii consiliului stăteau pe băncile lor înalte, îmbrăcați în robe cenuşii, oficiale. Aruncând o privire peste umăr, Abulurd zări scaune goale în secțiunea unde ar fi trebuit să fie reprezentanții oficiali ai Casei Harkonnen. Nimeni nu-şi bătuse capul să participe la această întrunire matinală, nici măcar Kato Whylls, de multă vreme ambasador de pe Giedi Prime. Nimeni nu se gândise să-l informeze pe Whylls că treburile zilei vor implica şi Casa Harkonnen.

Perfect.

Ezită când îşi aminti de ultima oară când intenționase să se adreseze unui grup de oameni — cetățenii lui, care reconstruiau Bifrost Eyrie — şi ororile care se abătuseră asupra lor înainte ca el să-şi poată rosti discursul. Acum, Abulurd trase adânc aer în piept şi se pregăti să se adreseze preşedintelui, un bărbat slab, cu părul lung, împletit şi ochii umbriți. Nu-şi putea aminti cărei Case îi aparținea preşedintele.

Înainte totuşi ca Abulurd să poată vorbi, maestrul de arme turui numele şi titlurile lui, într-o înşiruire lungă şi monotonă. Abulurd nu ştiuse că numele său putea fi urmat de atâtea cuvinte, din moment ce era o persoană relativ lipsită de importanță în sistemul faufrelucilor. Suna însă impresionant.

Cu toate acestea, nici unul dintre somnoroşii membri ai consiliului nu părea câtuşi de puțin interesat. Schimbau doar hârtii între ei.

— Excelențele voastre, începu el, domnilor, am venit să fac o cerere oficială. Am completat hârtiile corespunzătoare pentru a revendica titlul care mi se cuvine, acela de guvernator al subdistrictului Rabban-Lankiveil. Am îndeplinit efectiv această funcție timp de ani de zile, dar n-am... înaintat niciodată documentele necesare.

Când începu să-şi expună argumentele şi justificările, cu un glas înălțându-se cu pasiune, preşedintele consiliului ridică mâna.

— Ați urmat procedurile oficiale cerute pentru o audiere şi au fost trimise înştiințările necesare...

Frunzări printre documentele din fața lui.

— Văd că şi împăratul şi-a primit înştiințarea.

— Aşa este, răspunse Abulurd, ştiind că mesajul menit fratelui său vitreg fusese trimis pe o rută lentă, ocolită a unui transspațial — o scamatorie necesară.

Preşedintele arătă o singură foaie de pergament.

— Conform cu asta, ați fost înlăturat din poziția dumneavoastră de pe Arrakis de către baronul Harkonnen.

— Fără să obiectez, excelența voastră. Iar fratele meu vitreg nu a depus nici o obiecție la petiția mea de astăzi...

Asta era destul de adevărat. Mesajul era încă pe drum.

— Observație corectă, Abulurd Harkonnen.

Preşedintele privi în jos.

— Din câte văd, nici împăratul nu se opune.

Pulsul lui Abulurd se acceleră în timp ce-l urmărea pe preşedinte studiind hârtiile, toate înştiințările legale. *Am uitat ceva?*

În sfârşit, preşedintele ridică privirea.

— Totul e în ordine. Se aprobă!

— Eu... ăăă... am şi o a doua cerere, anunță Abulurd, oarecum neliniştit că lucrurile merseseră atât de rapid şi de uşor. Aş dori să renunț în mod formal la numele de Harkonnen!

Acest lucru provocă un scurt chicotit printre cei prezenți.

Abulurd îşi adună cuvintele pe care le repetase de atâtea ori împreună cu Emmi şi şi-o imagină acolo, lângă el.

— Nu pot accepta acțiunile unor membri ai familiei mele, spuse el, fără să-i numească. Am un fiu nou-născut, Feyd-Rautha, şi doresc să crească neatins, fără pecetea neagră a numelui de Harkonnen.

Preşedintele consiliului se aplecă în față, de parcă l-ar fi văzut cu adevărat pe Abulurd pentru prima dată.

— Înțelegeți pe deplin ceea ce faceți, domnule?

— O, categoric, răspunse el, surprins de tăria vocii sale.

Îi crescu inima de mândrie pentru ceea ce tocmai spusese.

— Am crescut pe Giedi Prime. Sunt al doilea fiu supraviețuitor al tatălui meu, Dmitri Harkonnen. Fratele meu vitreg, baronul, domneşte asupra tuturor domeniilor Harkonnen şi face aşa cum doreşte. Eu cer doar să păstrez Lankiveil, locul pe care îl consider casa mea.

Glasul lui se îmblânzi, ca şi cum se gândea că un argument plin de compasiune ar putea să-i mişte pe oamenii plictisiți care-i ascultau discursul.

— Nu vreau să iau parte la politica galactică sau la guvernarea lumilor. Am avut parte de anii de pe Arrakis şi am descoperit că nu-mi place. Nu mă interesează bogățiile, puterea sau gloria. Lucrurile astea n-au decât să rămână celor care le doresc...

Vocea i se înecă în gât.

— Nu mai vreau alt sânge pe mâinile mele, şi nici o picătură pentru fiul meu!

Preşedintele se ridică solemn şi stătu drept în roba sa gri.

— Renunți la orice apartenență la Casa Harkonnen, pentru totdeauna, inclusiv la drepturile şi privilegiile care aparțin de aceasta?

Abulurd încuviință cu tărie, ignorând murmurele din încăpere.

— Absolut şi fără echivoc!

Aceşti oameni vor avea despre ce vorbi multe zile de-acum înainte, dar pentru el nu conta câtuşi de puțin. Până atunci va fi pe drumul spre casă, spre Emmi şi copilul lor. Nu voia nimic, doar o viață normală, liniştită şi fericirea personală. Restul Landsraadului putea să continue fără el.

— De acum înainte, voi lua numele onorabil al soției mele, cel de Rabban.

Preşedintele consiliului bătu din ciocănelul său sonic, care răsună în sală cu un bubuit definitiv.

— Consemnat ca atare. Consiliul vă aprobă cererea. Vor fi trimise imediat notificări pe Giedi Prime şi către împărat...

În timp ce Abulurd stătea năucit de norocul lui, aprodul îl strigă pe următorul reprezentant, iar el se trezi dat la o parte din drum. Părăsind repede clădirea, lăsă în urmă Sala Oratoriului. Afară, soarele îl izbi din nou în faţă şi auzi iarăşi clinchetul fântânilor şi muzica zmeielor cu clopoţei. Pasul îi devenise mai uşor şi zâmbea ca un nerod.

Alţii ar fi tremurat la decizia fundamentală pe care tocmai o luase, dar Abulurd Rabban nu simţea nici o teamă. Dobândise tot ceea ce sperase să realizeze, iar Emmi avea să fie atât de mulţumită...

Alergă să-şi împacheteze puţinele bunuri pe care le adusese cu el şi se îndreptă spre spaţioport, nerăbdător să se întoarcă pe liniştitul, izolatul Lankiveil, unde putea începe o viaţă nouă, mai bună.

70

Nu există nimic care să poată fi numit lege a naturii. Există doar un şir de legi legate de experienţa practică a omului cu natura. Acestea sunt legi ale activităţilor omului. Ele se schimbă atunci când se schimbă activităţile umane.

PARDOT KYNES, Un manual de pe Arrakis

Chiar şi după şase luni pe Salusa Secundus, Liet-Kynes încă se mai minuna de peisajul sălbatic şi nestatornic, de ruinele străvechi şi de rănile ecologice adânci. Aşa cum spusese tatăl lui, era... fascinant.

Între timp, în ascunzătoarea lui subterană, Dominic Vernius studia dosare şi cerceta cu multă atenţie rapoarte furate ale activităţilor CHOAM-ului. El şi cu Gurney Halleck urmăreau listele de mărfuri ale Ghildei Spaţiale pentru a stabili cum ar putea să saboteze mai bine tranzacţiile comerciale, în moduri care să provoace pagube cât mai mari împăratului. Contactele lui ocazionale şi spionii care-i dădeau puţinele amănunte despre situaţia de pe Ix dispăruseră. Mai primise o dată informaţii ocazionale de la căminul său ancestral, acum pierdut, dar până la urmă chiar şi această sursă secase.

Ochii înroşiţi ai lui Dominic şi chipul încruntat arătau de cât de puţin somn avusese parte...

În ceea ce-l privea pe el însuşi, Liet ajunsese în sfârşit să vadă dincolo de intrigile oamenilor deşertului şi de rivalităţile dintre clanuri pentru controlul nisipurilor cu mirodenie. Observa maşinaţiunile politice dintre Casele Mari şi Minore, dintre magnaţii transporturilor şi familiile puternice. Imperiul era mult mai vast decât îşi imaginase...

Începu de asemenea să înţeleagă amploarea a ceea ce realizase tatăl lui pe Dune, şi simţi un respect tot mai mare pentru Pardot Kynes.

Câteodată visător, Liet îşi imagina ce ar însemna să readucă Salusa la gloria de care se bucurase cu multă vreme în urmă, atunci când era focarul imperiului. Mai existau aici atât de multe lucruri de înţeles, atât de multe întrebări încă fără răspuns...

Cu câteva instalaţii meteorologice bine plasate, plus coloniştii căliţi, dornici să replanteze preeriile şi pădurile, Salusa Secundus putea trăi şi respira din nou. Dar Casa Corrino refuza să investească într-un asemenea proiect, indiferent ce recompensă ar fi putut culege. De fapt, se părea că efortul lor era îndreptat spre păstrarea planetei *la fel* cum fusese în toate aceste secole.

De ce-ar fi făcut asta?

Ca străin în această lume, Liet îşi petrecea cea mai mare parte a timpului liber cu un rucsac şi un echipament de supravieţuire în spinare, hoinărind prin peisajul devastat,

evitând ruinele oraşelor de mult distruse, unde prizonierii locuiau în străvechile clădiri imperiale: muzee impunătoare, săli imense, camere splendide cu tavanul prăbuşit. În toate secolele în care Salusa fusese o lume-închisoare a Casei Corrino, nimeni nu încercase să reconstruiască nimic. Zidurile se înclinau sau se prăbuşeau; acoperişurile aveau găuri uriaşe...

Liet îşi dedicase primele săptămâni studierii bazei subterane a contrabandiştilor. Îi instrui pe veteranii oțeliți cum să şteargă urmele prezenței lor, cum să modifice hangarul prăbuşit astfel încât să arate ca şi cum ar fi locuit doar de câțiva refugiați sălbatici, atrăgând nimic mai mult decât o privire fugară. Când contrabandiştii fură ascunşi în siguranță şi Dominic satisfăcut, tânărul fremen ieşi să exploreze mediul pe cont propriu, la fel cum făcuse şi tatăl său...

Mişcându-se cu mare grijă, ca să nu mişte din loc pietricele sau fărâme de pământ care-ar fi putut lăsa o urmă a prezenței sale, Liet urcă pe o creastă ca să se uite în jos spre un bazin. Cu binoclul, văzu oameni umblând sub soarele arzător: soldați în uniforme pestrițe cu nuanțe de cafeniu, camuflaj de deşert folosit de trupele de sardaukari ai Împăratului. Din nou, jocuri de război extravagante...

Cu o săptămână în urmă, îi urmărise pe sardaukari stârpind un cuib de prizonieri baricadați într-o ruină izolată. Liet hoinărise prin preajmă şi văzuse atacul cu toate forțele al imperialilor, în care folosiseră împotriva condamnaților aruncătoare de flăcări şi arme primitive. Bătălia unilaterală durase ore întregi, cu sardaukarii bine antrenați luptând corp la corp împotriva prizonierilor oțeliți, care roiau în afara fortăreței.

Oamenii împăratului măcelăriseră mulți prizonieri, dar unii dintre aceştia ripostaseră extrem de bine, doborând câțiva sardaukari, confiscându-le armele şi prelungind lupta. Când mai rămăseseră numai câteva zeci dintre cei mai buni luptători, bine ascunşi şi gata să moară, sardaukarii plantară o bombă paralizantă. După ce soldații se retraseră în spatele baricadelor, un far pulsator cu lumină intensă, asociat cu forța motivațională a unui câmp Holtzman, îi făcu pe supraviețuitori să-şi piardă cunoştința... permițându-le astfel sardaukarilor să năvălească înăuntru.

Liet se mirase de ce soldații imperiali nu puseseră paralizantul încă de la început. Mai târziu, se întrebase dacă nu cumva sardaukarii testau prizonierii, alegându-i pe cei mai buni candidați...

Acum, câteva zile mai târziu, unii dintre aceşti captivi supraviețuitori se distingeau clar pe fundalul bazinului pârjolit, purtând zdrențe desperecheate, rămăşițele uniformelor de închisoare. În jurul lor, sardaukarii formau rânduri regulate, o adevărată grilă umană. Armele şi piesele de echipament greu erau plasate în poziții strategice în jurul perimetrului, priponite cu cuie şi lanțuri metalice.

Oamenii păreau să se antreneze, atât prizonierii cât şi sardaukarii.

Ghemuindu-se în vârful crestei, Liet se simți vulnerabil fără distrai. Gustul uscat al setei îl zgâria pe gât, amintindu-i de deşert, de casă, dar nu avea nici un tub colector la gât, pentru o înghițitură de apă...

Mai devreme în acea zi, împărțiseră încă o încărcătură de melanj adusă de pe Dune prin contrabandă, vânzând-o prizonierilor evadați care urau familia Corrino la fel de mult ca şi Dominic. În sala comună, Gurney Halleck ridicase o ceaşcă de cafea cu mirodenie în semn de salut către conducătorul său. Ciupi un fa diez pe o coardă a balisetului, adăugă un acord minor, apoi cântă cu vocea lui sonoră şi aspră, care, chiar dacă nu era melodioasă, se dovedea măcar exuberantă:

O, ceaşcă de mirodenie
Făcută să mă poarte
Dincolo de carnea mea,
Spre o stea îndepărtată.
Melanj, îi spune lumea...

Melanj! Melanj!

Oamenii ovaționară, iar Bork Qazon, bucătarul de campanie salusan, îi turnă o nouă ceaşcă de cafea cu mirodenie. Scien Traf cel lat în umeri, fost inginer ixian, îl bătu pe Gurney pe spate, iar Pen Barlow, cândva negustor, ținând veşnic un trabuc între buze, râse zgomotos.

Cântecul îl făcu pe Liet să-şi dorească să păşească el însuşi pe nisipurile cu mirodenie, să savureze mirosul înțepător de scorțişoară, adiind dinspre un vierme de nisip pe care să-l călărească. Poate că — o dată întors de pe Salusa — Warrick va veni să-l însoțească înapoi la sietchul Scutului Roşu... Spera că va fi aşa. Trecuse prea mult timp de când nu-l mai văzuse pe prietenul şi fratelui său de sânge.

Warrick şi Faroula erau căsătoriți de aproape un an şi jumătate. Poate că până acum ea purta deja copilul lui... Viața lui Liet ar fi fost cu totul alta dacă el i-ar fi câştigat mâna, în locul lui Warrick.

Acum totuşi, stătea ghemuit printre pietrele de pe o culme înaltă, pe o altă planetă, spionând mişcările misterioase ale trupelor imperiale. Liet ajustă oleobiectivele de înaltă definiție ale binoclului ca să vadă totul cât mai bine posibil.

În timp ce sardaukarii făceau instrucție în bazinul sterp, studie viteza şi precizia cu care se mişcau.

Cu siguranță, gândi Liet, un grup disperat de fremeni bine înarmați ar putea fi în stare să-i înfrângă...

În cele din urmă, prizonierii supraviețuitori fură conduşi afară, pe câmpul de antrenament, în fața noilor cazărmi ale sardaukarilor — barăci dintr-un aliaj metalic, grupate ca nişte silozuri pe platoul golaş, cu laturile lucioase reflectând lumina cețoasă a soarelui. Soldații păreau să-i pună la încercare pe captivi, provocându-i să țină pasul cu exercițiile lor. Când unul dintre oameni se clătină, un sardaukar îl ucise cu un foc purpuriu dintr-un laser; ceilalți nu se opriră...

Liet-Kynes întoarse privirea de la instrucția militară către cerul gălbui, purtătorul unor semne amenințătoare pe care fusese învățat să le recunoască. Aerul arăta cețos, tulburat de un portocaliu închis, mărginit de linii verzi, ca de indigestie. Pâlcuri de fulgere globulare pluteau în derivă pe cer. Amintind de nişte enormi fulgi de zăpadă, nori de electricitate statică canalizau curenții de aer către bazin.

Din poveştile spuse de Gurney Halleck şi de ceilalți contrabandişti, Liet cunoştea pericolele expunerii la o furtună auroral㠂. Însă o parte din el — partea de curiozitate pe care-o moştenise de la tatăl său — privea cu o fascinație aproape evlavioasă perturbațiile electrice şi radioactive care se scurgeau tot mai aproape. Furtuna era însoțită de şuvițe de culori exotice, aer ionizat şi pâlnii în formă de con, cunoscute ca vânturi-ciocan.

Neliniştit la gândul că este atât de expus, găsi fisuri în aflorimentele din spatele lui. Peşterile deschise în panta stâncii ofereau un adăpost suficient pentru orice fremen descurcăreț care trebuia să aştepte să treacă vremea rea, dar soldații de dedesubt erau neprotejați. Aveau îndrăzneala să creadă că ar putea supraviețui unei asemenea forțe brute, elementare?

Văzând apropierea norilor şi a descărcărilor electrice, prizonierii zdrențăroşi începură să rupă rândurile, în timp ce trupele în uniformă rămaseră pe loc. Comandantul lătră nişte ordine, în aparență spunându-le să se întoarcă la locurile lor. După câteva secunde, o rafală puternică de vânt premergător aproape că-l dădu peste cap pe bărbatul cu chipul colțuros de pe platforma plutitoare care se clătina cu putere. Comandantul cel înalt le strigă tuturor să se întoarcă în cazărmile lor de metal.

Sardaukarii mărşăluiră în cadență, perfect instruiți. Unii dintre condamnați încercară să-i imite pe soldați, în timp ce alții o luară pur şi simplu la fugă spre adăposturile întărite.

Furtuna auroralã lovi doar la câteva clipe după ce ultima dintre barăci fusese închisă etanş. Ca o ființă vie, se învolbură peste bazin, împrăştind fulgere multicolore. Apoi, asemenea unui pumn uriaş, vântul-ciocan lovi pământul; o altă rafală izbi una dintre barăci, strivind adăpostul cu pereți de metal şi zdrobindu-i pe toți cei dinăuntru.

Aerul clocotit, arzător, mătură bazinul spre culme. Deşi aceasta nu era planeta lui, Liet înțelesese încă din copilărie natura potențial mortală a furtunilor de pretutindeni. Coborî din poziția lui expusă, alunecând pe pietre până când reuşi să se târască printre doi bolovani înalți, în adâncul unei crăpături a stâncii. În câteva clipe, auzi urletul demonic, trosnetul aerului, descărcările fulgerelor globulare, bufniturile vântului-ciocan...

Pe fâşia îngustă de cer, vizibilă printre pietre, Liet urmări un caleidoscop de culori care fulgerau cu o strălucire ce ardea retina. Se înghesui şi mai în adânc, simțindu-se totuşi în siguranță, atât cât era posibil.

Respirând calm, aşteptând cu răbdare să se termine furtuna, se uita fix la intensitatea frenetică a furtunii aurorale. Salusa părea să aibă multe asemănări cu Dune. Amândouă erau lumi aspre, cu ținuturi necruțătoare, cu ceruri necruțătoare... Pe Dune, furtunile cumplite puteau să şi remodeleze peisajul, zdrobind un om de pământ sau smulgându-i carnea de pe oase.

Şi totuşi, spre deosebire de acest loc, vânturile acelea teribile aveau într-un fel un rost pentru el, legate, aşa cum erau, de misterul şi grandoarea planetei Dune.

Liet voia să plece de pe Salusa Secundus, să se întoarcă în lumea lui de baştină, împreună cu Dominic Vernius. Avea nevoie să trăiască din nou în deşert — acolo unde era locul lui...

*

La momentul potrivit, Dominic Vernius luă o parte din echipa lui de contrabandişti înapoi pe fregată, însoțit fiind de cele două nave uşoare. Dominic pilota propria sa navă-amiral, conducând aparatul în dana deja repartizată în cala transspațialului Ghildei.

Contele renegat se duse în cabina lui să se relaxeze şi să mediteze. Deşi petrecuse mulți ani acționând în umbrele imperiului, ca un tăun care-l sâcâia pe Shaddam al IV-lea, nu dăduse niciodată o lovitură clară şi decisivă. Da, furase un transport de monede comemorative ale împăratului şi lansase ridicolul balon-caricatură de deasupra stadionului în formă de piramidă inversată de pe Harmonthep... Da, mâzgălise mesajul clandestin, înalt de o sută de metri, pe peretele canionului de granit („Shaddam, coroana stă confortabil pe capul tău țuguiat?”) şi desfigurase zeci de statui şi monumente...

Dar cu ce rezultat? Ix era încă pierdut şi nu avea nici o informație recentă despre situația de acolo.

La începutul exilului său autoimpus, Dominic îşi strânsese soldații, oameni aleşi datorită loialității lor în campaniile trecute. Amintindu-şi cum îi învinsese pe rebelii de pe Ecaz, cu ani în urmă, condusese o forță restrânsă, bine înarmată şi bine instruită, într-un raid împotriva noii fortărețe tleilaxu.

Cu ajutorul armelor şi cu avantajul surprizei, Dominic sperase să pătrundă înăuntru cu forța şi să-i răstoarne pe invadatori. În canionul-port de intrare, el şi cu oamenii săi se repeziseră afară din nave, trăgând de-a valma cu laserele. Întâlniseră însă o apărare surprinzătoare, chiar din partea sardaukarilor Împăratului. Blestemații de Corrino! De ce mai erau trupele lor amestecate în chestia asta?

Atunci, cu ani în urmă, elementul surpriză se întorsese însă împotriva lui Dominic, iar excelenții soldați imperiali îi uciseseră o treime dintre oameni. El însuşi fusese rănit în spate de sfărâmăturile aruncate de explozia unui laser şi abandonat apoi ca mort;

numai Johdam se chinuise să-l târâie până la una dintre nave, în care se bătuseră pentru o retragere disperată.

În fortăreața secretă a lui Dominic de la polul sud al Arrakisului, oamenii lui îl îngrijiseră până când se însănătoşise. Pentru că luaseră măsuri de precauție ca să ascundă identitatea forței răzbunătoare de atac — pentru a evita repercusiunile împotriva poporului ixian, în caz că asaltul ar eşua, sau împotriva copiilor săi de pe Caladan — tleilaxu nu aflaseră niciodată cine venise după ei.

Ca urmare a dezastrului, Dominic jurase oamenilor săi că nu va mai încerca niciodată să recaptureze planeta lui ereditară printr-o acțiune militară, care nu se putea sfârşi altfel decât prost.

Împins de necesitate, Dominic se hotărâse să se mulțumească în a folosi alte mijloace.

Sabotajele şi vandalismul fuseseră în mare măsură ineficiente, neînsemnând mai mult decât nişte punctişoare în balanțele contabile ale Casei Corrino sau nişte simple stânjeneli imperiale. Shaddam al IV-lea nici măcar nu ştia că surghiunitul conte Vernius era implicat în toate astea...

Deşi continua lupta, Dominic se simțea mai rău decât mort — era *neînsemnat*. Stătea întins pe spate, în cabina lui de pe fregată, evaluând tot ceea ce realizase... şi tot ceea ce pierduse. Cu un holo-portret în relief al lui Shando aşezat pe un piedestal din apropiere, se uita mereu la ea şi aproape că-şi putea imagina că femeia era încă acolo, împreună cu el.

Fiica lor, Kailea, trebuie să fi ajuns deja o femeie atrăgătoare. Se întrebă dacă era măritată, poate cu cineva de la curtea lui Leto Atreides... cu siguranță, nu cu ducele însuşi! Importanța dată de Atreizi căsătoriilor politice era binecunoscută, iar prințesa unei Case renegate nu avea nici o zestre. De asemenea, deşi Rhombur era destul de în vârstă ca să devină contele Casei Vernius, titlul era lipsit de orice valoare.

Cu o imensă tristețe apăsându-i umerii, stătea cu ochii ațintiți la holoimaginea lui Shando de pe piedestal. *Şi, în durerea lui, ea îi vorbi!*

— Dominic... Dominic Vernius... Îți cunosc identitatea!

Surprins, se ridică, întrebându-se dacă nu se afundase cumva într-un labirint al nebuniei. Gura lui Shando se mişca mecanic. Holograma chipului ei se întoarse, dar expresia nu i se schimbă; ochii nu i se focalizau asupra lui. Cuvintele continuară:

— Folosesc această imagine pentru a comunica direct cu tine. Trebuie să-ți transmit un mesaj de pe Ix!

Dominic tremura apropiindu-se de imagine.

— Shando?

— Nu, eu sunt navigatorul acestui transspațial. Am ales să vorbesc prin această holoimagine, pentru că este greu să comunicăm altfel...

Şovăind să creadă ce se întâmpla, Dominic îşi alungă o spaimă superstițioasă. Simplul fapt că vedea portretul lui Shando mişcându-se, chipul ei revenind la viață, îi insufla o teamă cutremurătoare, pe care n-o mai încercase de multă vreme.

— Da, oricine-ai fi... Ce doreşti de la mine?

— Fratele meu, C'tair Pilru, trimite aceste vorbe de pe Ix. Mă roagă să-ți dau această informație. Nu pot face mai mult decât să te înştiințez...

Cu buzele mişcându-i-se mai repede şi folosind o voce diferită de data asta, holoimaginea lui Shando repetă cuvintele pe care C'tair le trimisese, într-un ultim mesaj disperat, fratelui său navigator. Cu o groază crescândă, Dominic ascultă şi află amploarea dezastrului pe care uzurpatorii tleilaxu îl provocaseră iubitei lui lumi, poporului său...

În el clocotea mânia. Când implorase ajutorul, în timpul primelor atacuri tleilaxu, blestematul de împărat Elrood al IX-lea se eschivase, garantând în felul ăsta

înfrângerea Casei Vernius. Plin de amărăciune pentru pierderea lor, Dominic îşi dorise doar ca bătrânul să nu moară înainte ca el să găsească o cale de a-l ucide.

Acum însă, Dominic îşi dădea seama că planul imperial fusese mult mai cuprinzător, mult mai perfid... În esență, întreaga preluare tleilaxu fusese un complot imperial, cu trupele de sardaukari încă aplicându-l, la aproape douăzeci de ani de la debut. Elrood înscenase conflictul inițial, iar fiul lui, Shaddam, perpetuase schema, oprimând supuşii Casei Vernius care mai rămăseseră.

Dintr-o dată, vocea portretului lui Shando se schimbă iar, întorcându-se la vorbele mai greoaie şi dezlânate ale navigatorului.

— Pe ruta urmată de această navă, pot să te duc pe Xuttuh, cunoscută înainte ca Ix...

— Fă-o! răspunse Dominic, cu inima înghețată de ură. Vreau să văd ororile cu ochii mei, apoi eu... — puse o mână pe piept, ca şi cum ar fi depus un jurământ față de Shando — ...eu, Dominic, conte al Casei Venius, voi răzbuna suferința poporului meu!

Când transspațialul intră pe orbită, Dominic îi chemă pe Asuyo, pe Johdam şi pe ceilalți.

— Întoarceți-vă pe Arrakis! Mergeți la bază şi continuați munca noastră. Eu am să iau una dintre navele uşoare!

Îşi aținti ochii asupra piedestalului, ca şi cum ar mai fi putut să să-şi vadă soția acolo.

— Am alte treburi...

Cei doi veterani îşi arătară surpriza şi confuzia, dar Dominic bătu cu pumnul în masă.

— Să n-aud discuții! Am hotărât!

Îşi privi oamenii cu asprime, şi aceştia fură uimiți să vadă o asemenea transformare a personalității lui.

— Dar unde mergi? întrebă Liet. Ce-ai de gând să faci?

— Mă duc pe Ix!

71

Puterea se foloseşte apucând-o delicat. Dacă o apuci cu prea multă forță înseamnă să fii făcut captiv de putere, devenind astfel victima sa.

Axiomă Bene Gesserit

Baronul nu primi deloc bine veştile despre fratele său vitreg...

La spațioportul din Harko City, oamenii încărcau fregata sa personală cu obiectele de lux, proviziile şi personalul de care era nevoie pentru o călătorie pe Arrakis. Pentru a menține bunul mers al operațiunilor cu mirodenie, trebuia să petreacă personal luni de zile în gaura aceea de iad deşertică, strângând şurubul pentru a împiedica scăparea de sub control a contrabandiştilor şi a blestemaților de fremeni. După pagubele produse de Abulurd, cu ani în urmă, baronul transformase din nou cea mai importantă planetă a imperiului, din punct de vedere economic, într-o gigantică fabrică de bani. Profiturile Casei creşteau constant.

Şi acum, chiar când totul părea să meargă bine, trebuia să se ocupe de *asta*! Abulurd, cu toată prostia lui, avea un talent incredibil de a face exact ceea ce nu trebuia, de fiecare dată!

Piter de Vries, simțind nemulțumirea superiorului său, se apropie cu paşi mărunți, dornic să ajute — sau să pară c-o face. Ştia însă destule încât să nu se apropie prea mult. De mulți ani, supraviețuise mai mult decât oricare dintre mentații dinainte ai stăpânului său, evitând cu grijă mânia baronului. În zilele când fusese mai tânăr şi mai slab, Vladimir Harkonnen se dovedise capabil să se repeadă ca o cobră şi să izbească

o persoană drept în laringe, tăindu-i respirația. Acum însă devenise atât de moale, de corpolent, încât de Vries putea să se strecoare cu uşurință din calea lui.

Clocotind de mânie, baronul stătea în camera cu pereți de piatră din fortăreață, care-i servea pentru ținerea registrelor contabile. Masa ovală de plaz negru arăta suficient de lustruită ca să patinezi pe ea. Într-un colț, trona un glob uriaş reprezentând Arrakisul, un obiect de artă pe care l-ar fi invidiat orice familie nobilă. Dar în loc să-l etaleze la întâlnirile Landsraadului sau la evenimentele mondene ale celor cu sânge albastru, baronul îl păstra grijuliu în camera sa privată, delectându-se singur cu prezența lui.

— Piter, ce trebuie să fac?

Arătă spre o grămăjoară de cilindri plini cu mesaje proaspăt venite printr-un curier angajat.

— Corporația CHOAM cere o explicație, avertizându-mă în termeni câtuşi de puțin subtili că se aşteaptă să continue transporturile de blană de balenă de pe Lankiveil, în ciuda „schimbărilor în conducere”...

Pufni.

— Ca şi cum aş *micşora* cotele! Ei îmi aduc aminte că producția de mirodenie de pe Arrakis nu e singura marfă vitală pe care-o controlează Casa Harkonnen. Au amenințat să-mi retragă directoratul CHOAM dacă nu reuşesc să-mi îndeplinesc obligațiile!

Cu o smucitură din încheietură, azvârli în perete un cilindru luat la întâmplare. Obiectul zdrăngăni lăsând o urmă albă pe piatră.

Baronul ridică un al doilea cilindru.

— Împăratul Shaddam vrea să ştie de ce propriul meu frate vitreg vrea să renunțe la numele de Harkonnen şi să preia guvernoratul subdistrictului pentru el însuşi...

Aruncă iarăşi cu cilindrul în perete. Acesta se lovi cu un *clinc* puternic, alături de primul semn alb. Luă un al treilea.

— Casa Moritani de pe Grumman oferă sprijin militar secret în caz că aş dori să trec la acțiune directă...

Al treilea cilindru izbi peretele.

— Casa Richese, Casa Mutelli — toți curioşi, toți râzând pe la spate!

Continuă să arunce cilindri de mesaje până când masa rămase goală. Unul dintre tuburile de metal se rostogoli spre Piter, iar acesta îl ridică.

— Pe acesta nu l-ați deschis, stăpâne.

— Ei, fă-o tu pentru mine. Probabil că spune aceleaşi lucruri ca şi toate celelalte...

— Desigur! Mentatul folosi una dintre unghiile sale lungi ca să taie sigiliul capsulei şi să deschidă capacul. Scoțând o foaie de hârtie *instroy*, o examină cu atenție, cu limba ieşindu-i dintre buze.

— Ah, e de la agentul nostru de pe Caladan!

Baronul ciuli urechile.

— Sper că sunt veşti bune?

De Vries surâse traducând cifrul.

— Chiara îşi cere scuze pentru că nu a putut să trimită alte mesaje înaintea acestuia, dar face progrese cu concubina, Kailea Vernius, întorcând-o împotriva ducelui...

— Ei, tot e ceva!

Baronul îşi frecă bărbia grasă.

— Aş fi preferat un anunț despre asasinarea lui Leto. Asta chiar ar fi fost o veste foarte bună!

— Chiarei îi place să facă lucrurile în stilul ei, în ritmul ei propriu.

Mesajul pe *instroy* se estompă, iar de Vries îl mototoli, apoi îl aruncă deoparte, împreună cu cilindrul.

— Nu suntem siguri cât de departe va merge, stăpâne, pentru că are anumite... standarde... în chestiunile regale. Spionajul e una; crima e cu totul altceva, şi ea e singura care poate trece de securitatea lui Hawat.

— Bine, bine...

Cei doi mai vorbiseră despre asta şi înainte. Baronul se împinse în sus de pe fotoliu.

— Cel puțin aruncăm un pic de nisip în ochii ducelui.

— Poate că ar trebui să-i facem lui Abulurd mai mult de-atât?

Ajutat de sistemul suspensor din talie, bărbatul cel gras îşi aprecie greşit forța brațelor moi şi aproape că zbură de pe picioare. Cu înțelepciune, de Vries nu spuse nimic despre asta şi absorbi date, astfel ca să poată realiza o analiză mentatică adecvată atunci când stăpânul lui i-o va cere.

— Poate.

Baronul se înroşi la față.

— Fratele mai mare al lui Abulurd, Marotin, era un idiot, ştii? Vreau să spun, literalmente idiot. Un imbecil lipsit de rațiune, cu creierul degradat, care nu putea nici măcar să se îmbrace singur, deşi maică-sa îi zâmbea mereu prosteşte, ca şi cum Marotin ar fi meritat toate cheltuielile făcute ca să-l țină în viață.

Chipul cu fălci masive era pătat de furia înăbuşită.

— Acum se pare că Abulurd are creierul la fel de degradat, dar într-un mod mai subtil.

Izbi cu palma deschisă suprafața alunecoasă de plaz negru, lăsând o amprentă care avea să fie ştearsă treptat de sistemele de auto-curățare din mobilă.

— Nici măcar n-am ştiut că târfa aia de Emmi era gravidă... Acum are un alt fiu, un bebeluş dulce — iar Abulurd l-a jefuit pe copil de dreptul său din naştere!

Baronul dădu din cap.

— Îți dai seama? Băiatul ăla putea fi un conducător, un alt moştenitor Harkonnen... şi neghiobul lui de tată aruncă totul la gunoi!

Cu frustrarea stăpânului său în continuă creştere, de Vries avu grijă să stea cât mai departe, la celălalt capăt al mesei ovale.

— Stăpâne, din câte pot să-mi dau seama, Abulurd a urmat exact litera legii. Potrivit regulilor Landsraadului, i se permite să ceară — şi să primească — o concesie la care puțini dintre noi s-ar fi gândit măcar. Noi s-ar putea să nu considerăm acest lucru înțelept, dar Abulurd avea tot dreptul, ca membru al Casei Harkonnen...

— *Eu* sunt Casa Harkonnen! răcni baronul. El n-are nici un drept dacă nu spun eu!

Păşi în jurul biroului. Mentatul îngheță, temându-se că bărbatul cel corpolent ar putea să-l atace până la urmă. În loc de asta, se săltă spre uşa camerei.

— Mergem să-l vedem pe Rabban!

Trecură prin sălile pline de ecouri ale masivei reşedințe, până la un lift exterior blindat, care-i coborî din turnurile ascuțite ale fortăreței într-o arenă îngrădită. Glossu Rabban lucra cu garda Casei, pregătindu-se pentru lupta de gladiatori programată în acea seară — o tradiție pe care baronul o instituise înaintea fiecăreia dintre lungile sale călătorii pe Arrakis.

În interiorul arenei, sclavi tăcuți curățau rândurile de scaune, lustruindu-le şi măturând gunoaiele dintre ele. Marile întreceri ale baronului atrăgeau întotdeauna mulțimi imense, iar el folosea asemenea spectacole pentru a impresiona oaspeții din alte Case Mari. Uşile grele de duroțel de la nivelul gropii gladiatorilor rămâneau închise, ținând în cuşti fiarele pentru luptă. Muncitori hirsuți, pe jumătate goi, spălau cu furtunul țarcurile goale pentru creaturile sau pentru sclavii meniți să fie ucişi, apoi le pulverizau cu deodorante.

Transpirat, deşi nu părea să facă vreo treabă, Rabban stătea în mijlocul oamenilor din arenă. Purtând o vestă fără mâneci, din piele presărată cu ținte, ținea mîinile în

şolduri, îşi ţuguia buzele şi privea încruntat la activitatea din jur. Alţi lucrători greblau nisipul arenei, cernând fragmente de oase şi lame sfărâmate.

Kryubi, căpitanul gărzii baronului, îşi dirija soldaţii. Hotăra unde să stea fiecare om înarmat, pentru a asigura o prezenţă militară impresionantă, potrivită pentru festivităţile pe cale să înceapă.

Susţinut de centura suspensoare, baronul alunecă pe lângă cascada de urme de paşi, trecu pe lângă o poartă din suliţe de fier şi ieşi în arena pătată. Picioarele abia îi atingeau solul, dând mersului său o graţie de balerin. Piter de Vries îl urmă cu paşi asemănători, ca de dans.

Kryubi înaintă şi salută.

— Domnule baron, vorbi el, totul e pregătit. Vom avea o competiţie spectaculoasă diseară...

— Ca întotdeauna, zise de Vries, cu un surâs ce-i strâmba buzele pătate de sapho.

— Câte animale avem? întrebă baronul.

— Doi tigri Laza, stăpâne, un deka-urs şi un taur salusan.

Cu ochii negri licărindu-i, baronul cercetă arena şi încuviinţă.

— Sunt obosit în seara asta. Nu vreau o luptă prea lungă... Daţi drumul animalelor şi tuturor celor cinci sclavi aleşi dintr-o dată. Vom face o încăierare generală!

Kryubi salută energic.

— Cum doriţi, stăpâne!

Baronul se întoarse către mentatul său.

— Sângele va curge în valuri diseară, Piter. Poate-mi va distrage atenţia de la ce mi-ar plăcea să-i fac lui Abulurd...

— Vreţi să fiţi doar distras, domnule baron? întrebă mentatul. Sau preferaţi... satisfacţie? De ce să nu vă răzbunaţi pe Abulurd?

După o clipă de ezitare, baronul răspunse:

— Răzbunarea ar fi chiar drăguţă, Piter. Rabban!

Nepotul lui se întoarse şi-i zări pe baron şi pe mentatul acestuia. Cu picioarele lui scurte, traversă arena către cei doi.

— Ţi-a zis Piter ce-a mai făcut acum neghiobul tău de tată?

Chipul lui Rabban se contorsionă.

— Da, unchiule. Câteodată nu înţeleg cum poate supravieţui un asemenea tâmpit...

— E adevărat că nu-l înţelegem pe Abulurd, spuse de Vries. Dar una dintre legile importante ale guvernării afirmă că pentru a învinge complet un duşman, *trebuie* să-l înţelegi, să-i afli slăbiciunile... Află unde poţi să-l răneşti cel mai rău!

— Tot creierul lui Abulurd e slăbiciunea lui, mormăi baronul, pe un ton mohorât. Sau poate doar inima lui slabă...

Rabban chicoti prea tare.

Mentatul ridică degetul lung.

— Gândiţi-vă la asta... Copilul lui, Feyd-Rautha Rabban, este acum punctul lui cel mai vulnerabil. Abulurd a făcut un pas extraordinar ca să... — cum spune el — „să se asigure că băiatul e crescut aşa cum se cuvine”. În aparenţă, asta înseamnă foarte mult pentru el.

Baronul îşi privi nepotul cel lat în umeri.

— N-am vrea ca frăţiorul lui Rabban să ajungă la fel ca Abulurd, nu-i aşa?

Rabban se încruntă auzind această posibilitate.

De Vries continuă, cu un glas la fel de lin ca gheaţa uleioasă.

— Şi atunci, care este lucrul cel mai groaznic pe care i-l putem face lui Abulurd în aceste împrejurări? Ce i-ar provoca cea mai mare durere şi cea mai mare disperare?

Un zâmbet îngheţat apăru pe chipul baronului.

— Genială întrebare, Piter. Şi pentru asta, vei trăi încă o zi. Două zile, de fapt — mă simt generos!

Privirea lui Rabban rămase goală; încă nu pricepuse. În sfârşit, pufni în râs.

— Ce-ar trebui să facem, unchiule?

Vocea baronului deveni grețos de dulceagă.

— Păi cum, trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca să ne asigurăm că noul tău frățior e „crescut aşa cum se cuvine”! Fireşte, cunoscând permanentele decizii proaste pe care le-a luat tatăl tău, nu-i putem îngădui, cu conştiința curată, lui Abulurd *Rabban* să corupă acest băiat...

Se uită cercetător la mentat.

— Prin urmare, trebuie să-l creştem noi înşine!

— Voi pregăti de îndată toate documentele, stăpâne, zise de Vries cu un zâmbet viclean.

Baronul strigă după Kryubi să-i escorteze, apoi se întoarse către nepotul său.

— Ia toți oamenii de care ai nevoie, Rabban. Şi nu fi prea discret în legătură cu asta. Abulurd trebuie să înțeleagă foarte bine ce şi-a făcut cu mâna lui!

72

Nimeni nu a determinat încă puterea speciei umane... ce-ar putea săvârşi din instinct şi ce-ar putea realiza ca urmare a unei hotărâri raționale.

Analiză mentatică obiectivă a capacităților umane

Dirijată de Dominic Vernius, nava uşoară se strecură pe sub rețeaua de detecție ixiană mascată de nori. Zbură la mică înălțime pe deasupra suprafeței virgine a lumii sale natale, sorbind priveliştea munților şi a cascadelor, imaginea pădurilor de pini întunecați de pe pantele de granit.

Ca fost stăpân al planetei Ix, Dominic cunoştea o mie de moduri de a intra. Spera că măcar unul dintre ele mai funcționa.

Alungând lacrimile de teamă, zbură înainte, concentrat asupra destinației. Imperiul cunoştea planeta Ix pentru industria şi tehnologia ei, pentru produsele minunate pe care le exporta prin distribuitorii CHOAM. Cu multă vreme în urmă, Casa Vernius alesese să lase suprafața neatinsă, îngropând greoaiele instalații de producție sub pământ, ceea ce sporise mult securitatea şi protejase prețioasele secrete ixiene.

Dominic îşi amintea sistemele defensive pe care le proiectase şi le instalase el însuşi, ca şi pe cele plasate cu generații în urmă. Amenințarea spionajului economic din partea rivalilor ca Richese fusese întotdeauna destul de mare pentru ca ixienii să țină garda sus. Cu siguranță, uzurpatorii tleilaxu îşi luaseră propriile precauțiuni, dar n-aveau cum să fi găsit toate şmecheriile personale ale lui Dominic. Le ascunsese prea bine.

O trupă de asalt organizată putea fi condamnată la eşec, dar contele Vernius era încrezător că de unul singur încă se putea întoarce în interiorul lumii sale. Trebuia să vadă totul cu propriii lui ochi!

Deşi fiecare dintre deschiderile ascunse spre regatul subteran însemna un punct slab în securitatea de ansamblu, Dominic înțelesese necesitatea ieşirilor de urgență şi a căilor secrete cunoscute doar lui însuşi şi familiei sale. Adânc, în scoarța oraşului Vernii — iubitul lui oraş-capitală — fuseseră construite numeroase camere ecranate, tuneluri ascunse şi trape de salvare. Copiii lui Dominic, alături de tânărul Leto Atreides, folosiseră aceste ascunzători în timpul sângeroasei invazii. Acum, Dominic avea să utilizeze şi el una dintre multele uşi lăturalnice, îndelung ascunse, pentru a se strecura *înăuntru*.

Pilotă naveta pe deasupra unei serii de puțuri de aerisire prost ascunse, din care ieşeau aburi ca din nişte gheizere. În alte părți ale câmpiilor netede, puțurile largi şi platformele de marfă se deschideau pentru a permite accesul transporturilor de materiale, cele mai multe destinate altor planete. În acest canion adânc, împădurit, terase şi depresiuni bine păzite ofereau loc de aterizare pentru navele ocazionale. Dominic cercetă terenul în timp ce zbura pe deasupra, până când descoperi urmele subtile: arborii prăbuşiți, petele de pe pereții colțuroşi de stâncă...

Prima intrare mascată era blocată, tunelul fiind plin de ceea ce trebuie să fi fost metri întregi de plazbeton. A doua uşă avea instalate capcane, dar Dominic observă conexiunile explozivilor înainte să introducă parola de trecere. Nu încercă să dezactiveze dispozitivul. Plecă din nou.

Dominic era îngrozit de ceea ce putea găsi dedesubt, în oraşul său cândva minunat. Pe lângă mesajul înfiorător trimis de patriotul ixian C'tair Pilru, propriii săi informatori mituiți îi aduseseră zvonuri despre condițiile de pe Ix. Totuşi, trebuia să *ştie* ce făcuseră tleilaxu şi blestemații de Corrino îndrăgitei sale planete...

Apoi vor plăti cu toții!

În continuare, Dominic ateriză cu naveta într-o vâlcea înconjurată de pini întunecați. Sperând că rămăsese în interiorul rețelei de supraveghere, ieşi din vehicul şi stătu nemişcat, adulmecând aerul rece şi limpede, izul înțepător şi iute al acelor de pin arămiu, umezeala tăioasă a apei curgătoare. În grotele de sub el, dedesubtul unui kilometru de stâncă, aerul era cald şi greu, mirosind a chimicale şi a mulțime înghesuită. Aproape că putea auzi şi simți sub picioare sunetele familiare, un murmur slab de activitate, o vibrație abia perceptibilă...

Localiză chepengul acoperit de tufişuri al puțului de salvare şi manevră comenzile, după ce căută cu atenție capcane şi explozivi. Dacă tleilaxu îl găsiseră şi pe acesta, atunci fuseseră într-adevăr meticuloşi. Dar nu găsi nici un semn. Apoi aşteptă, sperând că sistemele încă funcționau.

În sfârşit, după ce vântul proaspăt îi făcu pielea ca de găină, se ridică un lift cu autoghidare, gata să-l ducă în rețeaua de peşteri, către o magazie personală secretă din spatele a ceea ce fusese cândva Marele Palat. Era una dintre cele câteva încăperi pe care le pregătise „pentru orice eventualitate" în vremea tinereții. Asta se întâmplase înainte de revolta de pe Ecaz, înainte să se însoare... mult înainte de preluarea de către tleilaxu. Era un loc sigur.

Şoptind numele lui Shando, Dominic închise ochii. Cabina cobora cu o viteză înfricoşătoare, şi el spera acum ca sabotajele lui C'tair să nu fi deteriorat aceste sisteme ascunse. Trase adânc aer în piept, evocând pe ecranul de proiecție al pleoapelor imagini din trecut. Tânjea să se întoarcă în magicul oraş subteran — dar se temea de realitatea crudă care-l aştepta.

Când cabina liftului se opri, Dominic ieşi ținând în mână un laser compact. Avea şi un pistol cu săgeți, într-un toc de la umăr. Magazia întunecoasă mirosea a praf şi a mucegai din cauza lipsei de activitate. Nu mai trecuse nimeni pe-aici de multă vreme...

Se mişcă prin încăpere cu grijă, îndreptându-se spre dulapul ascuns în care depozitase nişte haine de lucru fără trăsături distinctive, precum cele purtate de muncitorii de nivel mediu. Sperând că tleilaxu nu făcuseră schimbări drastice la uniformele de lucru, se îmbrăcă şi strecură laserul într-un toc special făcut, lipit de piele pe sub haine.

Deghizat şi sperând să meargă totul bine, ştiind că nu mai avea cale de întoarcere, Dominic se târî prin coridoarele slab luminate şi ajunse la o platformă de observație cu pereți de plaz. După două decenii, aruncă prima privire asupra oraşului transformat de sub pământ...

Clipi neîncrezător. Magnificul Mare Palat fusese parcă jupuit, toată marmura lucitoare dată jos, o aripă întreagă distrusă de o explozie... Uriaşa clădire arăta acum ca

un depozit cu urme vagi de măreție, un furnicar urât de instituții birocratice. Prin panourile de plaz transparent îi zări pe dezgustătorii tleilaxu văzându-şi de treburile lor, aidoma unor gândaci.

Pe bolta cerului proiectat, observă dispozitive lunguiețe cu luminițe ritmice patrulând pe trasee aleatoare şi urmărind orice mişcare. *Capsule de supraveghere.* Echipament militar proiectat de ixieni pentru a fi trimis în zonele de front. Acum, tleilaxu foloseau aceeaşi tehnologie pentru a spiona poporul lui, vrând să-l țină tremurând de frică.

Dezgustat, Dominic se mută spre alte platforme de observație, intrând şi ieşind din mai multe grupuri de oameni. Le privea ochii chinuiți şi chipurile supte, încercând să-şi amintească mereu că aceştia erau *poporul lui* şi nu nişte imagini dintr-un coşmar. Voia să le vorbească, să-i asigure că va face ceva, şi asta în curând. Însă nu-şi putea dezvălui identitatea. Nu ştia destule lucruri despre ceea ce se întâmplase aici de când el şi familia lui plecaseră în exil.

Aceşti ixieni loiali se bizuiseră pe Dominic Vernius, contele lor legitim, dar el îi dezamăgise. Fugise, lăsându-i pe toți în voia soartei. Un sentiment de vină insuportabil îl copleşi; stomacul i se strânse.

Calculând la rece, Dominic scrută oraşul din cavernă, căutând cele mai bune puncte de observare, fixând cu exactitate instalațiile industriale bine păzite. Unele fuseseră închise şi abandonate, altele înconjurate de câmpuri zumzăitoare de protecție. Pe fundul grotei, suboizii şi locuitorii de pe Ix munceau împreună ca nişte sclavi asupriți.

La balcoanele Marelui Palat, monstruos transformat, se aprinseră lumini. Difuzoarele publice bubuiră, cuvintele reverberând şi sincronizându-se astfel încât ecourile pulsau ca nişte unde de forță, de sus până jos, pe tot cuprinsul grotei.

— Popor de pe Xuttuh, rosti în galach o voce cu accent, continuăm să găsim paraziți în mijlocul nostru. Vom face ceea ce trebuie ca să nimicim acest cancer de conspiratori şi trădători. Noi, Bene Tleilax, am avut grijă cu generozitate de nevoile voastre şi v-am acordat un rol în misunea noastră sacră. De aceea, îi vom pedepsi pe cei care vă împiedică să vă îndepliniți sarcinile sfinte. Trebuie să înțelegeți şi să acceptați noul vostru loc în univers...

Jos, pe fundul grotei, Dominic putea să vadă detaşamente de soldați înconjurând echipele de lucru. Trupele purtau uniforma distinctivă, în gri şi negru, a sardaukarilor şi purtau arme letale imperiale. Prin urmare, Shaddam nici măcar nu mai încerca să-şi ascundă amestecul... Dominic clocotea.

La unul dintre balcoanele Marelui Palat, doi prizonieri îngroziți, încadrați de sardaukari, erau îmbrânciți de nişte Maeştri tleilaxu îmbrăcați în robe. Difuzorul bubui din nou.

— Aceştia doi au fost capturați în flagrant delict de sabotaj împotriva industriilor esențiale. În timpul interogatoriului, au dezvăluit şi identitatea altor conspiratori...

Urmă o pauză amenințătoare.

— Vă puteți aştepta şi la alte execuții în cursul săptămânii!

Numai câteva glasuri izolate din mulțime îndrăzniră să scoată strigăte de protest. Sus, deasupra capetelor, gărzile de sardaukari îi împinseră pe captivii care se zbăteau spre marginea balconului.

— Moarte celor care ni se opun!

Soldații — soldați imperiali! — îi împinseră pe cei doi peste margine, iar mulțimea se împrăştie dedesubt. Victimele se prăbuşiră în gol, cu țipete oribile care se curmară brusc.

Dominic privea țintă, cuprins de o furie plină de oroare. Stătuse de multe ori la acel balcon ca să țină discursuri. Li se adresase de acolo supuşilor săi, lăudându-i pentru munca lor, promițându-le recompense mai mari pentru productivitate. Balconul Marelui

Palat ar fi trebuit să fie un loc unde oamenii să vadă bunătatea conducătorilor lor — nu o platformă de execuție!

Dedesubt, răsunară focuri de armă şi sfârâitul laserelor. Sardaukarii deveniseră mai duri, impunând ordinea printre oamenii furioşi şi neliniştiți.

Vocea din difuzoare hârâi anunțând o ultimă pedeapsă:

— Pentru următoarele trei săptămâni, rațiile vor fi reduse cu treizeci la sută. Productivitatea va rămâne aceeaşi, şi se vor impune noi restricții. Dacă se oferă voluntari să identifice şi alți conspiratori, recompensele noastre vor fi generoase!

Foşnindu-şi robele, trufaşii Maeştri tleilaxu se întoarseră şi îi urmară pe sardaukari înapoi, în structura pângărită a Palatului.

Indignat, Dominic ar fi vrut să năvălească în oraş şi să deschidă focul asupra sardaukarilor şi asupra tleilaxu. Dar, singur, un spion clandestin nu avea puterea de foc necesară ca să reuşească mai mult decât un atac simbolic — şi nu îndrăznea să-şi dezvăluie identitatea într-un gest atât de inutil!

Îl dureau fălcile de cât scrâşnise din dinți. Apucând balustrada, îşi dădu seama că mai stătuse exact pe aceeaşi platformă de observație, cu multă vreme în urmă, împreună cu proaspăta lui soție, doamna Shando. Ținându-se de mână, admiraseră imensa cavernă şi structurile de basm din Vernii. Ea avea ochii strălucitori şi purta veşminte elegante de la curtea imperială de pe Kaitain.

Dar împăratul nu uitase niciodată insulta plecării ei din serviciul de concubină. Elrood aşteptase mulți ani şansa de a se răzbuna, şi întregul Ix plătise pentru asta!

Pieptul lui Dominic era strâns ca într-un cleşte. Avusese totul: bogăție, putere, o lume prosperă, o soție perfectă, o familie frumoasă... Acum oraşul-cavernă era grav vătămat, abia mai păstrând vreo urmă a fostei sale splendori.

— Oh, uite ce-au făcut, Shando, şopti el cu voce sumbră, ca şi cum ar fi fost şi el un spectru, alături de ea. Uite ce-au făcut!

Rămase în oraşul Vernii atâta timp cât putea îndrăzni, lăsând să i se învârtă rotițele represiunii în minte. În momentul în care se pregăti de plecare, Dominic Vernius ştia exact ce avea să facă pentru a întoarce lovitura.

Istoria nu va uita niciodată răzbunarea sa!

73

Forța şi amăgirea sunt unelte ale guvernării, e adevărat. Amintiți-vă însă că forța îi amăgeşte pe cei care o mânuiesc — îi face să creadă că pot învinge lipsurile derivate din propria lor ignoranță.

CONTELE FLAMBERT MUTELLI, discurs timpuriu în Sala Oratoriului a Landsraadului

Din nou, Abulurd se bucura de nopțile paşnice de pe Lankiveil. Nu regreta că renunțase la puternicele lui conexiuni de familie. Era mulțumit.

Flăcările vii din căminele încăperilor largi încălzeau reşedința restaurată şi redecorată din fiordul Tula. Tolăniți în sala comună de lângă bucătăria cea mare, el şi cu Emmi se simțeau bine, cu stomacul plin după ospățul cu paella de biban pe care-l împărțiseră cu servitorii, pentru a sărbători faptul că erau din nou împreună. Cei mai mulți dintre cei care făcuseră parte din personalul inițial fuseseră găsiți şi aduşi înapoi. În sfârşit, Abulurd privea cu plăcere viitorul...

Chiar în acea dimineață fuseseră văzute două balene Bjondax la gura fiordului, testând apele. Pescarii raportară că recentele capturi fuseseră cele mai bune după mai bine de un an. Vremea de obicei mohorâtă devenise tăios de rece şi acoperise stâncile cu o pătură curată de zăpadă; chiar şi sub cerul înnorat al nopții, albul adăuga umbrelor o nuanță de perlă.

Bebeluşul Feyd-Rautha stătea lângă Emmi, pe un covoraş ţesut de mână. Blajin din fire, băiatul chicotea şi încerca tot felul de expresii ale feţei. Agăţându-se de un deget al mamei sale, în timp ce ea îl ţinea în picioare, Feyd începu să facă primii săi paşi nesiguri, exersându-şi echilibrul. Copilul sclipitor avea deja un mic vocabular, pe care-l folosea foarte des.

Ca să sărbătorească, Abulurd se gândi să scoată câteva instrumente vechi şi să ceară nişte muzică populară, dar înainte să poată face asta, auzi de afară un zgomot metalic, huruitul unor motoare.

— Sunt bărci?

Când servitorii tăcură, putu să recunoască într-adevăr sunetul unor motoare acvatice.

Pescărița, care era şi bucătăreasa lor, adusese un lighean mare în camera de lângă sala comună, folosind un cuţit plat ca să despice scoici de rocă şi să arunce carnea într-un castron cu saramură. Auzind zarva de afară, se şterse pe mâini cu un şervet şi se uită peste umăr pe fereastră.

— Lumini. Bărci intrând în fiord... Mişcându-se prea iute, dacă mă întrebaţi pe mine. E întuneric afară — ar putea lovi ceva!

— Dă mai tare licurigloburile din casă, ordonă Abulurd. Trebuie să ne întâmpinăm vizitatorii...

Afară, o ghirlandă de lumini se revărsară în jurul structurii de lemn, aruncând o lucire caldă peste docuri.

Trei ambarcaţiuni maritime huruiau de-a lungul ţărmului stâncos, îndreptându-se direct spre reşedinţa principală. Emmi îl strângea puternic la piept pe micul Feyd. Chipul ei lat, de obicei calm, arăta o urmă de nelinişte, şi se uită spre soţul său căutând sprijin. Abulurd făcu un gest moale ca să-i potolească temerile, deşi simţea un nod formându-i-se în stomac.

Deschise uşile mari de lemn chiar când ambarcaţiunile blindate ancorară la docuri. Gărzi Harkonnen în uniformă debarcară pe chei, cu bocancii grei bubuind ca nişte tunuri. Abulurd făcu un pas înapoi când soldaţii mărşăluiră în sus pe scări, îndreptându-se spre el, cu armele pe umăr, însă gata să fie folosite.

Abulurd simţi că toată pacea lui era pe cale să se sfârşească.

Glossu Rabban porni pe scândurile debarcaderului; cu paşi vioi şi apăsaţi, urmă avangarda de oameni înarmaţi.

— Emmi, e... *el*...

Abulurd nu reuşea să pronunţe numele fiului său. Mai mult de patru decenii îl despărţeau pe Glossu Rabban de micul său frate, în care părinţii îşi puneau acum toate speranţele. Bebeluşul părea incredibil de vulnerabil — casa lui Abulurd nu avea nici o apărare.

Dintr-un impuls, reacţionând pripit, Abulurd trânti uşa grea şi puse zăvorul, ceea ce nu făcu decât să-i provoace pe soldaţii care se apropiau. Aceştia deschiseră focul şi spulberară baricada veche de un secol. Abulurd se repezi disperat să-şi protejeze soţia şi copilul. Lemnul îmbătrânit scoase fum şi se făcu ţăndări, căzând pe o parte cu un zgomot înspăimântător, ca securea călăului.

— Aşa-mi urezi tu bun-venit, tată?

Rabban izbucni într-un râs răguşit, trecând prin fum, peste sfărâmături.

Servitorii începură să se agite de colo până colo ca într-un vârtej. În spatele ligheanului cu saramură, pescărița apucă micul ei cuţit pentru scoici ca pe o armă patetică. Doi servitori ieşiră din camerele din spate cu harpoane şi cuţite de pescuit, dar Abulurd ridică mâna să-i liniştească. Soldaţii Harkonnen aveau să-i măcelărească pe toţi, la fel ca la Bifrost Eyrie, dacă nu manevra situaţia aşa cum trebuia.

— Aşa *ceri* tu să fii binevenit, fiule?

Abulurd arătă spre rămăşiţele uşii.

— Cu soldați înarmați şi vase militare sosind în mijlocul nopții?

— Unchiul m-a învățat cum să-mi fac intrarea...

Bărbații în uniforme albastre Harkonnen stăteau nemişcați, cu armele la vedere. Abulurd nu ştia ce să facă. Se uită la soția lui, însă ea era aşezată lângă foc, strângând bebeluşul la piept. După privirea hăituită din ochii ei, Abulurd îşi dădu seama că îşi dorea să fi ascuns copilul undeva, în conac.

— El este noul meu frățior, Feyd-Rautha? Un nume cam sclifosit, ridică Rabban din umeri. Dar dacă e carnea şi sângele meu... presupun că va *trebui* să-l iubesc.

Ținând şi mai strâns copilul, Emmi clătină capul, aruncându-şi pe spate părul drept, încă negru în ciuda înaintării în vârstă. Îl privi pe Rabban în ochi, cu asprime, mânioasă din cauza a ceea ce vedea şi sfâşată de câteva fărâme de dragoste pentru fiul ei, de care nu se putea totuşi lepăda.

— Să sperăm că sângele este tot ceea ce împărtăşiți. N-ai învățat cruzimea în casa asta, Glossu! Nu de la mine şi nici de la tatăl tău... Noi te-am iubit întotdeauna, chiar şi după ce ne-ai adus atâta suferință!

Pe neaşteptate, se ridică în picioare şi făcu un pas spre el, iar Rabban roşi de o furie turbată, dându-se, fără să-şi dea seama, un pas înapoi.

— Cum ai putut ajunge aşa cum ai ajuns?

Rabban se uită urât la ea.

Emmi coborî vocea, ca şi cum îşi punea întrebarea sieşi, nu lui.

— Suntem atât de dezamăgiți de tine. Unde-am greşit? Nu înțeleg...

Chipul ei lat, nu prea atrăgător, se îmblânzi arătând dragoste şi regret, dar se înăspri din nou când Rabban izbucni într-un râs crud, pentru a-şi ascunde stânjeneala.

— Da? Şi eu sunt la fel de dezamăgit de voi. Proprii mei părinți, şi nici măcar nu m-ați invitat la ceremonie când i-ați dat nume frățiorului meu...

Făcu un pas în față.

— Dă-mi puştiul, să-l țin în brațe!

Emmi se trase înapoi, protejându-şi fiul cel bun împotriva celui rău. Rabban mimă o înfățişare tristă, apoi păşi mai aproape. Soldații Harkonnen ridicară armele şi avansară.

— Lasă-ți mama în pace! exclamă Abulurd.

Unul dintre soldați întinse o mână şi-l opri să se repeadă la ea.

Rabban se întoarse spre tatăl său.

— Nu pot să stau degeaba şi să-mi las propriul frate să fie corupt de un molâu împiedicat ca tine, tată... Baronul Vladimir Harkonnen, fratele tău vitreg şi şeful Marii noastre Case, a completat deja documentele şi a primit aprobarea deplină a Landsraadului de a-l creşte pe Feyd-Rautha în propria sa reşedință de pe Giedi Prime!

Unul dintre soldați scoase un sul ornamentat — un pergament saarti imprimat — şi-l aruncă pe podea, la picioarele lui Abulurd. Acesta nu reuşi decât să-l privească fix.

— A înfiat băiatul în mod oficial şi legal, ca fiu adoptiv!

Surâzând la vederea expresiei îngrozite a părinților săi, Rabban continuă:

— În acelaşi fel în care m-a adoptat deja pe *mine*. Eu sunt moştenitorul său desemnat, na-baronul... Sunt un Harkonnen la fel de pur şi de adevărat ca şi baronul însuşi!

Întinse brațele groase. Trupele îşi țineau armele nemişcate, dar Emmi se retrase mai aproape de foc.

— Vezi, n-ai de ce să-ți faci griji...

Întorcând brusc capul într-o parte, Rabban făcu semn către doi dintre oamenii cei mai apropiați, care deschiseră focul asupra pescăriței, în locul în care aceasta stătea ținând încă în mână micul cuțit curbat. În timpul scurtei şederi a lui Rabban la conac, femeia cea voinică îi gătise multe mese. Dar acum, razele laser o retezară înainte să

poată măcar să strige; pescărița scăpă cuțitul din mână şi se rostogoli în față, în lighean. Scoicile se vărsară, iar apa cu miros acru se împrăştie pe podeaua de lemn.

— Câți o să mă mai obligi să omor, mamă? întrebă el pe o voce aproape plângăreață, încă ținând întinse mâinile cu degete groase. Ştii c-am s-o fac. Dă-mi-l acum pe fratele meu!

Privirea lui Emmi rătăci de la Rabban la toți servitorii înspăimântați ai casei, la băiețel, apoi la Abulurd, care nu avu curajul s-o privească în ochi. Putu doar să scoată un strigăt înăbuşit.

Deşi mama lui nu dădea nici un semn de capitulare, Rabban trase brutal copilul din brațele ei amorțite, iar ea nu opuse rezistență — de teamă că toți ceilalți oameni din casă puteau fi masacrați în acelaşi fel în care soldații Harkonnen uciseseră lucrătorii nevinovați de la Bifrost Eyrie.

Incapabilă să suporte gândul că băiatul îi era luat, Emmi icni scurt, ca şi cum ancorele care îi dăduseră întotdeauna forța şi echilibrul tocmai fuseseră retezate. Copilul începu să plângă văzând fața latră, împietrită, a fratelui său mult mai vârstnic.

— Nu poți face asta! strigă Abulurd, încă prea puțin dornic să forțeze trecerea printre gărzile înarmate. Sunt guvernator planetar aici! Voi contesta asta în fața Landsraadului!

— Nu ai nici un fel de drept legal... Nu contestăm titlul tău fără noimă de guvernator planetar, însă atunci când ai renunțat la numele de Harkonnen, ai pierdut dreptul asupra poziției tale, în bună rânduială...

Rabban ținea copilul care se zbătea cu brațul întins, ca şi cum n-ar fi ştiut cum să se descurce cu un sugar. Pergamentul conținând documentul legal zăcea pe podea, încă neatins.

— De fapt, nu eşti *nimic*, tată. Absolut nimic!

Luând băiatul, porni înapoi spre ruinele fumegânde ale uşii. Abulurd şi Emmi, amândoi nebuni de durere, strigară după el, dar gărzile se întoarseră, îndreptând armele spre ei.

— Oh, nu mai omorâți pe nimeni, le zise Rabban. Mai degrabă aş asculta o casă întreagă de scâncete la plecare...

Soldații mărşăluiră pe trepte spre docuri, unde se îmbarcară pe vasele blindate. Abulurd o ținea strâns pe Emmi, legănând-o înainte şi înapoi; se sprijineau unul pe celălalt ca doi arbori prăbuşiți împreună. Fața amândurora era brăzdată de lacrimi, iar ochii mari şi sticloşi. Servitorii din casă se văitau îndurerați...

Ambarcațiunile militare ale lui Rabban se îndepărtară peste apele negre ale fiordului Tula. Abulurd suspină, cu răsuflarea tăiată. Emmi tremura în brațele lui, iar el încercă s-o consoleze, dar se simțea complet neajutorat, incapabil şi zdrobit. Ea îşi privi mâinile deschise, bătătorite, ca şi cum se aştepta să-şi vadă copilul acolo.

În depărtare, deşi ştia că era doar închipuirea lui, Abulurd credea că poate auzi băiețelul plângând chiar şi peste huruitul bărcilor care plecau.

74

Să nu te afli niciodată în compania nimănui alături de care n-ai vrea să mori.
Zicală fremenă.

Când Liet-Kynes se întoarse de pe Salusa Secundus la baza contrabandiştilor de la polul sud al Dunei, îl găsi pe prietenul său Warrick aşteptându-l.

— Uită-te la tine! exclamă râzând fremenul cel înalt.

Warrick îşi lăsă gluga pe spate, alergând pe pietrişul scârțâitor de pe fundul canionului ascuns. Îl îmbrățişă pe Liet şi-l bătu cu putere pe spate.

— Eşti ghiftuit de apă şi... *curat*! remarcă el, pufnind depreciativ. Nu văd nici o urmă de distrai pe tine. Ai spălat tot deşertul de pe tine?

— Nu mi-am scos niciodată deşertul din sânge, îşi îmbrățişă Liet prietenul. Iat tu ai... ai crescut!

— Fericirea vieții de bărbat căsătorit, prietene. Faroula şi cu mine avem acum un băiat, pe care îl cheamă Liet-chih, în cinstea ta!

Îşi plesni palma cu pumnul.

— Şi am continuat să lupt cu Harkonnenii în fiecare zi, în timp ce tu ai devenit răsfățat şi moale printre aceşti străini...

Un fiu. Liet simți un val de tristețe pentru el însuşi, dar îi trecu, înlocuit de bucuria sinceră pentru prietenul său şi de recunoştința pentru onoarea pe care i-o făcuse cu numele copilului.

Contrabandiştii îşi descărcară marfa fără prea multe discuții sau glume. Erau neliniştiți şi supărați pentru că Dominic Vernius nu venise cu ei înapoi pe Arrakis. Johdam şi Asuyo strigau ordine privind depozitarea materialelor aduse de pe Salusa Secundus. Gurney Halleck rămăsese pe Salusa, ca să supravegheze operațiunile de contrabandă de acolo.

Warrick era de cinci zile la baza antarctică, mâncând mâncarea contrabandiştilor şi învățându-i cum să supraviețuiască în deşert.

— Nu cred că vor învăța vreodată, Liet, şopti el pufnind. Oricât de mult ar trăi aici, tot străini vor fi...

Când intrară înapoi în tunelurile principale, Warrick îi împărtăşi noutățile. Dusese de două ori la rând mita de mirodenie lui Rondo Tuek, încercând să afle când se va întoarce prietenul său. Păruse un timp foarte îndelungat.

— Ce te-a apucat să mergi într-un loc ca Salusa Secundus?

— Era o călătorie pe care trebuia s-o fac, răspunse Liet. Tatăl meu a crescut acolo şi vorbea atât de des despre asta! Dar m-am întors, şi am intenția să rămân. Dune e casa mea. Salusa a fost doar... doar o diversiune interesantă!

Oprindu-se, Warrick se scărpină în părul lung; era încâlcit şi ciufulit din cauza multelor ore petrecute sub gluga distraiului. Fără îndoială că Faroula îi păstra acverigile, aşa cum trebuia să facă o soție. Liet se întrebă cum mai arăta tânăra femeie cu înfățişare de spiriduş.

— Aşadar, te vei întoarce la sietchul Scutului Roşu, Liet — acolo unde e locul tău? Faroula şi cu mine îți ducem lipsa. Ne întristează faptul că simți nevoia să stai departe de noi!

Înghițind cu greutate, Liet recunoscu:

— A fost o prostie. Am vrut să petrec ceva timp singur, să mă gândesc la viitor. S-au schimbat atât de multe, şi am învățat atâtea...

Se sili să zâmbească.

— Cred că acum îmi înțeleg mai bine tatăl.

Ochii albastru-în-albastru ai lui Warrick se lărgiră.

— Cine s-ar îndoi de Umma Kynes? Noi facem pur şi simplu ceea ce ne porunceşte.

— Da, dar e tatăl *meu*, iar eu voiam să-l înțeleg...

Dintr-un punct mai înalt, situat între pereții înghețați, scrutară terasele stratificate ale calotei de gheață impregnate cu praf.

— Când eşti gata, prietene, putem să chemăm un vierme şi să ne întoarcem la sietch.

Warrick îşi țuguie buzele ca să-şi ascundă o expresie de amuzament.

— *Dacă* îți mai aminteşti cum să îmbraci distraiul...

Liet pufni şi se duse la dulapul unde-şi depozitase echipamentul de deşert.

— Poate că m-ai bătut în cursa de la Grota Păsărilor — aruncă el o privire piezişă prietenului său mai înalt — dar tot pot să chem un vierme mai mare!

Îşi luară rămas-bun de la ceilalți contrabandişti. Deşi bărbații în vârstă, aspriți de încercări, fuseseră tovarăşii lui timp de aproape un an, nu se simțea prea apropiat de ei. Erau militari, loiali comandantului lor şi obişnuiți cu instrucția cazonă. Vorbeau la nesfârşit despre vremurile de altădată şi despre bătăliile duse pe planete îndepărtate, despre atacuri lansate cot la cot cu contele Vernius, pentru gloria imperiului. Însă entuziasmul lor se răcise, iar acum făceau pur şi simplu tot posibilul să-l sâcâie pe Shaddam...

Liet şi Warrick traversară pustiul antarctic, evitând pământul şi pietrişul de pe teritoriul uzinei negustorului de apă. Warrick privi înapoi către terenul rece, lipsit de repere.

— Văd că i-ai învățat câte ceva, chiar mai multe decât le-am arătat noi prima oară. Fortăreața lor nu mai e la fel de vizibilă ca înainte.

— Ai observat, da? răspunse Liet satisfăcut. Cu un profesor fremen bun, chiar şi *ei* pot învăța ceea ce este evident.

Ajungând în sfârşit la marginea deşertului, plantară toboşarul şi chemară un vierme. În curând, se îndreptau spre nord, peste câmpia sălbatică în care praful, furtunile şi vremea capricioasă descurajaseră întotdeauna patrulele Harkonnen.

În timp ce bidiviul lor brăzda nisipurile, ducându-i spre zona ecuatorială, Warrick vorbea fără-ncetare. Părea mai fericit şi mai bine aprovizionat ca niciodată cu poveşti şi anecdote blajine.

Simțind încă o durere surdă în inimă, Liet îl ascultă pe prietenul său vorbind despre Faroula şi despre fiul lor, despre viața trăită împreună, despre o călătorie pe care-o făcuseră la sietch Tabr şi o zi petrecută la Arakeen, despre cum voiseră să meargă cândva la proiectul serei demonstrative din Bazinul de Ghips...

Tot timpul, Liet se trezea visând cu ochii deschişi. Dacă ar fi chemat un vierme mai mare, sau dacă l-ar fi îmboldit mai tare ori s-ar fi odihnit mai puțin, ar fi putut ajunge primul. Amândoi tinerii îşi puseseră aceeaşi dorință la *Biyan*, albia albă a lacului secat, cu atâta vreme în urmă — să se însoare cu aceeaşi fată —, dar numai dorința lui Warrick fusese îndeplinită.

Fusese voința lui Shai-Hulud, cum ar fi spus fremenii; Liet trebuia să aceepte faptul ca atare.

La căderea nopții, aşezară tabăra, apoi se suiră pe creasta unei dune, de unde se întrecură la aruncat bețe în nisip. După aceea, privind stelele plutind în tăcere pe deasupra, se închiseră în distilcort. Cu senzația moale a deşertului sub el, Liet-Kynes dormi mai bine decât i se întâmplase de luni de zile...

Călătoreau repede şi neabătut. Două zile mai târziu, Liet se surprinse tânjind să revadă sietchul Scutului Roşu; s-o salute pe mama lui, Frieth, să-i povestească tatălui său ce văzuse şi ce făcuse pe Salusa Secundus.

Dar în după-amiaza aceea, Liet privi peste nisipuri către o pată cafenie de la orizont. Îşi scoase filtrele distraiului şi trase adânc aer în piept, simțind mirosul de ozon, iar pielea îl furnica din cauza electricității statice din aer.

Warrick se încruntă.

— E o furtună mare, Liet, şi se apropie rapid!

Ridică din umeri cu un optimism forțat.

— Poate că va fi doar un vânt *heinali*. Putem s-o înfruntăm!

Liet îşi ținu gândurile pentru el, nedorind să dea glas unor suspiciuni neplăcute. Posibilitățile nefaste rostite cu glas tare puteau atrage răul însuşi.

Dar pe măsură ce valul furtunii se apropia, urlând tot mai tare şi înălțându-se amenințător de sus şi de pământiu pe cer, Liet rosti ceea ce ar fi fost evident pentru oricine:

— Nu, prietene, e o furtună Coriolis.

Îndârjit, încleştă fălcile. Îşi aminti anii de experiență dinainte, cu tatăl lui în capsula meteorologică, şi — mai recent — de furtuna auroralã de pe Salusa Secundus. Dar asta era mai rea, mult mai rea...

Warrick îi aruncă o privire şi apucă o cută de pe spatele viermelui.

— *Hulasikali Wala...* Vântul demonului din adâncul deşertului!

Liet cercetă norul care se apropia. La cele mai mari altitudini, culoarea întunecată era provocată de mici particule de praf aruncate spre înalturi, în timp ce mai aproape de sol, vântul ridica nisipul mai greu, care eroda totul. *Hulasikali Wala*, se gândi el. Era termenul fremen pentru cea mai puternică dintre toate furtunile Coriolis. *Vântul care roade carnea.*

Sub ei, viermele de nisip deveni agitat şi neliniştit, împotrivindu-se să continue drumul. În timp ce furtuna mortală se apropia, creatura avea să se scufunde către siguranța din subteran, indiferent câte depărtătoare şi cârlige de făuritor fixau ca să-i deschidă segmentele corpului.

Liet scrută dunele încețoşate de vânt, care se întindeau asemenea unui ocean nesfârşit în toate direcțiile. Deşertul deschis, neîntrerupt...

— Nici un munte, nici un adăpost.

Warrick nu răspunse, continuând să caute cea mai mică neregularitate pe întinderea palidă.

— Acolo!

Se ridică în picioare pe spinarea viermelui şi arătă cu degetul întins.

— Un mic afloriment... E singura noastră şansă!

Liet se uită cu coada ochiului. Vântul îi arunca deja în față praf iritant. Zări doar o mică pată neagră-maronie, un dâmb de piatră răsărind din nisipuri ca un bolovan rătăcit.

— N-arată prea grozav...

— E tot ce-avem, prietene! Warrick lovi cu bețele de îmboldit pentru a întoarce viermele către mica stâncă, înainte să-i lovească furtuna Coriolis.

O rafală de pietriş cu mare viteză le biciui fața şi le zgârie ochii. Îşi ținură filtrele distraiului bine fixate în nări, închiseră strâns gura, apoi traseră glugile să-şi acopere fața, dar Liet încă simțea pietrişul pătrunzându-i parcă prin porii pielii.

Vântul răguşit îi şopti la urechi, apoi se înteți ca răsuflarea unui dragon. Câmpurile electrice din ce în ce mai intense îi făceau greață, dându-i o durere de cap care pulsa întruna şi care avea să scadă numai dacă reuşeau să se îngroape adânc în nisip. Dar era imposibil s-o facă aici, la loc deschis...

Când se apropie de mica formațiune de stânci, lui Liet i se strânse inima. Acum putea s-o vadă bine — o simplă moviliță de lavă întărită, dezvelită de vânturile corozive. Abia dacă era de mărimea unui distilcort, cu margini neregulate, cu fisuri şi crăpături. Cu siguranță, nu îndeajuns de mare ca să-i adăpostească pe amândoi...

— Warrick, asta n-o să meargă. Trebuie să găsim altă cale!

Însoțitorul lui se întoarse către el.

— Nu există altă cale!

Viermele de nisip se ridica şi se zvârcolea, împotrivindu-se să meargă în direcția în care voia s-o ia Warrick. Apropiindu-se de adăpostul care nu le dădea prea multe şanse, furtuna se înalță deasupra lor ca un imens zid cafeniu proiectat pe cer. Warrick desprinse cârligele.

— Acum, Liet! Trebuie să ne încredem în ghete, în îndemânarea noastră... şi în Shai-Hulud!

Lăsând frânghiile din mână, Liet smulse cârligele de făuritor şi sări. Viermele se scufundă în nisip, săpând cu furie; Liet coborî în grabă de pe spatele aspru, aruncându-se cât mai departe de făgaşul de nisip moale.

Furtuna Coriolis se năpustea peste ei cu un zgomot sec, şuierat, răscolind solul şi urlând ca o creatură furioasă. Liet nu mai reuşea să facă diferența între deşert şi cer.

Luptând cu vântul, se agățară de stâncă. O singură crăpătură era destul de mare pentru ca un om să se înghesuie înăuntru, să-şi strângă pelerina şi să spere că este adăpostit împotriva nisipului lacom şi distrugător...

Warrick se uită la scobitură, apoi se întoarse înspre furtuna care se apropia.

Înălță mult capul.

— Trebuie să intri în adăpost, prietene. E al tău!

Liet refuză.

— Imposibil! Eşti fratele meu de sânge... Ai o soție şi un copil! Trebuie să te întorci la ei!

Warrick se încruntă la el, privindu-l acum cu ochi reci şi distanți.

— Iar tu eşti fiul lui Umma Kynes! Viața ta valorează mai mult decât a mea. Adăposteşte-te, înainte ca furtuna să ne omoare pe amândoi...

— N-am să te las să-ți sacrifici viața pentru mine!

— N-am să te las s-alegi!

Warrick se întoarse să se îndepărteze de stâncă, dar Liet îl apucă de braț şi-l trase înapoi.

— Nu! Cum aleg fremenii în asemenea situații? Cum hotărâm cea mai bună cale de a păstra apa pentru tribul nostru? Eu spun că viața ta valorează mai mult pentru că ai familie. Tu zici că valorez mai mult doar pentru că tatăl meu este cine este. Nu putem rezolva asta la timp...

— Atunci Dumnezeu trebuie să aleagă, răspunse Warrick.

— În regulă, deci.

Liet scoase un băț de joc din tocul de la şold.

— Iar tu trebuie să respecți decizia!

Când Warrick se încruntă, Liet înghiți cu greutate, adăugând:

— La fel şi eu...

Cei doi îşi luară bețele şi se întoarseră spre duna moale, protejând unghiul aruncării de vântul nimicitor. Fiara furtunii era tot mai aproape şi urla tot mai tare, un univers tulbure al întunericului veşnic. Warrick aruncă primul, vârful ascuțit al țepuşei sale de os înfigându-se în suprafața moale. *Şapte.*

Când Liet aruncă propriul lui băț de os, se gândi că, dacă era victorios, prietenul lui avea să moară. Iar dacă va pierde, va muri el însuşi. Dar nu vedea nici o altă cale...

Warrick se duse să îngenuncheze unde căzuseră bețele. Liet se grăbi să vadă. Prietenul lui n-ar fi trişat, căci asta ar fi însemnat anatema pentru un fremen. Dar nu avea încredere în ochii lui Warrick, umezi din cauza prafului purtat de vânt. Bățul lui de joc era înclinat, arătând semnul de *nouă* puncte.

— Ai câştigat!

Warrick se răsuci spre el.

— Trebuie să intri în adăpost, prietene. N-avem timp de pierdut, nici să ne certăm!

Liet clipi, lăsând umezeala să-i curgă din ochii iritați şi se cutremură. Îşi simțea genunchii moi, era disperat, gata să se prăbuşească.

— Nu poate fi aşa! Refuz să accept!

— N-ai de ales...

Warrick îl împinse spre stâncă.

— Astea sunt capriciile naturii. L-ai auzit pe tatăl tău vorbind destul de des despre asta. Mediul are riscurile lui, iar tu şi cu mine... am avut ghinion astăzi!

— Nu pot să fac asta! gemu Liet, proptindu-se în călcâie, dar Warrick îl împinse cu violență, lovindu-l cu spatele de stâncă.

— Du-te! Nu mă face să mor degeaba!

Tremurând, Liet se lăsă dus ca în transă către crăpătura din stâncă.

— Hai aici, cu mine. Putem împărți adăpostul. Ne înghesuim...

— Nu e destul loc. Uită-te cu ochii tăi!

Vuietul furtunii urcă într-un crescendo. Praful şi nisipul îi bombarda ca nişte gloanțe. Cei doi strigau unul la altul, deşi stăteau la numai câțiva paşi.

— Trebuie să ai grijă de Faroula, zise Warrick. Dacă te cerți cu mine şi mori şi tu aici, cine va veghea asupra ei? Şi asupra fiului meu?

Ştiind că era înfrânt, ştiind că nu mai era nimic de făcut, Liet îşi îmbrățişă prietenul. Apoi Warrick îl împinse în scobitură. Liet se foi şi se zbătu, încercând să se strângă cât mai adânc, sperând că ar putea fi destul spațiu ca şi Warrick să fie adăpostit, măcar în parte.

— Ia pelerina mea! Înveleşte-te! Poate că te protejează!

— Păstreaz-o, Liet! Chiar şi tu vei avea probleme să supraviețuieşti...

Warrick îl privi insistent. Mantia şi distraiul lui fluturau în bătaia vântului furios.

— Gândeşte-te în felul ăsta — voi fi un sacrificiu către Shai-Hulud. Poate că viața mea va câştiga un pic de bunătate pentru tine!

Liet se trezi strivit de pietre, abia mai putând să se mişte. Simțea mirosul de electricitate atmosferică emanat de furtuna de nisip, o vedea scoțând scântei în peretele de praf din zare. Era cea mai violentă furie pe care Dune o putea azvârli asupra lor, mult mai rea decât orice ar fi întâlnit pe Salusa Secundus sau oriunde altundeva în univers.

Liet întinse mâna; fără o vorbă, Warrick o apucă strângând-o cu putere. Liet simțea de-acum pe piele nisipul abraziv. Vântul îl sfâşia ca nişte dinți mititei. Voia să-l tragă pe Warrick mai aproape, să-i ofere măcar un adăpost parțial în scobitură, dar prietenul său refuză; deja se hotărâse că n-are nici o şansă!

Vijelia se întețea, cu ghearele ei care şuierau şi țipau. Liet nu reuşea să-şi țină ochii deschişi; încercă doar să se strângă şi mai mult în piatra dură.

Într-o imensă izbucnire a furtunii, mâna lui Warrick fu smulsă dintr-a lui. Liet încercă să se repeadă după el, să-l prindă şi să-l tragă înapoi, dar stânca îl ținea strâns, iar vântul îl trântea la loc. Nu mai putea vedea nimic, în afară de vârtejul forțelor Coriolis. Praful îl orbea.

Strigătul lui Warrick nici nu se auzi, acoperit de vijelie.

*

După ore întregi în care îndură iadul însuşi, Liet ieşi de la adăpostul stâncii. Avea corpul acoperit cu o pulbere fină, ochii roşii abia dacă-i mai erau în stare să vadă ceva, iar hainele îi fuseseră pur şi simplu sfâşiate de pietre şi de ghearele cercetătoare ale vântului. În plus, fruntea îi ardea.

Se simțea rău şi suspina de disperare. În jurul lui, deşertul arăta curat, proaspăt, înnoit... Liet izbi stânca cu ghetele temag, vrând să distrugă tot, în furia şi durerea lui. Atunci se întoarse...

Imposibil! Vedea forma întunecată a unui om, o siluetă stând în picioare pe o dună de nisip, cu o pelerină zdrențuită fluturând în jurul ei. În distrai se vedeau găuri, acolo unde fusese sfârtecat.

Liet încremeni, întrebându-se dacă nu-l înşelau ochii. Un miraj? Sau fantoma prietenului său se întorsese ca să-l bântuie? Nu, acesta chiar era un om, o ființă vie care stătea cu spatele.

Warrick...

Cu răsuflarea întretăiată, strigând, Liet se clătină pe nisipul afânat, lăsând urme adânci. Se cățără, râzând şi plângând în acelaşi timp, neputând să-şi creadă ochilor.

— Warrick!

Celălalt fremen stătea nemişcat. Nu se grăbi să-şi salute prietenul şi privea în partea cealaltă, spre nord, către casă.

Liet nu reuşea să-şi imagineze cum supraviețuise Warrick. Furtuna Coriolis distrugea totul în cale — dar omul acesta rămăsese în picioare! Liet strigă iarăşi, urcă împleticindu-se către creasta dunei. Îşi recăpătă echilibrul şi se repezi la el, apucându-l de braț.

— Warrick! Trăieşti!

Warrick se întoarse încet cu fața spre el.

Vântul şi nisipul îi smulseseră jumătate din carne. Chipul lui Warrick era scobit pe porțiuni; obrajii îi dispăruseră, scoțând la iveală dinții lungi. Pleoapele erau jupuite, lăsând ochii rotunzi şi orbi incapabili să clipească în lumina soarelui.

Dosul mâinilor lui Warrick arătau oasele dezgolite, iar tendoanele gâtului se mişcau în sus şi-n jos ca nişte scripeți şi frânghii, în clipa când deschise maxilarul şi vorbi cu un glas monstruos, deformat:

— Am supraviețuit şi am *văzut*. Poate că ar fi fost însă mai bine dacă aş fi murit, pur şi simplu...

75

Dacă un om îşi poate accepta păcatul, poate trăi cu el. Dacă un om nu poate accepta păcatul personal, suferă consecințe de nesuportat.

Meditații de la Bifrost Eyrie, text budislamic

În lunile de după răpirea micului său fiu, Abulurd Harkonnen aproape că-şi ieşi din minți. Un om distrus, se rupse din nou de lume. Toți servitorii fură concediați. El şi cu soția lui încărcară într-un singur ornitopter bunurile lor cele mai de preț.

Apoi arseră conacul până la temelie, transformând toate amintirile în tăciuni şi fum. Pereții, acoperişul şi grinzile de susținere izbucniră în flăcări orbitoare. Scheletul hurui şi trosni ca un rug funerar pe cerul întunecat al Lankiveilului. Clădirea mare de lemn fusese casa lui Abulurd şi a lui Emmi timp de decenii, lăcaşul fericirii şi al amintirilor calde. Plecară însă fără să se uite înapoi, nici măcar o dată...

Emmi şi cu el zburară peste munți până când aterizară într-unul dintre oraşele liniştite de munte, un loc numit Veritas, ceea ce însemna „adevăr”. Asemănătoare unei fortărețe, comunitatea budislamică fusese construită sub o proeminență de granit care oferea adăpost, o streaşină care ieşea în afară din masa principală a muntelui. De-a lungul secolelor, călugării adânciseră scobitura, săpând un labirint de tuneluri şi de chilii personale, unde adepții devotați puteau să stea şi să mediteze.

Abulurd Harkonnen avea multe lucruri de cântărit, iar călugării îl acceptară fără ezitare.

Deşi nu erau religioşi convinşi, şi nici măcar adepți ai ritualului budislamic, Abulurd şi Emmi petrecură mult timp împreună în tăcere. Îşi aduseră mângâiere unul altuia, după toată durerea şi suferința. Căutară să înțeleagă de ce universul insista să-i lovească. Dar nici unul dintre ei nu reuşea să găsească răspunsul.

Abulurd credea că are o inimă bună, că era în esență un om bun. Încerca să facă totul cum trebuia. Şi totuşi, se găsea într-o groapă cu demoni...

Într-o zi, stătea în camera lui cu pereți de piatră, unde lumina era slabă şi pâlpâitoare, răspândită de candele aprinse care degajau în aer un fum parfumat. Instalațiile suplimentare cu apă termală, ascunse în nişele din stâncă, încălzeau aerul. Se ghemuise, îmbrăcat în haine simple, largi, fără să se roage, dar meditând adânc.

Îngenunchind lângă el, Emmi îl mângâie pe mâneca tunicii. Compusese nişte poezii, în versuri structurate după sutrele budislamice, dar cuvintele şi metaforele erau

atât de tăioase şi de dureroase, încât Abulurd nu le putea citi fără să nu simtă înțepătura lacrimilor. Emmi puse deoparte pergamentul şi tocurile de caligrafiat, lăsând strofa neterminată...

Acum, amândoi stăteau cu ochii ațintiți asupra candelelor pâlpâitoare. Undeva, în sălile din Veritas, călugării cântau, iar vibrațiile psalmodiilor lor treceau prin stâncă. Sunetele înăbuşite deveneau tonuri hipnotice, indistincte.

Abulurd se gândea la tatăl lui, un om cu părul lung, gâtul musculos şi trupul slab, care semănase mult cu el. Baronul Dmitri Harkonnen purtase mereu veşminte largi, ca să pară mai impunător decât în realitate. Fusese un om aspru, dispus să înfrunte decizii dificile pentru a spori averea familiei. Fiecare zi era pentru el un efort de a mări bogăția Casei Harkonnen, de a îmbunătăți poziția familiei sale în Landsraad. Faptul că primise siridar-fieful Arrakis înălțase mult importanța numelui de Harkonnen printre familiile nobile.

De-a lungul mileniilor care trecuseră de la bătălia Corrinului, familia Harkonnen câştigase o reputație bine meritată de cruzime, dar Dmitri fusese mai puțin nemilos decât cei mai mulți dintre înaintaşii lui. A doua lui soție, Daphne, îl îmblânzise mult. În ultimii lui ani, Dmitri devenise un alt om, râzând exuberant, arătându-şi dragostea pentru noua lui soție şi petrecând mult timp cu fiul său mai mic, Abulurd. Avusese grijă chiar şi de Marotin, care era grav retardat — atunci când generațiile de Harkonneni de dinaintea lui l-ar fi ucis pe copil, sub pretextul milei.

Din nefericire, cu cât devenea Dmitri mai afectuos, cu atât mai împietrit se arăta fiul său mai vârstnic, Vladimir, ca o reacție la schimbarea tatălui său. Mama lui Vladimir, Victoria, făcuse tot ce-i stătuse în putere să-i insufle fiului ei setea de putere.

Suntem atât de diferiți!

Meditând în încăperea de piatră, concentrat asupra culorilor subtile, schimbătoare, ale flăcărilor candelei, Abulurd nu regreta că nu reuşise să calce pe urmele fratelui său vitreg. Nu avea nici inima, nici înclinația pentru isprăvile care-l desfătau pe baron.

Ascultând vibrațiile îndepărtate ale muzicii călugărilor, Abulurd cugetă la arborele său genealogic. Nu înțelesese niciodată de ce tatăl lui îi dăduse numele de Abulurd, un nume încărcat de dispreț şi de infamie încă de pe vremea Jihadului Butlerian. Abulurd Harkonnen cel originar fusese surghiunit pentru laşitate după bătălia de la Corrin şi dizgrațiat pe veci.

Fusese victoria finală a oamenilor împotriva maşinilor gânditoare. La ultima lor poziție, la învăluitul în legendă Pod Hrethgir, tizul de mult dispărut al lui Abulurd făcuse ceva care-i adusese condamnarea din partea tuturor părților victorioase. Crease ruptura inițială dintre Harkonneni şi Atreizi, o vrajbă sângeroasă care durase timp de milenii. Dar amănuntele erau sumare, iar dovezile inexistente.

Ce ştia tatăl meu? Ce a făcut de fapt celălalt Abulurd, la bătălia Corrinului? Ce hotărâre a luat la Pod?

Poate că Dmitri n-a considerat-o o faptă ruşinoasă... Poate că Atreizii victorioşi au rescris doar istoria, au schimbat povestea după atâtea secole pentru a mânji reputația Casei Harkonnen... De la Marea Revoltă, miturile se adunaseră ca lipitorile pe trupul istoriei, întunecând adevărul.

Cu un frison, Abulurd inspiră adânc, adulmecând tămâia din candelă, în camera lor micuță.

Simțind neliniştea soțului ei, Emmi îl mângâie pe ceafă. Schiță un surâs dulce-amărui.

— O să ne trebuiască ceva timp, zise ea, dar cred că în acest loc sfânt am putea găsi un pic de pace.

Abulurd încuviință şi înghiți cu greutate.

Strânse mâna lui Emmi şi o duse la buze, sărutându-i pielea ofilită de la încheieturile degetelor.

— Poate că am rămas fără bogăție şi putere, draga mea. Poate că mi-am pierdut amândoi fiii... dar te mai am pe tine. Iar tu prețuieşti mai mult decât toate comorile din imperiu!

Închise ochii albastru-deschis.

— Mi-aş dori doar să pot face ceva să îmbunătățesc viața celor de pe Lankiveil, a tuturor celor care-au suferit atât de mult, pur şi simplu din cauza a ceea ce sunt eu!

Chinuit, strânse buzele, iar în ochi îi luciră lacrimi care nu reuşeau să oprească imaginile: Glossu Rabban, scăldat în sânge de balenă şi clipind în lumina orbitoare de la capătul docurilor... Bifrost Eyrie, devastat de trupele lui Rabban... expresia neîncrezătoare de pe chipul lui Onir Rautha-Rabban chiar înainte ca soldații să-l arunce de pe stâncă... chiar şi biata pescăriță — Abulurd îşi aminti mirosul cărnii arse, căderea ligheanului răsturnat, apa împrăştiată pe podeaua de lemn tare, şorțul ud leoarcă al femeii moarte când se întinsese pe jos... Copilul plângând...

Trecuse chiar atât de mult timp de când viața fusese plăcută şi liniştită? Câți ani trecuseră de când ieşise la o vânătoare prietenească cu pescarii locali, când prinseseră o balenă albă?

Cu o tresărire, îşi aminti de aisbergul artificial, de rezerva enormă şi clandestină de mirodenie ascunsă în apele arctice. Un tezaur Harkonnen mai mare decât orice bogăție pe care şi-ar putea-o imagina aceşti oameni. Acel depozit fusese pus chiar sub nasul lui Abulurd, fără îndoială la ordinul fratelui său vitreg.

Acum, în chilia de piatră, se ridică brusc în picioare şi zâmbi. Abulurd nu-şi putea stăpâni încântarea totală. Se uită insistent la soția lui, care nu reuşea să-i înțeleagă emoția.

— Ştiu ce putem face, Emmi!

Bătu din palme, entuziasmat de perspectivă. Măcar descoperise o cale de a oferi compensații oamenilor care munceau din greu şi față de care propria sa familie greşise atât de mult...

*

La bordul unui cargou spărgător de gheață, care nu raportase nici un plan de călătorie şi nu transmitea nici un semnal de locație, Abulurd ducea într-o expediție un grup de călugări budislamici, un echipaj de vânători de balene şi pe foştii lui servitori. Călătoreau prin apele acoperite cu gheață, ascultând sloiurile măcinându-se unele de celelalte, ca nişte bucăți de mortar.

O ceață nocturnă, formată din cristale de gheață suspendate, plutea pe deasupra apei, estompând lumina proiectoarelor în timp ce vasul înainta cu greu, căutând locul unde era ancorat aisbergul artificial. Folosind aparatură de sondaj şi scanere, cercetau apele, făcând o schiță a stâncilor plutitoare. O dată ce ştiau ce caută, devenea destul de simplu să dea de urma impostorului.

În orele dinaintea zorilor, cargoul acostă lângă sculptura de polimeri care semăna atât de mult cu gheața cristalină. Lucrătorii, vânătorii şi călugării uluiți se strecurară ca nişte infractori în coridoarele care se întindeau sub apă. Înăuntru, neatinse de ani de zile, stăteau container după container cu prețiosul melanj de mirodenie, scos pe ascuns de pe Arrakis şi ascuns aici. Răscumpărarea unui împărat!

La începutul lungii sale domnii, Elrood al IX-lea instituise restricții severe împotriva depozitelor ilegale ca acesta. Dacă ascunzătoarea ar fi fost descoperită vreodată, baronul ar fi fost pedepsit cu o amendă şi poate cu pierderea directoratului din CHOAM, dacă nu chiar cu confiscarea cvasi-fiefului Arrakis.

Pentru câteva clipe de speranță disperată, Abulurd se gândise să-şi şantajeze fratele vitreg, cerându-i să-i redea băiețelul, sub amenințarea de a dezvălui existența stocului ilegal de mirodenie. Nemaifiind un Harkonnen, Abulurd nu avea nimic de

pierdut... Dar ştia că asta n-ar merge pe termen lung. Nu, aceasta era singura cale de a aduce vreun fel de încheiere, de a salva ceva bun dintr-un coşmar!

Folosind plăci suspensoare şi un lanț uman, echipajul secret petrecu ore întregi încărcând complet cargoul cu melanj, până la punțile superioare. Deşi în dizgrație, Abulurd îşi păstra titlul de guvernator subdistrictual. Avea să-şi întindă antenele, căutându-şi vechile contacte. Avea să găsească negustori şi contrabandişti care să-l ajute să scape de această rezervă. Va avea nevoie de luni de zile, dar Abulurd avea intenția s-o lichideze pentru solari lichizi, pe care să-i împartă aşa cum credea el de cuviință: ca să-şi ajute poporul!

Emmi şi cu el se gândiseră, dar renunțaseră foarte curând la ideea de a cheltui foarte mult pe un sistem militar defensiv pentru Lankiveil. Chiar şi cu toată mirodenia, îşi dăduseră ei seama, nu puteau spera să realizeze nimic care să se poată opune forței combinate a Casei Harkonnen. Nu, aveau în minte o idee mai bună...

În timp ce stăteau singuri în intimitatea caldă a chiliei lor monastice, puseseră la punct un plan minuțios. Avea să fie o sarcină monumentală să repartizeze o asemenea bogăție enormă, dar Abulurd se bucura de ajutoarele lui de încredere şi ştia că va reuşi.

Banii de pe mirodenie vor fi trimişi prin oraşe şi sate, împrăştiați în sute de târguri de pescari şi în fortărețele din munți. Oamenii îşi vor reconstrui templele budislamice. Îşi vor înnoi vechile echipamente de prelucrare a blănii de balenă, îşi vor lărgi străzile şi docurile. Fiecare pescar băştinaş va primi o barcă nouă.

Banii vor fi împărțiți în mii de părți mici şi vor fi complet irecuperabili. Stocul de mirodenie va ridica standardul de viață al oamenilor săraci de pe această planetă — cetățenii *lui* — dăruindu-le nişte condiții pe care nu-şi imaginaseră vreodată că le vor avea în decursul grelei lor vieți.

Chiar şi când baronul avea să descopere ce făcuse fratele său vitreg, nu va mai putea să recupereze averea obținută clandestin. Ar fi fost ca şi cum ar fi încercat să adune marea cu o pipetă...

În timp ce spărgătorul de gheață se întorcea grăbit spre satele din fiordul stâncos, Abulurd stătea la prova, surâzând în ceața glacială şi tremurând de nerăbdare. Ştia ce mult bine avea să facă în urma efortului din această noapte!

Pentru prima oară după mulți ani, Abulurd Harkonnen se simți extrem de mândru.

76

Putința de a învăța este un dar;
Aptitudinea de a învăța este un talent;
Dorința de a învăța este o opțiune.

REBEC DIN GINAZ

În această zi, cadeții aveau să trăiască sau să moară pe baza a ceea ce învățaseră.

Stând în fața unui rastel cu tot felul de arme, legendarul Mord Cour discuta pe ton scăzut cu maestrul Jeh-Wu, instructorul pentru cursul inferior. Terenul de încercare era umed şi alunecos, din cauza unei ploi uşoare care căzuse mai devreme în acea dimineață. Norii încă nu se risipiseră.

În curând voi fi maestru spadasin, trup şi suflet, se gândi Duncan.

Cei care treceau — în viață? — de această fază vor avea încă de înfruntat o salvă intensă de examene orale din domeniul istoriei şi filosofiei disciplinelor de luptă pe care le studiaseră. Apoi, învingătorii se vor întoarce pe insula principală a administrației, vor vedea rămăşițele sacre ale lui Jool-Noret, după care vor pleca acasă.

Ca maeştri spadasini...

— Un tigru pe o parte şi un dragon pe cealaltă parte, exclamă Mord Cour.

Părul lui argintiu mai crescuse cu zece centimetri de când îl văzuse Duncan ultima oară, pe insula vulcanică stearpă.

— Marii războinici găsesc mereu un mijloc de a depăşi orice obstacol. Numai un luptător cu adevărat măreț poate supraviețui Coridorului Morții!

Dintre cei o sută cincizeci de recruți care fuseseră la început în clasă, rămăseseră numai cincizeci şi unu — şi fiecare eşec îl învățase pe Duncan o lecție. Acum, el şi Hiih Resser, cei mai buni elevi, după cum demonstraseră până în acel moment, stăteau umăr la umăr, aşa cum o făceau de ani de zile.

— Coridorul Morții?

Resser se alesese cu vârful urechii tăiat într-un exercițiu de luptă cu pumnalele; din moment ce se gândea că cicatricea îl făcea să arate ca un veteran oțelit în bătălii, roşcovanul hotărâse să nu-şi facă nici o operație estetică pentru a repara stricăciunile.

— E doar o hiperbolă, răspunse Duncan.

— Aşa crezi?

Inspirând adânc şi cu mult calm, Duncan se concentră asupra prezenței încurajatoare a spadei bătrânului duce, aflată în mâna lui. Modelul de funie încrustat pe mâner sclipea în soare. *O armă splendidă.* Jură să fie demn de ea, şi era fericit să poarte spada acum.

— După opt ani, e prea târziu să renunți, zise el.

Înconjurat de un gard dublat de un câmp de forță, traseul de instrucție în aer liber era ascuns vederii recruților. Pentru a supraviețui obstacolelor şi pentru a ajunge la capătul cursei, trebuiau să reacționeze la manechine asasine, la solido-holoiluzii, capcane şi multe altele. Acesta avea să fie ultimul lor test fizic...

— Veniți în față şi alegeți-vă armele, strigă Jeh-Wu.

Duncan îşi prinse două pumnale scurte la centură, alături de spada bătrânului duce. Cântări în mână o ghioagă grea, dar o schimbă pentru o lance lungă de luptă.

Jeh-Wu îşi aruncă pe spate codițele negre şi făcu un pas înainte. Deşi glasul lui suna aspru, păstra totuşi un strop de compasiune.

— Unii dintre voi ar putea socoti acest test final plin de cruzime, mai rău decât orice situație reală de luptă care-ar putea exista. Dar luptătorii trebuie temperați în forja încinsă a pericolelor adevărate...

În timp ce aştepta, Duncan se gândi la Glossu Rabban, care nu arătase nici un fel de milă atunci când vâna prăzi umane pe Giedi Prime. Monştrii veritabili — cum erau Harkonnenii — puteau născoci exerciții sadice mult mai rele decât orice şi-ar fi putut imagina Jeh-Wu... Trase adânc aer în piept, încercând să oprească valul primejdios de teamă şi se imagină pe el însuşi *supraviețuind* încercării.

— Când Ginaz trimite un maestru spadasin unei Case nobile, continuă bătrânul Mord Cour, acea familie îi încredințează viața, siguranța, averea ei. Din moment ce voi purtați această responsabilitate, nici un test nu poate fi prea dificil. Unii dintre voi vor muri astăzi... Nu vă îndoiți de asta! Obligația noastră este să nu dăm drumul decât celor mai buni luptători din imperiu. Nu poate exista cale de întoarcere!

Porțile se deschiseră. Asistenții strigau numele, unul câte unul, de pe o listă, iar câțiva dintre recruți intrară, dispărând în spatele baricadei frontale. Resser fu printre primii chemați.

— Succes! zise Resser.

Îi dădu lui Duncan jumătatea de strângere de mână a imperiului, apoi fu convocat. Fără să se uite înapoi, roşcovanul trecu prin poarta amenințătoare.

Opt ani de antrenament riguros culminau cu acest moment...

Duncan aşteptă în spatele altor elevi călițI, unii cu fruntea deja umedă de o sudoare nervoasă, alții bravând zgomotoşi. Un nou grup de recruți trecu pe poartă. Tânărului i se strânse stomacul de nerăbdare.

— Duncan Idaho! tună în sfârşit unul dintre asistenți.

Prin deschizătură, Duncan îl putea zări pe elevul dinaintea lui ferindu-se de arme care veneau spre el din toate direcțiile. Tânărul se răsuci, eschivă, se clătină, apoi dispăru din vedere printre obstacole şi manechine.

— Hai, hai, că e uşor, mormăi asistentul îndesat. Avem deja câțiva supraviețuitori astăzi!

Duncan rosti în gând o rugăciune şi alergă spre necunoscut. Poarta se trânti în urma lui, cu un zăngănit amenințător.

Concentrat asupra a ceea ce făcea, lăsându-şi mintea să intre într-un fel de stare de transă a reacțiilor instantanee, auzi un amestec de voci inundându-i conştiința: Paulus Atreides spunându-i că poate realiza orice îşi pune în cap; ducele Leto sfătuindu-l să meargă pe calea idealurilor înalte şi a moralei, să nu uite niciodată compasiunea; Thufir Hawat avertizându-l să urmărească toate punctele aflate pe un perimetru emisferic complet în jurul trupului...

De fiecare parte a coridorului se zăreau două manechine, monştri de metal cu ochi-senzori sclipitori care-i urmăreau fiecare mişcare. Duncan începu să treacă pe lângă ele, apoi se opri, fandă, se aruncă cu capul înainte şi făcu o tumbă.

Urmăreşte toate punctele. Răsucindu-se, Duncan balansă lancea înapoi; o auzi cum loveşte o muchie de metal, respingând una dintre armele automatului — o suliță azvârlită spre el. *Perimetrul perfect.* Cu prudență, dansă înainte pe vârful picioarelor, păstrându-şi echilibrul, gata să se arunce în orice direcție.

Îşi aminti vorbele instructorilor şcolii: ciufulitul Mord Cour, Jeh-Wu cel cu chip de iguană, foarte grasul Rivvy Dinari, pomposul Whitmore Bludd şi chiar severul Jamo Reed, gardianul insulei-închisoare.

Instructorul său de tai-chi fusese o tânără atrăgătoare, cu corpul atât de flexibil, încât părea alcătuit în întregime din tendoane. Vocea ei blândă avea o nuanță tăioasă: „Prevedeți imprevizibilul!" Vorbe simple, dar profunde...

Maşinile de luptă conțineau mecanisme declanşate de ochi-senzori care-i urmăreau mişcările iuți şi precaute. Dar, în conformitate cu restricțiile Jihadului Butlerian, manechinele nu puteau gândi ca el. Duncan înfipse capătul gros al lăncii într-un automat, apoi se întoarse fulgerător şi făcu acelaşi lucru şi cu celălalt. Zbură pe lângă ele cu o manevră de gimnastică, abia reuşind să evite pumnalele ascuțite aruncate în direcția lui.

În timp ce se strecura mai departe, studie poteca de lemn de sub tălpile lui, căutând plăci cu senzori de presiune. Scândurile podelei erau împroşcate cu sânge; pe o margine a traseului văzu o parte dintr-un cadavru ciopârțit. Nu se opri să vadă cine fusese...

Mai departe, orbi nişte automate, aruncând cuțite care le sparseră ochii sticloşi. Pe unele le răsturnă cu izbituri puternice. Patru erau doar holoproiecții, pe care le detectă observând diferențele subtile de lumină şi reflexii, un truc pe care-l învățase de la Thufir Hawat.

Unul dintre instructorii de pe insule fusese doar un băiețandru cu față de bebeluş şi instincte de ucigaş... un luptător ninja care preda metode secrete de asasinat şi sabotaj, abilitatea supremă de a te pierde în umbrele cele mai palide şi de a lovi în tăcere absolută. „Uneori, cea mai dramatică declarație poate fi făcută cu o atingere nevăzută", spusese tânărul ninja.

Sintetizând opt ani de antrenamente, Duncan stabili paralele între diferitele discipline, asemănări de metode — şi diferențe! Unele tehnici erau clar folositoare pentru ceea ce înfrunta el în acest moment, iar mintea i se învârtea rapid să le pună în ordine, alegând procedeele potrivite pentru fiecare provocare.

Trecând în fugă pe lângă ultimul dintre manechinele mortale, inima lui bătea mai să-i spargă pieptul. Duncan coborî în patru labe panta către țărmul accidentat, urmând indicatoarele de traseu, aflate încă între limitele gardului ecranat. Suspensoare roşii

luminoase îl dirijară deasupra unui bazin de spumă albăstruie, clocotind de gheizere şi izvoare vulcanice fierbinți, dar valurile mării de culoarea acvamarinului clipoceau peste marginea gropii stâncoase, scăzând temperatura abia cu puțin sub limita temperaturii de fierbere.

Duncan plonjă şi se cufundă până la tuburile subacvatice de lavă clocotind în apa minerală. Deja disperat după aer, înotă prin apa fierbinte în care automate cu înfățişare fioroasă intrau să-l atace.

Duncan luptă ca un animal sălbatic — până când îşi dădu seama că misiunea lui era *să treacă prin* acest Coridor al Morții, nu să-şi înfrângă toți adversarii. Pară lovituri, împinse manechinele şi se eliberă, țâşnind pe traseu, către înălțimile acoperite de junglă şi către faza următoare...

Pe deasupra unei prăpăstii adânci era întins un pod îngust de frânghii, o provocare dificilă în materie de echilibru, iar Duncan ştia că lucrurile vor deveni curând şi mai rele. La mijlocul distanței, apărură fiare sălbatice solido-holografice, gata de atac. Flutură lancea şi le alungă cu mâinile aproape țepene.

Însă nu se prăbuşi. *Duşmanul cel mai mare al unui elev este propria lui minte.* Gâfâind, îşi focaliză gândurile. *Încercarea constă în controlul fricii. Nu trebuie să uit că aceştia nu sunt adversari reali, oricât de solide par loviturile lor.*

Trebuia să-şi folosească toate abilitățile pe care le învățase, să îmbine diverse tehnici — şi să supraviețuiască, exact ca într-o bătălie adevărată. Şcoala Ginaz te putea învăța metodele, dar nu existau două situații de luptă identice. *Cele mai bune arme ale unui războinic sunt agilitatea fizică şi mentală, alături de adaptabilitate.*

Concentrându-se asupra drumului direct peste prăpastie, făcu un pas după altul, folosindu-şi lancea ca să dea la o parte inamicii iluzorii. Ajunse la capătul opus al punții de frânghie transpirat şi epuizat, gata să se prăbuşească.

Dar merse mai departe. Până la capăt.

Printr-un defileu scurt, stâncos — locul perfect pentru o ambuscadă — alergă de-a lungul unei cărări podite, bătând pe ea un ritm constant cu picioarele goale. Zări gropi şi chepenguri. Auzind explozia unui foc de armă, se rostogoli şi făcu o tumbă, apoi sări din nou în picioare. O suliță se repezi spre el, dar Duncan îşi folosi lancea ca pe o pârghie şi sări peste un obstacol, răsucindu-şi trupul asemenea unui vârtej.

Când ajunse iarăşi cu picioarele pe pământ, o sclipire bruscă se repezi spre fața lui. Cu viteza fulgerului, mătură aerul cu lancea în fața ochilor şi simți în vergeaua de lemn două izbituri bruşte, dure. Două automate mici, zburătoare, se înfipseseră în lance ca nişte vârfuri de săgeți cu voință proprie...

Văzu din nou sânge pe scânduri şi încă un trup măcelărit, întins pe jos. Deşi n-ar fi trebuit să se gândească la camarazii căzuți, regreta pierderea fie şi a unui singur elev talentat care făcuse față la atâta antrenament... doar ca să fie doborât aici, în ultima încercare. *Atât de aproape...*

Din când în când dădea cu ochii de observatorii de pe Ginaz, ținând pasul cu el dincolo de gardul ecranat care trosnea— alți maeştri spadasini, dintre care pe mulți şi-i amintea. Duncan nu îndrăznea să se întrebe cum se descurcaseră colegii lui. Nu ştia nici dacă Resser mai era sau nu în viață...

Până acum folosise pumnalele şi lancea, dar nu şi spada bătrânului duce, care-i rămăsese prinsă cuminte la şold. Era o prezență liniştitoare, ca şi cum Paulus Atreides l-ar fi însoțit în spirit, şoptindu-i sfaturi pe drum.

„Orice tânăr cu asemenea curaj trebuie să intre în serviciul meu!" spusese cândva bătrânul duce.

Cu automatele înfrânte în spate, blocat pe ambele părți de gardul ecranat, Duncan înfruntă obstacolul final — un imens cazan îngropat în pământ, plin cu ulei arzând... De fapt, o cuvă de lățimea cărării, mărginită pe amândouă laturile de gardul ecranat. Capătul Coridorului Morții...

Tuşi din cauza fumului înțepător; îşi acoperi gura şi nasul cu pânza cămăşii, dar tot nu reuşea să vadă. Clipind ca să lase să-i curgă lacrimile din ochii iritați, cercetă cazanul îngropat, care arăta întocmai ca gura unui demon flămând. O bordură îngustă, alunecoasă din cauza petelor de ulei, înconjura cuva, învăluită în vapori groşi, toxici.

Ultimul obstacol... Duncan va trebui să treacă de el într-un fel.

În urma lui, o poartă înaltă de metal se închise de-a curmezişul potecii, împiedicându-l să se întoarcă pe drumul pe care venise. Era acoperită cu fibre shiga țepoase, imposibil de urcat.

Oricum nu aveam intenția să mă întorc.

„Nu-ți contrazice instinctele, băiete", îl sfătuise Paulus Atreides. Bazându-se pe un sentiment lăuntric, bătrânul duce îl primise în casa lui pe micul refugiat, în ciuda faptului că ştia că Duncan venise de pe o lume Harkonnen.

Duncan se întrebă dac-ar fi putut cumva să sară peste cazan, dar nu reuşea să vadă marginea opusă prin flăcările pâlpâitoare şi prin aerul îmbâcsit de fum. Şi dacă recipientul nu era perfect rotund, ci deformat, ca să prindă în capcană un elev care se baza pe presupuneri? Trucuri în interiorul altor trucuri...

Era cuva doar o holoproiecție? Simțea însă căldura şi tuşea din cauza fumului. Aruncă lancea, auzind-o cum zăngăne la contactul cu marginea de metal.

Percepând în spate un clinchet puternic şi huruitul unor plăci de metal, se întoarse şi văzu poarta uriaşă alunecând înspre el. Dacă nu se mişca, bariera avea să-l împingă obligatoriu în cazan.

Trăgând spada bătrânului duce, o făcu să şuiere prin aer. Arma părea complet inutilă. *Gândeşte!*

Să prevezi imprevizibilul...

Cercetă gardul ecranat din dreapta, sclipirea câmpului de forță. Şi îşi aminti şedințele de antrenament cu scuturi de pe Caladan, avute împreună cu Thufir Hawat. *Lama care se mişcă lent pătrunde prin scutul individual, dar trebuie să se mişte exact cu viteza corectă, nici prea repede şi nici prea încet.*

Flutură în aer spada ducelui, pentru a-şi exersa mâna. Putea oare să facă o breşă în scutul scânteietor şi să se rostogolească afară? Dacă lama înceată penetra scutul, energia barierei putea fi mişcată, schimbată, deplasată... Vârful ascuțit al spadei putea distorsiona câmpul, putea perfora o deschidere. Dar cât timp va rămâne compromis scutul dacă era străpuns de o spadă?

În spatele lui, poarta ghimpată se apropia amenințătoare, împingându-l inexorabil către cazanul arzând. Nu mai avea să se ducă...

Duncan vizualiză felul în care va îndeplini ceea ce avea în minte. Opțiunile erau limitate. Păşi către bariera pulsatilă şi se opri în punctul în care putea simți mirosul de ozon şi furnicăturile energiei pe piele. Încercă să-şi aducă aminte una dintre rugăciunile pe care i le recita mama lui, înainte ca Rabban s-o ucidă. Dar nu reuşea să reînvie decât fragmente fără sens...

Apucând spada grea a bătrânului duce, Duncan se aplecă spre gardul ecranat şi îl împunse ca şi cum ar fi fost un perete de apă, apoi trase lama în sus, simțind pulsațiile câmpului. Totul îi amintea de despicarea unui peşte.

Apoi se aruncă înainte, urmând vârful spadei, lăsându-se să cadă prin câmpul care opunea rezistență — şi se prăbuşi, cuprins de amețeală, pe o suprafață aspră de lavă neagră. Se rostogoli şi aterizâ în picioare, ținând încă spada în mână, gata să lupte cu maeştrii spadasini dacă-l provocau pentru că încălcase regulile. Se găsea dintr-o dată în afara pericolului reprezentat de cazan şi de poarta mişcătoare.

— Excelent! Avem încă un supraviețuitor!

Jamo Reed, instructorul cu părul creț, eliberat din slujba de pe insula-închisoare, se grăbi să-l îmbrățişeze pe Duncan într-o strânsoare de urs.

Maeştrii spadasini Mord Cour şi Jeh-Wu nu erau prea mult în urmă, având pe față o expresie neobişnuită de încântare. Duncan nu-i văzuse niciodată arătând atât de mulțumiți.

— Era singura cale de ieşire? întrebă el, încercând să-şi recapete respirația în timp ce-l privea pe maestrul spadasin Cour.

Bătrânul izbucni într-un râs zgomotos.

— Ai găsit una dintre cele douăzeci şi două de căi, Idaho.

O altă voce interveni:

— Vrei să te întorci şi să cauți celelalte posibilități?

Era Resser, rânjind de la urechea tăiată până la cealaltă. Duncan lăsă spada bătrânului duce să-i alunece în teacă şi-şi bătu prietenul pe spate.

77

Cum să-l definim pe Kwisatz Haderach? Masculul care este peste tot în acelaşi timp, singurul om care poate deveni cu adevărat cel mai mare dintre noi toți, amestecând ascendența masculină şi pe cea feminină cu o putere inseparabilă.

Cartea Azhar a Bene Gesserit

Dedesubtul palatului imperial, într-o rețea de canale şi bazine centrale legate între ele, înotau două femei în costume negre de scafandru. Cea mai tânără dintre cele două se mişca încet, rămânând în urmă ca s-o ajute pe cea mai în vârstă, ori de câte ori aceasta şovăia. Costumele impermeabile, alunecoase ca uleiul şi calde ca un pântece, ofereau flexibilitate şi în acelaşi timp decență, acoperind pieptul, abdomenul şi partea de sus a picioarelor.

În ciuda faptului că unele femei Bene Gesserit purtau haine obişnuite, sau chiar toalete elegante pentru ocazii speciale, cum ar fi baluri imperiale şi evenimente de gală, erau sfătuite să-şi țină trupurile acoperite în fiecare zi. Asta le ajuta să cultive sentimentul mistic menit să le separe pe surori de restul lumii.

— Nu mai pot... să fac... ce făceam... cândva, gâfâi Cucernica Maică Lobia, în timp ce Anirul o ajuta să intre în cea mai mare dintre cele şapte piscine centrale, o oază aburindă, parfumată cu săruri şi ierburi. Cu nu prea multă vreme în urmă, dreptvorbitoarea Lobia era în stare să o întreacă pe Anirul la înot destul de uşor, dar acum, la peste o sută şaptezeci de ani, sănătatea ei era în declin. Din tavanul de piatră boltit picurau aburi calzi condensați, ca o ploaie tropicală.

— Te descurci bine, Cucernică Maică.

Anirul o ținu pe bătrână de braț şi o ajută să urce pe o scară de piatră.

— Să nu minți niciodată o dreptvorbitoare, răspunse Lobia cu un zâmbet plin de riduri. Ochii ei îngălbeniți dansau vioi, dar abia îşi trăgea răsuflarea.

— Mai ales pe dreptvorbitoarea împăratului!

— Fără doar şi poate, soția împăratului merită un pic de îngăduință, nu-i aşa?

Bătrâna chicoti.

Anirul o ajută să se aşeze într-un scaun-curgător şi îi dădu un prosop din țesătură karthan pluşată. Lobia se întinse cu prosopul peste ea şi apăsă pe un buton ca să pornească masajul cutanat al scaunului. Oftă, când câmpurile electrice începură să-i pulseze prin muşchi şi terminații nervoase.

— S-au făcut pregătiri pentru înlocuirea mea, zise Lobia pe un ton somnoros, abia acoperind murmurul scaunului. Am văzut numele candidatelor. Ar fi minunat să mă întorc la Şcoala Maicilor, deşi mă îndoiesc că o voi mai vedea vreodată. Pe Kaitain, clima este atât de perfectă, dar mi-e dor de frigul şi umezeala de pe Wallach IX. Ciudat, nu crezi?

Anirul se aşează pe marginea spătarului scaunului ei, privind urmele vârstei pe chipul dreptvorbitoarei, şi ascultă murmurul mereu prezent al vieților adunate în ea însăşi. În calitatea ei secretă de Maică Kwisatz, Anirul trăia cu prezența limpede şi stridentă a Celorlalte Memorii în minte. Toate viețile înşirate pe calea lungă a moştenirii ei îi vorbeau, spunându-i lucruri pe care cele mai multe Bene Gesserit nu le ştiau. Lobia, cu toți anii ei, nu ştia atât de multe despre *vârstă* ca Anirul.

Sunt mai înțeleaptă decât anii mei. Nu era vorba de orgoliu; era mai mult o senzație de greutate a istoriei şi a evenimentelor, pe care-o purta cu ea.

— Ce-o să facă Împăratul fără tine prin preajmă, Cucernică Maică? Se bazează pe tine ca să afle cine minte şi cine spune adevărul. Nu eşti o dreptvorbitoare obişnuită, după toate etaloanele istoriei.

Lângă ea, alinată de ciclul de masaj, Lobia adormise...

Relaxându-se, Anirul cântări straturile de secrete din Comunitate, compartimentarea strictă a informației. Dreptvorbitoarea ațipită lângă ea era una dintre cele mai puternice femei din imperiu, dar nici măcar Lobia nu cunoştea adevărata natură a îndatoririlor lui Anirul — de fapt, ştia foarte puțin despre programul Kwisatz Haderach.

Pe partea cealaltă a încăperilor piscinei subterane, Anirul îl urmări pe soțul ei, Shaddam, ieşind dintr-o sală de saună, şiroind de transpirație şi înfăşurat într-un prosop de karthan. Înainte ca uşa să se închidă, îi zări însoțitoarele — două concubine goale, din haremul imperial. Femeile începuseră să arate toate la fel pentru ea, cu toată puterea de observație a Bene Gesserit.

Shaddam nu avea prea mult apetit sexual pentru Anirul, deşi ea cunoştea cu siguranță tehnici care să-l satisfacă. Potrivit ordinului Maicii Superioare, îi dăruise de curând o a patra fiică, Josifa. El devenise din ce în ce mai furios cu fiecare fetiță, iar acum se îndrepta către concubine, ignorând-o. Dându-şi seama că Shaddam trăia în umbra apăsătoare a lungii domnii a lui Elrood, Anirul se întreba dacă nu cumva soțul ei îşi pierdea timpul cu atât de multe concubine pentru că încerca să concureze cu fantoma tatălui său. Ținea oare scorul succeselor?

Păşind țanțoş dinspre saună către unul dintre bazinele cu apă rece, împăratul îi întoarse spatele soției sale şi se scufundă cu o mică pleoscăitură. Ieşind la suprafață, lovi apa cu eficacitate, îndreptându-se spre aleile de apă. Îi plăcea să înoate în perimetrul palatului de cel puțin zece ori pe zi.

Împărăteasa şi-ar fi dorit ca Shaddam să acorde la fel de multă atenție guvernării imperiului, pe cât acorda propriilor lui distracții. Câteodată, Anirul îl testa în moduri subtile şi descoperea că el ştia mult mai puțin decât ea despre aliațele dintre familii şi despre manevrele din jurul lui... O lacună gravă în cunoştințele lui! Shaddam mărise efectivul trupelor de sardaukari, deşi nu destul, şi fără nici un plan de ansamblu. Îi plăcea să se pretindă soldat şi chiar să poarte uniformă — dar nu avea nici înclinații, nici viziune militară, nici talentul de a-şi mişca soldații de jucărie de-a lungul şi de-a latul universului, într-o manieră productivă.

Auzind un țipăt ascuțit, Anirul văzu o umbră neagră, micuță, pe traversele de piatră de deasupra canalelor. Cu o fluturare de aripi, un liliac distrans coborî spre ea în picaj, purtând încă un mesaj de pe Wallach IX. Mărunta creatură fusese transportată şi eliberată pe Kaitain, unde îşi găsise ținta, pe ea. Bătrâna Lobia nu se trezi, şi Anirul ştia că Shaddam nu se va întoarce pentru cel puțin jumătate de oră. Era singură.

Ascultând mesajul, Anirul îl încetini în minte; nici măcar dreptvorbitoarea Lobia nu ştia codul. Tonul acut se transformă într-o serie de clicuri şi pocnete pe care ea le traduse şi le sortă.

Era un raport de la Maica Superioară Harishka, dându-i ultimele informații despre punctul culminant al planurilor genetice atent derulate de nouăzeci de generații. Sora Jessica, fiica secretă a lui Gaius Helen Mohiam şi a baronului Vladimir Harkonnen, nu

avusese succes în misiunea ei sacră de purta în pântece o fiică Atreides. Refuza ea să facă asta, amânând intenționat? Mohiam spusese că tânăra era vioaie, loială, dar câteodată încăpățânată.

Anirul se aşteptase ca următoarea fiică din linia genetică să fi fost concepută până acum — penultimul copil, care va fi mama armei lor secrete. Trecuse deja ceva timp de când Jessica se culcase cu ducele Leto Atreides — dar încă nu rămăsese însărcinată. Era un lucru voit din partea ei? Atrăgătoarea tânără fusese testată ca fiind fertilă şi era o seducătoare expertă; iar ducele Leto Atreides zămislise deja un băiat...

De ce-i lua atât de mult timp?

Nu erau veşti bune. Dacă multaşteptata fiică Harkonnen-Atreides nu se năştea curând, Maica Superioară o va convoca pe Jessica pe Wallach IX şi va afla motivul.

Anirul se gândi să lase liliacul în libertate, dar apoi se hotărî să nu rişte. Cu o strângere de degete, frânse gâtul fragil al creaturii şi-i aruncă trupul înaripat într-un dispozitiv de reciclare a materiei, din spatele sălii piscinei.

Lăsând-o pe Lobia să doarmă în scaunul de masaj, Anirul se grăbi să urce înapoi în palat.

78

Ciopleşti răni în carnea mea şi scrii pe ele cu sare!

Lamentație fremenă

În ciuda faptului că Liet-Kynes nu avea în fremkit alte medicamente în afară de o simplă trusă de prim-ajutor, Warrick supraviețui.

Orbit de durere şi de vinovăție, Liet îl legă strâns pe bărbatul aproape mort pe spinarea unui vierme. În timpul lungii călătorii de întoarcere la sietch, Liet îi dădu din propria lui apă şi făcu tot ce-i stătea în putință ca să repare distraiul distrus al lui Warrick.

La sietchul Scutului Roşu se auziră multe tânguieli şi plânsete. Faroula, care avea un talent considerabil în folosirea ierburilor tămăduitoare, nu se mişcă nici o clipă de la căpătâiul soțului ei. Îl îngriji oră după oră, în timp ce el zăcea într-o amorțeală oarbă, agățându-se de ultimele firicele de viață.

Deşi avea fața bandajată, pielea lui Warrick nu putea creşte la loc. Liet auzise că vrăjitorii geneticii Bene Tleilax puteau crea ochi noi, membre şi carne nouă, dar fremenii n-ar accepta niciodată un asemenea miracol al vindecării, nici măcar pentru unul dintre ei. Deja, bătrânii sietchului şi copiii speriați făceau semne superstițioase lângă perdelele camerei lui Warrick, ca pentru a alunga un demon hidos.

Heinar, bătrânul naib cu un singur ochi, veni să-şi vadă ginerele desfigurat. Îngenunchiată lângă patul bărbatului ei, Faroula arăta copleşită de durere; chipul său de spiriduş, cândva atât de iute când era vorba să se lumineze cu un zâmbet sau să sară cu o replică mucalită, arăta acum obosit; ochii ei vii şi curioşi erau neajutorați. Deşi Warrick nu murise încă, purta un şal nezhoni galben — culoarea doliului.

Mândru şi îndurerat, naibul convocă un consiliu al bătrânilor sietchului, la care Liet-Kynes le povesti bărbaților severi exact ce se întâmplase, depunându-şi mărturia astfel încât fremenii să poată înțelege şi onora imensul sacrificiu pe care-l făcuse Warrick. Tânărul ar fi trebuit socotit un erou. Ar fi trebuit scrise poeme şi cântate imnuri în cinstea lui. Însă Warrick făcuse o greşeală teribilă...

Nu murise atunci când trebuia!

Posomorâți, Heinar şi consiliul făcură pregătiri pentru funeraliile fremene. Era doar o problemă de timp, spuneau ei. Era imposibil ca omul mutilat să supraviețuiască...

Cu toate astea, el supraviețui.

Acoperite cu alifii, rănile lui Warrick încetară să sângereze. Faroula îl hrănea, deseori avându-l ca spectator pe Liet, care-şi dorea cu disperare să facă ceva, să dea o mână de ajutor. Dar nici măcar fiul lui Umma Kynes nu putea produce miracolul de care avea nevoie prietenul său. Fiul lui Warrick, Liet-chih, prea mic ca să înțeleagă ce se întâmplă, rămăsese în grija bunicilor îndoliați.

Deşi Warrick arăta ca o carcasă pe jumătate descompusă, în jurul lui nu stăruia nici un miros de infecție, nu exista nici o supurație gălbuie şi nici o gangrenă. În cel mai curios mod, se vindeca, rămânând cu porțiuni de os dezgolite. Ochii ficşi, fără pleoape, nu se puteau închide pentru un somn liniştit, deşi noaptea orbirii îl însoțea tot timpul.

Stând alături de Faroula în veghea ei, Liet şoptea la urechea prietenului său, spunându-i poveşti despre Salusa Secundus, depănând amintiri despre vremurile când cei amândoi atacaseră trupele Harkonnen sau când serviseră drept momeală pentru a ucide cercetaşii inamici care otrăviseră rezervorul de la Tabăra Bilar.

Cu toate astea, Warrick zăcea nemişcat, zi după zi, oră după oră.

Faroula plecă fruntea şi spuse cu un glas care abia reuşea să-i iasă pe buze:

— Ce-am făcut ca să-l supărăm pe Shai-Hulud? De ce suntem pedepsiți astfel?

În timpul tăcerii grele care se lăsă când Liet încercă să găsească un răspuns, Warrick se mişcă pe pat. Faroula tresări şi făcu jumătate de pas înapoi. Apoi, soțul ei se ridică în capul oaselor. Ochii fără pleoape licăriră ca şi cum s-ar fi concentrat asupra peretelui opus.

Şi vorbi, mişcându-şi tendoanele care-i țineau laolaltă maxilarele. Dinții şi limba zbârcită tremurară, formând cuvinte răguşite:

— Am avut o viziune. Acum înțeleg ce trebuie să fac!

*

Zile întregi, Warrick îşi târî picioarele, încet dar hotărât, pe coridoarele sietchului. Orbit de nisip, îşi căuta drumul pe pipăite, văzând cu ochii mistici, lăuntrici. Rămânând în umbră, arăta ca o parodie de cadavru. Vorbea cu o voce joasă, seacă, dar cuvintele lui aveau ceva fascinant.

Oamenii voiau să fugă, dar nu reuşeau să se smulgă de lângă el, atunci când intona:

— Când am fost înghițit de furtună, în clipa în care-ar fi trebuit să întâlnesc moartea, un glas mi-a şoptit din vântul încărcat de nisip. Era Shai-Hulud însuşi, spunându-mi de ce trebuie să îndur aceste chinuri...

Faroula, purtând încă galben, încerca să-şi tragă bărbatul înapoi în camerele lor.

Deşi fremenii evitau să-i vorbească, erau atraşi să-l asculte. Dacă vreodată un om putea primi o viziune sfântă, de ce să nu fie Warrick, după tot ceea ce îndurase în miezul furtunii? Era doar o coincidență că rămăsese în viață acolo unde nimeni altcineva nu supraviețuise vreodată? Sau se dovedise că Shai-Hulud avea planuri pentru el, un firicel într-o tapiserie cosmică? Dacă văzuseră vreodată un om atins de degetul arzător al lui Dumnezeu, Warrick era acela!

Cu ochii ațintiți înainte, păşi forțat în încăperea în care Heinar stătea pe o rogojină, alături de Consiliul Bătrânilor. Fremenii amuțiră, nesiguri cum să reacționeze. Warrick rămase în picioare lângă intrare.

— Trebuie să înecați un făuritor, rosti el. Chemați-o pe Sayyadina şi puneți-o să asiste la ceremonia Apei Vieții. Trebuie s-o transform... aşa încât să-mi pot începe munca.

Se întoarse şi ieşi cu mersul lui târşâit, lăsându-i pe Heinar şi pe însoțitorii lui îngroziți şi nedumeriți.

Niciodată nu se întâmplase ca un bărbat să ia Apa Vieții şi să supraviețuiască. Era o substanță pentru Cucernice Maici, un amestec magic, otrăvitor, fatal pentru oricine nu era pregătit.

Fără să se abată din drum, Warrick intră într-o sală comună unde nişte adolescenți tescuiau mirodenie brută în albii; femei nemăritate separau distilat de mirodenie pentru producția de materiale plastice şi combustibil. Zbârnăitul şi plesnetul unui război de țesut mecanic răsuna în pereți cu un ritm hipnotic. Alți fremeni lucrau cu meticulozitate la distraie, reparând şi verificând mecanismele complicate.

Cuptoarele solare coceau un terci sănătos pe care membrii sietchului îl mâncau la masa uşoară de la jumătatea zilei; ospețe mai mari aveau loc după apusul soarelui, când amurgul răcorea deşertul. Un bătrân cu voce nazală cânta o lamentație tristă, povestind despre secolele de rătăciri fără țintă pe care le înduraseră zensuniții înainte să ajungă în sfârşit pe planeta deşertică. Liet-Kynes stătea apatic alături de doi luptători de gherilă ai lui Stilgar, bând cafea cu mirodenie.

Toată activitatea încremeni când Warrick sosi şi începu să vorbească.

— Am văzut Dune înverzită, un paradis. Nici măcar Umma Kynes nu cunoaşte măreția pe care mi-a dezvăluit-o Shai-Hulud.

Vocea lui suna ca un vânt rece printr-o grotă deschisă.

— Am auzit Glasul din Altă Lume. Am avut o viziune a lui *Lisan al-Gaib*, pe care l-am aşteptat. Am văzut calea, aşa cum a fost făgăduită de legendă, aşa cum e făgăduită de Sayyadina!

Fremenii murmurară auzindu-i îndrăzneala. Cunoşteau profeția, ştiau că un asemenea om fusese prevestit. Cucernicele Maici îi învățaseră asta de secole, iar legenda trecuse de la un trib la altul, din generație în generație. Fremenii aşteptaseră atât de mult, încât unii deveniseră sceptici, însă alții erau convinşi — şi temători.

— Trebuie să beau Apa Vieții. Am văzut calea...

Liet îşi conduse prietenul afară din sala comună, înapoi la locuința lui, unde Faroula stătea de vorbă cu tatăl ei. Ridicând ochii spre soțul său, când acesta intră, lăsă să i se vadă chipul tras şi resemnat, ochii înroşiți de săptămânile de lacrimi. Pe un covor de lângă ea, băiețelul începu să plângă.

Văzându-i pe Warrick şi pe Liet împreună, bătrânul naib se întoarse către fiica lui.

— Aşa trebuie să fie, Faroula, grăi Heinar. Bătrânii au hotărât. E un sacrificiu teribil, dar dacă... dacă el este *alesul*, dacă este cu adevărat *Lisan al-Gaib*, trebuie să facem cum spune el. Îi vom da Apa Vieții!

*

Liet şi Faroula încercară să-l convingă pe Warrick să renunțe la obsesia lui, dar bărbatul plin de cicatrice persistă în credința lui. Îi țintuia cu ochii lipsiți de pleoape, dar nu-i putea privi în ochi.

— Aceasta este pentru mine *mashad* şi *mihna*. Încercarea spirituală şi încercarea religioasă...

— De unde ştii că nu sunt doar sunete ciudate, pe care le-ai auzit în bătaia vântului? insistă Liet. Warrick, de unde ştii că nu eşti înşelat?

— Pentru că *ştiu*!

Şi văzându-i chipul transfigurat de convingere, nu avură de ales decât să-l creadă.

Bătrâna Cucernică Maică Ramallo sosi de la un sietch îndepărtat pentru a oficia ceremonia, pentru a o pregăti. Bărbații fremeni luară micul lor vierme captiv, lung de numai zece metri, şi îl înecară în apă luată dintr-un qanat. Când viermele muri şi îşi secretă fierea otrăvitoare, fremenii adunară lichidul într-un burduf şi îl pregătiră pentru ceremonie.

În mijlocul agitației, planetologul Kynes se întoarse de la plantațiile sale, dar era atât de concentrat asupra propriilor preocupări, încât nu percepu semnificația evenimentului, ci doar faptul că era important. Formulă scuze stângace către fiul lui, arătându-şi părerea de rău pentru ceea ce se întâmplase cu Warrick... dar Liet putea vedea că evaluările şi calculele la scară planetară continuau pe fundalul minții sale. Proiectul de terraformare nu putea avea nici un moment de răgaz, nici măcar pentru şansa ca Warrick să fie de multprevestitul mesia care avea să unească fremenii într-o forță războinică.

Populația sietchului Scutului Roşu se adună în uriaşa sală de întâlniri. Sus, deasupra capetelor, pe platforma deschisă de pe care Heinar se adresa tribului său, Warrick păşi în față. Bărbatul desfigurat era însoțit de naib şi de puternica Sayyadina care îi slujise pe aceşti oameni de câteva generații. Bătrâna Ramallo arăta la fel de oțelită şi de dură precum o şopârlă de deşert, care-şi păstrează ce-i aparține chiar şi împotriva unui şoim ieşit la vânătoare.

Sayyadina chemă acvarii şi intonă cuvintele rituale; fremenii le repetară, dar cu o nelinişte mai mare decât de obicei. Unii chiar credeau că Warrick era tot ceea ce pretindea el că este; alții nu puteau decât să spere. Murmurele umplură încăperea. În împrejurări normale, participarea la orgia tau era un eveniment fericit, sărbătorit numai în momente de mare însemnătate: după o victorie asupra Harkonnenilor, după descoperirea unui mare depozit de mirodenie sau când supraviețuiau unui mare dezastru.

De data asta totuşi, fremenii ştiau ce este în joc.

Se uitară la chipul mutilat al lui Warrick aşa cum stătea, impasibil şi hotărît. Priviră cu speranță şi teamă, întrebându-se dacă el le va schimba viața... sau va eşua îngrozitor, aşa cum se întâmplase şi cu alți bărbați în generațiile trecute.

În mulțime, Liet stătea lângă Faroula şi copilul ei, observând totul din primele rânduri. Femeia avea buzele strânse într-o crispare tensionată; ochii şi-i ținea închişi, sub presiunea unei aşteptări plină de spaimă. Liet simțea teama radiind din ea şi ar fi vrut s-o liniştească. Se temea că otrava îi va ucide bărbatul... sau mai degrabă că ar putea supraviețui ca să-şi continue viața dureroasă?

Sayyadina Ramallo îşi termină binecuvântarea şi îi înmână burduful lui Warrick.

— Fie ca Shai-Hulud să judece acum dacă viziunea ta este adevărată — dacă eşti *Lisan al-Gaib*, cel pe care l-am căutat de atâta vreme...

— L-am văzut pe *Lisan al-Gaib*, spuse Warrick, apoi coborî vocea astfel încât numai bătrâna îl putea auzi: N-am zis că sunt eu!

Oasele şi tendoanele expuse ale mâinilor lui Warrick se mişcară apucând tubul flexibil şi aplecându-l spre buze. Ramallo apăsă burduful, făcând să țâşnească în gura lui Warrick un jet de otravă.

El înghiți convulsiv, apoi înghiți iar.

Mulțimea de fremeni tăcu, o masă zumzăitoare de oameni care încercau să înțeleagă. Liet credea că le poate auzi inimile bătând la unison. Percepu şoapta fiecărei respirații reținute, simți sângele pulsând în propriile lui urechi. Aşteptă şi privi.

— Şoimul şi şoarecele sunt una, rosti Warrick, privind viitorul.

În câteva clipe, Apa Vieții începu să-şi facă efectul.

*

Toată suferința lui Warrick de până acum, tot chinul pe care-l îndurase în furtună şi după aceea fuseseră doar un preludiu la moartea oribilă care-l aştepta. Otrava îi invadă celulele trupului, aruncându-le în flăcări.

Fremenii credeau că viziunea spirituală a bărbatului desfigurat îl amăgise. El urlă şi se zvârcoli.

— Nu ştiu ce-au creat! Născut din apă, moare în nisip!

Sayyadina Ramallo făcu un pas înapoi, ca o pasăre răpitoare care vede prada întorcându-se împotriva ei. *Ce înseamnă asta?*

— Cred că-l pot controla... dar se înşală!

Femeia îşi alese cuvintele cu grijă, interpretându-le prin filtrul străvechi, pe jumătate uitat, al Panopliei Propheticus.

— Spune că poate vedea acolo unde alții nu pot. A văzut calea.

— *Lisan al-Gaib!* El va fi tot ce-am visat...

Warrick vomă cu atâta violență încât coastele i se frânseră ca nişte surcele. Sângele îi năvăli pe gură.

— Dar nimic din ce ne-am aşteptat!

Sayyadina ridică mâinile ca nişte gheare.

— El l-a văzut pe *Lisan al-Gaib*. Soseşte, şi va fi tot ce-am visat!

Warrick strigă până când nu mai avu glas să rostească nici un cuvânt. Se smuci, izbi şi se zbătu până când nu-şi mai controlă muşchii, până când creierul îi fu distrus complet. Sătenii din Tabăra Bilar consumaseră Apă a Vieții puternic diluată şi tot muriseră în chinuri groaznice. Pentru Warrick, chiar şi o asemenea moarte dementă ar fi fost o adevărată îndurare.

— Şoimul şi şoarecele sunt una!

Incapabili să-l ajute, fremenii puteau doar să se uite, copleşiți de o groază teribilă. Convulsiile agoniei lui Warrick durară multe ore... dar Ramallo avu nevoie de mult mai mult timp pentru a interpreta viziunile tulburătoare pe care le avusese bărbatul.

79

Piatra este grea şi nisipul apăsător; dar mânia unui neghiob este mai grea decât amândouă.

DUCELE LETO ATREIDES

Când Dominic Vernius, încrâncenat şi întors pe dos, se întoarse la baza polară de pe Arrakis, oamenii lui alergară să-l întâmpine. Văzându-i expresia de pe chip, îşi dădură seama totuşi că şeful lor nu avea chef de veşti de bun-venit.

Sub creştetul chel şi sprâncenele stufoase, avea ochii torturați, cufundați adânc în orbitele umbrite; pielea cândva bronzată îmbătrânise prematur, ca şi cum toată culoarea şi tot spiritul i se topiseră, lăsându-i doar o voință de fier. Ultimul firicel de speranță fusese retezat, iar acum răzbunarea îi ardea în privire.

Înfăşurat într-o haină grea de sintblană, deschisă în față, care lăsa să i se vadă părul alb şi încâlcit de pe piept, veteranul Asuyo aştepta în picioare pe platforma de aterizare, cu chipul plin de îngrijorare.

— Ce-i, Dom? Ce s-a întâmplat?

Dominic Vernius rămase cu ochii ațintiți la pereții impunători ai crevasei care se înălța în jurul lui ca o fortăreață.

— Am văzut lucruri la care nici un ixian n-ar trebui să fie martor. Iubita mea lume e la fel de moartă ca şi soția mea!

Parcă amețit, păşi dinspre nava goală către furnicarul de pasaje pe care oamenii lui le săpaseră în pereții înghețați. Şi alți contrabandişti îl salutară, îi cerură veşti... dar el continuă să meargă, fără să răspundă. Încurcați, oamenii începură să şuşotească.

Fără țintă, Dominic hoinări dintr-un pasaj în altul. Lăsă cu degetul o dâră de-a lungul pereților consolidați cu polimeri, imaginându-şi peşterile de pe Ix. Oprindu-se din mers, trase adânc aer în piept şi-şi lăsă ochii să se plece, pe jumătate închişi. Prin forța pură a voinței, încercă să recheme gloria Casei Vernius în spatele pleoapelor —

minunile oraşului subteran Vernius, Marele Palat, clădirile stalactite inversate cu arhitectură cristalină...

În ciuda secolelor de competiție aprigă cu Richese, ixienii fuseseră maeştrii incontestabili ai tehnologiei şi ai inovațiilor. Dar în numai câțiva ani, tleilaxu distruseseră aceste realizări, închiseseră accesul spre Ix şi chiar alungaseră Banca Ghildei, determinând oamenii de afaceri să facă tranzacții prin sedii alese de ei, din afara planetei...

În tinerețe, în timpul revoltei de pe Ecaz, Dominic Vernius dăduse totul pentru împăratul său. Luptase, asudase şi sângerase pentru a apăra onoarea numelui de Corrino. Cu atâta vreme în urmă, parcă în altă viață...

Pe atunci, separatiştii de pe Ecaz păruseră nişte visători induşi în eroare, gherile violente, dar naive, care trebuiau silite să se supună, ca nu cumva să stabilească un precedent nefast pentru alte lumi instabile din imperiul galactic.

Dominic pierduse mulți oameni în aceste lupte. Îşi îngropase camarazi. Văzuse moartea chinuitoare a soldaților care-i urmau ordinele în bătălie. Îşi aminti cum alerga pe câmpul ars, rămas în urma unei păduri incendiate, alături de fratele lui Johdam, un bărbat curajos şi cu gândire rapidă. Răcnind, cu armele îndreptate înainte, trăseseră în cuibul luptătorilor din rezistență. Fratele lui Johdam se prăbuşise la pământ. Dominic crezuse că s-a împiedicat de vreo rădăcină carbonizată, dar când se aplecase să-l ajute pe celălalt să se ridice, îi găsise doar gâtul arzând mocnit, retezat de o explozie a artileriei fotonice...

Dominic câşigase bătălia în ziua aceea, cu prețul a aproape o treime din oamenii săi. Trupele lui reuşiseră să-i nimicească pe rebelii de pe Ecaz, iar pentru asta, el primise decorații. Soldații căzuți primiseră morminte comune, pe o planetă departe de casă...

*

Casa Corrino nu merita asemenea sacrificii.

Directoratul CHOAM al Casei Vernius fusese extins datorită faptelor sale mărețe. La sărbătorirea victoriei, alături de un foarte tânăr arhiduce Ecaz aşezat din nou pe Tronul de Mahon, fusese un oaspete onorat pe Kaitain. Alături de Elrood, Dominic cutreierase prin săli ticsite de cristal, metale prețioase şi lemn lustruit. Se aşezase la mese de ospăț care păreau să se întindă pe kilometri întregi, în timp ce mulțimile de afară îi scandau numele. Stătuse mândru la picioarele Tronului Leului de Aur, în timp ce Împăratul îi înmânase Medalia de Onoare, ca şi alte medalii pentru locotenenții săi.

După aceste bătălii, Dominic apăruse ca un erou faimos, câştigându-şi loialitatea nemuritoare a oamenilor săi — aşa cum îi arătau de ani de zile, chiar şi aici, în locul ăsta mizer. Nu, Casa Corrino nu merita nimic din toate astea.

La ce te gândeşti, Dominic? Vocea părea să-i şoptească în cap, un ton muzical, catifelat, care i se părea ciudat de familiar... acum, aproape uitat.

Shando... Dar nu era posibil. *La ce te gândeşti, Dominic?*

— Ce-am văzut pe Ix mi-a alungat ultimele rămăşițe ale fricii. A distrus orice constrângere, rosti el cu voce şoptită, aşa încât să nu-l audă nimeni... nimeni în afara prezenței eterice a fermecătoarei lui doamne. M-am hotărât să fac ceva, dragostea mea — ceva ce ar fi trebuit să fac acum douăzeci de ani!

*

În ziua antarctică lungă de luni de zile, Dominic nu însemna trecerea orelor sau a săptămânilor pe cronometrul său. La scurt timp după întoarcerea de pe Ix, cu planuri

conturate ca nişte sculpturi de piatră, ieşi singur din bază. Îmbrăcat în haine de muncitor, ceru o audienţă la negustorul de apă, Rondo Tuek.

Contrabandiştii plăteau generos în fiecare lună pentru tăcerea lui Tuek, iar baronul industrial aranja legături secrete cu Ghilda pentru transportul în alte lumi. Dominic nu fusese interesat niciodată în obţinerea unui profit şi fura solari din vistierie doar pentru a sabota numele de Corrino, aşa că nu regretase niciodată faptul că plătea mite. Cheltuia ceea ce era necesar pentru ca să facă ceea ce avea nevoie.

Nici unul dintre străinii de la fabrica de producere a apei nu-l recunoscu, deşi unii îi aruncară priviri dezaprobatoare când intră în complex şi insistă să-l vadă pe negustorul de apă.

Tuek îl recunoscu, dar nu reuşi să-şi ascundă şocul de pe chip.

— Sunt ani de zile de când nu ţi-ai mai arătat faţa pe-aici...

— Am nevoie de ajutorul tău, răspunse Dominic. Vreau să mai cumpăr nişte servicii.

Rondo Tuek zâmbi, cu ochii depărtaţi sclipind. Îşi scărpină smocul gros de păr de pe partea stângă a capului.

— Mereu încântat să vând.

Arătă către un coridor.

— Pe aici, te rog!

La o cotitură, Dominic văzu apropiindu-se un bărbat. Purta o parka albă şi grea, deschisă în faţă, şi ducea un teanc de dosare-plex pe care le răsfoia din mers. Ţinea capul plecat

— Lingar Bewt, îl atenţionă Tuek pe un ton surprins. Ai grijă sau o să dea peste tine!

Deşi Dominic încercă să-l evite, bărbatul nu era atent şi se ciocni oricum de Dominic. Bewt se aplecă să ridice un dosar-plex pe care-l scăpase. Chipul lui, prietenos şi rotund, era foarte bronzat. Arăta moale în jurul bărbiei şi pântecelui — categoric, nu avea stofă de militar.

În timp ce bărbatul cel preocupat îşi continuă grăbit drumul, Tuek spuse:

— Bewt se ocupă de toată contabilitatea şi de transport. Nu ştiu ce m-aş face fără el.

În interiorul biroului personal al lui Tuek, pe care-l ţinea încuiat, Dominic abia observă comorile, draperiile de pe perete, obiectele de artă.

— Am nevoie de o navă de transport. Fără însemne, un cargou greu. Trebuie să ajung cu el la bordul unui transspaţial fără nici o referire la numele meu.

Tuek îşi împreună mâinile mari şi clipi de mai multe ori. Un uşor tic nervos al gâtului îi făcea capul să se smucească dintr-o parte în alta.

— Atunci, ai dat o lovitură mare? Câtă mirodenie ai scos?

Bărbatul îndesat se aplecă în faţă.

— Pot să te-ajut s-o vinzi. Am legăturile mele...

Dominic îi reteză vorbele.

— Nu e vorba de mirodenie. Şi n-ai din ce să iei un procent. E o... problemă personală!

Dezamăgit, Tuek se aşeză la loc, cu umerii căzuţi.

— În regulă, deci. Pentru un preţ — pe care-l putem negocia — o să găsesc un cargou mare. Îţi vom furniza tot ceea ce ceri. Lasă-mă să iau legătura cu Ghilda şi să aranjez călătoria la bordul următorului transspaţial. Care e destinaţia finală?

Dominic se uită în altă parte.

— Kaitain, desigur... bârlogul Casei Corrino!

Apoi clipi şi îşi îndreptă spatele, ţeapăn.

— Dar, pe de altă parte, asta nu te priveşte, Tuek.

— Nu, încuviinţă negustorul de apă, dând din cap. Nu mă priveşte...

O umbră de tulburare îi traversă chipul şi îşi zăpăci oaspetele amestecând hârtii şi ocupându-se de mărunțişurile inutile împrăştiate prin birou.

— Întoarce-te într-o săptămână, Dominic, şi-o să-ți dau tot echipamentul de care ai nevoie. Stabilim acum un preț?

Dominic se întoarse cu spatele, fără măcar să se uite la el.

— Cere-mi cât crezi că e corect...

Apoi păşi către uşă, nerăbdător să ajungă înapoi la baza lui.

*

După ce Dominic îşi convocă oamenii în cea mai mare încăpere din bază, vorbi cu o voce sumbră, cadaverică, descriind ororile la care fusese martor pe Ix.

— Cu multă vreme în urmă, când v-am adus aici, v-am luat de la casele şi de la viețile voastre, iar voi ați acceptat să mă urmați. Ne-am aliat împotriva Casei Corrino...

— Fără nici un regret, Dom, îl întrerupse Asuyo.

Dominic nu rosti nici o recunoaştere, dar continuă cu voce monotonă:

— Am vrut să devenim lupi, dar în schimb am fost doar nişte țânțari...

Îşi lăsă mâinile mari pe masă şi inspiră încet, îndelung.

— *Asta este pe cale să se schimbe!*

Fără nici o explicație, contele renegat ieşi din sală. Ştia unde trebuia să meargă şi ce trebuia să facă. Aceşti oameni îl puteau urma sau nu. Era alegerea lor, pentru că aceasta era bătălia lui. A nimănui altcuiva... Trecuse de mult timpul ca să încheie conturile cu Casa Corrino.

Pătrunse adânc în fortăreața rece, de-a lungul coridoarelor acoperite cu pietriş şi praf. Venea puțină lume aici; de fapt, erau ani buni de când mai pusese el însuşi piciorul în magaziile blindate.

Nu face asta, Dominic. Glasul şoptit îi începă din nou ceafa. Un fior coborî de-a lungul spinării. Conştiința lui care încerca să-l facă să se răzgândească semăna atât de mult cu Shando... *Nu face asta!*

Dar vremea când mai avea de ales în această privință trecuse de mult. Miile de ani ai domniei Corrino de după Jihadul Butlerian lăsaseră o cicatrice adâncă în cursul glorios al istoriei. Casa imperială nu merita asta. La cumpăna vechiului imperiu, cealaltă familie renegată — oricum s-ar fi numit, oricare ar fi fost motivele ei — nu terminase treaba. Deşi Salusa Secundus era distrusă, ceilalți renegați nu făcuseră îndeajuns.

Dominic va duce răzbunarea cu un pas mai departe!

La uşile sigilate ale depozitului celui mai adânc, introduse codul potrivit înainte să-şi pună palma pe placa scanerului. Nimeni altcineva nu avea acces la această cameră de tezaur.

Când uşile alunecară în lături, văzu arsenalul interzis, armele atomice care fuseseră ultima resursă a Casei Vernius, ținute în rezervă de milenii. Marea Convenție interzicea categoric folosirea unor asemenea dispozitive, dar lui Dominic nu-i mai păsa. Nu avea nimic de pierdut.

Absolut nimic!

După invazia tleilaxu, Dominic şi oamenii lui recuperaseră stocul secret de pe un satelit din sistemul ixian şi-l aduseseră aici. Acum, îşi roti privirea peste toată grămada. Închise ermetic în containere lucioase de metal stăteau focoasele, omorâtoare de planete, arde-piatră, dispozitive care puteau incendia atmosfera unei lumi sau puteau transforma Kaitain într-o stea micuță, cu viață foarte scurtă.

Avea timp... Mai întâi, Dominic îşi va vizita copiii pe Caladan ca să-i vadă pentru ultima oară, să-şi ia rămas-bun. Până acum nu voise să rişte să atragă atenția asupra lor sau să-i incrimineze... Lui Rhombur şi lui Kailea li se acordase amnistia, în timp ce el era un fugar hăituit.

Dar o va face doar de data asta, cu cea mai mare discreție. Era nimerit să facă asta după toți aceşti ani. Apoi va da lovitura finală şi va deveni, la urma urmei, învingătorul. Întregul neam corupt al Casei Corrino se va stinge.

Dar vocea lui Shando din conştiința lui era încărcată de tristețe şi regret. În ciuda a tot ce li se întâmplase, ea nu încuviința. *Ai fost mereu un bărbat încăpățânat, Dominic Vernius...*

80

Înnoirea şi cutezanța creează eroi. Adeziunea stupidă la reguli depăşite creează numai politicieni.

VICONTELE HUNDRO MORITANI

În seara de după încercarea Coridorului Morții, maeştrii spadasini erau adunați într-un cort mare pentru ospețe cu cei patruzeci şi trei de membri supraviețuitori ai clasei inițiale de o sută cincizeci. Aceşti elevi erau tratați acum ca nişte colegi, răsplătiți în sfârşit cu respectul şi camaraderia bărbaților de arme.

Dar cu un asemenea preț...

Berea de mirodenie, aromată şi rece, se servea în halbe înalte. Aperitive de pe alte planete erau risipite pe masă în farfurii de porțelan. Bătrânii instructori, plini de mândrie, țineau discursuri de felicitare, umblând printre recruții necizelați pe care-i modelaseră vreme de opt ani. Duncan Idaho se gândi că petrecerea elevilor purta un iz de isterie. Unii dintre tineri stăteau ca şocați, abia mişcându-se, în timp ce alții beau şi mâncau cu o lipsă de reținere totală.

În mai puțin de o săptămână, se vor aduna în clădirea administrației de pe insula principală, unde mai aveau încă de înfruntat o rundă finală de examene orale, o verificare formală a cunoştințelor intelectuale pe care le primiseră de la maeştrii spadasini. Dar, după cursa asasină cu obstacole, a răspunde la câteva întrebări părea de-a dreptul prozaic.

Eliberați de tensiunea înăbuşită de atâta vreme, Duncan şi Resser băură prea mult. De-a lungul anilor de instruire severă, mâncaseră foarte puțin, ca să se fortifice, şi pierduseră orice rezistență la alcool. Berea de mirodenie îi lovi puternic.

Duncan se trezi devenind din ce în ce mai sentimental, amintindu-şi luptele, suferința şi pe toți colegii căzuți. *Ce irosire...*

Resser se clătina, copleşit de sărbătorirea triumfului său. Ştia că tatăl său adoptiv se aşteptase tot timpul să eşueze. După ce se despărțise de ceilalți studenți grummanieni şi refuzase să renunțe la instruire, bătăliile psihologice pe care le câştigase roşcovanul fuseseră la fel de multe ca şi cele fizice.

Mult după ce lunile galbene coborâseră spre orizont, lăsând un făgaş de stele sclipitoare, petrecerea se sparse. Elevii — plini de vânătăi şi cicatrice şi beți — plecară pe rând, lăsând în urmă zaiafetul pentru a înfrunta lupta cu mahmureala iminentă. În cortul principal, farfuriile şi paharele erau sparte; nu mai rămăsese nimic de mâncat sau de băut.

Hiih Resser porni desculț, alături de Duncan, prin întunericul insulei. Se plimbară de la cortul cel mare către grupul de barăci de locuit, mai departe pe plaja lată şi albă, lăsând urme de paşi inegale pe solul accidentat.

Duncan puse o mână pe umărul prietenului său, cu un gest frățesc, dar şi ca să-şi păstreze echilibrul. Nu înțelegea cum reuşea enormul maestru spadasin Rivvy Dinari să meargă cu asemenea grație.

— Aşa deci, după ce se termină totul, vii cu mine să-l vezi pe ducele Leto? Îşi alcătui Duncan vorbele cu multă grijă. Ține minte, Casa Atreides va primi cu brațele deschise doi maeştri spadasini, dacă Moritani nu te vor...

— Casa Moritani nu mă vrea, nu după ce Trin Kronos şi ceilalți au părăsit şcoala, răspunse Resser.

Duncan nu observă nici o lacrimă în ochii prietenului său.

— Ciudat, continuă Duncan. Ar fi putut sărbători cu noi în seara asta, dar au ales altceva...

Cei doi coborâră panta către plajă. Barăcile în care locuiau păreau foarte departe şi înceţoşate.

— Dar tot trebuie să mă întorc acolo, să dau ochii cu familia mea, să le arăt ce-am realizat...

— Din ceea ce ştiu despre vicontele Moritani, asta sună cam periculos. Chiar sinucigaş.

— Cu toate astea, trebuie s-o fac!

În umbră, se întoarse cu fața spre Duncan şi dispoziția mohorâtă i se risipi.

— După aceea, voi veni să-l întâlnesc pe ducele Atreides.

El şi Duncan scrutară bezna, împiedicându-se în timp ce încercau să-şi adapteze privirile la întuneric.

— Unde-s barăcile alea?

Auziră voci undeva, în față, şi zăngănit de arme. În mintea înceţoşată a lui Duncan se declanşară semnale de alarmă, dar prea încet ca să reacționeze.

— A, acolo, sunt Resser şi Idaho!

O lumină orbitoare îi împunse ochii ca nişte ace strălucitoare de gheață, făcându-l să ridice mâna ca să se ferească.

— Puneți mâna pe ei!

Dezorientați şi surprinşi, Duncan şi Resser se ciocniră unul de altul, întorcându-se ca să riposteze. Un grup de luptători necunoscuți, îmbrăcați în negru, se năpusti asupra lor ca dintr-o ambuscadă, cu arme, bastoane şi ciomege. Neînarmat, Duncan apelă la abilitățile învățate pe Ginaz, apărându-se cot la cot cu prietenul lui. La început se întrebă dacă nu cumva era un soi de test suplimentar, o ultimă surpriză pe care-o pregătiseră maeştrii spadasini după ce adormiseră vigilența elevilor cu petrecerea.

Apoi văzu o lamă, o simți crestându-i o rană superficială în umăr — şi nu se mai reținu. Resser strigă, nu de durere ci de furie. Duncan se roti, lovind în toate părțile cu pumnii şi picioarele. Auzi un braț trosnind, simți una dintre unghiile sale de la picior despicând un gât musculos...

Dar gloata de adversari îl izbea pe Duncan peste cap şi umeri cu bastoane paralizante; un atacator îl lovi în ceafă cu un ciomag de modă veche. Cu un mormăit, Resser se rostogoli pe pământul moale şi patru oameni se îngrămădiră peste el.

Beat şi înnebunitor de lent, Duncan încercă să-şi împingă înapoi atacatorii ca să-şi ajute camaradul, dar ei îl loviră la tâmple cu bastoanele paralizante, cufundându-i mintea în beznă...

*

Când îi reveni cunoştința, luptându-se cu un gust acru în gură, Duncan văzu o barcă pe pernă de aer acostată în apropiere, pe țărmul întunecat. În depărtare, fără lumini de poziție, carcasa neagră a unui vas mult mai mare plutea pe valuri. Cei care-l prinseseră îl aruncaseră fără prea multă ceremonie în barcă. Silueta inertă a lui Hiih Resser se rostogoli lângă el.

— Nu încerca să scapi de legăturile alea de fibre shiga, dacă nu vrei să rămâi fără mâini, mormăi o voce groasă în urechea lui.

Simți fibra muşcându-i din piele.

Duncan strânse din dinți, încercând să mestece căluşul din gură. Pe plajă, zări băltoace de sânge, arme frânte şi abandonate în fața mareei crescânde. Atacatorii

cărau trupurile înfăşurate a unsprezece oameni, vizibil morți, către barca îngustă. Aşadar, el şi cu Resser luptaseră bine, ca nişte adevărați maeştri spadasini. Dar poate că nu erau singurii prizonieri...

Oamenii-umbre îl împinseră pe Duncan pe o punte mai joasă, aglomerată şi urât mirositoare, unde se izbi de alți captivi legați — unii dintre colegii săi de clasă. În întuneric, văzu în ochii lor teamă şi mânie; mulți erau zgâriați şi loviți, cu rănile cele mai grave bandajate cu cârpe.

Cu un geamăt slab, Resser se trezi lângă el. După sclipirea din ochii lui, Duncan îşi dădu seama că roşcovanul evaluase şi el situația. Gândind la unison, se rostogoliră împreună către fundul bărcii, spate în spate. Cu degetele amorțite, umblară cu grijă unul la legăturile celuilalt, încercând să se elibereze. Unul dintre oamenii în negru bolborosi o înjurătură şi-i despărți cu o lovitură de picior.

În partea din față a bărcii, agresorii vorbeau pe ton scăzut, cu accent puternic. *Accent grummanian.* Resser continuă să se lupte cu legăturile, aşa că unul dintre bărbați îl izbi din nou. Motorul porni torcând liniştit, iar mica ambarcațiune ridică ancora, îndreptându-se către larg.

Mai departe pe mare, vasul profilându-se amenințător îi aştepta...

81

Cât de uşor durerea devine mânie, iar răzbunarea câştigă argumente!
ÎMPĂRATUL PADIŞAH HASSIK AL III-LEA, Lamentație pentru Salusa Secundus

Într-o cameră boltită din reşedința de la Arrakeen, Hasimir Fenring studia un joc dificil de inteligență: o holoreprezentare a unor forme geometrice — vergele, conuri şi sfere — care se potriveau între ele şi se echilibrau perfect... dar numai când toate potențialele electrice erau egal distribuite.

În tinerețe, jucase jocuri similare la curtea imperială de pe Kaitain; de obicei, Fenring câştiga. În aceşti ani, învățase multe despre politică şi despre puteri aflate în conflict — de fapt, mai mult decât învățase vreodată Shaddam. Iar prințul moştenitor îşi dăduse seama de asta.

— Hasimir, eşti mai valoros pentru mine departe de curtea imperială, îi spusese Shaddam când îi ceruse să plece. Vreau să mergi pe Arrakis şi să-i supraveghezi pe Harkonnenii ăştia în care nu poți avea încredere, ca să te asiguri că veniturile mele din mirodenie sunt neatinse — măcar până când blestemații de tleilaxu îşi termină cercetările asupra amalului...

Lumina galbenă, orbitoare, a soarelui se strecura prin ferestrele cupolei, distorsionată de scuturile casei care împrăştiau căldura zilei şi protejau în acelaşi timp clădirea de posibilele atacuri ale gloatei. Fenring nu putea suporta pur şi simplu temperaturile ridicate de pe Arrakis.

De optsprezece ani, Fenring îşi edificase baza puterii sale în Arrakeen. La reşedință, trăia înconjurat de tot confortul şi toate plăcerile pe care le putea smulge din această gaură plină de nisip. Se simțea destul de mulțumit cu poziția lui.

Puse una dintre vergelele lucitoare din joc deasupra unui tetraedru, aproape lăsând-o din mână, apoi potrivi piesa exact în locul corect.

Willowbrook, şeful cu bărbie îngustă al trupelor lui de pază, alese acest moment pentru a păşi înăuntru şi a-şi drege glasul, spulberând concentrarea lui Fenring.

— Negustorul de apă Rondo Tuek a cerut o audiență la domnia-voastră, stăpâne conte!

Dezgustat, contele închise consola pâlpâitoare de joc, înainte ca piesele separate să cadă pe masă.

— Ce-ar putea *el* să vrea, hmmm?

— „Probleme personale”, aşa le-a numit. Dar a accentuat că e important!

Fenring bătu darabana cu degetele pe masă, acolo unde jocul de inteligență sclipise cu câteva clipe în urmă. Negustorul de apă nu ceruse niciodată o audiență privată. *De ce-ar veni Tuek aici tocmai acum? Trebuie să vrea ceva...*

Sau ştie ceva...

În mod obişnuit, negustorul cu înfățişare ciudată participa la banchete şi solemnități publice. Cunoscând unde se afla adevăratul sediu al puterii pe Arrakis, furniza casei lui Fenring cantități extravagante de apă, mai mult decât primeau stăpânii Harkonneni la Carthag.

— Ah, mi-a stârnit curiozitatea. Trimite-l înăuntru şi ai grijă să nu fim deranjați timp de cincisprezece minute...

Contele îşi țuguie buzele.

— Hmm, după asta, o să mă hotărăsc eu dacă să-l dai afară sau nu.

Câteva clipe mai târziu, Tuek cel cu umeri noduroşi intră în încăperea boltită. Avea un mers rostogolit şi-i balansa întruna brațele. Îşi trecu o mână prin părul ruginiu care începea să încărunțească, făcându-l să stea la locul lui, lipit de transpirație, apoi se înclină. Bărbatul arăta congestionat din cauză că urcase atât de multe trepte; Fenring surâse, încuviințând decizia lui Willowbrook de a-l pune să suie scările în loc să-i ofere liftul privat care l-ar fi adus direct la acest nivel.

Fenring rămase la masă, dar nu-i făcu vizitatorului semn să se aşeze; negustorul de apă rămase în picioare, în lui roba argintie protocolară, purtând în jurul gâtului un colier bătător la ochi făcut din zale de platină roase de praf — fără îndoială fusese erodat de o furtună de nisip, într-o încercare grosolană de artă arrakiană.

— Ai ceva pentru mine? întrebă Fenring, cu nările fremătând. Sau doreşti ceva *de la* mine, hmm-ah?

— Îți pot furniza un nume, conte Fenring, zise Tuek fără să adopte un ton mieros. Cât despre ce doresc în schimb..., continuă el ridicând din umeri, mă aştept că mă vei plăti aşa cum crezi de cuviință.

— Atâta vreme cât aşteptările noastre sunt corespunzătoare. Care este acest nume... şi de ce-ar trebui să-mi pese?

Tuek se aplecă în față ca un arbore pe cale să se prăbuşească.

— E un nume pe care nu l-ai mai auzit de ani de zile. Bănuiesc că îl vei considera interesant. Cunosc voința împăratului...

Fenring aşteptă, dar fără să se arate prea răbdător. În sfârşit, Tuek continuă:

— Omul respectiv s-a dat la fund pe Arrakis, chiar dacă face tot posibilul să submineze activitățile voastre de aici. Doreşte să se răzbune pe întreaga Casă imperială, deşi disputa lui inițială a fost cu Elrood al IX-lea!

— O, toată lumea a avut o dispută cu Elrood, zise Fenring. Era un vultur bătrân şi detestabil. Cine e acest om?

— Dominic Vernius, răspunse Tuek.

Fenring îşi îndreptă spatele, cu ochii prea mari lărgindu-se şi mai mult.

— Contele de Ix? Credeam c-a murit...

— Vânătorii voştri de recompense şi sardaukarii nu l-au prins niciodată. Se ascunde aici pe Arrakis, împreună cu alți câțiva contrabandişti. Fac mici afaceri cu ei din când în când...

Fenring pufni furios.

— Şi nu m-ai informat imediat? De câtă vreme ştiai?

— Stăpâne Fenring, răspunse Tuek, pe un ton excesiv de rezonabil, hârtiile de vendetă împotriva Casei renegate au fost semnate de Elrood, şi el e mort de mulți ani. Din câte pot spune, Dominic nu părea să facă nici un rău. Pierduse deja totul... şi alte probleme îmi solicitau mie atenția între timp!

Negustorul de apă inspiră adânc.

— Acum, totuşi, lucrurile s-au schimbat. Simt că e de datoria mea să te informez, pentru că ştiu că te bucuri de atenția împăratului.

— Şi ce anume s-a schimbat, hmmm?

În cotloanele minții lui Fenring, rotițele se învârteau. Casa Vernius dispăruse cu multă vreme în urmă. Doamna Shando fusese ucisă de vânătorii sardaukari. Exilați pe Caladan, copiii familiei Vernius nu erau socotiți o amenințare.

Dar un conte Dominic Vernius mânios şi răzbunător putea provoca mari pagube, în special atât de aproape de prețioasele lui nisipuri cu mirodenie. Fenring trebuia să cântărească asta...

— Contele Vernius a cerut un transportor greu. Părea... extrem de tulburat, şi s-ar putea să plănuiască o lovitură de vreun fel oarecare. În opinia mea, asta s-ar putea să însemne un complot pentru asasinarea împăratului. Atunci am ştiut că trebuie să vin la tine!

Fenring ridică sprâncenele, încrețindu-şi fruntea.

— Pentru că te-ai gândit că-îți voi plăti o recompensă mai mare decât suma la care se ridică mitele lui Dominic?

Tuek întinse mâinile şi răspunse cu un zâmbet dezaprobator, dar nu neagă acuzația. Fenring îl respectă pentru asta. Măcar acum motivele fiecăruia erau clare.

Îşi plimbă un deget peste buze, cumpănind încă.

— Foarte bine, Tuek. Spune-mi unde să găsesc ascunzătoarea contelui renegat. Detalii explicite, te rog. Şi înainte să pleci, treci pe la trezorierul meu. Fă o listă cu tot ceea ce vrei să ceri, orice dorință sau răsplată îți poți imagina — iar după aceea voi alege. Îți acord orice cred eu că merită informația ta.

Tuek nu se eschivă, ci doar se înclină.

— Mulțumesc, conte Fenring. Încântat să fiu de folos!

După ce furniză amănuntele pe care le ştia despre baza antarctică a contrabandiştilor, Tuek se retrase cu spatele spre uşă chiar când Willowbrook se întoarse, exact la sfârşitul celor cincisprezece minute.

— Willowbrook, du-l pe prietenul meu la camera tezaurului. Ştie ce să facă, hmmm? În restul după-amiezii, lasă-mă în pace. Am multe la care să mă gândesc şi care îmi vor ocupa tot timpul.

După ce bărbații plecară şi uşa camerei se închise, Fenring începu să măsoare camera cu pasul, murmurând pentru sine, când zâmbind, când încruntându-se. În cele din urmă, se întoarse la jocul de inteligență. Avea să-i fie de folos puțină relaxare, ca să-şi poată concentra din nou gândurile.

Lui Fenring îi plăceau comploturile în interiorul altor comploturi, rotițele învârtindu-se ascunse în alte rotițe. Dominic Vernius era un adversar inteligent şi plin de resurse. Evitase de ani de zile să fie detectat de imperiali, iar Fenring se gândi că ar fi extrem de satisfăcător să-l lase pe contele renegat să joace un rol în propria sa distrugere.

Contele Fenring urma să-şi țină ochii deschişi, întinzându-şi pânza de păianjen, dar plănuia să-l lase pe Vernius să facă prima mişcare. Va aştepta până când renegatul va avea totul pregătit pentru propriile sale planuri, şi abia *apoi* Fenring va ataca...

Va fi încântat să-i dea nobilului proscris destulă frânghie cât să se spânzure singur!

82

Raiul în dreapta, iadul în stânga şi îngerul morții în urma mea.

Ghicitoare fremenă

Ținându-se de cuvânt, negustorul de apă obținu un cargou fără însemne pentru Dominic Vernius. Distratul Lingar Bewt îl pilotă de la Carthag până la uzina de exploatare a gheții şi, cu un surâs timid, îi predă cartela de control a navei. Dominic, însoțit de locotenentul său, Johdam, pilotă aparatul ponosit către câmpul secret de aterizare din prăpastie. Fostul conte de Ix rămase tăcut în cea mai mare parte a drumului.

Cargoul greu era vechi şi scotea sunete ciudate, ca nişte gemete, în timp ce zbura la mică înălțime prin atmosferă. Cu o înjurătură, Johdam plesni panourile de control.

— Limax blestemat! Probabil că n-o să funcționeze mai mult de-un an, Dom. E o rablă!

Dominic îl privi distant.

— O să fie destul de bun, Johdam...

Cu ani în urmă, se nimerise să fie prezent când fața lui Johdam fusese arsă de o flacără de recul. Apoi veteranul îi salvase viața lui Dominic în timpul primului raid eşuat de pe Ix, trăgându-l din calea tirului sardaukarilor. Loialitatea lui Johdam nu se clintise niciodată, dar acum venise vremea ca Dominic să-l elibereze, să-i dea înapoi viața.

Când pielea lui Johdam se înroşi de mânie, țesutul ars al cicatricei rămase palid ca de ceară.

— Ai auzit cât de mulți solari ne-a cerut Tuek pentru epava asta? Dacă aveam echipament ca ăsta pe Ecaz, rebelii ne-ar fi putut bate cu pietre!

Încălcaseră împreună legea imperială timp de ani de zile — dar acum Dominic trebuia să facă restul singur. Se simțea ciudat de mulțumit de hotărârea lui şi continuă cu o voce egală şi calmă:

— Rondo Tuek ştie că n-o să-i mai plătim mitele obişnuite. Vrea să scoată cât profit mai poate...

— Dar te înşeală, Dom!

— Ascultă-mă...

Se aplecă spre locotenentul care stătea pe scaun, lângă el. Cargoul greu vibră pregătindu-se de aterizare.

— Nu contează! Nimic nu mai contează... Trebuie doar să am destul... ca să fac ceea ce trebuie să fac!

Când nava se opri pe fundul crevasei, sudoarea sclipea pe chipul însemnat al lui Johdam. Locotenentul coborî rampa cu gesturi scurte şi bruşte. Dominic putea să vadă clar nesiguranța şi neputința de pe fața bărbatului. Ştia că Johdam nu era furios doar pentru ceea ce făcuse negustorul de apă, ci şi pentru ceea ce plănuia să facă Dominic Vernius...

Dominic râvnea să elibereze Ix şi poporul său, să facă ceva pozitiv pentru a compensa toate nedreptățile comise de invadatorii tleilaxu şi de aliații lor sardaukari. Însă nu putea realiza asta. Nu acum!

Avea în puterea lui doar capacitatea de a distruge...

Fostul ambasador ixian, Cammar Pilru, făcuse cereri repetate către Landsraad, dar până acum bărbatul devenise doar o glumă sâcâitoare. Chiar şi eforturile lui Rhombur — probabil cu sprijinul secret al Atreizilor — nu duseseră nicăieri. Problema trebuia să fie rezolvată prin distrugerea răului de la rădăcină...

Dominic Vernius, fostul conte de Ix, va trimite un mesaj pe care întregul imperiu nu-l va uita niciodată.

*

După ce luă hotărârea, Dominic îşi duse oamenii în adâncul fortăreței şi deschise depozitul. Cu ochii ațintiți la armele atomice adunate acolo, contrabandiştii încremeniră;

cu toții se temuseră de această zi. Serviseră alături de contele renegat destulă vreme şi nu mai aveau nevoie de explicații detaliate. Bărbații rămaseră pe coridorul înghețat, rezemați de pereții căptuşiți cu polimeri.

— Mă voi duce întâi pe Caladan, apoi pe Kaitain, de unul singur, anunță Dominic. Am scris un mesaj pentru copiii mei şi vreau să-i mai văd o dată. A trecut prea mult timp şi trebuie să fac asta!

Se uită pe rând la fiecare dintre contrabandişti.

— Voi sunteți liberi să faceți ce vreți... Vă sugerez să vă lichidați stocurile şi să abandonați baza asta. Mergeți la Gurney Halleck pe Salusa, sau întoarceți-vă pur şi simplu la familiile voastre. Schimbați-vă numele, ştergeți orice urmă a ceea ce am făcut aici. Dacă reuşesc, nu va mai exista nici un motiv pentru ca ceata noastră să existe!

— Şi tot Landsraadul va porni la vânătoare după noi, bombăni Johdam.

Asuyo încercă să-l facă pe Dominic să se răzgândească, folosind un ton cazon, de ofițer aducând argumente comandantului său — dar acesta nu-l ascultă. Contele Vernius nu mai avea nimic de pierdut, doar o teribilă răzbunare de câştigat. Poate că dacă ştergea de pe fața pământului ultimul Corrino, umbra lui şi cea a lui Shando se vor putea odihni în pace...

— Încărcați armele la bordul cargoului, zise el. O să-l pilotez chiar eu. Un transspațial al Ghildei soseşte în două zile...

Îi privi pe toți cu chipul inexpresiv, lipsit de emoții.

Unii dintre oamenii săi arătau copleşiți. Din ochi le izvorau lacrimi, dar ştiau prea bine că nu trebuie să-l contrazică pe omul care-i comandase în nenumărate bătălii, omul care condusese cândva toate industriile de pe Ix.

Fără zeflemele şi discuții amicale, contrabandiştii luară ancore suspensoare şi începură să scoată armele atomice, câte o încărcătură o dată. Nu se pripiră, îngroziți de finalitatea sarcinii lor.

Fără să mănânce sau să bea, Dominic urmări toată ziua mersul lucrurilor. Focoasele închise în metal erau transportate pe platforme şi dirijate prin tuneluri către terenul de aterizare din prăpastie.

Visa cu ochii deschişi că se întâlneşte cu Rhombur şi că vorbeşte cu el despre guvernare; voia să asculte aspirațiile lui Kailea. Va fi atât de bine să-i vadă din nou pe amândoi! Încercă să-şi imagineze cum arătau acum copiii lui, chipurile lor, cât de înalți erau... Aveau familii, avea el oare nepoți? Chiar trecuseră mai mult de douăzeci de ani de când îşi văzuse ultima oară fiul şi fiica, de la căderea planetei Ix?

Vor exista unele riscuri, dar Dominic trebuia să şi le asume. Copiii ar fi vrut ca el s-o facă! Îşi va lua toate precauțiunile... Ştia cât de greu îi va fi din punct de vedere emoțional, şi îşi promise sieşi că va fi puternic. Dacă Rhombur ar afla ce pune la cale — oare ar trebui să-i spună totuşi fiului său? — prințul va dori să i se alăture şi să lupte în numele ixienilor. Care va fi reacția lui Kailea? Va încerca să-şi convingă fratele să nu meargă? Probabil...

Dominic decise că ar fi mai bine să le nu dezvăluie copiilor planurile sale, pentru că asta n-ar crea decât probleme. Era mai bine să-şi viziteze fiul şi fiica fără să le spună nimic în plus.

S-ar fi putut să mai existe încă un copil, pe care Dominic îşi dorea să-l poată găsi. Iubita lui, Shando, dăduse naştere unui fiu în afara căsătoriei, înainte de a se mărita cu Dominic. Băiatul, născut în secret pe când era concubină la palatul imperial, fusese al lui Elrood Corrino, dar fusese luat de lângă ea la scurtă vreme după naştere. În situația ei, Shando nu putuse să-şi păstreze copilul şi, în ciuda cererilor sale insistente de a i se spune ceva, nu aflase niciodată ce se întâmplase cu el. Pur şi simplu, dispăruse...

*

Incapabili să suporte priveliştea pregătirilor, Asuyo şi Johdam munceau ca să transfere proviziile şi rezervele din tezaur în mâinile oamenilor lui Dominic. Bătrânul Asuyo îşi făcuse un punct de onoare din a-şi scoate medaliile şi însemnele de rang, aruncându-le pe jos. Toți vor trebui să plece din bază în acelaşi timp şi să se împrăştie prin colțurile cele mai îndepărtate ale imperiului...

Mormăind ca pentru sine, Johdam inventarie stocul de mirodenie pe care-l adunaseră şi, împreună cu ceilalți doi, conduse o expediție către uzina negustorului de apă. Acolo, intenționau să schimbe marfa rămasă în credit lichid, pe care să-l folosească pentru a-şi cumpăra călătorii, identități noi şi locuințe.

În ultimele sale ore, Dominic îşi luă din cameră tot ce avea, împărțind comorile fără prea mare semnificație şi păstrând doar cele câteva lucruri pe care voia să le ducă pe Caladan. Holo-portretele lui Shando şi suvenirurile de la copii însemnau mai mult pentru el decât orice bogăție. Avea să le dea înapoi lui Rhombur şi Kailea, ca să aibă o amintire de la părinții lor.

Adulmecând fragilitatea rece din interiorul a ceea ce fusese atâția ani casa lui, Dominic observă unele amănunte pe care nu le văzuse niciodată de la construirea fortăreței. Cercetă crăpăturile din perete, umflăturile neregulate de pe podea şi tavan... dar simți înăuntru doar eşec şi un gol imens. Nu cunoştea decât o singură cale de a umple acest vid — cu sânge! Îi va face pe cei din familia Corrino să plătească!

Apoi, copiii lui şi oamenii de pe Ix vor fi mândri de el.

Când totul, cu excepția a trei focoase plutitoare şi două arde-piatră, fusese mutat la bordul cargoului, Dominic ieşi la lumina palidă a soarelui, un snop de raze decupat în fisura adâncă. Plănuise fiecare pas al atacului său asupra capitalei imperiale. Va fi o surpriză totală — Shaddam nu va avea timp nici măcar să se ascundă sub Tronul Leului de Aur. Dominic nu va ține discursuri grandioase, nu-şi va sărbători triumful. Nimeni nu va şti de sosirea lui... Până la sfârşit.

Elrood al IX-lea era deja mort, iar noul Împărat Padişah avea doar o soție Bene Gesserit şi patru fetițe. Nu va fi prea greu să extermine întreaga seminție Corrino. Dominic Vernius îşi va sacrifica viața pentru a distruge Casa imperială care domnea de milenii, încă de la bătălia de la Corrin — şi va socoti prețul mic!

Trase adânc aer în pieptul lat. Întoarse capul, uitându-se în sus, de-a lungul pereților verticali ai prăpastiei, şi văzu aterizând naveta lui Johdam, care se întorcea din misiunea lui de la uzina de apă a lui Tuek. Nu-şi dădu seama câtă vreme rămăsese ca o statuie, în timp ce oamenii lui se agitau în jurul lui, făcând inventarul stocului de arme atomice.

Un glas îl smulse din starea de transă în care se afla. Johdam se repezi către el, roşu la față, cu gluga parkăi dată pe spate.

— Am fost trădați, Dom! M-am dus la uzina negustorului de apă — şi e părăsită! Toți străinii au plecat. Fabrica e închisă. Şi-au făcut bagajele şi-au plecat în grabă.

Gâfâind, Asuyo adăugă:

— Nu vor să fie prin preajmă, domnule, pentru că *o să se întâmple ceva*!!!

Întreaga lui comportare se schimbase; chiar şi fără medalii, Asuyo arăta din nou ca un ofițer al armatei, gata de lupte sângeroase.

Unii dintre contrabandişti scoaseră strigăte de furie. Chipul lui Dominic deveni împietrit şi plin de îndârjire. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. După toți anii de cooperare şi ajutor, în Rondo Tuek tot nu se putea avea încredere!

— Adunați ce se mai poate. Mergeți la Arsunt, la Carthag sau la Arrakeen, dar plecați înainte de sfârşitul zilei. Schimbați-vă identitatea!

Dominic arătă spre vechiul cargou.

— Vreau să iau ultimele focoase şi să decolez. Tot mai intenționez să-mi continuu misiunea. Mă aşteaptă copiii...

*

Cu mai puțin de o oră după aceea, în timpul ultimelor pregătiri pentru evacuare şi plecare, sosiră navele militare — o întreagă escadrilă de sardaukari în toptere de atac, zburând la mică înălțime. Aruncară bombe de şoc, care sparseră pereții înghețați. Raze late de laser transformară stâncile în aburi şi praf, eliberând gheața din rocă şi rostogolind bolovani în craterele topite.

Aparatele sardaukarilor îşi înclinară aripile pentru a plonja în prăpastie ca nişte peşti de pradă. Lansară şi mai multe bombe, distrugând patru nave de transport aşezate pe pietrişul moale.

Hotărât, Asuyo alergă către cel mai apropiat topter şi sări înăuntru. Porni motoarele cu reacție, ca şi cum ar fi fost deja sigur că va primi încă o medalie pentru vitejie. Când țâşni în sus, turelele cu arme ale topterului se luminară. Asuyo se aplecă deasupra sistemului de comunicații ca să blesteme trădarea lui Tuek şi pe sardaukari. Înainte să poată trage un singur foc, două nave imperiale îl aruncară în aer, într-un bulgăre de foc şi de fum unsuros.

Transportoarele de trupe aterizară pe teren plat şi oamenii înarmați se revărsară din ele ca nişte insecte cuprinse de nebunie, purtând arme de mână şi cuțite.

Cu multă acuratețe, forțele sardaukarilor transformară motoarele cargoului greu al lui Dominic în zgură. Armele atomice ale familiei — despre care sardaukarii bănuiau că se află la bord — erau acum blocate. Contele exilat nu mai putea decola, nu mai putea ajunge pe Kaitain. Şi, văzând roiul trupelor imperiale, Dominic ştiu că el şi ceata lui de contrabandişti nu vor scăpa nciodată.

Răcnind iarăşi ca un adevărat comandant militar, Johdam conduse ultimul lui atac. Oamenii o luară la fugă, cu o totală nepăsare față de moarte, trăgând cu armele lor mult inferioare în soldații sardaukari care se apropiau. Folosind cuțite sau mâinile goale, luptătorii împăratului ucideau toți contrabandiştii pe care-i întâlneau în cale. Pentru ei, o asemenea activitate era doar puțin mai mult decât un antrenament, şi păreau s-o facă din pură distracție.

Johdam se retrase împreună cu cei câțiva supraviețuitori înapoi în tuneluri, unde se puteau baricada şi apăra. Într-o strălucire înfricoşătoare de deja-vu din rebeliunea de pe Ecaz, Dominic urmări cum explozia laserului unui sardaukar îi reteză capul lui Johdam, exact aşa cum se întâmplase şi cu fratele lui...

Dominic mai avea doar o şansă. Nu va fi victoria pe care o prevăzuse, iar Rhombur şi Kailea nu vor afla niciodată despre ea... dar având în vedere alternativa eşecului total, alese o altă măsură disperată. El şi oamenii lui aveau oricum să moară...

Pentru onoare, voia să stea alături de trupele sale, să lupte până la moarte lângă fiecare dintre ei — în ceea ce ar fi fost până la urmă un gest inutil. Ştiau şi ei, o ştia şi el... Sardaukarii erau reprezentanții împăratului — dându-i ocazia lui Dominic Vernius să dea o lovitură mortală, simbolică. Pentru Ix, pentru copii, pentru el însuşi...

Pe măsură ce focul concentrat începu să dărâme pereții crevasei, în grămezi de nămol şi pietre, Dominic intră mai adânc în bază. Unii dintre oamenii lui îl urmară, încrezători că îi va conduce la adăpost. Tăcut şi posomorât, nu încercă să-i liniştească.

Sardaukarii intrară în bază, avansând pe culoare în formație de atac, secerând pe oricine întâlneau în cale. N-aveau nevoie de prizonieri pentru interogatoriu...

Dominic se retrase în coridoarele interioare, către depozite. Era un coridor fără ieşire. Oamenii înspăimântați din spatele lui înțelegeau acum ce voia să facă.

— O să-i ținem pe loc cât mai mult posibil, Dom, promise unul dintre ei.

El şi cu un partener luară poziție de ambele părți ale culoarului, cu armele nu prea grozave scoase şi pregătite.

— Vă vom da suficient timp...

Dominic se opri doar o clipă.

— Mulțumesc. N-o să vă dezamăgesc!

— Nu ne-ați dezamăgit niciodată, domnule. Cunoşteam cu toții riscurile când v-am urmat!

Dominic ajunse la uşa deschisă a magaziei blindate exact în clipa chiar când o explozie puternică răsună în urma lui. Pereții se prăbuşiră, trecând prin stratul de polimer şi blocându-i — pe el şi pe însoțitorii săi — acolo jos. Dar oricum nu avusese intenția să plece...

Sardaukarii aveau să-şi taie drum prin barieră în câteva minute. Simțiseră mirosul sângelui lui Dominic Vernius şi nu aveau să se oprească până când nu vor pune mâna pe el.

Îşi îngădui un surâs melancolic. Oamenilor lui Shaddam li se pregătea o surpriză...

Dominic folosi zăvorul cu amprentă pentru a încuia uşile depozitului, chiar în momentul în care văzu baricada prăbuşită începând să lucească din cauza căldurii interioare. Pereții masivi înăbuşeau sunetele din spatele lui.

Apărat de uşa grea, Dominic se întoarse să se uite la ce mai rămăsese din rezervele lui atomice. Alese unul dintre dispozitivele arde-piatră, o armă mai mică, a cărei rază de acțiune putea fi reglată să distrugă o planetă întreagă sau doar să facă prăpăd într-o zonă anume.

Sardaukarii începură să izbească în uşa groasă, în timp ce el scoase arma arde-piatră din cutia ei şi cercetă comenzile. Nu se gândise niciodată că va avea nevoie să înțeleagă aceste arme. Erau menite să fie instrumente ale judecății de apoi, care nu trebuiau folosite — a căror simplă existență ar fi trebuit să fie o piedică suficientă împotriva agresiunilor deschise. Conform Marii Convenții, orice folosire a armelor atomice ar mobiliza forțele militare combinate ale Landsraadului ca să distrugă familia criminală.

Oamenii de afară, de pe coridor, erau deja morți. Dominic nu mai avea nimic de pierdut.

Scăzu consumul de combustibil al dispozitivului arde-piatră şi potrivi mecanismul de activare pentru a vaporiza numai vecinătatea bazei. Nu era nevoie să nimicească toți nevinovații de pe Arrakis...

Acesta era genul de lucruri pe care doar un Corrino l-ar face!

Se simțea ca un căpitan de vas din alte vremuri, scufundându-se împreună cu corabia lui. Dominic nutrea un singur regret: că nu avusese ocazia până la urmă să-şi ia rămas-bun de la Rhombur şi de la Kailea, să le spună cât de mult îi iubea. Vor trebui să meargă mai departe fără el...

Printr-o perdea de lacrimi, crezu că vede iarăşi o imagine licăritoare a lui Shando — stafia ei... sau doar dorințele lui nostalgice. Femeia îşi mişcă buzele, dar el nu înțelese dacă-l dojenea pentru nesocotință sau doar îi ura bun-venit alături de ea.

Sardaukarii îşi tăiară drum de-a dreptul prin peretele înghețat, ocolind uşa masivă. Când intrară în depozit, satisfăcuți şi triumfători, Dominic nu trase în ei. Se uită doar în jos, la timpul scurt rămas pe declanşatorul armei arde-piatră.

Sardaukarii văzură şi ei...

Apoi totul deveni alb incandescent.

83

Dacă Dumnezeu vrea să pieri, îți va îndruma paşii către locul sfârşitului tău.

Incantație a Shariatului

Dintre toate tentativele clandestine pe care le făcuse C'tair Pilru timp de douăzeci de ani ca luptător de gherilă pe Ix, nu îndrăznise niciodată să se deghizeze într-un Maestru tleilaxu. Până acum...

Disperat şi singur, nu reuşea să se mai gândească la nimic altceva. Miral Alechem dispăruse... Ceilalți rebeli erau morți, iar el pierduse toate legăturile cu sprijinitorii săi din afară, cu contrabandiştii, cu funcționarii de la transporturi dispuşi să accepte mită. Continuau să dispară tinere femei, iar tleilaxu acționau fără nici cea mai mică teamă de pedeapsă.

Îi ura pe toți!

Cu un calcul rece, C'tair aşteptă într-un coridor pustiu, sus, la nivelurile de birouri, şi-l ucise pe cel mai înalt Maestru în robă pe care-l putu găsi. Prefera să nu recurgă la crimă pentru a-şi atinge scopurile, dar nici nu se dădea înapoi. Unele acțiuni erau necesare...

În comparație cu sângele de pe mâinile mârşavilor tleilaxu, inima şi conştiința lui rămăseseră curate.

Fură hainele şi cartelele de identitate ale piticului şi se pregăti să descopere secretul pavilionului de cercetări al Bene Tleilax. De ce era Ix atât de important încât împăratul să-şi trimită aici sardaukarii să-i susțină pe invadatori? Unde fuseseră duse toate femeile captive? Trebuia să fie mai mult decât simpla politică, mai mult decât revanşa meschină a tatălui lui Shaddam împotriva contelui Vernius...

Răspunsul trebuie să se afle în laboratorul de înaltă securitate.

Miral bănuise de mult existența unui proiect biologic ilegal, unul care funcționa cu ajutor secret imperial — poate chiar ceva care încălca restricțiile Jihadului Butlerian. Ce alt motiv ar avea Corrinii să fie dispuşi să rişte atât de mult, pentru atât de mult timp? Ce alt motiv ar fi avut să investească masiv aici, în timp ce profiturile generale ixiene se micşorau?

Hotărât să descopere răspunsul, C'tair îmbrăcă roba Maestrului tleilaxu ucis, aranjând cutele şi strângând eşarfa maro în aşa fel încât să ascundă pata întunecată de sânge uscat. Apoi scăpă de cadavru, aruncându-l în puțurile redeschise către miezul topit al planetei. Acolo unde trebuia să ajungă gunoiul!

Într-o magazie secretă, se dădu cu chimicale pe față şi pe mâini pentru a decolora ce mai rămăsese din culoarea pielii lui, deja palidă, şi se unse cu substanțe care zbârceau chipul, pentru a căpăta înfățişarea cenuşie şi ofilită de stăpân tleilaxu. Purta papuci cu talpă subțire pentru a fi cât mai scund şi se aplecă puțin. Nu era un bărbat masiv, şi era ajutat de faptul că tleilaxu nu erau cei mai buni observatori. C'tair trebuia să fie mult mai precaut cu sardaukarii.

Verifică înregistrările, memorând parolele şi comenzile de resetare pe care le adunase de ani de zile. Cartelele de identitate şi dispozitivele de bruiaj ar fi trebuit să fie de ajuns ca să-l treacă de orice control. *Chiar şi acolo!*

Luându-şi o atitudine de aroganță pentru a completa mascarada, ieşi din încăperea ascunsă, către grota uriaşă. Păşi în fața unei mulțimi şi urcă într-un transportor ancorat. După ce trecu cartela prin fanta scanerului, formă destinația: pavilionul secret de cercetare.

Balonul privat se închise în jurul lui şi se detaşă de restul sistemului de transport. Vehiculul pluti la înălțime pe deasupra traseelor încrucişate ale capsulelor de supraveghere. Nici unul dintre transochi nu se întoarse spre el. Balonul de transport îi recunoscuse dreptul de a călători spre complexul laboratorului. Nu se declanşă nici o alarmă. Nimeni nu-i dădu nici o atenție...

Dedesubt, muncitorii umblau de colo până colo cu treburile lor, păziți de un număr tot mai mare de sardaukari. Aceştia nu-şi bătură capul să ridice ochii spre aparatele care alunecau dintr-o parte în alta pe cerul grotei închise.

Pas cu pas, C'tair trecu prin porți păzite şi câmpuri de securitate şi, în cele din urmă, intră în aglomerarea industrială zumzăind ca un stup. Ferestrele erau acoperite, culoarele luceau într-o lumină cu nuanță portocalie. Aerul înăbuşitor era cald şi umed, cu un iz putred de carne în descompunere şi de reziduuri umane grețoase...

Crispat în deghizarea lui, C'tair îşi văzu de drum, încercând să ascundă faptul că era pierdut şi nesigur asupra destinaţiei lui. Nu ştia unde-ar putea găsi ceea ce căuta, dar nu îndrăznea să ezite sau să pară încurcat. Nu voia ca cineva să-l bage în seamă.

Tleilaxu în robe mergeau din cameră în cameră, absorbiţi de munca lor. Îşi trăgeau glugi peste capete şi urechi, aşa că şi C'tair făcu la fel, bucuros de camuflajul suplimentar. Luă un teanc de rapoarte pe cristal ridulian, scrise într-un cod ciudat, pe care nu-l cunoştea, şi pretinse că le studiază.

Lăsă coridoarele în urmă la întâmplare, schimbând direcţia ori de câte ori auzea pe cineva apropiindu-se. Câţiva bărbaţi mărunţei trecură pe lângă el, vorbind între ei pe un ton aprins, în limba lor particulară tleilaxu, gesticulând din mîinile cu degete lungi. Nu-i dădură nici o atenţie lui C'tair...

Descoperi laboratoarele biologice — un ansamblu destinat cercetării, cu mese acoperite cu plazcrom şi scanere chirurgicale vizibile prin uşile deschise şi care păreau protejate de dispozitive speciale de investigaţie, prin care nu dorea să încerce să treacă. Cu toate acestea, nimic nu-i oferi răspunsurile de care avea nevoie. Respirând cu greutate şi transpirând de încordare, urmă culoarele principale care duceau către inima pavilionului de cercetare.

În sfârşit, C'tair găsi un nivel superior, o galerie de observare cu ferestre deschise. Coridorul din spatele lui era gol. Aerul mirosea a chimicale şi a dezinfectante, un mediu purificat, steril...

Şi un miros slab, dar distinct, amintind de *scorţişoară*!

Se uită prin fereastra lată din galeria centrală către complexul de laboratoare. În încăperea largă, destul de mare pentru a putea fi hangar pentru nave spaţiale, se aflau mese şi containere de mărimea unui sicriu — şir după şir de „specimene". Privi cuprins de oroare la ţevi şi la sonde, la toate trupurile... Toate erau trupuri de *femei*!

Chiar ştiind cât de abjecţi erau tleilaxu, niciodată până acum nu-şi imaginase o asemenea realitate de coşmar. Şocul făcu să i se usuce lacrimile, care se transformară parcă în acid înţepător. Gura i se deschidea şi se închidea, dar nu reuşea să articuleze nici un cuvânt. Îi venea să vomite.

În complexul gigantic de dedesubt văzu în sfârşit ce anume le făceau criminalii tleilaxu femeilor de pe Ix. *Iar una dintre ele, abia mai putând fi recunoscută, era Miral Alechem!!!*

Clătinându-se de repulsie, se smulse de lângă fereastră. Trebuia să evadeze! Simpla greutate a ceea ce văzuse ameninţa să-l strivească. Era imposibil, imposibil, imposibil! Stomacul îi era strâns ca într-un cleşte, ameninţând să-l facă să se ghemuiască de durere — şi totuşi nu îndrăznea să arate nici o slăbiciune.

Pe neaşteptate, un paznic şi doi cercetători tleilaxu apărură de după colţ şi veniră spre el. Unul dintre cercetători spuse ceva într-o limbă guturală, de nerecunoscut. C'tair nu răspunse. Se îndepărtă clătinându-se...

Alarmat, paznicul strigă după el. C'tair se împletici de-a lungul unui coridor lateral. Auzi un ţipăt, şi instinctul de supravieţuire îi înlătură greaţa paralizantă. După ce pătrunsese atât de departe, trebuia să scape de aici. Nici un alt om din afară nu bănuia ceea ce văzuse el acum, cu ochii lui.

Adevărul era mult mai rău decât orice şi-ar fi putut imagina...

Tulburat şi disperat, C'tair îşi croi drum înapoi spre nivelele inferioare, îndreptându-se către reţelele exterioare de securitate. În spatele lui, paznicii alergau către galeria de observaţie pe care tocmai o lăsase în urmă, dar tleilaxu nu declanşaseră încă alarma generală. Poate că nu voiau să întrerupă rutina zilnică... sau poate că pur şi simplu nu le vedea să creadă că unul dintre neghiobii sclavi ixieni reuşise să se infiltreze prin sistemul lor cel mai strict de securitate!

Aripa complexului de cercetări pe care-o distrusese cu capsule explozive, în urmă cu trei ani, fusese reconstruită în întregime, dar şinele vagonetelor autoghidate pentru

aprovizionare fuseseră mutate la altă poartă. Alergă într-acolo, sperând să treacă de paza mai slabă.

Chemând un balon de transport, sări înăuntru, folosind cartela de identitate furată şi îmbrâncindu-l pe unul dintre paznicii care încercau să-l ia la întrebări. Apoi C'tair se îndepărtă în zbor de instalația de securitate, către cel mai apropiat complex de lucru, unde-şi putea lepăda deghizarea şi se putea pierde iarăşi printre ceilalți muncitori.

Nu peste multă vreme, auzi o alarmă stridentă înălțându-se în urma lui, dar în acest moment scăpase din clădire şi din mâinile poliției secrete tleilaxu. Era singurul care avea un indiciu despre ceea ce făceau invadatorii în realitate, despre motivul pentru care veniseră pe Ix...

Cu toate acestea, informația nu-l liniştea. Acum simțea o disperare mai adâncă decât tot ceea ce trăise de când îşi începuse lupta.

84

Trădarea şi gândirea rapidă vor înfrânge fără doar şi poate regulile stricte. De ce trebuie să ne temem să prindem ocaziile care se ivesc?

VICONTELE HUNDRO MORITANI, Răspuns la somația Curții Landsraadului.

Pe puntea care se legăna, a vasului fără însemne, un uriaş cu ochi demenți se uita în jos la prizonierii săi.

— Ia uită-te la viitorii maeştri spadasini!

Râse destul de tare încât ei să-i poată mirosi respirația puturoasă.

— Molâi şi laşi, răsfățați cu reguli... La ce sunteți buni împotriva câtorva bastoane paralizante şi a unui detaşament de soldați pe jumătate instruiți?

Duncan stătea pe punte lângă Hiih Resser şi alți patru elevi de pe Ginaz, îngrijindu-şi tăieturile şi vânătăile, ca să nu mai vorbim de mahmureala care le făcea capul să plesnească. Fuseseră eliberați de legăturile de fibre shiga, dar un grup de soldați Moritani, în uniforme galbene, aşteptau lângă ei purtând tot felul de arme. Deasupra capetelor, cerul cenuşiu, înnorat, aducea întuneric cu o oră mai devreme decât ar fi trebuit.

Puntea vasului întunecat era lată şi curată, ca o podea de antrenament, dar alunecoasă din cauza umezelii de la burniță şi de la spuma valurilor care treceau peste balustradă. Recruții maeştrilor spadasini îşi păstrau echilibrul de parcă ar fi fost un alt exercițiu, în timp ce grummanienii care-i capturaseră se țineau de parâmele de sprijin şi de balustrade; unii dintre ei păreau să aibă un pic de rău de mare. Pe de altă parte, Duncan trăise doisprezece ani pe Caladan şi se simțea perfect confortabil într-o ambarcațiune. Echipamentul de prisos fusese aruncat în marea agitată. Nu văzu nimic prin preajmă care să poată sluji drept armă prizonierilor.

Vasul rău-prevestitor se îndepărta pe canalele arhipelagului. Duncan se întrebă cum de până şi grummanienii îndrăzniseră să facă aşa ceva... Dar Casa Moritani îşi bătuse deja joc de regulile kanly-ului şi lansase atacuri nejustificat de violente pe Ecaz. După ce şcoala Ginaz îi eliminase în mod ruşinos pe elevii de pe Grumman, nu încape îndoială că furia lor fusese zgândărită. Fiind singurul care rămăsese pe loc, Hiih Resser avea să înfrunte un tratament mai rău decât oricare dintre colegii săi. Privind chipul învinețit şi umflat al roşcovanului, Duncan văzu că Resser înțelegea şi el acest lucru.

În picioare în fața lor, uriaşul avea o barbă neagră împletită în codițe, de la o ureche la alta, şi păr negru căzându-i pe umerii lați. De urechi îi atârnau pietre-de-foc în formă de picătură. În barbă îşi împletite nişte firicele verzi ca nişte rămurele; capetele erau mici tăciuni aprinşi, cu ardere lentă, astfel că în jurul feței i se încolăcea un fum

cenuşiu, urât mirositor. La brâu avea îndesate două pistoale maula lucitoare. Se prezentase doar cu numele de Grieu.

— La ce v-a folosit toată instrucția asta snoabă? Vă îmbătați, deveniți prea mulțumiți de voi înşivă, şi gata, nu mai sunteți supraoameni. Îmi pare bine că fiul meu s-a retras devreme, fără să mai piardă timpul!

Un alt tânăr slab şi musculos, în tunică galbenă Moritani, ieşi din cabine. Când acesta îşi luă locul lângă bărbatul cu barbă neagră, Duncan — cu o strângere de inimă — îl recunoscu pe Trin Kronos.

— Ne-am întors să vă ajutăm să sărbătoriți încheierea cursurilor şi să vă arătăm că nu toată lumea are nevoie de opt ani ca să devină expert în lupte!

Cu barba fumegând, Grieu spuse:

— Aşa, să vedem cât de bine luptați. Oamenii mei au nevoie de puțin exercițiu...

Bărbații şi femeile în uniforme Moritani se mişcau cu o grație animalică. Aveau spade, pumnale, sulițe, arbalete şi chiar pistoale. Unii purtau costume de arte marțiale, alții veşmintele mai fanteziste ale muschetarilor terrani sau ale piraților fanfaroni, ca într-o parodie a insulelor pentru antrenament de pe Ginaz. Ca o altă glumă, le aruncară prizonierilor două săbii de lemn boante; Resser prinse una, iar Klaen, un student cu înclinații pentru muzică de pe Chusuk, o prinse pe cealaltă. Jucăriile erau ridicol de nepotrivite împotriva pistoalelor maula, a celor cu ace sau împotriva săgeților.

La un semnal al hirsutului Grieu, Trin Kronos păşi în fața elevilor bătuți de pe Ginaz şi-şi plimbă privirea disprețuitoare asupra lor. Se opri în fața lui Resser, apoi în fața lui Duncan şi se îndreptă în final spre următorul elev — Iss Opru, un băştinaş cu pielea întunecată, de pe Al Dhanab.

— Ăsta mai întâi! Pentru încălzire!

Grieu mormăi în semn de aprobare. Kronos îl îmbrânci pe Opru afară din rând, către centrul punții. Ceilalți luptători stăteau încordați, aşteptând.

— Dați-mi o spadă, zise Kronos, fără să se uite peste umăr.

Ochii lui rămaseră fixați în cei ai lui Opru. Duncan văzu că elevul se ghemuise automat într-o postură perfectă de luptă, gata să reacționeze. În mod clar, grummanienii simțeau că au toate avantajele.

O dată ce luă în mână lama lungă, Trin Kronos îl provocă pe captivul cu pielea de culoare închisă, fluturându-i prin față vârful ascuțit, şfichiuindu-i cu gesturi experte creştetul capului şi tăindu-i astfel şuvițe de păr.

— Ce-ai să faci în privința asta, târâie-sabie? Eu am o armă, iar tu n-ai!

Opru nu se clinti.

— Eu *sunt* o armă...

În timp ce Kronos continua să înainteze şi să-l ia peste picior, Opru se lăsă brusc pe sub sabie şi izbi încheietura mâinii adversarului său cu muchia palmei; tânărul sarcastic țipă şi scăpă arma. Cu o mişcare fluidă, Opru apucă mânerul înainte ca spada să atingă scândurile punții, se rostogoli într-o parte şi sări în picioare.

— Bravo, exclamă uriaşul, în timp ce Kronos urla şi îşi freca încheietura. Băiete, mai ai mult de învățat!

Grieu îl împinse pe tânăr.

— Stai deoparte, să n-o pățeşti şi mai rău!

Opru strânse spada câştigată şi îndoi genunchii, gata de luptă. Duncan se încordă, cu Resser alături, aşteptând să vadă cum va continua acest joc. Ceilalți prizonieri se răsuciră, pregătiți de atac.

Opru se roti în mijlocul punții, cu lama ridicată, mişcând vârful, în poziție de atac. Stătea pe vârfuri, rotind privirile în toate părțile, atent la uriaşul cu barbă neagră.

— Nu-i drăguț?

Grieu se învârti în jurul lui ca să vadă mai bine. Fumul înțepător emanat de firele aprinse din barbă i se încolăcea în jurul feței.

— Priveşte la silueta lui perfectă, exact ca la carte... Voi, repetenților, trebuia să fi rămas la şcoală, atunci poate că aţi fi arătat bine şi voi!

Cu mâna teafără, Trin Kronos smulse unul dintre pistoalele maula de la centura tatălui său.

— De ce preferi forma şi nu substanța?

Ochi cu pistolul.

— Eu prefer să *învingă*! Şi trase...

În clipa aceea, ca într-un şoc, captivii înțeleseră că vor fi cu toții executați. Fără ezitare, înainte ca trupul lui Iss Opru să atingă puntea udă, recruții maeştrilor spadasini se lansară într-o ofensivă generală cu o dăruire bruscă, violentă. Doi dintre trufaşii grummanieni se prăbuşiră cu gâtul frânt înainte ca măcar să-şi dea seama că prizonierii începuseră să atace.

Resser se roti către dreapta şi un proiectil rătăcit lovi puntea, ricoşând în valurile umflate. Duncan se aruncă în direcția opusă, atunci când soldații Moritani traseră cu toate armele.

Gloata luptătorilor grummanieni strânse rândurile în spatele uriaşului Grieu, apoi se răspândi în evantai în jurul captivilor rămaşi. Câte unii ieşiră din mulțime ca să-i atace pe elevi şi apoi se retraseră sub o ploaie de lovituri defensive şi izbituri cu piciorul.

Uriaşul fluieră cu o admirație batjocoritoare.

— Ei, *ăsta*-i stil!

Klaen, elevul de pe Chusuk, se repezi înainte cu un strigăt care-ți îngheța sângele în vine, către cel mai apropiat dintre cei doi oameni cu arbalete. Înălță sabia de lemn ca să prindă două săgeți şi apoi o flutură în lături, scoțând ochii unui duşman care nu se dădu la o parte destul de repede; grummanianul orbit căzu pe punte, urlând. În spatele lui Klaen, un al doilea elev — Hiddi Aran de pe Balut — îl acoperi, folosindu-l pe tânărul de pe Chusuk ca scut, într-o repetiție a unui exercițiu pe care-l învățaseră cu un an înainte. De data asta, Klaen ştia că va fi sacrificat...

Ambii oameni cu arbaleta trăgeau săgețile una după alta. Şapte dintre ele înțepară umerii, pieptul, abdomenul şi gâtul lui Klaen. Dar impulsul îl duse mai departe şi, când se prăbuşi, Hiddi Aran sări peste camaradul său aflat în cădere şi se aruncă peste cel mai apropiat arcaş. Cu o viteză capabilă să frângă oase, smulse arbaleta din mâinile atacatorului său. Mai rămăsese o singură săgeată în arc, şi Aran se răsuci cu o mişcare fluidă, trăgând în al doilea arcaş, exact în scobitura gâtului.

Lăsă din mână arbaleta acum goală şi o apucă pe cea de a doua din mâinile arcaşului muribund, înainte ca acesta să lovească puntea — doar ca să se trezească cu o explozie de foc în față, când masivul şi bărbosul Grieu scoase cel de-al doilea pistol şi-i trimise un proiectil drept în frunte elevului de pe Balut.

Focurile de armă erupseră peste tot în jurul lor, iar Grieu răcni cu o voce ca o avalanşă:

— Nu vă împuşcați unii pe alții, idioților!

Comanda sosi prea târziu: unul dintre grummanieni căzu cu un proiectil înfipt în piept...

Înainte ca Hiddi Aran să înceteze să se mişte, Duncan plonjă de-a curmezişul punții alunecoase către corpul împănat cu săgeți al elevului de pe Chusuk, smulse una dintre săgețile de arbaletă din pieptul cadavrului şi fandă către cel mai apropiat dintre Moritani. Inamicul întinse spre el o sabie lungă, dar într-o fracțiune de secundă, Duncan trecuse de garda lui, ridicându-se să înfigă săgeata deja însângerată sub bărbia duşmanului şi mai departe, prin cerul gurii, direct în creier. Simțind mişcare, îl apucă pe omul cuprins de convulsii de piept şi-l învârti, astfel încât spatele lui absorbi impactul a trei focuri trase asupra lui Duncan.

Doar cu sabia lui de lemn greoaie, Hiih Resser scoase un țipăt de intimidare şi lovi cu arma. Folosindu-şi muşchii oțeliți, puternici, îl plesni pe cel mai apropiat grummanian

atât de tare încât îi auzi țeasta trosnind, chiar dacă arma de lemn se crăpă în aşchii lungi, tăioase. În timp ce grummanianul se lăsă în jos, Resser se răsuci şi îndesă capătul despicat al jucăriei în ochiul unui alt atacator, prin osul subțire până în creier.

Elevul care mai rămăsese — Won Sedir, nepotul regelui de pe Niushe — dădu o lovitură precisă cu piciorul, trimițând în aer un pistol maula fumegând. Adversarul său trăsese de mai multe ori, dar îşi ratase ținta în mişcare. Wod Sedir continuă cu călcâiul sub falca grummanianului, zdrobindu-i gâtul, apoi apucă pistolul în cădere şi se întoarse către ceilalți inamici — dar pistolul țăcăni în gol. În câteva secunde, deveni o pernuță plină de ace țâşnite din pistoalele adversarilor.

— Iată dovada, spuse Grieu Kronos, că pistolarul îl bate întotdeauna pe spadasin!

În mai puțin de treizeci de secunde, Duncan şi Resser se treziră spate în spate, la marginea vasului. Singurii rămaşi...

Asasinii Moritani îi înconjurară pe supraviețuitori, agitând un întreg arsenal de arme. Ezitară, privind spre conducătorul lor pentru instrucțiuni.

— Cât de bine ştii să înoți, Resser? întrebă Duncan, uitându-se peste umăr la valurile agitate ale apei negre.

— Mai bine decât mă pot scufunda, răspunse roşcovanul. Văzu oamenii scoțându-şi pistoalele cu proiectile, cântări posibilitatea de a fi în stare să smulgă unul de la un inamic şi de a-l trage pe acesta peste bord. Respinse însă ideea ca fiind imposibilă.

De la o distanță sigură, grummanienii ochiră. Cu o mişcare bruscă de braț, Duncan îl împinse pe Resser spre balustradă şi se aruncă după el. Amândoi se rostogoliră peste bord în marea învolburată, departe de orice pământ vizibil, chiar când pistoalele se declanşară. Ace şi proiectile maula izbiră marginea ambarcațiunii, aruncând în aer un nor de aşchii. În apă, acele argintii şuierară şi împunseră ca un roi de viespi, dar amândoi tinerii plonjaseră deja în adânc, departe de ochii inamicilor.

Atacatorii înarmați se repeziră spre marginea spartă a vasului şi căutară cu privirea în marea agitată, însă nu găsiră nimic. Curenții submarini trebuie să fi fost teribili...

— Ăştia doi sunt pierduți, zise Trin Kronos încruntându-se furios şi masându-şi încheietura.

— Da, răspunse uriaşul bărbos Grieu. Va trebui să aruncăm cadavrele celorlalți undeva unde să fie găsite!

85

Orice tehnologie este suspectă şi trebuie considerată potențial periculoasă.
JIHADUL BUTLERIAN, Îndreptar pentru nepoții noştri

Când îngrozitoarele veşti ajunseră la baza contrabandiştilor de pe Salusa Secundus, Gurney Halleck îşi petrecea ziua singur, în afara ruinelor oraşului-închisoare. Lucrând la o baladă despre această planetă dezolantă, stătea zdrăngănind la baliset pe rămăşițele unui zid antic. Cărămizile din jurul lui se topiseră în curbe sticloase din cauza unui străvechi val de foc atomic.

Se uită spre o ridicătură, imaginându-şi structura imperială opulentă care s-ar fi putut afla în acel loc, cu multă vreme în urmă. Glasul lui aspru, dar puternic, pluti dincolo de pâlcul de tufişuri şi de pământul uscat, însoțit de acompaniamentul balisetului. Se opri să treacă într-o gamă minoră, din cauza stării pe care-o împărtăşea... apoi încercă din nou.

Norii bolnăvicioşi şi aerul cețos îi creară dispoziția potrivită. Pentru muzica lui melancolică, oricât ar părea de ciudat, îi era recunoscător vremii, deşi ceilalți oameni din fortăreața subterană bombăneau din cauza furtunilor capricioase.

Gaura asta de iad era fără dar şi poate mai bună decât gropile sclavilor de pe Giedi Prime.

Bătând din aripi pe cerul vâscos, un ornitopter cenuşiu se apropie dinspre sud — un aparat fără însemne, care aparţinea contrabandiştilor. Gurney privi atent cu coada ochiului aparatul care ateriză pe un câmp de sare, dincolo de vechile ruine.

Se concentră asupra imaginilor pe care voia să le evoce în balada lui: pompa şi ceremoniile curţii imperiale, oamenii exotici care călătoriseră până aici de pe planete îndepărtate, eleganţa veşmintelor şi a manierelor lor... Toate, dispărute acum! Concentrându-şi gândurile spre interior, îşi frecă cicatricea de pe maxilar provenită de la viţa-de-cerneală. Ecouri ale vremurilor apuse începură să dea viaţă peisajului veşnic mohorât al Salusei, cu glorioasele lor culori.

Auzi strigăte îndepărtate şi văzu un om urcând în goană panta către el. Era Bork Qazon, bucătarul taberei, care fugea dând din mâini şi strigând. Pete de mâncare îi acopereau partea din faţă a şorţului.

— Gurney... Dominic a murit!

Năucit, Gurney încercă să-şi arunce balisetul pe umăr şi căzu la pământ. Se ridică imediat, clătinându-se pe picioare, în timp ce Qazon îi povesti veştile tragice aduse de un topter — cum că Dominic Vernius şi toţi camarazii lor muriseră pe Arrakis, într-un accident atomic, în aparenţă pe când erau atacaţi de sardaukari.

Lui Gurney nu-i venea să creadă.

— Sardaukarii... foloseau arme atomice?

O dată ce ştirea avea să ajungă înapoi pe Kaitain, curierii imperiali vor răspândi noutăţile aşa cum voia Shaddam să-şi amintească lumea de ele. Împăratul va scrie propria lui istorie deformată, înfăţişându-l în mod fals pe Dominic ca pe un criminal odios aflat în libertate timp de decenii...

Bucătarul dădu din cap, cu ochii roşii şi colţurile gurii lăsate în jos.

— Bănuiala mea e că Dom a făcut-o el însuşi. Plănuise să folosească stocul familiei într-un atac sinucigaş pe Kaitain...

— Asta-i o nebunie!

— Era disperat.

— Arme atomice — împotriva sardaukarilor împăratului?

Gurney dădu din cap, apoi îşi dădu seama că are de luat hotărâri importante.

— Am sentimentul că nu s-a terminat, Qazon... Trebuie să golim baza asta, repede. Trebuie să ne împrăştiem. Acum vor fi pe urmele noastre, căutând să se răzbune!

*

Vestea morţii conducătorului îi lovi puternic pe oamenii lui Dominic. Aşa cum lumea asta nu-şi mai putea recăpăta niciodată gloria trecută, nici rămăşiţele bandei de contrabandişti nu reuşea s-o facă. Nu aveau cum să continue fără Dominic. Contele renegat fusese forţa lor motrice...

La căderea întunericului, se aşezară în jurul unei mese strategice, discutând încotro vor merge mai departe. Câţiva sugerară ca Gurney Halleck să devină noul lor conducător, acum că Dominic, Johdam şi Asuyo erau cu toţii morţi.

— Nu e sigur să rămânem aici, zise Qazon. Nu ştim ce-au aflat imperialii despre operaţiunile noastre. Dacă au luat prizonieri şi i-au interogat?

— Trebuie să ne stabilim o nouă bază ca să ne continuăm treaba, spuse un alt om.

— Care treabă? întrebă unul dintre cei mai vârstnici veterani. Ne-am adunat la un loc pentru că ne-a chemat Dom. Am trăit laolaltă pentru el... Iar *el* nu mai e!

În timp ce contrabandiştii discutau, gândurile lui Gurney se îndreptau către copiii conducătorului lor căzut, care trăiau ca oaspeți ai Casei Atreides. Când zâmbi, cicatricea viței-de-cerneală i se încreți într-o pâlpâire de durere reziduală. Şi-o scoase din minte, în schimb se gândi la ironia soartei: ducele Atreides îl salvase de asemenea, fără să ştie, din groapa de sclavi Harkonnen, comandând un transport de obsidian albastru exact la momentul potrivit...

Se hotărî.

— Eu nu voi însoți pe nici unul dintre voi la o nouă bază. Nu, eu plec pe Caladan. Am intenția să-mi ofer serviciile ducelui Leto Atreides. Acolo sunt Rhombur şi Kailea Vernius...

— Eşti nebun, Halleck, exclamă Scien Traf, cel cu umerii înclinați, mestecând o aşchie de lemn răşinos. Dom a insistat să stăm departe de copiii lui, ca să nu-i punem în pericol!

— Pericolul a murit o dată cu el, răspunse Gurney. Au trecut douăzeci de ani de când familia a plecat în exil...

Îi privi pe ceilalți printre gene.

— În funcție de cât de repede se mişcă împăratul, poate că reuşesc să ajung la cei doi copii înainte să audă versiunea alterată a evenimentelor. Moştenitorii lui Dominic trebuie să ştie ce s-a întâmplat cu adevărat cu tatăl lor, nu gunoiul pe care-l vor relata curierii oficiali!

— Nu sunt copii, precizează Bork Qazon. Rhombur are acum în jur de treizeci şi cinci de ani.

— Da, fu de acord Pen Barlow.

Trase adânc în piept fumul trabucului său şi expiră fumul negru.

— Îmi aduc aminte când ajungeau la genunchiul unui caniscaun, ştrengari mititei care alergau în jurul Marelui Palat...

Gurney se ridică în picioare şi-şi puse balisetul pe umăr.

— O să merg pe Caladan şi o să explic totul.

Dădu din cap către toți cei de față.

— Unii dintre voi o să vreți fără îndoială să vă continuați meseria. Luați ce a mai rămas din echipament, aveți binecuvântarea mea. Eu... eu nu mai vreau să fiu contrabandist.

*

La sosirea pe spațioportul municipal din Cala, Gurney Halleck avea un singur bagaj cu câteva schimburi de haine, o bocceluță cu solari în monede — partea sa din profiturile provenite din contrabandă — şi iubitul lui baliset. Aducea de asemenea veşti şi amintiri despre Dominic Vernius — destul, spera el, ca să-şi câştige intrarea la castelul ducal.

În timpul călătoriei prin transspațiu, băuse prea mult şi jucase pe punțile-cazinouri ale transspațialului, răsfățat de asistenții Wayku. Cunoscuse o femeie atrăgătoare de pe Poritrin, care credea că melodiile şi buna dispoziție a lui Gurney compensau cu vârf şi îndesat chipul său brăzdat de cicatrice. Rămase cu el câteva zile, până când transspațialul intră pe orbită în jurul Caladanului. La sfârşit, o sărutase de rămas-bun şi se urcase în navetă.

Pe răcorosul şi umedul Caladan îşi cheltui repede banii ca să devină prezentabil. Fără pământ sau familie, nu avusese niciodată vreun motiv să-i economisească. „Banii au fost inventați pentru a fi cheltuiți”, spusese el întotdeauna. Ar fi fost un concept cu totul străin pentru părinții lui...

După ce trecu printr-o serie de filtre de securitate, Gurney ajunse în sfârşit în sala de recepții a castelului, privind cum se apropiau de el un bărbat voinic şi o tânără foarte

frumoasă, cu părul arămiu închis. Putea recunoaşte urme ale lui Dominic în trăsăturile lor.

— Sunteți Rhombur şi Kailea Vernius?

— Noi suntem... Bărbatul avea părul blond, zburlit, şi chipul lat.

— Gărzile au spus că l-ai cunoscut pe tatăl nostru? întrebă Kailea. Unde a stat în toți aceşti ani? De ce nu ne-a trimis niciodată nici un mesaj?

Gurney strânse în mână balisetul, ca şi cum acesta i-ar fi dat putere.

— A fost ucis pe Arrakis, într-un atac al sardaukarilor. Dominic conducea acolo o bază a contrabandiştilor şi o alta pe Salusa Secundus...

Se foi, zăngăni din greşeală o singură coardă, apoi atinse nervos o alta.

Rhombur se prăbuşi într-un fotoliu, cât pe ce să se aşeze alături, apoi îşi recăpătă echilibrul. Privind fix înainte, clipind continuu, întinse mâna, bâjbâind în căutarea mâinii lui Kailea. Ea îl strânse cu putere.

Stânjenit, Gurney continuă:

— Am lucrat pentru tatăl vostru şi... şi acum n-am unde altundeva să mă duc. M-am gândit că ar trebui să vin la voi şi să vă explic unde-a fost în ultimele două decenii, ce-a făcut... şi de ce-a trebuit să stea deoparte. S-a gândit doar să vă protejeze pe voi!

Lacrimile curgeau pe obrajii copiilor Vernius. După asasinarea mamei lor, cu ani în urmă, veştile se înscriau într-un tipar mult prea familiar. Rhombur deschise gura să spună ceva, dar nu ieşi din ea nici un cuvânt, şi o închise la loc.

— Pot să mă măsor la mânuirea spadei cu orice om din garda Casei Atreides, zise Gurney. Aveți duşmani puternici în imperiu, dar eu n-am să-i las să se atingă de voi. Asta ar fi vrut Dominic...

— Te rog, fii mai exact!

Un alt bărbat ieşi pe o uşă laterală din dreapta lui Gurney, înalt şi subțire, cu părul negru şi ochii cenuşii.

Purta o tunică militară, cu un şoim roşu pe rever.

— Vrem să auzim întreaga poveste, oricât de dureroasă ar fi.

— Gurney Halleck, acesta este ducele Leto Atreides, rosti Rhombur cu greutate, după ce-şi şterse lacrimile din ochi. Şi el l-a cunoscut pe tatăl meu...

Leto primi o strângere de mână ezitantă din partea vizitatorului cu cicatrice şi înfățişare aspră.

— Îmi pare rău că aduc asemenea veşti îngrozitoare, spuse Gurney.

Privi spre Rhombur şi Kailea.

— De curând, Dominic s-a infiltrat din nou pe Ix, după primirea unor informații tulburătoare. Şi ce-a văzut acolo... l-a şocat atât de tare, încât la întoarcere era un om distrus.

— Erau multe căi de a intra, zise Rhombur. Puncte de acces de urgență, pe care le cunoştea doar familia Vernius. Mi le amintesc şi eu...

Se întoarse spre Gurney.

— Dar ce încerca să facă?

— Din câte pot să-mi dau seama, făcea pregătiri să atace Kaitain cu armele atomice ale familiei Vernius. Dar sardaukarii împăratului au aflat despre plan şi au atacat primii baza, prin surprindere. Dominic a declanşat un arde-piatră şi i-a distrus pe toți...

— Tatăl nostru a fost în viață în tot timpul ăsta! exclamă Rhombur, apoi se uită la Leto.

Privirea lui căută intrările boltite, ca şi cum ar fi sperat s-o vadă pe Tessia.

— A fost în viață, dar nu ne-a spus niciodată. Aş fi vrut să pot lupta alături de el, măcar o dată. Ar fi trebuit să fiu acolo!

— Prințe Rhombur... dacă pot să vă spun aşa, zise Gurney, toți cei care *au fost* acolo sunt acum morți!

*

Acelaşi transport cu care venise Gurney adusese şi un curier diplomatic oficial de la arhiducele Armand Ecaz. Femeia avea părul castaniu tuns scurt şi purta uniforma respectată, străveche, împodobită cu găitane şi zeci de buzunare.

Îl descoperi pe Leto în sala de banchete, unde stătea de vorbă cu unii dintre membrii personalului casei, care lustruiau peretele costisitor de obsidian albastru, dându-i un luciu cald. Mulțumită lui Gurney Halleck, Leto ştia acum că obsidianul albastru nu venea de pe Hagal, ci din gropile de sclavi ale Harkonnenilor. Chiar şi aşa, Gurney îl rugase să nu le dea jos.

Leto se întoarse şi o salută pe femeia curier, însă ea, cu o serie de mişcări energice, calculate, îşi prezentă documentele de identificare, îi predă un cilindru de mesaje sigilat, apoi aşteptă până când ducele completă o chitanță cu amprentă. Vorbi foarte puțin.

Temându-se de alte veşti proaste — când adusese vreodată un curier altceva? — atât Thufir Hawat, cât şi Rhombur sosiră alături de Leto pe uşi diferite. La privirile lor întrebătoare, Leto le arătă cilindrul nedeschis.

Ducele Leto scoase unul dintre scaunele grele de la masa de ospețe, târându-i picioarele pe podeaua de piatră. Muncitorii continuau să lustruiască peretele de obsidian. Cu un oftat, Leto se lăsă pe scaun şi deschise cilindrul. Ochii lui cenuşii parcurseră textul, în timp ce prințul şi mentatul aşteptau în tăcere.

Terminând, Leto ridică ochii spre portretul bătrânului duce, atârnat pe un perete, cu fața la capul împăiat al taurului salusan care-l ucisese în Plaza de Toros.

— Ei, la asta merită să ne gândim...

Nu explică nimic altceva, de parcă ar fi vrut mai degrabă să ceară un sfat de la de mult dispărutul Paulus.

Rhombur se foi.

— Ce-i, Leto?

Ochii lui erau încă roşii de jur împrejur.

Lăsând cilindrul pe masă, ducele îl prinse înainte să se rostogolească pe jos.

— Casa Ecaz a sugerat în mod oficial o alianță matrimonială cu Atreizii. Arhiducele Armand îmi oferă mâna celei de-a doua fiice, Ilesa.

Ciocăni cilindrul cu degetul care purta inelul cu sigiliu ducal. Fiica cea mai mare a arhiducelui fusese ucisă de grummanienii lui Moritani...

— A inclus de asemenea o listă cu averea Casei Ecaz şi o sugestie cu privire la zestre.

— Dar nici o imagine a fetei, remarcă Rhombur.

— Am văzut-o deja! Ilesa e destul de frumoasă...

Vorbi pe un ton absent, ca şi cum asemenea amănunte nu i-ar fi afectat niciodată decizia.

Doi dintre servitorii casei se opriră din lustruit, surprinşi să audă veştile, apoi se întoarseră la treabă, cu energie sporită.

Sprânceana lui Hawat se încreți.

— Fără îndoială că arhiducele este preocupat şi de reluarea ostilităților. O alianță cu Atreizii ar fi făcut Ecaz mult mai puțin vulnerabilă la agresiunea din partea lui Moritani. Vicontele s-ar gândi pe viitor de două ori, înainte de a trimite trupe grummaniene...

Rhombur dădu din cap.

— Ăăă... ți-am zis eu că aranjamentul simplu al împăratului nu va rezolva niciodată problema dintre cele două Case!

Leto rămase cu ochii ațintiți în depărtare, căzut pe gânduri.

— Nimeni nu te-a contrazis vreodată, Rhombur... În acest moment, totuşi, cred că grummanienii sunt mai supărați pe Şcoala Ginaz. Ultima oară am auzit că Academia l-a provocat în mod public pe vicontele Moritani în Landsraad, numindu-l laş şi câine turbat.

Hawat căpătă un aer grav.

— Domnule duce, n-ar trebui să ne distanțăm de asta? Disputa continuă de ani de zile — cine ştie ce vor face data viitoare?

— Suntem prea implicați, Thufir, nu doar datorită prieteniei noastre cu Ecaz, dar acum şi din cauza Ginazului. Nu mai pot rămâne neutru. Examinând înregistrările atrocităților grummaniene, mi-am adăugat vocea unui vot de blam în Landsraad!

Îşi permise un surâs.

— În plus, mă gândeam şi la Duncan în acel moment...

— Trebuie să studiem cu multă atenție oferta de căsătorie, adăugă mentatul.

— Surorii mele n-o să-i placă asta, bombăni Rhombur.

Leto oftă.

— Lui Kailea nu i-a mai plăcut nimic din ce-am făcut de ani de zile... Eu sunt ducele. Trebuie să mă gândesc la ce este mai bine pentru Casa Atreides!

*

Leto îl invită pe Gurney Halleck să cineze cu ei în seara aceea.

Timp de mai multe ore în cursul după-amiezii, aprigul contrabandist refugiat provocase şi se bătuse cu câțiva dintre cei mai buni luptători Atreizi — şi-i învinsese pe mulți dintre ei...

Acum, în ceasurile mai liniştite, Gurney se dovedi un maestru al povestirilor, spunând ascultătorilor avizi istorii după istorii despre isprăvile lui Dominic Vernius. La masa lungă din sala banchetelor, era aşezat între capul de taur salusan agățat pe perete şi pictura cu bătrânul duce îmbrăcat în matador.

Cu glas sumbru, contrabandistul cu chipul brăzdat vorbi despre ura sa adâncă, viscerală, pentru Harkonneni. Povesti din nou despre transportul de obsidian albastru, din care o parte împodobea sala de banchete, transport care-i îngăduise să scape din gropile sclavilor.

Mai târziu, într-o altă demonstrație a talentului de spadasin, Gurney folosi una dintre spadele vechi ale bătrânului duce, împotriva unui adversar imaginar. Avea prea puțină finețe, dar o energie considerabilă şi o acuratețe remarcabilă.

Încuviințând pentru sine, Leto se uită spre Thufir Hawat, care-şi strânse buzele aprobator.

— Gurney Halleck, zise Leto, dacă vrei să rămâi aici, în garda Casei Atreides, voi fi onorat să te am alături!

— După o verificare completă a antecedentelor, desigur, adăugă Hawat.

— Maestrul nostru de arme, Duncan Idaho, e plecat la şcoală pe Ginaz, dar îl aşteptăm să se întoarcă foarte curând. Îl poți ajuta la unele dintre îndatoririle lui...

— Se antrenează să devină maestru spadasin? N-aş vrea să mă amestec în treburile lui, rânji Gurney, şi cicatricea de la vița-de-cerneală i se încreți pe maxilar.

Întinse mâna vânjoasă către Leto.

— De dragul memoriei lui Dominic, mi-ar plăcea totuşi să servesc aici, alături de copiii Vernius!

Rhombur şi Leto îi strânseră amândoi mâna, urându-i bun-venit lui Gurney Halleck în Casa Atreides.

86

Centrele de putere încearcă inevitabil să înhame orice nouă descoperire propriilor lor dorințe. Dar cunoaşterea nu poate avea dorințe permanente — nici în trecut, nici în viitor.

DMITRI HARKONNEN, Lecții pentru fiii mei

Baronul Vladimir Harkonnen îşi făcuse o carieră de-o viață din căutarea de noi experiențe. Se bălăcise în plăceri hedoniste — mâncăruri copioase, droguri exotice, sex deviant — descoperind lucruri pe care nu le mai făcuse niciodată înainte.

Dar un *bebeluş* în fortăreața Harkonnen... cum se va descurca cu aşa ceva?

Alte Case din Landsraad adorau copiii. Cu o generație în urmă, contele Ilban Richese se căsătorise cu o fată din familia imperială şi făcuse unsprezece odrasle. Unsprezece! Baronul auzise cântece insipide şi poveşti siropoase care cultivau o falsă impresie despre bucuria râsului de copil. Îi venise greu să înțeleagă, dar din simțul datoriei pentru Casa lui, pentru viitorul tuturor afacerilor Harkonnen, jurase să facă tot ce-i stătea în putință. Voia să fie un model pentru tânărul Feyd-Rautha!

Abia trecut de vârsta de un an, băiatul devenise prea încrezător în abilitatea lui de a merge, împleticindu-se prin camere, alergând cu multă vreme înainte să-şi capete complet echilibrul, destul de perseverent ca să nu abandoneze nici măcar când se izbea de ceva. Feyd cel cu ochi strălucitori avea o curiozitate insațiabilă şi se băga în toate magaziile şi în toate dulapurile. Ridica de pe jos orice obiect care putea fi mişcat şi de obicei îl îndesa în gură. Băiețelul se speria uşor şi plângea fără încetare.

Câteodată baronul se răstea la el, încercând să obțină un alt fel de răspuns decât gânguritul unor vorbe fără sens. Era inutil.

Într-o zi, după micul dejun, scoase copilul pe balconul înalt al unui turn al fortăreței Harkonnen. Micul Feyd se uită peste aglomeratul oraş industrial şi văzu soarele roşcat de dimineață printr-un văl de fum. Dincolo de marginile oraşului Harko City, satele miniere şi agricole produceau materii prime pentru a menține Giedi Prime în funcțiune. Dar gloata rămânea nesupusă, iar baronul trebuia să exercite un control strict, dând exemple şi aplicând disciplina necesară pentru a-i ține la locul lor.

În timp ce baronul îşi lăsa gândurile să rătăcească, atenția i se abătu de la băiețel. Surprinzător de iute, Feyd se cocoță cu mersul lui împiedicat, pe vârful picioarelor, pe marginea balconului, unde se aplecă printre gratiile balustradei. Baronul, tresărind indignat, se repezi spre el legănându-se. Uşor, dar stângaci din cauza centurii suspensoare, prinse copilul chiar înainte ca Feyd să se aplece prea mult deasupra hăului foarte adânc.

Mârâi obscenități către copil, ținându-l la nivelul ochilor.

— Cum poți să faci o asemenea tâmpenie, țânc idiot? Nu înțelegi consecințele? Dacă te rostogoleşti jos, n-o să mai fii decât o pată pe străzile de dedesubt!

Tot acel sânge Harkonnen cultivat cu atâta grijă...

Feyd-Rautha se uită la el cu ochii mari, apoi scoase un sunet strident.

Baronul îl înghionti pe băiat înapoi în cameră. Ca măsură de siguranță, scoase unul dintre globurile suspensoare de la propria lui centură şi îl prinse la spatele copilului. Deşi acum mergea cu ceva mai multă dificultate, simțind tensiunea muşchilor săi degenerați şi greutatea mâinilor şi picioarelor, măcar Feyd era sub control. Țopăind la vreo jumătate de metru în aer, băiatul părea să găsească acest lucru amuzant.

— Vino-ncoace, Feyd, zise baronul. Vreau să-ți arăt animalele. O să-ți placă!

Feyd alunecă agățat de el, în timp ce unchiul lui tropăi greoi, gâfâind şi respirând şuierat, pe coridoare şi scări care coborau, până ajunseră la nivelul arenei. Băiețelul chicotea şi râdea în timp ce plutea pe lângă el. Baronul îl împingea între umeri la fiecare câteva minute ca să-l facă să se deplaseze în continuare. Mânuțele şi picioruşele durdulii ale lui Feyd fluturau ca şi cum ar fi înotat prin aer.

La nivelurile cuştilor care înconjurau arena gladiatorilor, baronul Harkonnen trase copilul prin tunelurile joase cu tavane înclinate, făcute din chirpici tencuit, o construcție primitivă stil bețe-şi-noroi care dădea locului aerul unei vizuine de animal. Un miros greu, umed, de sălbăticiune, umplea tunelurile închise. În încăperile închise cu grilaje se găsea fân putred şi bălegar de la creaturile crescute şi dresate să lupte împotriva victimelor alese de baron. Răgetele şi mârâielile animalelor torturate se răsfrângeau din pereți. Ghearele scrâşneau pe podelele de piatră. Fiarele înfuriate se izbeau de bare.

Baronul zâmbi. Era bine să ții animalele de pradă sub tensiune...

Era o plăcere să priveşti fiarele; cu colții, coarnele şi ghearele lor, puteau sfâşia un om, transformându-l în nişte zdrențe sângerânde. Totuşi, cele mai interesante lupte aveau loc între adversari umani, soldați profesionişti împotriva sclavilor disperați cărora li se promisese libertatea, deşi nici unul n-o primise vreodată. Orice sclav care lupta destul de bine ca să învingă un ucigaş Harkonnen antrenat merita să fie păstrat ca să lupte iarăşi şi iarăşi.

Continuându-şi drumul prin tunelurile slab luminate, baronul privi chipul fascinat al micului Feyd. Văzu în copil un viitor plin de posibilități, un alt moştenitor al Casei Harkonnen care să-l întreacă pe neghiobul lui de frate, Rabban. Acesta, deşi puternic şi depravat, nu avea mintea întortocheată pe care ar fi dorit-o baronul.

Îndesatul lui nepot mai era totuşi folositor. De fapt, Rabban îndeplinise multe sarcini brutale pe care până şi baronul le găsea dezgustătoare. De prea multe ori totuşi, se purta de parcă ar fi fost doar puțin mai mult decât un... creier blindat, cu muşchi în loc de minte!

Ciudata pereche se opri lângă o cuşcă în care un tigru Laza, cu pupilele de felină îngustate până la dimensiunea unor crăpături, umbla de colo până colo, atâțat de mirosul de carne fragedă şi sânge cald. Aceste animale flămânde fuseseră favoritele luptelor de gladiatori de secole. Tigrul era o masă de muşchi, fiecare fibră palpitând plină de energie ucigaşă. Îngrijitorii îl hrăneau numai atât cât să-i mențină forțele... ținând tigrul gata să se ospăteze din carnea sfâşiată a victimelor proaspete.

Dintr-o dată, fiara se izbi de barele cuştii, cu buzele întunecate răsfrânte şi ghearele lungi scoase. După numai o clipă, tigrul maltratat se aruncă din nou asupra barierei, scoțând printre gratii o labă cu gheare ca nişte săbii.

Tresărind, baronul se dădu în spate şi-l trase pe Feyd după el. Copilul, săltând purtat de globul său suspensor, continuă să alunece spre spate până când se izbi de perete, ceea ce-l sperie chiar mai mult decât prădătorul urlător. Începu să plângă cu atâta energie, încât chipul lui se înroşi de efort.

Baronul apucă umerii băiatului.

— Hai, hai, zise el cu un ton răstit, dar liniştitor. Taci acum... Totul e în ordine.

Dar Feyd continuă să țipe, înfuriindu-şi unchiul.

— Taci, am zis! N-ai nici un motiv să plângi!

Copilul avea altă părere şi-şi continuă plânsul asurzitor.

Tigrul urlă şi se aruncă asupra barelor, biciuind aerul.

— Linişte, îți ordon!

Baronul nu ştia ce să facă. Nu fusese niciodată învățat cum să se descurce cu copiii mici.

— Oh, încetează!

Dar Feyd plângea şi mai tare...

În mod ciudat, îi veniră în minte cele două fete pe care le procrease cu vrăjitoarea Bene Gesserit Mohiam. În timpul dezastruoasei sale confruntări cu vrăjitoarele de pe Wallach IX, cu şapte ani în urmă, ceruse să i se restituie copiii, dar acum îşi dădu seama ce binecuvântare era faptul că de-a lungul timpului Cucernicele Maici crescuseră ele însele aceste... creaturi imature.

— Piter! strigă el din adâncul plămânilor, apoi păşi spre un panou de comunicații de pe perete.

Bătu în el cu pumnul lui umflat.

— Piter de Vries! Unde-i mentatul meu?

Strigă până când vocea subțire şi nazală a mentatului răspunse prin difuzor:

— Vin, domnule baron!

Feyd continua să țipe. Când baronul îl apucă din nou, descoperi că băiatul îşi murdărise şi-şi udase scutecele.

— Piter!

Câteva clipe mai târziu, mentatul sosi în fugă în tuneluri. Trebuie să fi fost pe-aproape, urmărindu-l din umbră pe baron, aşa cum făcea întotdeauna.

— Da, domnule baron?

În timp ce copilul plângea fără să se oprească să respire, baronul îl împinse în brațele lui de Vries.

— Ai grijă de el. Fă-l să înceteze din plâns!

Luat complet prin surprindere, mentatul clipi din ochii de sălbăticiune către micuțul Harkonnen.

— Dar, domnule baron, eu...

— Fă ce-ți poruncesc! Eşti mentatul meu. Trebuie să ştii tot ce-ți cer eu să ştii!

Baronul îşi încleştă maxilarul inferior şi alungă un surâs de amuzament văzând disconfortul lui de Vries.

Mentatul îl ținu pe urât-mirositorul Feyd-Rautha la distanță, apucându-l pe copilul care se zbătea de parcă ar fi fost vreun specimen ciudat. Expresia de pe chipul bărbatului cel slab merita toate neplăcerile prin care tocmai trecuse.

— Nu mă dezamăgi, Piter...

Baronul se îndepărtă, cu mersul puțin mai greoi din cauza lipsei unui glob suspensor.

În urma lui, în tunelurile animalelor, Piter de Vries ținea copilul care urla, fără să aibă nici cea mai mică idee ce-ar trebui să facă...

87

Trufaşul nu face decât să construiască ziduri de cetate în spatele cărora încearcă să-şi ascundă îndoielile şi temerile.

Axiomă Bene Gesserit

În apartamentul ei privat din castelul Caladan, departe de privirea lui Leto, Kailea jelea moartea tatălui său. Stând la o fereastră îngustă a unui turnuleț, îşi lăsă degetele pe pervazul de piatră rece şi privi marea cenuşie, învolburată.

Dominic Vernius fusese o enigmă pentru ea, un conducător curajos şi inteligent care se ascunsese vreme de douăzeci de ani. Fugise el de rebeliune, îşi lăsase soția să fie ucisă de asasini, abandonase moştenirea copiilor săi? Sau lucrase în toți aceşti ani în spatele scenei încercând zadarnic să redea puterea Casei Vernius? Şi acum era mort. Tatăl ei! Un om atât de vibrant, de puternic... Era atât de greu de crezut. Cu o senzație de gol în suflet, Kailea îşi dădu seama că nu se va putea întoarce niciodată pe Ix, nu-şi va recăpăta niciodată ceea ce era de drept al ei.

Şi peste toate astea, Leto se gândea la însurătoarea cu o altă fată din Casa Ecaz, o soră mai tânără a celei care fusese răpită şi ucisă de grummanieni. Leto nu voia să răspundă la nici o întrebare pe care i-o punea Kailea despre asta. Era o „chestiune de stat", aşa îi spusese noaptea trecută, pe un ton arogant — nu o problemă care să poată fi discutată cu o simplă concubină...

Am fost iubita lui mai mult de şase ani. Sunt mama fiului său — singura care merită să-i fie soție!

Inima îi devenise un loc gol, o cavitate în interiorul ei — neagră, chinuitoare, care nu-i lăsa decât disperare şi visuri sfărâmate. Nu se va termina niciodată? După ce fiica mai mare a arhiducelui Ecaz fusese ucisă, Kailea sperase că Leto s-ar putea întoarce la ea. Dar el nutrea încă visuri de alianță matrimonială care să mărească puterea politică, militară şi economică a Casei Atreides.

Departe, la poalele castelului, stâncile negre erau ude din pricina ceții fine aruncate cu putere de talazuri. Păsările de mare se înălțau în zbor, prinzând insectele din aer şi plonjând apoi în urmărirea peştilor aflați imediat sub spuma valurilor. Pete verzi de alge şi de iarbă de mare atârnau în crăpăturile pietrei; stâncile sparte de pe țărm făceau apa să spumege ca un cazan în clocot.

Viața mea e blestemată, se gândi Kailea. *Tot ce-mi aparține mi-a fost luat!*

Se întoarse când matroana Chiara intră în apartament, fără să bată la uşă. Kailea auzi zornăitul ceştilor şi al vaselor de pe tava ornamentată, simți mirosul cafelei aromate cu mirodenie pe care i-o pregătise bătrâna. Doamna de onoare încă se mişca repede, cu o agilitate plină de forță care contrazicea înfățişarea ei ofilită. Chiara lăsă tava din mână, încercând să înăbuşe zgomotul, apoi ridică ibricul şi turnă în două ceşti lichidul aburind, maro închis. Adăugă zahăr în ceaşca ei şi frişcă în cea a lui Kailea.

Cu inima încă grea, prințesa ixiană acceptă ceaşca oferită de femeie şi luă o înghițitură mică, încercând să nu arate prea multă plăcere. Chiara bău cu poftă şi se aşeză într-unul dintre scaune, ca şi cum ar fi fost egala primei concubine a ducelui.

Nările lui Kailea fremătară.

— Îți iei prea multe libertăți, Chiara!

Doamna de onoare privi peste marginea ceştii către tânăra care ar fi trebuit să fie prima alegere în materie de căsătorie pentru orice Casă Mare.

— Preferi o însoțitoare, doamnă Kailea, sau o servitoare mecanică? Am fost întotdeauna prietena şi confidenta ta. Poate că duci lipsa manechinelor automotoare pe care le aveai cândva la dispoziție pe Ix?

— Nu face presupuneri despre dorințele mele, zise Kailea cu voce mohorâtă. Plâng pentru un mare om ucis de trădarea imperială...

Ochii Chiarei sclipiră când atacă.

— Exact, şi mama ta a fost omorâtă tot de ei. Nu poți conta pe fratele tău să facă altceva decât să vorbească — el n-o să recâştige niciodată moştenirea voastră... Tu, în schimb, Kailea — respectabila femeie îndreptă spre ea un deget cu încheieturi noduroase — *tu* eşti ceea ce a mai rămas din Casa Vernius, inima şi sufletul marii tale familii!

— Nu crezi că ştiu şi eu asta?

Kailea se întoarse din nou să se uite pe fereastra castelului. N-o putea privi în ochi pe bătrână, nu putea privi în ochi pe nimeni, nici măcar propriile ei spaime.

Dacă Leto se însoară cu fiica aceea a arhiducelui... Furioasă, scutură din cap. Ar fi fost mai rău decât s-o aibă pe târfa aia de Jessica în castel!

Marea Caladanului se întindea dincolo de orizont, iar cerul era acoperit de nori care nu prevesteau decât iarna posomorâtă. Se gândi la poziția ei precară alături de Leto. O luase sub aripa lui ocrotitoare când era doar o fetiță, o protejase după ce lumea ei fusese distrusă... dar vremurile acelea trecuseră. Cumva, afecțiunea, chiar dragostea care înflorise între ei se veştejiseră şi muriseră.

— Fireşte, te temi că ducele va accepta propunerea şi se va căsători cu Ilesa Ecaz, adăugă Chiara cu un glas dulce, plin de compasiune, dar tăios ca un cuțit lung, subțire.

Ştia exact cum să zgândărească punctul cel mai dureros...

Deşi absorbit de Jessica, Leto mai venea totuşi în patul lui Kailea, dar nu prea des, ci mai mult din obligație. Iar ea i se supunea, tot ca şi când ar fi fost din simțul datoriei. Onoarea lui de Atreides nu i-ar fi îngăduit niciodată să o alunge definitiv, indiferent cum s-ar fi schimbat sentimentele dintre ei. În schimb, Leto alesese o pedeapsă mai subtilă, păstrând-o alături, dar împiedicând-o să dobândească gloria pe care-ar fi trebuit s-o aibă...

Cât de mult îşi dorea să călătorească pe Kaitain! Kailea tânjea să poarte veşminte elegante, bijuterii complicate şi scumpe; voia să fie servită de zeci de slujitoare — nu doar de o însoțitoare care masca o limbă ascuțită cu ajutorul unui glas dulce ca mierea... Privind cu coada ochiului la Chiara, atenția îi fu atrasă de o reflectare cețoasă a trăsăturilor bătrânei, de părul atent coafat care-i accentua înfățişarea nobilă.

Peretele lucitor, de obsidian albastru, al lui Kailea — cumpărat de Leto cu un preț pipărat de la negustorii de pietre de pe Hagal — fusese un adaos minunat la frumusețea castelului Caladan. Leto îl numea „suprafața ei de contemplare", unde Kailea putea să vadă umbre neclare ale lumii din jurul ei şi să se gândească la ceea ce sugerau. Obsidianul albastru era atât de rar, încât puține Case din Landsraad puteau etala chiar şi un singur ornament — iar Leto procurase acest perete întreg pentru ea, ca şi pietrele din sala de banchete...

Dar Kailea se încruntă. Chiara spusese că Leto intenționase doar să-i cumpere mulțumirea, s-o facă să accepte situația şi să-i mai potolească plângerile.

Iar acum Gurney Halleck le spusese că substanța cea rară venea de fapt de pe Giedi Prime. Ah, ce ironie! Ştia cât de tare trebuia să înțepe ştirea asta inima necredincioasă a lui Leto...

Chiara urmărea schimbările de pe fața doamnei sale, cunoştea gândurile deseori spuse cu glas tare care trebuiau să-i treacă prin minte... şi văzu momentul de care avea nevoie.

— Înainte ca Leto să se poată însura cu fiica asta a arhiducelui Ecaz, trebuie să te gândeşti la propriile tale chestiuni dinastice, doamnă...

Stătea lângă peretele de obsidian albastru, iar imaginea ei reflectată era deformată, o siluetă strâmbă care părea prinsă în luciul înceţoşat al sticlei vulcanice.

— Uită de tatăl şi de fratele tău — şi chiar de tine însăți... Ai un fiu cu ducele Leto Atreides. Fratele tău şi cu Tessia n-au copii, aşa că Victor este adevăratul moştenitor al Casei Vernius... şi, potențial, şi al Casei Atreides. Dacă i s-ar întâmpla ceva ducelui înainte să-şi poată lua o soție şi să aibă un alt fiu, Victor ar deveni de fapt Casa Atreides. Şi, din moment ce băiatul are doar şase ani, ai fi regentă pentru mulți ani, doamnă. Ar fi perfect de înțeles!

— Ce vrei să spui cu „dacă i s-ar întâmpla ceva" lui Leto?

Inima i se strânse. Ştia exact ce sugera bătrâna...

Cu sfială, Chiara îşi termină cafeaua, turnându-şi o a doua ceaşcă fără să ceară permisiunea.

— Ducele Paulus a fost ucis într-un accident la o luptă de tauri. Erai şi tu acolo, nu-i aşa?

Kailea îşi aduse aminte de imaginea înfricoşătoare a bătrânului duce luptând cu un taur salusan în Plaza de Toros. Tragicul eveniment îl pusese pe Leto pe tronul ducal înainte de vreme. Pe atunci, ea era doar o adolescentă...

Sugera oare Chiara că nu fusese un accident? Kailea auzise zvonuri, repede înăbuşite — dar le socotise doar vorbe invidioase. Bătrâna dădu înapoi, ocolind problema.

— Nu e o idee care să fie luată în serios, ştiu, draga mea. Am lansat-o doar de dragul discuției...

Cu toate acestea, Kailea nu-şi putea scoate din cap gândurile insinuante. Nu-şi putea imagina nici o altă cale pentru ca un copil din spița ei să conducă o Casă Mare din Landsraad. Altfel, Casa Vernius va dispărea. Închise ochii, strângându-i cu putere.

— Dacă Leto acceptă să se căsătorească până la urmă cu Ilesa Ecaz, tu nu vei mai avea nimic.

Chiara luă tava şi schiță gestul de a ieşi. Plantase sămânța şi-şi făcuse treaba...

— Ducele tău petrece deja cea mai mare parte a timpului cu târfa aia Bene Gesserit. E limpede, tu nu însemni nimic pentru el. Mă îndoiesc că-şi aminteşte vreuna din promisiunile pe care ți le-a făcut în momentele de pasiune.

Clipind surprinsă către bătrână, Kailea se întrebă cum de era posibil să ştie Chiara ce secrete de alcov îi şoptise Leto la ureche. Dar gândul la ducele Atreides mângâind-o pe tânăra Jessica cea cu părul de bronz, cu gura generoasă şi chipul neted, oval, îi transformă iritarea provocată de impertinența Chiarei în ură împotriva lui Leto însuşi.

— Trebuie să-ți pui o întrebare dificilă, doamnă. Față de cine eşti cu adevărat loială? Față de ducele Leto sau față de familia *ta*? Din moment ce nu a găsit de cuviință să-ți dea numele lui, vei rămâne întotdeauna o Vernius!

Bătrâna luă tava, lăsând-o pe Kailea cu ceaşca ei călduță de cafea. Chiara plecă fără să-şi ia rămas-bun, fără să întrebe măcar dacă doamna ei mai are nevoie de ceva.

Kailea rămase în camera ei, cu ochii pe fleacurile şi nimicurile care-i aminteau de pierderile teribile pe care le suferise: nobila ei Casă şi eleganța Marelui Palat, şansele de a ajunge la curtea imperială... Cu o strângere de inimă, văzu unul dintre desenele pe care i le făcuse energicului său tată, aducându-şi aminte de râsul lui Dominic, de felul în care bărbatul cel voinic şi chel o instruise în problemele de afaceri. Apoi, cu o senzație de pierdere la fel de acută, se gândi la fiul ei, Victor, şi la toate lucrurile pe care nu le va avea niciodată...

Pentru Kailea, partea cea mai grea era să ia oribila decizie. O dată ce se hotăra totuşi, restul erau doar... detalii.

88

Individul este cheia, elementul activ final al tuturor proceselor biologice.
PARDOT KYNES

Liet-Kynes tânjise ani de zile, şi din tot sufletul, după frumoasa Faroula cea cu părul negru. Dar când se trezi în sfârşit în fața perspectivei de a se însura cu ea, simți doar pustiu şi un sentiment de obligație. Ca totul să fie pe deplin cum se cuvine, aşteptă trei luni după moartea lui Warrick, deşi amândoi ştiau, şi el şi Faroula, că logodna lor era o încheiere inevitabilă.

Făcuse un jurământ pe patul de moarte al prietenului său...

Potrivit obiceiului fremen, bărbații luau soțiile şi copiii celor pe care-i învingeau în lupta cu cuțitul sau în înfruntări cu o singură mână. Faroula nu era totuşi o *ghanima*, o pradă de război. Liet vorbise cu naibul Heinar, susținându-şi dragostea şi devotamentul, înşirând promisiunile solemne pe care i le făcuse lui Warrick că o să aibă grijă de soția lui ca de cea mai scumpă dintre femei... şi că va accepta responsabilitatea pentru micul ei fiu, ca şi cum ar fi fost al lui.

Bătrânul Heinar îl privise atent cu singurul lui ochi. Naibul ştia ceea ce aflase toată lumea, cunoştea sacrificiul pe care îl făcuse Warrick în timpul furtunii Coriolis. În ceea ce-i privea pe bătrânii din sietchul Scutului Roşu, Warrick pierise în deşert. Viziunile pe care pretinsese că le primise de la Dumnezeu fuseseră evident false, pentru că eşuase în încercare. Aşa că Heinar îşi dădu permisiunea, iar Liet-Kynes se pregăti de căsătoria cu fiica naibului.

Stând în camera lui, în spatele perdelei de fibre de mirodenie vopsite, Liet cugetă la nunta lui iminentă. Superstițiile fremene nu-i îngăduiau s-o vadă pe Faroula timp de două zile înainte de ceremonia oficială. Atât bărbatul cât şi femeia trebuiau să treacă prin ritualurile de purificare *mendi*. Acest timp era petrecut cu înfrumusețarea şi cu scrierea de declarații de devotament, de promisiuni şi de poeme de dragoste care vor fi mai târziu împărtăşite cu celălalt.

Acum totuşi, Liet se lăsa copleşit de gânduri pline de ruşine, întrebându-se dacă nu cumva el provocase această tragedie. Era de vină dorința fervență căreia îi dăduse glas când văzuseră întinderea albă Biyan? Acolo, el şi cu Warrick îşi doriseră amândoi să se însoare cu tânăra femeie. Liet încercase să-şi accepte înfrângerea cu eleganță la Grota Păsărilor, înăbuşind vocea egoistă din adâncul minții sale care nu-l lăsase niciodată să uite cât de mult o dorea încă.

Au provocat dorințele mele secrete această tragedie?

Acum Faroula avea să devină soția lui... dar era o unire născută din tristețe.

— Ah, iartă-mă, Warrick, prietene!

Continuă să stea în tăcere, aşteptând să treacă timpul, până când sosi ora ca ceremonia din sietch să înceapă. Nu aştepta cu nerăbdare, nu în aceste împrejurări...

Cu un foşnet de țesătură grea, perdeaua de la intrare se dădu deoparte şi intră mama lui Liet. Frieth îi zâmbi cu simpatie şi înțelegere. Avea în mână o ploscă astupată, bogat brodată, cusută din piei şi etanşată cu răşină de mirodenie, pentru a fi rezistentă la apă.

Liet se scutură de gândurile chinuitoare.

— N-am mai văzut niciodată asta...

— Se spune că atunci când o femeie simte că pe copilul ei îl aşteaptă un destin special, când simte că din partea lui vor veni lucruri mari, le instruieşte pe moaşe să distileze şi să păstreze lichidul amniotic de la naştere. O mamă i-l poate da fiului ei în ziua căsătoriei...

Îi întinse plosca.

— Păstreaz-o bine, Liet! Acesta e ultimul amestec dintre esența mea şi a ta, din vremea când împărtăşeam un singur trup. Acum îți vei împărtăşi viața cu altcineva. Două inimi, când se unesc, pot avea o putere mai mare decât a doi oameni!

Tremurând de emoție, el acceptă plosca moale.

— Este cel mai mare dar pe care ți-l pot da, zise Frieth, în această zi importantă... dar dificilă.

Uitându-se la ea, Liet îi întâlni ochii întunecați, care-l priveau atent. Emoțiile pe care le citea pe chipul lui erau de ajuns ca să o uimească.

— Nu, mamă — mi-ai dat viață, şi asta e o binecuvântare mult mai mare.

*

Când cuplul de logodnici se înfățişă în fața membrilor sietchului, mama lui Liet şi femeile mai tinere aşteptau în locurile indicate, iar cele mai în vârstă ieşiră în față ca să vorbească pentru tânăr. Băiețelul Liet-chih, fiul lui Warrick, aştepta în tăcere lângă mama lui.

Pardot Kynes, luându-şi o pauză de la munca sa de terraformare, zâmbea ca niciodată până acum. Era surprins de cât de mândru se simțea văzându-şi fiul căsătorindu-se.

Kynes îşi aminti propria lui căsătorie, noaptea, afară printre dune. Fusese cu atât de multă vreme în urmă, la scurtă vreme după sosirea lui pe Arrakis, şi petrecuse o mare parte a timpului într-o stare de confuzie. Fete fremene nelogodite dansaseră pe nisip ca nişte dervişi, cântând. Sayyadina pronunțase cuvintele ceremoniei.

Mariajul lui cu Frieth ieşise destul de bine. Avea un fiu minunat, pe care îl pregătise ca să-i ducă munca mai departe într-o zi. Kynes îi zâmbi lui Liet — al cărui nume, îşi aminti el dintr-o dată, venea de la asasinul Uliet, pe care Heinar şi bătrânii îl trimiseseră să-l ucidă, pe vremea când fremenii îl considerau un intrus, un străin cu visuri şi metode înfricoşătoare.

Dar acel asasin văzuse grandoarea viziunii planetologului şi se lăsase să cadă în propriul său cristai. Fremenii vedeau semne în orice, şi de atunci încoace, lui Pardot Kynes i se puseseră la dispoziție resursele a zece milioane de fremeni la simpla lui cerere. Remodelarea Dunei — plantațiile şi ameliorarea deşertului — înaintaseră într-un ritm remarcabil...

În timp ce cuplul stătea în fața adunării, cu Liet privindu-şi mireasa cu nerăbdare, Pardot se simți tulburat de atenția fixă a fiului său, de cât de deschisă era inima deja rănită a tânărului. Îşi iubea fiul în alt fel, ca pe o prelungire a lui însuşi. Pardot Kynes dorea ca Liet să preia mantia de planetolog atunci când va veni timpul ca el s-o dea mai departe.

Spre deosebire de tatăl lui, Liet părea prea vulnerabil la emoții. Pardot îşi iubea destul de mult soția, în timp ce ea îşi îndeplinea rolul tradițional de însoțitoare fremenă, dar munca lui era mai importantă decât relația conjugală. El fusese captivat de visuri şi de idei; avea o pasiune pentru transformarea acestei planete într-un Eden luxuriant. Dar nu fusese niciodată acaparat de o singură persoană.

Naibul Heinar săvârşi el însuşi ceremonia, pentru că bătrâna Sayyadina fusese incapabilă să călătorească peste nisipuri. Ascultând tânărul cuplu schimbând jurămintele, simți un văl ciudat aşternându-se peste această nuntă... o îngrijorare apăsătoare pentru hotărârea nestrămutată a fiului său.

Liet: „Mulțumeşte-mă cu ochii tăi, şi eu te voi mulțumi în inima ta.”

Răspunsul lui Faroula: „Mulțumeşte-mă cu picioarele tale, şi eu te voi mulțumi în mâinile tale.”

„Mulțumeşte-mă în somnul tău, iar eu te voi mulțumi când eşti trează.”

Şi ea încheie rugăciunea vorbită: „Mulțumeşte-mă cu dorința ta, şi eu te voi mulțumi în nevoia ta.”

Cu mâinile lui vânjoase, Heinar apucă mâinile miresei şi mirelui, ținându-le laolaltă şi ridicându-le deasupra capului, astfel încât tot sietchul să poată vedea.

— Sunteți acum uniți întru apă!

Se înălțară urale potolite, care crescură în intensitate până deveniră călduroase, fericite şi din inimă. Atât Liet cât şi Faroula arătau uşurați...

*

Mai târziu, după festivitate, Pardot veni să-l vadă pe fiul lui într-un coridor. Stângaci, îl prinse pe Liet de umeri într-un soi de îmbrățişare.

— Sunt atât de fericit pentru tine, fiule...

Se strădui să găsească vorbele potrivite.

— Trebuie să fii în al nouălea cer. Ai dorit-o pe fata asta de multă vreme, nu-i aşa?

Zâmbi, dar ochii lui Liet se aprinseră de mânie, ca şi cum vârstnicul Kynes tocmai îi dăduse o lovitură sub centură.

— De ce mă chinuieşti, tată? N-ai făcut deja destul?

Nedumerit, Pardot făcu un pas înapoi şi dădu drumul umerilor fiului său.

— Ce vrei să spui? Eu te felicit cu ocazia nunții tale. Nu e ea femeia cu care ai vrut întotdeauna să fii? Credeam...

— *Nu aşa!* Cum pot să fiu fericit cu umbra asta atârnând deasupra noastră? Poate că va dispărea în câțiva ani, dar în clipa asta durerea e prea mare.

— Liet, fiule...

Expresia de pe chipul lui Pardot trebuie să-i fi spus lui Liet tot ce avea nevoie să ştie.

— Nu înțelegi o iotă, nu-i aşa, tată? Marele *Umma* Kynes!

Râse cu amărăciune.

— Cu toate plantațiile, dunele, stațiile tale meteorologice şi hărțile climatice. Eşti atât de orb... Te compătimesc!

În mintea planetologului, gândurile se depănau încercând să aşeze cuvintele furioase într-o schemă pe care s-o înțeleagă, ca piesele dintr-un mozaic.

— Warrick... prietenul tău...

Apoi se opri.

— A murit dintr-un accident, nu-i aşa, în furtună?

— Tată, nu vezi nimic!

Liet îşi plecă fruntea.

— Sunt mândru de visurile tale pentru Dune. Dar tu vezi toată lumea noastră ca pe un experiment, un teren de testare unde te joci cu teoriile, de unde culegi *date*... Nu vezi că astea nu sunt experimente? Ei nu sunt subiecte de testare — sunt *oameni*. Ei sunt *fremeni*. Te-au primit printre ei, ți-au dat o viață, ți-au dat un fiu... *Eu sunt fremen!*

— Păi, şi eu sunt!

Tonul lui Pardot era plin de indignare.

Cu o voce răguşită, atât de joasă încât nimeni altcineva nu-l putea auzi, Liet spuse:

— Nu faci decât să-i foloseşti!

Pardot, uluit, nu-i răspunse.

Glasul lui Liet se înălță, atât în tonalitate cât şi în intensitate. Ştia că fremenii vor auzi porțiuni din această controversă şi vor fi tulburați de neînțelegerile dintre profetul lor şi moştenitorul lui.

— Mi-ai vorbit toată viața, tată... Cu toate astea, când îmi aduc aminte de discuțiile noastre, nu te aud decât recitând rapoarte de la stațiunile botanice şi discutând despre noile faze ale vieții vegetale adaptate. Ai spus vreodată ceva despre mama? Mi-ai vorbit vreodată ca un *tată* şi nu ca un... coleg?

Liet se bătu în piept.

— Simt visul tău. Văd minunile pe care le-ai adus în unghere ascunse de deşert. Înțeleg potențialul care zace sub nisipul Dunei. Însă chiar dacă împlineşti tot ce-ți doreşti... te vei osteni să bagi de seamă? Încearcă să pui un chip uman pe planurile tale şi vezi cine va culege beneficiile eforturilor tale. Uită-te la fața unui copil! Uită-te în ochii unei bătrâne! *Trăieşte*-ți viața, tată!

Neajutorat, Pardot se lăsă pe o bancă de lângă peretele curbat de piatră.

— Eu... am vrut numai binele, zise el, cu glasul gâtuit.

Ochii îi erau plini de lacrimi de ruşine şi de tulburare când îşi privi fiul.

— Eşti cu adevărat succesorul meu. Uneori m-am întrebat dacă vei învăța vreodată destul despre planetologie... dar acum văd că m-am înşelat. Înțelegi mai multe decât aş putea şti eu vreodată!

Liet se aşează pe bancă lângă tatăl său. Ezitând, planetologul întinse mâna şi o puse pe umărul fiului său, cu mai mult înțeles de data asta. La rândul lui, Liet ridică mâna să o atingă pe a lui şi se uită cu o uimire de fremen la *lacrimile* care curgeau pe obrajii tatălui său.

— Eşti cu adevărat succesorul meu ca planetolog imperial, zise Pardot. Îmi înțelegi visul — dar cu tine, el va fi încă şi mai măreț, pentru că tu ai o inimă, pe lângă viziune!

89

O bună guvernare este în mare măsură invizibilă. Când totul merge lin, nimeni nu observă munca ducelui. De aceea trebuie să dăm oamenilor ceva de aplaudat, ceva despre care să vorbească, ceva de care să-şi aducă aminte.

DUCELE PAULUS ATREIDES

Kailea îşi descoperi şansa în timpul unei interminabile cine de familie din marea sală de banchete a castelului Caladan. Arătând fericit, Leto cel cu părul negru stătea pe scaunul ducal, în capul mesei lungi, în timp ce servitorii casei aduceau supiere cu ciorbă de peşte condimentată, apreciată de obicei de clasele inferioare de pescari şi săteni.

Leto mânca cu poftă, savurând felul nesofisticat. Poate că îi aducea aminte de copilărie, de vremea când alerga liber pe la docuri, sărind la bordul bărcilor de pescuit şi chiulind de la cursurile de guvernare a unei Mari Case. Din punctul de vedere al lui Kailea, bătrânul duce Paulus îngăduise unicului său moştenitor să petreacă prea mult timp cu oamenii de rând şi preocupările lor meschine, dar nu suficient cât să învețe nuanțele politice. Pentru ea, era limpede că ducele Leto nu înțelesese cum să-şi administreze Casa şi cum să trateze cu forțele disparate ale Ghildei, CHOAM-ului, Împăratului şi Landsraadului.

Alături de tatăl lui, Victor stătea pe un scaun cu perne groase, ridicat în aşa fel încât să poată mânca la acelaşi nivel. Băiatul brunet îşi sorbea ciorba, imitându-şi tatăl, în timp ce Leto făcea tot ce-i stătea în putință să-şi întreacă băiețelul de şase ani la zgomotul făcut. Cu educația ei elegantă, pe Kailea o nemulțumea în mod deosebit felul în care fiul ei încerca să copieze obiceiurile neşlefuite ale tatălui său. Într-o zi, când băiatul avea să devină adevăratul moştenitor Atreides şi Kailea va fi regentă, ea îl va instrui aşa cum de cuvine, pentru ca el să aprecieze obligațiile moştenirii sale. Victor va avea ce e mai bun atât din partea Casei Atreides, cât şi din aceea a Casei Vernius.

În jurul mesei, ceilalți rupeau bucăți de pâine şi beau bere amară de Caladan, deşi Kailea ştia că în pivniță erau o mulțime de vinuri bune. Râsul şi discuțiile neconvenționale pluteau în jurul mesei, dar ea nu participa, în schimb ciugulea din mâncare. Cu câteva scaune mai departe, Gurney Halleck îşi adusese balisetul cel nou şi voia să-i distreze pe meseni în timpul desertului. Din cauză că omul acesta fusese apropiat de tatăl lor, atunci când nici Kailea, nici fratele ei nu ştiuseră unde se află acesta, se simțea mulțumită să-l aibă aici... în ciuda faptului că Gurney nu fusese deosebit de prietenos cu ea.

Stând vizavi de ea, Rhombur părea perfect mulțumit cu concubina lui Tessia şi cu încercarea de a-l depăşi pe Leto la cantitatea de ciorbă de peşte pe care-o putea consuma. Pe scaunul lui, Thufir Hawat era adâncit în meditație, cercetând oamenii din jurul mesei şi neglijându-şi mâncarea. Privirea mentatului trecu de la un chip la altul, iar Kailea încercă să evite contactul vizual.

La jumătatea distanței până în capul mesei, stătea Jessica, vrând parcă să demonstreze că amândouă femeile erau egale în casa ducelui. Ce obrăznicie din partea ei! Lui Kailea îi venea s-o strângă de gât. Atrăgătoarea soră Bene Gesserit mânca făcând gesturi măsurate; era atât de sigură de poziția ei, încât nu arăta nici un fel de sfială. Kailea o văzu pe Jessica oprindu-se şi studiind chipul lui Leto, ca şi cum ar fi fost în stare să citească fiecare nuanță a expresiei lui, la fel de uşor ca pe nişte cuvinte imprimate pe o rolă de fibră shiga.

În seara asta, Leto îi chemase pe toți să mănânce împreună, deşi lui Kailea nu-i venea în minte nici o ocazie specială, vreo aniversare sau sărbătoare pe care-ar fi putut s-o celebreze. Bănuia că ducele pusese la cale cine ştie ce schemă nebunească şi nerecomandabilă, una pe care avea să insiste s-o ducă până la capăt, indiferent ce sfaturi i-ar fi dat ea sau oricine altcineva.

Licurigloburile pluteau deasupra mesei ca nişte ornamente, înconjurând braţele articulate ale detectorului de otrăvuri care se mişca sus, pe deasupra mâncărurilor, ca o insectă ameninţătoare. Adulmecătorul era un dispozitiv necesar, având în vedere politica sucită a vendetelor din Landsraad...

Leto îşi termină castronul mare de ciorbă şi se şterse la gură folosind un şervet de in brodat. Cu un oftat satisfăcut, se lăsă pe spate, în scaunul ducal sculptat de mână. Victor făcu acelaşi lucru, pe pernele înalte ale scaunului său; abia dacă mâncase o treime din ciorba aflată în castronaşul lui... Hotărât deja ce melodie să cânte după cină, Gurney Halleck se uită către balisetul lui cu nouă coarde, sprijinit de perete.

Kailea urmări ochii cenuşii ai lui Leto, felul în care privirea lui se plimba de la un capăt al sălii de banchet la celălalt, de la portretul lui Paulus Atreides la capul de taur împăiat, cu vârfurile coarnelor încă pătate de sânge. Nu ştia la ce se gândeşte ducele, dar când se uită peste masă, mica vrăjitoare Jessica o privi la rându-i cu ochii ei verzi, de parcă înţelegea ce era pe cale să facă Leto. Kailea întoarse capul, încruntându-se...

Când Leto se ridică în picioare, Kailea oftă adânc. Avea să înceapă unul dintre discursurile lui ducale interminabile, încercând să-i însufleţească în legătură cu toate lucrurile bune din viaţa lor. Dar dacă viaţa era atât de bună, de ce fuseseră ucişi amândoi părinţii ei? De ce rămâneau în exil ea şi cu fratele ei, moştenitorii unei Case Mari, în loc să se bucure de ceea ce ar fi trebuit să fie al lor?

Doi servitori se grăbiră să ia de pe masă vasele de supă şi pâinea rămasă, dar Leto le făcu semn să iasă, ca să poată vorbi fără să fie întrerupt.

— Săptămâna viitoare este cea de-a douăzecea comemorare a luptei de tauri în care tatăl meu a fost ucis...

Ridică ochii spre portretul în costum de matador.

— În consecinţă, m-am gândit la marile spectacole pe care ducele Paulus le dădea pentru supuşii săi. Aceştia îl iubeau pe tatăl meu pentru asta, şi cred că este timpul ca *eu* să creez un spectacol corespunzător, aşa cum se aşteaptă de la un duce de Caladan...

Numaidecât, Hawat ridică garda.

— Ce ai de gând, domnule duce?

— Nimic atât de primejdios ca o luptă de tauri, Thufir!

Leto zâmbi spre Victor, apoi spre Rhombur.

— Dar vreau să fac ceva despre care oamenii să vorbească multă vreme de-acum încolo. Voi pleca în curând la Consiliul Landsraadului, pe Kaitain, pentru a începe o nouă misiune diplomatică legată de conflictul Moritani-Ecaz — în special acum, când s-ar putea să încheiem o alianţă mult mai strânsă cu Ecaz...

Se opri pentru o clipă, stânjenit.

— Ca rămas-bun, vreau să iau cel mai mare iaht aerian într-o procesiune magnifică peste câmpiile planetei. Poporul meu se va putea uita în sus ca să vadă steagurile şi dirijabilul colorat — şi îi va ura succes ducelui său în misiunea pe care şi-a asumat-o! Vom trece pe deasupra flotilelor de pescuit, apoi, în interior, peste fermele de orez pundi...

Victor bătu din palme, iar Gurney încuviinţă din cap.

— Ho-ho!... Va fi o privelişte minunată!

Sprijinindu-şi coatele pe masă, Rhombur îşi aşeză în palme bărbia pătrată.

— Ăăă... Leto, în curând nu trebuie să se întoarcă Duncan Idaho, de pe Ginaz? Vei fi plecat la sosirea lui? Sau putem combina venirea lui acasă cu această sărbătoare?

Gândindu-se la ceea ce auzise , Leto dădu din cap.

— De ceva vreme nu mai ştiu nimic despre asta. Nu-l aşteptăm decât peste vreo două luni...

Gurney bătu cu pumnul în masă.

— Zei din iad! Dacă vine la noi ca maestru spadasin din Ginaz, după opt ani lungi de antrenament, omul merită o primire specială, nu crezi?

Leto izbucni în râs.

— Într-adevăr, Gurney! Avem destul timp pentru asta când mă întorc. Cu tine, Thufir şi Duncan apărându-mă, nu trebuie să mă mai tem de nici o zgârietură din partea duşmanilor!

— Sunt şi alte feluri în care poate lovi un duşman, stăpâne! spuse Jessica, ascunzând un avertisment în glas.

Kailea deveni țeapănă, dar Leto nici nu observă. În schimb, se uită la vrăjitoare.

— Sunt pe deplin conştient de asta...

În mintea lui Kailea se învârteau deja rotițele. La sfârşitul mesei, se scuză şi se duse să-i spună Chiarei ce plănuia să facă Leto.

*

În noaptea aceea, Leto dormi pe un pat de campanie într-un hangar de la spațioportul municipal Cala, loc unde personalul său se dusese să facă pregătiri pentru evenimentul de gală, trimițând anunțuri şi adunând provizii. În câteva zile, iahtul aerian perfecționat avea să plece în măreața şi colorata lui procesiune.

Rămasă singură în apartamentul ei, Kailea îl chemă pe Swain Goire şi îi făcu avansuri, aşa cum procedase de multe ori în trecut. Făcu dragoste cu căpitanul gărzii cu o pasiune sălbatică, surprinzându-l şi epuizându-l. Semăna atât de mult cu Leto, dar era un om atât de diferit! După aceea, când el adormi alături de ea, îi fură dintr-un buzunar ascuns al centurii late de piele, căzute pe jos, o cheie micuță, blocată cu un cod. Fiind rareori folosită, avea să treacă un timp înainte ca Goire să observe cheia lipsă...

În dimineața următoare, puse micul obiect în palma uscată a Chiarei şi strânse degetele bătrânei deasupra lui.

— Asta o să-ți deschidă uşa de la arsenalul Atreides. Mişcă-te cu grijă!

Ochii de corb ai Chiarei se aprinseră; îşi îndesă repede cheia în cutele secrete ale veşmintelor ei cu multe straturi.

— Mă voi ocupa eu de rest, doamnă...

90

Războiul, ca principal dezastru ecologic al oricărei epoci, reflectă doar starea mai amplă a problemelor umane în care organismul întreg numit „umanitate” îşi află existența.

PARDOT KYNES, Reflecții asupra dezastrului de pe Salusa Secundus

Pe insula administrației de pe Ginaz, cei mai mari cinci maeştri spadasini în viață se întâlniră şi îi evaluară pe elevii rămaşi în faza examenelor orale a programului de studiu, sâcâindu-i cu istorie, filosofie, tactică militară, haiku, muzică şi multe altele — totul potrivit cu cerințele şi tradițiile exigente ale şcolii.

Era însă o ocazie sumbră, tragică...

Întregul arhipelag-şcoală era cuprins de tumult, indignat şi îndurerat pentru cei şase elevi măcelăriți. Împăunându-se cu barbaria lor, grummanienii aruncaseră patru dintre cadavre în spuma valurilor, în apropiere de centrul principal de antrenament, de unde şi fuseseră aruncați pe țărm. Ceilalți doi — Duncan Idaho şi Hiih Resser — erau în continuare dispăruți, probabil pierduți pe mare...

La ultimul etaj al turnului central, maeştrii spadasini stăteau pe latura dreaptă a unei mese semicirculare, cu spadele de ceremonie îndreptate cu vârful în afară, ca

razele unui soare. Fiecare elev aflat în fața mesei vedea vârfurile amenințătoare, în timp ce răspundea la întrebările riguroase.

Toți trecură... Acum, Karsty Toper şi administrația şcolii trebuiau să aranjeze călătoria de întoarcere a elevilor victorioşi, fiecare acasă la el, unde urmau să aplice ceea ce învățaseră. Unii plecaseră deja spre cel mai apropiat spațioport.

Iar maeştrii spadasini rămăseseră să se ocupe de urmări...

Grasul Rivvy Dinari stătea în mijloc, scoțând din teacă spada ducelui Paulus Atreides şi un pumnal incrustat cu pietre prețioase, amintire de la familia Moritani — ambele găsite printre bunurile lui Idaho şi ale lui Resser. Lângă el, Mord Cour îşi lăsă în jos capul cu plete cărunte.

— Avem multă experiență în a trimite amintirile elevilor căzuți, dar niciodată n-a fost ca acum...

Vânjosul maestru Jamo Reed, deşi înăsprit de supravegherea de atâția ani a insulei-închisoare, nu se putea opri din plâns. Scutură din cap.

— Dacă elevii de pe Ginaz mor, ar trebui să fie în timpul antrenamentului dificil — nu pentru că sunt asasinați!

Ginaz înaintase proteste oficiale, invocând insulte şi sancțiuni adaptate cultural, dintre care nici una nu însemna nimic pentru vicontele Hundro Moritani. El nu oferise niciodată compensații satisfăcătoare pentru atacurile brutale de pe Ecaz. Landsraadul şi Împăratul țineau acum audieri în legătură cu cele mai bune mijloace de a reacționa, iar conducătorii multor Case Mari se îndreptau spre Kaitain pentru a vorbi cu Consiliul. Nu obținuseră însă nimic mai mult decât sancțiuni, amenzi şi plesnituri peste mână, chiar şi pentru un „câine turbat” ca vicontele. Grummanienii credeau că pot să iasă basma curată din orice!

— Mă simt... violat, zise Jeh-Wu, cu codițele căzute în dezordine. Nimeni n-a îndrăznit vreodată să facă un asemenea lucru unui maestru spadasin!

Spilcuitul Whitmore Bludd se ridică în picioare, jucându-se cu volanele cămăşii şi cu manşetele grele de la încheieturi.

— Propun să rebotezăm şase dintre insulele noastre după elevii ucişi. Istoria îşi va aminti crima mişelească, iar noi îi vom onora pe cei şase...

— Onoare?

Rivvy Dinari izbi masa cu palma lui uriaşă, făcând lamele spadelor să zornăie.

— Cum poți folosi acest cuvânt într-un asemenea context? Noaptea trecută am petrecut trei ore în cripta lui Jool-Noret, rugându-mă şi întrebând ce să fac în această situație...

— Şi ți-a răspuns?

Încruntat, Jeh-Wu se ridică în picioare şi se duse să se uite pe fereastră, la spațioportul plat şi la recifurile înspumate.

— Chiar şi în timpul vieții, Jool-Noret n-a învățat nimic pe nimeni. S-a înecat într-un val de maree, iar discipolii lui au încercat să-l întreacă. Dacă Noret nu şi-a ajutat niciodată nici pe cei mai apropiați adepți, cu siguranță n-o să ne ajute nici pe noi!

Bludd pufni, arătând ofensat.

— Marele om i-a învățat pe alții prin exemplu... O tehnică perfect validă, pentru cei capabili să învețe.

— Şi era un om de onoare, exact ca un samurai din vechime, completă Dinari. După zeci de mii de ani, am devenit mai puțin civilizați. Am uitat...

Meditând încruntat, Mord Cour îl privi atent pe obezul maestru spadasin.

— Uiți istoria, Dinari... S-ar putea ca samuraii să fi fost oameni de onoare, dar când britanicii au ajuns în Japonia cu arme de foc, samuraii au dispărut... într-o generație!

Jamo Reed ridică privirea, cu chipul său uscățiv devastat sub chica albă de păr creț.

— Vă rog, nu trebuie să ne certăm între noi, altfel înseamnă că grummanienii ne-au învins!

Jeh-Wu pufni.

— Ei deja...

Îl întrerupse un zgomot la uşă. Se întoarse cu spatele la fereastră, iar ceilalți patru maeştri spadasini se ridicară şocați în picioare.

Murdari şi în dezordine, Duncan Idaho şi Hiih Resser îşi croiră drum în încăpere, în ciuda obiecțiilor a trei angajați ai şcolii îmbrăcați în uniformă. Îmbrâncindu-i deoparte pe coridor, cei doi tineri păşiră în cameră, loviți şi şchiopătând, dar cu flăcări în ochi.

— Am sosit prea târziu? întrebă Resser cu un zâmbet forțat.

Jamo Reed alergă în jurul mesei ca să-l îmbrățişeze pe Duncan, apoi pe Resser.

— Băieți, sunteți în viață!

Chiar şi Jeh-Wu avea un surâs uşurat şi uimit pe chipul lui de iguană.

— Un maestru spadasin n-are nevoie să declare ceea ce este evident! zise el, dar lui Jamo Reed nu-i păsa.

Privirea lui Duncan se aprinse la vederea spadei bătrânului duce, aşezată pe masa semicirculară. Făcu un pas în față şi coborî privirea spre sângele care i se scurgea dintr-o tăietură de pe gamba stângă, udându-i cracul pantalonilor prost croiți.

— Resser şi cu mine n-am prea învățat în ultimele câteva zile... Dar am pus în aplicare instrucția primită de la voi!

Resser se clătină puțin, având probleme cu statul în picioare; Duncan îl sprijini. După ce dădură pe gât cănile cu apă oferite de Mord Cour, explicară cum săriseră peste bord în marea agitată, cum înotaseră şi se ajutaseră unul pe celălalt ca să se îndepărteze de vasul mare şi întunecat. Solicitându-şi capacitățile până la ultima limită, agățându-se de fiecare fărâmă din cunoştințele pe care le căpătaseră în timpul celor opt ani de instrucție riguroasă, rămăseseră la suprafața apei ore întregi. Se străduiseră din răsputeri să se orienteze după stele, până când, în cele din urmă, mareele şi curenții îi purtară către una dintre numeroasele insule — din fericire, una civilizată. Acolo căpătaseră un minimum de prim-ajutor şi haine uscate, precum şi transport imediat.

Deşi buna lui dispoziție fusese afectată de încercările prin care trecuse, Resser reuşi totuşi să-şi înalțe bărbia.

— Am dori să cerem în mod oficial amânarea examinării finale, domnilor!

— Amânare? exclamă Jamo Reed, din nou cu lacrimi în ochi. Sugerez o scutire... Cu siguranță, aceştia doi s-au dovedit la înălțimea exigențelor noastre, nu?

Indignat, Whitmore Bludd se trase de dantele.

— Formulele trebuie respectate...

Bătrânul Mord Cour îl privi sceptic.

— Nu ne-au arătat grummanienii chiar acum ce prostie este să urmezi orbeşte formulele?

Ceilalți patru maeştri se întoarseră spre Rivvy Dinari aşteptând aprecierea lui.

În cele din urmă, uriaşul maestru spadasin îşi ridică pe picioare enormul trup şi îi măsură din ochi pe elevii murdari. Arătă către spada bătrânului duce şi către pumnalul de ceremonie Moritani.

— Idaho... Resser... luați-vă armele!

Cu un zăngănit de oțel, maeştrii spadasini îşi recuperară armele aşezate pe masa semicirculară. Imediat după aceea, cu inimile bătându-le nebuneşte, Duncan apucă spada bătrânului duce, iar Resser — pumnalul. Cei cinci maeştri spadasini formară un cerc, incluzându-i şi pe cei doi elevi; îşi întinseră cu toții armele spre centru, punându-le una peste cealaltă.

— Aşezați vârfurile armelor voastre deasupra celorlalte, ceru Mord Cour.

— Acum sunteți adevărați maeştri spadasini, anunță Dinari cu glasul lui paradoxal de subțire. Uriaşul vârî sabia în teacă; îşi desfăcu din părul țepos, de culoarea

mahonului, basmaua roşie şi o legă pe capul lui Duncan. Jamo Reed scoase o altă basma şi o înfăşură pe părul roşcovan al lui Resser.

După opt ani, valul de triumf şi de uşurare îl duse pe Duncan în pragul prăbuşirii, dar prin simpla forță a voinței îşi îndreptă genunchii şi rămase în picioare. El şi cu Resser îşi strânseră mâna, felicitându-se, cu toate că sărbătoarea le era umbrită de tragedie. Duncan nu mai putea de nerăbdare să se întoarcă pe Caladan...

Nu te-am dezamăgit, duce Leto!

În clipa aceea, un sunet sfâşie aerul deasupra capetelor celor prezenți, o succesiune de banguri sonice provenind de la aparate de zbor coborând cu repeziciune prin atmosferă. De pe stâncile care înconjurau insula centrală, izbucniră pe neaşteptate sirene. Mult mai aproape, o explozie răsună lângă zidurile clădirilor administrative...

Maeştrii spadasini seniori se repeziră către un balcon care domina complexul. Dincolo de canalele cu apă liniştită, două insule apropiate luminau cuprinse de flăcări şi fum.

— Dirijabile blindate! exclamă Jamo Reed.

Duncan văzu siluetele negre ca nişte păsări de pradă năpustindu-se în picaj abrupt din spatele stâlpilor de foc şi aruncând valuri de explozivi.

Jeh-Wu mârâi, clătinându-şi părul negru:

— Cine îndrăzneşte să ne atace?

Pentru Duncan, răspunsul părea evident.

— Casa Moritani încă n-a terminat cu noi!

— E o palmă peste fața tuturor celor care poartă război civilizat, zise Rivvy Dinari. N-au declarat kanly, n-au urmat formele cuvenite...

— După tot ce ne-au făcut nouă şi Ecaz-ului, ce-i mai pasă vicontelui Moritani de forme? replică Resser dezgustat. Nu înțelegeți cum funcționează mintea lui?

Alte bombe explodară.

— Unde-i artileria noastră antiaeriană?

Vocea lui Whitmore Bludd suna mai degrabă neliniştită decât indignată.

— Unde ne sunt topterele?

— Nimeni n-a atacat vreodată planeta Ginaz, răspunse Jamo Reed. Suntem neutri din punct de vedere politic. Şcoala noastră serveşte toate Casele...

Duncan îşi putea da seama cât de orbiți erau aceşti maeştri de ego-ul lor, de regulile, de formalitățile şi structurile lor. Orgoliu! Nu se gândiseră niciodată la propriile lor vulnerabilități — în ciuda a ceea ce-i învățau pe elevi!

Cu o cascadă de înjurături colorate, Dinari îşi lipi binoclul de cutele de grăsime de pe față. Umblă la reglajele oleobiectivelor şi, ignorând aparatul blindat care se apropia, scrută țărmul accidentat al insulei administrative.

— Pe malul acela, sunt peste tot comandouri inamice, acostând pe partea opusă spațioportului. Şi se apropie cu artilerie de umăr...

— Trebuie să fi venit cu submarinul, spuse Jeh-Wu. Ăsta-i nu-i un atac improvizat — îl plănuiesc de ceva vreme!

— Aşteptau un pretext, adăugă Reed, cu o cută adâncă tăindu-i fruntea bronzată.

Aparatele zburătoare de asalt se apropiară — mici discuri negre licărind din cauza scuturilor defensive.

Pentru Duncan, maeştrii spadasini păreau atât de neajutorați, aproape patetici, când erau puşi în fața cu această situație neaşteptată. Exercițiile lor ipotetice erau mult diferite de realitate... Dureros de diferite! Apucă spada bătrânului duce.

— Aparatele acelea sunt dirijabile fără echipaj, făcute doar să arunce bombe şi materiale incendiare, spuse Duncan pe un ton de evaluare rece, în timp ce o ploaie de bombe căzeau din discurile urlătoare. De-a lungul țărmului, clădirile izbucniră în flăcări una după alta...

Urlând, mândrii maeştri spadasini fugiră din balcon, cu Resser şi Duncan printre ei.

— Trebuie să ajungem la posturile noastre, să facem tot ce putem să dirijăm apărarea!

Vocea subțire a lui Dinari devenise tăioasă, căpătând un ton de comandă.

— Restul noilor absolvenți sunt la spațioport, sublinie Resser. Îşi pot lua echipamentul şi pot contraataca...

Derutați, dar luptându-se să-şi revină, în special în fața funcționarilor şi administratorilor încă şi mai îngroziți, Jamo Reed, Mord Cour şi Jeh-Wu o luară la fugă pe coridorul principal, în timp ce Rivvy Dinari demonstră cât de repede îşi putea mişca volumul imens, săltând în jos pe o scară doar apucând balustradele şi sărind de la un palier la altul. Whitmore Bludd alerga în urma lui...

După ce schimbară priviri iuți, Duncan şi Resser îi urmară pe cei doi maeştri spadasini care coborâseră pe scări. O explozie apropiată zgudui clădirea administrației, iar tinerii se poticniră. Cu toate acestea, îşi continuară drumul. Afară continua atacul de mari proporții.

Noii maeştri spadasini năvăliră în holul central printr-o uşă de la parter, alăturându-se lui Dinari şi Bludd. Prin ferestrele de plaz armat, Duncan putea să vadă clădirile de afară care ardeau.

— Trebuie să ajungem la centrul vostru de comandă, le spuse el celor mai în vârstă. Avem nevoie de echipament de luptă. Există toptere de atac la spațioport?

Resser strângea în mână pumnalul de ceremonie Moritani.

— Am să lupt chiar aici, dacă îndrăznesc să trimită pe cineva să ne înfrunte.

Bludd arăta agitat; îşi abandonase haina colorată, undeva pe scări.

— Nu gândiți pe termen scurt! Care e scopul lor? Desigur, vor umbla după criptă!

Exasperat, arătă spre un sicriu negru, ornamentat, aşezat pe un postament care domina holul.

— Rămăşițele lui Jool-Noret, obiectul cel mai sacru de pe tot Ginaz-ul... Te poți gândi la o insultă mai mare pentru noi?

Roşu la față, se întoarse către uriaşul său coleg.

— Ar fi ca şi cum ne-ar lovi în inimă!

Perplecşi, Duncan şi Resser se uitară unul la altul. Fuseseră sufocați cu poveşti despre legendarul luptător — dar în fața acestui atac sângeros, a bombelor care explodau, a civililor care strigau şi alergau după adăpost pe străzile insulei, nici unuia dintre ei nu-i păsa prea mult de vechea relicvă.

Dinari se grăbi să traverseze holul ca un cuirasat mişcându-se cu toată viteza.

— La criptă! strigă el. Bludd şi ceilalți încercară să țină pasul cu el.

Faimoasa criptă era înconjurată de plaz armat transparent şi de un câmp Holtzman licăritor. Lăsând deoparte toată aroganța, cei doi maeştri spadasini urcară treptele în fugă şi-şi apăsară palmele pe un panou de control. Scutul se stinse, iar barierele de plaz se ridicară.

— O să ducem sarcofagul! strigă Bludd către Duncan şi Resser. Trebuie să-l ținem în siguranță... Este însuşi sufletul şcolii Ginaz!

Uitându-se permanent în jur, după atacatori în uniformă Moritani, Duncan cântări în mână spada bătrânului duce.

— Luați mumia, dacă trebuie, dar mişcați-vă repede!

Resser stătea lângă el.

— Apoi trebuie să ieşim de-aici şi să găsim nişte navete, ca să putem lupta...

Duncan spera că alte sisteme de apărare se regrupau deja, ca să pornească la atac împotriva invadatorilor.

În timp ce maeştrii spadasini seniori, amândoi bărbați puternici, ridicară sicriul sculptat şi-l transportară către siguranța îndoielnică din exterior, Duncan şi Resser

deschideau drumul. Afară, discurile negre îşi continuau fără discriminare ploaia de bombe.

Un topter înarmat, având însemnele şcolii, ateriză în piaţeta din faţa clădirii administrative; îşi strânse aripile, în vreme ce motoarele sale continuau să huruie. Şase maeştri spadasini cu puşti laser agăţate pe umeri săriră din aparat, purtând salopete şi basmale roşii.

— Am luat corpul lui Noret, strigă Bludd mândru, făcând semne spre topter ca să ceară ajutor. Veniţi repede!

Soldaţi în uniforme galbene Moritani alergau de-a curmezişul pieţei. Duncan strigă un avertisment, iar maeştrii spadasini traseră cu laserele în atacatori. Soldaţii grummanieni răspunseră cu armele lor; loviră doi maeştri spadasini, inclusiv pe Jamo Reed. La explozia unei bombe aeriene, bătrânul Mord Cour se prăbuşi, rănit la braţe şi în piept de schijele zburătoare. Duncan îl ajută pe instructorul cu părul zburlit să se ridice şi să se adăpostească în topter.

Chiar când îl urca pe Cour în aparat, un atacator îi lovi în fugă picioarele lui Duncan, dezechilibrându-l. Tânărul maestru spadasin căzu pe caldarâm, se rostogoli şi ţâşni din nou în picioare. Înainte să-şi poată înălţa spada, o grummaniană într-un *gi* galben de arte marţiale plonjă pe sub garda lui, crestându-l cu pumnalele-gheare de la degete. Spada dovedindu-i-se inutilă la o distanţă atât de mică, Duncan apucă părul lung al atacatoarei şi smuci suficient de tare încât să-i audă gâtul trosnind. Ucigaşa se prelinse pe sol, moale şi cuprinsă de spasme.

Alţi grummanieni se concentrară asupra topterului înarmat. Resser răcni:

— Dă-i drumul! Ia blestematul ăla de sicriu cu tine!

El şi cu Duncan se întoarseră să înfrunte un alt oponent...

Un bărbat cu barbă fandă folosind o suliţă electrică ce scotea scântei, dar Duncan se ghemui şi se răsuci într-o parte. Gândurile lui se accelerară, căutând reacţia potrivită învăţată în opt ani de antrenament. Furia ameninţa să-l copleşească, înălţându-se în valuri roşii pe măsură ce-şi amintea de elevii captivi, măcelăriţi pe vasul întunecat. Retina îi ardea, plină cu imagini intense de bombe, flăcări şi nevinovaţi ucişi.

Îşi aminti însă de avertismentul lui Dinari: *O dată cu furia, vine şi eroarea*! Într-o clipă, alese o reacţie rece, aproape instinctivă. Prin pura forţă a voinţei, Duncan Idaho izbi cu degete de oţel cutia toracică a omului care se întindea spre el, rupându-i pielea şi străpungându-i inima.

Apoi însă, un tânăr precaut ieşi din încăierare, zvelt şi musculos, cu încheietura dreaptă rănită fixată într-o manşetă rigidă, căptuşită. *Trin Kronos...* În mâna sănătoasă, tânărul nobil morocănos ţinea strâns o katana ascuţită.

— Credeam că voi doi hrăniţi peştii, ca şi ceilalţi patru, pe care i-am dat ca exemplu...

Ridică ochii către micile bombardiere plutitoare; o altă explozie puternică dărâmă o clădire joasă.

— Luptă cu *mine*, Kronos, zise Resser, trăgând din teacă pumnalul de ceremonie Moritani. Sau eşti prea laş fără tatăl tău şi un detaşament de soldaţi cu armament greu alături?

Trin Kronos îşi privi katana, se gândi, apoi o aruncă deoparte.

— E o armă prea bună pentru un trădător! Ar trebui s-o arunc după ce o s-o mânjesc cu sângele tău...

Scoase în schimb un cuţit de duel.

— Un pumnal e mai uşor de înlocuit...

Obrajii lui Resser se aprinseră, iar Duncan făcu un pas înapoi să-i privească pe cei doi înfruntându-se.

— Nu m-aş fi lepădat niciodată de Casa Moritani, zise Resser, dacă mi-ar fi dat ceva în care să cred.

— Crede în oțelul rece al lamei mele, răspunse Kronos, cu un rânjet crud. Îl vei simți cât se poate de real, atunci când îți va scoate inima din piept!

Cu molozul sfărâmat sub picioare, cei doi descriseră prudenți cercuri, privindu-se continuu în ochi. Resser îşi ținea pumnalul ridicat, păstrând o postură defensivă fermă, în timp ce Kronos împungea şi reteza aerul, agresiv dar ineficient.

Resser atacă, se retrase, apoi îşi balansă piciorul într-o lovitură dură, care-ar fi trebuit să-l pună la pământ pe Kronos, dar luptătorul grummanian se aplecă pe spate ca un şarpe, ferindu-se de piciorul roşcovanului. Resser se răsuci complet şi-şi recăpătă echilibrul, respingând o izbitură rapidă de cuțit.

Zona din jurul celor doi combatanți era pustie. Pe străzile din apropiere, alți grummanieni continuau să atace, iar de la ferestrele înalte porneau salve de proiectile. La topter, maeştrii spadasini se chinuiau cu relicva lor, încercând să ridice sarcofagul în aparat, în timp ce se băteau cu atacatorii.

Kronos fentă, flutură vârful cuțitului său de duel pe la ochii lui Resser, apoi încercă să-l înjunghie în gât. Resser se aruncă într-o parte, la limita distanței la care ajungea mâna grummanianului, dar piciorul îi alunecă pe o aşchie de piatră ruptă; glezna i se suci şi se poticni.

Kronos se aruncă asupra lui ca un leu, împungând continuu aerul şi coborând apoi cuțitul, dar Resser pară în lateral cu pumnalul lui, înlăturând cu un zăngănit lama celuilalt. Apoi împinse pumnalul în sus, înfigându-i vârful în bicepsul adversarului şi făcând o tăietură roşie în jos, peste cot, până la antebraț.

Cu un țipăt copilăresc, Kronos se retrase clătinându-se şi privind la râul stacojiu care cobora spre încheietura lui sănătoasă.

— Bastard trădător!

Resser sări în picioare şi se concentră din nou asupra poziției sale, gata de luptă.

— Sunt orfan, nu bastard...

Buzele lui schițară un surâs scurt, şters.

Cu brațul plin de sânge şi mâna care ținea cuțitul slăbită, Kronos îşi putea da seama că pierduse lupta. Chipul îi împietri. Apucând pumnalul de lamă, coborî mânerul acestuia către manşeta groasă. Se deschise de-a lungul unei tăieturi gata pregătite, şi un pistol cu săgeți fixat cu arc îi sări în mână. Kronos rânji, îndreptând arma în față, pregătindu-se să tragă o încărcătură întreagă de săgeți argintii în pieptul lui Resser.

— Tot mai insişti să-ți urmezi regulile absurde, nu-i aşa?

— *Eu* nu, exclamă Duncan Idaho din spate, aruncând cu putere spada bătrânului duce. Vârful se înfipse între omoplații lui Trin Kronos şi-i ieşi prin piept, alunecând cu toată lungimea prin inimă. Kronos tuşi cu sânge şi se cutremură, uluit de obiectul ascuțit care-i țâşnise din stern.

În timp ce Kronos se prăbuşi mort, Duncan scoase lama însângerată. Apoi se uită fix la victima lui şi la spadă.

— Grummanienii nu sunt singurii care pot încălca regulile...

Chipul lui Resser devenise cenuşiu, acceptând inevitabilitatea morții de îndată ce văzuse pistolul ascuns în manşeta lui Kronos.

— Duncan... l-ai înjunghiat pe la spate!

— Am salvat viața prietenului meu! replică Duncan. Având aceleaşi opțiuni, aş face aceeaşi alegere de fiecare dată...

Dinari şi Bludd terminară de legat relicva sacră la bordul topterului. Raze laser umplură aerul când apărătorii Ginaz-ului traseră cu precizie mortală. Cei doi tineri rămaseră pe loc epuizați, dar maeştrii spadasini îi traseră la bordul topterului.

Cu o izbucnire puternică a motoarelor, ornitopterul înarmat se înalță în aer. Aripile atinseră anvergura maximă, transportând pasagerii şi cadavrul lui Jool-Noret departe de clădirile principale. Când Duncan se înghesui pe puntea de metal, Rivvy Dinari se aplecă şi-i puse brațul gros în jurul umerilor.

— Voi, băieți, a trebuit să arătați foarte devreme ce puteți.

— Despre ce-a fost vorba în atacul ăsta? Mândrie rănită? întrebă Duncan, atât de furios încât îi venea să scuipe. Stupid motiv de a începe un război...

— Rareori există motive bune de a începe războaie, răspunse Mord Cour, plecând capul.

Whitmore Bludd ciocăni în plazul transparent.

— Uitați-vă pe fereastră!

Un roi de toptere de luptă de pe Ginaz trăgeau cu laserele în aparatele de zbor inamice şi secerau soldații de la sol.

— La comenzi, sunt noii noştri maeştri spadasini — colegii voştri de la spațioport! zise Cour.

După o lovitură directă, unul dintre aparatele fără pilot explodă şi căzu la sol ca un bolovan. În interiorul înghesuit al topterului, maeştrii spadasini ridicară pumnii amenințător.

Aparatul zburător izbi pământul într-o minge de foc; un al doilea se prăbuşi în ocean. După aceea razele laser doborâră şi mai multe. Topterul lui Duncan coborî către un detaşament de comando grummanian care alerga înapoi către apă şi-l aruncă în aer, lăsând trupurile împrăştiate pe sol. Pilotul descrise un cerc pentru o a doua trecere.

— Grummanienii se aşteptau la prăzi uşoare, spuse Whitmore Bludd.

— Şi să mă ia naiba dacă nu le-am oferit aşa ceva, bombăni Jeh-Wu.

Duncan privi masacrul şi încercă să nu compare distrugerile şi vărsarea de sânge dezlănțuite cu toată finețea pe care o învățase în opt ani la şcoala Ginaz.

91

Fii atent la semințele pe care le semeni şi la recoltele pe care le culegi. Nu-l blestema pe Dumnezeu pentru pedeapsa pe care o aduci singur asupra capului tău.

Biblia Catolică Portocalie

Apelând la conformismul indignat care ar fi făcut-o mândră până şi pe doamna Helena, Kailea îl convinse pe Leto să nu-şi ia fiul în marea procesiune ducală.

— Nu vreau ca Victor să fie expus nici unui pericol. Acel iaht nu e sigur pentru un băiețel de şase ani..

Thufir Hawat se dovedi un aliat neaşteptat, fiind de acord cu îngrijorarea lui Kailea, până când Leto se înduplecă în sfârşit. Exact aşa cum sperase ea...

După capitularea ducelui, Kailea îl ajută pe Rhombur să salveze situația.

— Eşti unchiul lui Victor. De ce nu mergeți voi doi... la pescuit? Luați o barcă de-a lungul coastei — numai să vină cu voi destule gărzi. Cu siguranță, căpitanul Goire va fi încântat să vă însoțească!

Rhombur se lumină la față.

— Poate că mergem să adunăm din nou nestemate de coral...

— Nu cu fiul meu, i-o reteză tăios Kailea.

— Ăăă... bine. Atunci o să-l duc la fermele de pepeni paradan plutitori şi poate prin nişte golfulețe unde să ne putem uita la peşti.

*

Swain Goire se întâlni cu Rhombur jos la docuri, unde curățară cala micii dar bine echipatei bărci cu motor *Dominic*. Pregătindu-se pentru o lipsă de câteva zile, luară aşternuturi şi mâncare. În spatele castelului, la spațioportul de la periferia oraşului Cala,

echipajul ducelui muncea să pregătească enormul iaht aerian. Nerăbdător să plece, Leto era complet absorbit de ultimele pregătiri.

În timp ce continua munca la barcă, Victor deveni iritabil şi nu prea entuziast. La început Rhombur se gândi că băiatul s-ar putea să-şi amintească întâlnirea cu elecranul; în schimb, îl văzu pe Victor uitându-se din ce în ce mai des în sus, către platoul de pe care tatăl lui era pe cale să se îmbarce pentru călătorie. Steagurile Atreides fluturau în bătaia vântului, împodobite cu panglici reflectorizante, verzi şi negre.

— Vreau să fiu cu tata, zise Victor. E distractiv la pescuit, dar să mergi cu dirijabilul e mai bine!

Rhombur se aplecă peste marginea bărcii.

— Aşa zic şi eu, Victor. Aş vrea să fie vreo cale să mergem şi noi cu el...

Ducele Leto avea intenția să piloteze el însuşi aeronava, însoțit de escorta cuvenită, formată din cinci soldați loiali. Cu greutatea limitată pe care-o putea duce aparatul mai uşor decât aerul, nu era înțelept să ia pasageri de agrement.

Swain Goire lăsă jos o ladă cu provizii, în afara cabinei de pe punte, apoi îşi şterse sudoarea de pe frunte şi îi zâmbi băiatului. Căpitanul era mai devotat lui Victor decât oricărei alte legi sau oricărui alt stăpân, Rhombur ştia asta. Pe fața chipeşă a lui Goire se citea adorația pentru fiul lui Leto.

— Ăăă... căpitane, aş vrea să-ți cer părerea!

Rhombur se uită la Victor, apoi din nou la căpitanul de gardă.

— Ți s-a încredințat siguranța copilului, şi nimeni nu poate spune că te-ai fi sustras vreodată de la datorie sau că n-ai fi acordat întreaga atenție însărcinării tale.

Goire se înroşi stânjenit.

Rhombur continuă:

— Crezi în temerile surorii mele, potrivit cărora Victor chiar ar putea fi în pericol dacă-l însoțeşte pe Leto la bordul iahtului?

Râzând, Goire făcu un gest de respingere.

— Sigur că nu, stăpâne prinț. Dacă era vreun pericol, Thufir nu l-ar fi lăsat niciodată pe duce să meargă — şi nici eu! Hawat m-a însărcinat să controlez personal siguranța iahtului înainte de plecare, în timp ce el şi oamenii lui cutreieră traseul de zbor, căutând cea mai mică urmă de ambuscadă. E pe deplin sigur, vă asigur. Mi-aş pune viața pentru asta!

— Exact ce mă gândeam şi eu...

Rhombur îşi frecă palmele şi zâmbi.

— Atunci, există vreun motiv anume pentru care Kailea insistă să ne ducem la pescuit, în loc să mergem cu Leto?

Strângând din buze, Goire se gândi la întrebare. Evită privirea lui Rhombur.

— Doamna Kailea este uneori... exagerată în ceea ce priveşte grija pentru băiat. Cred că-şi imaginează amenințări acolo unde nu sunt!

Micul Victor se uita de la un bărbat la altul, fără să înțeleagă nuanțele discuției.

— Ai vorbit cu o franchețe adevărată, căpitane. Nu-mi pot imagina de ce n-ai fost avansat...

Apoi Rhombur îşi coborî vocea până la nivelul unei şoapte.

— Ăăă... de ce să nu facem în aşa fel încât Victor să-l însoțească pe tatăl lui în secret? N-ar trebui să piardă magnifica procesiune... La urma urmei, e fiul ducelui. Trebuie să ia parte la evenimentele importante.

— Sunt de aceeaşi părere... dar mai e şi problema greutății. Iahtul aerian are o capacitate limitată de a transporta pasageri.

— Păi, dacă într-adevăr nu e nici o primejdie, de ce să nu lăsăm acasă doi membri ai gărzii de onoare, pentru ca dragul meu nepot — Rhombur îl strânse pe Victor de umăr — şi cu mine să ne alăturăm ducelui? Mai rămân trei soldați, iar eu pot foarte bine să lupt pentru a-l proteja pe duce, dacă se ajunge la asta.

Deşi stânjenit, Goire nu reuşea să dea glas nici unui motiv pentru care s-ar opune acestei sugestii, în special nu după ce zări bucuria de pe chipul lui Victor. Băieţelul îi topi ultima fărâmă de rezistenţă.

— Comandantului Hawat nu i-ar plăcea nici o schimbare de plan, şi nici lui Kailea.

— Adevărat, dar tu răspunzi de securitatea dirijabilului, corect?

Rhombur îi înlătură îngrijorarea.

— În plus, Victor nu poate deveni un bun conducător dacă e pus la adăpost de orice zgârietură sau vânătaie. Trebuie să iasă în lume şi să înveţe la şcoala vieţii — indiferent ce-ar spune sora mea...

Goire se aplecă în faţa băieţelului încântat, tratându-l ca pe un mic bărbat.

— Victor, spune-mi adevărul. Vrei să mergi la pescuit, sau...

— Vreau să merg cu iahtul! Vreau să fiu cu tata şi să văd lumea!

Avea o privire cât se poate de hotărâtă.

Goire se ridică. Pentru o clipă, se uită în ochii lui Victor, vrând să facă tot ce-i stătea în putere ca să-l facă pe băiat fericit.

— Ăsta-i răspunsul de care aveam nevoie. Atunci, e hotărât.

Întoarse capul spre spaţioport, unde aştepta dirijabilul.

— Mă duc să fac pregătirile!

*

Temându-se că felul ei de a se purta ar putea-o da de gol, Kailea se izolă într-unul dintre turnurile castelului Caladan, prefăcându-se bolnavă. Îşi luase deja rămas-bun în mod oficial de la Leto, prea absorbit de pregătiri, apoi se grăbise să plece înainte ca el s-o privească în ochi... nu că i-ar fi dat oricum prea multă atenţie!

Mulţimea ovaţiona urmărind procesiunea ducală, care se pregătea să decoleze spre cerul albastru al Caladanului. Şoimul Atreizilor era desenat cu roşu aprins pe partea umflată a iahtului aerian, care avea să fie urmat de dirijabile mai mici, dar proiectate asemănător, toate ornamentate foarte colorat. Iahtul desfăşură pânze, pentru a prinde vântul, şi trăgea de funiile care-l ţineau priponit ca o albină-mamut extrem de umflată. Flamurile Atreides fluturau în adierea uşoară.

Balonul dirijabilului era un spaţiu gol, despărţituri etanşe cu gaz mai uşor decât aerul, însă micul compartiment de pasageri de pe pântec fusese umplut cu provizii. Pânzele de ghidare fâlfâiau ca nişte aripi de fluture, de-o parte şi de alta a nacelei. Thufir Hawat verificase el însuşi ruta propusă, puricând drumurile şi trimiţând soldaţi şi inspectori ca să se asigure că nici un asasin nu se ascunsese de-a lungul traseului.

Muşcându-şi buza, Kailea privea de la fereastra înaltă, orientată spre interiorul uscatului, de unde putea zări aeronava colorată. Deşi abia auzea fanfara cântând în cinstea plecării lui Leto, vedea siluetele stând pe un podium şi făcând semn cu mâna, înainte de a se urca la bordul iahtului aerian.

Stomacul i se strânse.

Se mustră singură pentru că nu făcuse rost de un binoclu... dar asta ar fi putut trezi suspiciuni. O îngrijorare prostească; servitorii casei ar fi crezut pur şi simplu că dorea să-l privească pe „iubitul” ei Leto, plecând în procesiunea lui istorică. Oamenii de pe Caladan nu ştiau nimic despre partea întunecată a relaţiei lor; în naivitatea lor, îşi imaginau numai poveşti romantice...

Cu un junghi în inimă şi un sentiment de inevitabilitate, Kailea urmări echipele de lucru dezlegând ancorele. Ridicat de gazul uşor, ajutat de suspensoare, iahtul porni să plutească graţios în curenţii de aer. Aparatul lent avea sisteme de propulsie care puteau fi folosite în caz de urgenţă, dar Leto prefera să lase aeronava uriaşă să fie purtată de vânt, ori de câte ori era posibil. Aparatele mai mici de escortă porniră şi ele.

Deşi singură, Kailea Vernius încercă să-şi calmeze expresia de pe faţă, toate emoţiile din minte, nevrând să-şi aducă aminte de vremurile bune pe care le petrecuse

cu nobilul ei iubit. Aşteptase destul, şi ştia, în adâncul sufletului, că nu se va întâmpla niciodată aşa cum voia ea.

Rhombur, în ciuda micilor lui afaceri cu câțiva rebeli, nu realizase *nimic* pe Ix. Şi nici tatăl lor, în toți anii de presupusă luptă clandestină împotriva Casei Corrino! Dominic era mort, iar Rhombur era mulțumit să fie prietenul anonim al lui Leto, vrăjit de urâțica lui femeie Bene Gesserit. Nu avea nici un fel de ambiții...

Iar Kailea nu putea accepta aşa ceva!

Strânse pervazul de piatră al ferestrei, privind procesiunea splendidă a aeronavelor care pluteau pe deasupra oraşului Cala şi mai departe, spre câmpii. Oamenii de rând vor sta băgați până la genunchi în câmpurile lor mlăştinoase şi se vor uita în sus ca să privească trecerea ducelui. Buzele lui Kailea desenară o linie fermă, dreaptă. Cultivatorii aceia de orez pundi vor căpăta o privelişte mult mai spectaculoasă decât se aşteptau...

Chiara îi explicase detaliile planului abia după ce fusese deja pornit. Cum fusese cândva amanta unui expert în muniții, Chiara întinsese ea însăşi o capcană, folosind explozivi în lanț furați din arsenalul Atreizilor. Nu va exista nici o şansă de supraviețuire, nici o speranță de salvare!

Simțind o groază neputincioasă, Kailea închise ochii. Roțile fuseseră puse în mişcare, şi nimic din ce-ar fi putut face nu putea împiedica acum dezastrul. *Nimic.* În curând, fiul ei va fi noul duce, iar ea va fi regenta mamă. *Ah, Victor, fac asta pentru tine.*

Auzind zgomot de paşi, fu surprinsă s-o vadă pe Jessica apărând la uşa camerei sale, întoarsă deja de la lansarea aeronavei ducale. Kailea o privi pe rivala ei, cu un chip de piatră. De ce n-a putut şi ea să meargă cu Leto? Asta ar fi rezolvat şi mai multe dintre problemele ei...

— Ce vrei? întrebă Kailea.

Jessica arăta subțire şi delicată — şi totuşi, Kailea ştia că nici o femeie cu instruire Bene Gesserit nu putea fi vreodată neajutorată. Vrăjitoarea ar fi putut probabil s-o ucidă pe Kailea într-o clipă cu metodele ei stranii. Îşi promise că va scăpa de această seducătoare îndată ce greutatea şi responsabilitățile Casei Atreides vor cădea pe umerii ei.

Voi fi regentă pentru fiul meu!

— Acum că ducele a plecat şi ne-a lăsat singure, e timpul să stăm de vorbă...

Jessica urmări reacția lui Kailea.

— Noi două am evitat asta prea multă vreme.

Kailea se simțea de parcă fiecare nerv de pe chipul şi din degetele ei, fiecare tresărire şi fiecare gest îi erau disecate de cercetarea atentă a acestei impertinente. Se spunea că o Bene Gesserit putea citi gândurile, deşi vrăjitoarele însele negau acest lucru. Kailea se înfioră, iar Jessica mai făcu un pas în interiorul camerei.

— Mă aflu aici pentru că doresc intimitate, spuse Kailea. Ducele meu a plecat şi eu vreau să fiu singură!

Jessica se încruntă. Ochii ei verzi priveau concentrați, ca şi cum ar fi detectat deja că ceva nu era în regulă. Kailea întoarse capul, simțindu-se ca dezbrăcată. Cum putea fetişcana asta s-o dea în vileag atât de uşor?

— M-am gândit că ar fi mai bine dacă n-am lăsa atât de multe lucruri nespuse între noi, continuă Jessica. Leto s-ar putea hotărî curând să se însoare. Şi nu va fi cu nici una dintre noi...

Dar Kailea nu voia să audă nimic despre asta. *Vrea să facă pace cu mine? Să-mi ceară permisiunea să-l iubească pe Leto?* Gândul îi aduse o umbră de surâs pe buze.

Înainte ca răspunsul lui Kailea să sosească, se auziră din nou paşi, zgomotul unor picioare încălțate cu bocanci. Swain Goire dădu buzna în încăpere. Arăta neliniştit, cu uniforma de gală în neorânduială. Se opri pentru o clipă când o văzu pe Jessica acolo,

ca şi cum ar fi fost ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat s-o întâlnească alături de Kailea.

— Da, căpitane, ce este? se răsti Kailea.

El bâjbâi în căutarea cuvintelor, îşi atinse centura lată fără să-şi dea seama, apoi se întinse către buzunăraşul uniformei în care ținea de obicei cheia codată de la arsenal.

— Eu... am rătăcit ceva, mă tem.

— Căpitane Goire, de ce nu eşti cu fiul meu?

Kailea îşi descărca furia asupra lui, sperând să distragă atenția lui Jessica.

— Tu şi cu prințul Rhombur trebuia să plecați la pescuit acum câteva ore!

Chipeşul soldat îi evită privirea, în timp ce Jessica se uita la amândoi, înregistrând fiecare mişcare. Inima lui Kailea îngheță. *Bănuieşte ceva? Şi dacă e aşa, ce va face în legătură cu asta?*

— Eu... se pare că am pierdut o piesă importantă de echipament, doamnă, se bâlbâi el, arătând teribil de încurcat. N-am reuşit deloc s-o găsesc şi acum sunt din ce în ce mai îngrijorat. Vreau s-o caut în toate locurile posibile!

Kailea păşi mai aproape de el, roşie în obraji.

— N-ai răspuns la întrebarea mea, căpitane... Voi trei ar fi trebuit să fiți plecați la pescuit. Ai amânat excursia fiului meu ca să poată fi de față la plecarea tatălui său?

Îşi duse un deget la buzele crispate.

— Da, îmi dau seama că lui Victor i-ar fi făcut plăcere să vadă aeronavele. Dar acum du-l! Nu vreau să piardă excursia la pescuit cu unchiul lui. Era foarte încântat să meargă...

— Fratele tău a cerut o mică schimbare de plan, doamnă, zise Goire, incomodat de prezența lui Jessica şi de faptul că fusese prins pe picior greşit. Vom programa o altă excursie de pescuit săptămâna viitoare, dar Victor a vrut atât de mult să meargă cu ducele Leto... O asemenea procesiune e foarte rară. Nu ne-a lăsat inima să-l refuzăm!

Kailea se răsuci înspăimântată.

— Ce vrei să spui? Unde-i Victor? Unde-i Rhombur?

— Păi, sunt la bordul iahtului, doamnă. Îl voi informa pe Thufir Hawat...

Kailea alergă la fereastră, dar uriaşa aeronavă şi însoțitoarele ei ieşiseră deja din câmpul vizual. Izbi cu pumnul în plazul transparent al ferestrei şi lăsă să-i scape un vaiet puternic, pătrunzător, de disperare.

92

Oricare dintre noi visează la viitor, deşi nu toți vom fi acolo să-l vedem.

TIO HOLTZMAN, Speculații despre timp şi spațiu

La bordul iahtului aerian, Leto se relaxă în scaunul de comandă. Aparatul se înalță mult deasupra oraşului şi pluti pe deasupra zonelor agricole din jur — atât de paşnice, de prietenoase, de liniştite... Mişcă puțin cârma, dar lăsă vântul să-şi facă toanele. În linişte completă şi cu o grație desăvârşită, pluteau pe deasupra pământului luxuriant, în fruntea procesiunii de dirijabile. Leto privi în jos, către râurile late, către pădurile dese şi mlaştinile unde sclipeau bălți stătute...

Victor se uita cu ochii mari pe hublouri, arătând priveliştile şi punând o mie de întrebări. Rhombur răspundea, dar lăsa răspunsul în seama lui Leto când numele vreunei forme de relief sau al unui sat cu casele adunate în ciorchine îi depăşea cunoştințele.

— Mă bucur că eşti aici, Victor...

Leto ciufuli cu blândețe părul băiețelului.

Trei soldați erau postați la bord, unul în cabina principală şi ceilalți la ieşirile de la prova şi pupa. Purtau uniformele negre ale gărzii de onoare a Atreizilor, cu epoleții împodobiți cu un şoim roşu. Din moment ce îl înlocuise pe unul dintre ei, Rhombur purta aceeaşi uniformă; chiar şi Victor, care de asemenea înlocuise un soldat, din cauza limitelor de greutate ale iahtului aerian, purta epoleți pe replica jachetei negre a ducelui. Pe haina băiatului, epoleții erau prea mari, dar el insista să-i poarte.

Rhombur începu să cânte melodii populare, versuri pe care le auzise de la localnici. În ultimele luni, el şi cu Gurney Halleck cântaseră la baliset duete, melodii solo şi balade. În acest moment, Rhombur se delecta pur şi simplu, cântând cu vocea lui răguşită, fără nici un acompaniament.

Auzind un cântec marinăresc familiar, unul dintre soldați i se alătură. Omul crescuse la o fermă de orez pundi, înainte să intre în trupele Atreides, şi îşi amintea încă melodiile învățate de la părinți. Victor încercă şi el să cânte, adăugând uneori cuvinte din refren, nu întotdeauna corecte, atunci când credea că şi le aminteşte.

Deşi mare, iahtul dirijat cu pânze era uşor de mânuit, o aeronavă construită pentru călătorii de plăcere. Poate cândva o s-o ia cu el şi pe Jessica... sau chiar pe Kailea.

Da, Kailea. Victor ar trebui să-şi vadă mama şi tatăl petrecând mai mult timp împreună, indiferent de neînțelegerile lor politice sau dinastice. Leto încă simțea ceva pentru ea, deşi — mai nou — femeia îl respingea de fiecare dată. Amintindu-şi cât de cruzi fuseseră propriii lui părinți unul cu celălalt, nu voia să-i lase o asemenea moştenire lui Victor.

La început fusese doar neglijență, înrăutățită de încăpățânarea lui atunci când Kailea începuse să aibă pretenții nerezonabile în legătură cu căsătoria — dar îşi dădu seama că ar fi trebuit măcar s-o facă concubina lui legitimă şi să-i dea fiului lor numele de Atreides. Leto nu se hotărâse încă dacă să accepte oferta oficială a arhiducelui Ecaz de a se căsători cu Ilesa, dar într-o zi va găsi cu siguranță o partidă acceptabilă din punct de vedere politic, printre candidatele din Landsraad.

Totuşi, îl iubea pe Victor prea mult ca să-i refuze statutul de prim născut. Dacă îl desemna pe băiat ca moştenitorul lui oficial, poate că sentimentele lui Kailea față de el aveau să devină mai calde...

Plictisit în cele din urmă de cântat şi de ritmul greoi al iahtului, Victor întinse gâtul în sus, ca să vadă pânzele care vălureau afară. Leto îi dădu voie să mânuiască pentru câteva clipe comenzile, întorcând cârma. Băiatul fu extrem de emoționat să vadă vârful dirijabilului smucindu-se ca răspuns la comanda lui.

Rhombur izbucni în râs.

— O să fii un pilot grozav într-o zi, băiete — dar nu-l lăsa pe tatăl tău să te-nvețe. Eu ştiu mai multe despre pilotaj decât el!

Victor se uită de la unchiul la tatăl lui, iar Leto râse văzându-l cum cântăreşte comentariul cu atâta seriozitate.

— Victor, întreabă-l pe unchiul tău cum a dat foc la barca noastră odată, după care a intrat într-un recif...

— Tu *mi-ai zis* să intru în recif, replică Rhombur.

— Mi-e foame, zise Victor, ceea ce nu-l surprinse deloc pe Leto. Băiatul avea un apetit sănătos şi creştea pe zi ce trece.

— Du-te să te uiți în dulapurile din spatele punții, spuse Rhombur. Acolo ținem gustările!

Nerăbdător să exploreze, Victor alergă spre partea din spate a punții.

Iahtul trecu pe deasupra lanurilor de orez pundi — câmpuri verzi îmbibate cu apă, separate de canale nămoloase. Dedesubtul lor pluteau barje cu saci plini cu cereala băştinaşă. Cerul era senin, vântul calm... Leto nu-şi putea imagina o zi mai bună pentru zbor.

Victor se sui pe o bordură ca să ajungă la dulapurile cele mai de sus, cotrobăind printre rafturi. Cercetă imaginile convenționale de pe etichete; nu putea citi toate cuvintele în galach, dar recunoştea literele şi înțelegea scopul unor lucruri. Găsi carne uscată şi ulu — plăcinte ambalate, cu fructe de pădure, un desert special pentru seară. Înfulecă un pachet de ulu, ceea ce-i astâmpără foamea pe moment, dar continuă să scotocească.

Plin de curiozitate copilărească, Victor se duse către nişte buzunare de stocare construite în peretele de jos al gondolei, strâns lipite de balonul dirijabilului ce forma corpul principal al iahtului. Recunoscând simbolul roşu, îşi dădu seama că acestea erau proviziile de urgență, echipamentul de prim-ajutor şi medicamentele. Mai văzuse asemenea lucruri şi înainte, privind cum chirurgii Casei bandajau tăieturi şi zgârieturi.

Deschizând buzunarul de prim-ajutor, scoase proviziile medicale şi studie sulurile de tifon şi cutiile cu pastile. O placă slăbită de pe peretele din fund arăta destul de ciudat, aşa că o scoase şi găsi dedesubt un alt compartiment, şi mai adânc. Înăuntrul acestuia, Victor găsi ceva cu luminițe clipitoare, un cadran luminos, mecanisme de transfer cu rezistențe conectate la grupuri de containere roşii de stocare a energiei, toate legate laolaltă.

Fascinat, se uită multă vreme la ele.

— Unchiule Rhombur! Vino să vezi ce-am găsit!

Zâmbind îngăduitor, Rhombur traversă puntea, gata să facă tot ce putea ca să-i explice copilului ceea ce găsise, indiferent ce-ar fi fost.

— Acolo, în spatele truselor pentru doctor!

Victor arătă cu degețelul.

— Vezi, e strălucitor şi drăguț...

Rhombur stătea în spatele băiatului, aplecat ca să se uite. Mândru, cu un aer de proprietar, Victor întinse mâna mai adânc.

— Uite cum clipesc luminițele. Îl scot ca să vezi mai bine.

Băiatul apucă dispozitivul, iar lui Rhombur i se tăie brusc respirația.

— Nu, Victor! E o...

Fiul ducelui Leto lovi conexiunile rezistențelor şi activă declanşatorul de siguranță.

Explozivii detonară.

93

Cunoaşterea e nemiloasă.

Biblia Catolică Portocalie

Când flăcările erupseră la capătul dinspre pupa al cabinei iahtului, unda de şoc îl izbi pe Leto ca un meteor.

O masă de carne arsă şi sfărâmată se ciocni de fereastra de observație din față, chiar lângă el, apoi căzu pe podea. Prea mare pentru un copil, prea mică pentru un bărbat — un bărbat întreg — lăsă o pată de fluide corporale înnegrite.

Valul arzător mugea în jurul lui, iar aerul trosnea încins de flăcări. Spatele dirijabilului ardea, înghițit de focul portocaliu.

Țipând zadarnic, îngrozit şi confuz, Leto se luptă cu comenzile cârmei, în timp ce iahtul rănit sălta şi se cabra. Cu coada ochiului, nu se putea împiedica să se uite la forma frântă de lângă el.

Palpita. Cine era? Nu voia să ştie...

O paradă de imagini oribile îi asaltă retina, una câte una, ținând doar o fracțiune de secundă. În spatele lui, auzi un vaiet strident care se schimbă brusc, apoi se stinse, în timp ce o siluetă tremurată a unui bărbat era aspirată printr-o gaură larg deschisă de

explozie în podeaua cabinei. Întregul trup al bărbatului era în flăcări. Trebuia să fie Rhombur sau unul dintre cei trei soldați.

Victor fusese în centrul exploziei...

Dus pentru totdeauna.

Iahtul avariat începu să coboare, pierzându-şi forța ascensională pe măsură ce gazul inflamabil era consumat în corpul dirijabilului. Țesătura se sfâşie, iar focul alb-gălbui se înălța şi mai mult. Fumul invadă cabina.

Leto îşi simțea carnea fierbinte, şi ştia că uniforma lui neagră avea să ia foc în curând. Lângă el, rămăşițele trupului neidentificat scoteau un țipăt ascuțit de durere... Părea să nu aibă *numărul* corect de membre, iar chipul îi devenise o masă însângerată de carne contorsionată, de nerecunoscut...

Iahtul se prăbuşea.

Dedesubt, lanurile de orez pundi se întindeau printre râuri sinuoase, eleşteie ca nişte nestemate şi sate liniştite. Oamenii se adunaseră, fluturând stegulețe ca să-i salute trecerea. Dar acum, văzând mingea de foc deasupra capului, ca un ciocan al lui Dumnezeu, se repeziră la adăpost, pe când iahtul murea în aer. Aparatele mai mici de escortă se agitau în jurul aeronavei arzânde, însă nu puteau face nimic decât să se țină după ea.

Leto îşi smulse mintea din paralizie — *Rhombur! Victor!* — când văzu dintr-o dată că dirijabilul plonja către unul dintre satele de fermieri. Avea să se prăbuşească în mijlocul oamenilor adunați acolo!

Ca un animal, se luptă cu cârma să schimbe unghiul de coborâre, dar flăcările consumaseră sistemul hidraulic şi înghițiseră carcasa balonului. Cei mai mulți dintre săteni se împrăştiaseră ca o turmă cuprinsă de panică; alții încremeniseră neputincioşi, dându-şi seama că nu vor putea niciodată să scape la timp.

Ştiind în adâncul sufletului că Victor trebuia să fi murit, Leto se simți ispitit să se lase să dispară în flăcările strălucitoare şi în explozie. Putea să închidă ochii şi să se întindă pe spate, îngăduind gravitației şi căldurii să-l zdrobească şi să-l incinereze. Ce simplu ar fi fost să renunțe...

Dar când văzu toți acei oameni, acolo jos — unii dintre ei copii, ca Victor — Leto îşi alungă disperarea, se aplecă în față şi se strădui să mişte comenzile. Trebuia să fie vreun mijloc să schimbe cursul şi să evite satul.

— Nu, nu, nu... gemu el din adâncul gâtului.

Leto nu simți nici o teamă fizică, doar durerea care-i străpungea inima ca un cuțit. Nu putea îndura să se gândească la tot ce pierduse, nu putea irosi nici o clipă din cele pe care i le puteau da reflexele şi priceperea. Lupta pentru viața oamenilor care credeau în el şi se bizuiau pe el.

În sfârşit, una dintre cârme se răsuci, iar vârful iahtului se ridică în sus cu numai o fracțiune de grad. Deschizând un panou de urgență de dedesubtul comenzilor, Leto îşi zări mâinile roşii şi pline de băşici. Peste tot în jur, flăcările deveneau tot mai fierbinți. Întinse totuşi mâna înăuntru şi smuci cu toată puterea manetele roşii şi curbate, sperând că măcar cablurile şi comenzile de urgență rămăseseră active.

În timp ce vâlvătaia din spatele aeronavei creştea, clemele metalice se deschiseră cu un pocnet. Balonul zdrențuit al dirijabilului se desprinse, deconectat de la cabină. Pânzele de ghidaj se frânseră şi zburară luate de vânt — unele carbonizate, altele în flăcări, ca nişte zmeie aprinse, fără corzi.

Cabina se prăbuşi, iar rămăşițele balonului — eliberate brusc de greutatea pasagerilor şi a cabinei cu pereți groşi — se înălțară ca o cometă arzând pe cer. În mod corespunzător, cabina autonomă căzu într-un unghi mai abrupt. Întinse aripi de planor, care se fixară la locul lor, frânând coborârea. Mecanismele suspensoare avariate făceau eforturi să funcționeze...

Leto împinse cu putere manetele comenzilor. Aerul fierbinte părea să-i topească plămânii la fiecare respirație. Arborii încâlciți care mărgineau insulele netede din mlaştinile cu orez se ridicară parcă spre el. Ghimpii lor păreau degete țepene cu vârfuri ascuțite, o pădure de gheare. Îi scăpă un urlet fără cuvinte...

Nici măcar sfârşitul bătrânului duce în arena de tauri nu va fi amintit ca fiind mai spectaculos decât acest fulger final al gloriei!

În ultima clipă posibilă, Leto adăugă doar un pic de energie şi de forță ascensională, atât cât mai putea stoarce din suspensoarele şi motoarele avariate. Trecu peste satul aglomerat, pârlind acoperişurile şubrede şi se prăbuşi în mlaştinile cu orez de dincolo.

Cabina izbi solul saturat de apă, ca un străvechi obuz de artilerie. Noroiul, apa şi copacii zdrobiți se pulverizară în aer. Pereții se îndoiră şi se rupseră.

Impactul îl aruncă pe Leto din scaun în peretele din față, apoi din nou pe podea. Apa maronie curse în cabină prin rupturi până când, cu un geamăt şi un scârțâit, epava încetă să se mai mişte.

Leto alunecă în întunericul paşnic...

94

Cele mai mari şi mai importante probleme ale vieții nu pot fi rezolvate. Pot fi doar depăşite.

SORA JESSICA, notă din jurnalul privat

Sub o ploaie tropicală uşoară, supraviețuitorii dintre maeştrii spadasini păşeau pe pavajul ciupit de explozii al ceea ce fusese înainte piața centrală istorică a şcolii Ginaz.

Duncan Idaho, deja călit în bătălie, stătea în mijlocul lor; îşi aruncase tunica sfâşiată. Lângă el, Hiih Resser îşi păstrase cămaşa, chiar dacă era scăldată de sânge — în cea mai mare parte, nu al lui. Amândoi erau acum maeştri spadasini cu drepturi depline, dar nu aveau nici cea mai mică dorință de a-şi sărbători triumful.

Duncan nu voia decât să se ducă acasă, pe Caladan.

Deşi trecuse mai mult de o zi de la atacul mişelesc al grummanienilor, echipajele de pompieri şi de salvare încă mai munceau printre dărâmături, folosind câini cu blana lucioasă şi nevăstuici dresate pentru a adulmeca orice urmă de viață. Erau însă puțini supraviețuitori îngropați.

Fântâna cândva încântătoare din piața centrală fusese demolată de şrapnele. Resturi fumegânde erau împrăştiate peste tot în jur. Mirosul de moarte şi de foc persista în aer, fără să poată fi împrăştiat de briza mării.

Soldații Moritani intenționaseră doar o lovitură prin surprindere, menită să provoace cât mai multe pagube; nu făcuseră nici o pregătire — de altfel, nici n-aveau curajul! — ca să ducă o bătălie prelungită. La scurtă vreme după ce luptătorii Ginaz-ului se regrupaseră pentru apărare, scoțându-şi armele, grummanienii îşi lăsaseră în urmă soldații căzuți, abandonaseră aeronava avariată şi fugiseră înapoi la fregatele care-i aşteptau. Fără îndoială, vicontele Moritani începuse deja să-şi justifice acțiunile odioase — şi să sărbătorească în particular atacul ticălos, indiferent cât sânge îi costase pe oamenii lui.

— Studiem şi îi învățăm pe alții arta luptei, dar Ginaz nu e o lume militară, zise Whitmore Bludd; hainele lui elegante arătau cum nu se poate mai rău, ude leoarcă şi pline de pete de funingine.

— Ne străduim să rămânem independenți de chestiunile politice...

— Ne-am bazat pe presupuneri şi am fost prinşi descoperiți, remarcă Jeh-Wu, întorcând măcar o dată sarcasmul lui permanent împotriva lui însuşi. Puteam ucide toți noii elevi cu o asemenea aroganță oarbă. Şi numai noi suntem de vină!

Obosit până-n măduva oaselor, Duncan se uită la bărbații care fuseseră cândva atât de mândri, şi văzu cât de înfrânți arătau.

— Ginaz n-ar fi trebuit să fie niciodată o țintă a unei agresiuni!

Rivvy Dinari se aplecă să culeagă o fâşie de metal stâlcit, cândva parte a unui ceas sculptat, ornamental.

— Am presupus...

— Ați *presupus*, i-o reteză Duncan, iar ei nu găsiră nici un răspuns.

*

Duncan şi prietenul său roşcovan luară trupul lui Trin Kronos şi-l aruncară în valurile care se spărgeau de mal în apropiere de centrul principal de antrenament — acelaşi loc unde răpitorii aruncaseră cadavrele celor patru victime ale lor. Gestul părea corect, răspunsul potrivit din punct de vedere simbolic, dar cei doi nu găsiră nici o satisfacție în asta.

Acum, luptătorii adunați în clădirea avariată a administrației dădeau din cap exasperați. Duncan jură să nu uite niciodată aroganța maeştrilor spadasini, care dusese la atâtea necazuri. Chiar şi anticii înțelegeau pericolul orgoliului, al mândriei conducând la cădere; oamenii nu învățaseră chiar nimic în atâtea mii de ani?

Aidoma însoțitorilor lui, Duncan purta acum o uniformă kaki de maestru spadasin şi o basma roşie în jurul frunții. În jurul brațului stâng aveau banderole negre, în cinstea celor peste o sută de maeştri spadasini care muriseră în atacul Moritani...

— Ne bizuiam pe legea imperială ca să ne protejeze, spuse Mord Cour, rănit şi cu glasul slăbit, parcă micşorat. Părea foarte diferit de omul care-i învățase drama poeziei epice şi îi făcea pe elevi să plângă recitând istorii legendare. Acum avea ambele mâini bandajate.

— Dar grummanienilor nu le-a păsat! Şi-au bătut joc de tradițiile noastre cele mai sacre, au scuipat pe însăşi temelia imperiului...

— Nu toată lumea joacă după reguli, remarcă Duncan, incapabil să-şi înăbuşe amărăciunea. Trin Kronos ne-a spus-o cu gura lui. Doar că nu l-am ascultat!

Chipul umflat al lui Rivvy Dinari se înroşi.

— Casa Moritani va primi o palmă peste mână, zise Jeh-Wu cu buzele strânse. Se vor alege cu o amendă, poate cu un embargo — şi vor continua să râdă de noi...

— Cum o să mai respecte cineva acum bravura Ginaz-ului? mormăi Bludd. Şcoala e dezonorată. Daunele provocate reputației noastre sunt imense!

Mord Cour îşi aținti ochii către cerul înnegurat; părul lung, cenuşiu, îi atârna ca un lințoliu în jurul capului.

— Trebuie să refacem şcoala. Exact ca discipolii lui Jool-Noret, după ce maestrul lor s-a înecat...

Duncan îl măsură cu privirile pe căruntul maestru spadasin; îşi aminti viața tumultuoasă după ce satul lui fusese ras de pe fața pământului, cum dusese o viață sălbatică în munții de pe Hagal, apoi se întorsese ca să se alăture — şi să le ia viața — banditilor care-i omorâseră vecinii şi familia. Dacă cineva putea îndeplini o asemenea renaştere dramatică, Cour era acela!

— Nu vom mai fi niciodată atât de neajutorați, promise Rivvy Dinari, cu vocea plină de emoție. Premierul nostru a promis să posteze aici două unități de luptă complet echipate, şi vom căpăta şi o escadrilă de minisubmarine care să patruleze apele. Suntem maeştri spadasini, corecți în curajul nostru — iar acest duşman ne-a prins complet nepregătiți... Am fost făcuți de ruşine!

Cu o mişcare grațioasă, lovi cu piciorul o bucată de metal răsucită, care căzu în stradă, zăngănind.

— Onoarea dispare. Unde-o s-ajungă imperiul?

Copleşit de propriile lui gânduri, Duncan ocoli o pată de sânge împroşcată pe caldarâmul care lucea sub ploaia caldă. Resser se aplecă să se uite la ea, de parc-ar fi putut obține vreo informație din băltoaca ruginie, vreun indiciu care să-i spună dacă victima fusese inamic, aliat sau un simplu trecător.

— O mulțime de întrebări trebuie puse, continuă Bludd cu glasul tăios din pricina suspiciunilor. Trebuie să săpăm destul de adânc ca să aflăm ce s-a întâmplat cu adevărat...

Își umflă pieptul.

— Şi o s-o facem. Mai întâi sunt soldat, şi abia apoi educator!

Colegii lui mormăiră încuviințând.

Văzând ceva sclipind într-o grămadă de moloz, Duncan păşi peste rămăşițe ca să ia acel obiect. Scoase o brățară de argint şi o şterse pe mânecă. De banda metalică atârnau mici mănunchiuri de amulete... mici săbii, transspațiale ale Ghildei, ornitoptere. Revenind lângă ceilalți, Duncan i-o întinse lui Dinari.

— Să sperăm că n-a fost a unui copil, zise uriaşul.

Duncan văzuse deja patru copii morți scoşi din dărâmături, fiii şi fiicele angajaților şcolii. Jertfele finale ale agresiunii se vor ridica la câteva mii. Putea fi totul urmărit înapoi până la simpla insultă de a-i elimina pe elevii grummanieni, care fusese un act justificat ca răspuns la atacul criminal al Case Moritani împotriva civililor nevinovați de pe Ecaz... care fusese provocat de asasinarea unui ambasador la un banchet de pe Arrakis... care, la rândul ei, era urmarea unei suspiciuni de sabotaj al unei recolte?

Dar elevii grummanieni aleseseră singuri dacă să stea sau să plece! Totul era atât de lipsit de sens... Trin Kronos îşi pierduse viața pentru asta, şi prea mulți alții pe lângă el. Când se va sfârşi oare?

Resser tot mai avea intenția de a se întoarce pe Grumman, deşi să facă asta părea o adevărată sinucidere. Avea proprii săi demoni de înfruntat acolo, dar Duncan spera că le va supraviețui şi că va ajunge până la urmă la ducele Leto. La urma urmei, Resser era acum maestru spadasin!

Câțiva dintre ceilalți maeştri sugeraseră cu jumătate de inimă că ar putea să-şi ofere serviciile ca mercenari pentru Ecaz. Alții insistară să-şi recapete întâi onoarea. Era nevoie de luptători înzestrați pe Ginaz, pentru a reconstitui corpul profesoral decimat. Renumita academie se va reface în ani de zile din acest dezastru...

Dar, deşi Duncan avea un sentiment profund de pierdere şi de mânie pentru ceea ce se întâmplase aici, loialitatea lui se îndrepta în primul rând către ducele Leto Atreides. De opt ani, Duncan fusese forjat în foc, la fel ca oțelul stratificat al unei spade. Iar această spadă era jurată Casei Atreides!

Se va întoarce pe Caladan.

95

De ce să cauți un sens acolo unde nu e nici unul? Ai urma un drum despre care ştii că nu duce nicăieri?

Întrebare la şcoala mentaților

Coşmarurile erau rele, dar trezirea era infinit mai rea.

Când lui Leto îi reveni cunoştința pe patul de spital, infirmierul de noapte îl salută, spunându-i că avea noroc că supraviețuise. Leto nu se simțea atât de norocos. Văzându-i expresia deprimată, infirmierul cu ochelari groşi îi spuse:

— Avem nişte veşti bune... Prințul Rhombur a supraviețuit!

Leto inspiră adânc, agitat. Îşi simțea plămânii de parcă ar fi înghițit sticlă pisată. Avea un gust de sânge în salivă.

— Şi Victor?

Abia putea să scoată un cuvânt.

Infirmierul clătină din cap.

— Îmi pare rău...

După o pauză sumbră, bărbatul adăugă:

— Aveți nevoie de multă odihnă. Nu vreau să vă necăjesc cu amănunte despre bombă. O să fie destul timp pentru asta, mai târziu... Thufir Hawat face cercetări!

Băgă mâna într-un buzunar al salopetei.

— Dați-mi voie să vă dau o capsulă cu somnifer...

Leto dădu din cap cu vehemență şi întinse o mână ca să se apere.

— O să adorm singur.

Victor e mort!

Nu pe deplin mulțumit, dar cedând în fața pacientului cu sânge albastru, infirmierul îi ceru să nu se dea jos din pat. Un transmițător cu comandă vocală plutea în aer deasupra patului. Leto nu trebuia decât să vorbească spre el.

Victor e mort... Fiul meu! Leto o ştiuse deja... dar acum trebuia să înfrunte groaznica realitate. *Şi tocmai o bombă. Cine-ar fi putut face aşa ceva?*

În ciuda ordinelor medicale, încăpățânatul duce îl urmări pe infirmierul de noapte intrând într-o încăpere de pe partea cealaltă a coridorului, pentru a avea grijă de un alt pacient. Rhombur? Din pat, Leto nu putea vedea decât marginea unei uşi deschise.

Neluând în seamă durerea, Leto se sili să se ridice pe pat în capul oaselor. Mişcându-se ca un manechin ixian stricat, se înălță dintre cearşafurile apretate care miroseau a transpirație, păli, dar îşi balansă picioarele peste marginea patului. Picioarele goale îi atinseră podeaua.

Unde era Rhombur? Orice altceva putea să mai aştepte. Trebuia să-şi vadă prietenul. *Cineva l-a ucis pe fiul meu!* Leto simți un val de mânie şi o durere ascuțită în creştetul capului.

Vederea i se focaliză pe o mică gaură din perete, şi se concentră asupra micii ținte din fața lui, făcând un pas, apoi al doilea... Avea coastele bandajate, iar plămânii îi ardeau. Alifia de sintpiele îl făcea să-şi simtă fața înțepenită, ca de piatră moale. Nu se uitase în oglindă să vadă amploarea stricăciunilor. Nu-şi făcea griji în legătură cu cicatricele, nu-i păsa câtuşi de puțin. Nimic nu putea vindeca rana adâncă, ireparabilă din sufletul lui. Victor era mort. *Fiul meu, fiul meu...*

Incredibil, Rhombur supraviețuise, dar unde era?

O bombă în iahtul aerian!

Leto mai făcu un pas, apoi încă unul, îndepărtându-se de aparatura de diagnosticare de lângă pat. Luminile erau slabe, în noaptea mohorâtă. Ieşi clătinându-se din cameră.

Poticnindu-se la uşa camerei de vizavi, se agăță de tocul uşii ca să-şi păstreze echilibrul, apoi clipi înainte să păşească cu greu spre lumina mai puternică dinăuntru, unde licurigloburile erau mai albe, mai reci. Încăperea mare era împărțită de o perdea neagră care se mişca uşor în umbră. Îl asaltau mirosuri înțepătoare de la chimicale şi de la sistemele de purificare a aerului rece.

Dezorientat, nu se gândea la consecințe sau la implicații. Singurul lucru sigur pe care-l ştia, care suna ca un dangăt de clopot în mintea lui, era acela că Victor se *dusese*. Ucis de flăcări sau aspirat de suflul exploziei. Fusese un complot de asasinat al Harkonnenilor împotriva Casei Atreides? Un atac răzbunător al tleilaxu împotriva lui Rhombur? Cineva care încerca să-l elimine pe moştenitorul lui Leto?

Era greu pentru duce să cerceteze asemenea probleme prin ceața medicamentelor împotriva durerii, prin năuceala suferinței. Abia era în stare să-şi mențină energia mentală necesară de a rezista de la o clipă la alta. Simțea disperarea ca pe o pătură udă care-l sufoca; în ciuda hotărârii sale, Leto era extrem de tentat să se lase să alunece în puțul adânc şi consolator al capitulării.

Trebuie să-l văd pe Rhombur!

Dădu perdeaua la o parte şi trecu dincolo. În lumina scăzută, o capsulă de menținere a vieții, în formă de sicriu, era conectată la o mulțime de tuburi şi țevi. Leto îşi canaliză eforturile şi făcu paşi trudnici, blestemând durerea care-i făcea mişcările nesigure. Un burduf acționat mecanic pompa aer în camera etanşă.

Rhombur zăcea înăuntru.

— Duce Leto!

Surprins, observă femeia care stătea în picioare lângă capsulă, înfăşurată într-o robă Bene Gesserit şi înconjurându-se de culori închise ca nişte umbre. Chipul obosit al lui Tessia, stors de viață, îşi pierduse umorul tăios şi drăgălăşenia liniştită.

Se întrebă de câtă vreme stătea de veghe aici concubina lui Rhombur. Jessica îi vorbise despre tehnicile Bene Gesserit care le permiteau surorilor să rămână treze timp de mai multe zile. Leto îşi dădu seama că nici măcar nu ştia cât timp trecuse de când fusese scos din epava strivită a cabinei iahtului. După privirea istovită a lui Tessia, se îndoia că se odihnise vreo clipă de la dezastru.

— Am... am venit să-l văd pe Rhombur, spuse el.

Tessia făcu o jumătate de pas în spate şi arătă spre capsulă. Nu-l ajută pe Leto, aşa că el ajunse până la urmă de unul singur la marginea de plazcrom a recipientului. Se sprijini de ramele de metal rece, lustruit.

Respirând cu greutate, Leto aplecă fruntea, dar rămase cu ochii închişi până când îi trecu amețeala şi durerea mai slăbi... şi până când îşi adună curajul să privească ce se întâmplase cu prietenul său.

Deschise ochii. Şi se dădu înapoi cu oroare...

Tot ceea ce mai rămăsese din Rhombur Vernius era un cap zdrobit, cea mai mare parte din coloana vertebrală şi din piept. Restul — membrele, pielea, unele organe — fuseseră smulse de forța exploziei sau transformate în cenuşă de flăcările devoratoare. Din fericire, rămăsese în comă. Aceasta era masa sfâşiată de carne pe care o văzuse pe puntea iahtului.

Leto încercă să se gândească la o rugăciune potrivită din Biblia Catolică Portocalie. Mama lui ar fi ştiut exact ce să spună — deşi îi displăcuse întotdeauna prezența copiilor Vernius. Doamna Helena ar fi pretins că aceasta era o pedeapsă dreaptă de la Dumnezeu, pentru că Leto îndrăznise să-i primească pe refugiații dintr-o Casă nelegiuită.

Sistemele de menținere a vieții şi sursele de energie îl țineau pe Rhombur în viață, întemnițând sufletul lui chinuit în interiorul acestei rămăşițe de trup care se agăța încă de existență.

— De ce? se întrebă Leto. De ce s-a întâmplat asta? Cine ne-a făcut aşa ceva — lui, lui Victor, mie?

Ridică ochii şi văzu expresia de piatră a lui Tessia. Probabil că folosea tot antrenamentul ei Bene Gesserit doar pentru a-şi stăpâni propria suferință.

Deşi fusese o concubină adusă prin aranjamente, Rhombur o iubise sincer. Cei doi îşi lăsaseră relația să înflorească până la capăt — spre deosebire de relația lui Leto cu Kailea şi spre deosebire de părinții lui, a căror căsnicie nu dăduse naştere niciodată unei afecțiuni adevărate.

— Thufir Hawat şi Gurney Halleck stau de zile-ntregi la locul prăbuşirii, zise Tessia. Cercetează epava ca să determine cine e vinovat. Ştii de bombă?

Leto încuviință.

— Thufir va găsi răspunsul. Îl găseşte întotdeauna.

Cuvintele îi ieşeau din gură cu greutate. Se sili să pună întrebarea de care se temea cel mai mult.

— Şi trupul lui Victor...?

Tessia întoarse privirea.

— Fiul tău a fost... găsit. Căpitanul gărzii, Swain Goire, a conservat imediat cât mai mult posibil... deşi nu-mi închipui la ce-ar putea servi. Goire... îl iubea şi el pe băiat!

— Ştiu, răspunse Leto.

Coborî ochii spre strania formă colorată în roşu şi roz, din capsula de menținere a vieții, nereuşind să-şi recunoască prietenul. Obiectul semăna atât de mult cu un sicriu, încât Leto aproape că putea să-şi imagineze cum se scot firele, se sigilează capacul şi este îngropat. *Poate că asta ar fi cel mai bine...*

— Există ceva ce putem face pentru el — sau e doar un exercițiu inutil?

Vedea muşchii pulsând pe obrazul femeii, iar ochii ei se înăspriră, arzând cu un foc rece. Vocea ei scăzu până la o şoaptă întretăiată:

— Nu pot renunța să sper...

— Stăpâne duce!

Vocea alarmată a infirmierului de noapte avea un ton mustrător când intră în încăpere.

— Nu trebuia să vă sculați, domnule. Trebuie să vă recăpătați puterile. Sunteți foarte grav rănit şi nu vă pot lăsa...

Leto ridică o mână.

— Nu-mi vorbi mie de răni cumplite când stau aici, lângă capsula de menținere a vieții, în care se află prietenul meu!

Chipul sfrijit al infirmierului se înroşi. Încuviință făcând un gest smucit cu capul pe un gât lung şi subțire, ca a unei păsări de baltă. Atinse însă mâneca lui Leto cu mâna lui plăpândă, scorojită.

— Vă rog, stăpâne... Nu mă aflu aici ca să compar răni. Scopul meu este să am grijă ca ducele Casei Atreides să se vindece cât mai repede posibil. Aceasta este şi datoria dumneavoastră!

Tessia atinse capsula şi-l privi în ochi pe Leto.

— Da, Leto. Încă ai responsabilități. Rhombur nu te-ar fi lăsat niciodată să laşi totul baltă din cauza stării sale!

Leto se lăsă condus afară din cameră, păşind cu atenție în timp de infirmierul de noapte îl ducea înapoi în pat. Din punct de vedere rațional, ştia că trebuie să-şi recapete forțele, fie şi numai pentru a fi în stare să înțeleagă dezastrul.

Fiul meu, fiul meu! Cine-a făcut asta?

*

Încuiată în apartamentul ei, Kailea plânse ore întregi. Refuzând să vorbească indiferent cu cine, nu ieşi să-i vadă nici pe duce, nici pe fratele ei sau pe oricine altcineva. Dar, pe drept cuvânt, nu se putea confrunta cu ea însăşi, cu vina sa monstruoasă, cu ruşinea de neşters...

Era doar o chestiune de timp până când Thufir Hawat — cu investigațiile sale neînduplecate — îi va descoperi vinovăția. Până acum, nimeni nu formulase nici o bănuială împotriva ei, dar în curând vor începe bârfele şoptite prin sălile reci de piatră ale castelului Caladan. Oamenii se vor întreba de ce-l evită pe ducele Leto...

Şi astfel, după ce învăță programul de tratament — şi socoti când ar fi cel mai puțin probabil ca Leto să observe vina ucigaşă din ochii ei — Kailea trase zăvorul de la apartament şi păşi nesigură către încăperile infirmeriei. În amurg, lumina care se zărea prin ferestrele încastrate în piatră dăduse norilor de pe cer o culoare arămie, la fel ca a părului său. Însă Kailea nu vedea frumusețea apusului, ci doar umbrele dintre ziduri.

Tehnicienii medicali şi doctorul se agitau de colo până colo, făcându-i loc, ieşind din cameră ca s-o lase singură cu ducele. Simpatia de pe chipul lor îi sfâşia inima.

— A suferit o nouă cădere, doamnă Kailea, spuse doctorul. A trebuit să-i administrăm mai multe medicamente pentru dureri şi acum s-ar putea să fie prea somnoros ca să poată vorbi...

Kailea se îndreptă, cu o aroganță forțată. Ochii umflați şi roşii i se uscaseră în timp ce încerca să-şi adune puterile.

— Cu toate acestea, aş vrea să-l văd. Voi sta alături de Leto Atreides atât cât voi putea, convinsă că ştie că sunt acolo!

Doctorul, curtenitor, găsi altceva de făcut în afara camerei.

Simțindu-şi picioarele ca de plumb, făcând câte un pas ezitant, Kailea se apropie de marginea patului. Încăperea mirosea a răni şi a durere, a medicamente şi a disperare. Coborî privirea către chipul învinețit şi ars al lui Leto şi încercă să-şi aducă aminte de mânia ei împotriva lui. Se gândi iarăşi la lucrurile groaznice pe care i le spusese Chiara, la miile de căi prin care Leto Atreides îi trădase toate speranțele, distrugându-i visele...

Totuşi, îşi amintea cu multă intensitate prima oară când făcuseră într-adevăr dragoste, practic dintr-un accident, după ce ducele băuse prea multă bere de Caladan, cu Goire şi cu alți soldați din gardă. Râzând, Leto vărsase o halbă pe el, apoi ieşise şovăitor pe hol. Acolo o întâlnise pe Kailea, care nu putea să doarmă şi colinda prin castel. Observându-i starea, îl dojenise cu blândețe şi îl condusese în apartamentul lui.

Avusese intenția să-l ajute să se urce în pat şi apoi să plece. Nimic mai mult, deşi avusese de multe ori fantezii despre asta. Atracția lui pentru ea fusese atât de limpede, de atâta vreme...

După ce trecuseră prin atâtea împreună, cum fusese posibil să se convingă singură să-l urască?

Uitându-se acum la el, aşa cum zăcea rănit şi nemişcat, îşi aminti cât de mult îi plăcea să se joace cu fiul lui. Ea refuzase să vadă cât de mult îşi adora băiatul, pentru că nu voise să creadă.

Victor! Închise strâns ochii şi-şi apăsă mâinile pe față. Lacrimile i se scurseră în palme.

Leto se mişcă şi se trezi pe jumătate, ațintindu-şi asupra ei ochii ametiți, tiviți cu roşu. Îi luă un moment lung, dar o recunoscu în sfârşit. Chipul lui părea eliberat de ziduri şi de asprimea de conducător, arătând doar emoție pură.

— Kailea? rosti el cu un glas răguşit şi epuizat.

Neîndrăznind să răspundă, îşi muşcă buza de sus. Ce-ar fi putut să spună? El o cunoştea prea bine... va *şti*!

— Kailea...

Vocea îi era plină de o durere nespusă.

— O, Kailea, l-au ucis pe Victor! Cineva l-a ucis pe minunatul nostru băiat! Kailea... cine-ar fi putut face aşa ceva? De ce?

Se luptă să-şi țină deschişi ochii cenuşii, împotrivindu-se cetei medicamentelor din corpul lui. Kailea îşi muşcă pumnul, până când sângele îi țâşni din încheieturi.

Incapabilă să-l mai privească în față, se întorse şi fugi din cameră.

*

Cuprins de mânie, Swain Goire urcă scările lungi către apartamentul izolat din turn. Doi soldați din garda Atreides stăteau la intrarea încăperilor particulare ale lui Kailea.

— La o parte! ordonă Goire.

Dar soldații refuzară să se mişte.

— Doamna Kailea ne-a dat ordine, zise ofițerul cu rang de levenbrech din stânga, privind în altă parte, temându-se să i se opună comandantului său. Doreşte să fie singură în durerea ei. N-a mâncat nimic şi n-a acceptat nici un vizitator. A...

— De la cine primeşti tu ordine, levenbrech? De la o concubină, sau de la comandantul trupelor stăpânului nostru, ducele?

— De la dumneavoastră, domnule, răspunse soldatul din dreapta, uitându-se la camaradul lui. Dar ne puneți într-o situație stânjenitoare...

— Sunteți liberi, amândoi, lătră Goire. Plecați acum! Eu răspund pentru asta!

Apoi, adăugă cu o voce mai slabă, ca pentru sine.

— Da, eu răspund pentru asta...

Deschise uşa cu zgomot, intră şi o trânti în urma lui.

Kailea purta o cămaşă de noapte veche, decolorată. Părul ei arămiu atârna în dezordine, iar ochii îi erau roşii şi umflați. Stătea în genunchi pe podeaua de piatră, renunțând la scaune, ignorând curentul rece şi umed care intra pe fereastra deschisă. Şemineul era cenuşiu şi întunecat, în bezna aproape palpabilă a încăperii.

Pe obraji avea întipărite nişte zgârieturi roşii, paralele, ca şi cum încercase să-şi scoată ochii din orbite, dar îşi pierduse curajul. Cu o privire spectrală, se uită la el purtând pe chip o speranță patetică, de parc-ar fi văzut pe cineva în stare să-i acorde simpatie.

Kailea se ridică de pe podea, arătând doar cu puțin mai bine decât propria ei stafie.

— Fiul meu e mort, fratele meu e atât de schilodit încât nici nu mai poate fi recunoscut...

Fața ei arăta ca un craniu.

— Swain, *fiul meu a murit*!

Făcu un pas spre el şi întinse mâinile, aşteptând parcă puțină consolare. Buzele ei expresive se strâmbară într-o parodie de zâmbet rugător, dar el rămase rigid.

— Cheia mea de la arsenal a fost furată, zise el. Luată din centura de la uniformă, la scurtă vreme după ce Leto şi-a anunțat planurile pentru procesiunea ducală...

Kailea se opri la nu mai mult de un metru de iubitul ei.

— Cum poți să te gândeşti la asemenea lucruri când...

— Thufir Hawat va afla ce s-a-ntâmplat! răcni Goire. Ştiu acum cine-a luat cheia şi ştiu ce înseamnă acest furt. Acțiunile tale te condamnă, Kailea!

Se cutremură, gata să-i scoată femeii inima din piept cu mâinile goale.

— Propriul tău fiu... Cum ai putut să faci asta?

— Victor a murit, hohoti ea. Cum crezi că aş fi plănuit aşa ceva?

— Ai vrut să-l ucizi doar pe duce, nu-i aşa? Am văzut cum ai intrat în panică atunci când ai aflat că Rhombur şi Victor s-au dus cu el pe iaht. Cea mai mare parte a celor din casă bănuiesc deja că eşti amestecată...

Bărbatul avea ochii în flăcări şi muşchii încordați, dar rămase nemişcat ca o statuie.

— Şi m-ai făcut răspunzător şi pe mine! Securitatea iahtului era datoria mea, dar mi-am dat seama prea târziu de importanța cheii dispărute. Continuam să mă conving singur că doar am rătăcit-o, refuzam să iau în considerare alte posibilități... Ar fi trebuit să dau alarma.

Îşi plecă fruntea şi continuă să vorbească cu privirea în podea.

— Ar fi trebuit să-i mărturisesc ducelui relația noastră cu multă vreme înainte de asta... iar acum mi-ai mânjit mâinile cu sânge. La fel, şi pe-ale tale...

Nările îi fremătară uitându-se la ea cu repulsie, şi văzu roşu în fața ochilor. Camera se învârtea în jurul lui.

— Mi-am trădat ducele de multe ori, dar ăsta e lucrul cel mai rău dintre toate. Aş fi putut împiedica moartea lui Victor dacă... ah, bietul, dragul meu copil!

Mâinile ca nişte gheare ale lui Kailea se întinseră în față şi apucară mânerul pumnalului de duel de la brâul lui Goire. Îl smulse din teacă şi-l ridică în dreptul umerilor, cu ochii scânteietori.

— Dacă eşti atât de nefericit în vinovăția ta, Swain, atunci cazi în propriul tău pumnal, ca un bun războinic, ca un soldat loial al Atreizilor! Ia-l! Înfige-ți lama în inimă, ca să nu mai simți durerea...

Nelăsându-se impresionat, el se uită la pumnalul care i se întindea, dar refuză să se mişte. În loc de asta, după o clipă nesfârşită, apăsătoare, se întoarse cu spatele... ca şi când o provoca pe Kailea să-i înfigă pumnalul în spate.

— Onoarea cere dreptate, doamnă... Dreptate adevărată — nu o ieşire uşoară. Voi sta în fața ducelui meu pentru ceea ce am făcut!

Se uită peste umăr, în timp ce păşea spre uşă.

— Fă-ți griji pentru propria ta vinovăție...

Kailea ținea încă în mână pumnalul, când Goire plecă. După ce închise uşa, o auzi plângând, implorându-l să se întoarcă. Dar căpitanul îşi astupă urechile la strigătele ei şi se îndepărtă hotărât de turn.

*

Când Kailea ceru să-şi vadă doamna de onoare, Chiara se grăbi să intre în încăpere, îngrozită dar neîndrăznind să zăbovească. Vântul şuiera prin fereastra deschisă a turnului, adăugat lângă sunetul valurilor spărgându-se de stâncile aflate dedesubt. Kailea privea în depărtare, iar briza îi făcea cămaşa palidă să fluture în jurul ei ca un giulgiu.

— M-ai... chemat, doamnă?

Bătrâna părea că pluteşte lângă uşă, lăsându-şi umerii să atârne în semn de supunere umilă. Îşi dorea să se fi gândit să aducă o tavă cu cafea de mirodenie sau cu dulciurile preferate ale lui Kailea, o ofrandă a păcii menită să potolească flăcările animalice din sufletul acestei femei înnebunite.

— N-ar trebui să discutăm planul tău nesăbuit, Chiara?

Vocea lui Kailea suna spart şi înfricoşător de rece. Se întoarse, iar pe chipul ei se citea moartea.

Instinctele doamnei de onoare îi spuneau să o ia la fugă din castel, să dispară în Cala şi să ia un transportor către Giedi Prime. Se putea arunca la picioarele baronului Harkonnen şi se putea lăuda cu câte chinuri îi provocase ducelui, deşi cu un succes doar parțial.

Dar Kailea o ținea paralizată, ca un şarpe hipnotizându-şi prada.

— Îmi... îmi pare teribil de rău, doamnă!

Chiara făcu o plecăciune, apoi începu să se tânguiască.

— Plâng pentru sângele nevinovat vărsat. Nimeni n-ar fi putut să prevadă că Victor şi Rhombur se vor alătura procesiunii. Ei n-ar fi trebuit niciodată să...

— Taci! Nu vreau să aud nici o scuză! Ştiu tot ce s-a întâmplat, tot ce-a mers prost!

Ca şi cum ar fi închis un chepeng de oțel, Chiara îşi înghiți vorbele. Se simțea extrem de speriată, dându-şi seama cât de singure erau în această cameră. Dacă măcar soldații ar fi rămas la posturile lor, aşa cum ordonase, dacă măcar s-ar fi gândit să se înarmeze înainte să vină aici...

Atât de multe lucruri rămăseseră neprevăzute!

— Când mă gândesc la anii care-au trecut, Chiara, îmi aduc aminte atât de multe comentarii pe care le-ai făcut, toate acele sugestii perfide... Acum înțelesul lor devine tot mai limpede, iar povara dovezilor e o adevărată avalanşă împotriva ta.

— Ce... ce vrei să spui, doamnă? N-am făcut altceva decât să te servesc de când...

Kailea i-o reteză.

— Ai fost trimisă aici să semeni discordia, nu-i aşa? Ai încercat să mă întorci împotriva lui Leto, chiar din ziua în care ne-am cunoscut. Pentru cine lucrezi? Pentru Harkonneni? Pentru Casa Richese? Pentru tleilaxu?

Ochii cufundați în orbite şi obrajii zgâriați îi dominau chipul pustiit şi lipsit de emoții.

— Nu contează, rezultatul e acelaşi. Leto a supraviețuit... iar fiul meu e mort!

Făcu un pas către bătrână, iar Chiara îşi folosi glasul cel mai implorator ca pe un scut.

— Durerea te face să gândeşti şi să spui lucruri teribile, draga mea. Toate astea au fost o greşeală îngrozitoare!

Kailea se apropie şi mai mult.

— Fii recunoscătoare pentru un lucru, Chiara... Mulți ani te-am considerat prietena mea. Victor a murit repede şi fără să sufere, fără să bănuiască nimic. Pentru asta, îți acord şi ție o moarte îndurătoare!

Scoase pumnalul de duel pe care îl luase de la Swain Goire. Chiara se trase înapoi, ridicând degetele într-un gest de apărare.

— Nu, doamnă!

Dar Kailea nu ezită. Se aruncă înainte, împlântând lama adânc în pieptul lui Chiara. Îl scoase şi lovi din nou, ca să fie sigură că străpunsese inima femeii trădătoare. Apoi lăsă cuțitul să cadă pe podea cu un zăngănit, în timp ce Chiara se prăbuşi pe dalele de piatră, ca un maldăr de cârpe.

Sângele împroşcă peretele de obsidian albastru de o frumusețe stranie, iar Kailea se îndreptă, privindu-şi în el propria reflexie neclară. Se uită îndelung, şi nu-i plăcu ceea ce vedea.

Cu paşi apăsați, Kailea se duse către fereastra deschisă. Frigul muşcător îi amorțea trupul, şi totuşi îşi simțea pielea complet udă, ca de sânge. Ținând mâinile pe marginea de piatră a pervazului, se uită în zare, la cerul înnorat, spre orizontul îndepărtat, mângâiat de marea Caladanului. Dedesubt, spuma nesfârşită a valurilor rodea baza stâncii înalte...

În mintea ei se lumină amintirea minunatului oraş-stalactită din scoarța planetei Ix. Trecuse atât de mult de când dansase în sălile cu oglinzi ale Marelui Palat, etalându-şi cele mai frumoase rochii de mătase merh... Stătuse cu fratele ei şi cu gemenii Pilru privind grota imensă unde se construiau transspațiale.

Ca pe o rugăciune, Kailea Vernius îşi readuse în minte tot ceea ce citise şi toate imaginile pe care le văzuse la curtea imperială de pe Kaitain, palatul impresionant, grădinile etajate, zmeiele cu clopoței... Îşi dorise să-şi petreacă viața în strălucirea orbitoare care-ar fi trebuit să-i însoțească poziția — prințesa unei Case Mari din Landsraad! Dar în întreaga ei viață, Kailea nu atinsese niciodată înălțimile sau minunățiile după care tânjise.

În cele din urmă, lăsând în urmă doar amintirile urâte, se urcă pe pervaz şi-şi întinse aripile ca să zboare...

96

Oamenii nu trebuie să se supună niciodată animalelor.

Învățătură Bene Gesserit

Deşi — măcar cu numele — Abulurd deținea din punct de vedere formal titlul de guvernator subdistrictual de Lankiveil, Glossu Rabban controla planeta şi economia ei.

Îl amuza să-l lase pe tatăl lui să păstreze titlul, atâta vreme cât acest lucru nu schimba faptul cine deținea cu adevărat puterea.

Oricum, ce-ar fi putut face bătrânul nătărău, zăvorât într-o mănăstire de pe coasta muntelui?

Rabban disprețuia cerul posomorât al planetei, temperaturile scăzute şi oamenii primitivi, cu *peştii* lor puturoşi. Ura această lume, pentru că baronul îl silise să petreacă aici câțiva ani după misiunea lui ratată de pe Wallach IX. Dar mai ales, ura acest loc pentru că tatăl lui îl iubea atât de mult...

Asigurat în ceea ce priveşte Lankiveilul, Rabban se hotărî în sfârşit să inspecteze rezerva îndepărtată de mirodenie pe care o ascunseseră cu decenii înainte. Îi plăcea să verifice stocurile din când în când, ca să fie sigur că sunt la adăpost. Toate înregistrările fuseseră şterse, toți martorii eliminați... Nu exista nici o dovadă că baronul ascunsese atât de mult melanj, la începutul stăpânirii sale pe Arrakis.

Rabban organiză o expediție, coborând de pe orbită şi aterizând pe continentul nordic, loc unde petrecuse doi ani de zile în oraşele-porturi industriale şi la fabricile de prelucrare a blănii de balenă. Acum, cu zece dintre soldații săi, naviga pe mările pline de sloiuri de gheață, într-un vas rechiziționat de la una dintre pescării. Scanerele şi tehnicienii lui ştiau unde să caute aisbergul artificial. Rabban îi lăsă să-şi facă treaba, în timp ce el se înghesui în cabină şi dădu pe gât prea mult brandy. Avea să urce pe punte la apariția țintei, dar nu-l interesa câtuşi de puțin să miroasă ceața sărată sau să stea să-i înghețe vârfurile degetelor, înainte de a fi absolut necesar.

Aisbergul sintetic arăta perfect, văzut cu ochiul liber, exact ca orice alt bloc plutitor arctic. Când vasul ancoră, Rabban îşi făcu loc în fața trupei sale. Păşi la bordul aisbergului făcut din polimeri, puse în funcțiune uşa ascunsă şi intră în tunelurile albăstrii...

Doar ca să descopere că enormul depozit era complet gol!

Când Rabban scoase un muget adânc, sunetul reverberă în tunelurile reci.

— Cine-a făcut asta?

La scurtă vreme după aceea, vasul gonea spre sud, huruind, lăsând în urmă falsul aisberg. Rabban stătea la prova, atât de aprins de furie încât umezeala şi frigul nu-l mai deranjau. Ambarcațiunea navigă de-a lungul fiordurilor stâncoase, unde soldații Harkonnen năvăliră în micile sate pescăreşti. Aşezările arătau mult mai bine decât şi le amintea Rabban: casele noi, echipamentul lucitor şi în stare de funcționare. Bărcile de pescuit şi sculele, ca şi magaziile, erau moderne şi bine îngrijite, pline de obiecte importate din afara planetei...

Soldații nu pierdură prea multă vreme cu prinderea sătenilor şi cu torturarea lor pe rând, până să scoată la iveală acelaşi răspuns — iarăşi şi iarăşi. Rabban îl bănuise chiar înainte să audă numele rostit printre buze însângerate şi dinți sfărâmați.

Abulurd!

Ar fi trebuit să ştie...

*

O răbufnire înghețată de iarnă dădu peste oraşul de pe coasta muntelui, Veritas. Călugării budislamici foloseau apa dulce a izvoarelor de pe munte pentru a îmbunătăți structura şi frumusețea remarcabilei lor mănăstiri.

Inima rănită a lui Abulurd se vindecase atât cât avea să fie posibil vreodată. Purtând o robă călduroasă şi mănuşi groase, ținea în mâini un furtun prin care pulveriza o ceață sclipitoare pe marginea intrării în peşteră.

Respirația îi ieşea pe gură ca un nor de aburi şi-şi simțea pielea obrajilor atât de rece, de parcă era gata să crape. Zâmbea însă, în timp ce stropea locul cu pulverizatorul, adăugând gheață pe prelata prismatică de la intrare. Baricada se mărea

încet, ca un parapet, în jurul intrării grotei de sub streaşina de granit. Albă ca laptele, bariera translucidă se extindea în jos — cupolă sclipitoare ce reflecta lumina soarelui şi bloca vânturile bătând în jurul piscurilor. În afara grotei şi sus pe stânci, răsunau clopoței şi giruete, acumulând energie şi generând muzică, în acelaşi timp.

Abulurd opri şuvoiul de apă şi trase înapoi pulverizatorul, pentru ca nişte călugări să se grăbească să potrivească cioburi de sticlă colorată în lichidul pe cale să înghețe, cu scopul de a crea un caleidoscop de nuanțe strălucitoare. Se dădură după aceea cu un pas înapoi, iar Abulurd împroşcă din nou locul cu apă, acoperind aşchiile de sticlă. Pe măsură ce perdeaua înghețată creştea, giuvaierurile încastrate adăugau curcubee oraşului de sub streaşină.

După ce bariera de gheață se extinse cu încă jumătate de metru, starețul din Veritas sună dintr-un gong, anunțând o pauză. Abulurd opri apa şi se aşeză, epuizat dar mândru de ceea ce realizase.

Îşi scoase mănuşile groase şi-şi scutură haina vătuită, ca să dea jos crusta de gheață. Apoi se descheie, lăsând să iasă din interiorul costumului aburul cald al transpirației şi intră într-un adăpost mobil pentru servit masa, cu ferestre de plaz transparent.

O dată cu cei câțiva călugări sosiți să aducă de mâncare muncitorilor, Emmi veni şi ea, purtând un bol de piatră cu supă fierbinte. Abulurd şterse cu mâna banca de lângă el, iar soția lui se aşeză să mănânce alături de el. Supa era delicioasă...

Dintr-o dată, prin ferestrele adăpostului văzu perdeaua de gheață sfărâmându-se spre interior, lovită de o rază laser. Sfărâmăturile căzură pe podeaua grotei, apoi alunecară în jos, pe panta muntelui. După o a doua salvă de lovituri de laser, un aparat Harkonnen de atac îşi făcu apariția, plutind în fața streşinii de granit, cu armele încă fumegând după ce-şi făcuse loc, aşa încât să poată manevra pe sub acoperişul de piatră.

Călugării alergau în toate părțile, țipând. Unul dintre ei scăpă furtunul şi apa proaspătă se revărsă pe podeaua rece de piatră.

Lui Abulurd i se făcu greață, copleşit de un sentiment oribil de deja-vu. El şi cu Emmi veniseră la Veritas ca să ducă o viață liniştită, în secret. Nu voiau să aibă nici un fel de contact cu lumea exterioară, şi în special cu Harkonnenii. Mai ales cu fiul lor cel mare...

Naveta de atac zgârie podeaua de piatră la aterizare. Uşa se deschise şuierând, iar Glossu Rabban ieşi primul, încadrat de soldați înarmați până-n dinți — deşi nici unul dintre călugării de la Veritas n-ar fi recurs vreodată la violență, nici măcar pentru ca să-l apere pe vreunul dintre ei! Rabban avea în mână biciul de viță-de-cerneală.

— Unde-i tatăl meu? întrebă conducându-şi oamenii spre adăpostul pentru masă. Vocea lui suna ca două pietre sfărâmându-se una de alta. Intruşii sfâşiară uşa subțire de plaz, lăsând să intre vântul rece.

Abulurd se ridică în picioare, iar Emmi îl prinse de braț cu un gest atât de brusc, încât răsturnă bolul de supă fierbinte. Acesta se rostogoli pe podeaua lustruită şi se sparse. În aerul rece, aburii se înălțară din supa vărsată, înghețând aproape imediat.

— Sunt aici, fiule! răspunse Abulurd, gata de orice. Nu-i nevoie să mai distrugi şi altceva...

Gura i se uscase de frică şi în gât avea un nod. Călugării dădură înapoi, iar Abulurd fu bucuros că ceilalți nu încercau să vorbească, pentru că Glossu Rabban — demonicul său fiu! — nu se sfia câtuşi de puțin să deschidă focul asupra unor oameni nevinovați.

Bărbatul cel îndesat se răsuci ca şi cum talia i-ar fi fost pusă pe rulmenți. Sprâncenele groase i se încruntară, formând o streaşină ce-i umbrea fața. Înaintă cu pumnii încleştați.

— Rezerva de mirodenie — ce-ai făcut cu ea? Am torturat oamenii din satul tău de pescari...

Ochii îi jucau de plăcere.

— Toți au pomenit numele tău. După aceea, am mai torturat câțiva, doar ca să fim siguri...

Abulurd făcu un pas înainte, lăsând o oarecare distanță între el însuşi şi Emmi şi ceilalți călugări. Părul blond-cenuşiu îi atârna moale peste urechi, plin de transpirație de la munca pe care-o făcuse mai devreme.

— Am folosit stocul ca să-i ajut oamenii de pe Lankiveil. După tot răul pe care l-ai provocat, le datorai asta!

Voise să se pregătească pentru o asemenea eventualitate, să pună la cale un sistem eficient de apărare pasivă, care să-i protejeze de furia Harkonnenilor. Sperase că Rabban nu avea să observe dispariția mirodeniei înainte să apuce să-i prevină pe călugări. Dar nu trecuse destul de repede la treabă...

Emmi se repezi spre ei, roşie la față, cu părul negru şi drept lăsat pe spate.

— Încetează! Lasă-ți tatăl în pace!

Rabban nici măcar nu întoarse capul, nu-şi luă ochii de la Abulurd. În schimb, îşi întinse unul dintre brațele musculoase şi-şi lovi mama în plină față. Ea se clătină, apucându-se de nas, în timp ce sângele începu să-i curgă printre degete şi pe obraz.

— Cum *îndrăzneşti* s-o loveşti pe mama ta?

— Lovesc pe cine-mi place! Se pare că nu înțelegi cine e la putere aici. Nu ştii cât de patetic de slab eşti...

— Mi-e ruşine de ce-ai devenit! Abulurd scuipă pe podea, dezgustat.

Rabban nu fu deloc impresionat.

— Ce-ai făcut cu stocul nostru de mirodenie? Unde l-ai dus?

Ochii lui Abulurd scoteau flăcări.

— Măcar o dată, banii Casei Harkonnen au făcut ceva bun. N-o să-i capeți înapoi niciodată!

Mişcându-se cu viteza unei vipere, Rabban apucă mâna cu degete lungi a lui Abulurd şi o trase spre el.

— N-am de gând să pierd timpul cu tine, zise el cu vocea gravă şi amenințătoare.

Cu o mişcare sălbatică, răsuci arătătorul lui Abulurd, frângându-l ca pe un băț uscat. Apoi îi rupse degetul mare.

Abulurd se chirci de durere. Emmi se clătina pe picioare şi se văita. Sângele îi şiroia pe buze şi pe bărbie.

— Ce-ai făcut cu mirodenia?

Rapid, cu eficiență, Rabban mai rupse două degete de la cealaltă mână a tatălui său, doar ca să păstreze proporția.

Abulurd îşi privi fiul cu fermitate, fără să țină seama de durerea care-i săgeta mâinile frânte.

— Am împărțit toți banii prin zeci de intermediari... Am cheltuit creditele aici, pe Lankiveil... Am construit clădiri noi, am cumpărat unelte noi, am importat alimente şi provizii medicale de la negustori din afara planetei... Am dus unii dintre oameni către alte lumi, în locuri mai bune...

Lui Rabban nu-i venea să creadă.

— Ai cheltuit *tot*?

Fusese destul melanj acolo ca să finanțeze câteva războaie pe scară mare.

Râsul lui Abulurd era doar un sunet slab, uşor isteric.

— O sută de solari aici, o mie dincolo...

Din Rabban păreau să izbucnească aburi încinşi, dezumflându-l — pentru că înțelesese că tatăl său era fără îndoială în stare să fi făcut exact ceea ce pretindea. Dacă era aşa, comoara de mirodenie a Harkonnenilor era cu adevărat pierdută!

Rabban n-o va putea recupera niciodată. Ooo, putea să stoarcă unele compensații pe ici, pe colo, de la săteni, dar n-ar fi reuşit niciodată să recâştige tot ceea ce se irosise...

Valurile de furie amenințau să provoace spargerea unui vas de sânge în creierul lui Rabban.

— O să te omor pentru asta!

Vocea lui avea răceala certitudinii absolute.

Abulurd rămase cu ochii ațintiți asupra chipului lat, inundat de ură, al fiului său — un om absolut străin! În ciuda a tot ceea ce făcuse Rabban, după tot răul şi tot viciul pe care le arătase, Abulurd încă şi-l mai amintea ca pe un băiat neastâmpărat, încă îşi mai aducea aminte de vremea când Emmi îl ținuse în brațe, ca pe orice bebeluş.

— N-o să mă omori!

Glasul lui Abulurd era mai puternic decât îşi imaginase că ar putea fi.

— Indiferent cât de mârşav ai fi sau de câte lucruri josnice te-a învățat baronul, nu poți comite un act atât de atroce... Sunt tatăl tău! Iar tu eşti o ființă umană — nu o bestie!

Aceste vorbe declanşară ultima avalanşă de emoții necontrolate. Cu ambele mâini, Rabban îl apucă pe tatăl lui de gât. Emmi țipă şi se aruncă spre fiul ei dezaxat, dar nu avu mai mult efect decât o frunză suflată de vânt. Cleştii puternici ai lui Rabban strânseră, şi *strânseră*...

Ochii lui Abulurd ieşiră din orbite. Îşi întinse mâinile rupte ca să riposteze.

Buzele groase ale lui Rabban se curbară într-un zâmbet. Zdrobi laringele lui Abulurd şi îi frânse gâtul. Încruntându-se dezgustat, desfăcu strânsoarea şi lăsă cadavrul tatălui său să se rostogolească pe podeaua de piatră, în timp ce călugării şi propria lui mamă gemeau şi țipau.

— De acum înainte să mi se spună *Bestia*!

Mulțumit de noul nume pe care şi-l alesese, Rabban le făcu semn oamenilor săi să-l însoțească. Apoi se întoarse la navetă...

97

A împiedica moartea nu e acelaşi lucru cu „a trăi”

Zicală Bene Gesserit

Chiar şi cea mai mohorâtă încăpere din castelul Caladan era o îmbunătățire față de infirmerie, iar Leto fusese mutat în splendid mobilatul apartament Paulus. Schimbarea locului, în ciuda amintirilor dureroase, era menită să-l ajute să se refacă.

Dar fiecare zi părea la fel, cenuşie, nesfârşită şi deznădăjduită...

— Au sosit mii de mesaje, domnule duce, anunță cu o vioiciune forțată Jessica, deşi o durea inima pentru el. Folosi doar un pic Glasul manipulator. Îi arătă cartonaşele, scrisorile şi cuburile de mesaje de pe o masă alăturată. Buchete de flori parfumate împodobeau camera, luptând împotriva mirosurilor antiseptice ale medicamentelor. Nişte copii făcuseră desene pentru ducele lor.

— Poporul tău plânge alături de tine...

Leto nu răspunse. Privea țintă în față, cu ochii cenuşii lipsiți de strălucire. Un strat de sintpiele albă îi fusese fixat pe frunte, o a doua aplicare pentru a repara țesutul cicatrizat. Pe un umăr şi pe ambele picioare avea ataşate amplificatoare de regenerare rapidă, iar dintr-un braț îi atârna o perfuzie intravenoasă. Nu dădea atenție nici uneia dintre ele.

Trupul ars şi sfârtecat al lui Rhombur rămânea conectat la capsula de menținere a vieții de la spital. Prințul se agăța încă de viață, deşi poate că i-ar fi fost mai bine la morgă. O asemenea supraviețuire era mai rea decât moartea!

Măcar Victor şi-a găsit pacea... Şi Kailea la fel! Simțea doar milă pentru ea, dezgustat de ceea ce fusese împinsă să facă.

Leto întoarse puțin capul spre Jessica. Pe chipul lui se putea citi o tristețe copleşitoare.

— Medicii au făcut aşa cum am ordonat? Eşti sigură?

La ordinele stricte ale lui Leto, cadavrul recuperat al fiului său fusese pus în suspensie criogenică, la morgă. Era o întrebare pe care-o punea în fiecare zi; părea să uite mereu răspunsul.

— Da, domnule duce... s-a făcut!

Jessica ridică unul dintre pachetele de la susținători, încercând să-i abată mintea de la durerea insuportabilă.

— Ăsta e de pe continentul răsăritean, de la o văduvă care scrie că soțul ei a fost angajat civil în slujba ta. Uite-te mai bine la holofotografie — ține în mână o plachetă pe care i-ai dat-o, în onoarea vieții petrecute de soțul ei în serviciul Casei Atreides. Acum, fiii ei sunt dornici să lucreze pentru tine...

Jessica îi mângâie umărul, apoi atinse senzorul ca să închidă holofotografia.

— Toată lumea vrea să te faci bine!

Afară, pe potecile şi aleile abrupte care duceau la castelul Caladan, cetățenii veniseră să pună lumânări şi flori de-a lungul întregului drum. Munți de flori erau îngrămădiți sub ferestre, pentru ca parfumul amețitor şi dulce să se înalțe o dată cu briza mării. Oamenii cântau în locuri de unde îi putea auzi; unii se acompaniau la harpă sau la baliset.

Jessica dorea ca Leto să poată ieşi înaintea mulțimii care-i dorea binele. Voia ca el să stea pe scaunul său ducal, înalt, din curte, şi să asculte jalbele oamenilor, plângerile lor, urările lor... Putea purta veşmintele slujbei sale, arătând mai mare decât un om obişnuit, aşa cum îl învățase bătrânul duce. Leto avea nevoie să fie distras îndeajuns de mult de la gândurile lui, încât să-şi continue viața. Şi poate că impulsul existenței de zi cu zi chiar va începe să-i vindece inima sfărâmată. Munca de a fi duce...

Poporul lui avea nevoie de el!

Auzind un țipăt strident, afară, pe fereastră, Jessica văzu un şoim de mare cu o funie atârnată de piciorul cu gheare ascuțite şi care-şi întindea aripile cu urme de roşu pe ele. Dedesubt, stătea un adolescent care ținea funia, uitându-se plin de speranță în sus, la fereastra micuță a castelului. Jessica îl mai văzuse pe Leto vorbind din când în când cu tânărul, unul dintre sătenii cu care ducele se purta prieteneşte. Şoimul de mare zbură din nou pe lângă camera lui Leto, uitându-se înăuntru, ca şi cum pasărea putea servi drept ochi tuturor oamenilor îngrijorați adunați jos.

Chipul ducelui se cufundă într-o melancolie adâncă, iar Jessica se uită la el cu dragoste. *Nu te pot feri de lume, Leto!* Fusese întotdeauna uimită de tăria lui de caracter; acum era îngrijorată pentru fragilitatea spiritului său. Deşi încăpățânat şi hotărât, ducele Leto Atreides îşi pierduse dorința de a trăi. Omul acesta — pe care-l admira atât de mult — era de fapt mort, în ciuda trupului care se vindeca...

Nu putea îndura să-l lase să renunțe şi să moară — nu numai din cauza ordinului din partea Bene Gesserit de a concepe cu el o fiică, dar şi pentru că dorea să-l vadă iarăşi pe Leto sănătos şi fericit. În tăcere, îşi promise să facă pentru el tot ce-i stătea în putință. Murmură o rugăciune Bene Gesserit: „Mare Maică, veghează asupra celor care sunt vrednici...”

*

În zilele care urmară, stătu lângă Leto şi vorbi cu el încontinuu. El reacționa la atenția liniştită, fără pretenții, a lui Jessica şi încet, treptat, începu să se simtă mai bine.

Pe fața îngustă şi frumoasă a ducelui reveni culoarea. Vocea sa deveni mai puternică, şi începu să poarte cu ea discuții mai lungi.

Cu toate acestea, inima lui rămânea moartă. Ştia despre trădarea lui Kailea, despre uciderea doamnei sale de onoare şi despre cum se aruncase de la o fereastră înaltă femeia pe care-o iubise cândva. Dar nu reuşea să simtă nici un pic de mânie împotriva ei, nici o obsesie de răzbunare... doar o tristețe dezgustată. Scânteia vieții şi pasiunii îi pierise din ochi.

Dar Jessica nu avea să se dea bătută, şi nu avea să-l lase nici pe el!

Aşeză pe balconul din afara ferestrei o tăviță pentru a hrăni păsările, iar Leto începu să privească deseori pitulicile, vrăbiile de stâncă şi cintezoii. Dădu chiar şi nume unor păsări care veneau la el încontinuu; pentru un om fără instrucție Bene Gesserit, priceperea ducelui de a distinge între creaturi asemănătoare era impresionantă.

Într-o dimineață, la aproape o lună de la explozia iahtului aerian, îi spuse lui Jessica:

— Vreau să-l văd pe Victor!

Vocea lui suna neobişnuit, scăzută, dar încărcată de emoție.

— Acum pot să fac față. Du-mă la el, te rog...

Privirile lor se întâlniră. În cenuşiul ca de fum al ochilor lui, Jessica nu văzu nimic care să-l poată face să se răzgândească.

Jessica îi atinse mâna.

— E... mult mai rău... decât Rhombur. Nu trebuie să faci asta, Leto!

— Ba da, Jessica... ba da, trebuie!

*

Jos, în criptă, Jessica se gândi că trupul strivit al băiatului arăta aproape împăcat, aşa cum era păstrat în recipientul lui criogenic. Poate din cauză că Victor, spre deosebire de Rhombur, se afla în siguranță, într-o lume în care durerea nu-l mai putea atinge?

Leto deschise sigiliile capacului şi avu un frison când întinse mâna prin ceața înghețată. Îşi puse mâna puternică pe pieptul înfăşurat al băiatului. Orice i-ar fi spus fiului său mort, o făcu în intimitate, pentru că nu se auzi nici un cuvânt. Buzele abia i se mişcau.

Jessica vedea durerea lui Leto. Nu-şi mai putea petrece timpul împreună cu Victor; nu va mai avea niciodată şansa de a fi tatăl pe care îl merita copilul...

Tânăra puse o mână pe umărul lui Leto, încercând să-l consoleze. Inima i se zbătea cu putere, şi se luptă să se calmeze, folosind tehnicile Bene Gesserit. Totuşi, nu avu succes; auzea un murmur şi o agitație adâncă în psihicul ei, în cotloanele cele mai îndepărtate ale minții. Ce era? Nu puteau fi ecourile Celorlalte Memorii, pentru că încă nu era Cucernică Maică. Dar simțea că surorile de demult erau tulburate de ceva atât de grav, încât depăşea granițele obişnuite. *Ce se întâmplă aici?*

— Nu poate fi nici o îndoială acum, spuse Leto, ca în transă. Casa Atreides e blestemată... A fost aşa încă din zilele lui Agamemnon!

Trăgându-l pe Leto, fără tragere de inimă, din încăperea morgii, Jessica simțea nevoia să-l liniştească, să-i spună că se înşală. Voia să-i aducă aminte ducelui cât de multe realizase familia lui, cât de respectat era în imperiu...

Dar cuvintele nu voiau să iasă. Îi cunoscuse pe Rhombur, pe Victor şi pe Kailea...

Nu putea contrazice temerile lui Leto.

98

Suntem întotdeauna oameni şi purtăm întreaga povară a faptului de a fi oameni.

DUCELE LETO ATREIDES

Vântul arunca picăturile de ploaie pe ferestrele camerei lui Leto, la fel cum gândurile îi răpăiau în minte. O ploaie torențială biciuia zidurile de piatră, iar vântul şuiera pe lângă rama prost izolată a ferestrei. Furtuna se potrivea cu dispoziția lui.

Singur în apartament, Leto stătea tremurând într-un fotoliu înalt, care părea să-l copleşească. În spatele pleoapelor închise, îşi imagină chipul lui Victor, părul şi sprâncenele negre ale băiatului, curiozitatea nesățioasă şi râsul lui generos. Apoi îşi aminti jacheta ducală şi epoleții prea mari pe care-i purta în momentul morții sale...

Ochii lui Leto se adaptară la întuneric — şi îşi imagină siluete de umbră prin cameră. *De ce nu mi-am putut ajuta copilul?*

Plecă fruntea şi vorbi cu voce tare, discutând cu fantomele:

— Dacă exista cel mai mic lucru pe care-l puteam face pentru Victor, aş fi vândut toate proprietățile Atreizilor...

Durerea amenința să-l copleşească.

Se auziră zgomote, o bătaie atât de zgomotoasă şi de puternică în uşă, încât îşi dădu seama că trebuia să fie Thufir Hawat. Lipsit de energie, Leto se mişca încet, cu dureri în tot trupul. Avea ochii roşii şi iritați; la orice altă oră, ar fi putut aduna destulă politețe ca să-şi întâmpine cum trebuie maestrul asasin... dar nu acum, nu atât de târziu în noapte.

Hawat deschise uşa.

— Domnule duce, spuse el, traversând camera şi întinzându-i un cilindru argintiu de mesaje. Acest document tocmai a sosit la spațioport!

— Alte condoleanțe? Credeam că le-am auzit pe toate, de la toate Casele din Landsraad.

Leto nu-şi putea concentra privirea.

— Nu îndrăznesc să sper că ar putea fi veşti *bune*...

— Nu, domnule duce.

Chipul asprit al lui Hawat păru să se prăbuşească în el însuşi.

— E de la Bene Tleilax...

Puse cilindrul în mâinile tremurătoare ale lui Leto.

Încruntându-se, Leto rupse sigiliul, apoi privi mesajul scurt, vicios în simplitatea lui, teribil prin promisiunile pe care le conținea. Auzise de asemenea posibilități, practici sinistre care provocau un fior de repulsie oricărui om moral. *Numai dacă ar fi putut fi adevărat...* Evitase până să se şi gândească la tleilaxu — dar acum abjecții pitici îi făcuseră oferta în mod direct.

Hawat aşteptă, gata să-şi slujească ducele, abia ascunzându-şi groaza.

— Thufir... s-au oferit să crească un ghola al lui Victor, recreându-l din celulele moarte, astfel încât... încât să poată trăi din nou!

Nici măcar mentatul nu-şi putu ascunde uluirea.

— Stăpâne! Nu trebuie să te gândeşti...

— Tleilaxu o pot face, Thufir. Aş putea să-l capăt înapoi pe fiul meu!

— Cu ce preț? Au spus măcar ce vor în schimb? E un semn rău în povestea asta, ia seama la vorbele mele. Oamenii ăştia dezgustători au distrus Ix... Au amenințat să te ucidă în timpul procesului prin renunțare la privilegii... N-au făcut nici un secret din ura lor pentru Casa Atreides!

Leto privea țintă spre cilindrul de mesaje.

— Ei încă mai cred că *eu* am tras asupra navelor lor în transspațial. Acum, mulțumită Bene Gesserit-ului, cunoaştem adevăratul făptaş. Le putem spune despre Harkonneni şi despre nava lor de atac invizibilă...

Mentatul înțepeni.

— Stăpâne, Bene Gesserit au refuzat să ne dea dovezi. Tleilaxu nu te vor crede niciodată fără probe...

Vocea lui Leto sună mică şi disperată.

— Dar Victor n-are nici o altă şansă. Când e vorba de fiul meu, voi negocia cu oricine, voi plăti orice preț!

Tânjea să audă din nou vocea băiatului, să-i vadă zâmbetul, să simtă atingerea mâinii lui micuțe în mâna lui.

— Trebuie să-ți aduc aminte că, deşi un ghola ar putea fi o copie exactă din toate punctele de vedere, noul copil nu va avea nimic din amintirile lui Victor, nimic din personalitatea lui?

— Chiar şi aşa, n-ar fi asta mai bine decât să am doar amintiri şi un cadavru? Iar de data asta, îl voi declara legitim şi-l voi face moştenitorul meu de drept.

Gândul îl umplea de o durere nemăsurată. Ar creşte normal un ghola Victor sau ar fi atins de cunoaşterea a ceea ce este? Şi dacă Bene Tleilax — atât de pricepuți în a crea mentați strâmbi — făceau ceva structurii genetice a băiatului? Un complot ascuns menit să-l lovească pe ducele Atreides prin intermediul persoanei pe care-o iubea cel mai mult?

Dar Leto ar fi riscat orice osândă... pentru Victor. Era neputincios în fața acestei decizii. N-avea de ales!

Vocea lui Hawat sună severă şi încordată:

— Stăpâne, ca mentat — şi ca prieten — te sfătuiesc să nu te pripeşti în această privință. E o capcană! Ştii că tleilaxu vor să te prindă în plasa lor otrăvitoare...

Tresărind din cauza ultimelor accese de durere, Leto păşi mai aproape de maestrul asasin. Hawat dădu înapoi, văzând furia oarbă din ochii înroşiți ai ducelui. Părea să nu fi auzit nici una dintre obiecții.

— Thufir, nu pot încredința misiunea asta nimănui altcuiva...

Trase adânc aer în piept; disperarea îi curgea prin vene ca o flacără.

— Contactează-i pe tleilaxu. Informează-i că doresc...

Abia putea să pronunțe cuvintele.

— ...doresc să aflu condițiile!

Surâsul abia schițat îl făcu pe Thufir să se-nfioare.

— Gândeşte-te, Thufir! Îmi voi avea fiul înapoi!

Bătrânul războinic îşi puse mâna puternică pe umărul lui Leto.

— Odihneşte-te, domnule duce, şi gândeşte-te la implicațiile a ceea ce sugerezi. Nu putem îndrăzni să ne lăsăm astfel pe mâinile Bene Tleilax. Imaginează-ți prețul... Ce vor cere în schimb? Vă sfătuiesc să nu faceți asta. O asemenea idee este imposibilă!

Refuzând să se lase influențat, Leto strigă la el:

— Eu sunt ducele Case Atreides! Eu singur stabilesc ce e posibil aici!

Chinul vieții sale distruse îi făcea mintea să se clatine, încețoşându-i capacitatea de concentrare. Avea cercuri negre sub ochi.

— Vorbim despre fiul meu — fiul meu mort! — şi îți ordon să faci cum zic eu. Întocmeşte cererea către tleilaxu!

*

Ziua întoarcerii lui Duncan Idaho ar fi trebuit să fie un prilej de mare sărbătoare, dar tragedia iahtului aruncase un văl de suferință asupra întregului Caladan.

La spațioportul municipal din Cala, Duncan, mult schimbat, debarcă şi inspiră adânc aerul sărat. Privi în jur, cu ochi scânteietori şi o expresie nerăbdătoare. Ca şef al unei gărzi de onoare Atreides, îl văzu pe Thufir Hawat în uniformă neagră, împodobită cu medalii militare — un costum diplomatic de gală. Atâta formalism! Servitori în

uniforme roşii se îndreptară către rampa navetei, însoțind pasagerii către posturile de control.

Stând la marginea rampei, Hawat îl recunoscu cu greu pe noul venit. Buclele negre, tinereşti, ale lui Duncan deveniseră groase şi aspre, iar pielea cândva netedă a feței era acum bronzată şi arsă de soare. Mult mai musculos decât înainte, se mişca cu o grație atletică, vădind precauție amestecată cu încredere. Purta cu mândrie o uniformă kaki ginazianã şi basma roşie; spada bătrânului duce îi atârna cu eleganță pe şold, puțin mai uzată dar proaspăt lustruită şi ascuțită.

— Thufir Hawat, nu te-ai schimbat deloc, bătrâne mentat!

Duncan se grăbi să strângă mâna războinicului.

— Tu, pe de altă parte, te-ai schimbat mult, tinere Idaho... Sau ar trebui să-ți spun *maestre spadasin* Idaho? Îmi aduc aminte de ştrengarul de pe stradă care s-a lăsat la mila ducelui Paulus. Cred că eşti puțin mai înalt...

— Şi mai înțelept, te rog!

Mentatul se înclină.

— Mă tem că evenimentele de aici ne-au silit să amânăm ceremonia de bun-venit pentru tine. Dă-i voie unuia dintre oamenii mei să te însoțească la castel. Leto va fi bucuros să-ți vadă chipul chiar acum. Sergent Vitt, vrei să-l conduci, te rog, pe Duncan la duce?

Hawat trecu pe lângă maestrul spadasin şi urcă rampa, gata să plece către transspațialul de pe orbită. Văzând perplexitatea de pe chipul tânărului, Hawat îşi dădu seama că Duncan încă nu ştia nimic despre tragedie. Nici nu-l cunoscuse vreodată pe fiul lui Leto, deşi fără îndoială aflase despre băiat din corespondență.

Oprindu-se din drum, mentatul adăugă pe ton mohorât:

— Sergentul Vitt îți va explica totul...

Sergentul, un bărbat solid cu barbişon castaniu, dădu ceremonios din cap.

— Mă tem că aceasta va fi cea mai tristă poveste pe care am spus-o vreodată!

Fără alte explicații, Hawat urcă în navetă, ducând cu sine un pachet de documente din partea ducelui pentru Maeştrii tleilaxu.

Plimbându-şi limba prin gură, mentatul simți un loc dureros acolo unde îi fusese implantat un injector minuscul; dispozitivul avea să emită o mică dar puternică doză de antiseptice, antitoxine şi antibiotice, la fiecare îmbucătură de mâncare pe care o va lua. I se ordonase să se întâlnească față în față cu tleilaxu, şi nici măcar un maestru asasin nu-şi putea imagina ce soi de boli şi otrăvuri puteau încerca aceştia să folosească asupra lui.

Hawat era hotărât să nu-i lase să profite de situație, în ciuda instrucțiunilor stricte ale lui Leto. Se opunea vehement acțiunilor disperate şi lipsite de înțelepciune ale ducelui, dar era constrâns de onoare să facă tot ce-i stătea în putință.

*

În spatele unui câmp de forță restrictiv din închisoarea castelului Caladan, Swain Goire privea fix în întuneric, gândindu-se la alte vremuri şi la alte locuri. Purtând doar o uniformă subțire de deținut, tremura în aerul umed.

Când începuse viața lui să meargă atât de teribil de rău? Se străduise din răsputeri să devină mai bun... îi jurase loialitate ducelui... şi îl iubise atât de mult pe Victor!

Aşezat pe patul de campanie, cântări în mână hipoinjectorul, plimbându-şi degetul pe suprafața rece de plaz a mânerului. Contrabandistul cu chipul brăzdat, Gurney Halleck, i-l strecurase oferindu-i dezonoratului căpitan al gărzii o cale uşoară de scăpare. În orice clipă, Goire îşi putea injecta otravă în sânge. Numai de-ar avea curajul... sau laşitatea!

Cu ochii minții, văzu anii topindu-i-se ca retezați de o rază laser. Goire îşi aminti cum crescuse în sărăcie, pe malul golfului Cala, îmbarcându-se pe bărci de pescuit ca să câştige bani pentru mama lui şi pentru cele două surori — căci nici măcar nu-şi cunoscuse vreodată tatăl! La vârsta de treisprezece ani, Goire căpătase o slujbă de ajutor de bucătar la castelul Caladan, curățând sobe şi cămări, ştergând podele, îndepărtând grăsimea de pe pereții cuptoarelor... Bucătarul-şef fusese sever, dar cu inimă bună, şi îl ajutase pe tânăr.

Când Goire împlinise şaisprezece ani, la scurtă vreme după moartea bătrânului duce, începuse antrenamentul în garda Casei şi urcase în grad până când devenise unul dintre oamenii cei mai de încredere ai ducelui Leto. Ca vârstă, îi despărțeau doar câteva luni... şi, pe căi diferite, ajunseseră să iubească aceeaşi femeie: Kailea Vernius.

Iar Kailea îi distrusese pe amândoi, înainte să se arunce spre propria ei moarte!

În timpul interogatoriului amănunțit al lui Hawat, Goire nu căutase nici o scuză. Mărturisise totul, căutase chiar şi alte crime care să-i adâncească propria vină. Se acoperise singur de vinovăție, sperând să supraviețuiască părții celei mai rele a suferinței... sau măcar să moară din cauza asta! Din cauza prostiei sale, o lăsase pe Kailea să aibă acces la cheia lui de la arsenal, permițându-i lui Chiara să obțină explozivii. Nu complotase niciodată să-l ucidă pe duce, pentru că îl iubise şi încă îl mai iubea...

Apoi Gurney Halleck îi adusese otrava, spunându-i fără nici un strop de simpatie:

— Ia singura cale deschisă pentru tine, cea a onoarei!

Lăsase hipoinjectorul în celula lui Goire, apoi plecase.

Goire îşi plimbă un deget de-a lungul acului mortal. Putea să-şi înțepe degetul şi să sfârşească cu viața lui ruinată. Trase adânc aer în piept, apoi închise ochii. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi le simțea gustul sărat.

— Swain, aşteaptă! Licuribenzile se luminară de-a lungul celulei. Deschizând ochii, văzu acul ascuțit. Mâinile îi tremurau. Încet, se întoarse în direcția vocii...

Câmpul restrictiv se stinse, iar ducele Leto Atreides intră, cu Halleck în spatele său, arătând neliniştit. Goire îngheță, ținând injectorul în fața lui. Simpla vedere a ducelui — încă bandajat, abia refăcut după cele mai grave răni — era de îndeajuns ca să-l lovească de moarte. Goire stătea neputincios, gata să accepte orice pedeapsă ar fi hotărât Leto.

Ducele făcu lucrul cel mai teribil pe care şi-l putea imagina: îi luă injectorul!

— Swain Goire, eşti cel mai demn de milă dintre oameni, zise Leto cu glas scăzut, ca şi cum trupul îi fusese golit de suflet. L-ai iubit pe fiul meu, ai jurat să-l aperi, şi totuşi ai contribuit la moartea lui... Ai iubit-o pe Kailea, şi totuşi m-ai trădat cu propria mea concubină, chiar dacă pretindeai că mă iubeşti... Acum Kailea e moartă, iar tu nu poți spera să-mi recâştigi vreodată încrederea.

— Nici nu merit!

Goire se uită în ochii cenuşii ai lui Leto, simțind deja tortura iadului celui mai adânc.

— Gurney vrea să te trimit la moarte — dar n-am să îngădui asta, continuă Leto, fiecare cuvânt al lui fiind ca o lovitură fizică. Swain Goire, te condamn să *trăieşti*... să trăieşti cu ceea ce ai făcut!

Buimăcit, bărbatul nu scoase nici o vorbă, timp de o clipă nesfârşită. Din ochi îi izbucniră lacrimi.

— Nu, domnule duce! Te rog, nu!

Gurney Halleck se încruntă amenințător la Goire, în timp ce Leto vorbi mai departe.

— Swain, nu cred că vei mai trăda vreodată Casa Atreides — dar viața ta la castelul Caladan s-a terminat. Te voi trimite în exil. O să pleci fără nimic, ducând cu tine doar crimele tale!

Halleck nu se mai putu stăpâni şi izbucni:

— Dar, Sire... Nu-l poți lăsa pe trădătorul ăsta în viață, după tot ce-a făcut! Asta-i *justiție*?

Leto îl privi aspru, cu răceală.

— Gurney, asta-i justiție în cel mai pur sens al cuvântului... Şi, într-o zi, poporul meu îşi va da seama că nu exista o pedeapsă mai potrivită...

Copleşit, Goire se prăbuşi cu spatele lipit de zidul rece. Inspiră prelung, înăbuşindu-şi un geamăt:

— Într-o zi, stăpâne, vă vor spune „Leto cel Drept”!

99

Nici o persoană nu poate să ştie tot ceea ce e în inima alteia. Suntem cu toții dansatori-față în sufletele noastre.

Îndreptar secret tleilaxu

Sub soarele Thalim, Bene Tleilax îşi închideau lumile pentru străini, dar permiteau unor reprezentanți atent aleşi să aterizeze în zone precise, puse sub carantină. Îndată după plecarea lui Thufir Hawat, tleilaxu aveau să dezinfecteze fiecare suprafață pe care acesta o atinsese.

Oraşul principal de pe Bandalong se afla la cincizeci de kilometri de complexul spațioportului, dincolo de o câmpie pe care nu se vedeau drumuri sau căi ferate. În timp ce naveta cobora pe cerul roşcat al zilei, Hawat studie întinderea uriaşă şi socoti că Bandalong adăpostea milioane de oameni. Dar mentatul, un străin, nu putea merge acolo. Se va ocupa de treburile lor într-una dintre clădirile acceptate, aflate chiar la spațioport. Apoi se va întoarce pe Caladan.

Hawat era unul dintre cei doisprezece pasageri de la bordul navetei care se îndrepta spre sol. Jumătate dintre ei erau tleilaxu; ceilalți păreau să fie oameni de afaceri veniți să cumpere produse biologice, cum ar fi ochi noi, organe sănătoase, mentați strâmbi sau chiar un ghola, aşa cum i se ordonase lui Hawat să facă.

Când păşi pe platformă, un bărbat cu pielea cenuşie se grăbi să-l întâmpine.

— Thufir Hawat, mentat pentru Atreizi?

Piticul zâmbi arătându-şi dinții albi, ascuțiți şi sclipitori.

— Eu sunt Wykk. Vino pe-aici!

Fără să-i strângă mâna sau să aştepte un răspuns, Wykk îl conduse pe Hawat pe o pasarelă în spirală, până la un curs de apă subteran, unde se urcară la bordul unei bărci automate. Stând pe punte, se apucară de balustrade în timp ce aparatul accelera pe apa noroioasă, lăsând în urmă un siaj considerabil.

După debarcare, Hawat păşi repede în urma ghidului său, de-a lungul unui hol ponosit, aflat într-unul dintre perimetrele spațioportului. Trei bărbați tleilaxu stăteau de vorbă; alții se grăbeau să traverseze holul. Nu văzu pe nicăieri nici o femeie.

O robomaşină curier — de fabricație ixiană? — zăngăni pe podeaua uzată şi zgâriată şi se opri în fața lui Wykk. Bărbatul tleilaxu luă un cilindru metalic dintr-o tavă şi i-o înmână mentatului.

— Aceasta este cheia camerei tale. Trebuie să rămâi în hotel.

Hawat observă pe cilindru hieroglife pe care nu le recunoştea şi un număr în galach imperial.

— Într-o oră te vei întâlni aici cu Maestrul...

Wykk indică una dintre uşi, dincolo de care se putea vedea un şir de mese.

— Dacă nu soseşti la întâlnire, vom trimite vânători să te găsească!

Hawat stătu drept şi protocolar, strălucitor cu însemnele sale militare Atreides.

— Voi fi punctual.

Camera repartizată lui cuprindea un pat desfundat, cearşafuri pătate şi excremente de insecte pe pervazul ferestrelor. Cu un aparat de mână, Thufir scană camera în căutarea dispozitivelor de urmărire, dar nu găsi nici unul — ceea ce însemna probabil că erau prea subtile ca să fie detectate de scanerul lui, sau doar de o construcție exotică.

Se prezentă la întâlnire cu zece minute mai devreme şi găsi restaurantul chiar şi mai murdar decât camera: fețe de masă pătate, scaune soioase, pahare cu dâre unsuroase. Zgomotul conversației umplea aerul, într-o limbă pe care n-o înțelegea. Fiecare aspect al acestui loc fusese proiectat să-i facă pe vizitatori să nu se simtă bine-veniți, să-i încurajeze să plece cât mai curând posibil.

Exact asta intenționa să facă Hawat...

Wykk ieşi din spatele unei tejghele şi-l conduse la masa de lângă o fereastră largă de plaz. Un alt bărbat mărunțel stătea deja acolo, mâncând cu lingura dintr-o supă plină de cocoloaşe. Purtând o jachetă roşie, cu pantaloni largi negri şi sandale, omulețul ridică privirea fără să se chinuiască să-şi şteargă mâncarea care-i picura de pe bărbie.

— Maestre Zaaf, rosti Wykk arătând un scaun pe partea cealaltă a mesei, acesta este Thufir Hawat, un reprezentant din partea Atreizilor. În legătură cu propunerea noastră...

Hawat mătură firimiturile de pe scaun, înainte de a se aşeza la masa prea mică pentru un om de mărimea lui. Nu-şi permise să exprime însă nici un fel de repulsie.

— Special pentru oaspeții noştri din afara planetei, am preparat o delicioasă supă-cremă de limorc, spuse Zaaf.

Un sclav ospătar, mut, sosi cu o supieră şi turnă cu polonicul într-un castron. Un alt sclav trânti pe farfurii, în fața ambilor meseni, nişte felii însângerate. Nici unul nu-şi bătu capul să identifice originea cărnii.

Întotdeauna atent la securitate, Hawat se uită în jur şi nu văzu nici un adulmecător de otrăvuri. Propria lui apărare trebuia să fie probabil suficientă.

— Nu prea mi-e foame, având în vedere mesajul dificil pe care-l aduc din partea ducelui meu...

Cu mânuțele lui puternice, Maestrul Zaaf se apucă să lucreze la o felie de friptură, îndesând-o în gură. Făcea zgomote grosolane în timp ce mânca, de parcă ar fi vrut să-l jignească pe Hawat.

Zaaf se şterse cu mâneca pe bărbie. Cu ochii negri sclipitori, se uită în sus, la mentatul mult mai înalt decât el.

— Se obişnuieşte să împărtăşeşti mâncarea în timpul unor asemenea negocieri...

Schimbă propria lui farfurie şi bolul de supă cu cele ale lui Hawat şi începu din nou.

— Mănâncă, mănâncă!

Hawat folosi un cuțit ca să taie o bucățică de carne. Mâncă doar atât cât îi cerea politețea, şi simți injectorul implantat în gură făcându-şi treaba la fiecare îmbucătură. Înghiți cu greutate.

— Schimbul farfuriilor este o tradiție veche, explică Zaaf, modul nostru de a controla dacă nu s-a pus otravă. În acest caz tu — ca oaspete — ar fi trebuit să insişti asupra acestui lucru, nu eu!

— Voi ține minte asta, răspunse Hawat, apoi se grăbi să continue cu instrucțiunile pe care le avea. Am primit de curând o ofertă din partea tleilaxu, de a creşte un ghola al fiului ducelui meu, care a fost ucis într-un accident groaznic...

Hawat scoase din buzunarul jachetei un document împăturit şi-l puse pe masă, unde se pătă cu grăsime şi sânge.

— Ducele Atreides mi-a cerut să întreb care sunt termenii voştri în această problemă!

Zaaf se uită la document doar cu coada ochiului, apoi îl puse deoparte ca să se concentreze asupra fripturii. Termină atât de mult din mâncare cât voia să mănânce, apoi o ajută să alunece pe gât cu un lichid de culoare închisă, aflat într-o ceaşcă. Luând documentul Atreides, se ridică în picioare.

— Acum, că ne-am convins de interesul vostru, vom stabili ceea ce credem că va fi un preț acceptabil. Rămâi în cameră, Thufir Hawat, şi aşteaptă răspunsul nostru!

Se aplecă spre mentatul încă aşezat, şi Hawat văzu ura cea mai pură față de Atreizi clocotindu-i în spatele pupilelor.

— Serviciile noastre nu sunt ieftine...

100

Noi, ca oameni, avem tendința să cerem lucruri irelevante de la universul nostru, punând întrebări fără noimă. Prea des, punem asemenea întrebări după ce căpătăm experiență în interiorul unui cadru de referință care este puțin sau deloc legat de contextul în care este pusă întrebarea.

Observație zensunnită

Într-una dintre rarele după-amieze de relaxare, în timp ce stătea la soare în curtea interioară a proprietății sale richesiene, mintea doctorului Wellington Yueh rămânea preocupată de gânduri referitoare la tipare nervoase şi diagrame de circuite. Deasupra capului său, satelitul-laborator artificial Korona aluneca pe o orbită joasă — adevărată bijuterie luminoasă, care traversa cerul de două ori pe zi.

După trecerea a opt ani de zile, Yueh aproape că uitase de experiența neplăcută a diagnosticării baronului Vladimir Harkonnen. Doctorul Suk realizase atât de multe între timp, iar propriile sale cercetări erau mult mai interesante decât o simplă boală...

Investind plata extravagantă a baronului în instalații de laborator amplasate în jurul noului său domeniu de pe Richese, Yueh făcuse progrese mari în proiectarea ciborgilor. Îndată ce rezolvase problema conexiunii dintre biologic — nerv şi electronic — receptor, paşii următori se succedaseră rapid. Noi tehnici, noi tehnologii şi — spre încântarea richesienilor — noi oportunități comerciale.

Deja premierul Ein Calimar începuse să facă profituri frumuşele din eforturile lui Yueh în materie de ciborgi, vânzând discret proiectele pentru membre bionice: brațe, picioare, urechi, chiar şi ochi cu senzori optici. Era exact impulsul de care avea nevoie economia richesiană, aflată în plină cădere.

Premierul recunoscător îi acordase doctorului o vilă impunătoare şi o suprafață vastă pe fermecătoarea peninsulă Manha, împreună cu un efectiv complet de servitori. Soția lui Yueh, Wanna, era încântată de casă, în special de bibliotecă şi de piscinele de meditație, în timp ce doctorul însuşi petrecea majoritatea timpului în laboratoarele de cercetare.

După ce luă o înghițitură dintr-un ceai dulce de flori, mustăciosul doctor urmări un ornitopter colorat în alb şi auriu, care ateriză pe o pajişte largă de la marginea apei. Un bărbat într-un costum alb, elegant, ieşi din el şi urcă panta uşoară, mişcându-se în ritm vioi, în ciuda vârstei sale avansate. Lumina soarelui i se răsfrângea în reverele aurii.

Yueh se ridică din şezlong şi se înclină.

— Cărui fapt îi datorez cinstea acestei vizite, domnule premier Calimar?

Trupul trecut de prima tinerețe al lui Yueh arăta zvelt şi musculos, iar părul lui lung şi negru era legat cu un inel de argint, într-o coadă de cal.

Calimar luă loc la o masă alăturată, aşezată la umbră. Ascultând cântecul înregistrat al păsărilor, răsunând din difuzoarele ascunse în tufişuri, alungă cu un gest al mâinii un servitor care sosea cu o tavă cu băuturi.

— Doctore Yueh, aş dori să te gândeşti la problema Atreides şi la grav rănitul Rhombur Vernius!

Yueh îşi mângâie mustățile lungi.

— Este un caz nefericit... Foarte trist, din ceea ce îmi spune soția mea. Concubina prințului Rhombur este de asemenea o Bene Gesserit, ca şi Wanna mea, iar mesajul ei suna destul de disperat.

— Da, şi poate că l-ai putea ajuta...

Ochii lui Calimar sclipiră pe sub ochelari.

— Sunt sigur că va aduce un preț de-a dreptul exorbitant!

Yueh detesta cererea, simțindu-se fără vlagă aici, pe moşia lui, dar amintindu-şi cât de mult îşi dorea încă să facă cercetări, cât de multe mai avea de făcut. Nu voia să-şi mute echipamentele, în special nu pe Caladanul plin de apă. Dar începuse să se plictisească în acest parc comercial la scara unei planete, cu prea puține provocări în afară de perfecționarea muncii sale originare, începute cu mulți ani în urmă.

Se gândi la rănile lui Rhombur.

— N-am făcut niciodată o înlocuire atât de completă asupra unui trup uman.

Îşi plimbă un deget subțire peste buzele vineții.

— Va fi o sarcină formidabilă, cerând o mare parte din timpul meu. Poate chiar o detaşare permanentă pe Caladan...

— Da, iar ducele Atreides va plăti pentru tot.

În spatele ochelarilor subțiri, ochii lui Calimar continuau să scânteieze.

— Nu putem lăsa să ne scape o ocazie ca asta!

*

Sala principală a castelului Caladan părea prea mare, ca şi străvechiul tron ducal pe care Paulus Atreides petrecuse atâția ani îngrijindu-se de poporul lui. Leto părea incapabil să umple spațiile vaste din jurul sau din inima lui. Totuşi, se aventurase afară din cameră. Acest lucru, măcar, era un progres.

— Duncan Idaho a adus în atenția mea o chestiune extrem de tulburătoare, Tessia...

Leto se uită la femeia subțire din fața lui, cu părul castaniu, ca de şoricel, tuns scurt, băiețeşte.

— Ai aranjat să vină aici un doctor Suk? Un specialist în ciborgi?

Îmbrăcată într-o robă de catiflacără, Tessia se răsuci pe călcâie şi încuviință. Nu-şi lua ochii de la el, arătând o tărie de oțel care atingea limitele sfidării.

— Mi-ai spus să găsesc orice mijloc de a-l ajuta, dacă pot. Aşa am făcut. Asta e singura şansă a lui Rhombur!

Se înroşi la față.

— O să i-o refuzi?

Îmbrăcat în uniformă Atreides neagră cu roşu, noul maestru spadasin stătea deoparte, încruntat.

— Ai vorbit în numele ducelui şi ai făcut promisiuni fără să discuți cu el? Eşti doar o concubină...

— Ducele mi-a dat permisiunea să fac orice demersuri sunt necesare.

Tessia se întoarse spre Leto.

— Ar fi mai bine să-l lăsăm pe Rhombur aşa cum e? Sau să cerem ca tleilaxu să crească organe noi pentru el? Prințul ar prefera să moară, dacă asta ar fi singura alternativă. Munca doctorului Yueh la ciborgi ne oferă însă o altă şansă...

În timp ce Duncan continua să se uite urât, Leto se surprinse încuviințând. Îl trecu un fior la gândul că atât de mult din trupul prietenului său va fi înlocuit cu organe sintetice.

— Când e anunțată sosirea acestui doctor Suk?

— Peste o lună. Rhombur poate rezista atât cu sistemul de susținere a vieții, iar doctorul Yueh are nevoie de timp ca să construiască nişte componente care să se potrivească cu... pierderile lui Rhombur.

Leto inspiră adânc. Aşa cum îl învățase tatăl lui de atâtea ori, un conducător trebuia să păstreze întotdeauna controlul — sau să dea impresia că o face. Tessia acționase cu ambiție, vorbise în numele lui, iar Duncan Idaho avea dreptate să fie supărat. Dar nu existase niciodată vreo o îndoială că Leto va cheltui fiecare bănuț din cuferele Casei Atreides ca să-l ajute pe Rhombur.

Tessia îşi îndreptă spatele, iar dragostea aprigă din ochii ei era adevărată. Duncan îi avertiză totuşi:

— Există complicații politice de care trebuie să-ți aminteşti, Sire. Vernius şi Richese au fost rivali de multe generații. S-ar putea pune la cale un complot...

— Mama mea era din Casa Richese, sublinie Leto, aşa că şi eu sunt, pe linie maternă. Contele Ilban, care e doar o marionetă pe Richese, nu va îndrăzni să atace Casa mea!

Duncan încreți fruntea, gânditor.

— Ciborgii sunt forme de viață compozite, cu interfețe maşină-corp.

Tessia rămase ca de piatră.

— Câtă vreme nici unul dintre organe nu simulează funcțiile *minții* umane, nu avem de ce să ne temem.

— Întotdeauna există ceva de care să te temi, zise Duncan, gândindu-se la ambuscada şi măcelul neaşteptate de pe Ginaz.

Aspru şi neînduplecat, vorbea acum ca Thufir Hawat, care nu se întorsese încă de la negocierile cu tleilaxu.

— Fanaticii nu examinează rațional dovezile!

Leto nu-şi revenise complet după rănirea sa. Dădu drumul unui oftat obosit şi ridică o mână ca să-l facă pe tânăr să tacă, înainte de a aduce un alt argument.

— Ajunge, Duncan, Tessia... Sigur că vom plăti. Dacă e vreo şansă ca să-l salvăm pe Rhombur, trebuie s-o facem!

*

Într-o după-amiază înnorată, Leto stătea în biroul lui, încercând să se concentreze asupra afacerilor Caladanului. De ani de zile, chiar şi când relația lor se înrăutățise, Kailea muncise mai mult decât îşi dăduse vreodată seama Leto. Oftă şi se întoarse la cifre.

Thufir Hawat păşi înăuntru, proaspăt sosit de la aeroport. Adânc tulburat, mentatul puse pe birou un cilindru sigilat pentru mesaje şi făcu un pas înapoi, parcă dezgustat.

— De la tleilaxu, Sire. Aceştia sunt termenii lor...

Ducele Leto ridică cilindrul şi se uită gânditor la Hawat, încercând să descifreze un indiciu, o reacție. Cuprins brusc de teamă, scoase capacul. O foaie de hârtie cafenie căzu din el, flexibilă de parcă ar fi fost făcută din piele umană. Examină repede cuvintele; pulsul i se acceleră.

— *„Către Atreizi: După atacul vostru neprovocat asupra navelor noastre de transport şi după ce ați scăpat pe căi necinstite de adevărata justiție, Bene Tleilax a aşteptat de mult o ocazie ca aceasta.”*

Avea palmele umede şi lipicioase când continuă. Leto ştia că Hawat nu era de acord cu ideea lui de a da mârşavilor tleilaxu informații despre nava invizibilă de atac a Harkonnenilor. Dacă aflau prea mulți despre această tehnologie periculoasă, putea să cadă în mâini nepotrivite. Deocamdată, epava părea să fie în siguranță la Bene Gesserit, care nu avea aspirații militare proprii.

Un lucru era totuşi sigur: tleilaxu nu-l vor crede niciodată fără dovezi.

— *„Îți putem înapoia fiul, dar trebuie să plăteşti un preț. Nu în solari, mirodenie sau alte obiecte de preț. În schimb, cerem să ni-l predați nouă pe prințul Rhombur Vernius — ultimul din spița Vernius şi singura persoană care continuă să amenințe posesiunea noastră asupra planetei Xuttuh."* Nu..., şopti Leto.

Hawat îl privea țintă, ca o statuie neînduplecată.

Ducele continuă să citească:

— *„Vă dăm garanția şi asigurările noastre că Rhombur nu va fi vătămat din punct de vedere fizic, dar trebuie să faci o alegere. Numai în acest fel îți poți avea fiul înapoi."*

Hawat fierbea de mânie când Leto termină de citit.

— Trebuia să ne aşteptăm la asta. *Eu* trebuia s-o prevăd!

Leto întinse pergamentul în fața lui şi vorbi abia auzit:

— Lasă-mă să mă gândesc la asta.

— Să te gândeşti?

Hawat se uită la el surprins.

— Domnule duce, nu e posibil să nutreşti...

Văzând privirea feroce a lai Leto, mentatul tăcu. Cu o plecăciune scurtă, ieşi din birou.

Leto rămase cu privirea ațintită la condiții, până când ochii începură să-l usture. De generații, Casa Atreides simbolizase onoarea, calea dreptății şi a integrității. Avea un sentiment de adâncă obligație față de prințul exilat.

Dar pentru Victor... *Victor.*

N-ar fi mai bine pentru Rhombur dacă ar fi mort, oricum? Fără proteze ciborg inumane? Gândindu-se la asta, Leto simți în suflet o tăcere întunecată. Îl va judeca aspru istoria dacă-l va vinde pe Rhombur duşmanilor săi de moarte? Va deveni cunoscut ca Leto Trădătorul în loc de Leto cel Drept? Era o ghicitoare imposibilă...

Singurătatea acută a conducătorului îl învălui.

În adâncul sufletului, în esența lui cea mai profundă, acolo unde numai el putea privi şi găsi adevărul absolut, ducele Leto Atreides şovăia.

Care dintre ei este mai important: prietenul meu cel mai apropiat sau fiul meu?

101

Eul este doar un strop de conştiință înotând pe oceanul lucrurilor întunecate. Suntem o enigmă față de noi înşine.

Îndreptarul mentaților

În apartamentul ei, Jessica stătea întinsă lângă ducele Leto, pe un pat lat, încercând să-i aline coşmarurile. Câteva cicatrice de pe piept şi de pe picioare cereau nişte bandaje cu sintpiele în plus, care să le repare complet. Trupul lui Leto se vindecase în cea mai mare parte, deşi tragedia îl contaminase, ca şi hotărârea teribilă pe care trebuia s-o ia.

Prietenul sau fiul său?

Jessica era sigură că vederea unui ghola al lui Victor i-ar fi mărit mai degrabă durerea, dar nu fusese în stare să i-o spună. Căuta cuvintele potrivite, momentul potrivit...

— Duncan e supărat pe mine, spuse Leto, îndepărtându-se de ea ca s-o poată privi în ochii verzi şi limpezi. La fel şi Thufir, şi probabil şi Gurney... Toți îmi contestă decizia.

— Sunt sfătuitorii tăi, stăpâne, răspunse ea, rostind cu atenție cuvintele. Asta li se cere, să te sfătuiască.

— În această problemă, a trebuit să le spun să-şi țină părerile pentru ei. Trebuie să iau singur hotărârea asta, Jessica — dar ce să fac?

Chipul ducelui se întunecă de mânie, iar ochii i se înceţoşară.

— N-am altă alegere, şi numai tleilaxu pot s-o facă. Mi-e... mi-e prea dor de băiatul meu!

Ochii lui îi implorau înțelegerea, sprijinul.

— Cum pot să aleg — cum pot să spun nu? Tleilaxu îl vor aduce înapoi pe Victor!

— Cu prețul pierderii lui Rhombur... şi poate cu prețul sufletului tău, răspunse ea. Să-ți sacrifici prietenul pentru o speranță falsă — mă tem că asta va însemna prăbuşirea ta. Te rog, nu face asta, Leto!

— Rhombur ar fi trebuit să moară în explozie...

— Poate că da. Dar asta a stat în mâinile lui Dumnezeu, nu într-ale tale. El încă trăieşte. În ciuda a orice, are încă voința de a trăi.

Leto dădu din cap.

— Rhombur nu-şi va reveni niciodată din rănile sale. *Niciodată!*

— Protezele ciborg ale doctorului Yueh îi vor da o şansă.

El se uită furios la ea, intrând brusc în defensivă.

— Şi dacă adaosurile robotice n-or să meargă? Dacă Rhombur nu le *vrea*? Poate că i-ar fi mai bine mort...

— Dacă îl predai, tleilaxu nu-i vor îngădui niciodată să moară pur şi simplu.

Se opri, apoi sugeră pe un ton blând:

— Poate că ar trebui să mergi să-l vezi din nou. Priveşte-ți prietenul şi ascultă ce-ți spune inima. Uită-te la Tessia, uită-te în ochii ei. Apoi vorbeşte cu Thufir şi cu Duncan...

— Nu trebuie să le dau lor explicații, sau oricui altcuiva! Sunt ducele Leto Atreides!

— Da, eşti. Şi eşti de asemenea om...

Jessica se lupta să-şi stăpânească emoțiile. Îşi netezi părul.

— Leto, ştiu că faci totul doar din dragoste, dar uneori dragostea poate îndruma pe cineva în direcția greşită. Dragostea ne poate face orbi în fața adevărului. Eşti pe cărarea greşită, ducele meu, şi o ştii în adâncul inimii tale!

*

Thufir Hawat, îngrijorat ca de obicei, îl însoți pe duce la infirmerie, unde capsula de menținere a vieții a lui Rhombur era plină de orificii pentru tuburi intravenoase, catetere şi scanere. Bâzâitul şi murmurul maşinăriilor umpleau încăperea unde se amestecau mirosuri de chimicale.

Hawat coborî vocea.

— Asta nu poate duce decât la ruina ta, domnule duce. Acceptarea ofertei tleilaxu va fi o trădare, un mod dezonorant de a acționa.

Leto încrucişă mâinile la piept.

— Ai slujit Casa Atreides timp de trei generații, Thufir Hawat, şi îndrăzneşti să pui la îndoială onoarea mea?

Mentatul insistă.

— Asistenții medicali încearcă să stabilească un mijloc de comunicare cu creierul lui Rhombur, în timp ce rămâne în capsula de menținere a vieții. În curând va putea să vorbească din nou şi să-ți spună cu vorbele lui...

— Hotărârea îmi aparține, Thufir.

Ochii lui Leto păreau mai întunecați ca de obicei, ca nişte nori de furtună.

— Ai să faci ce-ți cer, sau trebuie să obțin un mentat mai ascultător?

— Cum ordoni, domnule duce, se înclină Hawat. Totuşi, ar fi mai bine să-l laşi pe Rhombur să moară acum, decât să permiți să cadă în mâinile mârşavilor tleilaxu!

Conform aranjamentelor mai vechi, echipa lui Yueh era programată să sosească în curând, pentru a începe procesul complex de reconstruire a lui Rhombur, bucată cu bucată, instalând interfețe adecvate maşină-trup. Într-un amestec de inginerie şi tehnologie medicală, doctorul Suk va țese maşinile în țesut şi țesutul în maşină. Nou şi vechi, dur şi moale, refacerea capacităților pierdute... Dacă Leto le dădea voie să înceapă, doctorul Yueh şi echipa lui se vor juca de-a Dumnezeu.

Joaca de-a Dumnezeu.

Şi Bene Tleilax făceau asta. Folosind alte tehnici, puteau aduce înapoi ceea ce fusese pierdut, ceea ce murise. Aveau nevoie doar de câteva celule păstrate cu grijă...

Inspirând adânc, Leto păşi către capsulă, unde se uită la oroarea bandajată, rămăşițele arse ale vechiului său prieten. Întinse mâna către sticla curbată care-l arăta pe bărbatul de nerecunoscut dinăuntru. Degetele atinseră suprafața alunecoasă, tremurând cu un amestec de teamă şi fascinație. Lacrimile i se prelingeau pe obraz.

Un ciborg. Îl va urî Rhombur pe Leto pentru asta, sau îi va mulțumi? Măcar va fi încă în viață... Într-un fel.

Trupul lui Rhombur era atât de deformat şi de sfârtecat, încât nici nu mai părea uman. Fuseseră adaptate suporturi pentru masa de carne şi oase; fragmentele înguste de țesut sfâşiat zăceau expuse în jurul marginilor tubulaturii. Câte o parte a feței şi a creierului fuseseră zdrobite, şi mai rămăsese un singur ochi injectat... nefocalizat. Sprânceana era blondă, singura sugestie că acesta era cu adevărat prințul Vernius.

Nu-i iubi niciodată pe morți mai mult decât pe vii.

Leto puse o mână pe bariera de plaz transparent; văzu cioturile degetelor lui Rhombur şi un amestec topit de carne şi metal, acolo unde fusese cândva inelul lui cu piatră-de-foc.

— N-am să te las, prietene, promise Leto în şoaptă. Poți conta pe mine că voi face ceea ce trebuie!

*

În barăcile gărzii Casei Atreides, doi bărbați stăteau la o masă grosolană de lemn, trecând de la unul la altul o sticlă de vin de orez pundi. Deşi străini la început, Gurney Halleck şi Duncan Idaho stăteau deja de vorbă ca nişte prieteni de-o viață. Aveau multe în comun, în special o ură intensă împotriva Harkonnenilor... şi o iubire nemăsurată pentru ducele Leto.

— Sunt foarte îngrijorat pentru el. Chestia asta cu ghola...

Duncan dădu din cap.

— N-am încredere în ghola.

— Nici eu, băiete...

— Creatura o să fie doar o imagine palidă a celor mai triste momente pe care le-a trăit Leto vreodată, fără amintiri ale vieții sale trecute.

Gurney aplecă paharul sorbind îndelung, gânditor, apoi ridică balisetul de lângă masă şi începu să zdrăngăne.

— Iar prețul... să-l sacrifice pe Rhombur! Dar Leto n-o să mă asculte pe mine...

— Leto nu e acelaşi om pe care l-am cunoscut înainte.

Gurney se opri din zdrăngănit.

— Şi cine-ar fi... după atâta suferință?

*

Maestrul tleilaxu Zaaf sosi pe Caladan, însoțit de două gărzi de corp şi de arme ascunse. Arogant şi încrezător, păşi spre Thufir Hawat în sala principală a castelului Caladan şi se uită în sus la mentatul mult mai înalt.

— Am venit după corpul băiatului, ca să-l putem pregăti pentru cuvele noastre axlotl.

Zaaf privi printre gene, total încredințat că Leto se va înclina în fața cererilor lor.

— Am făcut şi aranjamentele pentru a transporta capsula de menținere a vieții în care se află Rhombur Vernius până la instalațiile medicale şi experimentale de pe Tleilax...

Observându-i curbura vicleană a buzelor, Hawat îşi dădu seama că aceşti diavoli ar comite atrocități asupra trupului sfârtecat al lui Rhombur. Ar face experimente, ar creşte clone din celulele vii, apoi poate că ar tortura şi clonele. Până la urmă, această decizie groaznică s-ar întoarce să-l bântuie pe Leto. Pentru prietenul său, moartea ar fi preferabilă unor asemenea lucruri.

Reprezentantul tleilaxu răsuci cuțitul şi mai adânc în rană.

— Oamenii mei pot face multe cu genele familiilor Atreides şi Vernius. Aşteptăm cu nerăbdare şi mai multe... opțiuni!

— L-am sfătuit pe duce să respingă această tranzacție...

Hawat ştia că trebuie să înfrunte mânia lui Leto, dar bătrânul Paulus spusese de multe ori: „Orice om — chiar şi ducele însuşi — trebuie să pună bunăstarea Casei Atreides deasupra celei a lui însuşi.”

Hawat avea să-i ofere demisia lui din serviciu dacă era necesar.

În acel moment, Leto intră în încăpere, arătând mult mai încrezător decât îl văzuse mentatul de multă vreme. Gurney Halleck şi Jessica îl urmau. Cu o tărie inexplicabilă pe față, ducele se uită la Hawat, apoi se înclină uşor către ambasadorul tleilaxu, în salutul diplomatic protocolar.

— Duce Atreides, rosti Zaaf, este posibil ca acest aranjament de afaceri să clădească un pod peste prăpastia dintre Casa voastră şi poporul meu...

Leto îl privi de sus pe omuleț.

— Din nefericire, acest pod nu va fi construit niciodată!

Hawat se pregăti când ducele înaintă, apropiindu-se de Zaaf. Gurney Halleck arăta şi el gata să ucidă, schimbând priviri neliniştite cu Hawat şi Jessica. Când gărzile tleilaxu se încordară, războinicul mentat se pregăti pentru o luptă scurtă şi sângeroasă în încăperea mare, plină de ecouri.

Încruntându-se, reprezentantul tleilaxu întrebă:

— Respingi înțelegerea noastră?

— N-am făcut nici o înțelegere, ca s-o rup acum. Am hotărât că prețul vostru e prea mare, pentru Rhombur, pentru Victor şi pentru propriul meu suflet. Călătoria ta aici a fost zadarnică...

Vocea ducelui rămase puternică şi fermă.

— Nu va exista nici un ghola făcut din primul meu născut, şi nici nu-l veți avea pe prietenul meu, Rhombur Vernius!

Uluiți, Thufir, Gurney şi Jessica priveau fără să se clintească.

Chipul lui Leto păstra o duritate impenetrabilă, şi o hotărâre nouă.

— Înțeleg dorința voastră neîncetată, meschină, de răzbunare împotriva mea, chiar dacă procesul prin renunțare la privilegii m-a dezvinovățit de toate acuzațiile. Am jurat că n-am atacat eu navele voastre în interiorul transspațialului, iar cuvântul unui Atreides valorează mai mult decât toate legile imperiului. Refuzul vostru de a crede îmi arată propria voastră neghiobie...

Bărbatul tleilaxu arăta jignit, dar Leto continuă cu un glas tăios, rece, care-l opri pe Zaaf înainte să poată scoate o vorbă.

— Am aflat explicația pentru atac. Ştiu cine a făcut-o şi cum... Dar din moment ce nu am nici o dovadă palpabilă, nu voi realiza nimic informându-vă şi pe voi. Bene Tleilax oricum nu este interesat de adevăr — numai de prețul pe care îl poate stoarce de la mine. *Iar eu nu-l voi plăti!*

La un fluierat al lui Hawat, garda mereu în alertă a Casei Atreides intră în grabă şi îi luă în custodie pe însoțitorii tleilaxu, în timp ce Gurney şi Hawat înaintară, încadrându-l pe Maestrul Zaaf, care încerca să îngaime ceva.

— Mă tem că nu avem nevoie de serviciile tleilaxu. Nici azi, nici altă dată, adăugă Leto, apoi se întoarse, dându-l afară fără nici un pic de politețe. Du-te acasă!

Lui Hawat îi făcu o imensă plăcere să-l escorteze afară din castel pe omulețul indignat.

102

Individul este şocat de descoperirea copleşitoare a propriei sale mortalități. Specia însă este diferită. Ea nu trebuie să moară.

PARDOT KYNES, Un manual de pe Arrakis

Dintre toate proiectele ecologice demonstrative pe care le inițiase Pardot Kynes, sera adăpostită în peştera de la Bazinul de Ghips era favorita lui. Alături de locotenentul lui, Ommun, şi de cincisprezece discipoli fremeni harnici, Kynes porni o expediție ca să viziteze locul.

Deşi nu era în programul lui regulat de plantări sau de inspecții, Pardot voia pur şi simplu să vadă peştera cu apă curgătoare, cu păsări colibri, umezeală picurând din piatra tavanului, fructe proaspete şi flori strălucitoare. Toate acestea reprezentau viziunea lui despre viitorul Dunei.

Grupul de fremeni luă un vierme către est, traversând linia de şaizeci de grade care înconjura zona locuită de nord. În lungii ani petrecuți aici, Kynes nu învățase niciodată să devină călăreț al nisipurilor, aşa că Ommun instalase un palanchin pentru el. Planetologul călărea ca o femeie bătrână, dar fără să se simtă stânjenit: nu avea nimic de demonstrat...

Cândva, cu multă vreme în urmă, pe când Liet avea doar un an, Pardot îşi luase soția, pe Frieth, şi pe copilul lor la Bazinul de Ghips. Femeie care îşi arăta rareori surprinderea sau admirația totală, Frieth rămăsese mută de uimire când văzuse pentru prima dată peştera-seră, frunzişul gros, florile şi păsările. Chiar înainte de asta totuşi, pe drumul care urca pe coasta accidentată a muntelui către peştera ascunsă, fuseseră atacați de o patrulă Harkonnen. Frieth, gândind rapid şi folosindu-şi antrenamentul fremen, salvase viața soțului şi fiului ei.

Kynes îți întrerupse procesiunea greoaie a gândurilor şi se scărpină în barbă, întrebându-se dacă-i mulțumise vreodată pentru asta...

Din ziua nunții fiului său cu Faroula, când Liet îl mustrase pentru neatenție şi pentru răceala neintenționată, Kynes se gândise mult, evaluând ceea ce realizase în viață: anii trăiți pe Salusa Secundus şi Bela Tegeuse, surprinzătoarea chemare la curtea lui Elrood de pe Kaitain, cele două decenii petrecute aici ca planetolog imperial...

Îşi petrecuse cariera căutând explicații, văzând tapiseria încâlcită a mediului. Înțelegea ingredientele, puterea apei, a soarelui şi a vremii asupra organismelor din sol, plancton, licheni, insecte... şi cum era totul conectat la societatea umană. Kynes înțelegea cum se potrivesc piesele, măcar în termeni generali, şi era printre cei mai buni planetologi din imperiu. Fusese numit „cititorul de lumi", ales pentru această misiune de cea mai mare importanță de către împăratul însuşi.

Şi totuşi, cum se putea considera el un observator *detaşat*? Cum putea să stea separat de rețeaua complexă de interacțiuni care guverna fiecare planetă, fiecare societate? El însuşi era o piesă din marea schemă, nu un experimentator imparțial. Nu exista „afară", în raport cu universul. Savanții ştiuseră de mii de ani că un observator afectează rezultatul unui experiment... iar Pardot Kynes însuşi afectase cu siguranță schimbările de pe Dune.

Cum putuse să uite asta?

După ce Ommun îl ajută să coboare de pe vierme la o distanță de Bazinul de Ghips care putea fi străbătută pe jos, îl conduseră cu toții către coasta neagră-verzuie care înconjura peştera. Kynes imita mişcările lor de mers neregulat până când începură să-l doară picioarele. Nu avea să fie niciodată un adevărat fremen, spre deosebire de fiul lui. Liet căpătase toate cunoştințele de planetologie pe care i le dăduse tatăl lui, dar tânărul înțelegea de asemenea societatea fremenă. Liet adunase ce era mai bun din ambele lumi. Pardot îşi dorea doar ca ei doi să se înțeleagă mai bine.

Făcând paşi mari, Ommun deschidea drumul care urca creasta accidentată. Kynes nu reuşise niciodată să vadă cu adevărat poteca printre pietre, dar încerca să-şi pună ghetele în aceleaşi crăpături, pe aceleaşi pietre netede, ca şi locotenentul său.

— Repede, Umma Kynes!

Ommun îi întinse mâna.

— Nu trebuie să zăbovim aici, la vedere.

Ziua era fierbinte, soarele pârjolea coasta muntelui — iar el îşi aduse aminte cum alerga după adăpost fugind de patrula Harkonnen, împreună cu Frieth, cu multă vreme în urmă. Câți ani trecuseră?

Kynes urcă pe o margine lată şi apoi coti după o stâncă maronie, până când văzu intrarea etanşă, camuflată, care împiedica pierderea de umezeală din peşteră. Trecură prin ea.

Kynes, Ommun şi cei cincisprezece fremeni stăteau înăuntru, tropăind cu ghetele *temag* şi scuturându-şi praful adunat în zilele de călătorie prin deşert. Fără să se gândească, Kynes îşi scoase filtrele nazale din nări; ceilalți fremeni făcură la fel, inhalând aerul straniu, plin de umezeală şi de plante. Îşi lăsă ochii să se închidă pe jumătate, mirosi savoarea florilor înflorite, a fructelor şi îngrăşămintelor, a frunzelor verzi şi groase şi a polenului răspândit de plante.

Patru dintre ajutoarele sale fremene nu mai fuseseră niciodată acolo şi se repeziră înainte, ca nişte pelerini ajunşi la un altar îndelung căutat. Ommun se uită în jur, inspirând adânc, mândru de a fi făcut parte de la început din acest proiect sacru. Avea grijă de Kynes ca o mamă bătrână, asigurându-se că planetologul avea tot ce-i trebuia.

— Aceşti muncitori vor înlocui echipa aflată deja aici, spuse Ommun. Acum avem schimburi mai mici, pentru că locul acesta a supraviețuit — aşa cum ai spus că se va întâmpla. Bazinul de Ghips e un ecosistem de sine stătător. Acum trebuie să muncim mai puțin ca înainte ca să-l păstrăm în bună stare.

Kynes zâmbi plin de mândrie.

— Aşa şi trebuie să fie. Într-o zi, întreaga Dune va fi aşa, autoîntreținută şi capabilă de autoregenerare...

Izbucni în râs.

— Atunci, ce-o să mai faceți voi fremenii ca să nu vă plictisiți?

Nările lui Ommun fremătară, bătătorite de filtrele nazale permanente.

— Asta nu e încă lumea noastră, Umma Kynes. Nu până când nu vom scăpa de ticăloşii de Harkonneni!

Kynes clipi şi încuviință. Se gândise prea puțin la aspectul politic al procesului. Îl văzuse doar ca pe o problemă ecologică, nu ca pe una umană. Încă un aspect care-i scăpase. Fiul său avea dreptate. Marele Pardot Kynes avea ochelari de cal, văzând departe în viitor de-a lungul unor anumite cărări... dar pierzând din vedere, de-a lungul drumului, toate riscurile şi problemele colaterale.

Făcuse totuşi o importantă muncă ecologică. Fusese primul motor, pornind ceea ce spera că va fi o avalanşă de schimbări la scară planetară.

— Mi-ar plăcea să văd întreaga planetă prinsă într-o rețea de plante, zise el.

Ommun scoase un sunet nearticulat de aprobare; orice spunea profetul Kynes era important şi merita să fie ținut minte. Intrară mai adânc în caverna umedă, ca să vadă grădinile.

Fremenii îşi cunoşteau îndatoririle şi aveau să continue plantările, chiar dacă acestea aveau să ia secole. Datorită calităților geriatrice ale dietei lor bazate pe cantități mari de melanj, unii dintre cei mai tineri a putea chiar să ajungă să vadă marele plan dând roade; Kynes era mulțumit doar să vadă primele semne ale schimbării.

Proiectul Bazinului de Ghips era o metaforă pentru întreaga Dune. Planul lui era acum atât de ferm implantat în psihicul fremenilor, încât urma să continue chiar şi fără îndrumarea lui. Aceşti oameni căliți fuseseră contaminați de visul lui, şi visul nu va muri!

De acum înainte, Kynes va fi doar puțin mai mult decât o figură emblematică, profetul transformării ecologice. Zâmbi în sinea lui. Poate că din acest moment va putea să-şi facă timp să vadă oamenii din jurul lui, s-o cunoască mai bine pe femeia care-i era soție de douăzeci de ani şi să petreacă mai mult timp îndrumându-şi fiul.

Adânc în interiorul peşterii, examină arborii pitici, încărcați cu lămâi de diferite soiuri şi cu portocalele dulci şi rotunde, cunoscute sub numele de portygule. Ommun păşea alături de el, cercetând sistemele de irigații, îngrăşămintele, progresul plantațiilor...

Kynes îşi aduse aminte cum îi arătase lui Frieth portygulele, atunci când o adusese prima oară aici, şi plăcerea din privirea ei în clipa în care gustase pulpa portocalie, dulce ca mierea. Fusese una dintre experiențele cele mai încântătoare din întreaga sa viață. Acum, Kynes se uită la fruct şi se gândi că va trebui să ia câteva special pentru ea.

Când i-am dus ultima oară un dar? Nu reuşea să-şi amintească.

Ommun se duse până la pereții de calcar, atingându-i cu degetele. Roca cretoasă era moale şi umedă, neobişnuită cu atâta umezeală. Cu ochii lui pătrunzători, urmări nişte dungi neliniştitoare de-a lungul peretelui şi tavanului, linii de fractură ce n-ar fi trebuit să fie acolo.

— Umma Kynes, spuse el. Crăpăturile astea mă îngrijorează. Integritatea acestei peşteri e... suspectă, cred eu!

Chiar în timp ce se uitau, una dintre crăpături se mări vizibil, descriind un zigzag întâi spre stânga, apoi spre dreapta, ca un fulger negru, subțire.

— Ai dreptate. Apa face probabil roca să se dilate şi să se reaşeze de peste... câți ani au trecut?

Planetologul înălță sprâncenele.

Ommun calculă.

— Douăzeci, Umma Kynes.

Cu un pocnet şi un sunet de materie sfărâmată, o crăpătură se întinse peste tavan... şi apoi altele, într-o reacție în lanț. Lucrătorii fremeni ridicară speriați privirea, apoi aruncară o căutătură înspre Kynes, ca şi cum marele om ar fi putut evita dezastrul în vreun fel oarecare.

— Cred că ar trebui să ieşim cu toții din peşteră. Acum!

Ommun îl luă de braț pe planetolog.

— Trebuie să evacuăm locul, până când suntem siguri că nu e nici un pericol.

Un alt bubuit puternic se auzi în adâncul muntelui, un scrâşnet de piatră, ca şi cum lespezile sparte se mişcau şi încercau să găsească un nou echilibru stabil. Ommun îl smuci pe planetolog, iar ceilalți fremeni alergară spre ieşire.

Dar Kynes ezită, trăgându-şi mâna din strânsoarea locotenentului. Îşi promisese să-i ducă lui Frieth câteva dintre portygulele coapte, să-i arate că o iubea şi o aprecia cu adevărat... în ciuda lipsei lui de atenție de atâția ani.

Se grăbi la pomişor şi culese câteva dintre fructele portocalii. Ommun se repezi să-l tragă afară. Kynes îşi băgă portygulele în sân, foarte bucuros că îşi amintise să facă acest lucru important.

*

Stilgar îi aduse vestea lui Liet-Kynes.

În camerele ei din sietch, Faroula stătea la o masă cu micul ei fiu Liet-chih, făcând o listă cu borcănelele cu ierburi pe care le adunase de-a lungul anilor, sigilând recipientele cu răşină şi verificând eficacitatea substanțelor. Pe o bancă aflată lângă soție şi fiul lui adoptiv, Liet-Kynes citea un document furat care dădea detalii despre amplasarea rezervelor militare şi de mirodenie ale Harkonnenilor.

Stilgar dădu la o parte perdeaua care asigura intimitatea şi aşteptă, nemişcat ca o statuie. Privea fix la peretele opus, fără măcar să clipească din ochii albastru închis.

Imediat, Liet simți că e ceva în neregulă. Luptase alături de acest om, jefuiseră împreună depozite Harkonnen, omorâseră duşmani. Când luptătorul fremen nu scoase nici o vorbă, Liet se ridică în picioare.

— Ce e, Stil? Ce s-a-ntâmplat?

— Veşti groaznice, răspunse în sfârşit bărbatul, şi vorbele cădeau grele pe pământ, ca plumbul rece. Tatăl tău, Umma Kynes, a fost ucis într-o prăbuşire a unei peşteri, la Bazinul de Ghips! El, cu Ommun, şi cea mai mare parte a echipei de lucru au fost prinşi înăuntru când s-a prăbuşit tavanul. A căzut muntele peste ei!

Faroula suspină. Liet descoperi că rămăsese fără cuvinte.

— Dar nu se poate, zise el în sfârşit. Mai avea atâtea de făcut. Avea...

Tânăra scăpă unul dintre borcănaşe, care se sparse, împrăştiind pe podeaua uzată pulbere de frunze verzi, cu miros înțepător.

— Umma Kynes a murit printre plantele care erau visul lui, spuse ea.

— Un sfârşit potrivit, continuă Stilgar.

De câtva timp, Liet rămăsese fără grai. În capul lui se învolburau gânduri, amintiri şi dorințe, în timp ce îi asculta pe Faroula şi pe Stilgar, şi înțelese că strădaniile lui Pardot Kynes trebuie să continue.

Umma îşi instruise bine discipolii. Liet-Kynes însuşi avea să-i ducă mai departe viziunea. Din ceea ce tocmai spusese Faroula, putea deja să vadă cum povestea morții tragice a profetului, a martiriului său, va trece de la un fremen la altul. Şi va creşte de fiecare dată când va fi spusă...

Un sfârşit potrivit, într-adevăr.

Îşi aminti ceva ce-i spusese tatăl lui: „Simbolismul unei credințe poate supraviețui mult mai mult decât credința însăşi.”

Stilgar adăugă:

— N-am putut să colectăm apa morților pentru tribul nostru. Prea mult pământ şi tone de pietre acopereau trupurile... A trebuit să-i lăsăm în mormântul lor.

— Aşa cum trebuie să fie, spuse Faroula. Bazinul de Ghips va fi un sanctuar. Umma Kynes a murit alături de locotenentul şi de discipolii săi, dându-şi apa trupului planetei pe care o iubea.

Stilgar plecă ochii şi îl privi pe Liet.

— Nu vom lăsa viziunea lui Umma să moară o dată cu el. *Tu* trebuie să-i continui munca, Liet. Fremenii îl vor asculta pe fiul lui Umma. Vor urma ordinele tale!

Năucit, Liet-Kynes încuviință, întrebându-se dacă mamei lui îi fusese deja dată vestea. Încercând să fie tare, îşi îndreptă umerii, în timp ce implicațiile mult mai profunde ale situației îi preocupau mintea. Nu numai că va continua să fie emisarul fremenilor în proiectul de terraformare... dar acum avea o responsabilitate chiar şi mai

mare, cu bătaie mai lungă. Tatăl său completase documentele potrivite cu multă vreme în urmă, iar Shaddam al IV-lea le aprobase fără comentarii.

— Eu sunt acum planetolog imperial, anunță el. Aveți jurământul meu, transformarea Dunei va continua!

103

Omul pus în fața unei decizii de viață şi de moarte trebuie să-şi asume acest lucru, sau va rămâne prins în oscilație ca un pendul.

Din „În casa tatălui meu” de prințesa Irulan

Statuia străbunicului dinspre tată al lui Leto, ducele Miklos Atreides, se înălța în curtea spitalului din Cala City, pătată de timp, de muşchi şi de excremente de păsări. Când Leto trecu pe lângă figura senină a unui străbun pe care nu-l cunoscuse niciodată, dădu din cap cu respectul obişnuit, apoi urcă în grabă un şir de trepte de marbeton.

Deşi şchiopăta uşor, Leto îşi revenise considerabil din rănile sale fizice. Era din nou capabil să înfrunte fiecare zi fără bezna sufocantă a disperării. În momentul în care ajunse la etajul cel mai de sus al clădirii medicale, abia dacă respira puțin mai greu.

Rhombur era *treaz*.

Medicul personal al ducelui, care continua să-l trateze pe Rhombur până la sosirea iminentă a echipei lui Yueh, îl salută.

— Am început să comunicăm cu prințul, stăpâne duce.

Asistenți medicali în halate albe stăteau în jurul capsulei de menținere a vieții şi al sistemului complicat de tuburi, pungi de perfuzii şi pompe de purificare a sângelui. Maşinăriile murmurau şi bâzâiau la fel cum făceau de luni de zile. Dar acum era altfel.

Oprindu-l pe Leto înainte să se repeadă, doctorul spuse:

— A existat, aşa cum ştii, o traumă severă în partea dreaptă a capului prințului, dar creierul uman este un instrument remarcabil. Cerebelul lui Rhombur a mutat deja funcțiile de control în alte zone. Informația curge pe căile neurale. Cred că asta va face mult mai uşoară munca echipei de construire a ciborgilor.

Tessia se aplecă deasupra capsulei în formă de sicriu şi se uită înăuntru.

— Te iubesc, Rhombur — nu trebuie să te îndoieşti niciodată de asta!

Ca răspuns, cuvinte murmurate, sintetizate, zumzăiră dintr-un difuzor.

— Şi... eu... te... iubesc... Te... voi... iubi... mereu.

Cuvintele erau desluşite şi precise, inconfundabile — dar cu o pauză între ele, ca şi cum Rhombur încă nu se obişnuise cu procesul vorbirii.

Ducele privea încremenit. *Cum am putut măcar să mă gândesc să te predau mârşavilor tleilaxu?*

Capsula lucioasă era deschisă, dezvăluind masa cicatrizată de piele şi oase, din care ieşeau tuburi, fire şi conexiuni. Doctorul explică:

— La început am putut să vorbim cu el doar folosind un cod ixian... pulsuri şi pocnete. Dar acum, am reuşit să legăm sintetizatorul de voce la centrul vorbirii.

Singurul ochi al prințului era deschis, arătând viață şi luciditate. Timp de câteva clipe lungi, Leto privi chipul aproape de nerecunoscut al lui Rhombur şi nu reuşi să se gândească la nimic din ceea ce ar putea spune.

Ce gândeşte? De câtă vreme ştie ce s-a întâmplat cu el?

Cuvintele sintetizate ieşiră din difuzorul de lângă capsulă.

— Leto... prietene... Cum... sunt... straturile... de... nestemate... de coral... anul... ăsta? Ai... făcut... scufundări... în... ultima... vreme?

Aproape beat de uşurare, Leto chicoti:

— Mai bune ca niciodată, prințe — o să ieşim din nou împreună... în curând.

Dintr-o dată, lacrimile îi înțepară ochii.

— Îmi pare rău, Rhombur... tu nu meriți altceva decât adevărul!

Trupul lui Rhombur nu se mişcă, iar Leto văzu doar câteva tresăriri musculare spasmodice pe sub piele. Vocea artificială din difuzor nu transmitea nici o emoție, nici o inflexiune.

— Când... voi... fi... ciborg... putem... face... un... costum... special. O... să... mergem... iar... la... scufundări. Aşteaptă... şi... vezi.

Cumva, prințul exilat acceptase schimbările dramatice ale corpului său, chiar şi perspectiva protezelor ciborg. Inima lui bună şi optimismul contagios îl ajutaseră pe Leto în vremurile cele mai negre de după moartea bătrânului duce. Acum, era rândul lui Leto să fie alături de Rhombur.

— Remarcabil, zise doctorul.

Ochiul lui Rhombur rămase ațintit asupra lui Leto.

— Vreau... o... bere... Harkonnen!

Leto izbucni în râs. În stânga lui, Tessia îl apucă de braț. Cumplit de rănitul prinț trecea încă prin oceane de durere, fizică şi mentală.

Rhombur părea să simtă tristețea lui Leto, iar vorbirea lui se îmbunătăți puțin.

— Nu... fi... trist... pentru mine. Fii... fericit. Aştept... cu nerăbdare... componentele mele... de cyborg.

Leto se aplecă mai aproape de el.

— Eu... *sunt* ixian... Nu sunt... străin... de maşini!

Totul părea atât de ireal pentru Leto, atât de imposibil. Şi totuşi, se întâmpla. De-a lungul secolelor, încercările de a crea ciborgi eşuau întotdeauna când corpul respingea organele sintetice. Psihologii pretindeau că mintea umană refuza să accepte o intruziune atât de drastică a dispozitivelor mecanice. Teama adânc înrădăcinată venea de pe vremea ororilor induse de maşinile din zilele pre-Butleriene. Se presupunea că acest doctor Suk, Yueh, cu programul său susținut de cercetare de pe Richese, rezolvase asemenea probleme. Numai timpul avea s-o spună...

Dar chiar dacă aceste componente vor funcționa aşa cum fusese promis, Rhombur se va mişca doar puțin mai bine decât manechinele ixiene vechi şi țepene. Adaptarea nu va fi uşoară, iar controlul delicat nu va fi posibil niciodată. Pusă față în față cu rănile şi invaliditatea lui, îl va abandona Tessia şi se va întoarce la Comunitatea ei?

În tinerețe, Leto ascultase cu o atenție fascinată cum Paulus şi soldații săi veterani povesteau despre oameni grav răniți, săvârşind fapte incredibile de vitejie. Triumful spiritului uman împotriva unor obstacole insurmontabile... Leto nu mai văzuse niciodată aşa ceva cu ochii lui.

Rhombur Vernius era omul cel mai curajos pe care-l cunoscuse Leto vreodată!

*

Două săptămâni mai târziu, doctorul Wellington Yueh sosi de pe Richese, însoțit de echipa sa de perfecționare a componentelor ciborg, formată din douăzeci şi patru de bărbați şi femei, şi de două navete pline de echipament medical şi provizii.

Ducele Leto Atreides îi supraveghe personal pe oamenii lui care ajutau la debarcarea grupului. Tipicar în legătură cu amănuntele, Yueh cel subțire ca o vergea abia găsi timp să se prezinte, înainte să înceapă să se agite grăbit pe spațioport, ocupându-se de lăzile cu instrumente şi componente prostetice ce urmau a fi fixate în ceea ce se mai putea salva din carnea şi oasele lui Rhombur.

Camioanele transportară personalul şi încărcătura către centrul medical, unde Yueh insistă să vadă imediat pacientul. Când intrară în spital, doctorul Suk îl privi atent pe Leto.

— Îl voi face din nou om întreg, domnule, deşi îi va lua ceva timp până să se obişnuiască cu noul său trup...

— Rhombur va face tot ce-i cereți!

În încăpere, Tessia încă nu plecase de lângă Rhombur. Yueh se mişcă lin pe lângă capsula de menținere a vieții, studie conexiunile, înregistrările de diagnostic... Apoi se uită la prințul rănit, care-l privea cu bizarul său ochi unic, înconjurat de carnea groaznic de sfârtecată.

— Pregăteşte-te, Rhombur Vernius, spuse Yueh, mângâindu-şi mustățile lungi. Am intenția să încep prima procedură chirurgicală chiar mâine.

Vocea sintetică a lui Rhombur pluti prin încăpere, mai curgătoare acum, după ce exersase folosirea ei.

— Sunt nerăbdător... să-ți strâng... mâna.

104

Dragostea e o forță străveche, una care şi-a avut rostul la vremea ei, dar nu mai este esențială pentru supraviețuirea speciei.

Axiomă Bene Gesserit

Privind în jos de pe faleză, Leto văzu garda Casei aliniată pe plaja unde le ordonase să ia poziții. Nu le oferise nici un motiv. Preocupați în legătură cu starea mentală a ducelui, Gurney, Thufir şi Duncan îl urmăriseră ca nişte şoimi Atreides, dar Leto ştia cum să-i evite.

Soarele auriu străbătea cerul albastru şi senin, sus, deasupra lui, şi totuşi peste el stăruia o umbră. Ducele purta o tunică albă cu mâneci scurte şi pantaloni de stambă albaştri — haine confortabile, fără însemne ale funcției sale. Trase adânc aer în piept şi privi în gol. Poate că reuşea să fie doar *om*, măcar pentru scurt timp.

Jessica alerga în urma lui, purtând o salopetă albastră cu croială simplă.

— La ce te gândeşti, stăpâne?

Chipul ei arăta o îngrijorare profundă, ca şi cum s-ar fi temut ca el să nu sară spre moarte, aşa cum făcuse Kailea. Poate că Hawat o trimisese până aici să vadă ce face...

Văzând oamenii grupați pe plajă, Leto scoase un zâmbet şters. Fără îndoială că ar încerca să-l prindă în brațe dacă se rostogolea de pe faleză.

— Distrag atenția oamenilor, aşa că ar trebui să plec.

Se uită la chipul ei oval. Cu antrenamentul său Bene Gesserit, Jessica nu putea fi uşor păcălită — iar el ştia prea bine că nu e cazul să încerce.

— Am avut parte de destule vorbe, sfaturi şi presiuni... Simt nevoia să evadez undeva unde pot avea puțină linişte.

Ea îi atinse brațul.

— Dacă nu le dau ceva de făcut, zise el, vor insista să trimită o suită de soldați să mă însoțească.

Dedesubt, Duncan Idaho începu să instruiască trupele în tehnici învățate la Şcoala Ginaz. Leto se întoarse cu spatele la privelişte.

— Acum cred că pot să plec...

— Da? Unde mergem? întrebă Jessica încrezătoare. Leto se încruntă, dar femeia i-o reteză înainte să apuce să protesteze împotriva prezenței ei.

— Stăpâne, n-am să-ți dau voie să mergi singur. Ai prefera un detaşament complet de gărzi, sau doar pe mine?

Leto medită la cuvintele ei şi, cu un oftat, arătă spre hangarele pentru toptere — un şir de clădiri cu acoperiş verde, de la marginea terenurilor de aterizare din apropiere.

— Presupun că tu eşti mai puțin supărătoare decât o armată întreagă...

Jessica îl urmă în timp ce traversă iarba uscată. Suferința radia încă din el, val după val. Faptul că se gândise măcar la prețul respingător cerut în schimb de tleilaxu, pentru un ghola al lui Victor, îi arătase tinerei cât de aproape ajunsese de limita nebuniei. Dar până la urmă, Leto luase decizia corectă...

Ea spera că acesta era primul pas spre vindecare.

În clădirea hangarului se aflau câteva ornitoptere, unele cu capacul de la motor deschis; mecanicii stăteau pe platforme suspensoare, lucrând la ele. Leto se îndreptă hotărât către un topter cu carcasa verde-smarald, având gravați şoimi Atreides pe părțile de dedesubt ale aripilor. Construit mai aproape de pământ, avea o cabină cu două scaune aşezate unul în față, celălalt spate în spate cu primul, în loc de aşezarea standard cu două scaune alăturate, ambele cu fața spre carlingă.

Un om în salopetă cenuşie stătea cu capul băgat în compartimentul motorului, dar ieşi când se apropie ducele.

— Numai câteva reglaje finale, stăpâne.

Avea buza de sus rasă, şi o barbă cu smocuri argintii îi înconjura fața, dându-i o înfățişare ca de maimuță.

— Mulțumesc, Keno.

Absent, Leto mângâie peretele vehiculului lucios.

— Topterul de curse al tatălui meu, îi spuse el lui Jessica. Îl numea *Şoimul verde*. Mă antrenam cu ajutorul lui, ieşeam cu tata şi făceam loopinguri, picaje şi rostogoliri.

Îşi îngădui un surâs amar.

— Thufir înnebunea când îi vedea pe duce şi pe singurul lui moştenitor asumându-şi asemenea riscuri. Cred că tatăl meu o făcea doar ca să-l sâcâie...

Jessica cercetă neobişnuitul aparat. Aripile erau înguste şi ridicate în sus, iar vârful era despicat în două secțiuni aerodinamice. Mecanicul termină reglarea şi închise capacul motorului.

— Totul e gata de plecare, domnule.

După ce o ajută pe Jessica să se urce pe scaunul îndreptat către spate, ducele se aşează în față. O centură de siguranță se închise în poala ei, o alta în a lui. Turbinele porniră şuierând, iar Leto rulă aparatul afară din hangar, pe pista lată de culoare gălbuie. Keno le făcu semn cu mâna. Vântul cald răsfiră părul lui Jessica până când se închise capacul de plexplaz al cabinei.

Leto puse mâna pe comenzi, lucrând preocupat, concentrându-se cu gesturi experte să pregătească topterul, ignorând-o pe Jessica. Aripile verzi se scurtară pentru decolarea verticală. Turbinele huruiră, iar aparatul decolă drept în sus.

*

Întinzând aripile aparatului, Leto se înclină brusc spre stânga, apoi coborî deasupra plajei, unde soldații aşteptau în formație. Cu fețe surprinse, ridicară privirile când ducele zbură pe deasupra, înclinând aripile.

— Ne vor vedea zburând spre nord de-a lungul coastei, strigă Leto spre spate, către Jessica, dar după ce ieşim din raza lor vizuală, o luăm spre vest. N-or să... n-or să poată să ne urmărească!

— O să fim singuri...

Jessica spera că dispoziția ducelui se va îmbunătăți o dată cu această excursie în sălbăticie, căci ea va sta oricum alături de el.

— Eu mă simt mereu singur, răspunse Leto.

Ornitopterul se întoarse, traversă câmpiile cu orez pundi şi cu clădirile micuțe ale fermelor. Aripile se întinseră la lungimea maximă pentru zbor planat, apoi începură să bată precum acelea ale unei păsări uriaşe. Dedesubtul lor se zăreau livezi pe malul

unui râu îngust, Syubi, şi un munte mic cu acelaşi nume — punctul cel mai înalt al câmpiei.

Zburară spre vest toată după-amiaza, fără să vadă vreun alt aparat zburător. Peisajul se schimbă, devenind tot mai accidentat şi muntos. După apariția unui sat lângă un lac alpin, Leto studie instrumentele şi schimbă direcția. În curând, munții lăsară loc unor platouri şi canioane abrupte. Dintr-o dată, Leto strânse aripile şi coti mult la dreapta, coborând în defileul adânc al unui râu.

— Canionul Agamemnon, zise Leto. Vezi terasele?

Arătă într-o parte.

— Au fost construite de caladanienii primitivi din antichitate, ai căror descendenți încă mai trăiesc aici. Sunt rareori văzuți de străini...

Observând cu atenție, Jessica zări un om cu pielea brună şi cu chipul îngust şi întunecat, înainte să dispară din vedere, ghemuit în crăpătura unei stânci.

Leto cârmi, îndepărtându-se de peretele stâncii, şi continuă să coboare către un râu lat cu ape învolburate şi albe. În lumina palidă a zilei, zburară la mică înălțime pe deasupra curentului grăbit, strecurându-se prin trecătoarea îngustă şi şerpuită.

— E minunat! exclamă Jessica.

Într-o ramificație a canionului, râul se îngusta, lăsând pe maluri plaje cu nisip moale. Cu aripile complet pliate, ornitopterul se aşeză pe un banc de nisip, clătinându-se uşor.

— Obişnuiam să vin aici la pescuit, cu tatăl meu...

Leto deschise o trapă pe o latură a topterului şi scoase un autocort spațios, care se înălță singur şi înfipse țăruşi stabilizatori în nisip. Aşezară o saltea pneumatică şi un sac de dormit dublu şi duseră înăuntru bagajele şi pachetele cu mâncare.

O vreme stătură împreună pe malul râului şi vorbiră, în timp ce umbrele după-amiezei târzii se aşterneau peste defileu, iar temperatura scădea. Se îmbrățişară strâns şi Jessica îşi rezemă părul de bronz de gâtul lui. Peşti mari săreau înotând în susul apei, împotriva curentului.

Leto păstra o tăcere sumbră, făcând-o să se tragă înapoi şi să se uite în ochii lui cenuşii ca fumul. Simțindu-i muşchii mâinii încordându-se, se apropie din nou, sărutându-l îndelung.

Contrar instrucției sale explicite din Comunitate, contrar tuturor prelegerilor pe care i le ținuse Mohiam, Jessica se surprinse încălcând una dintre regulile fundamentale ale Bene Gesserit. În ciuda intențiilor ei, în ciuda loialității față de Comunitate, Jessica îşi îngăduise totuşi să se îndrăgostească de acest bărbat.

Se țineau în brațe şi, pentru multă vreme, Leto privi în gol în direcția râului.

— Încă mai am coşmaruri, spuse el. Îi văd pe Victor, pe Rhombur... flăcările...

Îşi apăsă mâinile pe față.

— Credeam că aş putea scăpa de fantome venind până aici.

Se uită la ea cu ochii goi.

— N-ar fi trebuit să te las să vii cu mine!

Rafale de vânt începură să bată de-a lungul canionului, plesnind pânza cortului, şi nori groşi se târau pe deasupra lor.

— Mai bine să intrăm înainte să înceapă furtuna.

Se repezi să închidă trapa topterului şi, chiar când se întoarse, porni o ploaie grea. Abia reuşi să nu fie udat până la piele.

Împărțiră în cort un pachet cald de mâncare şi, mai târziu, când Leto încă tulburat se întinse pe spate pe salteaua dublă, Jessica se apropie şi începu să-l sărute pe gât... Afară, furtuna se înteți, cerând parcă şi mai mult atenția lor. Cortul fâlfâia şi huruia, dar Jessica simțea doar căldură şi siguranță.

În timp ce făceau dragoste în acea noapte furtunoasă, Leto se agăță de ea ca un om care se îneacă şi se agață de un colac de salvare, sperând să găsească un refugiu

în mijlocul unui uragan. Jessica răspunse disperării lui, speriată de o asemenea intensitate, abia în stare să facă față revărsării de dragoste. El însuşi era ca o furtună, o stihie necontrolată...

Comunitatea n-o învățase niciodată despre aşa ceva.

Sfâşiată de emoții, dar hotărâtă, Jessica îi dădu în sfârşit lui Leto darul cel mai prețios pe care-l mai avea de oferit. Manevrându-şi chimia corpului după metodele Bene Gesserit, vizionă sperma lui şi ovulul ei unindu-se... şi concepu un copil.

Deşi i se dăduseră instrucțiuni explicite din partea Comunității de a nu da naştere decât unei fiice, Jessica amânase şi cumpănise, petrecând o lună după alta gândindu-se la această hotărâre de cea mai mare importanță. După care ajunse să-şi dea seama că nu mai putea îndura să vadă chinul lui Leto. Trebuia să facă un singur lucru pentru el...

Ducele Leto Atreides va avea încă un fiu!

105

Cum voi rămâne în amintirea copiilor mei? Aceasta este adevărata măsură a unui om.

ABULURD HARKONNEN

În raza vizuală a fortăreței cu ziduri rectangulare a baronului, hidropterul industrial se înalță pe cerul posomorât.

În cala mare a hidropterului, chiar deasupra chepengului larg deschis, Glossu Rabban atârna cu mâinile şi picioarele întinse. Încheieturile mâinilor şi gleznele erau prinse în cătuşe, dar nimic altceva nu-l împiedica să cadă în hăul întunecat al oraşului Harko City. Uniforma lui albastră era sfâşiată, fața plină de vânătăi şi de sânge de la încăierarea cu gărzile căpitanului Kryubi, când aceştia îl făcuseră prizonier, urmând ordinele baronului. Fusese nevoie de şase sau şapte dintre soldații cei mai solizi ca să controleze „Bestia", şi nu fuseseră blânzi. Acum ferecat în lanțuri, brutalul bărbat se zvârcolea dintr-o parte în alta, căutând ceva să muşte, ceva pe care să-l scuipe...

Ținându-se de o balustradă, în timp ce vântul şuiera prin chepengul căscat, baronul Harkonnen privea imperturbabil către nepotul lui. Ochii negri ca de păianjen ai baronului cel obez arătau aidoma unor găuri adânci.

— Ți-am dat eu voie să-mi ucizi fratele, Rabban?

— Era doar fratele tău vitreg, unchiule. Era un neghiob! Mă gândeam că ne va fi mai bine fără...

— Nu încerca să *gândeşti*, Glossu. Nu eşti bun la asta. Răspunde la întrebare... Ți-am dat eu permisiunea de a ucide un membru al familiei Harkonnen?

Când răspunsul nu veni destul de repede, baronul mişcă o manetă de pe un panou de control. Cătuşa de la glezna stângă a lui Rabban se deschise, lăsând piciorul să atârne în gol. Rabban se zbătu şi urlă, incapabil să facă ceva. Baronul socotea această tehnică o metodă primitivă, dar eficace, de a spori frica.

— Nu, unchiule, n-am avut permisiunea ta!

— Nu, *ce*?

— Nu, unchiule... adică nu, stăpâne!

Bărbatul îndesat se strâmbă de durere, străduindu-se să-şi găsească vorbele potrivite, încercând să înțeleagă ce voia unchiul lui.

Baronul vorbi într-un dispozitiv de comunicații către pilotul hidropterului.

— Du-ne deasupra fortăreței şi rămâi la cincizeci de metri deasupra terasei. Cred că grădina de cactuşi de acolo ar avea nevoie de nişte îngrăşământ...

Ridicând ochii cu o expresie jalnică, Rabban declară:

— L-am omorât pe tatăl meu pentru că era un molâu. Toată viața, acțiunile lui au adus dezonoare Casei Harkonnen.

— Abulurd nu era puternic, vrei să spui... nu ca tine şi ca mine?

— Nu, stăpâne baron. Nu se ridica la standardele noastre.

— Aşa că acum ai hotărât să-ți spui Bestia. E corect?

— Da, nu... adică da, stăpâne.

Prin chepengul deschis, baronul Harkonnen putea să vadă turlele fortăreței. Direct sub ei se întindea o terasă-grădină unde îi plăcea să stea uneori să ia mese somptuoase, în intimitate, în mijlocul plantelor spinoase de deşert.

— Dacă te uiți dedesubt, Rabban — da, cred că acum ai o privelişte destul de bună — ai să vezi o anumită modificare pe care am făcut-o în grădină azi, mai devreme.

În timp ce vorbea, vârfurile metalice ale unor lănci militare ieşiră din pământ pe lângă tulpinile de saguaro ghimpat şi de chocatilla.

— Vezi ce-am plantat pentru tine?

Bălăbănindu-se în cele trei cătuşe rămase, Rabban se răsuci să se uite. Chipul i se umplu de groază.

— Observă aranjamentul în formă de țintă al vârfurilor. Dacă te las să cazi cum trebuie, vei fi străpuns exact în centru. Dacă greşesc puțin, tot mai putem câştiga puncte pentru lovitură, pentru că fiecare lance are pe ea un scor.

Îşi şterse buza de sus.

— Hm, poate că putem chiar să introducem aruncarea sclavilor ca eveniment pentru gloata noastră din arene. Un concept destul de captivant, nu crezi?

— Stăpâne, te rog, nu face asta. Ai nevoie de mine!

Baronul îl privi cu ochi inexpresivi.

— Pentru ce? Îl am pe frățiorul tău, Feyd-Rautha. Poate că îl fac pe *el* moştenitorul meu desemnat. Cu siguranță, nu va comite la fel de multe greşeli ca tine, până când va ajunga la vârsta ta.

— Unchiule, te rog!

— Trebuie să înveți să fii mai atent la ceea ce spun, de fiecare dată, *Bestie*. Eu nu vorbesc niciodată degeaba!

Rabban se agită şi lanțurile zornăiră. Aerul rece, plin de fum, năvălea în hidropter în timp ce el încerca disperat să se gândească la ce să spună.

— Vrei să ştii dacă e un joc bun? Da, ăă, stăpâne, e foarte ingenios.

— Deci sunt deştept pentru că l-am născocit? Mult mai deştept decât tine, corect?

— Infinit mai deştept...

— Atunci să nu mai încerci niciodată să mi te împotriveşti. S-a înțeles? Voi fi mereu cu zece paşi înaintea ta, pregătit cu surprize pe care nu ți le-ai putea imagina niciodată.

— Înțeleg, stăpâne...

Savurând teroarea abjectă pe care o vedea pe chipul nepotului său, baronul zise:

— Foarte bine. O să te eliberez acum.

— Aşteaptă, unchiule!

Baronul atinse un buton de pe panoul de comandă şi ambele cătuşe de la brațe se deschiseră, aşa încât Rabban căzu în gol cu capul în jos, susținut doar de cătuşa de la glezna dreaptă.

— Hopa! Crezi că am apăsat pe butonul greşit?

Rabban țipă.

— Nu! Îmi dai mie o lecție!

— Şi ai învățat lecția asta?

— Da, unchiule! Lasă-mă să vin înapoi! Am să fac mereu ce-mi spui!

În stația de comunicații, baronul rosti:

— Du-ne la lacul meu personal.

Hidropterul pluti pe deasupra proprietății până când ajunse chiar deasupra apelor murdare ale unui eleşteu făcut de mâna omului. Urmând ordinele anterioare, pilotul coborî la zece metri deasupra apei.

Văzând ce-l aştepta, Rabban încercă să se tragă singur în sus ținându-se de ultima cătuşă.

— Asta nu-i necesar, unchiule! Am învățat...

Restul cuvintelor lui Rabban se pierdură acoperite de zăngănitul lanțului, când ultima cătuşă se desfăcu. Dând din mâini şi din picioare şi strigând, bărbatul bondoc se prăbuşi în apă.

— Nu cred că am avut vreodată ocazia să întreb, strigă baronul prin deschizătură când Rabban se scufundă. Ştii să înoți?

Oamenii lui Kryubi era postați în jurul lacului cu echipament de salvare, pentru orice eventualitate. La urma urmei, baronul nu putea risca viața singurului său moştenitor instruit. Deşi n-ar fi recunoscut niciodată față de Rabban, era de fapt mulțumit de dispariția milostivului Abulurd. Era nevoie de curaj să faci ceea ce făcuse el propriului său tată — curaj şi cruzime... Calități tipice Harkonnenilor!

Dar eu sunt şi mai crud, gândi baronul în timp ce hidropterul plutea înapoi către terenul de aterizare. *Tocmai i-am demonstrat asta, ca să-l împiedic să încerce să mă asasineze. „Bestia" Rabban trebuie să se repeadă numai asupra celor slabi. Şi numai când spun eu!*

Totuşi, baronul avea încă de înfruntat o provocare şi mai mare: trupul său continua să decadă cu fiecare zi. Luase suplimente energetice importate, care îl ajutaseră să țină sub control slăbiciunea şi obezitatea — dar devenea necesar să ia tot mai multe pilule ca să obțină acelaşi rezultat, cu efecte secundare necunoscute.

Baronul oftă. Era atât de greu să se îngrijească singur, când nu avea în preajmă nici un doctor bun. Câți omorâse până acum pentru incompetență? Pierduse socoteala...

106

Unii spun că anticiparea unui lucru e mai bună decât lucrul în sine. În opinia mea, ăsta e un nonsens absolut. Orice nătâng îşi poate imagina o răsplată. Eu doresc palpabilul.

HASIMIR FENRING, Scrisori de pe Arrakis.

Mesajul confidențial ajunse la reşedința din Arrakeen pe o cale întortocheată, de la un curier la altul, de la un transspațial la altul — ca şi cum Maestrul Cercetător Hidar Fen Ajidica voise să întârzie sosirea veştilor la Hasimir Fenring.

Foarte ciudat, din moment ce tleilaxu deja întârziaseră cu douăzeci de ani.

Nerăbdător să citească mesajul din cilindru, plănuind deja o serie de pedepse dacă Ajidica îndrăznea să vină cu alte scuze, Fenring se grăbi spre biroul lui privat, sub cupola de la ultimul nivel al clădirii.

Ce minciuni plângărețe va mai spune acum piticul acela?

În spatele sclipirii ferestrelor ecranate care atenuau razele nemiloase ale soarelui, Fenring trecu prin procesul plictisitor al decodificării mesajului, fredonând tot timpul în sinea sa. Cilindrul trimis prin curier fusese cifrat genetic doar pentru atingerea lui — o tehnică atât de sofisticată, încât se întrebă dacă nu cumva tleilaxu făceau paradă în fața lui cu abilitățile lor. Omuleții nu erau incompetenți... doar enervanți. Se aştepta ca scrisoarea să fie plină de noi cereri de materiale de laborator şi de noi promisiuni.

*

Chiar şi decodificat, cuvintele n-aveau nici un sens — şi Fenring îşi dădu seama că erau mascate de o a doua codificare. Simți o scânteie de nerăbdare, apoi petrecu încă zece minute pieptănând din nou mesajul.

Când adevăratul text ieşi în sfârşit la iveală, Fenring îl privi atent cu ochii lui prea mari. Clipi de două ori, apoi citi din nou notița lui Ajidica. Uluitor!

Şeful gărzii sale, Willowbrook, apăru la uşă, curios în legătură cu importanta corespondență. Era la curent cu comploturile frecvente ale contelui şi cu treburile lui secrete pentru Shaddam al IV-lea, dar ştia că nu trebuie să pună prea multe întrebări

— Doriți să vă comand un prânz uşor, stăpâne Fenring?

— Pleacă, se răsti Fenring fără să se uite peste umăr, sau te repartizez la cartierul general al Harkonnenilor din Carthag!

Willowbrook dispăru imediat.

Fenring se rezemă, cu mesajul în mâini, memorând instantaneu fiecare cuvânt, apoi distruse hârtia rezistentă. Va fi extrem de încântat să-i relateze împăratului noutățile. *În sfârşit!* Buzele subțiri i se înălțară într-un zâmbet.

Acest plan fusese pus în mişcare încă dinainte de moartea tatălui lui Shaddam. Acum, după ce trecuseră decenii, acea muncă ajunsese, iată, să dea roade...

„Conte Fenring, suntem încântați să raportăm că ultima secvență de experimente pare să se ridice la înălțimea aşteptărilor. Suntem încredințați că proiectul Amal a reuşit, iar următoarea serie de teste riguroase o dor dovedi. Ne aşteptăm să trecem la producția de masă în câteva luni.

În curând, împăratul va avea propria sa sursă ieftină şi inepuizabilă de melanj — un nou monopol care îi va aduce la picioare marile puteri din imperiu. Toate operațiunile de recoltare a mirodeniei de pe Arrakis vor deveni irelevante."

Încercând să-şi înăbuşe surâsul satisfăcut, Fenring păşi către fereastră şi privi afară, la străzile prăfuite ale Arrakeenului, la ariditatea şi căldura imposibile. În masa de oameni, recunoscu soldații Harkonnen în uniforme albastre, negustorii de apă îmbrăcați în culori vii şi culegători murdari de mirodenie, predicatori trufaşi şi cerşetori zdrențăroşi, o economie bazată pe o singură marfă... *Mirodenia.*

În curând, nimic din toate astea nu va mai conta pentru cineva. Arrakisul şi melanjul natural vor deveni doar o curiozitate istorică învechită. Nu-i va mai păsa nimănui de planeta asta pustie... iar el va putea merge mai departe, către alte lucruri, mai importante.

Fenring inspiră prelung, adânc. Ar fi grozav să plece de pe bolovanul ăsta!

107

Deşi moartea o va anula, viața în această lume e un lucru splendid.

DUCELE PAULUS ATREIDES

Un om n-ar trebui să ia parte la funeraliile propriului său copil...

Stând drept la prova ambarcațiunii funerare a Atreizilor, ducele Leto purta o uniformă albă protocolară, de pe care fuseseră scoase toate însemnele, pentru a simboliza moartea singurului său fiu. Alături de el, Jessica se îmbrăcase într-o robă neagră Bene Gesserit, care nu-i putea ascunde frumusețea.

În spatele lor, un cortegiu de bărci urma vasul funerar, toate împodobite cu flori colorate şi panglici, pentru a comemora viața unui băiat ale cărui zile fuseseră curmate tragic de repede. Soldații Atreides erau aliniați pe punțile bărcilor de escortă, ținând în

mâini scuturi metalice de ceremonie care aruncau fulgere, atunci când soarele apărea printre norii fugărindu-se pe cer.

Cu tristețe, Leto se uită pe lângă şoimul aurit de la prova, umbrindu-şi ochii ca să poată privi peste apele Caladanului. Victor iubise oceanul... În depărtare, acolo unde marea se estompa la orizontul curbat, Leto văzu licărind pe cer fulgere şi scântei luminoase, poate o adunare de elecrane venite să întâmpine sufletul băiatului către un loc nou, sub valuri...

De-a lungul generațiilor de Atreizi, viața însăşi fusese venerată ca binecuvântare supremă. Atreizii luau în considerare ceea ce făcea un om cât timp era *în viață* — evenimentele pe care le trăia cu limpezime şi de care se bucura cu toate simțurile. Împlinirile unei persoane aveau o semnificație mult mai mare decât orice altă viață fantomatică de după moarte. Palpabilul era mult mai important decât impalpabilul.

Ah, cât de dor mi-e de tine, fiule.

În puținii ani pe care-i petrecuse cu Victor, încercase să-i insufle tărie, aşa cum făcuse şi tatăl lui pentru el. Fiecare om trebuie să se poată bizui pe el însuşi, să-şi ajute camarazii, dar să nu se sprijine prea mult pe ei...

Am nevoie astăzi de toată tăria mea.

Un om n-ar trebui să participe la funeraliile propriului său copil. Ordinea naturală fusese dislocată. Deşi Kailea nu fusese soția lui, iar Victor nu fusese moştenitorul ducal oficial, Leto nu reuşea să accepte că unui om i se poate întâmpla un lucru mai groaznic. De ce fusese el cel care supraviețuise, cel care trebuia să îndure faptul de a şti, de a simți teribila pierdere?

Cortegiul de ambarcațiuni se îndrepta către straturile de nestemate de coral de departe, din larg, locul unde Leto şi Rhombur se duseseră să facă scufundări cu ani în urmă şi unde Leto şi-ar fi dus propriul fiu, într-o zi. Dar lui Victor nu i se lăsase destul timp; Leto nu va putea niciodată să-şi îndeplinească toate promisiunile pe care i le făcuse băiatului, atât cu vorbe cât şi în inima lui...

Vasul funerar era înalt, având câteva punți suprapuse — un monument plutitor impunător. La nivelul cel mai de sus, în nişte felinare uriaşe făcute din cochilii kabuzu, înalte de cincisprezece metri, ardea ulei de balenă. Acolo, trupul lui Victor zăcea într-un sicriu de aur, înconjurat de lucrurile sale preferate — un taur salusan de jucărie, împăiat, o lance *vara* cu vârful de cauciuc, filmocărți, jocuri, scoici de mare pe care le adunase de pe țărm... Reprezentanții multor Case Mari trimiseseră de asemenea daruri împachetate. Jucăriile şi amintirile aproape că înghițiseră trupul micuț, conservat, al copilului.

Flori strălucitoare, flamuri colorate în verde şi negru şi panglici lungi decorau punțile poleite. Picturi donate de artişti îl înfățişau pe ducele Leto plin de mândrie, ținându-şi fiul nou-născut deasupra capului, apoi mai târziu, învățându-l pe băiat cum să lupte cu taurii... pescuind la unul dintre docuri... apărându-l de atacul elecranului. Alte imagini îl arătau pe Victor în brațele mamei lui, făcând lecții sau alergând cu sfoara unui zmeu şuierător în mână. Iar după aceea, dureros, câteva panouri goale, lăsate aşa pentru a reprezenta ceea ce Victor nu făcuse în viață şi nu va mai apuca să facă niciodată.

Ajungând la recife, marinarii aruncară ancore pentru a menține vasul pe loc. Celelalte ambarcațiuni luară pozițiile stabilite, înconjurând vasul funerar; Duncan Idaho pilotă o mică barcă cu motor în jurul provei şi ancoră alături.

Soldații Atreides începură să facă să răsune scuturile de ceremonie, într-un crescendo purtat peste valuri. Ducele Atreides şi Jessica stăteau unul lângă altul, cu capetele plecate. Vântul proaspăt le bătea în față, înțepând ochii lui Leto şi unduind roba neagră a lui Jessica.

După o clipă lungă, ducele se îndreptă şi trase în piept aerul de mare, ca să-şi rețină un val de lacrimi. Ridică ochii spre puntea cea mai înaltă, unde zăcea fiul lui. O rază strălucitoare de soare se răsfrânse pe sicriul de aur.

Încet, Leto ridică mâinile către cer.

Dangătul scuturilor încetă şi asupra adunării se lăsă tăcerea. Valurile se loveau de bărci, iar undeva, în văzduh, țipă o pasăre de mare singuratică. Motorul bărcii lui Duncan torcea liniştit.

Ducele ținea într-o mână un emițător, pe care îl activă. Felinarele aprinse se răsturnară către Victor şi turnară uleiul aprins peste sicriu. În câteva clipe, nivelul de sus al vasului de lemn era în flăcări.

Duncan o ajută pe Jessica să se urce în barcă, apoi Leto li se alătură. Se desprinseră de vasul funerar şi se îndepărtară, în timp ce focul devenea tot mai strălucitor şi mai fierbinte.

— S-a împlinit, rosti Leto, neluându-şi ochii de la flăcări, în timp ce Duncan manevra barca la locul ei, în cercul de ambarcațiuni mai mari.

În timp ce ducele privea, rugul funerar al fiului său înghiți tot vasul, într-o revărsare de lumină galben-portocalie. Leto murmură către Jessica:

— Nu m-aş mai putea gândi niciodată cu afecțiune la Kailea. Acum numai tu îmi dăruieşti puterea de care am nevoie ca să supraviețuiesc...

Trimisese deja regretele sale arhiducelui Ecaz, refuzând politicos oferta de căsătorie cu fiica lui, Ilesa, cel puțin pentru moment, iar arhiducele îşi retrăsese şi el discret oferta.

Adânc mişcată de cuvintele lui Leto, Jessica îşi promise că nu-l va presa niciodată să-şi ia angajamente pe care nu le dorea. Era de ajuns că se bucura de încrederea ducelui pe care-l iubea. *Iar tu eşti singurul meu bărbat*, se gândi în sinea ei.

Nu îndrăznea să anunțe Comunitatea despre băiețelul pe care îl purta în pântece, nu înainte de a fi prea târziu pentru ca ele să se amestece. Mohiam îi dăduse instrucțiuni precise, fără să-i explice mărețele planuri pentru fiica pe care i se ordonase lui Jessica s-o nască.

Dar Leto voia atât de mult un alt fiu... După înmormântare, îi va spune că e însărcinată — şi-atât. Merita să ştie măcar asta, ca să poată spera că va fi vorba de un băiat.

În timp ce se îndepărtau de flăcările înălțându-se din vasul funerar, ducele Leto simți hotărârea întărindu-i inima. Deşi credea în Jessica, se bizuia pe ea şi o iubea profund, avea prea multe cicatrice lăsate de tragedii şi ştia că trebuie să păstreze întotdeauna o distanță plină de demnitate.

Tatăl lui îl învățase acest lucru, că un duce Atreides trăia într-o lume diferită de a femeilor lui. În calitate de conducător al unei Case Mari, obligația principală a lui Leto era față de poporul lui, şi nu-şi putea îngădui să se apropie prea mult de cineva.

Sunt o insulă, gândi el.